

Giới thiệu Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải

Truyện Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải của tác giả Khán Tuyền Thỉnh Phong là truyện thuộc thể loại điền văn nhẹ nhàng nói về cuộc sống hằng ngày.

Nàng là cô gái ở thời hiện đại lại xuyên không về thời cổ đại. Trong thời cổ đại nàng lại trong sinh vào đứa bé mới sinh ra và được đặt tên là Miêu Nhi. Cuộc sống cứ ăn rồi ngủ của đứa trẻ khiến nàng không quen chút nào.

Liệu khi nàng lớn lên cuộc sống sẽ thay đổi như thế nào? Nàng có trở về được hiện tại hay không? Mời quý vị theo dõi diễn biến câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Sinh ra

“A...” tiếng kêu thê lương của một người phụ nữ.

Cố Tứ Ngưu xoa xoa tay, gấp đến độ xoay vòng vòng. Sau lưng là một dãy con nít, đứa con cả là Cố Phúc mười tuổi, con thứ hai là Cố Lộc chín tuổi, con thứ ba là Cố Thọ bảy tuổi, con thứ tư là Cố Quý năm tuổi, còn có đứa con mồ côi của người bạn tốt của Cố Tứ Ngưu là Trần Quân Ngọc. Trên khuôn mặt chúng đều mang theo kinh hoảng, Cố Thọ cùng Cố Quý đều thay phiên nhau nắm chặt tay của Cố Phúc và Cố Lộc, Cố Quý bĩu môi, vẻ mặt nhất định không khóc.

“Oa...” tiếng trẻ con khóc to vang lên!

“Sinh rồi! Sinh rồi! Ôi! Là một tiểu tử khỏe mạnh!” Bà mẹ lớn tiếng hét to báo tin vui.

Người trong nhà không hên mà đồng thời cùng lộ ra không phải là vẻ mặt thả lỏng vui sướng mà hơi có chút thất vọng. Cố Quý thấp giọng lầu bầu: “Ta không muốn thôi ẹ ẹ, ta muốn muối muối dễ thương!”

Ngay cả Cố Tứ Ngưu cũng có chút thất vọng, tuy nói nhiều con trai nhiều phúc, hẳn đã có liên tiếp năm tiểu tử, thật đúng là nghĩ muốn có nhiều con gái hơn!

“Ai yo, còn thêm nữa!” Thanh âm bà mẹ truyền đến, mọi người đồng thời khản trương lên, chỉ chốc lát, một trận tiếng khóc âm thầm mại nỉ non vang lên: “Sinh rồi! Là một tiểu nha đầu!”

Cố Tứ Ngưu trên mặt nhất thời nổi lên nụ cười ngây ngô, ngay cả vài đứa bé trong nhà cũng đồng thời bắt đầu cười ngây ngô, hắc hắc! Có muối muối rồi!

Đại tẩu to lớn giúp đỡ bên cạnh cũng mặt mày hớn hờ nói: “Tứ Ngưu, người thật có phúc khí a! Long phượng thai! Tốt quá đi!”

Cố Tứ Ngưu cười máy móc, nắm đứa nhỏ đứng bên cạnh hẳn cũng đều cười ngây ngô thành một đoàn, hắc hắc! Có muối muối rồi! Bà mẹ bụng thau máu loãng đi ra, cả nhà còn lại phía sau tiếp phía trước nhanh chóng tiến vào phòng, cả nhà lớn nhỏ đều nhìn cùng một chỗ, nhìn hai đứa trẻ mới sinh. Vừa mới sinh ra ngũ quan nhìn chung là khỏe mạnh, tiếng khóc có thể rung động trời đất, vừa nhìn đã biết một đứa trẻ khỏe mạnh. Còn đứa bé gái thì chỉ giống một nửa ca ca song sinh, một thân phần nộn, tiếng không nhỏ không thể nghe thấy được.

Phụ nữ nhà nông khỏe mạnh, tuy vừa mới sinh con, nhưng tinh thần Vương thị vẫn không kém, vừa thấy tiếng khóc nho nhỏ, bộ dáng mỏng manh của con gái, nước mắt liền chảy ra: “Tứ Ngưu, con chúng ta có thể sống không?”. Nàng lo lắng hỏi. Trước đây Vương thị sinh tám đứa con, chết non ba đứa, khó trách nàng sẽ lo lắng (sinh tám ấy nhá!!! =.=)

Cố Tứ Ngưu nói: “Nàng nói gì vậy, xui xẻo! Làm sao lại không sống được?”. Cố Tứ Ngưu tức giận hét to một tiếng muốn ôm muối muối của mấy đứa con, đặc ý đem con gái ôm vào trong ngực: “Đi! Mấy đứa nhỏ! Không cần kinh ngạc nhìn muối muối của các con! Nhìn ẹ ẹ của các con đi!”. Con gái nhà mình thật xinh đẹp! Hẳn ngây ngô cười ôm trong lòng ngực, con gái toàn thân hồng hồng đầy nếp nhăn, thấy thế nào cũng đáng yêu.

Con cả Cố Phúc mười tuổi dán sát bên người Cố Tứ Ngưu, nhón chân nhìn tiểu muối muối không chuyển mắt: “Mẹ, sao tiếng muối muối khóc lại giống tiếng mèo con kêu thế?”

Cố Tứ Ngưu vừa nghe đứa con cả nói, không khỏi nở nụ cười, vươn quạt hương bồ trong bàn tay hướng tới đầu Cố Phúc vỗ một cái, cười nói: “Nghe theo lão đại(1), về sau chúng ta đều gọi con là Miêu Nhi!” Nông gia sợ đứa bé nuôi không sống nổi, đều đặt tiện danh(2)

(1)Lão đại: ở đây cũng là một cách xưng hô giữa người cha với người con, và giữa anh em với nhau. “Lão đại” trong tiếng Hoa cũng tương đương với “thằng cả” trong tiếng Việt ấy!

(2)Tiện danh: là tên gọi xấu, cũng giống như người Việt mình ấy, thấy con không khỏe thì đặt tên xấu để ông bà không bắt nó đi

Vương thị ôm con gái gọi vài tiếng, cảm thấy dễ gọi, liền cười nói: “Được, vậy thì gọi là Mèo con đi! Người ta chẳng phải nói rằng mèo có chín cái mạng đấy thôi!”

Vương thị thấy con gái khóc đáng thương, ôm con gái từ trong lòng Cổ Tứ Ngưu, liền cởi áo, cho con gái bú trước, nhìn cái miệng con gái nhỏ nhắn mấp máy, nhin không được mà yêu thương hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

Thì ra sữa mẹ lại có vị ngọt như thế. Hoa Minh Minh một bên mút lấy một bên suy nghĩ, đối với một lần nữa bú sữa mẹ không có bao nhiêu bài xích, dù sao sữa mẹ cũng rất dinh dưỡng, muốn thân thể khỏe mạnh nhất định phải uống sữa mẹ. Nhưng nàng nghĩ thế nào cũng không hiểu, vì cái gì vừa có cảm giác tỉnh dậy, thì chính mình liền biến thành một đứa trẻ đây? Hoa Minh Minh cố gắng nhớ lại, nàng nhớ rõ... nhớ rõ... ách... nữ chính của chúng ta rốt cục không cần được nhu cầu sinh lý mãnh liệt, ánh mắt từ từ khép, ngủ rồi!

Cuộc sống trẻ con mới sinh rất đơn giản, chỉ ăn rồi ngủ, thời gian tỉnh dậy cũng không tính là nhiều lắm, bất quá mấy tháng này nàng thường nghe thấy phụ thân, mẫu thân, Quê Hoa ti gì đó ngày hôm qua lại cấp cho người trong nhà năm lượng bạc linh tinh gì đấy, làm cho nàng cũng hiểu được chính mình đã đến cô đại, đầu thai làm người, cũng không phải là người phú quý gì, chính là một người bình thường ở nông thôn. Con nít trong nhà có vẻ nhiều, mỗi ngày đều có năm thanh âm nam hài từ nghịch ngợm tranh cãi! Hoa Minh Minh không khỏi mặt nhăn mày nhíu, há mồm kêu vài tiếng, nàng đói bụng!

“Quân ca, Mèo Con khóc!” Thanh âm một tiểu nam hài vang lên bên tai của nàng, nghe thanh âm tựa hồ còn rất nhỏ tuổi, mồm miệng cũng không thực rõ ràng.

“Người đừng nựng Mèo Con, người ra tay không nặng nhẹ gì cả, đừng chọc muối ấy khóc!” Thanh âm nam hài vang lên, nam hài nói chuyện giọng điệu trầm ổn, ngữ tốc không nhanh không chậm, tựa hồ so với nam hài vừa rồi lớn hơn một chút.

Chỉ chốc lát nàng cảm thấy có hai cánh tay tinh tế vững vàng ôm lấy nàng, toàn bộ thân thể nàng rơi vào một lòng ngực gầy ấm áp, nàng mở to hai mắt, nguyên lai là hai tiểu nam hài, một người nhìn chỉ mới qua hai, ba tuổi, một người nhìn ước chừng cũng mười tuổi.

Trần Quân Ngọc cẩn thận ôm Tiểu Miêu vừa mới tỉnh ngủ, cùng với bộ dạng nhiều nếp nhăn lúc mới sinh không giống nhau, hiện tại Tiểu Miêu thân mình trắng tựa phấn, một đôi mắt to đen nhánh ôn nhuận chuyển động nhanh như chớp, hân nhin không được nhẹ nhàng nâng lên tiểu thân hình mềm mại không xương, ở trên trán mềm của nàng hôn lên một cái: “Bé ngoan, mẹ lập tức sẽ trở lại”

Nhìn thấy Mèo Con ngọt ngào nở nụ cười với hân, Trần Quân Ngọc cũng vui vẻ đáp lại, đem Tiểu Miêu để trong một cái nôi trúc, sau đó nhấc nôi trúc đến bên cạnh bàn học. Mèo Con cùng tiểu quý Toàn Nhi không giống nhau, nhỏ nhắn làm người ta đau lòng, cũng không khóc nháo, chỉ có lúc đói bụng hoặc là lúc mắc tè kêu vài tiếng. Khó trách mọi người trong nhà đều đem Quan Nhi làm cô đại, đem Mèo Con làm bảo bối.

Gia đình có nhiều đứa trẻ, người lao động chính là Cổ Tứ Ngưu, gia cảnh ở trong thôn không tính là rất tốt, cũng đủ ấm no mà thôi. Trong nhà đứa được đi học cũng chỉ là Cổ Phúc và hân. Nhưng cho dù như vậy, Tứ Ngưu thúc vẫn chưa động đến số bạc mà cha hân để lại, chỉ nói đây là cha hân lưu lại cho hân để hân lập công danh! Trần Quân Ngọc trong lòng âm thầm thề, hân nhất định phải cố gắng đọc sách, tương lai đi thi lấy công danh, hảo hảo báo đáp Tứ Ngưu thúc và Tứ Ngưu thắm!

“Mèo Con tỉnh rồi? Mắc tè không?” Cổ Phúc vừa mới đi ra từ phòng bếp, trước giúp mẹ đem cơm trưa chuẩn bị tốt, người mang mùi bếp núc đi đến.

“Không, chắc là đói bụng”, Trần Ngọc Quân nói.

“Mẹ cũng sắp trở về rồi”. Cổ Phúc rửa mặt, về trước bàn học tiếp tục xếp sách.

Vương thị sau lưng đeo con cùng Cổ Lộc vội vàng chạy vào trong nhà, trong tay cầm thùng quần áo sạch sẽ, nhìn thấy Trần Quân Ngọc cùng với Cổ Thọ đang đọc sách, không khỏi vui mừng cười tươi.

Thấy con gái ở trong nôi trúc hoa chân múa tay vui sướng, thỉnh thoảng đem chân bó nhét vào trong miệng mình bộ dáng thật đáng yêu, nhin không được tiến lên ôm lấy con gái cúi đầu hôn nhẹ: “Ngao nào, buồn à? Chờ con lớn một chút, mẹ mang con lên trấn trên chơi”

Nàng đem tiểu tử trên lưng để trên mặt đất, tiểu tử bị bó buộc từ sáng tới giờ vội nhìn chung quanh, một đường lẫn lộn lóc ngòi dậy, cả người đầy đất, Cổ Quý đang nhìn đến chỉ có thể xoay người nhìn tiểu muội muội, tò mò nói: “Mẹ, người nói có đúng là đệ đệ đem khí lực của muội muội hút hết hay không?”

Hoa Minh Minh lười biếng trở mình một cái xem thường, khoa học chứng minh trẻ con nếu sớm biết bò, đi thẳng đối với phát triển xương cốt bất lợi, cho nên nàng vẫn là nằm nhiều một chút!

“Đừng nói nữa!” Vương thị vừa đôi tã cho con gái vừa nói: “Muội muội con thân thể yếu đuối, xương cốt yếu mới không thể ngồi dậy, với đệ đệ con thì có quan hệ gì. Bé thực ngoan, hôm nay đều không có nước tiểu! Đến đây, để mẹ hôn nào!” Vương thị ôm con gái lại bên mình, ở trên mông phần nộn tròn tròn như quả đào của nàng hôn một cái.

Hoa Minh Minh không khỏi xoay người mắt tròn trắng, không phải nói cổ nhân thực bảo thủ sao? Nhưng từ khi nàng sinh ra cho tới nay, mẹ liền đem cả người nàng nhìn mấy lần, điểm ấy làm cho nàng rất thống khổ. Thân mình nhỏ nhắn vận vẹo suy nghĩ, Cổ Quý xem cái mông trắng nõn nộn phần nhỏ nhắn của muội muội, nhin không được thân thủ xoa xoa: “Giống như bánh mì trắng vậy! Mềm mềm!”

Trần Quân Ngọc cũng hiểu kỳ sờ sờ: “Thật sự !”

Cố Thọ cũng đưa tay nheo nheo, khanh khách nở nụ cười, Cố Phúc cười tủm tỉm, hướng miệng nhỏ của muội muội hôn một cái: “Trên người của Mèo Con thật thơm!”

“Oa...” Hoa Minh Minh cố gắng xoay mình, hai cánh tay không ngừng phi lê nàng, mắt to ngập nước vô cùng đáng thương nhìn mẹ, tiểu oa nhi khóc thật là thương tâm. Hơi quá đáng! Người ta tốt xấu gì cũng là hoàng hoa khuê nữ, sao nào có thể bị người khác sờ loạn miệng đây!

Vương thị một phen chụp một đám móng vuốt, tức giận nói: “Đám rùa con này, mau rửa tay chuẩn bị ăn cơm! Thời tiết lạnh, đừng để cho muội muội người cảm lạnh!”

Mọi người lưu luyến không rời đành phải đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm, Vương thị mặc quần áo cho con gái, khuôn mặt con gái nhỏ nhăn nheo: “Mèo Con ngoan, mẹ dứt con ăn cơm”. Vương thị cười ả, cho con gái uống sữa, con gái nhỏ nhăn nhó khiến người khác đau lòng, nàng luôn luôn trước tiên dứt con uống sữa. Có đôi khi nàng cùng trượng phu cũng cảm thấy rất nuông chiều con gái, nếu cùng với tiểu nhi tử bình thường chăm sóc, nói không chừng con gái cũng có thể khỏe mạnh một chút!

Nhưng mỗi lần nhìn thấy con gái nũng nịu, bọn họ đều không đành lòng, vài đứa nhỏ có tiểu muội muội cũng vậy, trong nhà khó có được gạo trắng tinh cũng để dành cho muội muội ăn trước. Ngày thường vài đứa nhỏ trong lúc đó thường có tranh giành, làm cho nàng cùng Tứ Ngu vừa mừng vừa sợ!

Lúc này ở cửa có người gõ cửa, Cố Phúc đi ra mở cửa: “Cậu!”, hân vui sướng kêu lên một tiếng: “Mẹ, cậu đến đây!”

Vương thị vừa nghe là đại ca đến đây, vội vàng mặc quần áo cài nút thắt lại: “Ca, sao huynh lại tới đây?”

Gia cảnh Vương gia so với gia đình này tốt hơn rất nhiều, Vương gia mấy đời đều đi buôn ở Quảng Đông, trong nhà không nói đại phú đại quý, cũng là người giàu có trên Đông Sơn trấn, ruộng tốt nhà đẹp, có nô có tỳ, là ngựa thành đàn. Vương thị lúc ấy gả cho Cố Tứ Ngu, cũng vì là cha chồng là bạn thân với phụ thân nàng, hai người đã có hôn ước.

Cố Tứ Ngu tuy nói có phụ thân là tú tài, nhưng khi hắn ba tuổi thì đã mất, hắn là do Từ quả phụ nuôi lớn, mẹ hắn lúc hắn mười lăm tuổi cũng đã qua đời. May mắn Cố Tứ Ngu chính mình không chịu thua kém, kiên trì làm việc, bằng không Vương gia cũng sẽ không đem muội muội gả cho hắn. Hắn có thể lập nên gia nghiệp, trừ bỏ dựa vào sự cố gắng của chính mình ra, còn có đồ cưới của Vương thị giúp đỡ không ít.

“Ta đến xem Toàn Nhi và Miêu Nhi”. Vương Thế Trạch đứng gần sát tiểu oa nhi trắng ngần: “Ngoan ngoan, càng lớn càng xinh đẹp!”

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Miêu Nhi mở to xem xét hắn một hồi, liền đem khuôn mặt nhỏ nhăn nhó ở trong cổ mẹ, bộ dạng đáng yêu làm cho hai người lớn thẳng bật cười. Vương thị mở cửa cho đại ca tiến vào, thấy đại ca đem theo không ít đồ vật này nọ, bột mì, gạo, còn có hai hộp điểm tâm, không khỏi nói: “Ca, sao huynh lại mang nhiều đồ vật này nọ như vậy?”

Vương Thế Trạch cười cười nói: “Điểm tâm ấy là điểm tâm của Hoàng Thiên Nguyên, mấy đứa nhỏ trong nhà đều thích ăn. Muội vừa mới sinh con xong, cho muội ăn để bồi bổ cơ thể!”

Vương thị nói: “Ca, huynh sớm muộn gì cũng dạy hư mấy đứa nhỏ” Nàng đem con gái đặt ở trên giường, tự mình pha trà cho ca ca. Vài đứa nhỏ song song đứng, quy củ thính an câu.

Vương Thế Trạch ánh mắt cười đều nhìn không thấy: “Đều là bé ngoan!”

Vài tiểu nam hài ngồi ở bên cậu nói chuyện phiếm, Cố Phúc ôm lấy tiểu đệ đệ, Cố Lộc ôm lấy tiểu muội muội, mấy đứa nhỏ quần quýt lấy cậu bắt hắn kể chuyện bên ngoài.

Vương thị pha trà, thấy mấy con trai quần quýt lấy cậu nói chuyện, không khỏi cười mắng: “Còn không mau đi đọc sách!”. Trong nhà tuy nói chỉ có Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc hai người được đến trường, nhưng lúc bọn họ trở về, cũng sẽ dạy lại những đứa nhỏ khác trong nhà cách đọc chữ, phần lớn chúng đều nhận biết được! Lúc bình thường rảnh rỗi, cũng không như mấy đứa nhỏ trong thôn cùng nhau chơi đùa, đều đi đọc sách.

Vương Thế Trạch xua tay nói: “Được rồi! Đều là trẻ ngoan, không phải không có tài. Lại nói đọc sách biết chữ, cũng không phải đều vì cầu công danh, có thể hiểu ý là đủ rồi!”

“Đại ca nói đúng, nhà chúng ta cũng không cầu đại phú đại quý, chỉ cần làm cho mấy đứa nhỏ trong nhà tương lai có hiểu biết là được rồi!”. Cố Tứ Ngu một bên đề nông cụ xuống, một bên cười nói.

“Đệ à! Thật sự là mệnh lao lực! Người ta làm việc xong liền nghỉ ngơi, còn đệ suốt ngày làm việc!” Vương Thế Trạch cười nói.

Cố Tứ Ngu rửa mặt nói: “Nhàn rồi cũng là nhàn rồi, tiền không từ trên trời rơi xuống, người chỉ cần chịu khó, không nói đến được núi vàng núi bạc, ít nhất ăn uống cũng không lo!”

Vương thị đem con gái để vào trong lòng Cố Tứ Ngu, bản thân đi nấu cơm. Miêu Nhi ngủ thấy mùi mồ hôi trên người phụ thân, mũi nhỏ nhăn lại giả vờ không cho phụ thân ôm.

Cố Tứ Ngu cười, ánh mắt xấu xa dùng sức hôn nhẹ đầu con gái: “Nha đầu xấu xa, dám ngại phụ thân hơ!”

“Bi bô!” Tiểu nha đầu nũng nịu kháng nghị, chân nhỏ đá loạn, trong lòng rất là bị phần, vì sao bản thân vẫn là trẻ con vậy? Không có quyền gì cả!

Vương Thế Trạch cười nhìn hai người đùa giỡn, có đôi khi hắn cũng biết muối muối rất nuông chiều con gái, nhưng nhìn thấy tiểu nha đầu Miêu Nhi này, liền tự mình đem điểm tâm của phụ nhân đến để dứt nằng, càng không nói đến những người khác. Nói đến cũng lạ, bọn Tứ Ngu bộ dạng cũng không tính là đẹp, sao lại sinh ra một ngọc nữ bên người Quan Âm Bồ Tát thế này? Chỉ là một nông gia như bọn họ lại sinh một tiểu nữ hài như vậy, cũng không phải là chuyện tốt gì. Vương Thế Trạch có chút suy nghĩ đến.

Cố Tứ Ngu đùa cùng con gái một trận, lại cẩn thận đem con gái để lên bên trong giường, xung quanh nằng vây quanh một vòng chắn bông, tự một mình chơi đùa!

“Đệ thật là giỏi!” Vương Thế Trạch cười nói: “Đúng rồi, ta lần này đến Quảng Đông, mua rất nhiều hạt giống, nghe Man Di nói đều là thứ tốt, có thể sống tốt, chỉ cần không gặp thiên tai, một nhà đều không đói. Ta xem giá cũng không cao, liền mua đem về, Man Di còn tặng ta mấy quyển sách. Luận về trồng trọt, đệ so với ta giỏi hơn nhiều, ở nhà đệ thử xem, nếu là giống như họ nói, chúng ta không cần sợ việc ăn uống!”

Cố Tứ Ngu vừa nghe vừa cảm động: “Được, đầu xuân năm sau đệ sẽ thử xem! Hạt giống đó bao nhiêu tiền?”

Vương Thế Trạch biết muối phụ mình tính tình rõ ràng, cũng không nói với hắn gì: “Năm mươi quan! Hạt giống của ta số lượng cũng không nhiều lắm, nhưng chủng loại không ít. Đệ đừng vội đưa ta tiền, xem loại nào tốt!”

Năm mươi quan không phải là một số lượng nhỏ, Cố Tứ Ngu nhất thời cũng không có được, hắn cũng không phải là người cố chấp, thấy đại ca nói như thế, liền sáng khoái đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nam qua - 1

Trong khi hai người nói chuyện thì Vương thị đã làm cơm chiều xong đang dọn lên, cậu tới cửa thì là khách quý, phụ nữ và trẻ nhỏ cũng không thể ngồi vào, Vương thị vội vàng dẫn vào đứa nhỏ, mang bọn họ đến một cái bàn nhỏ ăn cơm, Vương Thế Trạch cố gắng giữ Cố Phúc lại.

“Phúc Nhi cũng đã mười tuổi! Cũng là một tiểu đại nhân rồi! Qua vài năm cũng nên thành thân!” Vương Thế Trạch sang sảng cười nói.

Cố Tứ Ngu cười cười nói với Cố Phúc: “Nếu cậu cho con ngồi, con cứ ngồi đi”

Cố Phúc dạ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh cha, rót rượu cho cha và cậu.

Hoa Minh Minh hấp hấp cái mũi nhỏ, hương vị đồ ăn không phải rất thơm, ngửi thấy thì không thèm ăn. Mấy ngày nay quan sát, gia đình này cũng không phải giống với nhà nàng trước đây, phòng chừng là cỡ ấm no, theo như tin tức nàng thường xem được, nhà bọn họ ở trong thôn này xem như là một nhà bậc trung thường thường! Ít nhất trong nhà nhiều nhân khẩu như vậy, còn có thể ăn nó, bàn ăn cũng có món mặn, cái này thực không dễ dàng! Dù sao thì ở hiện đại vật chất có phong phú, cũng còn rất nhiều người ăn không đủ no!

Kỳ thật xuyên qua cũng không phải là một chuyện tốt! Hoa Minh Minh âm thầm nghĩ đến kiếp trước của mình! Nàng ở hiện đại bất quá cũng là một người bình thường mà thôi. Gia cảnh giàu có, lại là con một, từ nhỏ liền được cha mẹ che chở, chưa từng có trải qua cái gì sóng gió khúc chiết, là một cô gái tiêu chuẩn ngoan ngoãn. Bạn trai là người quen, hai người đều là từ từ mà yêu, bình tĩnh kết giao ba năm, sau đó thì nước chảy thành sông mà gặp cha mẹ hai bên, bàn tính kết hôn. Ngay cả bạn tốt cũng từng nói qua, chưa thấy ai như bọn họ, yêu nhau mà tương kính như tân như vậy.

Kiếp trước duy nhất đã làm một hành động kinh thế hãi tục, đó chính là trước khi chết buông tha, không cầu cứu! Lúc nàng cùng với cha mẹ đi ra ngoài mua đồ chuẩn bị kết hôn thì bị tai nạn giao thông chết! Lúc ấy bọn họ lái xe ở trên đường, một chiếc xe tải đột nhiên từ phía sau đụng phải, ba mẹ ngồi ở phía sau chết ngay tại chỗ, lúc ấy nàng lái xe, một đôi chân bị chặt đứt, đổ máu rất nhiều. Sau khi nàng nhìn kính chiếu hậu mà trông thấy thảm cảnh của cha mẹ, mất hết can đảm, căn bản không nghĩ tới phải sống sót một mình, chỉ để lại trên di động biển số xe tải đã bỏ trốn. Nàng nguyên tưởng rằng mình sẽ chết, lại không nghĩ rằng khi mình tỉnh lại thì cư nhiên xuyên qua!

Đây là trừng phạt đối với nàng đã bỏ phí bản thân sao? Nàng cười chua xót, hồi tưởng chuyện cũ, hốc mắt dần dần ướt át, nàng hiện tại chỉ duy nhất hy vọng là ba mẹ có thể đầu thai, về phần mặt khác, nàng không còn mong gì cả. Nàng nhắm mắt lại, trong lòng yên lặng niệm Địa Tạng kinh, vì cha mẹ mà cầu phúc.

Vương Thế Trạch dùng thìa gấp đồ ăn đưa đến miệng, lại uống một ngụm rượu gạo, nói: “Ta nói muối muối này, cả nhà chỉ có mình ngươi là nữ nhân, lại có nhiều đứa nhỏ như vậy, ngươi có thể thành thoi sao?”

Vương thị một bên dứt cơm cho Cố Quý, vừa nói: “Vội thì cũng sẽ vội, lại nói bọn Phúc Nhi đều là những đứa nhỏ hiểu chuyện, cũng có thể giúp muối một phen. Hôm nay Phúc Nhi cùng Ngọc Nhi còn giúp ta trông Mèo Con a!”

Vương Thế Trạch nói: “Bọn chúng lúc còn nhỏ cũng là nam nhân, sao có thể làm việc của phụ nữ?”

Hoa Minh Minh phụt cười, hai tiểu tử chưa dứt sữa, còn gọi là nam nhân!

Cố Tứ Nguru nghe Vương Thế Trạch nói như vậy, không khỏi hỏi lại: “Đại ca, huynh có biện pháp gì?”

Vương Thế Trạch cười nói: “Ta nhưng thật ra có một biện pháp, chỉ sợ các ngươi không đáp ứng”

Vương thị nói: “Biện pháp gì? Sẽ không phải bảo bọn muội mua một nha hoàn a? Bọn muội không có khả năng mua nổi”. Nàng vỗ một cái lên đầu Cố Quý đang không ngừng nhúc nhích: “Hảo hảo ăn cơm! Quậy cái gì mà quậy?! Trên có rận sao?”

Vương Thế Trạch nói: “Muội còn nhớ Tam cô không?”

Vương thị nói: “Như thế nào mà không nhớ rõ chứ? Không phải nàng đã đi được bốn năm rồi sao?”

Vương Thế Trạch nói: “Xuyên Từ, con trai thứ hai nhà Tam cô không phải vừa mới cưới vợ sao? Người vợ mới của Xuyên Từ còn dẫn theo một đứa bé gái, năm nay mười lăm tuổi. Vài ngày trước, đứa cháu đó lên trần trên tìm ta, nói là nhờ ta tìm giúp đứa nhỏ kia, làm vợ cũng tốt, làm nha hoàn cũng tốt, tốt xấu gì chỉ cần đem nàng đuổi đi. Tẩu tử của muội gặp qua đứa nhỏ kia, nhìn qua rất khỏe, lại làm việc chăm chỉ, tài nghệ nấu ăn không tồi, may vá cũng tốt, ta xem không bằng đem đứa nhỏ đến nhà làm con dâu nuôi từ bé, chờ Phúc Nhi lớn hơn một chút thì lấy làm vợ”

Vương thị nghe nhũ mầy nói: “Mười lăm tuổi? Có phải hay không lớn một chút? Cô nương lớn như vậy, đem nàng gả đi, không phải còn có thể lấy được một chút sinh lễ sao? Vì cái gì muốn người khác mua làm nha hoàn đây?”

Vương Thế Trạch nói: “Gả? Bộ dạng nhà hán như thế, lấy đâu ra đồ cưới? Lại nói, nhà ai lại lấy con người chồng trước? Vốn đứa cháu muốn đem nàng lên trần trên làm nha hoàn của một nhà giàu, nhưng vợ hán sống chết không chịu, ưng chị dâu của muội, đem con gái đưa cho người khác làm con dâu nuôi từ bé so với làm nha hoàn tốt hơn. Xuyên Từ cũng không tham tiền bản mình, hán chỉ là nghĩ muốn đuổi đứa nhỏ kia đi, ba đứa con gái của hán đồ cưới cũng không lo nổi, nào có tiền để lo đồ cưới cho con gái người khác?”

Hán nhìn quanh vài đứa nhỏ một chút rồi nói: “Muội phu, đệ cũng đừng trách ta lắm miệng, nhà các người con đông, vợ lão đại không dễ tìm. Nha đầu kia tuy nói lớn hơn Phúc Nhi 5 tuổi, nhưng đến nhà các người có thể làm việc, so với mấy đứa nhỏ thì không phải tốt hơn sao? Ta thấy đều tốt lắm, các người nên để Phúc Nhi cưới nha đầu kia, phòng chừng cũng chỉ phải phí hai ba lượng bạc, nếu thật sự là một người vợ thảo, giá trị cũng không chỉ có bấy nhiêu”

Vợ chồng Cố thị nghe xong không khỏi suy nghĩ, Cố Tứ Nguru suy nghĩ một lát, nói với Vương thị: “Đại ca nói có lý, nếu không nàng theo đại ca đi xem, nếu đứa nhỏ kia cũng không tệ, liền mang về nhà, trong nhà cũng không thiếu miệng ăn. Đứa nhỏ kia đã mười lăm tuổi, cũng có thể giúp nàng làm việc nhà, lúc nàng không có nhà cũng có thể chiếu cố Toàn Nhi và Mèo Con”

Vương thị nghe xong tâm cũng động không thôi, thú một người vợ không đến mười lượng bạc lại còn thảo, nghe lời Cố Tứ Nguru, liền gật đầu nói: “Cũng tốt, ngày mai ta đi đến nhà đứa cháu ấy nhìn xem”

Vương Thế Trạch cười nói: “Ngày mai ta lại đây đón muội, muội yên tâm, đứa nhỏ kia rất tốt”

Vương thị cười nói: “Người đại ca nhận định, khẳng định không tồi”

Hoa Minh Minh ở một bên nghe đến xuất thần, nàng cũng từng nghe bà nội, bà ngoại nói qua, trước kia gia cảnh người ở nông thôn nghèo khó, nuôi không nổi đứa nhỏ, đều đem con gái đến nhà người khác đi làm con dâu nuôi từ bé. Bản thân vẫn là may mắn, ít nhất cha mẹ mình sẽ không đem mình trở thành trời buộc.

Cố Phúc năm nay mặc dù mới mười tuổi, như vậy cũng hiểu chuyện, nghe được cha mẹ tìm cho mình một người vợ, không khỏi mặt đỏ ửng. Cố Lộc vụng trộm ngắm hán cười, ngay cả Cố Thọ cũng cười hi hi nhìn đại ca, đang muốn giễu cợt vài câu, Cố Phúc mặt nghiêm lại: “Thực không nói! Người đều đã quên!”

Xem Phim hoạt hình anime online

Vài huynh đệ le lưỡi, rất không cho là đúng, trong nhà đại ca nắm tay là cứng rắn nhất, bọn họ sợ đại ca tức giận, đánh bọn họ một chút liền không đáng!

Hoa Minh Minh nằm ở bên cạnh phụ thân, nghe mùi rượu còn hai mùi mồ hôi trên người, mầy mặt nhăn lại, phi thường không quen. Ba ba chưa bao giờ hút thuốc uống rượu, nhưng Cố Tứ Nguru lại uống rượu hút thuốc, hút loại thuốc có khói thật hôi. Nàng không chịu nổi hương vị kia, mở ra cái miệng nhỏ nhắn kêu vài tiếng, Vương thị vội vàng buông bát, chạy lại ôm lấy con gái, sờ sờ phía dưới tả, không ướt a! Chẳng lẽ đói bụng?

Nàng cởi vạt áo cho con gái bú, Hoa Minh Minh há miệng ngậm lấy, sữa mẹ dinh dưỡng, cũng không chịu đói nữa. Uống no bụng, nàng thân thủ che miệng đánh một cái ngáp thanh tú. Nhưng lại làm Vương thị vừa nhìn liền thích: “Bé ngoan nhà chúng ta nhỏ như vậy đã biết che miệng ngáp! Thực ngoan!” Nàng cúi đầu hôn con gái vài cái.

Hoa Minh Minh cười khanh khách vài tiếng, đầu nhỏ hướng trong lòng Vương thị cọ cọ, Vương thị thấy bộ dạng đáng yêu của con gái, cười đến toét, không những đùa với con gái. Thông qua mấy ngày nàng quan sát, Cố Tứ Nguru bình thường trừ bỏ làm việc nông ở ngoài, ít quan sự tình gì, trong nhà trên cơ bản là Vương thị làm chủ, vì để cho cuộc sống của mình về sau hạnh phúc một chút, lấy lòng Vương thị là tốt nhất!

Lúc này Cố Toàn cũng đói bụng, ở một bên gào khan lên, Cố Phúc vội vàng ôm muội muội, Vương thị quay đầu lại cho Cố Toàn bú. Vương thị âm thầm suy nghĩ, mấy đứa bé này mấy ngày nay cứ khoảng một canh giờ sẽ bú hai ba lượt, vẫn là cho hán cai sữa đi? Ngày mai quân gia đem gạo trắng qua, nấu

cháo cho mấy đứa trẻ ăn. Nàng quay đầu lại nhìn con gái sắp ngủ, trong lòng ấm áp, bé ăn uống cũng ít, sữa mình cũng vậy, vẫn là khoan cho bé cai sữa đi.

Cố Phúc ôm muội muội, không yên lòng nghĩ đến vợ mình bộ dạng không biết như thế nào? Hắn mặt đỏ hồng nhớ tới Đào Hoa ti ở đầu thôn, nếu nàng có bộ dạng không kém Đào Hoa ti thì tốt rồi!

Hoa Minh Minh bữu môi nhìn Cố Phúc bộ dạng đỏ mặt, hiển nhiên tiểu tử này đang tư xuân! Nàng còn nhớ rõ cậu đối với nữ hài tử kia đánh giá rất khỏe mạnh. Hiển nhiên bộ dạng đứa nhỏ kia hẳn là không đẹp lắm, nàng ngẩng đầu nhìn Cố Phúc, Cố Phúc vẫn là một đứa nhỏ, sẽ thích một người lớn hơn hẳn năm tuổi diện mạo lại bình thường sao?

Vương thị cùng Vương Thế Trạch thương lượng một chút, quyết định ngày mai liền cùng hắn đi đến nhà Xuyên Từ xem nữ hài tử kia như thế nào, nếu thật sự thành thật, trước hết mang về trong nhà, cũng có thể giúp đỡ nhiều việc, nàng quả thật rất vội vàng.

Hoa Minh Minh sau khi ăn uống no đủ, tiếp tục hoa tay múa chân vui sướng đứng lên. Cố Phúc thấy nàng không an phận, sợ nàng ngã, liền đem nàng thả lại trên giường. Từ chi của trẻ con mềm nhũn hơn nàng tưởng tượng, nàng có thể làm ra những động tác mình muốn, giống như một điều kiện tốt, nàng đương nhiên sẽ không làm cho dây chằng của mình trở thành dẻo dai.

Tuy rằng đối với bản thân xuyên qua cũng không thập phần vừa lòng, nhưng nếu đã xuyên qua, nàng cũng không thể lãng phí một cơ hội tốt như vậy. Coi tình huống của nàng trước mắt mà nói, trừ bỏ có thể thừa dịp này làm cho dây chằng dẻo dai nhất, nhiều lắm cũng là làm một ít vận động, đỡ phải về sau dây chằng bị chấn thương, hoặc xảy ra những việc khác! Con mắt Hoa Minh Minh chuyển vòng vo, có lẽ nàng có thể thừa dịp vài ca ca không chú ý đến xem sách của bọn hắn?

Ngày hôm sau Vương thị đã sớm chuẩn bị, đầu tiên là cho hai đứa con bú sữa, sau dặn Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc hảo hảo coi chừng hai đứa trẻ, đi theo Vương Thế Trạch đến nhà của Xuyên Từ.

Vương Thế Trạch hôm nay đánh riềng một chiếc xe bò đến đây, Hoa Minh Minh mở to hai con mắt tò mò nhìn xe bò ở cổ đại, liền thấy hai cái bánh xe bằng gỗ, xe thế này có thể vững chắc sao? Mắt thấy Vương thị vững vàng ngồi trên xe bò, Vương Thế Trạch hét một tiếng, con bò vàng to lớn rống dài một tiếng, lười biếng nâng chân lên, chậm rãi lôi kéo xe đi.

Xuyên Từ ở Tùng Phổ thôn, cách Lão Hòe thôn không tính là quá xa, xe bò đi được một canh giờ. Xuyên Từ sớm đã đứng ở đầu thôn, vừa thấy xe bò Vương Thế Trạch lại đây, vội vội vàng vàng gọi: “Ca ca, người đã đến rồi. Chờ các người đã lâu. Tỷ tỷ, đã lâu không gặp”

Vương Thế Trạch nói: “Xe bò đi chậm, không thể so với ta một mình cưỡi la đến đây”. Hắn nhảy xuống xe bò, lôi kéo bò, đi theo Xuyên Từ về hướng nhà hắn.

Vương thị chưa bao giờ đến nhà Xuyên Từ, nhìn thấy nhà bọn họ, liền biết hắn vì cái gì không cần đứa trẻ này rồi. Nhà bọn họ vừa cũ lại nghèo, đến nỗi phải trú trong phòng bếp, nhà Xuyên Từ lại là nhà tranh, Vương thị không khỏi thở dài.

Vợ Xuyên Từ vừa thấy Vương thị đến đây, vội vàng đi ra đón, thần tình đầy ý cười, liên tục gọi tỷ tỷ, đón nàng vào trong phòng ngồi: “Tỷ tỷ mau vào bên trong ngồi. Nam Qua! Pha trà giúp mẹ nào”

Nam Qua lên tiếng, sáng hôm nay nàng vừa hái xong một ít vụ tụy, chờ Vương thị đến đây thì pha trà, trà vụ tụy tốt lắm, vừa định mang ra, nàng chần chờ một chút, ở trong phòng bếp lấy một lọ đất nung, bỏ một ít mè đen vào trong trà vụ tụy rồi mới bưng ra ngoài.

Xuyên Từ cùng Vương Thế Trạch ở bên ngoài sân nói chuyện, Nam Qua trước mời Vương Thế Trạch một ly trà, Xuyên Từ mắt thấy Nam Qua bưng lên trà vụ tụy bên trên còn có một ít mè đen thơm nức không khỏi chau mày hút khí, trừng mắt nhìn Nam Qua liếc mắt một cái.

Vợ Xuyên Từ cùng Vương thị ở buồng trong nói chuyện, Vương thị mỉm cười tiếp nhận trà Nam Qua đưa tới, không động thanh sắc đánh giá Nam Qua một chút, màu da hơi tái, mày rậm mắt to, khoang mũi to, vẻ mặt trung hậu thật thà chất phác. Đáng người cũng có chút trắng kiện, móng to lưng thô, vừa nhìn thấy là có khả năng làm việc nặng, rất tốt.

Vương thị cúi đầu uống một ngụm trà, trong lòng nghĩ đến, hiện ở nhà có nhiều đứa trẻ như vậy, chỉ có mỗi bản thân là phụ nữ, vừa muốn làm chút đồ thủ công vừa muốn nuôi tằm dệt củi, thật là có chút bận rộn! Tìm một người vợ kém Phúc Nhi không bao nhiêu tuổi, trước khoan nói sinh lễ phải đưa nhiều hay ít, đợi đến khi Phúc Nhi thành thân cũng chỉ 3, 4 năm!

Nhà đầu kia tuy nói bộ dáng thô thiển, nhưng về việc nhà thì có thể làm việc. Xem bộ dạng lại là người thành thật, sẽ không làm chuyện càn quấy, Phúc Nhi là lão đại, tìm vợ cũng không giống những nhà giàu khác, phải diện mạo phải đáng người, bọn họ muốn vợ chính là muốn có khí lực, có khả năng sống tốt, còn có thể chiếu cố đệ đệ muội muội nữa.

Vợ Xuyên Từ ở một bên cũng lo nghĩ, mắt thấy Vương thị thần thái đầy ý cười, cười khanh khách hỏi Nam Qua một số vấn đề, liền biết nàng coi trọng con gái mình, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cục cũng là con của mình, nàng như thế nào có thể bỏ được con gái bán cho người ta làm nô tỳ đây? Nếu không phải sống không nổi, nàng cũng sẽ không làm cho con gái lấy một người nhỏ hơn con gái năm tuổi.

Vương Thế Trạch thấy Vương thị thích, liền đem hai lượng bạc đưa cho Xuyên Từ, Xuyên Từ tươi cười tiếp nhận. Vương thị thấy một nhà Xuyên Từ thật sự đáng thương, bảo Vương Thế Trạch mua ba bao gạo cho Xuyên từ, miệng Xuyên Từ cười đến toét cả ra!

Vương thị là một người khôn khéo, muốn coi trọng cô nương người ta, bảo Vương Thế Trạch mời Lý chính đến, trước tiên đem Nam Qua vào hộ tịch nhà bọn họ, về sau Nam Qua chính là gia đình bọn họ. Nam Qua liền hướng Vương thị cúi đầu, gọi một tiếng: “Mẹ”

Vợ Xuyên Từ thấy thế, vụng trộm nghiêng mình lau nước mắt.

Nam Qua cũng ôm mẹ khóc lên, vợ Xuyên Từ vỗ nàng nói: “Nha đầu ngốc, khóc cái gì? Mẹ chồng người là người tốt, tới nhà bọn họ rồi, người cố gắng hầu hạ người ta biết không?”

Nam Qua “Dạ” một tiếng: “Con biết rồi, mẹ!”

Vương thị thấy thế cũng rút nước mắt, nàng rung rung hướng vợ Xuyên Từ nói: “Xuyên Từ, người yên tâm đi, nhà của chúng ta sẽ không để nàng ủy khuất”

Vợ Xuyên Từ nâng vạt áo lau nước mắt nói: “Ta biết tỷ tỷ là người tốt”

Sau khi mẹ con lưu luyến chia tay, Nam Qua an vị ngồi trên xe ngựa đi rồi. Vợ Xuyên Từ đi đến đầu thôn, ngo ngác nhìn bóng dáng con gái đi xa sau một lúc lâu, mới thở dài một hơi. Xuyên Từ nói: “Trở về đi, tỷ tỷ, tỷ phu của ta đều là người tốt, tổ tiên của tỷ phu ta là người đọc sách làm quan, Nam Qua đi theo bọn họ cũng là phúc khí của nàng”

Vợ Xuyên Từ rung rung gạt đầu: “Ừ, chúng ta trở về đi! Sắp tới rồi, còn phải đi nấu cơm nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nam qua - 2

Trên đường về Vương Thế Trạch cười nói: “Thế nào? Ta thấy người không tồi đâu? Có đứa nhỏ này, muội cũng thoải mái hơn”

Vương thị vừa lòng gật gật đầu nói: “Đại ca xem trọng nhất định là tốt”, nàng quay đầu lại cười hỏi Nam Qua: “Con có biết nấu cơm không?”

Nam Qua thấy Vương thị ý cười hòa thuận vui vẻ, sợ hãi khăn trương trong lòng vui đi không ít, liền gật gật đầu nói: “Biết một chút”

Vương thị nói: “Lát nữa trở về con nấu cho ta xem”. Nàng suy nghĩ nói, trong nhà còn ít đậu phụ vàng và bắp cải trắng, nếu đứa nhỏ này có thể nấu được thì tài nấu nướng cũng không tệ! Về sau để cho con bé nấu cơm, bọn họ đều là nhà nghèo, sao có thể mỗi ngày đều ăn thịt?

“Ài”. Nam Qua khiếp sợ kêu lên một tiếng, vụng trộm liếc nhìn Vương thị một cái, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, mẹ chồng nhìn qua thật hiền lành! Chỉ cần nàng chăm chỉ làm việc, hẳn là sẽ không đuổi nàng đi?

Khi về đến nhà, Vương thị thấy sắc trời không còn sớm, bảo ca ca lưu lại ăn cơm chiều. Đất Ngô giàu có và đông đúc, ở chỗ bình thường này dân chúng cũng một ngày ba bữa, gia đình không thể nói rõ là giàu có, nhưng cũng không lo ăn uống.

Nam Qua vừa tới nơi, không cần để Vương thị phân phó, đầu tiên là múc nước hầu hạ Vương Thế Trạch và Vương thị rửa mặt, sau đó mới tới bàn thân, vào phòng bếp, cuộn tay áo lên, nhóm lửa, một bên chưng đậu phụ, một bên nhặt bắp cải trắng, hành động rất là lưu loát.

Vương thị ở bên cạnh quan sát, trong lòng rất vừa ý, sau khi pha một ấm trà, để lại Nam Qua ở một mình trong phòng bếp làm việc.

Vương Thế Trạch tiếp trà liền cười nói: “Mấy thứ ta đưa tới lúc lễ mừng năm mới đến bây giờ vẫn còn chưa dùng hết?”

Vương thị cười nói: “Vật quý giá như vậy, bình thường cũng chỉ có khách quý mới lấy ra pha trà chiêu đãi thôi”

Vương Thế Trạch cười nói: “Cái gì mà quý giá chứ? Chỉ là mấy thứ bình thường thôi, muội nếu thích, lần sau ta lại mang đến một chút cho muội”

Vương thị nói: “Không cần, trong nhà còn đủ dùng mà!” Nàng thân thủ ôm con gái qua, sờ sờ phía dưới tả thấy không ướt, liền đem bé để qua một bên, lại ôm lấy con trai, thấy móng hân ướt hỏi: “Toàn Nhi và Mèo Con cùng ăn cháo phải không? Toàn Nhi tiểu rồi?”

Cố Phúc đáp: “Toàn Nhi ăn hai lần, Mèo Con chưa ăn. Toàn Nhi tiểu hai lần, ị một lần, tả trong nhà đều dùng hết rồi, con không để nó mặc nữa”

Vương thị nghi hoặc hỏi: “Mèo Con chưa tiểu sao?”

Cố Phúc sùng ái nhìn tiểu muội nói: “Chưa tiểu, muội muội rất ngoan, trước khi tiểu thì kêu vài tiếng, không để tả ướt. Mẹ. Đệ Đệ rất nghịch ngợm! Vẫn là muội muội ngoan nhất!”

Vương thị đột nhiên cười lên: “Trước đây con so với đệ đệ còn bướng bỉnh hơn!”

Cố Phúc lâu lâu một tiếng: “Con không tin đâu!”

Vương Thế Trạch ở một bên thú vị nghe: “Tiểu Miêu ngoan như vậy sao?”. Hắn thân thủ đùa với cháu gái.

Hoa Minh Minh vừa lúc tò mò vật quý giá là cái gì vậy? Có bao nhiêu tinh quý? Thấy Vương Thế Trạch thân thủ, nàng vươn tay nhỏ bé đón Vương Thế Trạch, chân nhỏ cố gắng đứng lên, chậm rãi ngồi dậy, Vương thị nhìn thấy vừa mừng vừa sợ: “Ca! Bé ngồi dậy kìa!”

Vương Thế Trạch cũng nhìn cười nói: “Tam thiên lục tọa cữu lai ba*, nha đầu này chưa đến bảy tháng đã có thể ngồi, trước kia bé chưa từng đứng dậy à?”

*Tam thiên lục tọa cữu lai ba: nghĩa là ba tháng thì biết trở mình, sáu tháng biết ngồi, chín tháng thì biết bò.

Vương thị lắc đầu nói: “Lúc ôm vào ngực, cảm giác eo nhỏ thân thể khỏe mạnh, nhưng huynh khiến cho bé ngồi xuống, bé bắt quả một hồi sau sẽ lại nằm, không cho bé nằm, còn cấu kính với muội”

Vương Thế Trạch trêu tức nhẹ chỉ vào cái mũi nhỏ của cháu gái: “Xem ra nha đầu này về sau là mệnh thái thái (thái thái là vợ của quan tuần phủ trở lên, ý bảo chị có số lấy chồng làm quan)!”

Vương thị cười khúc khích: “Bọn muội bắt quả là người bình thường, sao có thể có phúc khí làm thái thái?”. Thấy con gái mở mắt tròn vo, tò mò thân thủ ôm cậu một cái, không khỏi vui mừng cười nói: “Đều nói cháu ngoại thân với cậu, quả nhiên là sự thật!”

Vương Thế Trạch thấy tiểu oa nhi vươn tay nhỏ bé đỏ đỏ thịt, không hướng được trong lòng ngực của hắn, liền cười buồn ly trà ra, tiếp nhận tiểu người ngọc trắng trẻo, yêu thương hôn một cái: “Làm thái thái không cần thiết là phúc khí, tương lai tìm cho Tiểu Miêu một người chồng thành thật mới quan trọng!”. Ngực khí cực kỳ sung nịch.

Vương thị cười nói: “Muội cũng nghĩ như vậy, đều nói thái thái nhà giàu khó mà làm, chúng ta nhà nghèo cửa nhỏ, làm sa trèo cao đây?”

Hoa Minh Minh lúc này mới nhìn rõ, cái gọi là vật quý giá chính là cây ô – liu, nàng không khỏi có chút thất vọng, nhiều hơn chính là sợ hãi cổ đại, ngay cả cây ô – liu đều cho là tinh quý, nàng có thể thích ứng với cổ đại thiếu thốn vật chất này sao? Hơn nữa bản thân lại đầu thai vào một gia đình nông dân.

Vương Thế Trạch thấy Hoa Minh Minh đối với vật quý giá tựa hồ cảm thấy hứng thú, liền lấy ra, dùng răng cắn nhỏ đứt cho nàng, Hoa Minh Minh vội vàng bỏ nhào vào lòng Vương thị, nàng cũng không muốn ăn nước miếng người khác. Vương thị cười ôm lấy con gái nói: “Nha đầu kia trừ bỏ uống sữa, ngay cả nước cháo cũng không chịu ăn đâu!”

Vương Thế Trạch cười lắc đầu: “Con bé thật khó nuôi!” (Nguyên tác là “tiểu nương nư”, mà muội thì không biết tiểu nương nư dịch sang tiếng Việt là gì cho lưu loát, nên edit thoáng là con bé, mọi người thông cảm! =.=)

Vương thị cùng Vương Thế Trạch nói chút chuyện nhà, cũng mau hết giờ. Bất tri bất giác, Cổ Tứ Nương đã trở lại.

Vương thị bước lên phía trước giúp Cổ Tứ Nương múc nước rửa mặt: “Lộc Nhi, đi gọi đệ đệ con trở về, thằng nhóc này, không biết lại đến chỗ nào chơi rồi!”

Cổ Lộc lên tiếng cười chạy ra ngoài, chờ lúc Cổ Lộc đem Cổ Quý bản như khi trở về, Nam Qua đã làm xong cơm chiều, đang dọn đồ ăn lên bàn.

Mọi người tò mò đánh giá Nam Qua, Nam Qua khần trương không biết trốn ở chỗ nào! Cổ Quý xem xét Nam Qua vài lần, bĩu môi nói: “Không đẹp, không bằng Hoa Đào tí! Mẹ, vì sao không để Hoa Đào tí làm tẩu tử của con!”

Nam Qua vừa nghe, da mặt càng tái, thần sắc buồn bã, bất an xoa xoa tay, nàng cũng biết mình không đẹp. Nhưng nếu mình đẹp, không chừng cha kẻ lại muốn đem nàng đến chỗ khác!

Vương thị một tát một cái: “Tiểu tử thôi! Dám nói hươu nói vượn!”. Nói xong nhéo lỗ tai Cổ Quý, đem hắn đi rửa mặt, Cổ Quý một bên gào lên một bên để cho Vương thị rửa mặt cho mình, trở lại nhà thay quần áo.

Hai người Cổ Tứ Nương cùng Vương Thế Trạch nếm thử đồ ăn Nam Qua làm, ngọt mặn thích hợp, tư vị ngon miệng, không khỏi vừa lòng gật gật đầu, Cổ Tứ Nương cười nói với Vương thị: “Tài nghệ nấu nướng cũng không tệ lắm, giống nàng vài phần, về sau nàng có thể thoải mái nhiều!”

Vương thị cười gật đầu, nói với Nam Qua: “Còn không mau bái kiến cha con!”

Nam Qua cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, quỳ xuống hướng Cổ Tứ Nương dập đầu một cái, gọi một tiếng: “Cha”

Cổ Tứ Nương gật gật đầu: “Về sau giúp đỡ mẹ con làm một chút việc trong nhà, còn phải chiếu cố tốt đệ đệ và muội muội, nhất là muội muội của con, cẩn thận một chút, đừng ẩu tả!”

Nam Qua lặng lẽ nhìn tiểu oa trong lòng Vương thị, bộ dạng giống búp bê, nàng nhu thuận lên tiếng, thuần thực tiếp nhận tiểu oa nhi ôm vào trong ngực nói: “Con biết rồi!”

Cổ Tứ Nương thấy động tác nàng nhanh nhẹn, không khỏi vừa lòng gật gật đầu, nói với Vương Thế Trạch: “Ca, lần này cần phải cảm ơn huynh nhiều!”

Vương Thế Trạch xoa tay nói: “Người một nhà nói cái gì như người hai nhà!”

Vương thị thấy Cổ Tứ Ngưu chấp nhận Nam Qua, mới mở miệng giới thiệu mấy đứa con trai với Nam Qua, người Nam Qua so với mấy đứa con trai đều lớn hơn, cho nên tất cả mọi người gọi nàng là đại tỷ.

Lúc Cổ Phúc vừa lo xong mọi chuyện, liền cẩn thận đánh giá nàng, trong lòng rất là thất vọng. Hắn tuy nói năm nay mới mười tuổi, nhưng ở đồng ruộng nghe không ít lời thô tục, đối với việc nam nữ cũng hiểu được một ít, hiện tại vừa thấy Nam Qua như thế, trong lòng rất là thất vọng. Nhưng nghĩ lại, hôn nhân đại sự cha mẹ làm chủ, người vợ này lại là do mẹ hắn chọn, hắn nếu ghét bỏ người vợ này, không phải đối với mẹ hắn là đại bất hiếu sao? Lại nói cưới vợ phải cưới vợ hiền, hắn há có thể quên thánh nhân dạy bảo, trăm mê nữ sắc đây? Suy nghĩ một chút, hắn không khỏi mặt đỏ bừng, hận không thể hung hăng đánh mình mấy bạt tai.

Mọi người thấy hắn mặt đỏ bừng, còn tưởng rằng hắn thẹn thùng! Vương thị thấy không khỏi che miệng cười không ngừng, ngay cả Cổ Tứ Ngưu cùng Vương Thế Trạch cũng cười ha ha.

Hoa Minh Minh ngẩng đầu nhìn Nam Qua, thấy cha mẹ đối với nàng không để ý lắm, cũng biết ở cổ đại con dâu nuôi từ bé không dễ làm, nói thật dễ nghe thì là người vợ, nhưng thực tế chính là một người hầu. Thấy đại ca sắc mặt thất vọng, thì biết hắn ghét bỏ diện mạo không xinh đẹp của Nam Qua, trong lòng không khỏi thở dài, lúc này trong lòng chỉ có một ý tưởng duy nhất là may mắn mình đầu thai thành người cũng không tệ lắm, nếu mình thân thể giống Nam Qua, nàng còn không biết mình có thể hay không sống sót đây!

Nam Qua thấy muội muội dựa vào trong lòng nàng, không khóc không nháo, rất là im lặng, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng thật sự sợ muội muội khóc! Nàng cũng biết làm con dâu nuôi từ bé không công của người ta, làm tốt mới có đường sống, phạm có một chút nhân hạ, liền bị người ta đánh mắng! Nhưng cho dù là như thế này, nàng cũng không nghĩ muốn bán mình làm nô tỳ, dù sao làm con dâu nuôi từ bé, một khi viên phòng sinh con nàng còn có ngày nở mày nở mặt, nếu làm nô tỳ, nàng cả đời vốn không có ngày tươi sáng! Tưởng công so với nàng cũng chỉ nhỏ hơn nàng năm tuổi, so với vợ muội tám chông ba tuổi tốt hơn nhiều! Nghĩ một chút, Nam Qua trong lòng hạ quyết định quyết tâm như thế nào cũng không thể để cho họ đuổi mình đi!

Từ khi Nam Qua đến đây, làm việc cực kỳ chịu khó, cơ hồ trừ bỏ ở ngoài, tất cả mọi hàng thủ công trong nhà đều làm hết, hằng ngày hai đứa trẻ cũng do nàng trông. Thời gian rảnh rỗi của Vương thị rất nhiều, không chỉ có thể lên trấn mua một ít kim chỉ về may vá, còn gia tăng nuôi tằm, trong gia đình dần dần cũng dư chút tiền. Lúc hai đứa trẻ được một tuổi, Vương thị thậm chí còn làm cho hai đứa trẻ mỗi đứa một cái khóa bạc.

Sau khi trải qua một cái tết mịch náo nhiệt, đầu xuân, Cổ Tứ Ngưu liền khăn trương đem hạt giống mà Vương Thế Trạch cho đem gieo trồng. Vương Thế Trạch nói đúng, Cổ Tứ Ngưu đối với nông sự rất giỏi, bất quá một năm công phu, nhưng hắn lại có thể trồng nên những ruộng ngô, hoa màu tốt tươi, mảnh đất sau nhà cũng bị hắn khai khẩn trồng khoai tây, khoai lang.

Ngay từ đầu Hoa Minh Minh còn không biết cậu mang về cái gì, sau lại chờ phụ thân trông xong, mắt nàng tràn đầy sao nhìn về cậu, cậu rất giỏi, cư nhiên biết đem thứ đồ tốt này mang về, có thứ này, cho dù là năm thiên tai cũng không sợ đói a!

Nàng cong cong đầu, trước mắt cũng chỉ biết hiện tại là năm Thiên Khải, hoàng đế họ gì a? Rốt cuộc là cái triều đại gì? Có phải hay không mất quyền lực lịch sử? Nàng cũng không rõ ràng lắm, trong một cái sơn thôn nhỏ, làm sao biết mà được quốc gia đại sự? Nàng cũng không có cái bản lĩnh nghe thấy niên hiệu liền biết triều đại gì, Trung Hoa trên dưới 5000 năm, niên hiệu nhiều quá nhiều a!

Chính là nhìn đến thời điểm thu hoạch, nàng mơ hồ có chút xác định, chính mình tựa hồ xuyên qua đến một thời không xa lạ! Bởi vì nông sản thu hoạch được không giống thổ sản của Trung Quốc, thời gian tìm thấy mấy thứ này ở Trung Quốc cũng khác, chậm hơn, phần lớn là vào thời Minh Thanh, nhất là khoai tây, nàng nhớ rất rõ, sớm nhất cũng là vào thời Khang Hi. Hoa Minh Minh không khỏi [9] một chút, chẳng lẽ hiện tại là thời Thanh? Nàng thành công gái Thanh xuyên?!

Bất quá nàng lập tức phủ định phán đoán của mình, bởi vì nàng không có nhìn thấy phụ thân cạo phần đầu tết tóc đuôi sam! Kiếp trước xem qua mấy bộ phim thời Thanh, nàng cơ bản biết niên hiệu của hoàng đế thời Thanh, nàng xác định không có niên hiệu gọi là Thiên Khải. Xem ra là một thời không không biết tên! Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu thực xuyên qua đến thời Thanh, nàng sẽ phi thường buồn bực!

Cổ Tứ Ngưu cùng Vương thị một bên quét tước trong kho lúa, một bên cười nhìn lương thực trong nhà, cười đến toe toét. Kho lúa của gia đình Cổ Tứ Ngưu là do thái tổ gia gia của hắn bỏ tiền xây dựng, dựng ở trong núi, đem một vách núi đào rỗng, bốn phía xung quanh đều dẫn nước ra ngoài, bên trong kín đáo không thông gió, ngay cả con kiến cũng không đi vào được. Bên ngoài lấy khóa lớn khóa kỹ, lại thêm một tầng cơ quan giống như vách núi, còn có không ít cây cỏ che giấu, từ bên ngoài nhìn không khác ra bên trong có sơn động. Năm xưa nơi này không phải dùng để chứa lương thực, mà là cất giấu tài sản của gia đình, đáng tiếc ngân khố lớn như vậy, tới thời tổ gia gia của Cổ Tứ Ngưu, toàn bộ đều tiêu hết. May mắn Cổ Tứ Ngưu không phải là một người chịu thua kém, chăm chỉ làm lụng tránh khỏi việc bại gia tán nghiệp.

Cổ Tứ Ngưu nhìn kho lúa tràn đầy nói: “Trước đây ta từng nghe cha nói qua, khoai tây là thứ tốt, dễ trồng cũng dễ chăm sóc, không cần ruộng tốt”

Vương thị cười tủm tỉm nói: “Mới đây ta cũng ném qua khoai nướng, hương vị kia rất ngọt ngào!”

Cổ Tứ Ngưu nói: “Nghe nói cây ngô cũng là thứ tốt, thân ngô còn có thể dùng để nuôi heo. Tất cả đều là thứ tốt, rất tốt, chính thế nếu có gặp năm mất mùa cũng không sợ. Kho lúa lại xây dựng ở trên núi, nước có đến dâng cũng không sợ kho lúa bị hồng”

Hai người cẩn thận đem kho lúa sửa sang lại sạch sẽ, nhìn lương thực chiếm hết chỗ, không khỏi nhìn nhau cười. Vương thị nói: “Ta lấy một ít bột mì, mấy đứa nhỏ trong nhà đều thích ăn”

Cổ Tứ Ngưu nói: “Con gái là nữ hài tử, nàng cứng chiều thì cứng chiều, tiểu hài tử này cũng không thể quá cứng chiều, bằng không dạy dỗ thành hư hỏng”

Vương thị nói: “Trong lòng ta đều biết, mấy đứa nhỏ nhà của chúng ta đều rất ngoan!” Nhắc tới con, Vương thị vẻ mặt kiêu ngạo. Nàng một bên lấy bột mì, bột bên thờ dài nói: “Đây vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy kho lúa đầy”

Cố Tứ Ngưu một phen lau mồ hôi, cộc lốc cười nói: “Ta cũng vậy, lần đầu tiên nhìn thấy đấy! Nghe mẹ từng nói, nơi này trước kia đều là vàng bạc châu báu!” Nói lên hoàn cảnh huy hoàng của gia đình trước đó, thần sắc hẳn hơi ảm đạm.

Vương thị an ủi trượng phu nói: “Đừng nghĩ ngợi nhiều, hiện tại chúng ta không phải rất tốt sao? Trong nhà ngày một khá hơn!”

Cố Tứ Ngưu nhớ đến đứa con cả liền kiêu ngạo: “Phúc Nhi giống như ông nội ta, mẹ từng nói, ông nội cũng rất thích đọc sách”. Hắn nắm tay nói: “Ta cho dù một chết, cũng không thể để mấy đứa nhỏ giống ta, cả đời chỉ biết làm ruộng! Nhất là Phúc Nhi, hẳn nhất định phải thi công danh! Chúng ta lo cho gia đình không thể để con cháu đời đời ở làm nông!”

Vương thị nói: “Phúc Nhi nhất định thi đậu! Ngay cả lão sư đều nói nó có năng khiếu. Còn có Quý Nhi, chàng xem nó mới đến học đường có hai tháng, liền có thể đem Tam Tự Kinh đọc thuộc lòng, con người ta đều đến 8 tuổi mới làm được, Quý Nhi chỉ mới có 6 tuổi!”

Cố Tứ Ngưu nghe vậy kiêu ngạo cười cười: “Bọn chúng đều là những hài tử hiểu chuyện”

Vương thị trở mình xem thường một cái, nói: “Biết hiểu chuyện, bình thường cũng đánh mắng bọn chúng cũng không ít, mấy đứa nhỏ này xem chàng là cái gì! Còn con gái, bị chàng sùng thành bộ dạng gì nữa?”

Cố Tứ Ngưu không cho là đúng, nói: “Mẹ đã sớm nói với ta rồi, con trai phải nghiêm khắc, con gái phải nuông chiều, lại nói con gái nhà chúng ta còn nhỏ như vậy, nàng sợ cái gì? Sùng không xấu”

Vương thị nói: “Ta không phải nói tính tình bé không tốt, chàng xem bộ dáng bé nũng nịu, việc nặng gì đều làm không được, tương lai làm sao mà làm việc nhà chồng?”

Cố Tứ Ngưu lắc đầu nói: “Ngốc ngếch! Con gái nhà chúng ta trưởng thành xinh đẹp như vậy, tương lai thế nào có thể lại làm nông a? Chờ bọn Phúc Nhi làm quan, chúng ta tìm cho con gái một gia đình tốt, không làm thiếu nãi nãi cũng có thể có nhà hoàn hảo rồi”

Vương thị cười mắng nói: “Phi! Chuyện tình còn chưa đến đó đâu! Chàng nằm mơ đi!”

Cố Tứ Ngưu không cho là đúng, nói: “Lão đại nhất định sẽ thi đậu!”

Vương thị cười lắc đầu, cũng không cho là đúng. Cố Tứ Ngưu cũng không cùng thê tử già mồm, đem kho lúa che giấu kĩ, nhìn xung quanh không có người, sau mới yên tâm cùng Vương thị xuống núi.

P/s mọi người tí về cách xưng hô của mọi người với nữ chính. Bởi vì Tiểu Miêu nghĩa đen là mèo con, mà Quảng Hằng tí và mình thấy gọi Mèo Con nghe dễ thương và gần gũi nên quyết định sẽ để cha mẹ, anh chị em, và sau này là nam chính gọi nữ chính là Mèo Con. Còn đối với những người khác thì sẽ để là Tiểu Miêu...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bị đánh - 1

Ở đầu Lão Hòe thôn có một gốc cây cổ thụ ngàn năm được gọi là Lão Hòe thụ, ba mặt thôn được vây quanh núi, mặt còn lại là Thái Hồ rộng lớn, bốn mùa rõ ràng, tài nguyên dưới nước cực kỳ phong phú, thủy sản cực kỳ nhiều; trên núi tất cả đều là rừng rậm nguyên thủy với những tảng đá lớn nhỏ khác nhau, sông suối phân bố rộng khắp, thủy sản cũng nhiều, sản vật phong phú.

Duy nhất không thuận tiện chính là đường lên trấn trên phải đi hơn ba canh giờ mới tới, muốn vào huyện thì phải qua Thái Hồ, cần phải ngồi thuyền mới có thể đi, giao thông phi thường không thuận tiện, khó trách sản vật phong phú như thế mà dân trong Lão Hòe thôn cũng chỉ có thể đạt tới ăn mặc không lo, cách bậc trung lưu còn kém rất xa. Thôn này muốn làm giàu trước tiên phải tu bổ cầu đường, chỉ tiếc nàng không có bản lĩnh tu lộ tạo kiêu lớn như vậy, Mèo Con một bên quét phân tằm dưới ánh mặt trời, một bên tiếp tục miên man suy nghĩ.

Đến cổ đại cũng đã ba năm, mặc kệ có nguyện ý hay không, nàng hiện tại cũng trở thành Cố Miêu Nhi, mà không phải là Hoa Minh Minh ở hiện đại, nếu nàng đã đi đến xã hội này, như vậy chỉ có thể cố gắng thích ứng với nó, hiểu biết các quy tắc của xã hội này. Chỉ có tìm hiểu xã hội này, mới có thể vì chính mình tạo nên một hoàn cảnh sống tốt. Chỉ có bé ngoan lúc làm chuyện xấu mới không dễ dàng bị người ta hoài nghi, đây là đạo lý từ nhỏ nàng đã hiểu được.

Cuộc sống hiện tại của nàng cũng không kém, trong nhà tuy nói không giàu có, nhưng nàng chưa từng bị đói, đồ ăn bình thường cũng không khiến nàng

suy nghĩ, một năm khó được một lần ăn mặn, thịt mặc dù không nhiều lắm, nhưng tôm cá linh tinh thì thường xuyên ở trên bàn, còn có hoa quả đầy núi để nâng ăn. Từ sau khi có loại lương thực mà cậu mang về, món chính trong nhà cũng phong phú rất nhiều, trừ bỏ không có internet, cuộc sống nhàn chán một chút, nâng đối với cuộc sống hiện tại thì thường hài lòng.

Xuyên qua vào một gia đình gia cảnh bình thường, nàng cũng không nghĩ ra biện pháp làm giàu gì đấy, nàng vừa không biết làm thủy tinh, làm xà phòng, cũng không biết mở cửa tiệm buôn bán, lại càng không biết kiến thức nông nghiệp gì đấy. Chỉ có thể đứng nhìn mẹ đem phân tằm vớt đi, mới nhớ tới lúc môn địa lý hồi học sơ trung, cây dâu kia, trứng tằm, phân tằm và cá là một vòng tuần hoàn, lúc ấy thầy giáo cũng giảng qua là giá trị dinh dưỡng của phân tằm rất cao, dùng phân tằm cho gia súc gia cầm ăn, thường thường thu được hiệu quả rất tốt, nàng liền quán quyết xin mấy con gà con nuôi.

Vương thị cũng muốn nuôi mấy con gà mái, nhưng thật sự quá bận, do vậy mới chán chường không nuôi. Sau khi Nam Qua đến đây, đại bộ phận việc làm hàng thủ công này nọ đều do nàng gánh vác, liền nghĩ tới việc nuôi mấy con gà, nghe theo ý của con gái, hay là dùng mấy xấp vải đôi lấy hai mươi mấy con gà con. Mèo Con nhiệm vụ thường là cho gà ăn, dùng để chúng nó bị bắt mắt.

Đem một ít cám gạo cùng phân tằm rải trên mặt đất, con gà con liền vội chạy đến, phía sau tiếp phía trước mổ lấy. Mèo Con đem cả viên quan sát lấy, nhìn lướt qua số gà con, sau khi xác định hai mươi mấy cái không thiếu lấy một, liền an vị ở trên ghế nhỏ, dùng một cây bút lông chấm nước viết chữ lên trên một phiến đá đen.

Cổ đại ít trò giải trí, nàng lại không muốn cùng một đám tiểu hài tử chạy nước mũi vui chơi, trừ bỏ luyện chữ vẽ tranh ra, cũng nghĩ không ra làm việc gì hết. Kiếp trước lúc nàng ba tuổi sau khi bắt đầu luyện chữ liền kiên trì mỗi ngày luyện tập thư pháp một giờ, cơ hồ không có gián đoạn. Sau khi tới cổ đại đã ba năm chưa cầm bút lông, trong lòng sớm đã ngứa ngáy!

May mắn đất Ngô phong nhã, văn phong thịnh hành, đối với nữ nhi đọc sách biết chữ độ nhận thức rất cao, trong nhà có vài vị ca ca đều biết chữ, nàng mới có cơ hội tiếp xúc với bút lông. Duy nhất đáng tiếc chính là, ở cổ đại giấy mực đều rất quý, nàng một tháng cũng chỉ có ít nhất hai lần có cơ hội có thể luyện tập ở trên giấy, bình thường đều luyện tập trên phiến đá.

Không biết có phải hay không bởi vì bị cổ vận hun đúc, sau khi tới cổ đại, bản lĩnh thi họa của nàng có thể nói là ngày càng tiến xa. Trước kia lúc nàng vẽ, nhất định phải dùng bút máy phác họa, sau đó mới tô màu lên, mà hiện tại có thể trực tiếp dùng bút lông vẽ tranh thủy mặc! Bức tranh sau khi vẽ có nét thoải mái, không cứng nhắc như trước kia. Về phương diện thư pháp, từ kiếp trước đến kiếp này nàng cũng đã luyện gần ba mươi năm thư pháp, tự giác hiện tại mặc dù chưa nói tới phong cách quý phái, nhưng cũng có thể để người khác xem.

“Bé ngoan, như thế nào mà còn luyện chữ? Không cùng ca ca đi ra ngoài chơi sao?” Vương thị đang cầm một cái sọt lớn chứa phân tằm đi ra, thấy con gái còn ở bên phiến đá luyện chữ, không khỏi lắc đầu, nha đầu kia nếu là một nam hài tử thật tốt! Có thể sánh bằng vài vị ca ca của nàng!

Bút lông trong tay Mèo Con nhẹ nhàng run lên, một nét viết hồng rồi, may mắn là đá phiến! Nàng nhắm chặt hai con mắt, nàng kiếp trước nhũ danh cũng kêu là bé ngoan, đến khi nàng ba mươi, ba mẹ vẫn sủng ái gọi nàng là bé ngoan, ngay cả trước khi chết nhớ mãi không quên vẫn gọi thế. Mỗi lần nghe được Vương thị sủng ái gọi nàng là bé ngoan, nàng lại nhớ đến mà thương tâm, có lẽ nàng hẳn là nên thử mở lòng đi? Bọn họ cũng là người nhà a! Vô luận cổ đại hay hiện đại, cha mẹ yêu thương con cái mãi luôn không thay đổi. Mèo Con yên lặng nhìn Địa Tạng Kinh trên phiến đá, từ khi nàng có thể bắt đầu viết, nàng mỗi ngày nhất định sẽ vì cha mẹ viết một lần Địa Tạng Kinh.

“Con không đi, bọn ca ca chỉ biết khi dễ con”. Chờ lúc Mèo Con ngừng đầu, trên mặt đã là vẻ mặt tươi cười sáng lạn: “Mẹ, con giúp người”. Nàng cầm lấy thứ mẹ đưa, đem phân tằm rải trên mặt đất.

“Ngốc hài tử! Các ca ca đều thích con a!” Vương thị cười vui vẻ, bộ dạng Mèo Con rất đáng yêu, mấy nam hài tử trong thôn đều thích cùng nàng chơi đùa, vừa muốn chọc nàng vui vẻ, nàng cười lắc đầu, con nít trước giờ không phải như vậy sao?

Mèo Con đỏ hồng cái miệng nhỏ nhắn, cao giọng hét cái cầm nhỏ: “Con muốn ở cùng với mẹ, mới không để ý tới thời ca ca đâu!”

Vương thị thấy bộ dạng đáng yêu của con gái, không khỏi cười ha ha, lúc này ngoài cửa truyền đến thanh âm của đại tráng tẩu: “Nhà Tứ Ngưu, hôm nay Cổ người què giết heo, ta muốn đi mua chút thịt, người muốn đi hay không?” Đại tráng tẩu một tay cầm cái rổ, một tay ôm con gái nhà mình.

Mèo Con ngọt ngào hô một tiếng: “Di!”

Đại tráng tẩu cười tủm tỉm “A” một tiếng, lắc lắc con gái trong ngực: “Gọi đi a! Còn không gọi!”

Tiểu cô nương sợ hãi gọi một tiếng “Di!”, Vương thị mỉm cười lên tiếng, lấy từ trong phòng ra một ít đậu phộng cho tiểu cô nương: “Đây, bé ngoan, ăn đậu phộng đi!”

Đại tráng tẩu thấy con gái nhận hoa sinh liền đưa vào miệng, không khỏi cười mắng: “Nha đầu tham ăn!”

Vương thị cười nói: “Con nít đều thích ăn thứ này, Mèo Con nhà ta mỗi ngày cũng ăn một phen đấy! Người đi trước đi, ta còn có chút việc chưa làm xong!”

Đại tráng tẩu nói: “Ta đi trước đây”

“Được” Vương thị trở lại trong phòng, phân tằm bên trong còn chưa có sạch sẽ đâu!

“Bé, muội còn ở lại luyện chữ a! Tại sao không đi chơi đi?” Nam Qua cầm theo một cái giỏ trúc nhỏ đi vào.

“Đại tỷ”, Mèo Con nũng nịu tức giận gọi một tiếng, buông bút lông xuống, đưa cho Nam Qua một chén nước: “Uống nước!”

“Cám ơn Mèo Con”. Nam Qua tủm tỉm cười một tay ôm lấy nàng, sau khi Nam Qua đến đây, Mèo Con đồng tình với thân thế cực khổ của Nam Qua, đối với Nam Qua phi thường tốt, Nam Qua cũng phi thường thích tiểu muội tri kỷ nhu thuận này, chăm sóc nàng rất tỉ mỉ.

“Đại tỷ, trong rô có cái gì vậy? Cũng là kim chi cho mẹ sao?” Hôm nay Vương thị đưa cho Nam Qua một cái rô không bảo đi lên trần một chuyến, nàng tò mò nhìn trong rô Nam Qua có mấy cuộn tơ sắc sỡ, không giống như chỉ, rất thô.

Từ khi trong nhà có Nam Qua đến đây, Vương thị liền thoải mái rất nhiều, Nam Qua cơ hồ xử lý mọi việc trong nhà, một ngày ba bữa, quần áo mọi người trong nhà, quét tước phòng ốc, chăm sóc hai tiểu đệ tiểu muội, buổi tối còn đốt đèn đến hơn nửa đêm. Con dâu chịu khổ như thế, Vương thị như thế nào mà không thích, mỗi ngày đều cười toe toét.

Tuy nói trong nhà đại bộ phận việc này nọ đều là do Nam Qua làm, nhưng Vương thị cũng không có nhân rồi, nàng bình thường liền thuê thừa chút đồ để kiếm thêm tiền. Mèo Con cũng biết thuê thừa, khi nàng năm tuổi đã đi theo bà ngoại học thuê gấm Tô Châu, tính ra cũng học tập hơn hai mươi năm. Tài thuê thừa của Vương thị cũng nổi tiếng, Mèo Con xem qua các tác phẩm của nàng, cảm thấy trình độ của mình không kém lắm. Nếu chính mình có thể tiếp tục thuê, nghĩ đến tiền công cũng không thiếu, chỉ tiếc bây giờ mình còn quá nhỏ, Vương thị cũng không dạy nàng, nếu hiện tại biết thuê hoa sẽ thành quái vật! Mèo Con không khỏi thở dài, thân phận tiểu hài tử thực không tiện chút nào a!

“Nga, đây là Hoàng mụ mụ bảo ta đem mấy sợi tơ này về đưa cho mẹ, bảo mẹ thắt một cái vĩnh kết đồng tâm” Nam Qua tủm tỉm nói. Nàng rất giỏi xe chỉ dệt vải, nhưng đối với thuê thừa, kết lạc linh tinh thì phải để cho Vương thị làm.

Kết lạc? Không phải là Trung Quốc kết sao? Mèo Con âm thầm nghĩ, đúng vậy! Nàng như thế nào đã quên! Thắt Trung Quốc kết cũng là một sở trường của bản thân a! Kiếp trước nàng không phải thích loại thủ công này sao? Bằng không cũng sẽ không kiên trì cùng bà ngoại học nhiều năm như vậy! Chẳng lẽ kết lạc cũng có thể bán lấy tiền? “Đại tỷ, cái này cũng có tiền công sao?” Mèo Con hỏi.

“Đương nhiên là có tiền công” Nam Qua tủm tỉm cười nói: “Loại bình thường như song liên kết, song tiền kết, vạn tự kết thì trên năm mươi cái thì một đồng, khó hơn một chút là hình rồng kết thì trên hai mươi cái một đồng, giống loại này là trăm năm hảo hợp kết lạc một cái liền còn một đồng thôi!”

“Nhiều tiền như vậy a!” Mèo Con nghe mắt ứa ra sao: “Nếu mẹ có thể kết mười lăm cái, chúng ta có thể ăn thịt!” Thịt heo ở cổ đại cũng không phải dùng thức ăn công nghiệp nuôi, mà dùng lương thực nuôi nấng, vừa thơm vừa ngọt, ngay cả nàng không thường ăn thịt, cũng bị nghiện! Đương nhiên cũng có thể là bởi vì sau khi đến cổ đại, cơ hội ăn thịt không nhiều lắm, liền có cảm giác thèm ăn. Mẹ cũng từng nói qua với nàng, thịt heo mười lăm đồng một cân, mẹ phải thuê hai mươi cái khăn tay cũng chỉ có năm đồng, kết lạc có thể so với thuê hoa dễ dàng hơn.

Nam Qua điểm lên cái mũi nhỏ của nàng nói: “Mèo Con tham lam! Muội cho là kết lạc dễ như vậy sao? Đừng nói là Lão Hòe thôn, chính là mấy cái thôn phụ cận, cũng chỉ có một mình mẹ biết kết loại trăm năm hảo hợp kết lạc này, nghe nói là do bà ngoại dạy cho mẹ”

Mèo Con ngẩn người, nhớ tới cái tin tức lúc còn ở hiện đại, rất nhiều nghề thủ công lưu truyền bằng miệng đã dần biến mất, thì ra kết lạc cũng như vậy. Nàng không khỏi kinh hi nhỏ nhỏ một chút, năm đó nàng được một cô giáo chuyên nghiệp dạy bảo, biết được rất nhiều kiểu kết lạc. Hiện tại tuổi mình còn quá nhỏ, không thể thuê hoa, kết lạc hẳn là có thể đi? Ngày hôm qua không phải mẹ có dạy nàng kết song liên kết sao?

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, chúng ta đi tìm mẹ, muội biết kết song liên kết, cũng có thể giúp mẹ kiếm tiền!” Nàng nũng nịu nói.

Nam Qua nghe thấy cười khanh khách, ôm nàng hướng trong phòng đi đến. Mèo Con lúc này mới chú ý tới Nam Qua hôm nay ăn mặc thật cẩn thận, trên mặt có một chút son phấn mỏng manh, trên mái tóc buộc sợi dây hồng, tóc hỗn độn còn dùng chút dầu hoa quế chải lại ngay ngắn. Trên thân mặc một chiếc áo hồng tương đối ngắn, hạ thân mặc một cái váy hoa tinh tế, bộ quần áo này là của Vương thị trước kia khi còn là cô nương, có tám phần mới, là quần áo tốt nhất của Nam Qua.

Mèo Con không khỏi mỉm cười, Nam Qua đến lo cho gia đình cũng đã hai năm hơn, Vương thị đối đãi nàng mặc dù không thể nói sánh cùng con gái ruột, nhưng cũng không đánh chửi ngược đãi này, để cho nàng ăn no mặc ấm, ngày lễ ngày tết cũng sẽ cho nàng quần áo. Vài năm trở lại đây, đáng người Nam Qua càng cao gầy đầy đặn, khuôn mặt cũng hồng trắn nổi một ít, như vậy thoả thêm chút phần nhìn qua cũng có vài phần tư sắc. Nam Qua năm nay cũng gần 18 tuổi, đúng là thời điểm xinh đẹp nhất, khó trách mấy ngày nay, mỗi lần nàng ra ngoài, đều đã tí mỉ ăn mặc một chút.

Nam Qua ôm Mèo Con đi vào tầm phòng (phòng nuôi tằm), Vương thị đang trải lá dâu ra, nghe thấy Nam Qua đi vào, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Nam Qua, hôm nay trong nhà Cổ người què giết heo, con lấy trên tay áo 15 văn tiền đi mua một cân thịt, tối hôm nay chúng ta ăn thịt”

“Vâng” Nàng cầm lấy tiền trên bàn Vương thị rồi đi ra ngoài.

Mèo Con bỏ nhào vào trên người Vương thị, nũng nịu nói: “Mẹ, người dạy con kết lạc đi, con cũng muốn giúp mẹ kiếm tiền a”

Vương thị nghe con gái nói xong, không khỏi mặt này hờn hờ nói: “Bé ngoan, chờ con lớn hơn một chút mẹ dạy cho con, hiện tại ra ngoài chơi đi!” Người khác lo lắng con gái bướng bỉnh, tâm cao do không quản giáo tốt, khiến nàng lo lắng con gái không bao giờ cùng bạn bè trong thôn chơi đùa, về sau lớn lên không có bạn chơi đùa.

“Không muốn...” Mèo Con thân thủ ôm cổ Vương thị, lắc lắc tiểu thân mình không được, làm nũng nói: “Con muốn học”

Vương thị bị con gái làm nũng làm cho không thể phởn tốt tang diệp, ôm con gái hướng trong phòng đi: “Được được, mẹ dạy cho con” Nàng lấy từ trong giỏ thuê thừa ra một sợi dây, kiên nhẫn dạy con gái kết lạc, thấy con gái một lần dạy đã biết, không khỏi vui sướng dị thường, ôm con gái lắc qua lắc lại, hôn lên thân. Mèo Con cười khanh khách, nhắm mắt trong lòng ngực Vương thị cọ xát, hai mẹ con hòa thuận vui vẻ.

Nam Qua cầm 15 văn tiền trong tay áo, miệng khê ca, trên mặt mang theo ý cười thoải mái, đi về phía nhà Cổ người què. Đến đây đã hơn hai năm, tuy nói làm được rất nhiều việc, nhưng đây là lần đầu tiên nàng ăn no mặc ấm, lần đầu tiên có quần áo mới để mặc, cũng là lần đầu tiên không bị đánh chửi, nàng đã gần như thực thỏa mãn.

Cổ người què vốn không gọi là người què, hắn là con trai duy nhất của Cổ thợ rèn, lúc còn trẻ nổi tiếng là thợ săn, thân cao mã đại, thể tráng phiêu phi, thân thể linh hoạt giống như khỉ. Nhưng khi hắn 16 tuổi, lúc lên núi săn thú thì bị độc xà cắn, vì mạng sống, Cổ người què đành đem chân trái của mình chặt đi.

Từ đó về sau, mệnh thi giữ được, nhưng chân lại mất, ngay cả hôn nhân cũng không có. Năm nay hắn đã muốn 36 tuổi, thừa kế của cửa hàng của cha hắn, lại có một tay nghề tốt, do vậy ăn mặc cũng không lo. Nhưng hắn mất một chân không nói, tính tình táo bạo, thích uống rượu lại háo sắc, vài thôn phụ cận đều nổi danh, cũng vì vậy mà không ai muốn đem con gái gả cho hắn.

Người trong thôn biết hôm nay giết heo, đến mua thịt heo cũng có, lại đến đây xem náo nhiệt cũng không ít, cuộc sống nông thôn không thú vị, một chút chuyện nhỏ như lông gà vô tội cũng đều có thể khiến người xem vây đầy. Nhưng khi Nam Qua đến thì đã chậm, mọi người đã giải tán một ít, chỉ còn lại vài người bình thường cùng Cổ người què nói chuyện, những người này đều có vẻ là côn đồ trong thôn làng phụ cận, giống như Cổ người què.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bị đánh - 2

Nam Qua ở bên ngoài nhà Cổ người què ca dò xét, phát hiện mọi người không còn nữa, tựa hồ người đều đi hết vào trong phòng, liền đứng bên ngoài hô: “Người què ca, có ở nhà không? Còn bán thịt heo không?”

Cổ người què đang cắt thịt trư, đang cùng người bên cạnh thương lượng quay đầu heo như thế nào, vừa nghe thanh âm Nam Qua, nhìn đến Nam Qua thì sáng mắt lên: “Vợ Tiểu Phúc Nhi, sao ngươi lại đến đây? Hôm nay mặc thật xinh đẹp a!”

Một vài người cùng đi ra xem náo nhiệt, vài nam nhân nở vài nụ cười đáng khinh.

Nam Qua mặt đỏ một chút, lắp bắp nói: “Người què ca còn bán thịt heo không?” Nàng không tự chủ được nâng tay vuốt vuốt chút tóc mai của mình.

Cổ người què hai tay khoanh lại nói: “Sớm bán hết rồi, sao ngươi không đến sớm chứ?”

Nam Qua vừa nghe nóng nảy, vội vàng nói: “Người què ca, ta muốn mua một cân, ngươi bán cho ta một chút đi”

Cổ người què ánh mắt bị hấp dẫn bởi ngực của Nam Qua, hắn nheo mắt lại, nhìn không chuyển mắt vào ngực nàng, ngoài miệng không chút để ý nói: “Ta có một đầu heo, ngươi biết quay đầu heo không? Giúp ta quay cái đầu heo này, ta cắt cho ngươi một cân thịt”

Người trong thôn hiếm khi được ăn thịt heo, người biết quay thịt heo không nhiều lắm, nhà mẹ đẻ của Vương thị là người giàu ở trấn trên, trước khi xuất giá có theo nha hoàn trong nhà học làm mấy món, cho nên chuyện gì trong thôn, đều để Vương thị đi giúp đỡ việc quay thức ăn! Nghe nói Vương thị quay đầu heo là tuyệt nhất, chỉ dùng một bó củi, có thể đem đầu heo quay mềm như.

Nam Qua vội vàng gật đầu: “Biết! Ta sẽ quay! Mẹ mới dạy ta!”

“Biết quay là tốt rồi, theo ta cùng nhau đi vào trong quay đầu heo đi?” Cổ người què cười hi hi nói, thân thủ lôi kéo nàng.

Sắc mặt Nam Qua đại biến, liên tục rút lui vài bước: “Không!” Nàng bèn nhón kêu lên một tiếng, sau đó cảm thấy mình tựa hồ rất kích động, miễn cưỡng cười cười: “Người què ca, ta trở về giúp ngươi quay, quay xong ngươi đến lấy”

“Nam Qua!” Một thanh âm bèn nhón thô rách truyền đến, thân thể Nam Qua cứng đờ, sắc mặt xoát một cái có chút thất bại, cơ hồ sợ hãi quay đầu lại, yếu ớt kêu một tiếng: “Phúc Nhi!”

Xem Phim hoạt hình anime online

Nguyên lại Cổ Phúc trên đường tan học trở về, Vương thị liền bảo hắn đi giúp Nam Qua một chút. Cổ Phúc nhìn tình cảnh trước mắt, đôi mắt cơ hồ phun ra lửa, nếu không phải trong tay còn ôm Mèo Con, hắn sẽ chạy đến đó rồi! Cổ Lộc ngay phía sau cũng về mặt âm trầm, hắn được Vương thị bảo đi tìm hai đệ đệ chơi đến quên đường về nhà.

Cổ người què ngượng ngùng rút tay trở về: “Phúc Nhi, Lộc Nhi, các ngươi đến đây? Ta đi cắt thịt heo cho các ngươi!” Hắn không được tự nhiên cười cười, chân đi vào nhà.

Những người đứng bên cạnh cũng thu ại ý cười, đi theo Cố người què vào trong phòng.

Mèo Con thấy một màn như vậy, sợ tới mức sắc mặt đều thay đổi, nằng quả thực không dám tưởng tượng Nam Qua sau khi về nhà sẽ bị trừng phạt như thế nào? Tay nhỏ bé không tự chủ được gắt gao ôm cổ ca ca, nữ nhân gặp được loại chuyện này, vô luận là tự nguyện hay là bị bắt buộc, chịu thiệt luôn là nữ nhân, nhất là nữ nhân cổ đại, tuy rằng chuyện này người bị hại lớn nhất là Nam Qua.

Cố Phúc bị Mèo Con ôm chặt, không khỏi cúi đầu, thấy cái miệng nhỏ nhắn của muội muội gắt gao mím chặt, vẻ mặt khẩn trương, nghĩ đến nằng sợ hãi, vội vàng thu lại biểu tình, vỗ vỗ tấm lưng nộn nộn của nằng, đem nằng đưa cho Cố Lộc, đối với Cố Lộc thể hiện một cái sắc mặt. Cố Lộc tiếp lấy tiểu muội, xoay người hướng về nhà chạy.

Mèo Con chớp ánh mắt, đại ca sẽ không muốn đánh nhau ngay tại đây chứ? Lúc Cố Lộc về đến nhà, thấy Cố Quý, Cố Toàn trong nhà chạy ra, hần gọi hai người lại, bảo Cố Quý ôm Mèo Con về nhà, thuận tiện bảo Cố Thọ, Trần Quân Ngọc đi đến nhà Cố người què, sau đó xoay lưng bước đi.

“Mèo Con, có phải hay không đại ca cùng Cố người què đánh nhau?” Hai mắt Cố Quý sáng lên, hỏi.

Mèo Con gật gật đầu, lắc lắc thân thể, chân nhỏ không ngừng đá Cố Quý, bàn tay nhỏ bé nắm tóc Cố Quý nói: “Tứ ca, mau về nhà, nói cho cha mẹ nghe!”

“Muội, tên tiểu mặt thám này!” Cố Quý vỗ nhẹ cái mông nhỏ của nằng: “Còn đánh ta nữa ta liền đánh muội!” Miệng hần đe dọa nói, nhưng còn không dám động đến một cọng tóc của tiểu bảo bối. Hần hưng phấn chạy về nhà, đem muội muội vào trong viện, che miệng của nằng, bảo Cố Toàn vụng trộm kêu tam ca và Ngọc ca xuất môn.

Nhìn bộ dáng của hần, Cố Thọ cùng Trần Quân Ngọc chỉ biết có thể có người cùng đại ca của bọn họ đánh nhau, thấy mẹ còn đang thêu hoa trong phòng, cha đang rửa mặt, liền vụng trộm chạy đi ra ngoài. Lúc gần đi còn bảo Mèo Con, không được nói bọn họ đi làm gì, trở về sẽ mua kẹo cho nằng ăn.

Mèo Con đầu đầy hắc tuyến nhìn bốn tiểu quý ánh mắt tỏa sáng chạy ra bên ngoài, bọn họ sẽ không phải là muốn kéo bè kéo lũ đi đánh nhau chứ? Đến cổ đại đã được ba năm, ấn tượng đối với cổ nhân cũ kỹ, bảo thủ đã hoàn toàn biến mất, bọn họ thật sự là... Rất bạo lực!

Việc cấp bách vẫn là đi nói cho cha mẹ, nằng nhớ rõ Cố người què trước kia là thợ săn! Đã trải qua sống chết! Vài cái tiểu tử kia, hần khẳng định không dễ vào mắt, lại nói trong nhà Cố người què còn có một đồng vô lại! Nếu thực sự đánh nhau, nói không chừng phải ăn đấm a! Mèo Con xoay người hướng trong phòng chạy.

Sáu huynh đệ Cố Phúc đều là mặt mày xám xịt bị Cố Tứ Ngu ru mắng về nhà. Cố người què tuy là người què, nhưng thân thể khỏe mạnh, làm gì đem vài cái đứa nhỏ này để trong mắt? Cũng không cần những người khác động thủ, tự mình ra tay giống như đùa giỡn với gà con, đem sáu người đánh ra bên ngoài, đóng cửa viện lại. Nếu không phải đúng lúc Cố Tứ Ngu ru chạy đến, quát lớn đem sáu người dẫn trở về, sáu người phỏng chừng còn muốn tiếp tục đánh.

Về đến trong nhà, không khí thực nặng nề, Vương thị liền tiếp nghĩ muốn mở miệng nói chuyện, đều bị Cố Tứ Ngu ru trừng mắt nhìn, Nam Qua ngay cả hít thở cũng không dám, gục đầu xuống, kiêng mũi chân, thật cẩn thận hầu hạ lo cho gia đình ăn cơm.

Mèo Con cúi đầu ăn cơm, cũng không dám nói lời nào, thấy không khí trầm trọng như thế, liền biết hôm nay Nam Qua thế nào cũng đều trốn không thoát việc bị đánh chửi. Hy vọng là mẹ mới tốt, dù sao khí lực của mẹ so với cha nhỏ hơn rất nhiều, Mèo Con có chút ngại thơ nghĩ (nguyên bản là AQ, lấy từ tên tác phẩm “AQ Chính truyện” của nhà văn Lỗ Tấn, sau dùng để chỉ những người suy nghĩ ngại thơ như nhân vật chính).

Cơm nước xong, Vương thị bảo Cố Lộc, Trần Quân Ngọc chăm sóc đệ đệ và muội muội, tự mình kéo Cố Tứ Ngu ru vào phòng, giữ ở cửa, hiển nhiên là muốn hỏi Cố Tứ Ngu ru rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Chờ Cố Tứ Ngu ru cùng Vương thị vào phòng trong, đám người Cố Lộc liền không chịu ngồi yên, thấy Mèo Con nằm dài trên giường, ngủ say, liền nhịn không được chạy ra ngoài, vài nam hài tử cũng vội vã chạy theo.

Vài nam hài tử vừa đi, Mèo Con liền mở mắt, nằng biết bọn họ nhất định là đến sài phòng nhìn lén, vừa rồi đại ca lôi kéo Nam Qua tới sài phòng. Nằng nhúm mi nghĩ nghĩ, vẫn là trước tiên đi nghe lén cha và mẹ nói gì về Nam qua đã rồi hãy tính sau! Dù sao thái độ của bọn họ mới có thể quyết định Nam Qua bị phạt như thế nào.

Mèo Con ghé vào trong ván cửa nghe lén thanh âm trong phòng, phòng ở kiểu cũ cũng không cách âm tốt, trong phòng truyền đến thanh âm vợ chồng hai người.

Vương thị oán giận nói: “Sao vừa rồi chàng lại không nói cho ta biết? Ta sẽ hảo hảo giáo huấn nằng ta! Thấy nam nhân là không biết gì cả!”

Cố Tứ Ngu ru nói: “Chuyện của vợ chồng chúng nó, nằng quản được sao? Cho dù muốn dạy dỗ, cũng là việc của Phúc Nhi, Nam Qua là vợ của nó”

Vương thị nói: “Phúc Nhi mới mấy tuổi? Có thể giáo huấn nằng sao?”

Cố Tứ Ngu ru lạnh lùng hừ một tiếng: “Chính là vì Phúc Nhi còn nhỏ tuổi, mới để cho hần giáo huấn. Nam Qua đã lớn, cũng nên biết những chuyện gì không nên làm! Phúc Nhi không còn nhỏ nữa! Phúc Nhi hiện tại không áp chế nằng ta, về sau thì phải làm sao?”

Đột nhiên truyền đến tiếng Nam Qua hét thảm, đừng nói là Mèo Con, chính là Vương thị cũng bị hù cho nhảy dựng: “Phúc Nhi đang làm gì? Cũng đừng đánh nằng mạnh như thế, trong nhà không có nhiều tiền để mời đại phu! Chúng ta cũng đã nuôi nấng ba năm rồi!”

Nghe thanh âm tựa hồ là Vương thị đứng lên, Mèo Con vừa định rời đi vén cửa, chỉ nghe thấy Cổ Tứ Nguru nói: “Ta cùng Phúc Nhi đã nói qua, nàng yên tâm, nó có chừng mực, sẽ không phí tiền thuốc thang!”

Xem Phim hoạt hình anime online

Vương thị giọng căm hận nói: “Thật muốn dạy dỗ nàng ta một chút! Trong thôn Lão Hộc này, ai mà không nói ta là mẹ chồng tốt chứ? Nàng ta thật không biết tốt xấu là gì! Không thể không cho nàng ta chút giáo huấn!”

Thanh âm lạnh lùng của Cổ Tứ Nguru truyền đến: “Vậy thì đánh để cho nàng ta biết, nàng đã là người của Cổ gia chúng ta rồi!”

Mèo Con lặng lẽ ly khai cửa phòng của cha mẹ, trong lòng rét run, Nam Qua đến đây được ba năm, trừ bỏ trồng trọt, việc nhà gì nàng cũng đều làm cả, nhưng cha mẹ sợ rằng cho đến nay đều không có xem Nam Qua như người nhà! Ở trong cảm nhận của họ, Nam Qua chính là một nha hoàn.

Mèo Con hơi cười khỏ, nữ nhân cổ đại thực bị thảm! Làm con dâu nuôi từ bé càng bị thảm hơn! Nghe tiếng kêu thảm thiết từ sài phòng truyền đến, nàng không khỏi lo lắng, đại ca có phải hơi quá đáng hay không? Xoay người chạy về phía hậu viện, còn chưa tới hậu viện, liền nhìn thấy dưới cửa sổ sài phòng một hàng người đứng, nàng ngẩn người, thấy Trần Quân Ngọc, Cổ Lộc, Cổ Quý đều ghé vào bên ngoài cửa sổ hướng bên trong nhìn lên, Cổ Toàn bị Nhị ca ôm ở trong tay.

Nàng còn chưa kịp nói cái gì, đã bị Cổ Thọ một phen ôm lấy, bưng kín miệng, thấp giọng nói: “Nhoc mách leo này, không được lên tiếng!” Nói xong không để ý đến Mèo Con yếu ớt gãy dựa, tiếp tục đến bên cửa sổ nhìn tình cảnh bên trong.

Trong phòng, Cổ Phúc đang ngồi ở ghế trên, sắc mặt xanh mét, trong tay là một cái ngư tiên, giống như một địa chủ, Nam Qua quỳ trên mặt đất, cúi đầu khóc. Nếu không có roi, không có tiếng Nam Qua thảm thiết khóc, Mèo Con sẽ cảm thấy bộ dạng đại nhân của hắn buồn cười lắm, nhưng nàng hiện tại trong lòng nàng chỉ tràn đầy chua xót.

“Ta hỏi ngươi, ngươi lên lút cùng hắn mấy lần rồi?” Cổ Phúc lớn tiếng hỏi.

“Không có! Thật sự không có!” Nam Qua khóc nói.

“Không có?! Không có hắn sẽ tùy tiện sờ mó ngươi?! Sao hắn không sờ mó những người khác? Ta đánh chết ngươi, tiện nhân không tuân thủ thủ nữ tắc!” Cổ Phúc mắt đỏ lên, đối với Nam Qua quát roi xuống, Nam Qua té trên mặt đất thê lương khóc ròng nói: “Ta không có! Ta thật sự không có!”

Nam Qua so với Cổ Phúc to lớn hơn rất nhiều, nhưng nàng ngay cả tránh né cũng không dám, chỉ đành để Cổ Phúc đánh đập! Mèo Con nhìn thấy trong mắt chua xót, nàng không sai a! Sai chính là cái tên Cổ người què chết tiết kia! Ngươi không có bản lĩnh đánh Cổ người què, lại có bản lĩnh đánh nữ nhân?! Nàng ở trong lòng điên cuồng gào thét, tay chân dùng sức muốn gãy khỏi gông cùm xiềng xích của Cổ Thọ.

Cổ Thọ nghĩ muội muội muốn hét lên, vội vàng chặt chẽ ôm muội muội. Mèo Con cố gắng gãy dựa, chính là hai tay hai chân bị chặt chẽ giam cầm, như thế nào cũng không động đậy được! Cái loại cảm giác này cơ hồ bức nàng điên rồi! Không biết qua bao lâu, có lẽ chính là trong chốc lát, nàng buông tha cho gãy dựa, vô lực nhắm hai mắt lại, bên tai vang lên tiếng khóc thống thỏ của Nam Qua.

Lúc này Cổ Thọ nghĩ muội muội đã chịu im lặng rồi.

Trong phòng Cổ Phúc quát Nam Qua mấy roi, chưa hết giận, phần nộ quát: “Ngươi cởi quần áo ra!”

Nam Qua nghe được Cổ Phúc nói những lời này, ngừng tiếng khóc, gắt gao nắm chặt quần áo, lẳng lẳng nhìn Cổ Phúc, giống như không biết hắn.

Cổ Phúc thấy đáng về nàng như thế, trên ghế nhảy dựng lên, tiến đến đá vào ngực nàng một cước, Nam Qua đau đớn khó nhịn ngã xuống trên mặt đất, Cổ Phúc thô bạo cởi quần áo nàng, lấy thùng nước, một thùng một thùng nước giếng lạnh lẽo đổ xuống, Cổ Phúc cầm lấy một cái khăn dùng lực chà sát lên người Nam Qua, tựa hồ muốn đem da nàng xé toạc ra: “Ta cho ngươi không tuân thủ nữ tắc! Cho ngươi không tuân thủ nữ tắc!” Hắn phần nộ nói.

Nguyên bản thân thể Nam Qua đã có vết thương, bị vài bố thô ráp làm chảy máu, nàng dùng sức gãy dựa! Thê lương kêu thảm!

Sau một trận yên tĩnh, Trần Quân Ngọc ho nhẹ một tiếng, mặt đỏ xoay qua... nói: “Quân tử phi lễ chó nhìn, chúng ta đi thôi!”

Cổ Lộc cũng thần tình đỏ bừng, đem tiểu đệ thả xuống dưới, mấy huynh đệ đều vụng trộm ly khai sài phòng, Cổ Quý nhẹ nhàng nói: “Ngọc ca, đại ca có thể hay không đem Nam Qua đánh chết a?”

Trần Quân Ngọc nhẹ giọng nói: “Phụ vị thê cương, đại ca chỉ là giáo huấn Nam Qua một chút mà thôi! Đại ca cũng là vì muốn Nam Qua tốt, hiện tại còn chưa có thành thân, nàng đã không tuân thủ nữ tắc như thế, tương lai không chừng sẽ làm ra cái gì nữa, đến lúc đó sẽ không phải đánh nàng một chút là có thể giải quyết. Tương lai Nam Qua sai đường đều có phần!”

Cổ Quý cái hiểu cái không gật đầu, lúc này Trần Quân Ngọc đột nhiên phát hiện muội muội trong lòng ngực Cổ Thọ hai má đỏ lên, tràn đầy nước mắt, hắn sợ hãi, chớp lấy tiểu muội: “Tam đệ, ngươi phát hiện cái gì vậy. Ngươi đem Mèo Con biến thành bộ dạng gì đây?”

Mèo Con khóc kêu dùng sức gãy khỏi cái ôm áp của Trần Quân Ngọc, Trần Quân Ngọc sợ Mèo Con làm mình bị thương, bắt đắc dĩ buông tay ra.

Mèo Con nghiêng ngã lao đảo chạy ra bên ngoài, miệng mở to, thở gấp, nước mắt chảy xuống dưới, nàng dùng cổ tay áo xoa xoa, nước mắt lại càng nhiều hơn, như thế nào cũng không được! Đây chính là vận mệnh của nữ nhân cổ đại sao? Rõ ràng không phải lỗi của nữ nhân, chính là cái xã hội này đem tất cả lỗi đổ vào nữ nhân!

Đám người Cổ Lộc lại tưởng đã đem Mèo Con bị nghẹt thở rồi, cổ Lộc buông Cổ Toàn trong lòng ra, ôm lấy muội muội đang khóc vào lòng: “Mèo Con ngoan, không khóc, đều là tam ca không tốt, nhị ca đánh hấn!”

Mèo Con gãy dựa không chịu để Cổ Lộc ôm, nàng phải về nhà! Nàng không cần ở lại cái thế giới biến thái này! Nàng không muốn ở lại cái thế giới chó má cho rằng đánh nữ nhân là vì muốn nữ nhân tốt! “Ba, mẹ... con muốn về nhà...” nàng thê lương hô.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhâ Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bị đánh - 3

Vương thị cùng Cổ Tứ Ngu nói chuyện nửa ngày xong, thấy thời gian cũng không còn sớm, sợ con còn đánh nữa thì Nam Qua sẽ bị thương, vừa tính ra khỏi cửa, đột nhiên nghe được tiếng khóc thê lương của con gái, Vương thị vội vàng chạy đến, nhìn thấy con gái trong lòng đưa con thứ khóc đến thở không nổi, nàng một phen bé lên, một bên la một bên mắng bọn chúng, nói: “Các con khi dễ muội muội sao?!”

Cổ Lộc vội vàng lắc đầu: “Chúng con không khi dễ nàng!” Trong nhà ai dám động đến một ngón tay của muội muội a? Không sợ bị phụ thân đánh chết sao?!

“Không khi dễ muội muội, bé như thế nào mà khóc!” Cổ Tứ Ngu mắng: “Vẫn là tiểu tử thói các người khi dễ nàng?”

Cổ Thọ sờ sờ đầu nói: “Đều là con không tốt, vừa mới mang Mèo Con nhìn lên đại ca đánh Nam Qua? Có thể là bé sợ hãi”

Vương thị vừa nghe, tức giận đem con gái đưa cho Cổ Tứ Ngu, tiến đến Cổ Thọ: “Ta đánh chết người này từ tiểu nhân! Như thế nào mà đem muội muội người xem chuyện đó chứ!”

Về mặt đau khổ Cổ Thọ, ngay cả trốn cũng không dám trốn, Cổ Tứ Ngu nhìn con gái trong lòng ngực mệt mỏi, đau lòng nói: “Khoan đánh chúng nó đã! Con gái quá hoảng sợ rồi!”

Vương thị tiếp lấy con gái nói: “Chàng nhanh gọi Chu bà bà đến đây, xem Mèo Con như thế nào”

Lúc này trong sái phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết lẫn rên rĩ của Nam Qua, Vương thị nhú nhú đầu mày nói: “Lộc Nhi, con vào sái phòng nhìn xem, bảo đại ca đừng đánh nữa, nếu đã thương, còn phải đi tìm đại phu đấy!”

“Đại” Cổ Lộc lên tiếng, nhìn muội muội yếu ớt, trong lòng đối với Nam Qua càng phát ra bất mãn, nếu không phải nàng không tuân thủ nữ tắc, đại ca cũng sẽ không đánh nàng, Mèo Con cũng sẽ không bị dọa đến

Trong sái phòng, Cổ Phúc hai mắt đỏ đậm, gắt gao nhìn chăm chăm Nam Qua, Nam Qua quần áo hỗn độn, nửa ngồi dậy, hai tay gắt gao che lại ngực mình, nhìn chăm chăm Cổ Phúc, trong không gian yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Đột nhiên Cổ Phúc đánh về phía Nam Qua, Nam Qua hét lên một tiếng, tay chân cùng sử dụng, dùng sức đẩy Cổ Phúc ra, Cổ Phúc bị nàng đá đến trên mặt đất, Nam Qua kéo quần áo hỗn hộn lại, xoay người hướng ngoài cửa chạy. Cổ Phúc trên mặt đất đứng dậy, túm lấy tóc nàng, hung hăng ném nàng lên trên mặt đất. Nam Qua bị ném xuống nhất thời khí lực tiêu hao, quên cả phản kháng.

Một lát sau, Cổ Phúc chậm rãi đứng dậy, sửa sang lại quần áo tán loạn trên người, cảm thấy nơi nào đó ướt át, hấn mặt đỏ hồng, tiến lên đá Nam Qua một cước: “Đứng lên, đừng giả chết, đi làm việc mau!”

Xem Phim hoạt hình anime online

Tiếng hét phần nộ của Cổ Phúc khiến cho Cổ Lộc ngoài cửa đỏ mặt, nâng tay hung hăng tát vào mặt mình một cái, lo lắng đẩy cửa tiến vào, hô: “Đại ca, huynh mau ra đây, Mèo Con sinh bệnh!”

Cổ Phúc vừa nghe qua liền sợ hãi, ngay cả quần áo đều quên cả sửa sang lại, liền vội vàng mở cửa, nói: “Mèo Con bị làm sao?”

Cổ Lộc nói: “Bị hoảng sợ, cha đi mời Chu bà bà tới xem Mèo Con rồi, chúng ta vừa đi vừa nói”

Nam Qua ngây dại nằm trên mặt đất, ngay cả quần áo bị ném lên đầu cũng không có chút phản ứng gì, thẳng đến khi tiếng bước chân dần dần đi xa, nàng mới giật mình hoàn hồn, bưng kín mặt thất thanh khóc!

“Cầu xin Cửu Thiên Ti Mệnh Hộ Trạch Chân Quân đến đây thu lại kinh sách, đem hồn phách của Cố lục cô nương trả lại...”

Mèo Con một mình nằm trong lòng ngực của Vương thị, lúc trước nàng khóc quá mức thương tâm, hiện tại không còn khí lực, vừa rồi nhìn thấy cảnh đó đã kích thích nàng quá lớn! Nói nàng đối với Nam Qua đồng tình, còn không bằng nói nàng đã đem tình cảnh của Nam Qua xem thành tương lai của chính mình! Nàng lúc ấy không phải sợ đại ca đánh Nam Qua, mà là nàng đối với cái xã hội này quá mức sợ hãi!

Tuy rằng nàng vẫn nói rằng bản thân mình phải dung nhập vào xã hội này, nàng đã là cô nhân! Xã hội cổ đại cùng xã hội hiện đại là hoàn toàn bất đồng! Chính là sự việc hôm nay, mới làm cho nàng chân chính nhận thức thấy cái gì gọi là chênh lệch cổ kim! Nàng nhắm hai mắt lại, vì cái gì muốn cho nàng xuyên qua đây?!

Nước mắt nàng rơi càng nhiều, Vương thị lại càng kinh hoàng, không ngừng nói: “Bé ngoan không cần sợ, mẹ ở đây, bé ngoan không khóc!”

“Thu hồi kinh sách phía Đông, kinh sách phía Tây, kinh sách phía Nam, kinh sách phía Bắc, kinh sách trung tâm, chính khí ngũ phương hộ thân tiêu trừ sát khí, kinh hãi hóa vô sự. Tỉ sừ dần mẹo thìn tị ngộ mùi thân dậu tuất hợi, mười hai nguyên thần hiện diện, bách bệnh tiêu trừ thân vô tai, ngày ăn cơm ngon, đêm ngủ yên giấc không khóc ni non, sinh mệnh chi quang chiếu linh đài, Cửu Thiên Ti Mệnh Hộ Trạch Chân Quân lập tức tuân lệnh”

Một người nhìn qua giống như bà cốt, kỳ thật cũng chính là bà cốt một bên miệng thì thảo nói: “Hồn phách tại thân, thân không lo lắng, ba hồn bảy vía, viên mãn du khoái, chính thân thập phương, hộ thể sát giải, pháp thủy cam lộ, giải bệnh tiêu tai”. Một bên dùng ba cây nhang không biết viết cái gì lên phía trước một chén nước, cuối cùng cầm chén nước lên, đưa cho Vương thị nói: “Dem nước cam lộ đã làm phép này cho nàng uống xong thì tốt rồi!”

Mèo Con chán ghét xoay mặt qua một bên, nàng mới không cần uống nước tro đâu!

Vương thị ôm con gái, hoảng hốt khổ mắng, nói: “Bé ngoan, ngoan, uống xong là khỏe rồi, mẹ dẫn con đi lên trần chơi!”

Nhìn con gái lắc đầu nhỏ bộ dáng không chịu hợp tác, nàng đỏ hốc mắt nói: “Bé ngoan, đến, ngoan, mẹ dứt con! Uống hết chỗ này mẹ cho con ăn kẹo”

Lúc này Cố Phúc đá Nam Qua một cước, thấp giọng nói: “Nhanh đi làm kẹo cho Mèo Con!”

Nam Qua ngơ ngác lên tiếng, thân thể lắc lư đi về phòng bếp.

Mèo Con nghe thanh âm ghen ngào của Vương thị, lại cảm thấy trên mặt tựa hồ có nước mắt rơi, nàng ngẩng đầu, chỉ thấy Vương thị đã khóc, nước mắt không ngừng rơi xuống, tâm không khỏi mềm đi. Đúng vậy! Mặc kệ trong nhà mọi người đối đãi với Nam Qua như thế nào, ít nhất bọn họ đối với mình luôn muốn vạ che chở, nàng không nên làm cho mẹ thương tâm như vậy! Có lẽ nàng không nên nghĩ ngợi nhiều như vậy!

Nàng suy cho cùng không phải là Nam Qua! Nam Qua dù sao cũng không phải là ruột thịt của nàng, nàng vì Nam Qua mà khiến cho Vương thị có ân sinh dưỡng thương tâm như vậy, có phải hay không rất không nên? Nghĩ một chút, nàng mở miệng, dòng nước lạnh lẽo theo khóe miệng rót qua yết hầu đến thực quản rồi nhập vào dạ dày của nàng, nàng cảm thấy dạ dày mình co rút, thân thể theo bản năng co rút lại, tựa vào trong lòng ngực ấm áp của Vương thị mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ!

“Mẹ, kẹo đã làm xong”. Nam Qua thật cẩn thận bưng kẹo đến, Vương thị hưng hăng trừng mắt nhìn nàng, một phen đánh rơi kẹo trên tay nàng, tay Nam Qua lập tức đỏ lên, nàng thảm thiết kêu một tiếng, lại bị Cố Phúc hưng hăng đánh một cái tát: “Câm miệng! Không được đánh thức Mèo Con!”

Vương thị hạ giọng nói: “Nếu bé không có việc gì, người sẽ không sao, nếu bé xảy ra vấn đề gì, ta sẽ đuổi người đi!”

Nam Qua trừng to mắt, xụi lơ trên mặt đất, che miệng, nước mắt không ngừng rơi xuống, trong miệng không có thanh âm nào.

Cố Phúc thấy nàng nước mắt nước mũi đem phấn son trên mặt làm thành một đoàn, trong lòng ghê tởm một trận, xoay người cảm giận bước đi. Cố Tứ Ngu phát tay nói: “Đều đi ngủ đi!”

Trần Quân Ngọc lo lắng thân thể của Mèo Con nói: “Tứ Ngu thúc, bà cốt có hữu dụng không? Có cần ngày mai con vào trần tìm đại phu cho Mèo Con?”

Cố Tứ Ngu nghĩ một chút, nói: “Cũng tốt, ngày mai con cùng Phúc Nhi đi lên trần, tìm một đại phu về đây”

Trần Quân Ngọc lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, hần thực lo lắng bà cốt kia, chưa từng nghe nói qua bà ta cứu sống người, chỉ nghe thấy bà ta đem người làm cho chết. Nhớ tới Mèo Con nhu thuận nghe lời, hần liền nhin không được đau lòng, cố tình để cho đứa trẻ như vậy gặp nhiều tai bệnh.

Sau khi Vương thị ôm Mèo Con trở về, mọi người cũng lục tục rời đi, chỉ để lại một mình Nam Qua ngã ngửa trên mặt đất, ánh mắt mở thật to, vẫn không nhúc nhích để cho bản thân nhớ về căn nhà nhỏ bằng gỗ ngày xưa. Nàng nhớ đến lúc cha còn chưa mất, mẹ cùng cha chỉ có một đứa con gái là nàng, cha mẹ cũng xem nàng như bảo bối. Cha là thợ mộc, còn thể làm cho nàng rồi gỗ để chơi. Nam qua nhớ tới thời thơ ấu, trên mặt lộ vẻ tươi cười, chính là... chính là sau khi cha bệnh mất, mẹ tái giá, có tiểu đệ đệ...

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng tỏ, Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc liền sớm thức dậy, đi đến đầu thôn mượn hai con la, mỗi người cưỡi một con đi vào trần tìm đại phu.

Tối giữa trưa, hai người mới đem một lão đại phu dẫn trở về, Vương thị vội vàng pha trà chiêu đãi, lão đại phu rung đùi đắc ý nhìn đến nửa ngày mới mở

viết một thang thuốc, bảo bọn họ đi lên trấn bốc thuốc, một thang thuốc một quan tiền, khiến Vương thị hút liền một ngụm khí lạnh.

Mèo con mở to mắt, ngủ đủ giấc, nằng đã thoải mái rất nhiều, vừa nghe một thang thuốc nhiều tiền như vậy, nằng mở miệng nói: “Mẹ, con không sao, không cần uống thuốc cũng có thể khỏe”

Vương thị vỗ nhẹ thân thể của nằng: “Nói vậy, không uống thuốc như thế nào mà có thể tốt?”

Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc vừa lo lắng vừa nghi hoặc, lo lắng chính là tiền thuốc lại đắt như vậy, có phải là muối muối bị bệnh nặng không? Nghi hoặc chính là, rốt cuộc thuốc gì mà có thể quý thành như vậy? Nhân sâm sao? Thân thể muối muối yếu đuối, có thể dùng được nhân sâm sao?

Cố Phúc vừa thấy giấy ghi phương thuốc, mặt liền đen lại, Trần Quân Ngọc thấy bộ dạng của hắn, chẳng lẽ bệnh của Mèo con nặng lắm, vội vàng đoạt lấy vừa nhìn thấy, ngăn người.

Thầy thuốc kia còn nói: “Đứa nhỏ này vốn sinh ra đã yếu ớt, phương thuốc này là loại chuyên trị cho những đứa trẻ yếu như vậy, là cực phẩm, uống hơn một năm bảo đảm là khỏi”

Mèo Con lầu bầu một tiếng: “Sợ là uống hơn một năm ta liền chết!”

“Cái gì?” Vương thị không nghe rõ, Mèo Con lắc lắc đầu: “Không có gì!”

Vương thị nhìn Cố Phúc: “Phúc Nhi, con xem có nên hay không chờ cha con quay về xem thế nào?” Một quan tiền một thang, uống hơn một năm, đem toàn bộ đất đai trong nhà bán đi cũng không mua nổi.

Cố Phúc nói: “Mẹ, chúng ta trước đưa đại phu trở về”

Hai người lôi kéo đại phu còn đang lải nhải đi ra cửa: “Mẹ, người đưa phương thuốc của đại phu cho con xem” Mèo Con lôi kéo vạt áo của Vương thị nói

“Con xem có thể hiểu không?” Vương thị thấy tinh thần con gái tốt không ít, trong lòng lo lắng buông xuống không ít, liền đùa lại với nằng

“Không thể” Mèo Con trả lời thực rõ ràng, nhưng mà lại làm nằng nói: “Con chỉ muốn xem thử thôi!”

Vương thị đem phương thuốc đưa cho Mèo Con, Mèo Con tiếp nhận, vừa thấy, không khỏi dở khóc dở cười, quả nhiên là phương thuốc nổi tiếng bổ khí, bạch phục linh mài thành phân pha với sữa người cho dùng. Một phương thuốc như vậy liền đến một quan tiền? Nếu nằng nhớ không lầm, trên núi có thể hái bạch phục linh, lần trước nằng có thấy qua.

Bạch phục linh là thánh phẩm của trắng da, cho nên kiếp trước Mèo Con cũng tiếp xúc qua, nằng cũng có thể nhận biết một vài vị thuốc Đông y. Trong lòng nằng không khỏi bồn chồn, mẹ sẽ không thật sự muốn cho nằng uống phục linh có pha sữa người chứ? Uống sữa mẹ mình nằng còn có thể nuốt được, nhưng mà sữa người khác, nằng vô luận thế nào cũng đều không thể nuốt nổi, lại nói nằng đã cai sữa lâu rồi! Nằng nhớ tới mình năm xưa trải qua việc uống sữa bi thảm, không khỏi khóc trong lòng, sữa mẹ đúng là dinh dưỡng, nhưng để cho một người uống liên tiếp trong một năm, phỏng chừng cũng sẽ giống như nằng, đối với sữa tránh cũng không kịp!

Lo lắng của Mèo Con liền biến mất lúc đại ca cùng Ngọc ca trở về, bởi vì bọn họ dắt về một con dê cái, dưới sự nghi hoặc của Vương thị, hai người giải thích, bọn họ cũng biết phương thuốc này, bởi vì không phải là đại phu, nên không dám cho Mèo Con tùy tiện uống bậy bạ.

Nếu hiện tại đại phu cũng đã khai phương thuốc, hai người liền không có kỵ. Bạch phục linh trên núi có nhiều, dùng sữa dê mặc dù hiệu quả không thể so với sữa người, nhưng lại tiện lợi. Nghe thấy lời bọn họ nói, Mèo Con không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Từ đó về sau, Mèo Con sau khi dùng xong bữa tối thì dùng thêm bạch phục linh pha với sữa dê.

Mèo con đối với điểm tâm này không bài xích, dù sao sữa dê, bạch phục linh đều là thứ tốt, lại là thánh phẩm làm trắng da, phàm là mỹ dung gì đó, nằng đều nguyện ý ăn. Tuy rằng sữa dê có tanh một chút, nhưng vì xinh đẹp, điểm thống khổ ấy nằng vẫn có thể chịu được.

Sau khi trải qua chuyện Nam Qua bị đánh, Mèo Con đã nhận thức được xã hội này một cách rõ ràng, thân là nữ tử vẫn là thấp một chút mới tốt, nằng ngày thường làm việc lại càng phát ra nội liễm, bình thường ngay cả trong viện cũng không ra, trừ bỏ viết tranh, viết chữ ra thì chính là theo Vương thị học thêu thùa, may vá, thắt lưng, thấy con gái nhu thuận như thế, vợ chồng Cố thị đối với con gái càng thêm sủng ái.

Con gái nhà nông bình thường ba tuổi đều phải bắt đầu làm việc nhà, nhưng Vương thị sợ con gái làm việc nặng, trừ bỏ dạy nữ nhi thêu thùa may vá ra thì ngay cả xách nước này họ cũng không để nằng làm. Đương nhiên Mèo Con cũng biết, nếu không có Nam Qua, Vương thị muốn nuông chiều nằng cũng không nuông chiều được. Người vợ cô đại thật đáng thương, quả thực chính là người giúp việc miễn phí, còn phải phụ trách làm ấm giường chon nam nhân, sinh con! Khó trách nữ nhân xuyên qua đến cô đại, đại bộ phận đều nghĩ tới phải độc thân cả đời! Nằng một bên thất kết lạc, một bên không yên lòng suy nghĩ đến.

Muốn độc lập, thì nhất định phải có kinh tế độc lập! Mèo Con bắt đầu tính toán mình sẽ làm cái gì để nuôi sống. Kiếp trước lúc nằng ba tuổi học ba lê, năm tuổi đi theo ông nội học thư pháp, sáu tuổi theo bà ngoại học thêu thùa, tám tuổi học tỷ bà, mười lăm tuổi học đàn dương cầm. Sau khi lên đại học, lại cùng lão sư học đàn cổ.

Ngẫm lại, nằng học nhiều tài nghệ như thế, nhưng mà trừ bỏ thêu thùa ra, những tài nghệ khác hình như đều không có khả năng để kiếm tiền, đàn dương cầm cả đời này đều không có khả năng dùng đến, lúc trước Nam Qua nói thất kết lạc cũng có thể kiếm tiền, nằng có phải hay không lo lắng một chút?

“Bán hàng rong... đồ vật này nọ... đồng vụn dao kéo... đường mạch nha...” Người bán hàng rong thanh âm thét to truyền đi rất xa, Vương thị buông kim chỉ, một bên thu thập khăn tay mình đã thêu xong, một bên hỏi: “Con gái, có muốn ăn kẹo hay không? Mẹ mua cho con ăn” Khăn tay Vương thị chính là bán cho người bán hàng rong

Mèo Con lắc lắc đầu, nàng vốn không thích đồ ăn vặt, lại nói đồ ăn vặt cổ đại đều là tự tay làm, còn không biết có sạch sẽ hay không. Nàng thân thủ nói: “Mẹ, con cùng người đi”. Đồ ăn vặt đến lúc đó nàng không mua là được, mấy ngày nay ở nhà không tán gẫu, đi ra ngoài mua sắm cũng tốt.

“Được!” Vương thị ôm lấy con gái, Mèo Con cảm theo rõ, hai người vui vẻ ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhâ Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bị đánh – 4

Hàng hóa cổ đại rất nghèo nàn, trong thôn cũng không có cái gọi là cửa hàng tạp hóa, muốn mua cái gì, trừ bỏ mua của người bán hàng rong đi hết nhà này đến nhà nọ ra thì phải đi lên trấn mua. Đương nhiên trừ bỏ đồ hàng rong ra thì còn có thể mua đồ vật này nọ, giống như khăn tay Vương thị thêu.

Lúc Vương thị cùng Mèo Con đến, người bán hàng rong đã sớm bị một vòng người vây quanh, rất nhiều đứa nhỏ đều thêm nhỏ dãi nhìn kẹo mạch nha vàng óng ánh thơm nức của người bán hàng. Người bán hàng rong rất quen thuộc với Lão Hòe thôn, thường xuyên lui tới, người bán hàng rong đang mua đồ vật này nọ, bà chủ của hán muốn thu mua đồ đặc này nọ.

Vương thị buông con gái ra, để nàng tự đi, Mèo Con nhu thuận lôi kéo vạt áo Vương thị, đi theo phía sau Vương thị. Mọi người thấy một búp bê trắng trẻo lôi kéo vạt áo Vương thị, lắc lắc đi theo phía sau Vương thị, bộ dáng kia nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu, không khỏi bật cười.

“Vợ Tứ Ngưu, con gái nhà ngươi càng ngày càng xinh đẹp!” Một người vợ tuổi còn trẻ thích nhìn Mèo Con, mắt to tròn xoe lại đen bóng, hai gò má phàn nộn đỏ đỏ, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, nàng không khỏi sờ sờ cái bụng đã muốn lộ rõ, nếu búp bê trong bụng giống Mèo Con xinh đẹp thì tốt rồi! Đương nhiên nàng là muốn con trai! Không cần con gái!

Mèo Con gặp người liền cười, miệng gọi bà bà, a di, tỷ tỷ, làm tất cả mọi người đều cười, người bán hàng rong cũng khen tiểu cô nương lớn lên xinh đẹp.

Vương thị không sao khép miệng được, một bên cùng mọi người hàn huyên, một bên cho con gái một đồng bản, bảo nàng đi mua kẹo ăn, còn mình lại tìm bà chủ của người bán hàng rong giao khăn thêu.

Mèo Con cúi đầu nhìn tiền trong tay mình, đảo đảo con mắt, dưới ánh mắt hâm mộ của bọn con nít, nàng chậm rãi đem tiền giấu trong tiểu hà bao của mình, nghe thanh âm nuốt nước miếng của bọn con nít xung quanh, nàng thỏa mãn gật gật đầu, ánh mắt cười tà, nhiều năm giả dạng làm Lolita (bé ngoan), tâm tính bắt đầu hướng giống co hất, phương hướng phát triển cũng thay đổi.

“Oa... mẹ, con cũng muốn có tiền mua kẹo ăn...” Cố Toàn nghe tiếng người bán hàng rong rao hàng, liền sớm đi theo mấy đứa trẻ trong thôn vây quanh người bán hàng rong, nhìn kẹo mạch nha thơm ngào ngạt nuốt nuốt nước miếng.

Không thể nhìn được nữa, liền nhìn thấy mẹ cho muội muội tiền mua kẹo, mà mình thế nhưng lại không có. Lập tức hán liền cảm thấy trái tim thuần khiết của mình bị dả thương trầm trọng! Nam nhi không được khóc, nhưng mà khoan nói tới việc thương tâm! Tiểu nam tử hán thương tâm chạy về phía mẹ, hung hăng ôm lấy đùi mẹ, bị thương khóc lên.

Vương thị thỉnh linh bị Cố Toàn ôm đùi, lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, nàng lay động một chút mới đứng vững, tức giận nói: “Ăn! Ăn! Ăn! Con chỉ có biết ăn thôi! Không cho!” Nàng nắm cổ áo Cố Toàn đem hán kéo về một bên.

“Không chịu... con muốn ăn kẹo...” Cố Toàn nằm trên mặt đất, bắt đầu lăn lộn.

Vương thị vừa vội vừa tức, lại không nỡ đánh con, chỉ có thể đứng mắng Cố Toàn, nàng càng mắng Cố Toàn càng khóc lớn.

Xem Phim hoạt hình anime online

Mèo Con chậm rãi bước đến, chậm rãi đứng trước mặt người bán hàng đang cười tủm tỉm xem kịch vui, nãi thanh nãi khí nói: “Thức thức, người có mua kết lạc không?”

Người bán hàng rong thấy nàng lớn lên đáng yêu, nhìn không được thân thủ nhẹ véo khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn của nàng, cười nói với nàng: “Tiểu cô nương, kết lạc của con thật đẹp không đưa cho thức thức xem, thức thức cho con ăn kẹo” Mấy đứa nhỏ đằng sau không có tiền mua kẹo nên thường lấy vật đổi vật.

Mèo Con nhẹ nói: “Con thất kết lạc rất đẹp!” Nàng từ trong bao nhỏ lấy ra vài cái kết lạc, bởi vì không biết người ở đây trình độ kết lạc như thế nào, chính mình tuổi còn nhỏ, để không kinh thể hải tục, nàng đem mấy cái kết lạc Vương thị đã dạy nàng thất ra.

Người bán hàng rong đánh giá mấy cái kết lạc, hình thức mặc dù đơn giản, sử dụng sợi tơ cũng thực thô ráp, nhưng thất lại khéo léo tinh xảo, thu nạp nhanh trí, màu sắc cũng phối hợp phi thường dễ xem, mặt trên còn dùng tơ làm thành vật trang trí, làm cho người ta thấy liền thích, hần hỏi: “Nhiều như vậy sao?”

Mèo Con vội vàng giơ lên cái túi nhỏ, nói: “Vẫn còn, con thất năm mươi cái” Nếu không phải tơ không đủ, nàng thật muốn ở thất tiếp!

Người bán hàng rong cười tủm tỉm nói với Vương thị: “A di, con gái nhà ngươi thực nhu thuận a! Đã biết giúp mẹ kiếm tiền! Con gái nhà ta cũng lớn giống nàng, cả ngày chỉ biết là đi chơi!”

Vương thị về mặt tươi cười: “Đó là do con gái nhà ta rất ngoan!” Nàng tức giận nhìn con trai nói: “Ngươi xem ngươi! Có bản lĩnh giống với muội muội ngươi, tự mình đòi kẹo ăn!”

Cố Toàn ngừng tiếng khóc, ngo ngác nhìn muội muội, sau một lát, lại “...Oa...” một tiếng, tiếng khóc càng phát ra thê lương.

Lúc này người bán hàng rong lấy ra hai cái gậy nhỏ, quấn kẹo mạch nha đưa cho Mèo Con: “Bé ngoan, lại đây, lấy ăn đi nào!”

Mèo Con tiếp nhận kẹo mạch nha, đi đến bên cạnh Cố Toàn: “Ca ca cho huynh này!”

Cố Toàn ngừng tiếng khóc, nhìn muội muội, lại nhu nhu đầu: “Vẫn còn muội?” Mèo Con mỉm cười ngọt ngào nói: “Muội không ăn, ca ca ăn không hết thì cho muội ăn”

Trên mặt Cố Toàn đầy nước mắt nước mũi, vui vẻ tiếp nhận kẹo mạch nha, liếm lên, mấy nam hài tử bên cạnh nhìn hâm mộ, la lên: “Ta cũng muốn, Quan Nhi ta cũng muốn!”

Người bán hàng rong nhận khăn tay của Vương thị, lấy năm mươi văn đồng tiền đưa cho vương thị, lại đem một ít sợi tơ cho Mèo Con, bảo nàng tiếp tục thất, còn dùng tự mình cân cho Mèo Con hai khối kẹo mạch nha rắn! Mèo Con mắt lạnh xem xét, cảm thấy được người bán hàng rong này rất biết việc buôn bán!

Nàng tiếp nhận kẹo mạch nha của người bán hàng rong, điềm nhiên nói một tiếng cảm ơn, trong lòng âm thầm tiếc hận một tiếng, nàng rất muốn kiếm tiền, đều đã quên mình năm nay mới ba tuổi, người bán hàng rong kia khẳng định sẽ đem tiền đưa cho Vương thị a! Sẽ không đưa cho nàng. Đáng tiếc nàng kiếm so với Vương thị nhiều hơn a! Mắt nàng thấy tiền của mình rơi vào túi tiền của Vương thị.

Quay đầu lại vừa thấy phát hiện bên người mình có một đám mây đũa nhỏ đứng như hồ rình, thềm nhỏ dải kẹo mạch nha trong tay nàng, Mèo Con không khỏi cười cười, đem hơn phân nửa đường mạch nha bỏ vào bao, đặt ở trong rổ của Vương thị, còn lại đem kẹo phân cho mấy đũa nhỏ, nàng không thích ăn loại kẹo này, nhưng vài ca ca trong nhà thực thích ăn, nàng không thể cho hết toàn bộ. Nhìn bộ dáng mọi người vui vẻ ăn, nàng trong lòng không khỏi tiếc hận, đáng tiếc vĩnh viễn đều không được ăn chocolate .

Bọn nhỏ vừa thấy Mèo Con hào phóng như thế, rầm một tiếng toàn bộ xông tới, Vương thị thấy Mèo Con hành động như thế, cũng không ngăn cản, chỉ đứng một bên cười. Người lớn một bên đứng nhìn, cũng khen nàng nhu thuận.

Một phụ nữ trung niên nói: “Nhà Tứ Ngu, ngươi dạy dỗ con gái nhà ngươi như vậy, như thế nào mà không dạy con dâu nhà ngươi!”

Vương thị ngăn người, sắc mặt dần dần xanh lên, mèo con thăm nghĩ không tốt. Người bên cạnh nghe xong việc này, giống như gà đá, lập tức hưng phấn! Thất chú ý bất thiết (mồm năm miệng mười) nói: “Đừng vậy! Nhà Tứ Ngu, Nam Qua nhà ngươi cũng không quy củ a!”

“Ai ya! Người ta là đại cô nương mười tám tuổi! Đương nhiên là muốn nam nhân!”

“Này cũng khó trách thôi! Phúc Nhi nhà các ngươi mới mười ba tuổi thôi!”

“Khó trách người ta một tiếng ‘Người què ca’... ai yo! Làm cho Cố người què xương cốt đều nhũn!”

Kia một tiếng “Người què ca” quả thực đem khẩu khí Nam Qua giống chừng tám phần, làm cho mọi người lập tức đều cười! Đây chính là khó gặp bát quái a! Khó trách tất cả mọi người thực hưng phấn. Mèo Con nhìn mặt Vương thị càng ngày càng đen, không khỏi trong lòng lo lắng, thăm hận những người này! Các ngươi không có việc gì làm, nói bậy bạ cái gì vậy? Giờ thì tốt rồi! Không biết Nam Qua còn phải bị đánh thành bộ dáng gì nữa!

Người phụ nữ trung niên nói: “Ta nói nhà Tứ Ngu này, ngươi cũng quá thiện tâm! Đừng nói là trong thôn chúng ta! Ngươi đi tất cả các thôn hỏi thăm xem! Nhà ai có mẹ chồng tốt như ngươi vậy?! Ngươi xem ngươi đem con dâu dạy thành bộ dáng gì đây!”

“Đừng vậy! Chính là đảng hoàng mà cưới về, như vậy còn không gọi là yêu thương! Càng không nói Nam Qua nhà các ngươi là con dâu nuôi từ bé! Con dâu nuôi từ bé chính là nên hảo hảo đánh đập, không đánh thì như thế nào có thể khiến nàng hiểu quy củ đây?”

Mèo Con trong lòng cực kỳ không cho là đúng, các nàng có thể biết cái gì quy củ a?

Vương thị chịu đựng tức giận nói: “Nam Qua nhà của chúng ta chính là hảo hài tử khó có được, tự nàng đến nhà của chúng ta, trong nhà cái gì đều là nàng làm, trừ mỗi việc trông trọt! Các ngươi không nên nghe người khác nói bậy!”

Mọi người tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng. Vương thị miễn cưỡng theo mọi người nói đùa vài câu, liền mang theo Mèo Con nổi giận đùng đùng quay về! Mèo Con không dám nói gì với Vương thị, trở về nhà liền an vị ở trên giường, tiếp tục thất kết lạc. Sự thật tàn khốc vừa rồi, làm cho nàng hiểu được bản thân hiện tại không thích hợp kiếm tiền, trừ phi nàng muốn bị người khác cho là yêu quái! Nàng mặc dù lấy không được tiền, nhưng có thể cải thiện điều kiện cuộc sống trong nhà, vẫn rất tốt.

“Mẹ...” Nam Qua giặt sạch quần áo trở về, thấy Vương thị vẻ mặt tức giận nhìn chằm chằm nàng, liền khiếp sợ hô một tiếng.

Vương thị lạnh lùng nhìn Nam Qua: “Ngươi quỷ xuống cho ta!”

Nam Qua buông thùng gỗ xuống, quỳ trên mặt đất, Vương thị thuận tay lấy chày gỗ giặt quần áo đánh lên người Nam Qua: “Ta đánh chết ngươi này, đúng là tai họa! Ngươi làm cho nhà chúng ta mất mặt!”

Nam Qua ôm đầu, gào khóc khóc kêu: “Mẹ! Không cần đánh! Con lần sau không dám!”

“Lần sau? Ngươi còn muốn lần sau?!” Vương thị trong tay đánh đập càng mãnh liệt!

Mất thấy Nam Qua bị đánh xanh tím đầy người, trên người vết thương cũ chưa khỏi, lại thêm vết thương mới, Mèo Con trong lòng sôi ruột, nhưng cũng không thể tiến lên khuyên can, suy nghĩ nửa ngày, cái miệng nhỏ nhắn của nàng cất lên: “Oa...” một tiếng khóc!

“Ai yo! Nhà Tứ Ngu, ngươi làm cái gì vậy? Xem! Đem con gái nhà ngươi dọa thành cái gì?” Đại tráng tẩu ở cách vách con gái chạy lại, vừa thấy tình cảnh này liền kéo Vương thị lại.

Vương thị lúc này mới nhớ tới con gái ngồi ở bên cạnh! Nhớ tới lúc trước nàng bị chấn kinh, vội vàng bỏ lại chày gỗ, ôm lấy con gái: “Bé ngoan, không khóc, mẹ ở đây...” Nàng một bên ôm con gái, một bên đi qua đi lại loạng choạng. Quay đầu lại thấy Nam Qua còn quỳ khóc trên mặt đất, không khỏi mắng: “Còn quỳ ở đó! Còn không mau đi nấu cơm cho ta! Về sau ngủ ở sái phòng đi!”

Mèo Con dần dần ngừng tiếng khóc, nước mắt lưng tròng nhìn Nam Qua, Nam Qua nhìn tiếu muội, trong lòng đau xót, lên tiếng liền lác lác hướng về phía phòng bếp!

Đại tráng tẩu nói: “Ngươi nha! Chính là lòng mềm yếu, nếu sớm hạo hạo giáo huấn Nam Qua nhà ngươi, cũng sẽ không xảy ra loại chuyện này! Bên ngoài cũng không biết nói thành bộ dáng gì nữa! Bị Cố người què kia ảnh hưởng còn có chuyện tốt gì?”

Vương thị thờ dãi nói: “Ta nguyên nghĩ, nàng cũng là đứa nhỏ mệnh khổ, nào biết nàng...”

Đại tráng tẩu lác đầu, Vương thị sờ sờ con gái đại tráng tẩu nói: “Quên đi, chúng ta không đề cập tới nàng nữa, ngươi đợi một tí, ta đem nước ô mai đến”

Con nít nhà đại tráng tẩu cũng nhiều, có năm con trai ba con gái, đứa con lớn nhất năm nay mười lăm tuổi, đã muốn thành thân, con gái nhỏ nhất lớn bằng nàng, nhưng lại sợ hãi nép trong lòng ngực mẹ, nhìn nàng.

Đại tráng tẩu cười đem con gái đến bên cạnh Mèo Con: “Hong Lăng, cùng chơi với tỷ tỷ đi” Hong Lăng nhỏ hơn Mèo Con ba tháng.

Mèo con nghĩ nghĩ, từ một bên trong rổ lấy ra một cái sợi dây màu hồng, cười tủm tỉm nói: “Giúp ta se tơ một chút được không?”

Đại tráng tẩu sờ sờ đầu hai người: “Tiểu cô nương, se không tốt có thể bị phạt a!”

Hai người cười khanh khách, Hong Lăng tuổi còn nhỏ, nhưng se chỉ cũng giỏi, hai tiểu cô nương ngồi ở trên giường chơi đùa. Vương thị bụng một mâm bánh hấp màu hồng màu xanh, Nam Qua phía sau trong tay bưng bốn bát nước ô mai, phía trên còn có một lớp đường mỏng.

Đại tráng tẩu vội vàng giúp đỡ Vương thị bê lồng bánh hấp nói: “Mọi người làm hàng xóm nhiều năm như vậy, ngươi hãy còn khách khí”

Vương thị nói: “Cũng không phải cao lương mỹ vị gì, đây là củ sen mà Mèo Con cùng cha đi hái ở trên núi, ăn rất ngon!” Nàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái nói: “Nha đầu nhà ta rất kì lạ, không thích ăn thức ăn mặn, chỉ thích ăn trái cây này nọ”

Đại tráng tẩu cười nói: “Khó trách người giống như củ sen, trắng trẻo như vậy”

Bốn bát nước ô mai đều có một cái thìa, nhưng ngoại trừ Mèo Con ra, ai cũng không dùng thìa, nâng cả bát lên uống ừng ực, chỉ có Mèo Con bưng bát dùng thìa chậm rãi uống. Hong Lăng thấy Mèo Con bộ dạng uống nước ô mai thật dễ nhìn, vội buông bát xuống, bắt chước bộ dạng của nàng, nhưng thìa thỉnh thoảng lại đụng tới thành bát, làm cho trong phòng tất cả đều vang lên tiếng bát thìa chạm vào nhau.

Đại tráng tẩu vừa bực mình vừa buồn cười mắng nữ nhân, nói: “Làm cái gì vậy! Đừng có đem bát cùng thìa của Tứ Ngu thẩm làm hỏng đi!” Nàng liếc mắt nhìn Mèo Con một cái nói: “Nhà Tứ Ngu này, bé nhà ngươi bộ dạng ăn uống thật là đẹp mắt, học ai vậy?” Chồng đại tráng tẩu cũng là bán dạo vào Nam ra Bắc, đại tráng tẩu cũng đi theo gặp qua rất nhiều người, nha đầu kia ngôn hành cử chỉ tao nhã tự nhiên, không chút nào làm ra vẻ, giống với đứa trẻ từ nhỏ được dạy dỗ như tiểu thư khuê các, có thể thấy được rằng đã đem lễ nghi ghi tạc trong lòng, trong lòng không khỏi nghi hoặc, bất quá một đứa bé nhà nông, học kiểu cách kia làm gì?

Vương thị nói: “Không ai dạy nàng, nha đầu kia từ nhỏ đã yếu ớt”

Đại tráng tầu nhìn tiểu búp bê ngồi ngay ngắn một bên, trong lòng không khỏi vừa động, câu cửa miệng nói: “Tổ mại mại bất trước, chích nhất thời; thảo lão bà bất trước, thị nhất thế” (Gà cho nhà giàu, chỉ là nhất thời; Gà cho nhà nghèo, chính là một đời). Nếu muốn môn đăng hộ đối, hoặc là tham tiền của hậu hĩnh, không phân tốt xấu, tùy tiện quyết định việc hôn nhân. Thú nhảm một xú phụ, đi bái kiến họ hàng dòng tộc, đã làm mất thể diện cha mẹ chồng, còn làm trượng phu cảm thấy không vui, không khỏi mất cả chí lẫn chày. Xú phụ lại sẽ quản lý chồng, nếu không thì cũng chấp nhặt, rất dễ phản bội. Nếu mất hết tất cả thể diện, bức hấn một hai lần, hấn liền nổi nóng lên, khó tránh khỏi gia đình không yên.

Nha đầu nhà Tứ Ngưu xem bộ dạng hiện tại cũng biết tương lai lớn lên sẽ không kém, tính tình cũng dịu ngoan, lại xinh đẹp, không bằng cưới nàng cho tửu tiểu tử? Hai người hơn kém ba tuổi, thật thích hợp! Nàng mở miệng trừu ghẹo, nói: “Nhà Tứ Ngưu, có muốn tìm chồng cho con gái nhà các người không?”

Vương thị cười nói: “Ta cũng từng nghĩ tới! Chính là thầy tướng số nói, nha đầu kia nhân duyên chậm một chút mới tốt, không cần gấp”

Đại tráng tầu trừu ghẹo nói: “Chờ nha đầu kia lớn hơn một chút, cánh cửa nhà các người sợ là bị phá bỏ. Nuôi một cô nương như vậy, tương lai có khi làm thái thái hưởng phúc mệnh”

Vương thị cười nói: “Cô nương nhà nông chúng ta sao có thể thái thái? Ta chỉ mong tìm được một người thành thật trong thôn, mọi người yêu thương nhau thôi”

Đại tráng tầu vừa nghe, sắc mặt hoà thuận một ít, lại nói đùa vài câu mới ôm Hồng Lăng đi.

Mèo Con ghen một hơi, chờ sau khi đại tráng tầu đi rồi mới buông xuống lo lắng, nàng rất sợ mẹ đột nhiên đánh thân cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hôn lễ

Vào buổi tối, hai người Vương thị và Cố Tứ Ngưu, một người ôm con gái đang buồn ngủ, Vương thị thuận miệng nói lên việc đại tráng tầu cầu hôn, nàng một bên vỗ tiểu nhi tử vừa nói: “Tửu tiểu tử nhà nàng năm nay cũng mới sáu tuổi, ai biết tương lai có thể thành ra bộ dáng gì? Sớm như vậy đã muốn cùng Mèo Con đánh thân, không phải là hại nàng sao?”

Cố Tứ Ngưu ôm con gái nói: “Đúng vậy, nàng xem con gái thứ ba nhà Đại Đầu, một nha đầu còn nhỏ như vậy, ba tuổi đã đánh thân, nhưng đứa trẻ kia tự nhiên sang năm lại mất, làm cho đứa bé kia chưa gì đã mang tiếng khắc phụ, đến bây giờ còn không dám đi ra ngoài!”

Vương thị thờ dài nói: “Cũng không phải! Đáng tiếc tiểu cô nương này, bộ dạng nhu hòa như nước, gánh chịu một cái thanh danh như vậy, ai chịu lấy nàng? Tương lai không phải làm làm mẹ kế cũng là làm tiếp. Ta chỉ luyến tiếc con gái nhà của chúng ta cũng ủy khuất như vậy”

Cố Tứ Ngưu yêu thương ôm con gái nói: “Trong nhà năm tiểu tử, sớm muộn gì đều đánh hôn cả, nam hài tử dù sao cũng không sợ, con gái chúng ta nhất định phải đầy mười hai tuổi mới có thể tìm người đánh thân”

Mèo Con kỳ thật cũng không có ngủ, nghe được cha mẹ nói chuyện, không khỏi trong lòng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nàng vẫn là may mắn! Ít nhất kiếp này của nàng được cha mẹ vô cùng thương yêu.

Vương thị còn nói thêm: “Tứ Ngưu, chàng xem Phúc Nhi của chúng ta cũng mười ba tuổi rồi, có cần để hấn cùng Nam Qua viên phòng không? Nam Qua đã mười tám, cứ dễ như vậy hoài cũng không được”

Cố Tứ Ngưu đem con gái để trên giường nói: “Cũng tốt, sớm ngày viên phòng để cho con bé mau sinh hài tử. Phụ nữ có con rồi, thì một mực khẳng định đi theo nam nhân mà sống, đỡ phải để nàng làm ra chuyện lung tung gì!”

Vương thị hừ nhẹ một tiếng: “Nó dám! Ta sẽ đánh gãy hai chân của nó!”

Cố Tứ Ngưu nói: “Hôn sự Phúc Nhi định xong rồi, hôn sự Ngọc Nhi cũng nên chuẩn bị, cũng may cha hấn cho hấn không ít bạc, hấn là có thể tìm vợ”

Vương thị nói: “Ngọc Nhi cũng là mệnh khổ, cần phải tìm cho thằng bé một người tốt!”

Hai người nói liên miên hồi lâu, mới thổi đèn lên giường nghỉ ngơi. Chỉ chốc lát hai người liền ngủ say.

Mà lúc này Mèo Con tưởng đã ngủ say lại tỉnh dậy, nghe cha mẹ nói chuyện xong, Mèo Con phát hiện một việc làm cho mình thực khiếp sợ! Nguyên lai ở thời đại này, vô luận nam nữ mười ba tuổi là có thể thành thân, một khi qua hai mươi tuổi còn chưa thành thân, các dạng thuế trong nhà sẽ tăng gấp đôi! Nói như vậy, có nghĩa là muốn làm thằng nam, thằng nữ ở cổ đại sẽ phải trả giá rất cao a!

Đây chính là lý tưởng trước kia của mình, thật sự là quá ngây thơ rồi! Nếu hiện tại nhìn kĩ thì có thể nhìn thấy hai hàng nước mắt của Mèo Con! Vì sao?! Vì sao quy củ cổ đại nhiều như vậy a! Nàng bị phần cơ hồ phải ngửa mặt lên trời thét dài, chẳng lẽ nàng chỉ có thể đi làm ni cô sao?

Nghĩ thức viên phòng của Cố Phúc cùng Nam Qua phi thường đơn giản, vốn Cố Tứ Ngưu cùng Vương thị cũng muốn tổ chức một buổi tiệc, nhưng Cố Phúc không đáp ứng, lý do rất đơn giản, Cố Lộc nhỏ hơn hẳn có một tuổi, cũng đã mười hai, nên chuẩn bị hôn sự, tiền trong nhà vẫn nên để cho Cố Lộc cưới vợ!

Cố Tứ Ngưu cùng Vương thị do dự mãi, vì dù sao vẫn là ủy khuất cho con cả, nhưng Vương thị còn đem tờ tằm nhà mình ra dệt rồi đưa đến phường nhuộm trần trên nhuộm màu làm một bộ đồ cưới cho Cố Phúc và Nam Qua, lại làm cho Nam Qua một đôi vòng bạc.

Lấy dầu vừng trong nhà ra, bảo người khác cắt tổ ong lấy mật, Vương thị gọi đến vài tí muội tốt, mỗi ngày ở nhà làm quà mừng, cho dù không làm tiệc lớn gì, cũng muốn gửi cho bạn bè một chút quà biếu. Cố Tứ Ngưu đi làm về, liền vui đầu vào đóng giường, đóng thùng tắm cho con. Lại tìm thợ tu sửa phòng ở trong nhà, dán giấy tường, làm cực kỳ chỉnh tề.

Vương thị không rảnh trông Mèo Con, liền đem Mèo Con đưa đến nhà đại tráng cách vách, nhờ đại tráng tẩu giúp đỡ chiếu cố. Một ngày nay, Mèo Con cùng con cái nhà đại tráng tẩu chơi chung với nhau. Mặc gia tổng cộng có năm con trai ba con gái, tên rất đơn giản, con trai thì đặt theo thứ tự, từ Mặc Đại, Mặc Nhi tới Mặc Ngũ, con gái đều lấy tên hoa cỏ sống dưới nước Hà Hoa, Lục Bình, Hồng Lăng.

Con gái lớn Mặc gia sắp xuất giá, Lục Bình cũng mười ba tuổi, lễ mừng năm mới sẽ xuất giá, mỗi ngày đều ở trong phòng may đồ cưới. Hồng Lăng tuổi còn nhỏ, tính tình thô lỗ, cả ngày đi theo Mặc Tứ, Mặc Ngũ thượng xuyên hạ khiêu, bắt gà bắt chim. Từ sau khi gặp Mèo Con, thấy nàng cả ngày ngồi ở nhà, không phải thêu hoa chính là thất lạc, mẹ lại khen lên khen xuống, trong lòng rất không phục. Sau lại thấy nàng có điểm tâm hay trái cây để ăn, nghe nói dùng kết lạc để đổi lấy, trong lòng rất là hâm mộ, cũng nhu thuận hơn, đi theo Mèo Con háo hức học nữ công gia chánh. Hồng Lăng trở nên nhu thuận, làm cho đại tráng tẩu vui vẻ rất nhiều thấy Vương thị liền khen, trong lòng càng muốn cưới đứa trẻ này, đối Mèo Con rất tốt.

Vương thị bị đại tráng tẩu lần nữa nhắc tới hôn sự, cũng dần dần động tâm, dù sao cũng là hàng xóm nhiều năm, nếu Mèo Con đó qua đó, cũng không dễ dàng chịu ủy khuất, lại nói gia cảnh Mặc gia so lại vẫn tốt hơn rất nhiều, Mèo Con qua đó sẽ không chịu khổ.

Nhưng Cố Tứ Ngưu lại chướng mắt họ Mặc nhiều đời làm buôn bán, ghét bỏ bọn họ môn hộ rất thấp “tóc dài thì kiến thức ngắn” Cố Tứ Ngưu nói: “Nhà bọn họ tính cái gì cũng đều là tiền? Thương gia... , tổ tiên nhà của chúng ta chính là tiền sĩ, lương dân nhiều thế hệ! Năm đứa nhỏ Mặc gia không phải bảo con gái suốt ngày luyện chữ trên phiến đá a! Lại nói Mặc Tứ đó vừa không phải là con trai cả được nể trọng cũng không phải là con trai út được sủng ái yêu thương, tương lai phân chia gia sản có thể có được cái gì tốt?”

Vương thị vừa nghe Cố Tứ Ngưu nói như vậy, cũng hiểu được rất ủy khuất con gái mình, liền không nghĩ đến ý tứ kết thân gia nữa, lúc đại tráng tẩu nhắc đến nàng liền qua loa vài câu cho xong.

Nhưng thật ra đại tráng tẩu lại nghĩ Cố gia tin vào lời thầy tướng số, không nên sớm đính thân cho Mèo Con mới không chịu đáp ứng. Nghĩ Cố gia, Mặc gia cũng gần, chờ con cái lớn một chút thì bản tính lại cũng không muộn, bèn tạm thời không đề cập tới. Làm cho Vương thị thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mà bản thân Mèo Con hiện tại lại không rảnh quan tâm hôn sự của mình. Dù sao mình còn nhỏ, cha mẹ cũng thương nàng, dù thế nào bọn họ cũng sẽ không dễ dàng ủy khuất! Nàng hiện tại mong chờ nhất là khi hôn lễ cử hành. Hôn lễ Trung Quốc hiện đại sớm đã không còn nghi thức cổ truyền nào nữa cả, nàng là lòng tràn đầy mong chờ muốn xem hôn lễ truyền thống.

Chính là tới ngày hôm đó, Vương thị lại sợ tiếng pháo làm con gái hoảng sợ, lại sợ lúc hôn lễ người đông con gái bị bắt cóc, liền đem nàng nhốt lại ở trong phòng, không cho nàng đi ra ngoài, làm cho Mèo Con cực kỳ buồn bực. May mắn chờ pháo chấm dứt, Vương thị liền đem nàng ôm vào tân phòng, cho nàng nhìn Nam Qua một chút.

Trong tân phòng tất cả đều là phụ nữ, Mèo Con nhìn lướt qua, hơn phân nửa đều là không biết, Nam Qua thấy Vương thị bế Mèo Con tiến vào, vội vàng nghiêng người để nàng ngồi trên giường, Hồng Lăng của Mặc gia bị té ngã một bên.

“Tẩu tử” Mèo Con nài thanh nãi khí kêu một tiếng, trong tay nắm một quả mừng: “Ăn trái cây” Nàng nghĩ chắc Nam Qua chưa có ăn gì đâu a?

Mọi người cười một tiếng: “Thật sự là hảo muội muội a! Cùng tẩu tử thực thân a!”

Vương thị vỗ nhẹ cái trán nói: “Xem ta sợ ý rồi, một lát nữa ta làm chút đồ ăn cho con và Phúc Nhi!”

Nam Qua đỏ mặt lên tiếng, nàng hôm nay một thân hồng y mới tinh, trên mặt một tầng son phấn, mặt mày ngượng ngùng, phi thường xinh đẹp.

“Tẩu tử thật xinh đẹp”. Mèo Con vỗ tay nhỏ bé nói.

Nam Qua yêu thương sờ sờ đầu nhỏ của nàng, người một bên chúc nàng sớm cùng Phúc Nhi sinh một tiểu hài tử trắng trẻo mập mạp, lại khen tay nghề Cố Tứ Ngưu thật cao, đóng giường vừa tinh xảo lại bền, Nam Qua xấu hổ cùng các nàng nói chuyện. Mèo Con cùng Hồng Lăng hai người ngồi ở trên giường, bóc đậu phộng, ăn long nhãn. Mà Cố Phúc ở ngoài, bị già trẻ lớn bé trong thôn lôi kéo cùng nhau uống rượu.

Mèo Con đã sớm nghe nói ở nông thôn có tục nháo động phòng, cũng muốn xem như thế nào, nhưng mà nàng lại quên, tiểu hài tử không có quyền xem, Vương thị như thế nào lại để một cái đứa nhỏ lưu lại xem nháo động phòng đây? Trời còn chưa tối, không đợi Mèo Con làm nũng, đã đem nàng ôm đi! Cố Toàn thấy tiểu muội làm nũng cũng không làm mẹ đồng ý, liền ngoan ngoãn đi theo phía sau Vương thị không dám la lối nữa, hẳn cũng không muốn bị đánh!

Cố Phúc thấy mọi người như hổ rình mồi vội vàng nói: “Mồ mẹ, không sao, để cho Mèo Con lưu lại đi”

Vương thị buồn cười nói: “Một đứa con nít như nàng ở lại làm gì?” Nàng đối với đám trai trẻ trong thôn ở bên cạnh nói: “Các người chơi vui về a!”

Trần Quân Ngọc cười gian nói: “Đệ biết rồi, huynh muốn lấy Mèo Con làm bình phong, nào có chuyện dễ dàng như vậy?”

“Đúng!” Một tên tiểu tử hú lên quái dị, hướng phía Cố Phúc nhảy dựng: “Các huynh đệ, trước lột quần áo hắn!”

“Được! A...”

Vương thị thấy tình cảnh náo động như thế, vội vàng dẫn con gái cùng con trai đi. Cố Phúc ai oán nhìn mẹ ôm tiểu muội rồi đi, Mèo Con ghé vào trên vai mẹ, lưu luyến không rời nhìn bộ dạng đại ca xấu hổ.

Vương thị điểm nhẹ cái mũi nhỏ của nàng, nói: “Làm gì mà bấu môi như vậy a! Yên tâm đi, chờ bé ngoan nhà chúng ta lớn lên, mẹ sẽ tìm cho con một trượng phu tốt!”

Mèo Con nũng nịu nói: “Không muốn, sau này con không lấy chồng, con sẽ ở bên cạnh mẹ mãi!”

Vương thị nghe được cười ha ha: “Hảo! Về sau ở lại bên cạnh mẹ!”

“Ca! Ca! Ta cũng đi lên trấn!” Cố Quý, Cố Toàn lời kéo tay Cố Phúc, không ngừng lắc.

Ba ngày sau khi viên phòng, vừa lúc đến phiên chợ ba tháng mới có một lần, Vương thị liền bảo Cố Phúc dẫn Nam Qua đi, coi như là để giải sầu, thuận tiện mua vài thứ. Cố Quý, Cố Toàn nghe xong, náo loạn muốn đi cùng.

Cố Tứ Ngu đánh một cái lên đầu Cố Quý: “Một lát nữa phải đi học, đi lên trấn làm gì?!” Từ sau khi thu hoạch mùa vụ, gia cảnh trong nhà cũng tốt hơn một chút, Cố Tứ Ngu liền cho vài đứa nhỏ đi học.

Cố Quý cúi đầu, đáng thương hề hề nhìn Cố Tứ Ngu, Cố Tứ Ngu bất vi sở động nói: “Nhanh lên, cùng ca ca đến trường đi!”

Cố Quý miệng giật giật, chung quy không dám trái ý của Cố Tứ Ngu, lặng lẽ đi theo các ca ca đi đi học!

Cố Toàn cũng không buông tha, lời kéo tay của Cố Phúc: “Ca, đệ muốn đi! Đệ muốn đi mua trái cây ăn!”

Thấy sắc mặt Cố Tứ Ngu càng ngày càng khó coi, hắn liền nằm trên mặt đất, gào khản cổ: “Oa... mẹ... oa!”

Cố Tứ Ngu tiến lên hung hăng đánh vào hai chân của Cố Toàn: “Khóc cái gì mà khóc? Còn khó lão tử ta đánh người chết!”

“Muốn chết!” Vương thị ôm con gái đang mơ mơ màng màng ngủ đi ra, vừa thấy Cố Tứ Ngu đánh tiểu nhi tử, không khỏi đau lòng, đem con gái để vào trong lòng ngực Cố Tứ Ngu, nói: “Nó muốn đi, chẳng để cho nó đi! Đánh cái gì đánh!” Nói xong đau lòng ôm con: “Tâm can, đau không? Mẹ thôi cho người!”

Cố Toàn bị Cố Tứ Ngu đánh, vừa khóc vừa nói: “Mẹ, con muốn đi lên trấn, con muốn ăn trái cây!”

“Được! Được! Bảo ca ca dẫn con đi lên trấn mua trái cây ăn!” Vương thị một ngum đáp ứng.

Cố Tứ Ngu trong tay ôm con gái, cũng không rảnh đánh Cố Toàn, miệng lầu bầu nói: “Từ mẫu đa bại nhi!” (tương đương với câu “Con hư tại mẹ” của người Việt áy!)

Vương thị trừng mắt: “Tầm bậy! Ta sinh sáu đứa con, chẳng có thấy đứa nào hư hỏng?! Ta làm sao lại dạy con hư! Chẳng nói a!”

Cố Tứ Ngu lại lầu bầu một tiếng: “Nam tử không tranh với nữ nhân!” Xoay người sang chỗ khác nói với Cố Phúc: “Đệ đệ con đã muốn đi, con dẫn nó đi đi, trông chừng nó cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện gì!”

Cố Phúc lên tiếng, Mèo Con tròn tròn mắt, nhìn thấy cảnh này, thiếu chút nữa không nhịn được mà cười.

“Bé ngoan, có muốn đi cùng ca ca không? Ca ca mang dẫn lên trấn, mua trái cây cho muội ăn!” Cố Phúc đùa giỡn với tiểu oa nhi đã sớm tỉnh ở trong lòng Cố Tứ Ngu. Mọi người sớm đã tụ tập đi chợ rồi, hôm nay tất cả mọi người dậy rất sớm, hiện tại trời không còn sớm đâu!

Nam Qua đã ăn mặc như một thiếu phụ, thấy Cố Phúc ở đùa với tiểu muội, không khỏi cười nói: “Phúc Nhi, hay là dẫn Toàn Nhi và bé ngoan đi chung đi?”

Mèo Con che miệng đánh ngáp một cái, lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hướng trong lòng phụ thân nhắm mắt, nàng mới không làm bóng đèn đầu! “Phụ thân, con muốn”

Cố Tứ Ngu ôm con gái ôn nhu nói: “Được, bé ngoan, phụ thân mang con đi ngủ một lát. Hôm nay con dậy sớm quá!”

Vương thị cười nói: “Các con đi đi, muội muội còn nhỏ, không chịu được đường xa xóc nảy”

Cố Phúc điểm nhẹ cái mũi nhỏ của muội muội, không để ý muội muội nũng nịu kháng nghị, ôm nàng qua hôn khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn của nàng vài cái, mới nói: “Tiểu nha đầu! Tương lai xuất giá muốn đem theo cả cha mẹ sao?”

Vương thị cười mắng đánh hấn một chút: “Không quy củ! Sắp làm cha người ta rồi, còn khi dễ muội muội của con!”

Cố Phúc nghe xong lời nói của Vương thị, mặt không tự chủ đỏ lên một chút, liếc mắt nhìn Nam Qua một cái, ho nhẹ một tiếng, đứng đắn nói: “Mẹ, chúng con đi đây”

Vương thị nói: “Đi đi, sớm trở về”

“Dạ!”

Rất cuộc mấy hôm nay gặp nhiều chuyện vui, cho dù Cố Phúc luôn luôn cũ kỹ cổ hủ, mấy ngày nay cũng hoạt bát rất nhiều, hơn hẳn một đứa nam hài ngỗ nghịch. Mèo Con bĩu môi, tiểu nam hài mới mười ba tuổi, làm gì có vẻ là nam nhân chính chắn a! Nàng lập tức nhũ nhũ đầu mày, Cố Phúc mới mười ba tuổi, vừa mới phát dục, cho dù Nam Qua có thể mang thai, thì có thể sinh ra một đứa bé khỏe mạnh sao? Mèo Con suy nghĩ một hồi, không khỏi run rẩy khóe miệng, nàng đang suy nghĩ miên man cái gì? Cho dù nàng nói ra, phỏng chừng cũng sẽ không ai tin, chứ đừng nói là cùng người nhà bàn luận cái vấn đề này!

Vương thị sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, yêu thương đón lấy con gái, vỗ về thân thể nàng, nói: “Bé ngoan, ngủ một chút đi, hôm nay dậy sớm quá rồi!” Nàng ôm con gái đặt lên giường.

Mèo Con ngáp một cái, vừa tiếp xúc với đệm chăn mềm mại, chớp mắt liền ngủ.

“Mèo Con, mau dậy! Mau dậy đi!” Lúc Mèo Con đang ngủ say, bị người mạnh mẽ lay tỉnh.

“Hong lăng?” Mèo Con che miệng ngáp một cái, mở to mắt nhìn Hồng Lăng, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

“Mèo Con, mau dậy đi, Quế Hoa ti về nhà rồi, ăn mặc rất đẹp, người mau dậy đi, mang ta đến nhà ti ấy xem” Hồng Lăng hưng phấn nói.

“Quế Hoa ti?” Mèo Con lắc lắc đầu, muốn làm cho mình thanh tỉnh một chút, nghi hoặc hỏi: “Ai là Quế Hoa ti? Tự mình người đi không được sao?”

“Người ngủ đến choáng váng rồi a! Quế Hoa ti không phải là con gái thứ hai của đại bá nhà người sao?” Hồng Lăng nói: “Chính là Quế Hoa ti làm nha hoàn của nhà Vương viên ngoại ở trên huyện lý a!”

Mèo Con nghiêng đầu suy nghĩ một lát, nàng chợt nhớ Quế Hoa là con gái thứ hai của đại đường bá trong nhà nàng, sáu tuổi bị đại đường bá bán cho kẻ có tiền làm nha hoàn, nghe nói cuộc sống không tệ, hiện tại lại trở thành đại nha hoàn.

Hồng Lăng thúc giục nói: “Mau dậy! Mau dậy!”

Mèo Con trở mình một cái nói: “Không đi, muốn đi người đi đi, ta muốn đi ngủ!”

Hồng Lăng đỏ miệng nói: “Ta mới vừa nghe Nghênh Xuân nói, lúc nàng nhìn thấy Quế Hoa ti, Quế Hoa ti cho nàng một đóa hoa, cài lên rất đẹp!”

Mèo Con dờ khóc dờ cười: “Tiểu khoe mẽ này, hoa có cái gì hay chứ? Cũng không phải như hoa?” Nàng lầu bầu nói.

“Ai ya! Ta mặc kệ, người dậy đi! Đứng lên đi!” Hồng Lăng liều mạng lắc lắc nàng.

Mèo Con bị nàng lay đến hết cả buồn ngủ, chỉ có thể đứng dậy mặc quần áo: “Được, được, được! Ta dậy! Người đừng vội a, dù sao người nhất thời cũng không có biến mất” Nàng lấy súc miệng, rửa mặt.

Hồng Lăng không ngừng thúc giục nói: “Chải đầu nhanh lên, chúng ta đến chậm, nói không chừng sẽ không có hoa cài tóc a!”

Mèo Con nói: “Đã biết rồi, người tốt nhất nên để cho ta rửa mặt đi”

Hồng Lăng nói: “Vậy người nhanh lên”

“Được”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Quế hoa

Mặc dù Hồng Lăng thúc giục, nhưng Mèo Con cũng không hấp tấp từ từ rửa mặt chải đầu, trước tiên nâng nước suối có hoa đào bên trong để rửa mặt, lại dùng một khối bông trắng nhẹ nhàng thoa lên mặt, cuối cùng lại thoa thêm một chút tinh dầu hoa son trà.

Hồng Lăng nhìn thấy hành động của nàng, không khỏi lảng lảng hỏi: “Tiểu Miêu, ngươi lau mặt khô rồi thoa gì lên vậy?”

Mèo Con lười giải thích với một bé gái ba tuổi như thế nào là trang điểm, chỉ nói: “Đề xinh đẹp hơn”. Lúc sáng, mẹ đã giúp nàng chải đầu, chính là nàng vừa mới ngủ dậy nên có chút tán loạn. Nàng xõa tóc ra, dùng cây lược gỗ chấm một chút tinh dầu hoa trà, từ đỉnh đầu chải đến đuôi tóc, chải hơn mười lần, mới bắt đầu cột tóc lại.

Hồng Lăng đã sớm quên việc muốn đi xem Quê Hoa tí, tò mò vây quanh nhìn Mèo Con trang điểm: “Tiểu Miêu, đây là phấn nước a? Thơm quá a!” Nàng hưng phấn cầm hộp phấn hồng thân nhiên hỏi.

Nàng hâm mộ nhìn Mèo Con đang trang điểm, là Tứ Ngu thúc làm cho Mèo Con đây! Đáng tiếc phụ thân không biết làm đồ gỗ, bằng không nàng cũng có hộp trang điểm xinh đẹp như thế này.

“Không phải, là phấn hương”. Mèo Con liếc mắt nhìn một cái nói: “Thoa lên trên người sẽ có hương thơm, người thích thì cầm đi”. Nàng thuận miệng nói.

Có người nói ở cổ đại cái gì không thuận tiện nhất đó chính là mỹ phẩm dùng để trang điểm không được vệ sinh, lúc nàng đến đây vẫn chưa có vệ sinh, chế tạo mấy thứ này đối với nàng không có gì là khó khăn. Kiếp trước của nàng cũng không ít lần chế tạo những thứ này, sử dụng Đông y để dưỡng nhan, phần lớn mỹ phẩm dùng để trang điểm đều có nguồn gốc từ thiên nhiên, sau khi tới cổ đại, thời gian rảnh rỗi càng nhiều, vật liệu lại không bị ô nhiễm, so với hiện đại tốt hơn rất nhiều.

Hồng Lăng vui vẻ hỏi: “Dùng như thế nào?”

Mèo Con nói: “Ngươi muốn thoa ở chỗ nào trên người cũng được”. Phấn này tạo ra từ hoa đào có pha thêm chút nước, thoa ở chỗ nào cũng được.

Hồng Lăng thấy nàng đem một mái tóc dài chải chuốt đẹp đẽ, tóc mai tán loạn lúc này cũng đi vào nếp dàng hoàng, còn dùng một sợi dây hồng cột một cái nút thắt xinh xắn, không khỏi hâm mộ vuốt cái nút nói: “Tiểu Miêu, ngươi thắt cái nút này thật là đẹp mắt”

Mèo Con thấy nàng vẻ mặt hâm mộ, liền nói: “Ngươi muốn chải lại tóc không? Ta sẽ chải giúp ngươi, cột tóc cho ngươi nữa”

“Được!” Hồng Lăng vui vẻ nói, vội vàng ngồi xuống chiếc ghế dài.

Mèo Con đứng dậy nói: “Ngươi ngồi xuống đi!”

Tóc Hồng Lăng có chút khô vàng chẻ ngọn, Mèo Con đổi lấy cây lược gỗ khác, chấm một chút tinh dầu trà chải lên mái tóc của nàng, sau đó dùng sợi dây hồng cột lại ở đuôi tóc, còn chừa lại hai sợi dây nhỏ giống như một cái kết lạt như ý.

Hồng Lăng vui vẻ cầm gương đồng trái xem phải nhìn, Mèo Con lại dùng một chút phấn tự chế thoa lên má, lên cổ của nàng: “Thơm quá a!” Hồng Lăng vui vẻ nói: “Tiểu Miêu, đây là Tứ Ngu phẩm cho ngươi mua sao?”

Mèo Con nói: “Không phải, là Nhị ca giúp ta làm”

Hồng Lăng hâm mộ nói: “Ca ca ngươi thật tốt!” Nàng đỏ mặt cái miệng nhỏ nhắn nói: “Ca ca của ta sẽ không giúp ta làm phấn hương đâu!”. Bọn ca ca của nàng chưa bao giờ để ý đến nàng, đã vậy còn có vài vị ca ca còn khi dễ nàng nữa.

Mèo Con nói: “Ca ca của ngươi sẽ giúp ngươi mua a! Ngươi muốn cái gì, đại ca ngươi không giúp ngươi mua à?”

Hồng Lăng vừa nghe, mặt mày hớn hờ nói: “Đúng vậy! Lần trước ca ca còn cho ta một hộp phấn hồng đẹp lắm!”

Mèo Con vừa nghe, khóe miệng vừa kéo, khó trách lần trước nàng đem mặt thoa thành mông của con khi, nguyên lai là lão đại nhà nàng mua cho nàng a! Nàng đi đến phòng bếp, bê ra một ấm nước và nửa trái bắp, không vội ăn mà uống nước trước, sau đó lại lấy ra một củ khoai lang, đem nướng cùng với nửa trái bắp: “Ngươi đã ăn chưa?”

Hồng Lăng nghe mùi khoai lang nướng thơm ngào ngạt, nuốt nước miếng nói: “Đã ăn rồi”. Tuy nói như vậy, nhưng vẫn cầm lấy khoai lang Mèo Con đưa cho để lên miệng cắn.

Mèo Con đem bắp, sữa đậu nành cùng khoai lang ăn hết, mới đứng dậy nói: “Chúng ta đi thôi”

Hồng Lăng vui vẻ vỗ tay nói: “Không biết Quê Hoa tí có thể hay không cho ngươi hoa cài a!”. Nàng mở đôi mắt to bên trong chứa đầy mong mỏi.

Mèo Con nói: “Nếu tỷ tỷ cho ta, ta nhất định cho ngươi”

“Thật sự?” Hồng Lăng vui vẻ hai tròng mắt lờ lờ tỏa sáng.

Mèo Con nói: “Ta không lừa ngươi, nếu có nhất định cho ngươi”. Nàng lại không thích cài hoa.

“Tiểu Miêu, ngươi tốt nhất! Ta thích nhất ngươi!”. Nghe lời nói ngọt ngào của Hồng Lăng, Mèo Con nhẹ nhàng nở nụ cười: “Phải không?”

“Đương nhiên!” Hồng Lăng vui vẻ, tiếng cười truyền ra thật xa.

Mèo Con mỉm cười nhìn thần thái bay lên của Hồng Lăng, đây chỉ mới là một đứa nhỏ a! Nội tâm lại giống như tiếng thở than của đại thẩm nào đó.

“Bé ngoan, sao con lại tới đây?” Mèo Con mới vừa đi đến ngã ba đường, chợt nghe thấy thanh âm của mẹ, nàng cười tủm tỉm nói: “Con cùng Hồng Lăng lại đây chơi” Nàng lôi kéo vạt áo Vương thị nói: “Mẹ, có phải hay không Quế Hoa tỷ tỷ hôm nay về nhà”

Vương thị cười tủm tỉm ôm lấy Mèo Con ôn nhu nói: “Tỷ tỷ ở bên trong nghỉ ngơi đây!” Miệng nàng vừa nói xong, trên mặt lại cực kỳ khinh thường.

Mèo Con còn đang nghi hoặc, chợt nghe người bên cạnh nói: “Phi! Bất quá là một đứa nha hoàn thôi, mọi người lại kéo đến xem nàng ta, nàng ta còn khoe khoang như thế!”

Hồng Lăng chu cái miệng nhỏ nhắn chạy đến bên người Mèo Con nói: “Mèo Con, các nàng không cho ta đi vào, nói là không phải người thân”

Mèo Con nhìn hai chiếc xe ngựa to ở đầu đình, trong phòng vài phụ nhân ăn mặc chỉnh tề, trong lòng âm thầm suy nghĩ nói: “Không phải giống người làm về nhà sao? Xem ra vị Quế Hoa tỷ tỷ này không phải đại nha hoàn bình thường, chắc là nha hoàn thông phòng?”

Lúc này một tiểu nha hoàn bên trong đi ra nói với Vương thị: “Người chính là tam thẩm của Mai Hương cô nương? Cô nương mời người đi vào!”

Mèo Con nghe hai tiếng “cô nương” này, liền khẳng định thân phận thông phòng của Quế Hoa, Mai Hương? Hẳn là là chủ tử giúp nàng ta sửa cách xưng hô đây? Thật đúng là nha hoàn tiêu chuẩn a! Nàng cười tủm tỉm nghĩ.

Vương thị hơi hơi nhíu mi, nhưng vẫn cười đi theo tiểu nha hoàn đi vào. Nàng vốn là ở nhà thêu hoa, chính là Quế Hoa kia phái người bảo nàng đến, nhưng nàng tới rồi lại bị người của nàng ta chặn bên ngoài, trong lòng của nàng cũng cảm thấy khó chịu một chút! Không phải là một nha hoàn nhỏ nhỏ thôi sao? Khoe khoang cái gì chứ?

Bên trong phòng Mèo Con thấy mẹ cùng một người quần áo màu hồng, váy xanh lá mạ nói chuyện. Nàng cười thầm nói tự nhiên ngay cả quần áo nhan sắc đều là giống nhau, đáng tiếc không phải là áo lông hồ ly, váy viền chỉ bạc, nghĩ muốn vào trong nhà người quyền quý là có thể trở thành công hầu quý tộc. Chỉ thấy nàng kia đầu đầy châu ngọc, trên mặt thoa đầy phấn, làm cho nàng vốn có thói quen trang điểm không khỏi thầm than, chắc chắn! Quả thực vô cùng thâm a! Quả nhiên là thâm mỹ chèn lệt!

“Tam thẩm” Nữ tử kia vừa thấy Vương thị vội vàng đứng dậy tiếp đón.

Vương thị buông Mèo Con, trái phải đánh giá nàng, vui mừng nói: “Đã trưởng thành rồi, bộ dáng cũng thay đổi hẳn”. Quế Hoa cũng là một đứa nhỏ mệnh khổ, sau khi sáu tuổi đã bị bán đi, đây vẫn là lần đầu tiên về nhà!

Quế Hoa hốc mắt đỏ lên, cười cười, cúi đầu nhìn Mèo Con hỏi: “Đây là lục muội à? Gọi là gì? Lớn lên thật xinh đẹp!”

Vương thị cười nói: “Gọi là Tiểu Miêu, bé ngoan gọi nhị tỷ đi”

“Nhị tỷ”. Mèo Con hô một tiếng, Quế Hoa nhẹ nhàng vuốt đầu Mèo Con: “Nghe”

Một tiểu nha hoàn bên cạnh tặng một đôi vòng tay bạc, Quế Hoa nói: “Tam thẩm, cái này cho Tiểu Miêu”

Vương thị vội vàng ngăn cản nói: “Tiểu hài tử này, đưa lễ vật quý trọng như vậy để làm chi? Mau lấy lại để mình dùng đi”

Quế Hoa cười nói: “Cũng không phải cái gì quý trọng, là tâm ý của con thôi, tam thẩm hãy nhận đi!”

Vương thị đem quyền hoa đưa cho Mèo Con nói: “Nghe, cầm ra ngoài chơi đi”

Mèo Con tiếp nhận quyền hoa, hướng Quế Hoa nói một tiếng cảm ơn, liền đi ra ngoài, nàng xem bộ dạng Quế Hoa, liền biết nàng ta có chuyện muốn nói cùng mẹ, khó trách mẹ luôn luôn bất hòa với đại thẩm lại phải tới nơi này.

Vừa ra khỏi cửa, liền thấy Hồng Lăng tò mò đưa đầu vào trong ngó nhìn, thấy Mèo Con đi ra, vội vàng đi lên đón: “Tiểu Miêu, cái này là Quế Hoa tí cho ngươi? Thật xinh đẹp!”

“Xinh đẹp?” Mèo Con đánh giá quyền hoa trong tay, bất quá chính là dùng hai miếng vải làm thành hoa mẫu đơn mà thôi, có cái gì xinh đẹp? Lôi kéo tay nàng nói: “Đi, chúng ta đi ra bên ngoài, ta cho ngươi cài”. Còn chưa ra khỏi cửa nhà người ta, liền đem cho người khác, hành vi này cũng không đúng.

Hồng Lăng thấy Mèo Con tựa hồ muốn đem quyền hoa cho mình, liền cao hứng đi theo nàng ra khỏi cửa.

“Mèo Con, Quế Hoa tí có đẹp không?” Hồng Lăng hỏi.

Mèo Con nhớ tới vừa rồi nàng ta, ngũ quan bị son phấn che đậy, nàng thật sự không biết bộ dáng nhìn như thế nào? Xem hình dáng cũng không phải đặc biệt xinh đẹp, bất quá cũng mới có thể thâm mỹ của cổ nhân cùng nàng bất đồng đi? Có thể làm nha hoàn thông phòng, chắc là rất nổi bật trong đám nha hoàn đây? Nàng nói: “Đẹp”

Hồng Lăng nói: “Tiểu Miêu, người nói sau này ta có thể xinh đẹp giống như Quế Hoa tí không?”

Mèo Con nhìn kỹ Hồng Lăng, liếc mắt một cái, nha đầu kia mặc dù lớn lên đen một chút, nhưng mặt mày thanh tú, là một mỹ nhân chưa phát triển, y theo của nàng thẩm mỹ, tương lai Hồng Lăng khẳng định đẹp hơn so với Quế Hoa. Nơi này tựa hồ lấy trắng trẻo làm tiêu chuẩn, nàng cười nói: “Nếu người có thể ít đi ra ngoài chơi đùa, ở nhà nhiều hơn, ít phơi nắng, làm cho làn da trắng một chút, có thể đẹp hơn so với Quế Hoa tí”

Hồng Lăng vừa nghe vội nói: “Ta về sau học hỏi ở người, cả ngày ở nhà, không bao giờ... đi ra ngoài nữa”

Mèo Con trêu tức đùa với tiểu nha đầu này: “Người muốn bộ dạng xinh đẹp so với Quế Hoa tí để làm chi?”

Hồng Lăng nói: “Mẹ nói, Quế Hoa tí được làm thiếp của Vương viên ngoại, tương lai cả đời ăn uống không lo, mỗi ngày có trăm hoa xinh đẹp để cài, ta cũng muốn giống Quế Hoa tí, tương lai làm thiếp của viên ngoại”

Mèo Con tròn mắt há hốc mồm nghe Hồng Lăng hùng tâm tráng chí nói, sau một lúc lâu mới hỏi nói: “Vì cái gì phải làm thiếp?”

“Không làm thiếp chẳng lẽ còn muốn làm phu nhân?” Một tiếng trêu đùa truyền đến, vài lão mục tử vui cười nhìn các nàng: “Hai nha đầu nông thôn này thế nhưng thật thú vị!”

“Lớn lên cũng không tệ, đều là mỹ nhân, nói không chừng tương lai thật có thể làm thiếp thật!”

“Giống như Mai Hương, liền bồi lão gia ngủ một đêm, trong bụng còn có...”

“Mệnh mỗi người không giống nhau!”

“Này, tiểu nha đầu, nếu không theo chúng ta về nhà đi? Công tử nhà ta năm nay sáu tuổi, đang muốn tìm nha hoàn đây! Các người đi làm nha hoàn sai bảo, nói không chừng tương lai làm thiếp của công tử!”

Vài lão mục tử nói xong nở nụ cười khanh khách.

Mèo Con nghiêm mặt nghe bọn họ nói chuyện xong, mới lôi kéo Hồng Lăng nói: “Chúng ta đi thôi, về nhà ăn cơm”. Mèo Con trong lòng âm thầm nghĩ đến, đã mang thai, còn thoa trên mặt nhiều son phấn như vậy, nàng không sợ đứa nhỏ chịu ảnh hưởng gì sao?

Hồng Lăng sợ hãi gật gật đầu, gắt gao lôi kéo tay Mèo Con, đi theo phía sau nàng, nàng mặc dù nghe không hiểu mấy lão mục tử nói cái gì, nhưng đại khái biết mấy lão mục tử là đang cười nhạo các nàng.

Quế Hoa tí về nhà được một chút liền vội vàng trở về, nàng vừa đi mọi người cũng liền tan, bất quá nàng lưu lại một chút tin tức cũng đủ để trong thôn háo hảo đàm luận một trận. Mèo Con một bên luyện chữ trên tảng đá, một bên chờ mẹ trở về ăn cơm, cũng không nghĩ lúc Vương thị về nhà về mặt lại tức giận, phía sau là đại thẩm.

“Người trở về đi! Nhà của chúng ta không muốn bán con gái!” Vương thị tức giận nói: “Ta nghĩ người như thế nào mà đột nhiên hào phóng như vậy! Ngay cả vòng tay bạc quý giá như thế mà cũng đem tặng! Nguyên lai chính là tính toán ra ý đồ nham hiểm như vậy!”

Đại thẩm nói: “Cái gì nham hiểm?! Cái gì bán mà bán con gái?! Nói khó nghe như vậy! Quế Hoa cũng muốn cho Mèo Con một con đường, người xem nàng như bây giờ vinh hoa phú quý vô cùng! Không thể so với việc cả đời này ở trong cái thôn nhỏ bé này.”

Vương thị tức giận nói: “Thối lắm! Ta chỉ có một đứa con gái, mới không làm chuyện hèn hạ người khác! Cho dù là ở nông thôn thì sao? Người dứt đi! Nếu không đi, ta lấy chày gỗ đuổi người đi!”

“Người mới thối lắm! Quế Hoa đã sớm nói, đại thiếu gia năm nay mới sáu tuổi, Tiểu Miêu làm nha hoàn bạc hai, tuổi lớn một chút có thể thăng đại nha hoàn, tương lai được đại thiếu gia coi trọng thì danh phận đi nương còn thoát đi đâu được! Chuyện tình tốt như vậy, người ta muốn cũng không có! Như thế nào mà bán con gái đây.” Đại thẩm cũng tức giận: “Nữ nhân dù sao cũng phải gả đi, người đưa Tiểu Miêu đến trong nhà Vương viên ngoại, không cần hỏi môn của người, lại trả cho người sáu lượng bạc, tương lai phú quý...”

Mèo Con vừa nghe sắc mặt đều thay đổi, nàng thật đúng là sợ mẹ bị đại thẩm thuyết phục, đem chính mình bán đi làm nha hoàn, cũng không có kị mình mới ba tuổi, liền cười lạnh nói: “Một khi đã như vậy, vì cái gì đại thẩm không đem tứ tỷ đưa đi?”. Mèo Con nhớ tứ tỷ tên Xuân Hoa là con gái út của nhà đại bá, so với Mèo Con lớn hơn hai tuổi.

Đại thẩm vừa nghe Mèo Con nói liền hoảng sợ, nói: “Người cho là ta nguyện ý đem việc này cho nhà các người? Ai bảo Quế Hoa chương mất muội muội của nó”

Mèo Con cười lạnh nói: “Sợ không phải là chương mất, mà là sợ hôm nay đưa đi, ngày mai phải cuốn chiếu đi ra?”. Ngoài miệng nói như vậy, nhưng theo lời đại thẩm đã nói, nàng ước chừng có thể đoán ra Quế Hoa vì cái gì mà chọn nàng? Xuân Hoa kia không biết lớn lên như thế nào, cùng một mẹ với Quế Hoa, nhưng mặt mũi thì lại giống như một cái bánh mì, khó trách Quế Hoa chương mất.

Đại thẩm vừa nghe thay đổi sắc mặt nói: “Người nói bây giờ gì đó! Cái gì cuốn chiếu đi ra? Tiểu hài tử ăn nói không biết suy nghĩ, điều cấm kỵ như thế cũng có thể nói ra?” (Ý của Mèo Con ở đây chính là đi vào còn sống đi ra thì đã là cái xác, cuốn chiếu theo nghĩa đen ấy!)

Mèo Con thần nhiên nói: “Đại thẩm, ta khuyên người trở về khuyên nhị tỷ, không cần tâm tư thật to! Nàng dùng mấy lượng bạc đến đây mua nha hoàn,

có thể lên làm thông phòng coi như là phúc khí của nàng. Hào hào chiếu cố đứa nhỏ trong bụng, tương lai nói không chừng có thể làm tiểu thiếp, không cần làm nhiều chuyện hại mình hại người như thế! Hào hào hầu hạ lão gia nhà nàng mới là chính! Đừng vọng tưởng làm phu nhân này nọ!”

Sắc mặt đại thẩm đều thay đổi, môi trắng bệch, nhìn Mèo Con giống như yêu quỷ, nói: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì?”

Mèo Con bình tĩnh nhìn đại thẩm, đạm cười nói: “Người không biết, cũng đúng, nhưng đừng người khác biết, đại thẩm lần sau có cơ hội nhắc nhở nhị tỷ một tiếng, đừng tưởng rằng mình có đứa nhỏ, liền mọi sự đại cát, đứa nhỏ kia vẫn còn là một đoàn huyết nhục đấy!”

Đại thẩm run rẩy môi nói: “Không đồng ý thì thôi, làm gì mà ngươi nói năng như thế này! Tiểu nha đầu không biết phải trái này?!”

Mèo Con sâu kín cười, âm trầm thâm nói: “Đại thẩm, ta không thể nói điều cấm kỵ, nhưng đại thẩm người lại chia rẽ cốt nhục người ta, làm như vậy, người không sợ thiên đạo báo ứng, oan hồn lấy mạng sao? Hừm?”. Cuối cùng một chữ “Hừm?”, giọng điệu đặc biệt nặng.

Mèo Con sớm chỉ biết cổ nhân mê tín, cố ý nói như vậy. Mà nàng cũng biết mình mới ba tuổi, như thế nào mà nói chuyện chính nghĩa, đều đã làm cho người ta cảm thấy được thực khôi hài, còn không bằng nói được âm trầm một chút, cũng đủ để dọa bà ta. Cũng vừa khéo tiếng nói nàng vừa dứt, cửa đột nhiên vang lên một tiếng truyền đến, đại thẩm bị dọa hét lên một tiếng, ngay cả tiếp đón cũng không cần, nhanh chân bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Màn kịch cầu huyết

Vương thị hoảng sợ khi thấy con gái cùng đại tẩu tranh cãi, mãi cho đến khi Cố Tứ Ngưu về nhà, cây gậy cài cửa không cẩn thận bị đổ xuống, mới hoàn hồn nói: “Chàng đi đường cẩn thận một chút không được sao? Làm ồn ào như thế!”. Miệng nàng căn nhắc Cố Tứ Ngưu, cũng không quên đánh giá Mèo Con, đáy mắt lộ thần sắc hoài nghi.

Mèo Con vừa thấy ánh mắt của Vương thị, trong lòng liền lộp bộp, không khỏi tự trách mình: “Xong rồi! Xúc động quá rồi!”

Cố Tứ Ngưu thờ cũng không kịp thờ, liền lôi kéo tay Vương thị nói: “Người đàn bà kia đến đây làm gì? Nàng đừng nghe lời bà ta nói bừa, chúng ta không bán con gái!”

Vương thị tức giận nói: “Chàng cho ta là ngốc à! Chàng yên tâm, người đàn bà đáng chết kia bị con gái dọa đi rồi!”

“Bé ngoan?!” Cố Tứ Ngưu tràn đầy nghi hoặc nhìn Mèo Con.

Mèo Con vô tội nói: “Con nào có bản lĩnh này, đại thẩm là bị cha dọa đi”

Vương thị lôi kéo tay con gái, nói: “Bé ngoan, con nói với mẹ đi nào, là ai nói cho con biết nhị tỷ muốn hại con?” Nàng không đánh giá được con gái, đáy mắt tràn đầy hoài nghi.

Mèo Con mở to mắt, tràn đầy vô tội nói: “Con nghe bà vú của Vương gia nói, Vương gia đại thiếu gia là con của đại phu nhân, nha hoàn bên người đại thiếu gia đều là của đại phu nhân, Quế Hoa tỷ muốn ở nhà mẹ để tìm một tiểu nha hoàn đưa đến bên người đại thiếu gia, đại phu nhân, lão phu nhân khẳng định là không đáp ứng, đến lúc đó tiểu nha hoàn kia khẳng định sẽ bị đại phu nhân, lão phu nhân tùy tiện tìm cái lý do nào đó đánh chết”

Kỳ thật bà vú này cho dù lắm mồm cũng sẽ không đem tranh đấu của chủ tử mà nói ra, nhưng Mèo Con nghe nói, Quế Hoa tựa hồ đã mang thai, mà đại thiếu gia không phải là con trai trưởng cũng không phải là con út của Vương viên ngoại, lại nghe đến Quế Hoa muốn đưa thân thích bên nhà mẹ đẻ đến bên người đại thiếu gia làm nha hoàn, Mèo Con liền đại khái đoán được ý muốn của nàng ta.

Nàng trong lòng âm thầm cười lạnh, Quế Hoa này tưởng rằng đại phu nhân, lão phu nhân người ta ngu ngốc? Nàng ta cũng không nghe thấy thanh danh của Vương viên ngoại này. Vương viên ngoại này chính là nổi danh phong lưu, bên người tiểu thiếp thông phòng vô số, trong nhà đại phụ cũng là nổi danh hiền lành, chỉ đáng tiếc con nói dòng không nhiều. Chỉ như thế, nàng liền khẳng định đại phu nhân “hiền lành” này thủ đoạn giỏi đến cỡ nào, một nha đầu chữ nghĩa không biết mà đòi đấu với người ta? Không phải muốn chết sao?

Lại nói về phần đại phu nhân, lão phu nhân chuẩn bị đánh chết nha hoàn mà Quế Hoa muốn đưa vào, thuần túy chỉ là nàng bịa chuyện, mục đích chính là làm tan biến cái ý nghĩ muốn đem nàng đi làm nha hoàn của Vương thị, cuộc sống hiện tại của nàng không lo lắng gì cả, đương nhiên không thể nàng lại đi làm nha hoàn. Thế này cũng giải thích vì sao mà nàng lại hành động thế kia.

Vương thị vừa nghe tức giận mắng nói: “Mã Anh Hoa tiện nữ nhân, cứ nhiên dám hại nữ nhi của ta! Ta không thể không đánh chết nàng ta!”. Nói xong cuốn tay áo, chuẩn bị ra ngoài.

Cố Tứ Ngưu vội vàng lôi kéo nàng lại, nói: “Được rồi, đừng náo loạn nữa, bà ta bị dọa như vậy, tương lai sẽ không đến làm phiền chúng ta, đừng nhiều chuyện, chúng ta đem con gái trông chừng cẩn thận là được”

Vương thị sáng giọng: “Phi! Chàng thì chỉ lo cho người nhà của chàng! Không giúp đỡ chàng đã đành, còn tìm tới đây tính kể chàng! Hiện tại ngay cả bé ngoan cũng không buông tha!”

Cố Tứ Nguru bắt đầu nói: “Bọn họ tốt xấu gì đều là người thân của ta, bỏ cũng không được, ta biết nàng ủy khuất, lúc trước ta được đại ca chiếu cố cũng không ít”

Vương thị nói: “Nếu không xem trong đại ca, ta sẽ đi tìm Mã Hoa Anh đó để tính sổ!”

Lúc đám người Cố Phúc, Cố Lộc về nhà, nghe thấy chuyện này, Cố Thọ tính tình nóng nảy, vừa nghe liền nhảy dựng lên: “Thật giận lúc ấy ta không ở nhà, bằng không liền bay đến tát cho bà ta một cái!”

Cố Tứ Nguru tức giận, để mạnh cái bát xuống, nói: “Người nói bậy bạ gì đó?! Không biết lớn nhỏ, đại thẩm là trưởng bối của người! Sách người đọc uống công hết rồi!”

Vương thị khó chịu nói: “Làm sao mà người nhà các người có thể bán con gái của ta lại không cho phép con ta nói vài câu? Ở nhà ra dáng lão đại, có bản lĩnh đi đến nhà đại ca của chàng mà tức giận!”

Cố Tứ Nguru tức giận nói: “Không phải đã nói là bỏ qua rồi sao!”

Vương thị hừ một tiếng, nhưng cũng không nói nữa. Mọi người com nước xong, đều tự mình tắm rửa xong rồi đi ngủ.

Mèo Con nguyên tưởng rằng chuyện này đã trôi qua, cũng không nghĩ sáng hôm sau lại xảy ra một chuyện khiến nàng cả đời cũng không thể quên! “Bé ngoan, Quê Hoa cho cái quyền hoa đâu rồi?”. Buổi sáng Vương thị chải đầu cho Mèo Con, không thấy quyền hoa ngày hôm qua, không khỏi kỳ quái hỏi.

“Con cho Hồng Lăng rồi”, Mèo Con nói: “Hồng Lăng rất thích”

“Tiểu ngọc tử này, cái gì tốt đều không giấu được, luôn bị Hồng Lăng lừa đi, sau này không được chơi cùng nàng”. Vương thị tức giận nói.

Mèo Con nhẹ nhàng nói: “Là con tự mình cho nàng”

Vương thị yêu thương vỗ nhẹ đầu nhỏ của con gái: “Tiểu nha đầu!”

Mèo Con lâu bầu vài tiếng, lắc lắc cái đầu nhỏ, nài thanh nãi khí nói: “Hồng Lăng nhỏ hơn so với con, mẹ không phải muốn con dạy bảo nàng sao?”

Vương thị nghẹn lời, vừa định nói chuyện, thì một đám người hùng hổ từ cửa tiến vào, cầm đầu chính là đại thẩm Mã thị.

Mèo Con nhìn thấy người đi theo phía sau Mã thị, một đạo sĩ mặc áo thụng vàng rách rưới cùng vài tiểu đạo sĩ, trong lòng không khỏi lộ bộ một tiếng, bất động thanh sắc buông hoa cài tóc trong tay, giả bộ sợ hãi bỏ nhào vào trong lòng Vương thị.

“Mã Anh Hoa, người làm cái gì vậy? Muốn đánh nhau sao?” Vương thị nổi giận dùng dưng hỏi.

Mã thị cười tủm tỉm nói: “Ta nói đệ muội a! Muội hiểu lầm rồi! Ta là vợ tới nhà muội là giúp Mèo Con trừ tà!”

Vương thị mắng: “Trừ tà? Nhảm nhí! Mèo Con nhà ta bình thường, tà cái gì mà tà!”

Mã thị nói: “Nhưng mà không nhất định a! Lời nói hôm qua của nàng không phải là lời của một đứa bé ba tuổi? Khẳng định là có quỷ trong người! Đệ muội a! Muội hiện tại không trừ bỏ yêu nghiệt kia, cẩn thận tương lai hối hận a!” Mụ ta lấy khăn tay ra phe phẩy.

Vương thị chần chờ một chút, nhìn nhìn con gái, nhớ tới lời nói của nàng ngày hôm qua, tay không khỏi buông lỏng ra, Mèo Con trong lòng khản trương. Thật muốn chửi ầm lên, nhưng nàng hiểu được, chính mình nếu lại náo loạn, thật muốn bay đến cào cấu mụ ta! Nàng trong lòng hung hăng mắng: “Thực nữ báo thù, mười năm không muộn! Mã Anh Hoa người chờ đó cho ta!”

Mã thị vừa thấy Vương thị buông tay, trong lòng vui vẻ, vội vàng đẩy thân mình Mèo Con ngã ra đất, một lão nhân trong tay cầm kiếm gỗ đào, giọng kiêu nói: “Yêu nghiệt, còn không hiện hình!”

“Oa...” tiếng khóc thê lương vang lên, “Mẹ...” tiểu nhân nhi ngã ngồi trên mặt đất “Mẹ... con đau... ôm một cái!”. Nàng trong lòng đỏ mặt hỏi, đại thẩm này tìm đây ra một gã dở hơi thế này? Đáng tiếc bọn ca ca không có ở nhà, bằng không nhất định sẽ hung hăng đánh hắn ta!

Vương thị vừa thấy con gái khóc, trong lòng liền hối hận, vội vàng muốn lên phía trước ngăn cản, lại bị Mã thị một phen ngăn lại: “Ta nói đệ muội này, hiện tại không nên mềm lòng a! Yêu nghiệt này nếu giữ lại, chính là Mèo Con a!”

Vương thị đau lòng con gái nhưng lại sợ yêu nghiệt không thể trừ đi, lo lắng khôn nguôi. Máy hộ xung quanh đã sớm nghe thấy động tĩnh, mọi người vội chạy đến xem náo nhiệt, còn có người cầm theo bát com chạy đến!

Hồng Lăng cũng đi theo đại tráng tẩu đến, vừa thấy Mèo Con khóc, đôi mắt tròn xoe chuyển động, xoay người liền chạy về nhà! Người xấu, khi để Tiểu Miêu! Ta tìm phụ thân đến đánh các người!” Mèo Con có cái gì ngon đều cho Hồng Lăng, đã sớm đem Hồng Lăng thu phục!

Mèo Con thấy Hồng Lăng chạy về nhà, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đang định khóc lớn hơn nữa, đột nhiên một chậu nước lạnh tanh hơi còn mang theo hơi ẩm ẩm nhất tề đổ ập trên người nàng, nàng bất ngờ nuốt vào mấy ngụm, bị nghẹn đến ho sặc sụa, cơ hồ bị sốc đến muốn ngất xỉu!

Chờ hoàn hồn mới phát hiện trên người dính đầu máu chó! Nàng “Oa!” một tiếng, đem điểm tâm buổi sáng ăn được toàn bộ nôn ra. Mèo Con trong lòng hận Mã thị giết chết hàng chục lần, nàng nhìn xuống, khóc lớn hơn nữa: “Oa... mẹ... phụ thân... con sợ...”

Thấy hình dáng Mèo Con thê thảm như thế, đừng nói Vương thị hối hận, Hồng Lăng chạy về nhà, ngay cả đại tráng tâu một bên cũng không đành lòng: “Ta nói các người suy nghĩ một chút, ăn hiếp một đứa trẻ như vậy, không sợ tạo nghiệp!”

Mã thị đem Vương thị chặt chẽ kéo lấy, trong lòng hừ lạnh, nha đầu chết tiệt, xem ta hành chết người! Vương thị cùng Mã thị giằng co

“Báo ứng?! Phi! Chúng ta đây là tích công đức! Giúp người trừ diệt yêu nghiệt!” Đạo sĩ kia đốt một lá bùa, miệng không ngừng lầm bầm

Mèo Con ngoài miệng mặc dù khóc, nhưng cũng không nhúc nhích, nàng sợ hãi nếu những người này thấy nàng nhúc nhích sẽ đánh nàng như đã nói, thân thể nhỏ bé của nàng không thể chịu nổi đâu a! Chỉ cần đạo sĩ không có hành động bạo lực nào, nàng xác định bản thân không có nguy hiểm gì! Đôi mắt to tròn xoay chuyển, nếu bọn họ muốn diệt yêu, nàng ngăn trước rồi nói sau!

Nếu nàng thật sự là một đứa trẻ, một phen kinh hãi như thế này còn không biết có thể hay không nguy hiểm đến tính mạng a! Nàng trong lòng âm thầm lạnh lùng, tự bảo với mình, về sau như thế nào cũng phải giả vờ một chút! Mặc kệ sự tình gì, bản thân mới là quan trọng nhất! Ở cổ đại này mạng người không đáng một đồng! Nàng không sợ chết, nhưng sợ hãi mình lại xuyên qua thì như thế nào? Nói không chừng lần xuyên qua này chính là ông trời trừng phạt nàng a! Kịp này nàng phải cố gắng sống thật tốt, làm nhiều việc tốt, tích nhiều phúc đức, để đến lúc chết đi thì được uống chén canh Mạnh bà mà đầu thai!

“Trừ yêu nghiệt?! Người đang nói nhầm nhái cái gì! Lão tử đánh chết người rồi mới nó tới yêu nghiệt!” Một nắm tay to lớn vung lên mặt lão đạo sĩ, lão đạo sĩ thân hình gầy yếu bị văng ra xa, tạo thành một đường cong parabol cuối cùng nằm bẹp trên mặt đất.

Cổ Tứ Ngu hai mắt đỏ ngầu: “Con mẹ nó! Người dám đến nhà lão tử ta quậy phá! Hôm nay lão tử không đánh chết người, lão tử không tên Cổ Tứ Ngu!” Hắn một phen hung hăng đâm lên cái mũi máu me của đạo sĩ, lại giờ lên nắm tay đánh lên mặt hắn!

Lúc này Vương thị tiếng hét chói tai làm cho hắn hồi thần: “Bé ngoan!” Vương thị đỏ mắt, đem tóc của Mã thị giựt sang một bên, lúc Mã thị đau đớn một bên, nàng nghiêng ngả lao đảo chạy đến ôm lấy con gái đã muốn ngất xỉu đi: “Đều là mẹ không tốt! Mẹ đáng chết a! Bé ngoan nhà ta làm sao mà là yêu nghiệt đây!” Nàng lắc lắc con gái, thấy nàng không tiếng động, còn tưởng rằng con gái đã chết, trong lòng luống cuống một lúc lâu, khóc lóc thảm thiết, kỳ thật Mèo Con là bị Vương thị lắc đến hôn mê, nhất thời đau đến sốc hông, không hoàn hồn mà thôi.

Cổ Tứ Ngu vừa nghe thê tử kêu khóc, còn tưởng rằng con gái chết thật, lại đỏ cả mắt, hắn sinh chín đứa con trai mới được một đứa con gái, từ nhỏ đã như hòn ngọc trên tay! Hắn thở hổn hển, trừng lớn một đôi mắt đỏ ngầu, một quyền một quyền thật mạnh, hung hăng đánh lên trên người đạo sĩ, đánh tới đạo sĩ gào khóc gọi bậy.

Vương thị sau một lúc lâu, quay đầu lại hung tợn nhìn Mã thị, Mã thị tự mình buộc lại tóc bị xổ ra, đau đớn nói: “Ta nói cho người biết, người đừng xằng bậy, ta là đại tâu của người!”

“Đại tâu?! Ai thân thích của người?! Người hại chết con gái của ta, ta liều mạng với người!” Vương thị lao đến, đè lên trên người Mã thị, há miệng cắn lấy lỗ tai của Mã thị.

Mã thị đau đớn gào khóc kêu lớn: “Giết người a! Người nhà Cổ Tứ Ngu giết người a!”

Mèo Con âm thầm trở mình cái xem thường: “Cha, mẹ, các người mau tới đây ôm con đi vào đi a! Tuy rằng là có hơi ẩm của máu chó, nhưng hiện tại là mùa thu a! Máu lạnh sẽ khiến con cảm lạnh a!”

Lúc này Nam Qua nghe thấy ồn ào, bất chấp dơ bẩn vội vàng hướng trong nhà chạy đến, mới tiến vào sân, chỉ thấy Mèo Con toàn thân đầy máu me nhũn nằm trên mặt đất, nàng chân liền mềm nhũn, bùm một tiếng ngã ngồi dưới đất: “Mèo Con?! Mèo Con...” nàng sợ tới mức khóc lên.

Người trong thôn thấy chuyện huyền ảo như thế, vài vị lão thành sợ xảy ra chết người, vội vàng bảo vài nam tử đem Cổ Tứ Ngu cùng đạo sĩ tách ra. Đại tráng tâu cùng vài phụ nhân khác cũng đem Vương thị cùng Mã thị tách ra, Mã thị băng bó cái lỗ tai, quả thực chính là một màn kịch cầu huyết a! Mèo Con một phen vuốt vuốt máu chó trên tóc, trong lòng âm thầm cảm khái!

Nam Qua thấy Mèo Con có động tĩnh, vui sướng ôm lấy nàng: “Mèo Con!”

“Ừm...” chậm rãi mở to mắt: “Đại tỷ, muội lạnh”. Nàng mà cứ bất tỉnh sẽ khiến xảy ra tai nạn chết người a! Không chỉ có kia hai người sẽ bị đánh đến chết, nàng cũng sẽ bị đông chết! Máu chó trên người đã sắp đông lại, lại hơi thôi, làm cho nàng phi thường không thoải mái.

“Mẹ, Mèo Con không chết!” Nam Qua lau nước mắt, ôm lấy Mèo Con hướng trong phòng chạy, Vương thị vừa nghe con gái không chết, vội vàng giẫy ra khỏi mọi người, nghiêng ngả lao đảo đi theo vào nhà, Cổ Tứ Ngu vừa nghe ái nữ không có việc gì, cũng thanh tĩnh rất nhiều, giờ nắm tay nói với với lão đạo sĩ: “Cút! Lần sau còn để ta thấy người tới đây, ta đánh chết người!”

Đạo sĩ đã sớm bị đánh đập đến mặt mũi bầm dập, vừa nghe nói như thế, ngay cả kiếm gỗ đào cũng không cầm, đứng lên nhanh chân chạy, một bên chạy một bên còn nói: “Phong thủy thay phiên chuyển, người cẩn thận ngày nào đó lại đến cầu ta giúp nhà các người!”

Tiểu đạo sĩ một bên sợ tới mức lui thành một đoàn vội vàng đuổi theo: “Sư phụ, chờ chờ chúng ta!”

Mã thị cũng băng bó cái lỗ tai ngồi dưới đất, khóc mắng: “Cổ Tứ Ngu tên hỗn đản này! Năm đó nguoi đói khát phải ăn thức ăn của heo, còn không phải Đại Ngu nhà ta cho nguoi đồ ăn sao?! Tên hỗn đản này! Không có lương tâm! Sinh ra một con yêu nghiệt!”

Cổ Tứ Ngu áy náy nhìn Mã thị máu chảy đầm đìa, nhìn qua lỗ tai lung lay sắp bị rớt ra, môi giật giật, lúc này Vương thị từ trong phòng chạy vội ra ngoài, trong tay giờ một con dao thái to tướng: “Tứ Ngu thiếu của nguoi! Ta không nợ của nguoi! Ta chém chết nguoi, à tiện nhân này!”

Mã thị vừa thấy Vương thị người đầy máu chó, bộ dáng sát khí tận trời, sợ tới mức lăn lông lốc đứng lên, xoay người chạy đi bỏ chạy: “Nguoi chờ đó! Ta Đại Ngu nhà ta đến giáo huấn nguoi!”

Vương thị giờ thái đao nói: “Các nguoi tới một người lão nương chém một người!”

Trong phòng Mèo Con thỏa nấn ngâm mình trong nước ấm, hai mắt nhắm nghiền, âm thầm tự trách mình ngày hôm qua vẫn là quá xúc động! Nếu chính mình lúc ấy không nói lời kia, mẹ cũng sẽ không đáp ứng cho mình đi làm nha hoàn! Mèo Con tự xét lại, quả thật mấy năm nay rất thoải mái, lại cảm thấy ở nông thôn này, văn hóa trình độ cũng thấp, có điểm khinh thường người ở đây, đem mọi người ở nơi này trở thành ngu ngốc!

Hiện tại thì tốt rồi, gặp phải chuyện như thế này! Cổ nhân có thể văn hóa trình độ cũng không cao, nhưng không có nghĩa người ta là ngốc tử! Xem ra chính mình về sau phải càng giả bộ ngu ngốc một chút, cùng Hồng Lăng ở chung một chỗ, hảo hảo học hỏi nàng! Lại nói tiếp, hôm nay còn phải cảm ơn tiểu cô nương này nữa, không uống phí ngày thường tốt với nàng như vậy! A, ngày mai phải cho nàng thức ăn ngon mới được.

Trong tiếng khóc thê lương của Vương thị, Cổ Tứ Ngu ước chừng đã biết sự tình từ đầu đến cuối, nghe xong hần liền mắng: “Nữ nhân không có đầu óc này! Nguoi muốn hại chết bé ngoan sao?”

Vương thị khóc sụt sùi nói: “Ta làm sao lại muốn hại nàng? Tại chàng không thấy bộ dạng của nàng ngày hôm qua, ta cũng chỉ muốn tốt cho nàng thôi!”

Cổ Tứ Ngu cả người phát run: “Xuân nữ nhân! Bọn họ thuận miệng nói nguoi sẽ tin sao? Nguoi đã quên tiểu tử Thủy gia kia chết như thế nào rồi sao? Không phải cũng gọi đến trừ tà gì đó sao, đem đứa nhỏ sợ đến phát bệnh, ba ngày đã chết! Nguoi cũng muốn con gái chết sao?”

Vương thị khóc nói: “Ta nào biết đâu rằng bọn họ lại làm chuyện như thế này!”

“Nguoi làm mẹ lại không thể bảo vệ con, vậy thì làm mẹ có ích lợi gì?!” Cổ Tứ Ngu tức giận đẩy Vương thị ra, xoay người phải đi tìm đại phu.

Vương thị biết Cổ Tứ Ngu tức giận, cũng không dám cãi lại, ngồi dưới đất khóc hờn thiên địa ám, Nam Qua cũng ở một bên lau nước mắt, Mèo Con mở to mắt, yếu ớt kêu một tiếng: “Mẹ, con không đau, con không có việc gì”

Vương thị nghe con gái nói, ôm nàng khóc nói: “Bé ngoan...”

Mèo Con thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ thầm rằng như vậy có lẽ cũng tốt. Về sau sẽ không ai nghi ngờ nàng nữa. Đối với việc Cổ Tứ Ngu mắng Vương thị, nàng trong lòng không cho là đúng, bình thường con cái trong nhà đều là do Vương thị chiều cổ, hần một chút cũng không giúp đỡ được gì, dựa vào cái gì ở trong này mắng chửi người? Vương thị bình thường lạnh lợi, nhưng lúc Cổ Tứ Ngu thật sự tức giận, ngay cả miệng cũng không dám mở, cổ đại thật đúng không phải là chỗ của nữ nhân mà, nàng âm thầm thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sầu lo kiếm tiền

Có lẽ nếu đứa nhỏ bình thường khác bị một chậu máu chó tạt lên người như thế này sẽ bị kinh hách, nhưng mà người nào đó lại chỉ giả bộ làm trẻ con mà thôi, tắm rửa sạch sẽ một chút, nằm trong chăn ấm một đêm thì liền vui vẻ trở lại! Cả nhà vốn là lo lắng không thôi nhưng ngay lập tức liền thở phào nhẹ nhõm.

Khiến cho Mèo Con kinh ngạc chính là sáng sớm hôm sau đại bá của nàng cầm một cái đầu heo, bốn cái giò, hai mươi con cua tươi đến đây thăm nàng.

Mèo Con tuy rằng hiện tại nghĩ đến đại thẩm trong lòng liền giận dữ không thôi, nhưng đại bá dù sao cũng là ca ca của cha, thời cổ đại quan niệm về dòng họ này nợ rất là nặng nề, nhà bọn họ cũng không có khả năng vì nàng mà không cùng người nhà cả đời không qua lại với nhau, lại nói đại bá rất thương nàng, vừa thấy nàng liền ngọt ngào kêu một tiếng: “Đại bá”

Cổ Đại Ngu yêu thương sờ sờ đầu nhỏ của nàng: “Ng Sloan, hảo hảo nghỉ ngơi, chờ sau khi con khỏe lại, ta bảo biểu ca của con dẫn con lên trấn chơi”

Vương thị bưng vừa bê khay trà vừa nói: “Đại ca, huynh quá khách khí rồi, như thế nào lại mang nhiều đồ vật này nọ đến đây? Huynh mau đem trở về đi!”

Cố Đại Ngu tiếp nhận nước trà uống một ngụm nói: “Đệ muội, muội lại nói giỡn, nào có người nào tặng quà lại mang về nhà?”

Vương thị nói: “Nhưng mà nhà chúng tôi cũng không thể nhận nhiều đồ vật như vậy a! Tứ Ngu nếu trở về mà biết, lại mắng muội a!”

Cố Đại Ngu nói: “Không có việc gì, nhận đi!”. Hần thờ dài một hơi nói: “Lúc nhà ta khó khăn muội còn đang mang thai tam tiểu tử, thức ăn đều đem phân cho chúng ta một phần, mấy thứ này tính ra có là cái gì?”

Vương thị thờ dài nói: “Đại ca, chúng ta đều là người một nhà, cần gì nói khách khí?”

Cố Đại Ngu nói: “Ài, tính tình đại tẩu muội như thế kia, người hãy bỏ qua cho bà ta, đừng để ý đến nữ nhân chết tiết kia. Xem như lời của nàng là răm thối đi!”

Vương thị cười cười nói: “Đại ca huynh đừng nói như vậy, là ta rất xúc động, tẩu tử cũng là lo lắng cho Quế Hoa”

Cố Đại Ngu thờ dài nói: “Quế Hoa? Ài, muội nói xem! Điều kiện trong nhà mấy năm nay như vậy, nghĩ muốn đem nàng chuộc về, cho dù không được phú quý như hiện tại thì cũng được cái tự do, có thể hảo hảo sống qua ngày? Nhưng mẹ con các nàng lại... thôi quên đi!”. Cố Đại Ngu vỗ đùi nói: “Không đề cập tới các nàng nữa! Hai mươi con của này là do cháu muội đi rừng bắt được, vừa lúc đưa đến cho nhà muội”

Xem Phim hoạt hình anime online

Vương thị vui mừng cười nói: “Nếu như vậy, đại ca hôm nay khoan về, lưu lại ăn cơm trưa đi! Muội đem đầu heo và cua đi nướng, để huynh với Tứ Ngu nhâm nhi một chút”

Cố Đại Ngu vừa nghe liền cười nói: “Tốt! Ta cũng lâu rồi chưa uống rượu với Tứ Ngu!”

Vương thị bảo Nam Qua kêu Cố Tứ Ngu về nhà, bản thân thì xoắn tay áo đeo tạp dề xuống bếp nấu cơm.

“Mẹ, con cũng muốn nấu cơm”. Mèo Con đột nhiên nũng nịu nói, nàng đã sớm muốn được học nấu ăn rồi, vật chất trong Lão Hòe thôn rất phong phú, có thể làm thật nhiều món ăn ngon, thủ pháp nấu nướng của họ cũng đơn giản! Nàng nếu có thể học được cách dùng bếp thế nào, nàng liền có thể xuống bếp nấu cơm.

Vương thị nói: “Không được! Bệnh của con còn chưa khỏe!”

Mèo Con hướng Vương thị trên người lắc lắc: “Không chịu! Con muốn cùng mẹ nấu cơm”

Cố Đại Ngu nói: “Đệ muội, Mèo Con còn nhỏ như vậy, muội liền cho nàng học nấu cơm đi. Nữ hài tử ở chỗ chúng ta đều được nuông chiều, nhưng trù nghệ, nữ hồng cũng không được bỏ qua, bằng không tương lai không thể tìm được một nhà chồng tốt”

Vương thị nghe Cố Đại Ngu nói có lý, liền ôm lấy con gái nói: “Đại ca, huynh ngồi một chút, Tứ Ngu sẽ nhanh chóng trở về!”

Cố Đại Ngu ôm lấy Cố Toàn để trên người nói: “Không có việc gì, ta cùng Toàn Nhi chơi với nhau!”

Vương thị hé miệng cười cười nói: “Được!”

Trong bếp, Mèo Con tròn mắt há hốc mồm nhìn Vương thị cầm một cái đầu heo, dùng một cây đuốc đốt cháy lông trên đầu heo, sau đó đem đầu heo ngâm ở trong nước.

“Mẹ, đầu heo! Đầu heo!”. Mèo Con trừng mắt to cả kinh kêu lên.

Vương thị vui mừng cười nói: “Đúng vậy! Đầu heo a! Đã lâu chưa ăn, hôm nay đại bá đem đến, lúc cha con uống rượu, thích nhất là ăn đầu heo!”

Mèo Con ngơ ngác nói: “Đầu heo cũng có thể ăn?” Nàng cho tới bây giờ cũng không biết, nguyên lai đầu heo cũng có người ăn a!

Vương thị nói: “Như thế nào mà không thể ăn? Mẹ con nướng đầu heo là nổi danh trong cả thôn đấy. Con cần phải hảo hảo theo mẹ học a!”. Nàng đắc ý nói, đem cua Cố Đại Ngu mang đến tới bên cạnh giếng, múc nước giếng rửa sạch, dùng rom rạ lót phía dưới rồi để cua lên.

“Mẹ có muốn con làm cua không? Con giúp mẹ!”. Mèo Con từng bước theo sát phía sau Vương thị.

Vương thị nói: “Không cần, cua muốn ăn lạnh ăn nóng gì cũng được, chúng ta trước nướng đầu heo đã”

Nàng trở lại bếp, dùng một cái cây dài khoáy vào trong nước, đem đầu heo kia nhấc lên, dùng kiểm nhỏ hết số lông còn lại. Rồi để đầu heo lên một cái thớt gỗ, cầm lấy dao chặt đầu heo ra làm đôi, lấy óc heo, xương tủy ra, cắt hai cái lỗ tai.

Vương thị một bên chặt thịt, một bên nói với Mèo Con, cái gì cần cái gì không cần. Chờ sau khi nước sôi, Vương thị đem đầu heo để vào trong một cái bát, dùng lửa ninh một chút... bỏ đi bọt nước ở trên, dùng một chén tương đỏ, cùng đường phèn, hồi hương, khương phiến cho vào. Chưa đến một canh

giờ, toàn bộ đầu heo đều tỏa ra mùi thơm, mùi thơm tràn ngập toàn bộ phòng bếp. Vương thị bảo Nam Qua lấy một cái đĩa sạch đem qua, lại mở một vò rượu gạo, để lên mâm đem ra cho Cố Đại Ngu và Cố Tứ Ngu. Lại đem cua đã được hấp chín để vào trong một cái bát, dọn lên chung.

“Bé ngoan, đến ăn, phần thịt mũi heo là ngon nhất”. Vương thị dùng đũa chuẩn bị dứt cho Mèo Con, Mèo Con lớn như vậy, lần đầu tiên “hoa dung thất sắc” xoay người liền chạy ra bên ngoài, vừa chạy vừa nói: “Con nhường Toàn ca ăn đấy!”

“Nha đầu này!” Vương thị vừa bực mình vừa buồn cười, đem thịt để qua một bên: “Thật sự là không nhìn được a!”

Mèo Con chạy ra ngoài, vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình, thật là đáng sợ! Khuôn mặt nhỏ nhắn xoay thành một đoàn, mũi trư cũng có thể ăn? Ngẫm lại liền ghê tởm!

“Toàn ca, Toàn ca, mẹ bảo huynh đi ăn cơm” Mèo Con nhìn Cố Toàn nói.

Cố Toàn lắc lắc thân mình nói: “Không, ta muốn cùng đại bá ăn cơm”

Cố Tứ Ngu nhủ mảy nghĩ muốn đem tiểu nhi từ đuổi đi xuống, Cố Đại Ngu vội vàng xua tay nói: “Được, Toàn nhi ở lại cùng đại bá ăn cơm”. Hắn dùng đũa gấp thịt béo cho Cố Toàn ăn, Cố Toàn ăn ngon, miệng đầy mỡ.

Cố Tứ Ngu thấy con gái ngơ ngác nhìn ca ca ăn thịt béo, nghĩ đến nàng cũng muốn ăn, ôm lấy con gái, cũng dùng đũa gấp thịt cho con gái. Kết quả tiểu nha đầu khuôn mặt uốn éo, khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn nhắn thành một đoàn: “Con không muốn ăn thịt béo”

Cố Tứ Ngu bắt đắc dĩ: “Xú nha đầu”. Hắn bỏ đũa xuống, hướng con gái nói: “Ng Sloan, đến chỗ mẹ con ăn cơm đi”

Mèo Con từ trong lòng Cố Tứ Ngu trượt xuống, đối với phụ thân làm một cái mặt quỷ: “Hừ, cha xấu a, ta mới không cùng người ăn cơm đâu! Đáng ghét!” Nói xong liền hướng về phòng bếp tìm mẹ.

“Quý nha đầu này!” Cố Tứ Ngu yêu thương cười mắng một tiếng, tiếp tục cùng Cố Đại Ngu cùng nhau uống rượu.

Cố Đại Ngu nói: “Tứ Ngu, Ngọc nhi cũng không còn nhỏ, cũng nên tìm mối hôn nhân đi. Lúc Trần tiên sinh còn sống, đối chúng ta gia đình chúng ta tận tâm hết sức, chúng ta cũng không thể bạc đãi con trai của họ”

Cố Tứ Ngu thờ dãi nói: “Ta cũng biết, chính là thật sự tìm không thấy mối nào thích hợp”

Cố Đại Ngu nói: “Chỗ chúng ta có một mối không tệ, người ta cũng có ý tứ kia, chính là thân phận có chút thấp”

Cố Tứ Ngu hỏi: “Nhà nào?”

Cố Đại Ngu nói: “Chính là con gái của Tôn viên ngoại ở trong trấn, trong nhà chỉ có một nam một nữ, con gái năm nay mười tuổi, con trai năm nay mới ba tuổi. Tôn viên ngoại cùng Tôn phu nhân tuổi đều lớn, sợ đợi không được đưa con lớn lên, đã nghĩ tìm một người rể tốt cho con gái, tương lai có thể dẫn dắt con trai của họ”

Cố Tứ Ngu nghi hoặc nhíu mày hỏi: “Chẳng lẽ bọn họ muốn Ngọc Nhi ở rể?”

Cố Đại Ngu lắc đầu nói: “Không phải, chính là tìm người có phẩm chất tốt, tương lai chăm sóc cho người thân của họ, chiều cổ con trai nhỏ của họ. Nhưng mà Tôn viên ngoại này, nhiều thế hệ đều là bán đạo”

Cố Tứ Ngu lắc đầu: “Nhiều thế hệ đều là bán đạo? Không được, quá thấp”

Cố Đại Ngu nói: “Tôn viên ngoại cùng Tôn phu nhân đều là người tốt, Tôn cô nương nghe nói là tự mình học tập nữ công gia chánh, người cũng hiền lành. Trong nhà cũng có mấy người hầu hạ, là một người giàu có”

Cố Tứ Ngu nói: “Trần tiên sinh là người tài giỏi, dòng dõi thư hương”

Cố Đại Ngu nói: “Tứ Ngu, ta biết đệ muốn tìm cho Ngọc Nhi một nhà môn đăng hộ đối. Nhưng mà môn đương hộ đối đối với người ta, sẽ chịu đem con gái nhà mình gả cho một đứa trẻ không cha không mẹ sao? Tôn gia này không chỉ có con gái nhân phẩm không tồi, gia cảnh cũng không kém, xuất thân mặc dù thấp một chút, nhưng cũng là lương dân, Ngọc Nhi chính là phải có bên vợ tốt như vậy mới được!”

Cố Tứ Ngu trầm ngâm một lát nói: “Huynh để cho đệ suy nghĩ một chút”

Cố Đại Ngu nói: “Ừ, dù sao con gái Tôn gia tuổi cũng còn nhỏ, có thể đợi thêm một khoảng thời gian nữa”

Vương thị bưng một nồi cua nóng hôi hổi đi lên: “Mau, đại ca, ăn cua”

Cố Tứ Ngu lấy một cái cang cua, bẻ ra thì gạch cua bên trong chảy ra: “Mau, đại ca, ăn cua”

Cố Đại Ngu không khách khí tiếp nhận con cua: “Đệ đừng vội, mình cũng ăn đi, cua của ta còn nóng!” Hắn vừa ăn, một bên lại đem cua cho Cố Toàn.

Trong bếp, Vương thị, Nam Qua, Mèo Con đang ngồi ăn cua trên một bàn. Vương thị tiến vào nói: “Chờ thêm vài ngày, cha con rảnh rồi một chút, ta

bảo hấn đi bắt vài con cua, chúng ta có cua ăn”

Mèo Con nghe thấy nhần tình sáng lên: “Được! Mẹ nấu ngon lắm a, cho con thịt cua ăn!”

Vương thị điểm cái mũi nhỏ của nàng: “Tiểu tham ăn”

Lúc Cổ Đại Nguru ăn xong cua, đã muốn uống say khướt, vẫn là Cổ Phúc cùng Cổ Lộc đem đại bá đưa trở về nhà. Mã thị lãnh nghiêm mặt, bảo đứa con đem Cổ Đại Nguru đi vào, liền “Rầm!” một tiếng, đóng cửa lại.

Hai người sờ sờ cái mũi, cũng không so đo thái độ Mã thị, Vương thị cũng để lại mấy con cua lớn cho bọn hấn, bọn hấn phải vội vã chạy về nhà ăn cua a! Buổi tối cả nhà đang ăn cua thì Cổ Phúc báo một tin tốt.

“Cái gì? Sớm như vậy liền cho con đi thi tú tài.” Cổ Tứ Nguru không dám tin hỏi.

“Đúng vậy”. Cổ phúc nói: “Không chỉ có con, Ngọc Nhi cũng phải đi thi”

Mèo Con một bên vắt và cùng bát com tác chiến, một bên nghe ca ca mang về tin tức tốt. Thầy giáo đã đề cử hai người bọn họ cùng đi thi! Tin tức tốt này làm cho Cổ Tứ Nguru cùng Vương thị vui mừng không biết là tốt hay không nữa!

Mèo Con lúc này mới biết được nguyên lai cha Trần Quân Ngọc trước khi qua đời, chính là lão sư trong thôn. Trần tiên sinh khi còn sống cùng Cổ Tứ Nguru quan hệ tốt lắm, cho vài đứa nhỏ đến đó đọc sách, Cổ Lộc, Cổ Thọ cũng đã từng đọc sách, chỉ tiếc sau khi Trần tiên sinh qua đời, đi học đường mới phải trả tiền, hai người liền ở nhà tự đọc sách.

Lúc này Cổ Toàn lôi kéo Cổ Phúc nói: “Đại ca, cái gì là đồng thí?”

Vương thị cũng nói: “Đúng vậy! Phúc Nhi, con nói ta nghe, đồng thí là kỳ thi gì? Kỳ thi vài ngày à?”

Cổ Phúc cười cười, nhìn đến không chỉ có là tiểu đệ, ngay cả tiểu muội cũng nâng đầu nhỏ, hai mắt sáng trong suốt nhìn hấn, hấn xoay người mỗi tay ôm lấy đệ đệ và muội muội nói: “Đồng thí là phải thi ba lượt, đầu tiên là tháng hai sang năm đi Ngô huyện thi kì thi huyện. Sau khi thi huyện xong, vào tháng tư đi Tô Châu thi kì thi phủ, nếu thi huyện, thi phủ chúng con đều đỗ thì chúng con chính là đồng sinh! Sau đó nếu thuận lòng trời đến Giang Nam tham gia vào học viện, chờ kỳ thi thượng sau đó, chúng con chính là sinh đồ, cũng chính là mọi người vẫn gọi là tú tài”

Mèo Con tròn tròn ánh mắt, còn thật sự nghe ca ca giải thích, nguyên lai không phải mỗi người đều có thể đi kỳ thi đồng thí. Luật pháp quy định gia đình bản tiện cùng con cháu ba đời không được thi đồng thí, tổ tiên có vi phạm pháp lệnh cùng với nếu cha là chủ khảo thì đứa con cũng không có thể tham gia đồng thí.

Thi huyện thì phải được bốn thôn và một tú tài tiến cử, thi phủ thì yêu cầu năm thôn và một tú tài tiến cử, thi viện thì yêu cầu có sáu thôn và hai tú tài đề cử và bảo đảm để tham gia cuộc thi. Nguyên lai thì tú tài phiền toái như vậy a! Khó trách ở cổ đại người đọc sách địa vị rất cao! Nếu ca ca bọn họ có thể thi đậu tú tài, nói không chừng trong nhà ngày sẽ khá giả hơn, mẹ cùng Nam Qua cũng không cần vất vả như vậy!

“Còn muốn đi Kim Lăng thi à?” Vương thị không khỏi phát sầu: “Lộ phí làm sao bây giờ?” Ngay cả Cổ Tứ Nguru cũng trầm mặc! Mọi người nhìn thấy bộ dạng hai người, cũng dừng nói giỡn.

Cổ Phúc vừa định mở miệng nói, đã bị Cổ Tứ Nguru đánh gãy: “Có cha ở đây, các con cứ thi tú tài rồi mới trở về!” Cổ Tứ Nguru ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng mà mặt mày cũng gắt gao hẳn lại, tay theo bản năng lấy gói thuốc trong ngực ra, cuộn lại hút lấy.

Lộ phí của Cổ Phúc và Trần Quân Ngọc tổng cộng cần năm lượng bạc, đối với nhà họ mà nói, năm lượng bạc là số tiền khá lớn, nhưng vẫn có thể lo liệu được, phiền toái nhất chính là lễ vật cho giám khảo, còn tiền sách khi hai người đi thi phủ. Ch của Cổ Tứ Nguru trước đây cũng là tú tài, trong lòng ít nhiều cũng có tính toán, hai người ít nhất cũng bốn mươi lượng bạc! Hơn bốn mươi lượng bạc, cũng đủ để mua một căn nhà lớn ở trấn!

Mà nhà bọn họ một năm chi tiêu cũng không hơn năm lượng bạc. Cổ Tứ Nguru cùng Vương thị đếm hết tiền trong nhà, miễn cưỡng cũng chỉ được hai mươi hai lượng bạc. Một lượng bạc bằng hai quan tiền bằng hai ngàn đồng tiền, còn cần hơn hai mươi lượng bạc cùng bốn mươi lăm vạn đồng tiền! Nàng cần phải đánh nhiều kết lạc hơn, mẹ phải may nhiều khăn tay hơn nữa mới có thể đủ a! Mèo Con bắt đắc đi thờ dài, nàng thật sự thực vô dụng a! Lúc nhà thiếu tiền, nàng lại không thể nghĩ ra biện pháp kiếm tiền nhanh nhất a!

Cho dù là thất lạc, nàng cũng vừa biết được từ chỗ người bán hàng rong kia, kỳ thật trình độ kết lạc ở chỗ này đã rất phát triển, nhưng mà trong dân gian chỉ biết kết mấy dạng đơn giản, rất nhiều kết lạc phức tạp chỉ lưu truyền trong cung đình và nhà quan lại. Chỉ có mấy kết lạc phức tạp này mới có thể bán ra giá cao, nhưng loại kết lạc này Mèo Con kết thì người bán rong cũng sẽ không mua, bởi vì hấn không có nhiều tiền như vậy, ở loại địa phương nhỏ như trấn Đông Sơn này, cũng không có bao nhiêu người sẽ mua nó, dù sao người có tiền cũng rất ít!

Lại nói vấn đề trước mắt chính là bề ngoài nàng chỉ qua là một đứa nhỏ ba tuổi, cho dù đưa ra đề nghị kiếm tiền gì đi nữa cha mẹ cũng sẽ không tiếp thu. Nếu nàng làm một trận giống như trước đây, lần này sẽ không đơn giản như vậy, mà là bị chết cháy a! Mèo Con hơi hơi nhủ mi, nàng cũng không nghĩ muốn lại náo loạn một trận nữa. Điều duy nhất mà nàng có thể giúp đỡ chính là mỗi ngày trừ bỏ rèn luyện ở ngoài, chính là ngồi ở trên giường thất lạc, tận lực giúp mẹ đem kết lạc đánh thật tốt, mới có thể kiếm thật nhiều tiền.

Không chỉ có nàng, Vương thị kim chỉ trong tay cũng không rời, buổi tối cũng khơi đèn mà thêu thùa. Mèo Con vô số lần tiếc hận, chính mình tuổi quá nhỏ, mà Vương thị cũng chưa từng dạy mình thêu thùa, bằng không nàng nhất định dựa vào thêu thùa kiếm tiền, nghe người bán hàng rong nói, tú nương kỹ thuật cao siêu, thậm chí có thể dựa vào bản thân mà nuôi sống mọi người! Nam Qua sau khi làm xong việc nhà, dệt vải cũng đến tận sáng.

Cố Tứ Nguu mỗi ngày trừ bỏ trồng trọt ở ngoài, buổi tối đóng đồ đạc cũng không ngừng, thậm chí ngay cả Cố Lộc, Cố Thọ cũng vậy, mỗi ngày không phải giúp Cố Tứ Nguu, chính là cầm sách đến cửa hàng sách dựa vào chép sách để kiếm tiền. Trần tiền sinh lúc còn sống, đối với bọn họ dạy dỗ rất nghiêm khắc, lo cho bọn họ chữ nghĩa rất tận tâm.

Nếu không phải Cố Tứ Nguu kiên trì không cho Cố Phúc, Trần Quân Ngọc hai người hỗ trợ, chỉ sợ hai người cũng sẽ đi theo bọn Cố Lộc cùng nhau chép sách. Nhìn thấy người nhà vì bọn họ gom góp lộ phí như thế, hai người nói không nên lời, chỉ có thể càng ra sức đọc sách! Nhưng dù vậy, muốn trong một năm kiếm ra hai mươi hai lượng bạc, đối với gia đình họ là không có khả năng. Ngay tại lúc cả nhà đang cau có mặt mày, một ngày kia có người đem đến hy vọng cho cả nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhâ Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Máu mủ tình thâm

“Tứ Nguu!” Cố Đại Nguu khiêng cái cuộc tiến tới: “Đi, chúng ta đến nhà Nhị Nguu uống rượu đi”

Cố Tứ Nguu lắc đầu: “Không được, đại ca, đệ muốn về nhà sớm một chút, đệ còn phải làm việc”. Mấy ngày nay làm việc mệt nhọc, làm cho hần già đi rất nhiều.

Cố Đại Nguu giữ chặt hần nói: “Sự tình dù khẩn cấp, cũng cần có thời gian nghỉ ngơi, đi, chúng ta đến nhà Nhị Nguu”. Nói xong không để ý Cố Tứ Nguu cự tuyệt, lôi kéo hần đến nhà Cố Nhị Nguu.

“Kỳ quái, giờ mà còn chưa về?” Vương thị dựa cánh cửa, miệng thì thảo nói.

“Tứ thẩm, tứ thúc giờ đang ở nhà của con, mẹ con bảo con đến nói với người một tiếng”. Đưa con cả nhà Cố Nhị Nguu là Kim Cầu cộc lốc đi tới nói.

Vương thị nói: “Tứ thúc ở nhà con? Còn có ai ở đấy không?”

Kim Cầu nói: “Còn có đại bá, tam thúc”

Vương thị nghe xong cười nói: “Tứ thẩm biết rồi, Kim Cầu ăn cơm chưa? Có muốn vào ăn cơm với thẩm không?”

Kim Cầu cười ngây ngô nói: “Không được, con phải về nhà trước, mẹ còn đang chờ con ăn cơm!”

Vương thị quay đầu lại, nói với Nam Qua: “Cha con không về ăn cơm, chúng ta ăn trước đi”. Nàng ôm lấy Cố Toàn dứt hần ăn cơm. Mèo Con nhất quyết cự tuyệt Nam Qua dứt cơm, cầm lấy cái bát gỗ mà cha nàng làm cho, tự múc cơm ăn. Mọi người đều không có tâm tư ăn cơm, qua loa cho xong bữa, rồi bắt đầu làm việc.

Vương thị sờ sờ đầu nhỏ của con gái nói: “Bé ngoan, đi chơi với Toàn ca đi, không cần lúc nào cũng thất kết lạc”

Mèo Con ngẩng đầu nhỏ nói: “Mẹ, con thích thất, không thích cùng ca ca đi chơi. Mẹ, dạy con thêu hoa đi”

Vương thị nghe xong lời nói trẻ con của con gái, muốn cười nhưng mà nước mắt lại nhịn không được chảy xuống, mọi người đều nói con nhà nghèo sớm trưởng thành, nhưng Mèo Con cũng còn quá nhỏ, Toàn Nhi cũng lớn bằng nàng, nhưng cái gì cũng đều không hiểu!

“Mẹ, người đừng khóc, người khóc, trong lòng con rất khó chịu”. Mèo Con ôm cổ Vương thị nũng nịu nói.

“Được, mẹ không khóc, bé ngoan là tâm can của mẹ”. Vương thị ôm tiểu thân thể nói: “Đến đây, mẹ dạy con may, để bé ngoan tự may cho mình một cái khăn tay”

“Dạ!” Mèo Con cười, cười đến thực thỏa mãn. Tuy rằng bản thân biết kiếp này rơi vào gia đình rất nghèo, nhưng nàng thật sự rất hạnh phúc.

Ngay thời điểm Mèo Con đang may khăn tay cho mình thì Cố Tứ Nguu uống say khướt trở về, Vương thị vội vàng bảo Nam Qua rót cho Cố Tứ Nguu ly trà. Bản thân thì giúp Cố Tứ Nguu uống, nói: “Làm sao mà uống say như thế này?”

Cố Tứ Nguu hai mắt đỏ bừng, mơ hồ nói: “Ta không có say”

Vương thị tức giận nói: “Đúng! Chẳng không có say!”

Cố Tứ Nguu nấc một tiếng, một cổ mùi rượu trộn với thuốc lá từ trong miệng hần phả ra, Mèo Con lập tức bưng kín cái mũi, mặt nhăn thành một đoàn:

“Cha, thôi quá!”

Cố Tứ Ngu cười ha ha: “Cha thôi, bé ngoan thơm, bé ngoan làm cho thơm lây đi nào!”. Nói xong ôm lấy con gái hôn nhẹ nhàng vào khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn của nàng.

“Mẹ!...” Tiểu nha đầu chân đá loạn xạ: “Cha hư, cha hư...”

Vương thị vừa bực mình vừa buồn cười ôm con gái đang chu cái miệng nhỏ nhắn lên: “Phúc Nhi, đỡ cha con vào trong phòng đi. Đã lớn tuổi như thế, còn khi dễ con gái!”

Cố Phúc vốn vẫn buồn phiền lo lắng, nhìn thấy phụ thân trên ghẹo muội muội, rốt cục nhịn không được nở nụ cười: “Dạ!”

Cố Tứ Ngu đẩy tay con cả ra, nói: “Ta không có say, ta hôm nay rất vui về!”

Vương thị bất đắc dĩ nói: “Được, được! Chẳng vui về! Chẳng nói xem chẳng vui về cái gì?”

Cố Tứ Ngu từ trong ngực lấy ra một cái túi nhỏ, lão đảo bước đến trước bàn, mở bao ra, bên trong rõ ràng là một bao bạc vụn: “Mọi người xem!”

“Chàng làm sao có nhiều tiền như vậy?” Vương thị chấn động, vội vàng đứng lên, phỏng chừng có tới mười bảy mười tám vụn bạc.

“Là của các ca ca cho ta”. Cố Tứ Ngu đỏ mặt hồng nói: “Đây là của đại ca, nhị ca, tam ca cùng nhau đưa cho”. Cố Tứ Ngu dừng một chút nói: “Châu Nương, mặc kệ trước kia bọn họ đã làm việc gì, bọn họ đều là ca ca của ta, nhà ai có cái gì khó khăn, tất cả mọi người đều sẽ hỗ trợ. Chuyện quá khứ, cứ để nó đi vào quá khứ đi!”

Vương thị lau nước mắt nói: “Chàng nghĩ ta là người nhỏ mọn như vậy sao? Chàng xem chuyện của Mèo Con đi, ta đã nói cái gì? Ta có đi gây sự sao?”

Cố Tứ Ngu mỉm cười nói: “Ta chỉ biết nàng không phải người keo kiệt”

Mèo Con ghé vào trước ngực Vương thị trong lòng rất cảm động, người thân chung quy vẫn là người thân, máu dù sao cũng đậm hơn nước. Mà một chuyện kinh hi hơn nữa là khi mọi người đang ở nhà đếm bạc thì Vương Thế Trạch cười một con la đến tặng năm mươi lượng bạc.

“Đại ca...” Cố Tứ Ngu thân thể run nhẹ, miệng mở rồi lại khép.

Vương Thế Trạch nói: “Đừng nói nữa! Các ngươi nếu là còn xem ta là đại ca, thì đem số tiền này cất đi!”. Hần trăm đình tiệt thiết nói: “Ta biết đệ là muốn đem đất đai đi bán! Nhưng mà đệ đã quên, trong nhà đệ còn năm đứa nhỏ a! Bán đất, tương lai mọi người sẽ ra sao? Tiền, ta không phải cho đệ, mà là cho đệ mượn, chờ bọn trẻ thi đậu, rồi từ từ trả cho ta”

Cố Tứ Ngu nói: “Đại ca, chỗ này có hơn hai mươi lượng bạc vụn, đệ không cần nhiều tiền như vậy. Nhiều tiền như vậy, đệ không thể...”

Vương Thế Trạch phát tay đánh gãy lời của hắn, nói: “Đừng khách khí với ta, về sau bọn trẻ còn cần tiền đọc sách này nọ, tiền này xem như là cho Phúc Nhi và Ngọc Nhi mượn, ta chờ chúng nó trả cho ta!”

Cố Tứ Ngu hốc mắt đỏ hồng, nếu hắn chỉ có này hai người con trai, hắn khẳng định sẽ không lấy tiền của ca ca và cữu huynh! Nhưng mà...

Vương thị dùng ống tay áo lau một chút nước mắt, hướng Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc nói: “Phúc Nhi, Ngọc Nhi, các con lại đây, quỳ xuống vái cậu một cái”

Hai người bùm một tiếng quỳ xuống, Vương Thế Trạch vội vàng bọn họ nâng dậy nói: “Các con làm cái gì vậy?!”

“Ca, muội...” Vương thị nghẹn ngào một tiếng.

Vương Thế Trạch thở dài nói: “Tiền kiếm thì lại có, nhưng mà tiền đồ của Phúc Nhi và Ngọc Nhi không thể trì hoãn được”

Cố Phúc nói: “Cậu, chúng con không cần số tiền này, con cũng không tin, dựa vào bản lĩnh của chúng con lại không thi được tú tài! Làm gì phải cần nhiều tiền uống phí như vậy!”

Trần Quân Ngọc cũng gật đầu nói: “Đúng, con cũng không tin, con không có bản lĩnh thi đậu kì thi tú tài này!”

Vương Thế Trạch tức giận nhìn bọn họ: “Hai tiểu tử ngu ngốc các ngươi không biết trời cao đất rộng là gì, nghĩ rằng chỉ cần thi tốt là sẽ đậu tú tài? Các ngươi không chuẩn bị bạc cho bọn họ, thì ở trên trường thi bọn họ cũng có thể đem các ngươi chính đến chết đi sống lại!”

Ngay cả Cố Tứ Ngu cũng lắc đầu thở dài nói: “Tú tài nghèo, tú tài nghèo, nhưng mà để thi đậu thì chính xác được mấy người? Con xem trong thôn chúng ta có được mấy người đọc sách a? Các con a...” hắn nhìn Vương Thế Trạch nói: “Đại ca, bạc này đệ nhận, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, tương lai huynh có chuyện gì muốn bọn đệ làm, một câu, bọn đệ liều chết cũng phải giúp huynh làm được!”

Vương Thế Trạch vỗ bờ vai của hắn nói: “Vẫn là câu nói kia, người một nhà cần gì nói lời hai nhà! Chỉ cần bọn trẻ tốt thì cái gì cũng tốt! Đệ cũng là người có phúc khí, có thể có nhiều đứa con tốt như vậy! Ai...”

Vương thị hốc mắt đỏ lên, Vương Thế Trạch cái gì cũng không thiếu, tiếc nuôi duy nhất chính là vợ cả Tôn thị chỉ sinh cho hần một đứa con gái.

Sau khi Vương Thế Trạch nói vài câu, liền lại vội vàng cười con la đi về, Cổ Tứ Ngu quay đầu lại nói với mấy đứa con: “Các con nhất định phải nhớ kỹ, hôm nay là người nào giúp các con! Nếu sau này các con quên thì ra khỏi nhà cho ta!”

“Dạ!” mọi người cùng nói.

Mèo Con nhà của cậu so với nhà nàng tốt hơn rất nhiều, nhưng mà một lần xuất liền năm mươi lượng bạc cũng không phải chuyện dễ dàng! Còn có ba vị bá phụ, bọn họ cả đời đều là nông phu bán mặt cho đất, có thể đem ra hơn hai mươi lượng bạc... nàng vụng trộm lau nước mắt, nàng vẫn là may mắn, có thể có được người thân tốt như thế này.

Mỗi ngày kiếm tiền thật vất vả, cho dù được các ba vị bá phụ và cữu cữu tặng bạc, người trong nhà cũng không vì thế mà nghỉ ngơi, đều hy vọng có thể mau chóng làm thêm được tiền hơn. Mỗi ngày tuy vất vả, nhưng thật sự rất vui, loại cảm giác đồng tâm hiệp lực này, làm cho tám mọi người càng gần hơn. Ngay cả Nam Qua, mọi người trong nhà đối với nàng tốt hơn không ít, nhất là đại ca, đối với Nam Qua tốt hơn rất nhiều. Điều này làm cho Mèo Con thở dài nhẹ nhõm một hơi, đối với vị đại tẩu này, Mèo Con luôn luôn có cảm tình tốt, bởi vì Nam Qua phù hợp với hình tượng người con gái cổ đại trong lòng của nàng... cần lao, thiện lương, đồng thời cũng yếu đuối! Nàng hy vọng Nam Qua có thể quá hạnh phúc.

Vì cuộc thi của Cổ Phúc cùng Trần Quân Ngọc phải vất vả hơn nửa năm, nhưng kết quả thật tốt, Cổ Phúc cùng Trần Quân Ngọc cùng thi với năm thí sinh độ tuổi trung niên khác, nhưng cả hai người đều không thua kém, thậm chí hai người còn có tên trong danh sách hai mươi người đỗ đầu trong kì thi ở Ngô huyện, còn được cấp bổng lộc! Lúc tin tức truyền đến, Vương thị thậm chí vui sướng đến hôn mê bất tỉnh!

Mèo Con suy nghĩ, nghe nói bổng lộc mỗi tháng là sáu đấu gạo, hàng năm còn phát năm mươi hai lượng. Mà mọi người trong nhà cho dù liều chết để làm việc thì mỗi năm cũng chỉ kiếm được sáu bảy lượng bạc, hai người bọn họ về sau mặc kệ làm gì, hàng năm còn có thể lấy nhiều tiền như vậy, quả nhiên nuôi sống gia đình cần có nam nhân. Mèo Con hạ quyết tâm, nhất định phải hảo hảo giám sát hai vị ca ca cố gắng đọc sách, lo cho gia đình thoát khỏi nghèo khó làm giàu toàn bộ phải dựa vào hai người đó! Kiếm tiền thật sự rất vất vả a, thật sự không thích hợp với nàng, nàng trước đây vốn là sâu lười a.

“Hào tiểu tử, có tiền đồ! So với chúng ta đều có tiền đồ!” Vương Thế Trạch một bên dùng sức vỗ bả vai của Cổ Phúc và Trần Quân Ngọc, một bên chặc lưỡi nói: “Tứ Ngu, không uống phí đệ khổ tâm một phen!”

Cổ Tứ Ngu cũng có chút say, một bên uống rượu một bên vui vẻ nhìn về phía hai người con trai. Về phần Cổ Phúc cùng Trần Quân Ngọc đã sớm bị mọi người khen ngợi đến nỗi chỉ biết cười ngây ngô. Sau khi biết hai người thi đậu, hương thân trong thôn đều lại đây chúc mừng, yến hội cũng từ giữa trưa tới khuya, tất cả mọi người ăn uống rất thỏa mãn.

Nhà Vương Thế Trạch ở trong trấn, Vương thị thấy hần uống đến say khướt, lo lắng hần đi đường nguy hiểm, liền bảo hần ở lại, không nghĩ được Vương Thế Trạch tự nhiên hứng chí thấy trong nhà còn mấy vại rượu nho liền bảo Vương thị đem ra cùng Cổ Tứ Ngu tiếp tục uống. Nhìn hai người uống rượu, Mèo Con không nói gì cả.

Vương thị tức giận liếc bọn họ một cái, lôi kéo con gái nói: “Bé ngoan, chúng ta vào phòng bếp nấu canh giải rượu”

Mèo Con rối rắm nhìn rượu do mình làm ra bị uống như thế! Rất... rất giận dữ! Nếu không phải mỗi ngày Cổ Tứ Ngu đều phải uống chút rượu, nàng sẽ cảm thấy dùng lương thực làm rượu thật lãng phí, nàng cũng sẽ không leo núi hái nho dại mà làm rượu. May mắn ở đây sớm đã có rượu trái cây và rượu hoa, lấy nho làm rượu không tính là quái lạ gì. Quên đi, chỉ cần mọi người uống vui vẻ là tốt rồi! Mèo Con tự an ủi bản thân.

“Nam Qua, con đi nấu một chút cháo cho bọn họ đi” Vương thị cười nói, lại nhìn bụng của Nam Qua, trong lòng vui vẻ. Phúc Nhi thi đậu tú tài, Nam Qua cũng có thai hai tháng, gia đình bọn họ cũng sắp có cuộc sống tốt hơn rồi!

“Vâng!” Nam Qua cũng vui vẻ cười toe toét, đang nấu nước sôi pha trà để sang một bên, chuẩn bị nước để nấu cháo.

Mèo Con biết sau khi uống rượu mà uống trà ngay là không tốt cho sức khỏe, nàng cũng dám ngăn cản, liền lôi kéo tay Nam Qua nói: “Mẹ, đại tẩu, cho hai người ăn cái này”. Nàng từ trong phòng bếp ôm lấy một cái bình nhỏ, gỡ giấy dán trên miệng bình ra, tìm một đôi đũa sạch, đem thứ bên trong bình gắp ra.

“Đây là cái gì?” Vương thị ngạc nhiên hỏi, từng viên tròn tròn đen đen rơi ra, bên ngoài tựa hồ còn bao một tầng lá.

“Quả mơ a!” Mèo Con nói: “Đại tráng thậm chí con làm mơ chua, mẹ, người ném thử xem”

Vương thị nhìn một chút, bỏ đi lớp lá bên ngoài, ném một chút: “Đây là mơ chua? Chua chua ngọt ngọt, thật là ngon a! Mơ chua đại tráng tẩu làm cũng không ngon như vậy!”

Mèo Con cười tủm tỉm nói: “Dạ! Nương, con ngại làm mơ không ngọt được bèn lén bỏ thêm cây son trà, bên ngoài bọc lá bạc hà, cho nên so với đại tráng thậm chí ăn ngon hơn”

Vương thị cười mắng: “Hào nha đầu a!” nàng quay đầu lại nói với Nam Qua: “Con cũng ném thử đi, hiện tại đang mang thai, ăn cái này càng ngon”

Nam Qua lên tiếng, cũng cầm lấy một cái cắn ở miệng, nhãn tình không khỏi sáng lên: “Ăn ngon thật!”

Mèo Con thấy các nàng đều thích ăn, không khỏi cười loan cả mặt, đứng dậy nói: “Mẹ, hai người nghỉ ngơi một chút đi, con pha trà giải rượu cho cha”

Nam Qua vội vàng đứng dậy nói: “Không cần, để tẩu làm”

Vương thị cười lời kéo nàng nói: “Con cũng nghỉ ngơi một chút đi, con đã bận rộn cả ngày, sức khỏe là quan trọng nhất. Để muội muội con làm là được rồi!”

Nam Qua hốc mắt đỏ lên, có chút thụ sủng nhược kinh “Dạ” một tiếng.

Mèo Con lấy một cái siêu, đổ vào ít nước ấm, lấy một chút mật, thêm vào ít mơ chua, kỳ thật là nàng muốn làm một thang thuốc giải rượu nhưng trong nhà lại không có điều kiện, chỉ cần dùng mật và mơ chua là được rồi. Nàng yêu quý sờ sờ bình mật, ở hiện đại mật ong ngày ngày đều uống nhưng chưa từng đem nó để vào mắt? Nhưng mà khi đến cổ đại, một chút mật cũng đủ để Nam Qua bồi bổ thân thể, là thứ cực kỳ trân quý.

“Các người đang ăn cái gì đây?” Cổ Tứ Ngu lắc lắc thân người mang đầy mùi rượu đi đến, Vương thị vội vàng đứng lên, đỡ hân sẵn giọng: “Chàng thế nào lại vào đây? Uống nhiều như vậy”

Cổ Tứ Ngu chặc lưỡi nói: “Ta khát”

Mèo Con vội vàng đem thuốc giải rượu ra, rót vào mấy bát, Vương thị hầu hạ Cổ Tứ Ngu uống xong, Nam Qua bê mấy bát còn lại ra bên ngoài.

Sau khi Cổ Tứ Ngu uống xong, thanh tỉnh một chút, thấy trên bàn có một đĩa mơ chua, liền cầm lên cho vào miệng, cảm thấy mùi vị không tệ, không khỏi nói với Mèo Con: “Mơ chua này ăn thật ngon, con đưa ra cho cậu con ăn đi”

Mèo Con cười lên tiếng bụng mơ chua đi ra ngoài, bảo cậu cùng ca ca ngừng uống rượu, uống thuốc giải rượu, ăn chút mơ chua.

Vương Thế Trạch rung đùi đắc nể một miếng, chậm rãi bỏ đi lớp lá bạc hà bên ngoài, một cổ vị ngọt the lạnh xông vào mũi, cả miệng sinh ra vị ngọt ngào, chua ngọt cũng thích hợp, trong lòng sáng khoái: “Mơ chua này ăn ngon quá!”

Mèo Con cười nói: “Cậu thích ăn, cậu mang một vò về nhà đi, trong nhà có rất nhiều!” Đại tráng tửu có dạy nàng làm dương mai chua, nhưng mà cái này thật ra chỉ là ngụy trang, mơ chua này là nàng làm theo như trên mạng chỉ dẫn, bên trong mặc dù không có trân quý được liệu gì, nhưng cũng không ít vị thuốc bồi bổ cơ thể, tỷ như cây son trà, bạc hà.

Vương Thế Trạch cười nói: “Được! Ta đây liền không khách khí!”

Lúc này Cổ Lộc tiêu sái bước đến: “Cậu, con theo người học buôn bán, được không?”. Vì uống rượu mà vẻ mặt hân đỏ bừng, hai mắt tỏa sáng nhìn Vương Thế Trạch.

Vương Thế Trạch lắc đầu cười nói: “Như thế này sao được? Con không cố gắng đọc sách, học buôn bán làm cái gì?”

Cổ Lộc ngẩng đầu nói: “Con không thích đọc sách, đọc sách không thể kiếm tiền, con muốn kiếm tiền, con muốn mua một căn nhà lớn cho cả nhà! Con muốn giống như cậu!”

Lúc Cổ Lộc cùng Vương Thế Trạch nói chuyện thanh âm “loảng xoảng” của chiếc bát rơi xuống đất, đem tất cả mọi người đã say khướt đều tỉnh dậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Một ngày mới

Cổ Tứ Ngu xanh mét nghiêm mặt đi ra từ bếp: “Tiểu tử chết tiết, người nói bậy bạ gì đó?! Không lo đọc sách, đi học buôn bán làm gì?!” Cổ Tứ Ngu gầm lên nói.

Thanh âm của hắn vang lên giống như sét đánh, dọa mọi người nhảy dựng, Mèo Con cả người run lên, thiếu chút ngã từ trên ghế xuống, Trần Quân Ngọc tay mất lạnh lẽ, ôm lấy nàng vào trong ngực.

Vương thị cũng bị hù đến nhảy dựng, lấp bắp nói: “Tứ Ngu, chàng từ từ nói chuyện, đừng dọa bọn trẻ”

Cổ Lộc cũng hoảng sợ, rượu cũng tỉnh, nhưng vẫn như cũ kiên trì nói: “Con muốn cùng cậu học việc buôn bán, con không muốn đọc sách nữa!”

Xem Phim hoạt hình anime online

Vương Thế Trạch thấy vẻ mặt Cổ Tứ Ngu tức giận, vội vàng ngăn đón hắn nói: “Được rồi, từ từ mà nói chuyện, đừng dọa bọn trẻ sợ cả rồi. Lộc Nhi, con nói cho cậu nghe, vì cái gì muốn học buôn bán?”

Cố Tứ Nguru thở hổn hển một hơi nói: “Nói! Ngươi vì cái gì không chịu đọc sách?!”

Cố Lộc ghen khí, lớn tiếng nói: “Con không thích đọc sách, cũng không nhà cứ nghèo mãi như vậy!”

“Ngươi nói cái gì?! Ngươi có dám lặp lại lần nữa!”

“Con không muốn học! Con muốn kiếm tiền! Con không muốn trong nhà ngay cả tiền cho ca ca đi thi cũng không có!”

Lời nói của Cố Lộc tựa như một con dao nhọn, hung hăng chém vào trong lòng mọi người, Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc nắm chặt nắm tay, nhất là Trần Quân Ngọc, hé ra khuôn mặt trắng bệch.

Mèo Con vội vàng ôm lấy cổ hần, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng thân thiết cọ cọ vào khuôn mặt của hần, Trần Quân Ngọc hoàn hồn, yêu thương sờ sờ đầu Mèo Con, miễn cưỡng cùng nàng cười cười. Nhất thời trong phòng yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng hít thở của mọi người.

Sau một lúc lâu, Cố Tứ Nguru tiện tay nắm lấy chân gỗ giặt quần áo của Nam Qua: “Ta đánh chết tên nghiệt súc này!”

“Tứ Nguru!”

“Cha!”

“Tứ Nguru thúc!”

“Oa!...”

Trong lúc nhất thời tiếng Vương Thế Trạch, Vương thị ngăn cản, tiếng Cố Phúc, Trần Quân Ngọc, Cố Thọ quỳ xuống cầu xin, cùng với tiếng Cố Toàn khóc, đều vang lên, Mèo Con vừa thấy tiểu ca khóc, cũng mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, oa oa khóc lớn lên.

Vương thị đau lòng lao về phía Cố Lộc, ôm cổ hần khóc lớn nói: “Ngươi dám đánh con trai, ta liền liều mạng với ngươi!”

Trần Quân Ngọc quỳ trên mặt đất, lết lên ôm lấy Mèo Con ngồi ở trên ghế đỡ dành: “Mèo Con ngoan đừng khóc, đừng sợ, Ngọc ca ở đây!”

Cố Lộc đỡ Vương thị ngồi trên ghế, sau đó quỳ gối trên mặt đất: “Cha, người đánh con chết đi! Người không đánh con chết, con sẽ lại cùng cậu đi học buôn bán!”

Cố Tứ Nguru cả người phát run nói: “Sĩ nông công thương! Thương nhân là cái gì, ngươi có biết hay không? Cậu ngươi liều chết liều sống kiếm tiền, đòi lại là được địa vị gì?! Ngươi biết không?!”

Vương Thế Trạch cũng nói: “Lộc Nhi, con còn nhỏ, không biết được địa vị thương nhân của chúng ta. Ai! Cha con nói không sai, bằng không ta sẽ không như thế này? Nếu không phải vì thân phận địa vị của các con, cha con vì cái gì phải bảo các con đọc sách đây?”

Cố Lộc nói: “Con hiểu được, con đều hiểu được! Nhưng mà nhà chúng ta, đại ca đã là tú tài, con không sợ!”. Hần nhìn Cố Toàn rồi nói: “Đại ca cùng Ngọc ca chỉ mới thi tú tài đã cần hơn năm mươi lượng bạc, sau này thi cử nhân thi sao? Thi tiến sĩ thi sao? Thọ Nhi cũng sắp tới tuổi lấy vợ rồi, sinh lễ thế nào? Quý Nhi, Toàn Nhi phải đi học, tiền đâu mà trả cho lão sư? Còn có Mèo Con, Mèo Con về sau phải lập gia đình, không thể không có một phần đồ cưới! Chẳng lẽ cứ như thế mà dựa vào thân thích họ hàng sao?”

Vương thị nghe xong lời Cố Lộc, thất thanh khóc rống. Cố Tứ Nguru ngẩng người nửa ngày, gậy trong tay rút xuống đất, hần trầm giọng nói: “Việc kiếm tiền, không phải việc ngươi quan tâm! Ngươi hiện tại chỉ cần cố gắng học hành là được!”

Cố Lộc lộ vẻ sâu thâm cười nói: “Cha có thể kiếm tiền như thế nào? Chẳng lẽ vẫn là trồng trọt vào ban ngày, buổi tối làm nghề mộc sao? Thân thể làm bằng sắt cũng không chịu đựng nổi a! Còn có mẹ, mấy ngày nay mẹ và liên tục, mắt đã bắt đầu không tốt! Đại tẩu cả ngày dệt vải, thắt lưng đã không còn khỏe! Còn có Mèo Con! Nhỏ như vậy, mỗi ngày đều ngồi yên mà thất kết lạc...” hần ghen ngào một tiếng nói: “Trong khi Hồng Lăng kẻ bên mỗi ngày chỉ biết chơi đùa!”

Mèo Con ở trong lòng Trần Quân Ngọc vươn đầu nhỏ nói: “Ca ca, muội không thích cùng Hồng Lăng chơi, muội thích thất kết lạc”

Mọi người nghe lời nói trẻ con của nàng, không khỏi miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, Cố Tứ Nguru vẻ mặt dịu đi không ít. Trần Quân Ngọc yêu thương sờ sờ đầu nhỏ của nàng: “Mèo Con, cùng đại tẩu đi ngủ được không? Ca ca làm cho muội một bát sữa dê nóng”. Hần đem Mèo Con đưa cho Nam Qua, chuẩn bị đi làm cho Mèo Con sữa dê nóng.

Nam Qua vội vàng nói: “Đề tẩu”. Nàng biết chuyện hiện tại, nàng căn bản không nên nói.

Mèo Con ngoan ngoãn theo Nam Qua vào phòng, Vương thị cũng lau nước mắt, muốn đem Cố Toàn đang khóc nháo đi vào trong. Cố Tứ Nguru vừa thở vừa nói: “Không được đi! Để hần ở lại xem, xem ca ca hần đang làm gì!”

Vương thị khóc lớn nói: “Ngươi dọa bọn trẻ hết cả rồi!”

Cố Tứ Nguru nói: “Khốn kiếp! Mèo Con đều biết mỗi ngày ở trong nhà thất kết lạc để kiếm tiền, còn hần cả ngày chỉ biết chơi đùa! Đều bị nàng chiêu đến hư rồi! Hần như vậy có tiền đồ gì chứ?! Để hần lưu lại! Nơi này không có chuyện của nàng!”

Vương thị bị Cổ Tứ Ngưu mắng, chỉ có thể đem con trai để vào trong lòng của Cổ Phúc, nói: “Con trông chừng đệ đệ”

Cổ Phúc vội vàng gạt đầu, tiếp nhận Cổ Toàn bị cha mắng không dám lớn tiếng khóc, chỉ dám thút thít khóc, Vương thị lưu luyến rời khỏi phòng khách.

Trong bếp, Nam Qua lấy một cái bát, đem sữa dê hôm nay đổ vào, còn cho thêm đậu phộng, hạnh nhân cùng phục linh đã mài nhuyễn, hâm nóng rồi cho Mèo Con uống. Sau khi Mèo Con uống xong, Nam Qua ôm nàng vỗ nhẹ vào lưng, vỗ hơn mười cái Mèo Con liền nằm trong lòng Nam Qua nặng nề ngủ đi. Vương thị cùng Nam Qua hai người ngồi đối diện nhau, dỏng tai lắng nghe sự tình trong phòng khách.

Trong phòng khách, Cổ Phúc nói: “Nhị đệ, đệ đừng như vậy, ta cùng Ngọc Nhi định chờ năm sau, chúng ta vào trấn làm lão sư, hơn nữa bổng lộc được cấp cũng đủ để lo liệu trong nhà”

Cổ Lộc nói: “Đại ca, đệ với huynh không giống nhau, huynh từ nhỏ đã thích đọc sách, đệ so với huynh chỉ nhỏ hơn một tuổi, nhưng huynh đã thi đậu còn đệ thì sao? Bất quá chỉ biết viết vài chữ mà thôi”. Hắn tự giễu cười cười: “Chỉ bằng đi theo cậu học buôn bán a! Trong nhà có huynh học hành là đủ rồi!”

Cổ Phúc muốn nói lại thôi, cuối cùng thờ dài một tiếng, tay nắm chặt đập mạnh lên bàn.

Xem Phim hoạt hình anime online

Vương Thế Trạch trầm giọng nói: “Lộc Nhi, buôn bán không dễ như vậy, có đôi khi phải bỏn ba ngàn dặm a! Trong nhà dù có nhiều tơ lụa, nhưng con cũng chỉ có thể mặc quần áo vải thô!”

Cổ Lộc nói: “Con không sợ, con có sức lực! Ở bên ngoài bôn ba, cần gì phải mặc quần áo tốt?” Hắn nói nhưng thật ra lời nói thật, cả gia đình thật ra cũng phải đều học hành cả, chỉ có Cổ Phúc và Trần Quân Ngọc là thật sự học hành chăm chỉ.

Vương Thế Trạch nói: “Buôn bán phải ăn uống kham khổ, không an nhàn như họa hành thế này!”

Cổ Lộc nói: “Cậu, con không sợ chịu khổ!”

Cổ Tứ Ngưu nhìn Vương Thế Trạch nói: “Đại ca, huynh...”

“Tứ Ngưu, đệ a! Chính là tính tình quá nóng nảy!” Vương Thế Trạch vỗ nhẹ bờ vai của hắn nói: “Kỳ thật Lộc Nhi nói cũng đúng, trong nhà có Phúc Nhi học hành thành đạt cũng đủ rồi”

Hắn thấy Cổ Tứ Ngưu muốn phản bác, tiếp tục nói: “Tứ Ngưu, đệ hãy nghe ta nói. Con cái lớn rồi, đệ cũng phải nghe ý kiến của chúng! Lộc Nhi mới mười ba tuổi, theo ta học buôn bán hai năm nếu cảm thấy không thích hợp, lại tiếp tục học hành thì cũng chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, vẫn còn có thời gian. Đệ cứ ép buộc nó như vậy, nói không chừng thằng bé sẽ không thích học hành nữa?”

Cổ Tứ Ngưu nâng cổ nói: “Việc buôn bán có cái gì hay mà học? Cứ học hành đi!”

Vương Thế Trạch mặt nghiêm nói: “Người nói năng xằng bậy! Việc buôn bán như thế nào mà không cần học?! Người đã quên người năm đó lúc người theo ta đi ra ngoài buôn bán đã bị người ta lừa gạt sao?”

Cổ Tứ Ngưu mặt đỏ lên, hắn đối cừu huynh luôn luôn tôn kính, thấy cừu huynh nói như vậy, cũng không dám phản bác. Vương Thế Trạch khuyên nhủ: “Không bằng để cho thằng bé theo ta đi, để cho hắn nếm chút khổ sở, nói không chừng hắn biết bản thân không thích hợp, tâm tư cũng chết đi. Đi theo ta, đệ sợ cái gì?”

Cổ Lộc vừa nghe, nhãn tình sáng lên, liền nói: “Đúng vậy! Cha, người đáp ứng với con đi! Con đi theo cậu sẽ không xảy ra vấn đề gì!”

Cổ Tứ Ngưu buồn đầu trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng hung hăng quăng ly rượu, trừng mắt nói: “Việc buôn bán thì có thể, nếu để cho lão từ biết người ngại khổ trên đường âm thầm bỏ đi, lão từ đánh gãy chân của người!”

Cổ Lộc vui vẻ, lớn tiếng nói: “Sẽ không, nếu con bỏ dở nửa chừng, cha đánh chết con, con đều không phản đối!”

Vương thị cùng Nam Qua ở bên trong nghe mọi người nói chuyện xong, hai người không khỏi nước mắt lưng tròng, Vương thị dùng tay áo lau nước mắt nói: “Bất tri bất giác, Lộc Nhi đã không còn nhỏ nữa rồi!”

Nam Qua cười ngây ngô nói: “Mẹ, ngày người hưởng phúc không xa đâu!”

Vương thị gạt gạt đầu, nhìn bụng Nam Qua cười nói: “Con có thể cho ta sinh một đứa cháu trai, ta càng có phúc!”

Mặt Nam Qua đỏ lên, vội vàng đứng dậy nói: “Con đi dọn dẹp”

Vương thị cười cười, lắc đầu.

Từ ngày đó trở đi, sau khi Cổ Lộc đưa ra ý muốn học buôn bán, vài ngày sau Cổ Thọ cũng dừng cảm đưa ra ý kiến, bản thân cũng không muốn học nữa, muốn theo Cổ Tứ Ngưu học nghề mộc.

Từ sau sự kiện của Cổ Lộc, Cổ Tứ Nguru đối việc các con không muốn học hành nữa cũng không còn gay gắt, kỳ thật trong lòng hắn cũng hiểu được, lão nhị, lão tam quả thật không phải là loại người chăm chỉ học hành, đọc sách nhiều năm như vậy, trừ bỏ có thể viết này nọ ra, ngay cả một bài thơ đơn giản cũng không thể sáng tác, nhưng hắn vẫn không cam lòng. Lại nói mấy năm trở lại đây, tuổi ngày càng lớn, việc nông cũng dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm, gia cảnh trong nhà túng quẫn, có khi không xoay sở nổi, cũng đành ngầm đồng ý cho Cổ Thọ bỏ học theo hắn nghề mộc.

Sau khi Cổ Thọ học nghề mộc, vui vẻ nhất chính là Cổ Toàn cùng Mèo Con, bởi vì Cổ Thọ luyện tập, một lần làm ra rất nhiều rồi gỗ để cho bọn họ chơi đùa. Mèo Con nghĩ, Cổ Thọ có thiên phú đối với điêu khắc, so với Cổ Tứ Nguru tốt hơn nhiều lắm! Nói không chừng về sau hắn có thể dựa vào điêu khắc tượng gỗ kiếm chút đỉnh tiền a!

Vương Thế Trạch rất nôn nóng, Cổ Lộc cũng khẩn cấp đi theo cậu đi ra ngoài việc buôn bán, hai người thương lượng xong xuôi, cũng không ở nhà đến hết năm, một tháng sau liền xuất phát. Vương Thế Trạch đang muốn đi Hợp Phố, Phiên Châu, để thu tiền vốn, liền bảo Cổ Lộc ở nhà hảo hảo chuẩn bị một chút. Trước khi đi một tháng, kim chỉ trong tay Vương thị không rời, đem tất cả quần áo Cổ Lộc muốn đem đi đều may và một lần, một hơi làm cho hắn hai mươi đôi giày, còn lót thêm nhiều vải dưới đế giày.

Cổ Tứ Nguru thì vui đầu làm hòm đựng đồ cho Cổ Lộc, Cổ Thọ ở một bên trợ thủ. Mèo Con ở phía sau cha, nhìn cha đóng đồ đạc, cha làm dụng cụ thật giỏi a! Ngay cả một cái đinh cũng không dùng!

“Bé ngoan, đi chỗ khác chơi được không? Nơi này bẩn lắm!” Cổ Tứ Nguru ôn nhu nói với con gái đang đứng sau lưng, trong lòng rất là bất đắc dĩ, nếu là con trai thì hắn đã đánh cho một phát bảo biển đi rồi.

Trong tay Cổ Thọ có một đồ vật đã được mài bóng loáng, tuyệt đối không phải là một rổ gỗ bình thường, nói: “Mèo Con, cho muội này, đến bảo với đại tẩu may cho muội mấy bộ quần áo, Mèo Con có thể giúp tiểu oa nhi mặc quần áo”

Mèo Con cười hai mắt thành hình vành trăng khuyết: “Cám ơn tam ca!” Nàng đem búp bê gỗ để vào tiểu hà bao của mình, sau đó tay nhỏ bé nộn nộn, khờ dại hỏi: “Cha, tại sao không làm bánh xe cho cái hòm a, giống như xe bò ấy, như vậy hòm đựng đồ sẽ bị bò kéo đi rồi không cần nhị ca tự mình khuôn”

Cổ Tứ Nguru giật mình, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, hưng phấn đem con gái ôm vào trong lòng Vương thị, nói: “Bé ngoan thông minh quá!”. Nói xong tự mình xoay người chạy vào trong nhà, đóng cửa lại, chỉ chốc lát bên trong liền truyền ra thanh âm bào gào.

Mèo Con chu cái miệng nhỏ nhắn giả bộ không hờn giận hướng Vương thị trong lòng cò, Vương thị ôm nàng cười nắc nẻ: “Tiểu yêu tinh này!”

Mèo Con trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng may phụ thân không hoài nghi. Nhưng cho dù là hoài nghi, nàng cũng muốn đưa ra ý tưởng này, bằng không nhị ca đi đường xa như vậy, còn phải khuôn hòm đồ như vậy. Chỉ tiếc nàng hiện tại quá nhỏ, không thể làm vali, bằng không sau này nàng nhất định sẽ làm cho Nhị ca một cái vali. Còn có chờ sau khi mình học may và giỏi rồi nàng sẽ làm cho nhị ca một cái ba lô, nhị ca huynh chờ ta lớn lên một chút! Nàng mặt mày cười sáng lạn nghĩ.

Một tháng sau, trời còn chưa sáng, Cổ Lộc đã rời nhà trong ánh mắt lưu luyến của mọi người, theo Vương Thế Trạch rời khỏi Đông Sơn trấn. Mèo Con ghé vào trong lòng Nam Qua, Cổ Toàn ghé vào trong lòng Cổ Phúc, tiểu hài tử khóc thật thê thảm.

Cổ Lộc sờ sờ đầu đệ đệ nói: “Ngốc tiểu tử, khóc cái gì, làm cho muội muội chế giễu!”

Cổ Toàn nghẹn ngào một tiếng, chậm rãi ngừng tiếng khóc, Cổ Lộc yêu thương ôm muội muội, yêu thương hôn một cái: “Ngonan, muội đừng khóc, lúc ca ca trở về, sẽ cho muội trăm cái hoa”

Mèo Con nghẹn ngào nói: “Muội không cần trăm cái, muội muốn ca ca sớm ngày trở về”

Cổ Lộc sờ sờ đầu của nàng nói: “Được! Ca ca nhất định sẽ về sớm”

Vương thị một bên khóc một bên nắc nẻ: “Tên bất hiếu này! Để chúng ta ở lại rồi bỏ đi!”

Cổ Tứ Nguru nghẹn khí, ồm ồm nói: “Được rồi! Con lớn rồi phải ra ngoài học hỏi thêm, nàng khóc cái gì?! Không may mắn chút nào!”. Hắn quay đầu lại nhìn Cổ Lộc, nói: “Con là người lớn, chú ý theo cậu học hỏi, nghe lời cậu”

Cổ Lộc gật gật đầu, đem Mèo Con đưa cho Trần Quân Ngọc, quỳ xuống hướng Cổ Tứ Nguru cùng Vương thị dập đầu ba cái. Vương thị khóc ngất trên mặt, Nam Qua vội vàng đem Vương thị giúp đỡ.

Cổ Lộc lưu luyến không rời nhìn mọi người liếc mắt một cái, liền đứng dậy đi theo cậu.

“Ngọc ca, muội nhớ nhị ca”. Mèo Con chôn khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong cổ của Trần Quân Ngọc rầu rĩ nói.

Trần Quân Ngọc sờ sờ đầu của nàng ôn nhu nói: “Ta cũng nhớ, nhị ca sẽ mau trở về, hắn còn phải mua cho muội Hoa nhi mà!”

“Dạ!...” Mèo Con rầu rĩ lên tiếng.

Cổ Tứ Nguru nhìn bóng dáng con trai dần dần biến mất, mới xoay đầu qua nói: “Trở về thôi!”

Vương thị nhờ Nam Qua đỡ trở về, Cổ Phúc xoay người ôm lấy Cổ Toàn, đoàn người chậm rãi đi về nhà, ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu lên thân thể của

họ, Mèo Con đột nhiên nhớ tới một câu: “Ngày mai lại là một ngày mới”. Nàng sờ sờ khoe mắt, vô luận như thế nào, trong nhà hạnh phúc là tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thịt kho tàu - 1

Trời còn chưa sáng lắm từng đám sương mù lơ lửng trôi, không khí thấm lạnh mang theo mùi hương hoa cỏ, Mèo Con thở dài một hơi, chậm rãi thu hồi tay chân. Quy luật cuộc sống hiện tại của nàng mỗi ngày chính là sau khi thức dậy sẽ tập một vài động tác làm ấm thân thể, sau đó bắt đầu luyện tập những vũ đạo cơ bản, cuối cùng lại tập bộ “Ngũ cảm hỷ” (Ôi! Chỗ này muội cũng không biết là cái gì luôn á! Để nguyên vậy! Ai biết thì chỉ giùm muội nhé!).

Với điều kiện của nàng không thể tập múa ballet, lại nói cho dù có điều kiện, nàng cũng sẽ không tập luyện. Năm đó học múa ballet lại không biết rằng đó chính là chuyện tàn khốc nhất trong cuộc đời của nàng, không chỉ phải đem biến đổi hai chân khi nhảy làm cho khi đi thành hình chữ bát. May mắn năm đó nàng ngại khổ, sau khi học ba năm chết sống cũng không chịu học nữa, bằng không, nói không chừng còn có thể đem dáng người biến thành cái gì chứ?!. Hiện tại nàng sẽ không bao giờ lại nhảy vào cái hố lửa đó nữa, nếu không phải những vũ đạo cơ bản này có thể làm dây chằng thêm dẻo dai, nàng ngay cả mấy thứ này cũng sẽ không luyện tập.

Mà “Ngũ cảm hỷ” là nàng học được lúc năm ba tiểu học, khi đó là do một thầy giáo thể dục trẻ tuổi dạy, dạy bọn nàng một học kỳ, nàng đã đem trọn bộ bài tập này học thuộc. Bởi vì nàng có năng khiếu về múa cho nên học rất nhanh, thầy giáo trẻ tuổi kia còn bảo nàng làm đại diện trong lớp thể dục. Vì mặt mũi của lớp, nàng đã đem bài tập kia diễn một cách hoàn hảo nhất.

Sau khi thầy giáo kia dạy hết một học kỳ liền rời đi. Chờ sau khi thầy đi rồi, mọi người mới biết được hần cư nhiên là quán quân võ thuật của cả nước. Nàng lúc ấy còn nhỏ đối với quán quân võ thuật này rất sùng bái, mỗi ngày kiên trì không ngừng luyện tập, sau khi tốt nghiệp đại học liền ở nhà làm trạch nữ, vì nghĩ bản thân không có chuyện gì để làm, càng chịu khó luyện tập. Hiện đại nhiều hấp dẫn như vậy, nàng cũng không buông tha rèn luyện, càng không nói tới cô đại nhàm chán này!

Xem Phim hoạt hình anime online

Tiệc nuôi duy nhất của nàng là vì cái gì người khác ngay cả luyện yoga đều có thể tu luyện ra nội công, mà mình luyện chính là võ thuật cổ truyền Trung Quốc lại không có cảm giác gì? Nàng sờ sờ cằm, mình đúng là không thể oanh oanh liệt liệt làm đại sự! Sau khi vận động, sắc trời đã muốn dần dần sáng lên. Mèo Con tiến vào phòng bếp, chỉ thấy Nam Qua khí thế ngất trời, hơi hơi kinh ngạc: “Đại tẩu, tỷ sao không ngủ thêm một tí?”

Nam Qua cười cười nói: “Quen rồi, tới giờ liền thức dậy”

Mèo Con bắt đầu dĩ cười cười, thuận thực đem hành thái, cái bẹ cắt thành miếng nhỏ, đem cái tía bẻ nhỏ ra, thấy đậu phụ vừa sôi, liền cho xì dầu, dấm chua vào, chờ đậu phụ sôi lại lần nữa, nhắc sữa đậu nành từ trên bếp xuống, rắc hành thái, cái tía, tôm khô lại cho thêm vài giọt dầu vừng, đậu phụ bốc mùi thơm phức.

Trong nhà, nàng thích ăn vị đậu phụ nguyên chất, cha mẹ thích ăn đậu phụ ngọt, mà những người khác đều thích ăn đậu phụ mặn, cho nên mỗi buổi sáng Nam Qua đều phải làm hai mẻ đậu phụ. Mèo Con bình thường là có thể hỗ trợ liền hỗ trợ, hiện tại Vương thị ít quản lý việc nhà, tất cả đều là nàng cùng Nam Qua hai người làm.

Nam Qua một tay đảo nồi cháo, một tay bưng đậu phụ, Mèo Con vội vàng tiếp nhận cháo: “Đại tẩu, tỷ cẩn thận một chút”. Nàng lo lắng nhìn bụng Nam Qua hơi hơi nhô lên.

Nam Qua thần sắc vui vẻ, lập tức cười nói: “Không có việc gì, đã bốn tháng rồi, làm gì mà yếu ớt như vậy!”

Mèo Con nghe xong thần sắc buồn bã, miễn cưỡng cười cười: “Cẩn thận một chút!”

Bốn năm trước, Nam Qua hoài thai một lần, sinh hai người con trai nhưng không đến một tháng liền chết non, còn có một lần thì không giữ được. Mèo Con cho rằng là đại ca bắt đầu quan hệ vợ chồng quá sớm, khiến cho tình trạng yếu ớt mới làm cho thai nhi khó giữ như thế. Nhưng so với đứa nhỏ, nàng càng lo lắng chính là thân thể của Nam Qua, trong vòng bốn năm lại mang thai, sau khi sinh lại không được điều dưỡng tốt, thân thể nàng dù khỏe mạnh cũng không thể yếu đi, nhưng lúc này nàng cái gì cũng không thể nói.

Trong phòng Vương thị thấy con gái bưng cháo tiến vào, vội vàng nói: “Cẩn thận một tí!”

Mèo Con cười nói: “Không sao!”. Nàng đem cháo đặt ở trên bàn, múc cho mọi người một chén, Nam Qua ở một bên múc cho mỗi người một chén đậu phụ.

Cố Tứ Nguru thấy con gái làm việc lưu loát, cười đến ánh mắt đều thành một đường thẳng. Con gái của hần từ nhỏ đã nhỏ nhắn, nguyên bản hần nghĩ sẽ

nuôi dưỡng thành một vị tiểu thư, cũng nghĩ con gái bộ dạng đáng yêu, khí lực nhỏ một chút, không thể làm việc nặng, nhưng mà lại làm được nhiều việc hơn so với người khác.

Cố Toàn cầm một cái bánh mì lên, Mèo Con múc cho hắn một chén cháo, nói: “Tiểu ca, huynh ăn chậm một chút, coi chừng nghẹn a!”

Cố Toàn vừa ăn vừa hàm hồ nói: “Không sao, ta muốn nhanh đi học, bằng không thầy sẽ mắng ta!”

Mèo Con cười một tiếng, Cố Tứ Ngưu ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn Cố Toàn một cái: “Từ từ mà ăn! Xem bộ dạng con còn ra cái gì nữa!”

Cố Toàn rút lui bả vai, bất quá tốc độ ăn cơm vẫn là chậm lại, Mèo Con cười cười, lại múc cho Cố Thọ một chén cháo, Cố Thọ tiếp nhận cháo nói: “Mèo Con, muội ngồi xuống ăn đi, ta tự mình làm là được rồi”. Mèo Con cười, ngồi tự múc cho mình một chén cháo, từ tốn ăn.

Lúc này ngoài cửa truyền đến một tiếng: “Tứ Ngưu thăm?!”

Nam Qua vội buông bát nhanh chóng ra ngoài mở cửa, chỉ chốc lát sau Nam Qua ôm vào một cái bao: “Mẹ, vừa rồi Vương ni cô đến đây, bảo con đem cái nạng cho người!”

Vương thị vội vàng hỏi: “Sur cô đâu? Như thế nào không vào nhà dùng trà?”

Nam Qua nói: “Sur cô nói còn có việc, đã đi trước rồi!”

Vương thị mở bao ra nói: “Bé ngoan xem, đây chính là Địa Tạng Kinh?”

Mèo Con tiếp nhận kinh thư trong tay Vương thị, Địa Tạng Kinh là kinh thư quen thuộc nhất của nàng, nàng mới nhìn một cái liền gật đầu nói: “Đúng là Địa Tạng Kinh!”

Vương thị vui mừng nói: “Ta nghe Vương ni cô nói, trong nhà có người sinh con, niệm kinh thư này là tốt nhất, sinh con cái nhất định sẽ vui vẻ! Con trước tiên dạy tiểu tử đọc, chờ thêm vài ngày xong việc thì dạy ta đọc. Còn có việc hôn nhân của Ngọc Nhi, Lộc Nhi, ta cũng mong chúng nó sớm thành thân! Chúng nó một người mười tám! Một người mười bảy! Còn có Thọ Nhi! Đã mười lăm tuổi! Đám tiểu tử này đã không giúp gì được lại còn làm ta lo lắng hơn, chỉ thiếu điều làm ta tức chết thôi!”

Mèo Con hé miệng cười, gật gật đầu nói: “Con đã biết”

Cố Thọ nghe vậy vội nói: “Mẹ, người đừng giận, hai vị ca ca còn chưa thành thân, làm sao lại đến phiên con? Vẫn là nên chờ các huynh ấy thành thân rồi lại nói được không?”

Vương thị nghe vậy, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, không nói cái gì nữa.

Cố Thọ nghe thấy Vương ni cô, không khỏi nhủ nhủ mảy đầu: “Vương ni cô? Bà ta còn mặt mũi mà ở trong thôn sao? Mẹ còn không biết chuyện của bà ta? Bà ta cho con gái của Ngưu gia làm nghề dệt vải trong trấn vào ở trong am để thông dâm với một tên nam tử, sự việc bị Ngưu gia phát hiện trình lên huyện, bà ta bị tri huyện đại nhân đánh hai mươi bản a!”

Vương thị đen mặt nói: “Tiểu tử chết tiệt không biết giữ miệng mồm, ở trước mặt muội muội của người nói năng gì thế?”

Cố Thọ lúc này mới nhớ tới tiểu muội đang ở đây, nhìn tiểu muội liếc mắt một cái, thấy nàng cúi đầu ăn cháo, liền cười nói: “Bé ngoan mới vài tuổi, nàng không hiểu”

Cố Tứ Ngưu ho nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Cố Thọ, Cố Thọ le lưỡi không dám nói tiếp nữa. Mèo Con trong lòng cười khổ, trong lòng suy nghĩ về ni cô ở thời đại này, trừ phi sau lưng có chỗ dựa vững chắc, bằng không phần lớn am ni cô ở cổ đại sẽ như kỹ viện, bằng không làm sao mà trong “Hong Lâu Mộng” lại viết Tần Chung cùng Trĩ Năng thông dâm a?

Tới cổ đại tám năm rồi, nàng cũng đã thấy được, nhân sinh trên đời, không phải là ăn no chờ chết sao? Lập gia đình liền lập gia đình đi! Dù sao thấy trình độ cha mẹ sùng ái nàng như vậy, cũng sẽ không gả nàng cho chỗ nào quá kém, chỉ cần lão công tương lai không có thói quen đánh mắng lão bà, nàng liền cảm ơn trời đất.

Vương thị nói: “Đúng rồi Mèo Con, ngày hôm qua ta có mua một ít thịt, một hời con đi nấu thịt kho tàu đi, các ca ca của con đều thích ăn”

“Dạ!” Mèo Con gật gật đầu nói. Hôm nay là đại ca, Ngọc ca cùng tứ ca về nhà, khó trách Vương thị sẽ để nàng nấu thịt kho tàu.

Cố Toàn hoan hô một tiếng: “Có thịt ăn!”

Ăn xong điểm tâm, Cố Toàn vội vàng chạy đến trường, Cố Tứ Ngưu ra ruộng, Cố Thọ đến hàng tạp hóa trên phố, Vương thị đi theo đại tráng tẩu kẻ bên nhà tìm Vương ni cô nói chuyện.

“Tẩu tử, tỳ đi giặt đồ đi, bát để đấy muội rửa cho” Mèo Con nói.

Nam Qua nói: “Được, vậy ta đi giặt quần áo”

“Đại!” Mèo Con gật gật đầu, vào trong phòng bếp lấy ra một cái bình, bên trong tất cả đều là nước ấm, nàng cầm một khối dây mướp dùng nước ấm rửa bát. Sau khi rửa bát, nàng bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Phụ thân nói, chờ bọn người đại ca trở về, liền thương lượng một lần chuyện phòng ở. Nhà này từ thời ông nội đến nay vẫn chưa có sửa chữa gì a! Tuy là phòng gạch bình thường, nhưng cũng đã cũ đến không chịu nổi, phòng cũng thiếu, trong nhà nhiều con nít như vậy, căn bản không đủ để ở. Mèo Con đến nay vẫn là cùng tiểu ca ngủ chung một gian phòng a!

Nếu như phòng ở được sửa chữa lại còn có một gian riêng thì quá tốt. Mèo Con miệng khê ca, trong lòng thực vui vẻ, lúc mới sinh ra, nàng ngủ với cha mẹ, sau khi Nam Qua đến đây liền ở cùng Nam Qua, sau khi Nam Qua gả cho đại ca, nàng ở cùng với tiểu ca. Từ khi sinh ra đến nay, nàng còn chưa có lấy một căn phòng riêng a!

Sau khi đại ca thi đậu tú tài được vài năm, trong nhà trải qua ngày một tốt, đất của nhà nàng cũng nhiều hơn trước, thậm chí còn thuê hai ba người phụ trông trọt nữa, khó trách cha lại đáp ứng sửa chữa phòng ở.

Đại ca cùng Ngọc ca đều ở phủ Tô Châu học hành, trừ bỏ tiền bổng lộc ra, còn tự mình đi dạy học tại nhà, mỗi tháng cũng được trả không ít tiền công. Nhị ca đầu óc linh hoạt, mấy năm nay đi theo cậu từ Bắc vào Nam, buôn bán lời không ít tiền. Còn ở trong trấn mở một cửa hàng tạp hóa nhỏ, bình thường lúc nhị ca ở bên ngoài, đều là để cho tam ca ở đến trông coi.

Tam ca vừa quản lý cửa hàng trên trấn, vừa lo ruộng đất ở nhà, khá là vất vả. Tứ ca đã gần mười ba tuổi, đại ca cho rằng cứ ở trong thôn đọc sách như thế này hoài cũng không được, liền bảo hắn ở bên cạnh mình để trông chừng. Ngũ ca cũng bị cha đưa đến trường học, ngũ ca rất là thông minh, tất cả mọi người nói ngũ ca giống như đại ca trước đây, nói không chừng tương lai cũng là tú tài. Nghĩ một chút, Mèo Con môi tạo thành hình vòng cung, nàng chỉ biết mỗi ngày trôi qua thật tốt!

“Tiểu Miêu, tỷ đang dọn dẹp nhà cửa sao?” Hồng Lăng cầm một cái giỏ trúc tiến vào: “Không phải hôm trước mới dọn dẹp sao?”

“Hôm trước mới dọn, hôm nay lại dơ rồi!” Mèo Con vừa quét sân vừa nói: “Muội ngồi một chút đi, đừng đi loạn, đừng đem chỗ ta vừa quét làm cho dơ đi!”

“Ai, biết rồi!” Hồng Lăng nhảy lên trên ghế: “Tại sao tỷ luôn lấy nước ấm quét sân a?” Nàng khó hiểu hỏi: “Như vậy không phải thực lãng phí sao?”. Nếu nói hiện tại trời lạnh, Mèo Con sợ lạnh, dùng nước ấm quét đất còn chưa tính, nhưng mà ngay cả mùa hè nàng cũng lấy nước ấm quét sân.

Mèo Con nói: “Nước ấm thì dễ dàng quét sân, mặt đất ẩm ướt sẽ không gây khó chịu. Lại nói lúc ta nấu cơm, thuận tiện có nước ấm, không thể uống, chỉ có thể dùng để rửa chén, quét sân”

Nàng nhớ rõ kiếp trước ba mẹ vẫn dùng nước ấm quét đất, Tô Châu ẩm ướt, nhất vào thời điểm mùa mưa thứ hai, nếu dùng nước lạnh để quét sân, trên mặt đất nên ẩm ướt một chút, dùng nước ấm quét đất là tốt nhất. Sau khi tới cổ đại, nàng vẫn chỉ dùng nước ấm để quét đất. Mà việc nàng chuyên dùng nước ấm để rửa bát là kinh nghiệm mà nàng học được từ ông chủ cũ của nàng, trong bếp luôn có một lượng nước nóng nhưng không thể uống, đành dùng nó để rửa bát.

Hồng Lăng nhìn nàng quét sân xong, lại cầm một chiếc khăn sạch lau dụng cụ trong bếp, không khỏi bĩu môi nói: “Tỷ là người có nhiều quy củ nhất, ngay cả khăn lau so với quần áo của muội còn sạch hơn”. Không phải khăn lau của mọi người trong thôn đều đen thui sao? Chỉ có khăn của Mèo Con là so với quần áo của người khác còn sạch hơn.

Mèo Con lười cùng nàng nói nói, hỏi: “Hôm nay sao muội lại tới đây? Không đi chơi sao?”

“Ai, tỷ xem, muội may sai rồi, tỷ giúp ta sửa một chút đi!”. Hồng Lăng chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Nhờ mẹ muội sửa chắc mẹ sẽ mắng muội đến chết”

Mèo Con ngẫm liếc mắt một cái, cái hà bao bị Hồng Lăng may đến xiêu vẹo: “Muội đợi một chút. Ta hiện tại không rảnh, nếu không muội đi chơi đi, chờ ta sửa xong, bảo muội đến lấy?”

Hồng Lăng nói: “Không cần. Mấy ngày nay mẹ không cho muội ra ngoài chơi, mỗi ngày không phải bảo muội thêu hoa, thì bảo muội quét rác, không bằng muội ở đây chơi!”

Sau khi Mèo Con dọn dẹp sạch sẽ xong, múc nước rửa tay: “Ta còn phải nấu cơm, nếu không muội ra sân chơi đá cầu đi?”

Hồng Lăng lắc đầu nói: “Một người đá cầu còn có ý nghĩa gì? Muội xem tỷ nấu cơm đi”

Mèo Con cười cười: “Được! Hôm nay ca ca ta trở về, ta phải nấu thịt kho tàu, buổi trưa muội ở lại ăn cơm đi!”

Hồng Lăng vừa nghe thịt kho tàu, nuốt nước miếng. Mèo Con nấu thịt kho tàu là ngon nhất! Nàng vội vàng gật đầu nói: “Được! Được!”

Trong trù phòng, thịt sườn đã được cắt thành từng miếng đặt trong một cái nồi, hiện tại thiếu sót nhất trong việc nấu ăn của nàng là dao pháp, dao trong phòng bếp nàng không thể tự cầm nổi, càng không cần phải nói là cắt này nọ, cho nên Vương thị bình thường đều đem đồ ăn cắt sẵn để cho con gái nấu.

Mèo Con đem rửa thịt heo, trước tiên đem một chút nước bỏ vào nồi, rồi để thịt vào đặt lên trên bếp. Chờ nước trong nồi sôi, khối thịt quay quay trong nồi, Mèo Con liền nhắc nồi xuống, đổ đi máu loãng trong nồi, lại dùng nước trong đem thịt rửa một lần nữa, rồi mới đem thịt để vào trong nồi, cho vào một lượng nước vừa đủ, thêm gia vị, rụu.

Nàng một bên bận rộn, một bên khoe miệng hơi hơi mỉm cười, cách làm thịt kho tàu là bà ngoại dạy nàng, bà ngoại từng nói qua với nàng, thịt Tô Đông Pha chính tông trừ rượu, xì dầu cùng đường ra, không cần cho thêm gia vị gì khác cả, nấu thịt ra được chất ngọt, béo mà không ngấy, mềm mà không bở, ngọt mà không gắt, đậm đà mà không mặn, bổ dưỡng mà không béo phì, chính là thịt kho tàu cực phẩm.

Hồng Lăng ngồi trên băng ghế nhỏ, tò mò hỏi: “Tiểu Miêu, vì sao tỷ đem nước đi đổ bỏ?”

“Bởi vì rất bẩn”. Mèo Con nói, lấy ít phân tằm ra cho gà ăn, quét tước chuồng gà một vòng, rồi lại quay trở lại bếp, rửa tay, lấy thịt đã tằm gia vị đặt vào trong một cái nồi, thêm một lượng nước vừa phải cùng son trà khô, nấu với lửa lớn. Sau khi xong xuôi, nàng kéo một cái băng ghế qua ngồi xuống: “Đem hà bao của muội cho ta xem”

Hồng Lăng đã sớm đem giỏ trúc của nàng đến đây, nói: “Đây, cho tỷ”. Hồng Lăng nâng đầu nhỏ thấy Mèo Con thuận thực giúp nàng sửa lại hình dáng của hà bao, không khỏi hâm mộ nói: “Tiểu Miêu, tại sao tỷ thông minh như vậy, muội không có bản lĩnh như vậy đâu?”

Mèo Con nâng tay sờ trán của nàng: “Muội bị bệnh?”

Hồng Lăng chu cái miệng nhỏ nhắn chụp hay tay nàng cắn giận nói: “Tỷ mới bị bệnh!”

Mèo Con bật cười: “Ta làm sao mà thông minh? Ta đến cả cầu cũng không biết đá!”

“Cái kia không giống a!” Hồng Lăng chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Tỷ thêu thùa đẹp hơn muội, tỷ nấu cơm cũng giỏi hơn muội”

Mèo Con cười nói: “Ta ba tuổi đã đi theo mẹ học thêu hoa, bốn tuổi học nấu cơm, cũng đã học được bốn năm năm, muội học mấy năm? Hiện tại biết hồi hạn chưa? Sớm đã bảo muội nên học”

Hồng Lăng lầm bầm nói: “Tỷ chờ đó, chờ ta học hết năm năm, ta sẽ thêu đẹp hơn tỷ”

“Được, ta chờ”. Mèo Con cười cười nói: “Ừm, tiến bộ hơn rồi, đường may cũng ngay ngắn hơn”. Mèo Con vừa sửa hà bao của nàng, vừa khen.

“Muội cũng biết a!” Hồng Lăng cười hi hi nói: “Đúng rồi, Tiểu Miêu, ngày mốt trên trán có phiên chợ, tỷ có đi hay không?”

“Mấy ngày nay bọn đại ca trở về, ta sợ là không rảnh đi đâu!” Mèo Con ngoài miệng tiếc hận nói, kỳ thật nàng một chút đều không thích lên trấn trên. Dậy sớm đã không nói, tới chợ rồi cũng không có cái gì tốt để mua, người lại nhiều muốn chết. Đừng nói so với siêu thị ở hiện đại, ngay cả với chợ đêm hiện đại cũng tốt hơn rất nhiều, Mèo Con thờ dài nghĩ, thật sự rất nhớ hiện đại!

“Thật đáng tiếc!” Hồng Lăng tiếc hận nói: “Mèo Con, mẹ đáp ứng với muội mua bảy thước vải mới, sau khi muội trở về, tỷ giúp muội may được không?”

“Được!” Mèo Con cắt đứt chỉ, đem tiểu hà bao chỉnh sửa xong cho Hồng Lăng xem, nói: “Muội thấy như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thịt kho tàu - 2

Hồng Lăng vui sướng tiếp nhận tiểu hà bao: “Thật tốt quá, như vậy thì mẹ sẽ không mắng ta!”

Mèo Con nói: “Muội nên luyện tập nhiều hơn nữa, muội xem nữ tử trong thôn ai mà không biết may vá?”

Hồng Lăng phát tay, hồn nhiên không thèm để ý nói: “Ai nha! Về sau mua là được, cần gì phải học chứ”

Mèo Con bắt đắc dĩ bĩu môi thì thầm một tiếng nói: “Muội như thế mà cũng nghĩ được a!” Rốt cuộc muội vẫn tới đây nhờ ta thôi?!

“Cái gì?” Hồng Lăng không có nghe rõ ràng.

“Không có gì”. Mèo Con lắc đầu nói, đi tới trước bếp, lúc này nước trong nồi đã muốn cạn, thịt gần sắp chín. Nàng lấy một đôi đũa bếp đảo thịt trong nồi, lại chỉnh chỉnh củi dưới lò, thuận thực điều hòa ngọn lửa, thịt chậm rãi chín. Chung, hầm, nấu, hấp là những phương pháp nấu ăn thông thường, mà này phương pháp nấu chính là cần nhiều thời gian và kiên nhẫn nhất, có như thế mới tạo ra được một món ăn tinh tế.

Hồng Lăng một bên tiếp tục may tiểu hà bao của mình, một bên tự ti suy nghĩ, bản thân ngay cả đốt lò còn không biết a! Nhưng mà Mèo Con đã biết nấu ăn rồi. Nàng còn có thể thêu hoa, biết may quần áo, biết làm tram cài tóc xinh đẹp, lại biết làm son phấn nữa... Mèo Con giống như cái gì cũng biết a! Nàng cắn ngón tay nghĩ, nàng tại sao không thể thông minh như Mèo Con?

“Đừng cắn ngón tay, muội muốn chúng bị hư sao?”. Mèo Con sau khi xem lửa trên bếp xong thấy Hồng Lăng đang cắn móng tay liền điểm nhẹ đầu nàng

nói, nha đầu kia không có việc gì liền thích mỗi ngày cắn móng tay.

Hồng Lăng vội vàng thu tay, đúng nha! Nàng muốn đem móng tay nuôi thật dài để có thể sơn màu đỏ cho đẹp.

Mèo Con khoe miệng cong lên, nha đầu kia đúng là thích trang điểm, cầm lấy nửa nửa chiếc giày đang làm dở tiếp tục làm giày cho nhị ca. Nhị ca mấy năm nay vào Nam ra Bắc, cần nhất chính là giày. Nàng cùng mẹ hàng năm đều phải làm cho hấn ba đến bốn mươi đôi giày.

“Ai, Tiểu Miêu tỷ có nghe thấy gì không?” Hồng Lăng đột nhiên thần bí hề hề hạ giọng nói.

“Nghe thấy cái gì?” Nàng thuận miệng hỏi, tin tức nàng biết được đều là do Hồng Lăng kể, trong Lão Hộc thôn này hình như không có chuyện gì mà Hồng Lăng không biết, cũng không biết nha đầu kia tại sao lại biết được nhiều tin tức bát quái như vậy?

“Đào Hoa tỷ thủ tiết!” Hồng Lăng thấp giọng nói.

“Như thế nào mà muội biết?” Mèo Con kinh ngạc hỏi: “Tướng công của Đào Hoa tỷ so với tỷ ấy lớn hơn bao nhiêu?”

“Nghe nói lúc ra ngoài buôn bán, đột nhiên bị bệnh mất”. Hồng Lăng nói: “Đào Hoa tỷ thật đáng thương, về sau sẽ phải thủ tiết”

“Thủ tiết?” Mèo Con buông việc trong tay ra, có chút suy nghĩ nói: “Đào Hoa tỷ phải thủ tiết?”

Hồng Lăng nói: “Tỷ bất ngờ? Quả phụ đương nhiên phải thủ tiết!”

Mèo Con sờ sờ cằm nghĩ đến, kỳ thật thủ tiết cũng là một loại hình thức độc thân khác a! Đáng tiếc nam nhân như vậy không phải dễ tìm a! Hơn nữa trừ người khác chết đi cũng không tốt?

Đào Hoa tỷ, Mèo Con biết, nàng còn nhớ mới trước đây nàng thường xuyên nghe người lớn nói nàng ta xinh đẹp bao nhiêu, nhưng nàng chưa từng gặp qua đệ nhất mỹ nhân trong thôn này a. Chờ nàng lớn một chút lúc có thể ra ngoài chơi đùa thì Đào Hoa tỷ đã phải lập gia đình. Nghe nói Đào Hoa tỷ không chỉ có mỹ mạo, tính cách cũng ôn nhu hiền lành, lại tinh thông nữ công gia chánh, thanh danh vang xa đến mấy thôn lân cận, năm đó người đến cầu thân cơ hồ đập hỏng cả cửa nhà tỷ ấy.

Sau đó Đào Hoa tới nhà một người làm nghề dệt vải trong trấn làm vợ kế, nghe nói hôn lễ Đào Hoa tỷ năm đó là đại sự ở trong thôn! Nhà của Đào Hoa đãi khách ba ngày, nghe nói trên từng bàn đều có một cái giò heo! Không thể tưởng được mới được sáu năm, Đào Hoa tỷ liền thủ tiết, tính toán một chút thì năm nay Đào Hoa cũng chỉ mới 21 tuổi?

Hồng Lăng lâu bầu nói: “Đào Hoa tỷ cũng thật đáng thương, năm đó nếu đi làm thiếp nhà giàu, bây giờ còn có thể tốt hơn a! Cô tình đến cái nhà thương nhân đó làm kẻ mướn, phải chăm lo cho người ta? Bây giờ còn thủ tiết”

Mèo Con vừa nghe dở khóc dở cười: “Hồng Lăng muội lại còn muốn làm thiếp à?” Trong lòng nàng hắc tuyến nổi lên không thôi, nàng tự nghĩ nàng so với người cổ đại như Hồng Lăng thì nàng mới là thụ hưởng giáo dục phong kiến mà lớn lên.

“Vì cái gì không nên làm thiếp? Chẳng lẽ muốn lấy một tên nông phu suốt đời cày ruộng mà kiếm ăn? Nếu muốn sống thật tốt, chỉ có thể lấy nhà giàu. Chúng ta sinh ra như vậy, chẳng lẽ còn có thể đến nhà người ta làm chính thê?” Hồng Lăng nghi hoặc hỏi lại: “Tỷ xem Quế Hoa tỷ sau khi làm thiếp nhà Vương viên ngoại, trên đầu cài trâm hoa, quần áo trên người có loại nào không phải đồ tốt? Còn có nhiều nha hoàn bà tử hầu hạ như vậy. Chẳng lẽ tỷ muốn lấy một tên nông phu?” (Cái pà Hồng Lăng này đúng là thích đùa đòi!! =.=)

Mèo Con nhất thời không nói gì được, không biết nên trả lời Hồng Lăng thế nào, nàng vừa không muốn làm thiếp, cũng không muốn gả cho một nông phu. Nàng có phải hay không nên tìm một tên nà ốm, chờ hấn sau khi chết, nàng có thể sống một mình? Mèo Con còn thật sự tự nghĩ như vậy, có lẽ nàng hẳn là đi hỏi thăm một chút, xung quanh có người như vậy không?!

Lúc này mùi thịt dần dần tản ra, Hồng Lăng không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng: “Mèo Con, nấu xong rồi sao?”

Nàng đứng dậy tiến về trước bếp, dùng chiếc đũa ấn vào khối thịt, cảm giác không được mềm lắm, liền cho thêm xì dầu vào: “Không đâu, còn sớm”

“Ừ!” Hồng Lăng thất vọng cúi đầu.

Mèo Con lại cầm lấy hài làm tiếp, sau một lúc lâu mới nói: “Gả cho nông phu thì vất vả, nhưng làm thiếp cho người ta cũng vất vả, muội tình cảnh lúc Quế Hoa tỷ tới, cũng không thấy nàng ta sau khi sinh con trở lại được mấy lần? Còn không giống như Đào Hoa, tìm được một người tốt, an an ổn ổn sống, tốt xấu gì cũng là chính thê, sự tình trong nhà tất cả đều là do mình làm chủ”

Hồng Lăng bĩu môi nói: “Nhưng nàng hiện tại là quả phụ”

Mèo Con thở dài nói: “Sinh từ vô thường, cho dù là làm thiếp, cũng không có thể cam đoan ngày nào đó không như vậy...”

Hồng Lăng nói: “Thiếp cũng không phải thê, cần gì thủ tiết a? Đến lúc đó sẽ tìm người khác gả cũng được”

Mèo Con miệng khê nhếch, ánh mắt cơ hồ là sùng kính nhìn Hồng Lăng, nàng ta có thể gạt bỏ tư tưởng phong kiến về nữ tử sang một bên a! Thật không biết đại tráng tâu dạy dỗ nàng ta như thế nào?

Hồng Lăng nói: “Muội mới không cần gả cho nông phu trong thôn này làm vợ đâu! Một năm cũng chỉ có thể đến tết mới có quần áo mới. Sau này muội mỗi tháng phải có quần áo mới, phải ăn thật nhiều thịt cá!” (Ta bó tay với cái pà Hồng Lăng này rồi! Nhan sắc thì hụt thiếu, lòng tham thì dư thừa!!! >.<)

Mèo Con khoe miệng muốn cười, nha đầu kia quá ngây thơ rồi! Không biết khờ dại a! Nhưng mà như thế nào cũng cười không nổi, trong lòng buồn buồn, cuộc sống hiện tại so với cuộc sống ở hiện đại quả thật là thiên đường a! Một tháng một bộ quần áo mới? Chỉ cần nàng muốn, mỗi ngày đều có thể mua quần áo mới. Nàng thở dài nói: “Hồng Lăng, vào nhà người ta làm thiếp không phải dễ dàng như vậy. Chính thể tùy tiện tìm một cái có thể đem người từ sống đánh đến chết”

Hồng Lăng nói: “Muội sẽ không để cho nàng tìm được có, muội sẽ hảo hảo hầu hạ chính thể”

Mèo Con muốn nói lại thôi, mỗi người có ý riêng, nàng cũng không bắt buộc, nàng đối tượng lai vận mệnh của mình còn mơ hồ lắm a! “Nếu là muốn làm thiếp người ta, Hồng Lăng cần phải xem nhiều sách một chút”. Nàng hàm súc đưa ra một câu, không tri thức không văn hóa, như thế nào cùng chính thể giao đầu đây?

“Vì cái gì? Nữ tử vô học mới là đức, muội đọc nhiều sách như vậy để làm chi? Cha nói, trừ bỏ thiên kim tiểu thư nhà giàu ra, cũng không nữ tử nào đọc sách” Hồng Lăng lơ đãng nói: “Tiểu Miêu, tỷ có đọc sách không?”

“Có, ta có xem một ít”. Mèo Con gật gù đầu: “Mấy ngày trước, ca ca cho kể cho ta nghe vài chuyện trong ‘Liệt nữ truyện’! Thật là dễ nghe, đáng tiếc ta tự mình xem thì không hiểu lắm”. Nàng tròn tròn mắt nói dối, cảnh giới cao nhất của nói dối chính là nửa thật nửa giả.

Trong thôn đại đa số người đều cho rằng, biết viết tên mình là có thể biết chữ. Nếu nữ hài tử nào đó lại biết viết tên mình, có năng lực đọc được mấy cuốn sách, không chừng đại tài nữ nổi tiếng. Mèo Con luôn luôn muốn thấp một chút, cũng không muốn cái thanh danh đại tài nữ kia, đối với người ngoài chỉ nói mình chỉ biết viết tên mình thôi, vài vị ca ca trong nhà cũng không biết rốt cuộc trình độ của nàng là bao nhiêu.

Hồng Lăng mặt lộ vẻ hâm mộ nói: “Ca ca tỷ đều có thể dạy tỷ viết chữ, thật tốt! Cha nói, nữ hài tử nên đọc thư đâu! Ca ca của tỷ đối với tỷ thật tốt”

Mèo Con nói: “Muội nếu thích, về sau ca ca kể chuyện cho ta nghe, ta lại nói cho muội nghe”. Lập chí làm thiếp, phải đọc ‘Liệt nữ truyện’, thật sự là... 囧!

“Được!” Hồng Lăng hưng phấn gật gù đầu.

Mèo Con thấy bộ dáng nàng vui vẻ, không khỏi mỉm cười, không hề cùng nàng thảo luận loại đề tài này nữa. Nàng lấy đường phèn từ trong bình ra, đưa cho Hồng Lăng một khối, lại lấy thêm khoảng hai ba khối nữa, dùng sớ dao đem khối đường phèn giã nhỏ. Nàng đi vào bếp lấy một bó củi, sau khi chỉnh lửa lớn lên, một bên dùng chiếc đũa trở thịt, một bên cho đường phèn vào. Nhìn nước dần dần cạn lại, sánh sánh, tiết ra mờ sáng bóng, mới múc một miếng thịt và nước ra ngoài bát.

Hồng Lăng ở bên cạnh nhìn, không ngừng nuốt nước miếng. Mèo Con mỉm cười múc cho nàng một chén com đầy, đem thịt kho tàu để trên com trắng lại cho nàng ăn hai khối thịt.

Hồng Lăng cái gì cũng không nói, gấp miếng thịt cắt một ngụm, nàng hạnh phúc nhắm mắt lại, thật mềm, thơm quá, thịt béo nhưng không ngấy, ngọt đậm đà, nàng dùng chiếc đũa đem com cùng nước thịt trộn lên, sau đó cho vào miệng ăn, vừa ăn vừa hâm hồ nói: “Tiểu Miêu, ăn ngon quá!”

“Muội ăn từ từ, cẩn thận nghẹn”. Mèo Con đem thịt nấu xong để vào trong bát dùng vải khâu đậy lại, để vào trong tủ.

“Tỷ không ăn sao?” Hồng Lăng hỏi.

“Ta còn phải làm vài món nữa, mẹ cùng đại tẩu chưa có trở về! Ta chờ họ trở lại mới ăn”. Mèo Con một mặt lấy nồi, một mặt nói.

Hồng Lăng “Ừm!” một tiếng, liền tiếp tục vui đầu ăn.

“Mèo Con, thịt kho tàu muội nấu mùi thơm lắm?” Nam Qua đẩy ra cửa viện ra liền nghe thấy được mùi thơm, không khỏi cười nói.

“Đại tẩu, tỷ đã về”. Đem rau xanh vừa rửa sạch vớt lên, nàng đem nhà bếp dọn lại, ra ngoài đón.

Nam Qua đang ở trong sân phơi quần áo: “Mẹ đã về chưa?”

“Vẫn chưa!”. Mèo Con tiến lên giúp nàng đem từ cái áo vượt thẳng: “Đại tẩu, một lát tỷ đi đem com trưa cho cha a! Mẹ phỏng chừng một lúc nữa mới về!”

“Được”

Trong lúc hai người nói chuyện, thì thấy Vương thị cùng Vương ni cô cười nói đi vào trong nhà.

“Vương sư cô” Mèo Con cười mở cửa cho họ: “Mẹ, người đã về”

“Tứ thẩm! Con gái thẩm càng lớn càng xinh đẹp!” Vương ni cô cười tủm tỉm đánh giá Mèo Con.

Mèo Con thấy ánh mắt nàng lóe ra ánh sáng lạ, trong lòng không khỏi hờn giận, nhưng trên mặt cười nói: “Con đi pha trà”. Lúc nàng vào trong phòng

bếp, còn nghe được Vương ni cô khen nài, Mèo Con nhủ may, nài một chút đều không thích Vương thị giao thiệp cùng vị ni cô giả mạo này, nhưng cũng không biết nài cho Vương thị mê được gì, đem Vương thị xoay vòng vòng.

Trong trù phòng Nam Qua đang ở giúp Cổ Tứ Ngu chuẩn bị cơm trưa, Mèo Con đi vào không thấy Hồng Lăng liền hỏi: “Hồng Lăng về rồi?”

“Ừ, đại tráng thẩm vừa mới kêu nài về”. Nam Qua nói: “Nài nói ngày mai đến rù muối đi chơi?”

Lửa trên bếp đã muốn tắt, Mèo Con lấy gừng miếng, đường đỏ, chuẩn bị pha trà, Nam Qua ở phía sau nài hỏi: “Mèo Con, ngày mốt muối có đi chợ không, muối có muốn đi không?”

Mèo Con vừa định nói “Không muốn” nhưng lại nghĩ một chút Nam Qua sẽ không không duyên có hỏi nài, nài quay đầu lại cười hỏi: “Đại tẩu muốn đi chợ sao?”

Nam Qua vội vàng nói: “Không phải, không phải! Tẩu chỉ nghĩ, nếu muối đi chợ, thì mua cho ta vài trắng, chỉ đen, ta mới vừa nghe Vương ni cô nói, nếu có thể viết một bản Địa Tạng Kinh đối với con nít là rất tốt, ta không biết chép, Vương ni cô nói có thể thuê cũng tốt”

Mèo Con vừa nghe liền nhủ mi, ni cô này thật sự nhiều chuyện! Nài khuyên như: “Thuê kinh là một việc tốt, nhưng mà không khỏi lao lực, đại tẩu, tỷ bây giờ cần nhất là nghỉ ngơi nhiều, không cần làm nhiều chuyện như vậy, kinh thư để muối thuê. Chúng ta đi lên trấn mua chút chỉ, muối chép một bản, tỷ liền chiếu chữ của muối chép một lần đi? Chờ sau khi sinh hạ đứa trẻ, tỷ lại thuê cũng không muộn a”

Nam Qua lắc đầu kiên trì nói: “Ta muốn tự mình thuê một lần!”

Mèo Con muốn nói lại thôi, nài lại nghĩ một chút, liền cười nói: “Cũng tốt, chờ đại ca trở lại, muối bảo huynh ấy lên trấn mua chút vải, chúng ta cùng nhau thuê, câu Bồ Tát phù hộ cháu của muối. Ừm, thuận tiện đi mua chút đồ tết, dù sao còn có hơn một tháng là tới năm mới rồi. Chúng ta mua hai đoạn vải sa tanh, may quần áo xinh đẹp mà mặc”. Mèo Con hưng trí bừng bừng nói.

Nam Qua nghe nói, mặt đỏ lên, vui mừng gật gật đầu, linh khỏi thực hạp nói: “Mèo Con, ta đây đi đưa cơm cho cha đây!”

Mèo Con gật gật đầu nói: “Được, đại tẩu, tỷ đi sớm về sớm, ta chờ tỷ ăn cơm”

“Ừ!” Nam Qua lên tiếng, vui vẻ hướng ngoài cửa đi.

Mèo Con trên mặt cười, trong lòng âm thầm thở dài, Cổ Phúc là đứa con tốt, ca ca tốt, về sau thậm chí là một người cha tốt, nhưng xem ra hẳn thật sự không phải là người chồng tốt. Cho hai miếng đường đỏ vào ly trà, lại chuẩn bị thêm một đĩa bánh kẹo, dương mai rồi để lên khay, bê vào phòng khách.

Trong phòng, Vương ni cô đang cùng Vương thị nói chuyện: “Thuận lòng thì giường lớn hai chiếc, quần áo bốn mùa đến mười rương, chật đến nổi nhét tay vào cũng không được! Nghe nói bạc cũng hơn một ngàn hai, tơ lụa cũng năm sáu trăm đồng, lại càng không vòng vàng bạc này nọ!”

Vương thị kinh ngạc nói: “Đồng gia này giàu có như vậy sao?”

“Nãi nãi của ta ơi, Đồng gia kia ở Đồng Sơn trấn mở mấy tiệm dệt vải, Đồng gia kia nổi danh chính là ma quỷ tính toán tỉ mỉ, như thế nào không có nhiều như vậy tiền? Mấy ngày trước ta đến tận nhà Đào Hoa nhìn thấy, Đào Hoa nói không chừng còn giấu nhiều vốn riêng a!” Vương ni cô tả hữu nhìn, hạ giọng thần bí hề hề nói: “Tứ thẩm, ta vụng trộm nói cho mà nghe, lão thái gia đã mất của Đồng gia mấy năm trước là thái giám ở trong cung, nghe nói lúc ra cung, đem theo không ít vàng bạc châu báu. Không có con liền nhận tên chết yểu kia làm con cho nên nhà bọn họ mới có nhiều tiền như vậy”

Vương thị che miệng kinh hô nói: “Thiệt hay giả?”

Vương ni cô đắc ý đào dạt nói: “Ta nghĩ là sự thật, bằng không Đồng gia này làm sao mà có nhiều tiền như vậy?” Nài chắc lưỡi “Chắc chắc” vài tiếng nói: “Đây là phúc phần của Đào Hoa! Tuy rằng nam nhân đã chết, có thể có nhiều gia sản như vậy, già bộ thủ tiết một năm là có thể tìm người tốt mà gả”

Vương thị nói: “Đồng gia là có tiền, nhưng không phải người vợ trước có để lại một đứa con sao? Gia sản Đồng gia kia còn có thể để cho Đào Hoa mang đi không? Chẳng lẽ không để lại cho đứa con của Đồng gia?” Nài thấy Mèo Con đem nước trà cùng điểm tâm để lên trên bàn, đem bánh kẹo hướng Vương ni cô bên kia đẩy qua.

Vương ni cô bữu môi, bùng nước trà hướng miệng uống: “Có đứa con thì như thế nào? Tiểu oa nhi mới bảy tuổi, biết cái gì!” Nài quay đầu nhìn Mèo Con nói: “Hào hài tử, trà này uống thật ngon, vị ngọt vị lạt thích hợp, có thể lại cho ta một chén không?”

Mèo Con tuy rằng chán ghét vị ni cô này, nhưng nài cũng hiểu được không thể đắc tội nhất chính là tam cô lục bà, bởi vì các nài chính là tiểu nhân, nài mỉm cười nói: “Vương sư cô thích uống thật tốt, con còn có rất nhiều a!” Nói xong lại rót cho nài một chén đầy.

Vương ni cô nói: “Đồng gia này vốn ít người, tên chết yểu kia vừa mất, trong nhà chỉ còn một người vợ, Đào Hoa muốn mang gia sản đi, còn không phải chuyện dễ dàng?”

Vương thị gật đầu nói: “Như thế, Đào Hoa không có con cái, lại cô gái đang tuổi xuân thì, nài ta thủ tiết làm gì?”

Vương ni cô cười nói: “Tứ thẩm nói đúng, cô gái còn trẻ như vậy, thủ tiết làm gì? Nhưng mà quan phủ thấy tuổi nài ta như vậy, cũng sẽ bảo nài ta lập gia đình, bằng không tương lai còn có rất nhiều gièm pha...” nài ngậm liếc mắt nhìn Mèo Con một cái, liền im miệng không nói.

Mèo Con nói: “Mẹ, con ra ngoài xem đại tàu về chưa”

Vương thị nói: “Đừng đi, con đi nấu hai món ăn chay, Vương sư cô hôm nay ở lại nhà ăn cơm!”

Vương ni cô vừa nghe vội vàng nói: “Đừng...”

Vương thị cười nói: “Vương sư cô, con gái ta làm thức ăn chay rất ngon! Hôm nay người ở lại nếm thử chút đi”

Mèo Con gật đầu nói: “Đúng vậy, Vương sư cô, người nếm thử chút tay nghề của con đi”. Nàng trở về phòng bếp, đổ dầu nạnh vào trong nồi chuẩn bị xào thức ăn, một bên xào rau một bên không yên lòng nghĩ, chẳng lẽ nơi này không có quan niệm về chữ tiết? Miếu trình tiết này nọ? Nàng nguyên bản rạch rạch chuẩn bị chưa gì đã bị đá kích nặng nề!

Nguyên lai triều đại này lại thoáng như vậy a? Nàng làm một tiết phụ cũng không cho nàng làm! Vì cái gì? Vì cái gì mỗi lần bản thân dâng lên một tia hy vọng, đều bị sự thật tàn khốc đánh vỡ nát a? Mèo Con rơi lệ suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thịt kho tàu - 3

Vương thị cùng Vương ni cô vừa ăn vừa nói chuyện, ước chừng hàn huyên hơn nửa canh giờ, Vương ni cô ngồi không, chủ tùy khách liễn, Vương thị cùng nàng ăn chay, Mèo Con cùng Nam Qua cũng ăn chung với Vương thị, tùy tiện bới hai chén cơm trắng. Không có biện pháp, trường bối không ăn thịt, tiểu bối nào có tư cách để ăn a? Mèo Con mang ánh mắt ai oán nhìn thịt kho tàu thơm nức, ánh mắt ai oán cực kỳ, thịt kho tàu a! Thịt kho tàu! Ngươi chờ, buổi tối ta sẽ từ từ mà ăn ngươi. Nàng một bên ăn cơm trắng cùng rau khô, một bên yên lặng nói với thịt kho tàu.

“Vương sư cô, người cũng biết ta trước đây có ba tôn tử chết non...”, Vương thị nhắc tới ba tôn tử chết non liền rom róm nước mắt. Đương bình thường, Nam Qua nghe đến ba đứa con đã chết của nàng cũng rơi nước mắt. Vương thị sau khi khóc thì nói: “Vương sư cô, người xem có biện pháp gì để lần này tôn tử của ta có thể bình an lớn lên không?”

Vương ni cô ở một bên nghe xong cũng rơi vài giọt nước mắt, hai tay tạo thành chữ thập niệm một tiếng “A di đà phật từ bi đại Bồ Tát”, mới nói: “Từ thăm, trong kinh có nói, ở Tây phương có vị Bồ Tát chiếu ánh sáng khắp thế gian, từ bi đại xá, nếu có thiện nam tín nữ có lòng thờ kính, có thể phù hộ con cháu bình an khỏe mạnh”

Vương thị vội hỏi: “Phải như cung phụng thể nào mới tính là thành tâm đây?”

Vương ni cô nói: “Trừ bỏ tiền nhang đèn cúng vờn ra, mỗi ngày vài ngọn đèn bằng dầu vừng, đèn chính là hiện thân của vị Bồ Tát này, ngày đêm không thể tắt”

Mèo Con nghe xong khẽ nhủ mảy, nhìn Nam Qua đầy mắt quang mang cùng Vương thị thần sắc mừng rỡ: “Thật vậy chẳng?! Muốn thắp đèn này, một ngày phải dùng bao nhiêu dầu vừng?”. Nàng nuốt nước bọt dè chừng hỏi

Vương ni cô nói: “Một ngày một đêm ít nhất cũng phải bốn lạng dầu vừng”

Vương thị suy nghĩ một hồi, một ngày một đêm bốn lạng dầu vừng, trong nhà vẫn lo lắng được, liền nói: “Một khi đã như vậy, Vương sư cô liền làm phiền ngài giúp ta làm, phù hộ tiểu tôn tử này của ta bình an lớn lên”

Vương ni cô gật gù đầu, Mèo Con nghe xong sắc mặt đổi một chút, một ngày bốn lạng dầu vừng, chỉ là một chút chi tiêu nhỏ. Nàng cúi đầu suy nghĩ một chút, xoay người đi vào trong phòng, lúc đi ra thì cầm lấy một cái túi vải bố nhỏ màu trắng.

“Vương sư cô” Mèo Con đi đến trước mặt Vương ni cô nhẹ gọi.

“Có chuyện gì vậy?” Vương ni cô cười tủm tỉm hỏi.

“Vương sư cô, đây là tiền con tiết kiệm để giúp cháu con chép Địa Tạng Kinh, làm phiền người giúp con cúng cho Địa Tạng Bồ Tát”. Nói xong lại lấy từ trong tay áo ra một trăm quan tiền nói: “Cái này không có gì đáng giá cả, nhưng mà cũng là tâm ý của con”

Vương ni cô tiếp nhận Địa Tạng Kinh của Mèo Con, kinh ngạc phát hiện từng chữ từng chữ nhỏ nhắn mạch lạc rõ ràng, đường may cẩn thận kín đáo, nhìn không được khen: “Lục nha đầu may thật khéo!”

Mèo Con hơi hơi mỉm cười nói: “Vương sư phụ khách lệ, bất quá chỉ là chút tài mọn mà thôi, chỉ cầu có thể khiến cho cháu con có thể bình an lớn lên”

Vương thị cũng gật đầu nói: “Ta cũng chỉ cầu tôn tử này có thể hảo hảo lớn lên”

Vương thị cùng Vương ni cô nói chuyện được nửa buổi, trước khi đi Vương ni cô vụng trộm hỏi Mèo Con: “Lục nha đầu, con còn muốn chép kinh Phật không?”

Mèo Con trong lòng nói một tiếng “Được!”, ngoài miệng lại nghi hoặc hỏi: “Con không phải đã thêu Địa Tạng Kinh đấy sao? Vương sư cô còn muốn thêu kinh thư gì? Ngài nói a! Con nhất định thêu được!”

Vương ni cô nói: “Lục nha đầu, con có điều không biết, việc thêu kinh Phật này là việc tích nhiều công đức, nhưng không phải người nào cũng có tay nghề tốt như con. Người nhà giàu chỉ có thể thuê tú nương (người làm nghề thêu) thêu kinh Phật mà cúng Bồ Tát”. Nàng thấy Mèo Con vẫn như cũ một bộ dạng cái hiểu cái không, liền cắn răng nói: “Ý tứ của ta là con có bằng lòng hay không đem pho kinh Phật kia ra, Triệu đại phu nhân nguyện ý mua mười lượng bạc”

Mèo Con vừa nghe lập tức xua tay nói: “Không thể được, con thêu kinh Phật này là vì muốn cầu phúc cho cháu con, không phải vì bạc”

Vương ni cô nhăn châu xoay động nói: “Bái Phật chú ý là tâm thành tắc linh, ta đem tú kinh của con về bái trước mặt Bồ Tát, cúng ba ngày ba đêm, sau khi lễ Bồ Tát chứng nhận tâm ý xong lại chuyển sang cho Triệu đại phu nhân, như thế nào?”

Mèo Con vừa nghe, mặt lộ vẻ tâm động, do do dự dự hỏi: “Có thể sao? Bồ Tát sẽ không trách tội?”

Vương ni cô vừa thấy thần sắc của nàng, biết là đã bị hấp dẫn, vội vàng nói: “Sẽ không! Địa Tạng Bồ Tát là vị Bồ Tát từ bi nhất, như thế nào có thể trách tội con đây?”

Mèo Con nghe xong phúc thân nói: “Vậy làm phiền vương sư cô!”. Mười lượng bạc cũng đủ tiền dầu vùng một năm, về phần Vương ni cô có được bao nhiêu tiền là chuyện của bà ta.

Vương ni cô nghe được mặt mày hớn hờ nói: “Không phiền toái! Một chút cũng không phiền toái”. Nàng trong lòng mừng thầm, kinh Phật này chuyển cho Triệu đại phu nhân, đại phu nhân ít nhất có thể cho bà ta năm mười lượng bạc, cái này kiếm được rất lời.

Vương ni cô nói: “Lục nha đầu bình thường nếu là có rảnh, cũng có thể thêu thêm vài bản kinh, coi như kiếm tiền cúng dầu vùng cho Bồ Tát”

Mèo Con vừa nghe, trong lòng mừng thầm: “Chỉ cần Vương sư cô muốn nói với con một tiếng là được”

Mèo Con sớm đã biết Vương ni cô có bán tú kinh cho nhà giàu. Tú kinh, Phật tượng là thứ mà phụ nữ yêu thích nhất, không chỉ có thể tích phúc, tiền công cũng cao. Nhưng mà nàng không có nói cách kiếm tiền này ra đâu, Vương ni cô này quả thật là mở cửa cho nàng.

Nàng cũng biết này Vương ni cô cắt xén không ít tiền, nhưng thêu kinh Phật so với thêu khăn tay dễ kiếm tiền hơn nhiều. Lại nói nàng đổi tay nghề của mình có tin tưởng, hiện tại nàng ít kiếm tiền một chút, chờ này khách hàng thấy được kĩ năng thêu thùa của nàng, nàng sẽ không sợ bà ta cắt xén tiền công của nàng nữa!

Mà Vương ni cô cũng suy nghĩ, lục nha đầu Cố gia này tay nghề thêu thùa ôi cha mẹ ôi giỏi thật là giỏi, người cũng nhỏ, lừa thật là dễ dàng, đem đến cho nàng một vài trăm cái tóc sẽ không sợ nàng không đem đồ tốt mà giao ra đây. Giá thu thấp như vậy, qua tay mình lại bán giá khác, ngu gì mà không kiếm tiền? Mỗi người đều tự mình suy nghĩ mà nở nụ cười tính toán. Một tiểu nha đầu nở nụ cười khờ dại ngây ngô, một lão bà nở nụ cười hòa ái dễ gần.

Sau khi tiễn bước Vương ni cô, quay đầu lại chỉ thấy Nam Qua nước mắt lưng tròng nhìn nàng: “Mèo Con, Địa Tạng Kinh kia của muội tốn nhiều công sức như vậy...”

Mèo Con vội vàng nói: “Tẩu tử, Địa Tạng Kinh này vốn là muội thêu cho cháu muội. Tỷ cũng đừng nghĩ nhiều nữa!”

Nam Qua rung rung nói: “Nếu không phải tại thân thể ta không tốt cũng sẽ không...”

Mèo Con nghe nhú mày nói: “Tẩu tử, tỷ đừng nghĩ nhiều, hảo hảo dưỡng thai mới được, tỷ yên tâm! Chúng ta cầu Bồ Tát phù hộ, cháu muội nhất định sẽ bình an lớn lên!”

Vương thị cũng đi ra nói: “Đúng vậy, Nam Qua con yên tâm, ta từ hôm nay trở đi sẽ ăn chay, cầu phúc cho tôn tử của ta!”

Nam Qua vừa nghe lập tức nói: “Con cũng...”

“Tẩu tử, tỷ không thể ăn chay”. Mèo Con vội vàng ngăn cản nói: “Tỷ ăn chay thì đứa trẻ sẽ không có dinh dưỡng, lúc này là lúc tỷ bồi bổ thân thể”

Vương thị gật đầu nói: “Đúng, muội muội con nói đúng, hiện tại là lúc con nên bồi bổ thân mình, không nên ăn chay, ta với muội muội con ăn chay là được”

Xem Phim hoạt hình anime online

Mèo Con vừa nghe, mặt nhất thời tái đi, nhớ tới buổi sáng mình vất vả nấu thịt kho tàu, liền như vậy bái bai nàng, không khỏi rơi hai giọt lệ! Sớm biết như thế lúc Hồng Lăng ăn nàng cũng ăn theo luôn cho rồi!

Nhưng mà nhìn đến Nam Qua cùng vương thị vẻ mặt thành kính, miệng nàng mím lại, âm thầm cắn răng nghĩ đến: “Quên đi! Coi như giảm béo đi!”. Nàng cúi đầu nhìn thân thể mình khô quắt, âm thầm khẩn cầu, đứa nhỏ này nhất định phải bình an sinh ra! Nàng cũng không muốn ăn chay hoài đâu bằng không sẽ biến thành sên bay!

“Cha! Mẹ! Chúng con đã trở về!”. Lúc chạng vạng, Mèo Con đang dọn đồ ăn lên bàn thì cửa truyền đến tiếng cười to vui vẻ của Cố Lộc, Mèo Con nghe được thanh âm vui vẻ nhị ca, vội vàng chạy đến: “Nhị ca!”

“Mèo Con!” Cố Lộc một phen ôm lấy nàng, hôn lên khuôn mặt phẩn tròn tròn của nàng vài cái.

“Nhị ca, đau a!” Mèo Con cười khanh khách, khuôn mặt nhỏ nhắn trốn tránh công kích của hắn: “Ca ca có râu!”

“Nam nữ bảy tuổi bất đồng tịch! Còn ra thể thống gì nữa!” Sau lưng truyền đến âm thanh tức giận của Cố Phúc, sau đó Mèo Con rơi vào trong lòng ngực của Cố Phúc: “Mèo Con, chỉ nhớ nhị ca không nhớ đến đại ca?”

Mèo Con cười khanh khách nói: “Đại ca vẫn còn thường xuyên thấy, nhị ca đã rất lâu không thấy!”

“Nha đầu hư hỏng không có lương tâm!” Cố Phúc điểm điểm cái mũi nhỏ của nàng, thấy nàng lắc lắc thân thể hướng hắn làm nũng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng giống như hoa hồng, nhìn không được cúi đầu hôn nhẹ lên của khuôn mặt nhỏ nhắn nàng.

Cố Lộc ở một bên bĩu môi nói: “Đại ca hiện tại như thế nào mà huynh không nói nam nữ bảy tuổi bất đồng tịch?”

Cố Phúc giận trừng mắt liếc nhìn Cố Lộc một cái, Trần Quân Ngọc mỉm cười nhìn ba huynh muội náo loạn, Vương thị bê bát không cười tùm tùm nói: “Được rồi, mau vào đi! Rửa mặt rồi đi ăn cơm! Đói bụng không?”

“Mẹ!”

“Tứ thẩm!”

Ba người hồ hê tiến vào, Cố Lộc cười hi hi tiến lên tiếp nhận bát đĩa trong tay Vương thị nói: “Mẹ, con đã trở về!”

Vương thị sờ sờ đứa con thứ hai đã hai năm không thấy, hốc mắt đỏ lên, ghen ngào nói: “Lộc Nhi thật gầy!”

Cố Lộc cười hi hi giơ hai cánh tay nói: “Mẹ người đừng thấy con gầy con rất khỏe! Người xem!” Hắn trở mình một cái té ngã, mà bát đĩa trong tay vẫn như cũ vững vàng ở trong tay hắn.

Vương thị bị hù nhảy dựng, bừng tỉnh, liền cười vỗ thân mình hân hăng: “Tứ tiểu tử! Ra ngoài hai năm, so với đệ đệ con còn nghịch ngợm!”

Cố Toàn từ trong phòng chạy đến, hưng phấn hô: “Nhị ca, đệ cũng muốn chơi!”

Cố Lộc cười ha ha ôm lấy tiểu đệ, ném lên không, Cố Toàn vui vẻ khanh khách cười không ngừng, Mèo Con ở một bên nhìn đến kinh ngạc, nhị ca khi nào thì có sức lực nhiều như vậy? Trò chơi này cần nhiều sức lực lắm?

Cố Phúc thấy nàng nhìn không chuyển mắt nhị đệ cùng tiểu đệ chơi đùa, nghĩ đến nàng cũng hâm mộ, cúi đầu cười nói: “Mèo Con cũng muốn chơi sao?” Nói xong liền đem tiểu thân thể mềm mại trong lòng ngực mình tung lên, sau đó vững vàng tiếp được.

Mèo Con sợ tới mức kêu một tiếng, lại thấy chính mình rơi vào trong lòng ngực Cố Phúc, hồi tưởng cảm giác kích thích vừa rồi, nhìn không được cười khanh khách: “Đại ca, muội còn muốn chơi!” (Này này này! Anh tung đi nhé! Anh mà chụp hụt thì sinh con không kịp mà trả chon am chính đầu nhá! =.=)

“Được!”

Vương thị ở một bên nhìn xem lo lắng, chỉ sợ hai đứa con lớn không cẩn thận đem đệ đệ muội muội làm bị thương, vội nói: “Các người mau để đệ đệ muội muội xuống, đều đã lớn như vậy, như thế nào mà còn đùa giỡn giống tiểu hài tử!”

Trần Quân Ngọc mỉm cười nói: “Thẩm, người yên tâm, sẽ không để hai người họ ngã đâu!”

Mèo Con cùng đại ca chơi một hồi, vươn tay nhỏ bé: “Ngọc ca, ôm một cái!”

Trần Quân Ngọc mỉm cười ôm tiểu búp bê hưng phấn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đem nàng đặt ở trên cổ mình, Cố Toàn vừa thấy, lập tức tiến lên ôm đầu Trần Quân Ngọc làm nũng nói: “Ngọc ca, đệ cũng muốn ôm một cái! Đệ muốn cười ngựa!”

Mèo Con lắc lắc tiểu thân thể: “Ngọc ca, muội muốn cười ngựa! Không để ý đến tiểu ca!”

Trần Quân Ngọc bị hai tiểu hài tử cuốn lấy cười ha ha: “Toàn Nhi, đệ đợi một chút, một hồi Ngọc ca cùng đệ chơi!”

Lúc Cố Tứ Ngu về nhà, liền thấy mấy đứa con lớn nhất đang cùng hai tiểu nhân nhi ở trong sân chơi cười ngựa, tiểu nữ nhân tay nhỏ bé gặt gao nắm áo Ngọc Nhi, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng khanh khách cười, không khỏi lắc đầu, con gái xưa nay nhu thuận, rất ít thấy chơi đùa như vậy.

Nhưng thật ra Cố Phúc liếc mắt một cái liền thấy được Cố Tứ Ngưu: “Cha”

Mọi người ngừng lại, Cố Tứ Ngưu nói: “Đi vào trong nói chuyện đi, Mèo Con mau xuống, như thế nào có thể ngồi ở trên cổ Ngọc ca đây?”

Mèo Con chu cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, Trần Quân Ngọc vội vàng đem nàng ôm vào trong ngực: “Tứ thúc, chúng ta đang đùa a!” Hắn yêu thương tiểu oa nhi trong lòng ngực nói: “Mấy tháng không thấy, Mèo Con cao một tí, cũng nặng hơn một tí!”

Mèo Con nhớ tới mấy tháng tới phải ăn chay, trong lòng yên lặng tiếp một câu, nàng sẽ lập tức thật gầy!

Cố Tứ Ngưu đột nhiên nhớ tới cái gì, cười ha ha nói: “Nha đầu kia đã trưởng thành, cũng biết trang điểm! Các người không trở về nên không biết, khoảng thời gian trước răng cửa của nàng bị rụng, cả ngày ngậm miệng không chịu nói, cho đến khi răng cửa mọc lại, mới bằng lòng mở miệng!”

“Cha!” Tiểu nha đầu bắt đầu nóng nảy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giờ nắm tay nho nhỏ lên nói: “Cha rõ ràng đã hứa với con là không nói với ca ca!”

“Ha ha...” mọi người cười ngả trái ngả phải, Trần Quân Ngọc nhìn cười nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mèo Con, hường miệng của nàng nhìn nhìn, quả nhiên chỗ răng cửa mọc không đều: “Ha ha...” hắn nhìn không được âm ỉ cười to.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nha đầu đỏ lên: “Mẹ...” đáng thương hể hể hô một tiếng, Vương thị nhìn cười nói: “Được rồi, đừng cười! Không phải các người cũng có lúc thay răng! Đều vào ăn cơm đi, đồ ăn đều lạnh cả rồi!”

“Ài! Được! Được! Chúng ta đều vui vẻ đến hồ đồ rồi!” Trần Quân Ngọc thấy đôi mắt tròn xoe, trắng đen rõ ràng của Mèo Con, cái miệng nhỏ nhắn gât gao mím lại, hai tay nhỏ nhắn nắm chặt, giống như một bộ dạng con mèo nhỏ, nhìn cười nhờ nhờ tay nhỏ của nàng để nàng vui vẻ trở lại.

Nam Qua đem đồ ăn mang lên bàn, Cố Tứ Ngưu kinh ngạc nhìn trước mặt Vương thị cùng Mèo Con một đĩa nắm mèo, nghi hoặc hỏi: “Các người làm cái gì vậy?”

Mèo Con nghe vậy mặt thiếu tái lại, vui đầu ăn cơm, cố gắng bỏ qua mùi thịt kho tàu, Vương thị nói: “Ta cùng Mèo Con ăn chay”

“Vì cái gì?” Cố Tứ Ngưu nhú mày hỏi, nhìn con gái cúi đầu ăn, không khỏi đau lòng nói: “Nàng làm gì vậy? Mèo Con đang tuổi ăn tuổi lớn, ăn chay làm cái gì?”

Vương thị tức giận nói: “Ta cùng Mèo Con ở trước mặt Bồ Tát đã hứa, trước khi tôn tử của ta ra đời đều ăn chay, để cầu phúc cho tôn tử của ta”

Cố Phúc nghe vậy liếc mắt nhìn Nam Qua trách cứ một cái: “Cái gì mà thần linh quỷ quái! Nàng cùng Vương ni cô làm cái gì? Còn liên lụy mẹ cùng Mèo Con nữa hả?”

Nam Qua mặt đỏ lên, lắp bắp nói: “Ta...”

“Đại ca, là muội tự nguyện”. Mèo Con ngẩng đầu, cuối cùng lưu luyến nhìn thịt kho tàu liếc mắt một cái, sau đó dứt khoát thu hồi ánh mắt nói: “Là muội tự mình thề trước mặt Địa Tạng Bồ Tát, trước khi đứa bé được sinh ra thì không thề ngồi không! Đại tẩu không biết gì cả”

Ở đây trừ bỏ Vương thị, Nam Qua, Mèo Con ra những người còn lại đều là Nho sinh, đối với loại chuyện tình cầu thần bái phật này, luôn luôn cười nhạt. Cố Phúc há mồm vừa muốn nói gì, Vương thị lông mi dựng thẳng lên: “Tốt lắm! Đừng nói gì cả! Các người cứ tin tưởng thánh nhân Đại lão gia của các người đi, ta thì cầu Bồ Tát của ta! Ta muốn một tôn tử!”

Cố Lộc vừa thấy không khí không tốt, vội vàng ngắt lời nói: “Ăn chay tốt! Mẹ, con ở bên ngoài nhiều năm, cũng học được vài món ăn chay, ngày mai con xuống bếp bộc lộ tài năng với mẹ!”

Vương thị vừa nghe, thần sắc hơi dịu đi. Mèo Con cười khúc khích, rung đùi đắc ý ngâm nga nói: “Tứ viết: quân tử viễn bào trù (người quân tử thì phải xa nhà bếp). Nhị ca huynh đã quên thánh nhân dạy bảo?”

Cố Phúc nghe được sừng sốt, không khỏi hỏi: “Mèo Con, muội làm sao biết những lời này?”

Mèo Con tiếp tục bồi nói: “Tứ viết: Tam nhân đồng hành, tất hữu ngã sư yên. Hữu bằng tự viễn phương lai bất diệc nhạc hồ! (*)”. Đầu nhỏ của nàng cúi ăn cơm, miệng lại nói luận ngữ, bộ dáng đáng yêu làm cho mọi người cười ha ha, nàng nhìn nhìn cái mũi nhỏ nói: “Mỗi ngày nghe ca ca đọc, muội đều thuộc!”

(*)Chú thích:

“Tam nhân đồng hành, tất hữu ngã sư yên”: Ba người cùng đi, tất có một người là thầy của ta.

“Hữu bằng tự viễn phương lai bất diệc nhạc hồ”: Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn.

Cố Phúc mừng rỡ: “Mèo Con thật thông minh, bất quá những lời này cũng không phải là trong Luận ngữ, cũng không phải có ý là quân tử không thể xuống bếp”

“Đi?” Mèo Con nghi hoặc ngẩng đầu nhỏ, không phải?

Cố Phúc yêu thương sờ sờ đầu nhỏ của nàng: “Những lời này là xuất phát trong Lễ kí, sau lại được Mạnh Tử trích dẫn, để nói tấm lòng không đành sát sinh chứ không phải nói quân tử không thể xuống bếp nấu cơm”

“Á!” Mèo Con kinh ngạc kêu một tiếng, nàng cũng không biết, còn tưởng rằng chính là không thể ý tứ xuống bếp á!

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng khẽ nhếch, vẻ mặt kinh ngạc đáng yêu, làm cho mọi người không kim được yêu thương, Trần Quân Ngọc thân thủ sờ sờ đầu nhỏ của nàng nói: “Mèo Con có muốn học viết chữ không?”

Mèo Con nhàn tình sáng lên: “Ngọc ca dạy muội sao?”

Trần Quân Ngọc cười lắc đầu: “Không phải ta, có lão sư khác”. Hần tiếng nói vừa dứt, Cố Phúc nở nụ cười thật tươi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Cả nhà nói chuyện phiếm

Có mờ ám! Hai tròng mắt Mèo Con tỏa sáng nhìn Trần Quân Ngọc, nghe tiếng cười của Cố Phúc, Mèo Con cảm giác được mùi mờ ám vị.

Trần Quân Ngọc cười ôn hòa, đối Vương thị nói: “Tứ thẩm, con muốn nhờ người...” mặt hần dần dần đỏ lên, nhìn bộ dáng này của hần, mọi người còn có thể không biết.

Wang thị vui sướng hỏi: “Ngọc Nhi, con thật sự có đối tượng để ý rồi sao? Là con gái nhà ai? Bộ dạng lớn lên trông thế nào?”

Trần Quân Ngọc vừa nghe, không khỏi dờ khóc dờ cười lắc đầu: “Tứ thẩm, nam nữ thụ thụ bất thân, con làm thế nào có thể cùng cô nương nhà người ta gặp mặt đây?”

Wang thị vừa nghe, không khỏi thất vọng nói: “Chẳng lẽ không phải bảo ta đi cầu hôn sao?”

Cố Phúc mỉm cười nói: “Đúng là nhờ mẹ đi cầu hôn, mẹ, thân phận vợ Ngọc Nhi rất khó lường, nàng chính là cháu gái của Võ anh đại diện đại học sĩ Liễu đại nhân!”

“Võ anh đại diện đại học sĩ?” Mèo Con lắp bắp kinh hãi, nàng chưa từng nghe qua võ anh đại diện đại học sĩ, nàng chỉ biết các đại học sĩ văn võ uyên bác mới có thể là một trong hai trọng thần của triều đình, chẳng lẽ Ngọc ca để ý con gái của một vị quan lớn?

“Võ anh đại diện đại học sĩ là gì?” Vương thị mơ hồ, nàng chưa từng nghe qua chức vị, chức quan cao nhất mà nàng từng thấy là lúc chợ trên trấn, nhìn thấy tri huyện đại nhân, ở trong lòng, trong mắt của nàng tri huyện đại nhân chính là cao rồi.

“Cháu của Liễu đại nhân?”. Cố Lộc cũng không phải là Vương thị cùng Cố Tứ Ngu, hần nhảy dựng lên: “Ngọc ca thật sự muốn lấy cháu gái của Liễu đại nhân? Thật tốt quá!”. Hần hưng phấn nói: “Ngọc ca, chúc mừng huy nh!”

Trần Quân Ngọc đẩy mắt hiện lên một tia lo lắng, Mèo Con tưởng mình hoa mắt, bởi vì nàng nháy mắt mấy cái thì Trần Quân Ngọc vẫn như cũ một bộ dạng ôn hòa tươi cười: “Cha của Liễu cô nương, vừa lúc là giáo thụ trong học phủ, Liễu phu nhân nghĩ muốn chờ đầy năm sẽ mời tứ thẩm đến ăn bữa cơm rau dưa”

“Ta?” Vương thị nhất thời khần trương chân tay luống cuống: “Ta được không? Vị kia chính là phu nhân đại quan! Ta bất quá chỉ là một người phụ nữ ở nông thôn mà thôi...”

Trần Quân Ngọc ngạc nhiên cười nói: “Tuy Liễu học sĩ là đại quan, nhưng Liễu giáo thụ không phải là đại quan, người luôn luôn hiền lành, Liễu phu nhân cũng là một người hiền lành không kém”

Cố Tứ Ngu hỏi: “Ngọc Nhi, Liễu giáo thụ như thế nào lại đem con gái gả cho con?”

Cố Phúc thấy Trần Quân Ngọc ngưng ngừng nói, liền trả lời: “Cha, Liễu giáo thụ là giáo thụ trong học phủ của chúng con, chuyên môn quản lý chúng con đọc sách...”

Trong sự tự thuật của Cố Phúc, Mèo Con dần dần đã biết sự tình đại khái. Nguyên lai Liễu giáo thụ tuy rằng là con cháu dòng chính của đại thế tộc Liễu gia ở Tô Châu, là đệ đệ ruột thịt Liễu đại học sĩ, nhưng hần là con thứ xuất, Liễu đại học sĩ mới là con vợ cả. Nhưng hần kém hơn so với đại ca của mình, học hành không giỏi, ba mươi bảy tuổi mới đậu Lãm sinh, bốn mươi bốn tuổi mới đậu cống, dựa vào quan hệ của gia tộc, vào trong Tô Châu phủ làm giáo thụ.

Tuy hấn không giỏi học hành, nhưng đặc biệt yêu thích anh tài thân sĩ, đối với Trần Quân Ngọc và Cố Phúc tuy còn trẻ nhưng đã thi đậu Lẫm sinh rất có chiều cố. Năm đó sau khi hai người thi đậu Lẫm sinh, đã muốn lập tức tham gia thi hương, vẫn là Liễu giáo thụ ngăn cản. Cũng nói cho bọn họ biết nóng vội chẳng làm được gì, bảo bọn họ ở trong học phủ hảo hảo học vài năm rồi hấn thi. Trải qua vài năm sống chung, Liễu giáo thụ đối với nhân phẩm Trần Quân Ngọc rất hài lòng, liền muốn đem con gái gả cho hấn.

Liễu giáo thụ này học hành không giỏi, con nối dòng cũng không nhiều, vợ cả qua tuổi bốn mươi chỉ có một đứa con. Liễu giáo thụ dưới sự chỉ đạo của mẹ cả, nạp một thiếp, thiếp thất sinh được một nữ một nam. Người Trần Quân Ngọc muốn kết hôn chính là con gái do thiếp thất đó sinh ra, là trưởng nữ Liễu Văn Lệ, tự là Lệ Nương, năm nay mười ba tuổi. Liễu giáo thụ có một con trai tên Liễu Văn Lý năm nay mười một tuổi.

Mèo Con trong lòng âm thầm suy nghĩ, con vợ kế chính là thứ nữ, khó trách Ngọc ca có thể lấy được con gái thế gia. Bất quá thế gia chính là thế gia, cho dù là thứ nữ, cũng có thể so với nữ tử trong thôn tốt hơn nhiều, Ngọc ca nhiều năm như vậy vẫn không chịu thành thân, phỏng chừng chính là không muốn lấy nữ tử trong thôn.

“Cái gì? Con không phải thành thân ngay mà là phải đợi sau hai năm?”. Thanh âm kinh ngạc của Vương thị truyền đến, làm cho Mèo Con hồi thần.

Trần Quân Ngọc gật đầu nói: “Vâng, sau lễ mừng năm mới sẽ bắt đầu chuẩn bị thi hương, chờ thi hương xong thì lại đến kì thi xuân, sau đó là thi đình. . . cho nên không thời gian thành thân, vẫn là chờ con thi đậu mới nói sau. Lại nói Liễu cô nương tuổi cũng nhỏ một chút, hai năm sau cũng là lúc nàng cập kê, thành thân là thích hợp nhất”

Vương thị nghĩ một chút, chế nhạo nói: “Hiện tại đã biết yêu thương vợ rồi?”

Trần Quân Ngọc cười cười cũng không nói lời nào, Cố Tứ Ngu nghe được bọn họ muốn đi thi Hương, không khỏi hỏi: “Các con chuẩn bị sang năm đi thi hương?”

Hai người gật đầu, Cố Tứ Ngu nghĩ, vốn là nghĩ cuối năm sửa chữa phòng ốc trong nhà lại một chút, hiện tại xem ra vẫn là tạm thời khoan làm.

Ngay lúc cả nhà đang vui cho Trần Quân Ngọc, Cố Thọ mặt đỏ lên, lắp bắp nói: “Ngọc ca, huynh thành thân với Liễu cô nương rồi? Chiêu Đệ kia phải làm sao bây giờ?”

“Chiêu Đệ?” Trần Quân Ngọc mờ mịt ngẩng đầu hỏi: “Ai là Chiêu Đệ?”

Cố Thọ mặt đỏ lên nói: “Chính là Chiêu Đệ trong nhà Tôn viên ngoại, nàng đợi huynh nhiều như vậy năm! Huynh như thế nào có thể bội tình bạc nghĩa?”

“Chiêu Đệ nhà Tôn viên ngoại?”. Trần Quân Ngọc nhíu mày nói: “Thọ Nhi, đệ có phải hiểu lầm gì hay không? Ta chưa từng nghe qua người này a!”

“Thọ Nhi!” Cố Tứ Ngu quát: “Con hồ đồ gì đấy! Tôn viên ngoại chưa từng cùng Ngọc Nhi nghị thân gì cả, cái gì kêu bội tình bạc nghĩa!”

Cố Thọ nói: “Chiêu Đệ nói với con, lúc nàng mười tuổi, đã có nhờ người đến đây nghị thân với Ngọc ca, Ngọc ca cũng không có cự tuyệt !”

Trần Quân Ngọc không biết nên khóc hay cười nói: “Ta căn bản là không biết chuyện này cự tuyệt như thế nào?”

Cố Tứ Ngu nói: “Ngọc Nhi, chuyện này là ta không tốt, lúc ấy đại bá của con đến hỏi ta, ta lúc ấy không có lập tức từ chối hấn, lúc ấy Chiêu Đệ mới mười tuổi, con cũng mới mười ba tuổi, ta nghĩ các con tuổi đều còn nhỏ, con lại vội vàng thi tú tài, nên không nói với con. Sau ta lại quên chuyện này, nhưng không nghĩ tới nhà bọn họ vội chờ người đến bây giờ”

Trần Quân Ngọc lắp bắp kinh hãi, nhưng kiên định nói: “Tứ Ngu thúc, nếu không có Liễu giáo thụ làm mai cho con, con hiện tại cưới Tôn cô nương cũng không sao, nhưng mà ta đã đáp ứng Liễu giáo thụ, chuyện của Tôn cô nương con trước đây căn bản không biết, con sẽ không thú của nàng!”

Cố Thọ nhảy dựng lên, mặt đỏ lên, lắp bắp chỉ vào Trần Quân Ngọc: “Ngọc ca, huynh. . .”

Mèo Con ở một bên mắt lạnh xem xét nửa ngày, đột nhiên nói một câu: “Tam ca, huynh có phải thích Chiêu Đệ tỷ? Huynh đã thích Chiêu Đệ tỷ, Ngọc ca không cưới Chiêu Đệ tỷ, huynh liền cưới tỷ ấy đi!”

Mèo Con tiếng nói vừa dứt, Cố Thọ trên mặt nhất thời đỏ rực lên, quả thực có thể chiêm chín cả một quả trứng! Mọi người thấy bộ dạng của Cố Thọ, không khỏi nở nụ cười, Trần Quân Ngọc cười lắc đầu, nâng nhẹ tay điểm cái mũi nhỏ của Mèo Con: “Tiểu quý tinh linh!”

Vương thị cùng Cố Tứ Ngu đều là người từng trải, thấy bộ dạng kia của hấn, Vương thị không khỏi hỏi: “Thọ Nhi, Mèo Con nói là sự thật? Con thích Chiêu Đệ kia? Cùng nàng. . .”

“Không có!” Cố Thọ mặt đỏ lên lớn tiếng nói: “Chiêu Đệ là một cô nương tốt lại đứng đắn, chúng con chưa từng trao đổi gì cả, là con. . .”

“Là đệ tự mình đa tình?”. Cố Phúc nhún cười nói: “Không có trao đổi gì, như thế nào ngay cả khuê danh cô nương nhà người ta cũng đã biết?”

Cố Thọ nhất thời nóng nảy: “Đại ca huynh nói vậy! Đệ không cho huynh phá hư danh tiết của Chiêu. . . danh tiết của Tôn cô nương! Là đệ tự mình đa tình, vụng trộm hỏi thăm tên của nàng! Không phải nàng nói cho đệ biết !” Hấn tiếng nói vừa dứt, mọi người cười ngả trái ngả phải, hấn mới biết được bị đại ca lừa.

Mèo Con cười ghé vào trên bàn xoa bụng, trời ạ! Nàng lần đầu tiên biết Tam ca như vậy !

“Thọ Nhi, nếu con thật sự thích Tôn cô nương, mẹ sẽ đi giúp con đi nói một tiếng, nếu không thích, mẹ liền tìm cô nương khác cho con?” Vương thị cười hỏi.

Cố Thọ cúi đầu, hai tay khấn trương nắm lại: “Con tính cái gì ! Người ta thích là thư sinh như đại ca, Ngọc ca!”

Mèo Con đỏ khò cái miệng nhỏ nhắn nói: “Thư sinh có cái gì tốt! Cả ngày như con một sách! Tam ca tốt nhất! Tam ca biết mở tiệm buôn bán, biết làm búp bê cho Mèo Con, còn có thể giúp mẹ làm thùng gỗ! Tam ca tốt nhất!”

Nghe lời nói trẻ con của tiểu muội, Cố Thọ khò miệng hơi hơi mỉm, nhưng Cố Phúc lại điểm nhẹ đầu nhỏ của nàng.

Vương thị nghĩ nói: “Như vậy đi, ta trước tìm một bà mối đến hỏi thử, nếu người ta cũng đáp ứng, Tôn cô nương cùng Thọ Nhi cũng là xứng đôi”. Nàng thấy bộ dạng Cố Thọ mừng rỡ như điên, không khỏi giận nói: “Bất tự còn chưa thống nhất, đã biết sủng vợ, chờ sau khi cưới, ta nghĩ trong mắt người làm gì còn người mẹ này!”

Cố Thọ vừa nghe liền nói: “Mẹ, người yên tâm, Chiêu Đệ rất hiếu thuận hiền lành! Nàng nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ người!”

Vương thị cười lắc đầu, lại nhìn đứa con thứ hai, liền mắng: “Còn có con đày Lộc Nhi, đã bao nhiêu tuổi rồi, còn không chịu thành thân! Ta mặc kệ, con phải ở lại thành thân xong rồi muốn đi đâu thì đi!”

Cố Lộc vừa nghe không khỏi mặt khổ nói: “Mẹ, việc hôn nhân của con không vội, nam tử hán đại trượng phu, trước phải lập nghiệp sau mới thành gia!”

Vương thị nghiêm mặt nói: “Ta chỉ nghe nói qua trước thành gia sau lập nghiệp...”

Cố Tứ Ngu nói: “Được rồi, muốn tìm vợ cho Lộc Nhi nhất thời cũng tìm không thấy, trước hết chuẩn bị cho Ngọc Nhi cùng Thọ Nhi sau đó hãy tính”

Cố Lộc nghe vậy nhìn cha cảm kích, sợ Vương thị không thuận theo không buông tha, vội vàng nói: “Mẹ, người xem, lần này con trở về mang cho người rất nhiều đồ vật này nọ”. Nói xong đem tay nải của mình mang đến, gọi Cố Thọ, Cố Quý, Cố Toàn đem đồ đạc để trên bàn.

Chính là vài nhuộm màu sắc tươi đẹp, một đôi trâm cài bằng đá thủy tinh long lánh, trang sức bằng bạc, đủ loại kiểu dáng son bột nước, Mèo Con xem một trận hoa mắt, nói Nhị ca mang đồ về càng ngày càng tốt a! Vương thị kinh hô một tiếng: “Nhiều đồ vật này nọ như vậy, phải dùng hết bao nhiêu tiền a!”

“Không có bao nhiêu tiền, mẹ người xem, đây là phấn Hàng Châu, con mang riêng về cho người”. Cố Lộc cầm lấy một cái hộp nhỏ cực tinh xảo như hiện vật quý đưa đến trước mặt Vương thị.

Vương thị nhìn trước mặt hộp hoa mai nhỏ trước mắt: “Nhìn cái hộp đã biết là hàng tốt rồi!” Nàng mở ra hộp ra, một cỗ mùi hương hoa sen xông vào mũi, bên trong phấn trắng noãn nhẵn nhụi, hương khí tản vào mũi, nàng không khỏi mặt mày hớn hớn nói: “Ta sắp già rồi, cần gì thứ này a!” Nàng tuy là nói như vậy, nhưng tay vẫn nắm chặt cái hộp.

“Thật là mịn a, Nhị ca, đây là phấn loại tốt nhất phải không?”. Mèo Con ở một bên xem xét liếc mắt một cái nói, nếu nàng nhớ không có nhầm, son bột nước ở cổ đại đều có trộn với chì, mà cái gọi là hồ phấn chính là bột chì cổ đại.

“Đúng vậy, đây chính là phấn Hàng Châu, đều là dùng hồ phấn thượng đẳng nhất”. Cố Lộc cười tủm tỉm nói: “Mèo Con đã sắp trở thành đại cô nương, cũng nên thoa son đánh phấn này nọ đi”

Vương thị gật gật đầu: “Đúng vậy! Mèo Con sau này cũng phải học trang điểm đi!”

Mèo Con mỉm cười, cũng không nói tiếp, nàng cũng không muốn đem bột chì này nọ thoa lên mặt để hủy nhan sắc a, nàng đối với làn da trắng trẻo như đậu hũ của mình rất hài lòng! Tùy tay lấy một khối vải dệt màu vàng, tơ lụa mềm mại, nhẹ nhàng dễ chịu, nàng mỉm cười, quay đầu nói với Nam Qua: “Mẹ, đại tẩu, hai người xem vải này thật mềm a, đúng lúc có thể dùng để may áo cho em bé”

Nam Qua liú liú nói: “Vải đắt tiền như vậy dùng để may quần áo có em bé! Thật là lãng phí a!”

Mèo Con nói: “Bởi vì là em bé nên mới phải may bằng vải mềm a! Về sau con nít nhà chúng ta nhất định nhiều, trước may cho lão đại mặc, lão đại mặc xong rồi đến lão nhị mặc...” nàng mặt mày cười đến rạng rỡ nói: “Nhiều vải như vậy, có thể làm vài bộ quần áo !”

Vương thị cũng tiến lên sờ sờ nói: “Thật sự a! Màu sắc vải này nhẹ nhàng, nhưng lại mềm mại, may quần áo cho em bé là thích hợp nhất”

Mèo Con thấy dời đi được sự chú ý Vương thị, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức nhớ tới Ngọc ca nói muốn cho dạy nàng viết chữ, nàng lôi kéo vạt áo Trần Quân Ngọc nói: “Ngọc ca, huynh nói muốn dạy muội viết chữ, là thật vậy chăng?”

Trần Quân Ngọc gật đầu nói: “Ta có thể lừa muội sao?”. Hắn cùng Cố Phúc thoáng nhìn nhau, liền hướng Cố Tứ Ngu đứng lên giải thích. Nguyên lai Liễu phu nhân ở trong thành này, chuẩn bị cuối năm sẽ về Liễu gia ở Đông Sơn trấn cách thôn không xa, đến lúc đó Liễu cô nương cũng sẽ đi theo đến đây. Liễu phu nhân nghe nói Cố Phúc có một tiểu muội cũng ở Đông Sơn trấn, liền muốn mời Mèo Con đến nhà bà ấy làm khách.

Trần Quân Ngọc mỉm cười nói: “Liễu cô nương tinh thông cầm kỳ thi họa, may vá thêu thùa nghe nói cũng không tệ, lúc Mèo Con đến đó Liễu cô nương chính là thầy của muội”

Mèo Con vừa nghe liền quay đầu chuyển hướng nhìn Cổ Tứ Ngu, Cổ Tứ Ngu trầm ngâm một lát nói: “Cũng đúng, tuy nói nữ tử chỉ cần biết may và thêu thùa là được nhưng có thể biết viết chữ cũng không tồi, chờ Liễu phu nhân cùng Liễu cô nương đến đây, để cho muội muội con ở cùng các nàng một khoảng thời gian đi”

Mèo Con cười tủm tỉm ngẩng đầu: “Ngọc ca, muội giúp huynh nhìn tân nương tử, huynh cho muội ưu đãi gì?”

Trần Quân Ngọc nghe vậy ngạc nhiên cười: “Mèo Con muốn cái gì?”

Mèo Con nghiêng đầu lo lắng một lát, còn thật sự nói: “Muội còn chưa nghĩ ra, về sau nghĩ ra sẽ nói với Ngọc ca”

“Được!” Trần Quân Ngọc một ngụm đáp ứng.

“Ngoéo tay đi”

“Được, ngoéo tay”

Ngón tay thon dài trắng nõn ôm lấy ngón tay phấn nộn nhỏ nhắn, Trần Quân Ngọc tràn đầy ý cười ôm lấy tiểu oa nhi, yêu thương hôn: “Quý nha đầu!”

Mèo Con cười mị mắt to, đầu nhỏ hướng trong lòng hân cộ cộ, mọi người thấy thế đều bật cười.

Lúc này Cổ Tứ Ngu gõ gõ đầu thuốc, một bên nhả khói một bên hỏi: “Nhị tiểu tử, lần này con trở về, còn chuẩn bị lại đi nữa sao?”

Vương thị cũng liếc ý cười nói: “Nhị tiểu tử, trong nhà so với trước kia đã khá hơn một chút, con cũng không cần bốn ba ngoài đường nữa, vài năm mới gặp con một lần, ngay cả vợ cũng...” Nói xong nàng liền nghẹn ngào.

Cổ Lộc chần chờ một chút nói: “Cha, mẹ, con chuẩn bị đi một chuyến nữa, lần này con muốn mang theo Thọ Nhi cùng đi. Chờ lần này buôn bán lời một chút, con sẽ mở một cửa hàng trong huyện, mua vài mẫu đất, an ổn qua ngày”

“Cái gì?!” Vương thị kinh kêu lên: “Thọ Nhi cũng phải đi?!”

Cổ Thọ nói: “Mẹ, con muốn đi theo nhị ca ra ngoài học kinh nghiệm”

Cổ Tứ Ngu buồn thanh hút thuốc sau một lúc lâu mới nói: “Nam nhi chí tại tứ phương, Thọ Nhi cũng không còn nhỏ, nên ra ngoài trải nghiệm”

Vương thị thấy Cổ Tứ Ngu nói như vậy, trong lòng biết cho dù nàng phản đối cũng vô dụng, không khỏi thở dài một hơi: “Con lớn rồi không cần mẹ nữa”

Mèo Con vội vàng ôm lấy Vương thị nũng nịu nói: “Mẹ, con cần người a, con sẽ làm áo bông nhỏ bên cạnh người”

Vương thị nín khóc mỉm cười, ôm lấy con gái nói: “Vẫn là bé ngoan ngoan nhất”

Mọi người nghe vậy đều nở nụ cười, Cổ Tứ Ngu yêu thương sờ sờ đầu nhỏ của con gái: “Đúng vậy, còn là bé ngoan của chúng ta nữa”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Làm mai tôn gia

Mọi người nói chuyện đến hơn nửa đêm, sáng sớm hôm sau, cả nhà Cổ gia không hẹn mà đều dậy muộn. Vương thị trong lòng có tâm sự nên đã sớm thức dậy, rửa mặt chải tóc.

Cổ Tứ Ngu ở trên giường trở mình một cái, ngáp nói: “Như thế nào mà thức dậy sớm như vậy?”

Vương thị nói: “Hôm nay ta đi tìm lão Điền, nhờ nàng qua cầu hôn Tôn gia”

Cổ Tứ Ngu đứng dậy nói: “Cũng đúng, dù sao Thọ Nhi tuổi cũng không còn nhỏ”

Vương thị nói: “Toàn Nhi và Mèo Con cũng không còn nhỏ, chàng chừng nào tính làm lại phòng? Chẳng lẽ cứ để chúng nó ở chung một phòng như thế mãi?”

Cố Tứ Nguru nói: “Phúc Nhi cùng Ngọc Nhi sắp phải thi hương, trong nhà vẫn còn phải lo lắng ít nhiều, chờ chúng nó thi xong rồi nói”

Vương thị tức giận nói: “Chờ chúng nó thi đậu, ít nhất phải hai năm, Mèo Con lúc đó cũng đã mười tuổi! Con gái nhà ai đã lớn như thế mà còn ngủ chung với ca ca của mình còn thành bộ dạng gì nữa? Chàng không lo nhưng ta thì không thể không lo!”

Cố Tứ Nguru cúi đầu lo lắng sau một lúc lâu nói: “Nếu không nhờ đại ca thuê một gian phòng trên trấn, dù sao Lộc Nhi cùng Thọ Nhi cũng phải ra ngoài, nằng vừa lúc mang theo Mèo Con cùng đi trông cửa tiệm, ta tìm người lại đây sửa phòng”

Vương thị mất liếc nhìn hắn: “Đại ca chàng hay là đại ca của ta?”

Cố Tứ Nguru bắt đắc dĩ nói: “Đại ca nằng, ta bảo Phúc Nhi mang Toàn Nhi đi, dạy nó học đồ phải để nó cả ngày chỉ biết chơi đùa”

Vương thị nói: “Phúc Nhi bận rộn như vậy nào có thời gian rảnh a? Chàng đừng để nó trông đê đê”. Nằng vừa chải tóc vừa nói: “Lại nói phải để cho Phúc Nhi toàn tâm chuẩn bị cho cuộc thi!”

Cố Tứ Nguru nhất thời không nói gì: “Được rồi, vậy để cho Toàn Nhi ở lại, đồ phải lên trấn trên sẽ quên hết cách viết chữ”

Vương thị tức giận nhìn hắn một cái, xoay người ra cửa phòng. Nằng nguyên tưởng rằng Nam Qua còn chưa thức dậy, nhưng vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Nam Qua đang bê điểm tâm nóng hôi hổi tiến vào. Vương thị nhất thời sắc mặt dịu xuống: “Sao con không ngủ thêm một chút?”

Nam Qua cười ngây ngô nói: “Đến giờ liền tỉnh, nhân lúc cháo còn nóng mẹ ăn điểm tâm trước đi, con đi hấp bánh bao cho người”

Vương thị vừa lòng gật gù đầu, ra cửa tìm một người nhờ đến nhà lão Điền nói lát nữa nằng sẽ đến tìm, mới ngồi xuống ăn cháo.

Đứa bé kia vừa ăn bánh mỳ vừa lười biếng chạy hướng về nhà lão Điền. Trùng hợp là mới được một đoạn, thì thấy lão Điền đang đi đến đây, trong tay còn cầm một cái rổ, nó vội vàng dừng lại, gọi lớn: “Lão điền người tới vừa lúc, Tứ thái thái đang tỉnh đến nhà người”

Lão Điền nghi hoặc nói: “Tứ thái thái nói thế, tìm ta có việc gì sao?”. Từ sau khi Cố Phúc thi đậu tú tài, trong thôn rất nhiều người không gọi Vương thị là nhà Tứ Nguru nữa, mà gọi nằng là Tứ thái thái.

“Không biết, có thể là nhờ người đi cầu hôn?” Đứa nhỏ nhún nhún vai nói: “Người nhanh lên đi a! Con phải đi làm rồi!”

Lão Điền liền cầm rổ đuổi theo, Vương thị thấy lão Điền đến đây, vội vàng bê nước trà điểm tâm tiếp đón nằng, lại cùng nằng nói chuyện nhà Tôn gia: “Người có từng gặp qua Tôn cô nương kia chưa?” Vương thị hỏi.

Lão Điền nghĩ nghĩ nói: “Hơn một năm trước gặp qua một lần, nha đầu Tôn gia bộ dạng rất tốt, làm việc cũng lưu loát, là một người hiền lành. Nếu không như thế thì nhà bọn họ cũng sẽ không muốn giữ con bé ở lại, cũng sẽ không nhiều năm tìm gia đình tốt”

“Giữ lại nhà?” Vương thị vừa nghe không khỏi sững sờ: “Bọn họ muốn ở rể?”

Lão Điền lắc đầu nói: “Không phải, Tôn gia có một đứa con trai là do Tôn phu nhân sinh lúc năm mười hai tuổi, Tôn viên ngoại cùng Tôn phu nhân đều sợ tuổi mình quá lớn, không thể nhìn thấy đứa con lớn lên, hy vọng tìm một nhà môn đăng hộ đối, tương lai bọn họ hai người mất đi, đứa bé trai kia có thể cùng tỷ tỷ ở tại nhà tỷ phu. Hiện tại hai người tuổi lại lớn, nha đầu Tôn gia cũng lo lắng cho cha mẹ, cho nên nghĩ muốn làm dâu ở gần nhà cha mẹ”

Tôn thị vừa nghe, nhân tiện nói: “Tính như thế này thì cũng giống như ở rể rồi còn gì?” Sau khi nằng nghe xong thì tâm tư có chút không vui, đối với vị cô nương này cũng phai nhạt dần, ngược lại còn hỏi có người nào khác phù hợp hơn không.

Lão Điền nói lên mấy cô nương mà bà biết, Vương thị nghe xong đều cảm thấy được hơn Tôn cô nương kia nhiều, liền cùng lão Điền thương lượng chọn một người thích hợp để cưới về.

“Mẹ, con không cần những người khác, con muốn Chiêu Đề!”. Cố Thọ đột nhiên lao ra nói.

Vương thị bị hù đến nhảy dựng, nghe xong lời nói của Cố Thọ, trong lòng nghĩ cô nương kia, còn chưa có vào cửa a! Đứa con đã vì nằng mà tranh cãi, tương lai còn còn như thế nào nữa?

Cố Phúc đi ra quát: “Không lớn không nhỏ! Như thế nào mà cùng mẹ nói chuyện?! Hôn nhân đại sự làm gì đến phiên người tự mình quyết định?”

Cố Lộc cũng bị Cố Thọ lời làm cho đánh thức, mới vừa mặt quần áo liền nghe lời nói của đại ca, không khỏi trách nói: “Sách người đọc đều uống cả rồi! Tại sao lại nói chuyện như thế với mẹ?”

Cố Thọ mặt đỏ lên nói: “Nhưng mà ta chỉ thích Chiêu Đề!”

Mèo Con đã muốn bị thanh âm các ca ca nói chuyện đánh thức, vừa nghe lời nói của tam ca, không khỏi đen mặt rên rĩ, tam ca ngu ngốc, người còn tiếp tục làm loạn, còn có thể lấy Tôn Chiêu Đề ta cùng họ với người! Ách, không đúng, nằng hiện tại chính là họ Cố!

Vương thị bị hắn làm tức giận đến xanh mặt, trước cho lão Điền vài quan tiền rồi tiễn bà về, sau đó tức giận đến nói với Cố Thọ: “Người quý xuống cho ta!”

Cố Thọ bùm một tiếng quỹ xuống: “Mẹ thực xin lỗi, nhưng mà con chỉ muốn kết hôn với Chiêu Đệ!”

“Mẹ...” thanh âm nhỏ nhẹ truyền đến, Mèo Con xoắn tóc đi ra: “Mẹ, chải đầu cho con!”

Vương thị nhìn thấy con gái, sắc mặt hơi hơi thu liễm, Mèo Con quay đầu lại chỉ thấy Cố Thọ vẻ mặt nhẵn nhụi, bộ dạng còn muốn nói chuyện, nàng liền hận không thể lấy một cây gậy nhét vào miệng hắn, lúc đi ngang qua Cố Thọ còn đá hắn một cước, ánh mắt trầm xuống, thấp giọng nói: “Huynh nếu không muốn thú Tôn Chiêu Đệ cứ việc làm loạn đến trời nghiêng đất ngã đi!” Mèo Con tức giận nói.

May mắn đầu óc Cố Thọ còn không có hoàn toàn héo rút, đúng lúc ngậm miệng lại, Cố Phúc lãnh nghiêm mặt nói: “Người đến sai phòng quỹ xuống cho ta! Đem Hiếu kính chép một trăm lần! Không chép xong thì không được ăn cơm!”

Cố Thọ xám xịt mặt không dám cùng đại ca cãi lại, chỉ có thể ngoan ngoãn đi sai phòng.

Vương thị một bên giúp con gái chải đầu, một bên oán hận nói: “Xú tiểu tử! Thật đáng giận, ta sẽ không để hắn thú Tôn nha đầu đó đâu!”

Mèo Con cười hi hi nói: “Mẹ, người đừng nóng giận, con sẽ báo đại ca đi đánh tam ca!”

“Quỷ nha đầu này!”. Vương thị điểm nhẹ đầu con gái: “Con đã hai năm rồi không để cho ta chải đầu!”

Mèo Con le lưỡi, thân thủ ôm Vương thị nói: “Người ta không muốn để mẹ phải nhọc lòng thôi!”

Vương thị hừ nhẹ nói: “Ta còn tưởng rằng con muốn giúp tam ca con!”

Mèo Con nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Người ta mới không để ý tới tam ca a! Đáng đời bị đại ca phạt quỹ ở sai phòng!”. Như thế sẽ làm cho hắn thanh tỉnh một chút. Hắn tưởng mình là nam diễn viên chính đau khổ vì tình sao? Thật đúng là mơ tưởng!

Vương thị lắc lắc đầu: “Ta chỉ là lo lắng cho cả nhà, mới như thế mà đã loạn nghiêng trời lệch đất như vậy, nếu để nàng vào cửa, trong nhà này thật đúng là gà chó không yên! Quên đi, một hồi ta đi tìm đại lão bá của con để nói chuyện Tôn gia! Nếu người thật không tệ, liền thú vào nhà”. Thấy ánh mắt kinh ngạc của Mèo Con, Vương thị lắc đầu, trêu tức nói: “Con tưởng mẹ là lão ác bà trong kịch sao?”

“Làm sao mà như vậy được!” Mèo Con vội vàng nói: “Mẹ chính là người mẹ tốt nhất thiên hạ!” Nàng mặt mày hớn hờ nói, trong lòng may mắn không thôi, Vương thị cũng coi như là người mẹ rộng rãi nhất ở cổ đại đi?

Vương thị ôm con gái thờ dài nói: “Mẹ đời này còn cầu cái gì? Còn không phải cầu các con mọi chuyện đều vừa ý sao?”. Mèo Con “Dạ!” một tiếng, dụi đầu vào lòng của Vương thị.

Vào buổi chiều, Vương thị đến nhà Cố Đại Ngưu nói chuyện, Cố Đại Ngưu và cha của Tôn Chiêu Đệ là bạn bè tốt nhiều năm, vừa nghe Cố Thọ muốn thú Chiêu Đệ, không khỏi mừng rỡ, vội vàng cười con la đến Tôn gia làm mai!

Tôn gia nghe nói là người Cố gia đến, không khỏi mừng rỡ. Nguyên lai Cố Lộc mở cửa hàng ngay bên cạnh cửa hàng Tôn gia, mấy năm nay Tôn gia nhích mắt xem xét Cố Thọ, mặc dù không tinh minh, nhưng được cái hiền hậu, lại chăm chỉ làm việc, là một người thợ mộc giỏi, cũng có ý muốn đem khuê nữ gả cho Cố Thọ, hiện tại thấy Cố gia muốn bàn hôn sự, không khỏi mừng rỡ, liền thanh đáp ứng.

Vương thị nghe xong còn có chút lo lắng, nghĩ muốn tự mình nhìn Tôn Chiêu Đệ như thế nào, liền chuẩn bị một bàn rượu, mời Tôn phu nhân đến. Lần đầu gặp mặt, người hai nhà rất hòa khí, Tôn phu nhân cười khanh khách bảo con gái, con trai đến ra mắt.

Vương thị tinh tế nhìn Tôn cô nương kia, chỉ thấy nàng khá cao, dáng người thanh thoát, mi loan mắt tú, mặt trái xoan, trên mặt dần theo vài giờ non trẻ, thanh tú xinh đẹp. Vương thị thấy nàng dung mạo tú lệ, cách nói năng tao nhã, trong lòng thêm vài phần vui mừng, đứa nhỏ này thật đúng là xuất sắc, khó trách Thọ Nhi thích.

Sau khi Chiêu Đệ bái kiến mẹ chồng tương lai, liền tự mình xuống bếp chuẩn bị thức ăn chay, không khỏi làm cho Vương thị yêu thích vài phần, đứa nhỏ này thế nhưng không có một chút tính tình của nhà giàu, tay nghề xuống bếp không thể kém hơn Nam Qua. Chỉ là khi kết hôn phải ở gần nhà cha mẹ.

Nhưng thật ra Tôn phu nhân nhìn ra tâm tư của Vương thị, cười nói: “Đứa nhỏ này rất hiếu thuận với chúng ta, lấy chồng rồi cũng muốn ở cùng chúng ta, lão gia ta cũng đã mừng! Tứ thái thái, người nói xem có con gái nhà ai kết hôn xong còn muốn trở về nhà, ở chung với nhà mẹ đẻ chứ? Không phải là điều đáng chê cười sao?”

Nghe Tôn phu nhân nói chuyện, làm cho Vương thị yên tâm rất nhiều, lại thấy Tôn phu nhân tóc đã hoa râm, suy bụng ta ra bụng người, không khỏi lòng chua xót nói: “Ài, chúng ta làm cha mẹ, còn không phải hy vọng con gái được bình an?”

Tôn bà từ mím cười gật gật đầu: “Tứ thái thái, người nói đúng, ta cùng lão gia nhà ta cả đời chỉ mong hai đứa con này bình an vô sự!”

Vương thị cùng Tôn thị trò chuyện với nhau thật vui, mọi người nói chuyện hơn nửa ngày mới xong. Ngày tiếp theo, Tôn phu nhân cũng cho người đem đến hai cân thịt heo, hai con gà, bốn phần thức ăn, hai phần điểm tâm, một vỏ rượu.

Vài đứa nhỏ Cố gia cũng ra bái kiến Tôn phu nhân, Tôn phu nhân nhìn thấy Cố Toàn, Mèo Con liền khen ngợi nói: “Thật giống như dùng ngọc để nặn ra hai tiểu oa nhi này!”. Vương thị nghe xong ngoài miệng tuy rằng khách khí, nhưng trên mặt đã sớm cười đến nở hoa.

Mà gian ngoài Cổ Tứ Ngu cùng Tôn viên ngoại trò chuyện với nhau cũng thật vui, hai người chỉ hận là gặp nhau quá muộn, lúc cáo tử đã uống đến say khướt. Lúc về đến nhà, Tôn phu nhân không tự chủ được nghĩ, nếu Gia Bảo có thể lấy Cô lục cô nương, hai nhà đổi người, liền càng không sợ tương lai con dâu không chiều có Gia Bảo! Về nhà bà liền đem quyết định này nói với Tôn viên ngoại, Tôn viên ngoại liền tặc lặc đầu.

“Từ xưa nhà gái tuy cao nhưng sau khi thú liền thấp. Cổ gia so với chúng ta tiền tuy ít hơn nhưng người ta có một đứa con, một đứa cháu đều là tú tài, nghe nói lập tức còn muốn thi hương, nếu thi đậu, bọn họ chính là gia đình cử nhân! Nhà bọn họ thế nào cũng không thể lo hôn sự cho con gái được, Gia Bảo nhà của chúng ta, không xứng với người ta...”. Tôn viên ngoại lắc đầu: “Bà tốt nhất vẫn là lo chọn ngày lành tháng tốt để con gái gả cho lão Tam nhà họ đi, tương lai Cổ gia phát đạt, cũng có thể chỉ bảo Gia Bảo một chút”

Tôn phu nhân nghe xong trong lòng không vui, dù sao Gia Bảo cũng là tâm của bà, nhưng cũng biết Tôn viên ngoại nói có lý, liền bỏ qua tâm tư này, không đề cập đến nữa.

Sáng sớm hôm sau Cổ Tứ Ngu thức dậy, liền nhờ lão Điền đi Tôn gia cầu hôn, chọn ngày tốt, cũng viết hôn thư. Nhân lúc Cổ Thọ cùng Tôn Chiêu Độ tuổi cũng còn không nhỏ, hai nhà liền muốn sớm ngày thành thân.

Cổ Tứ Ngu cùng Vương thị thương lượng một chút, chọn tháng hai năm sau sẽ đưa sinh lễ, mười sáu tháng năm thì thành hôn. Hiện giờ điều kiện Cổ gia cũng tốt lên, hôn lễ tự nhiên sẽ không giống với lúc Cổ Phúc thành thân, làm qua loa được. Vương thị thương lượng một chút, quyết định thừa dịp tết cũng mua sinh lễ luôn.

Vì hôn sự của Cổ Thọ, nguyên bản mọi người muốn đi chợ trong trấn cũng bị trì hoãn, may mắn là gặp dịp tết đến, chợ mỗi ngày đều thực náo nhiệt. Cổ Phúc bị Mèo Con cuốn lấy không có cách nào khác đành dẫn Nam Qua đi chợ, Cổ Toàn vốn đang muốn đi theo, đã bị muội muội một phen nheo.

“Tiểu ca, huynh đã đáp ứng chơi với muội a!”. Mèo Con gắt gao lôi kéo quần áo Cổ Toàn, cái miệng nhỏ nhắn chu đến độ còn cao hơn cả cái mũi.

“Ngày mai cho chơi với muội, hôm nay huynh muốn vào trấn”. Cổ Toàn không kiên nhẫn nói. Giống nhau về tuổi tác cũng như hình dáng nhưng hoàn toàn lại không giống như các ca ca khác sủng ái muội muội, bình thường Cổ Toàn cũng ít cùng Mèo Con cùng nói chuyện hay vui chơi.

Hắn cùng Mèo Con tuổi giống nhau, nhưng từ nhỏ cả nhà đều thiên vị tiểu muội, đem nàng trở thành bảo bối, có cái gì tốt đều là trước tiên nghĩ đến nàng sau đó mới tới mình. Rõ ràng hai người ngủ chung một gian phòng, chính giữa có một vách ngăn, nhưng phía bên tiểu muội lại lớn hơn so với mình, điều đó làm cho Cổ Toàn rất là ghen tị, cho nên bình thường cơ hồ cũng không nói chuyện với Mèo Con. Nhưng mà tiểu muội nhà mình bình thường nhu thuận đáng yêu, làm cho người ta nhìn liền yêu, Cổ Toàn mặc dù không thường xuyên cùng Mèo Con chơi đùa, cũng sẽ không giống những ca ca khác hay khi dễ muội muội. Nếu thấy có người nào khi dễ Mèo Con, hắn cũng sẽ bảo vệ muội muội!

Mèo Con cũng biết Cổ Toàn có khúc mắc, bình thường luôn tận lực nhường nhịn hắn, nhưng lần này không được, hắn muốn đi làm bóng đèn! Khó có được cơ hội để đại ca một mình ở chung với Nam Qua, như thế nào có thể làm cho hắn đi theo a?

“Toàn Nhi, lại đây, tỷ bà của đệ đi đánh như thế nào?”. Trần Quân Ngọc cầm trong tay một quyển sách chậm chậm đi ra, mỉm cười nói.

Cổ Toàn nghe vậy nhất thời cúi hạ đầu, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Mèo Con một cái, ngoan ngoãn theo Trần Quân Ngọc đi vào.

Cổ Phúc mỉm cười vỗ nhẹ đầu nhỏ của nàng: “Tiểu quý!”. Xoay người nói với Nam Qua: “Đi thôi”. Hắn giúp đỡ Nam Qua lên xe ngựa. Hành động săn sóc của Cổ Phúc làm cho Nam Qua thụ sủng nhược kinh mà đỏ mặt, nóng vội cuống quýt leo lên xe ngựa, Cổ Phúc cũng mỉm cười leo lên xe.

Mèo Con vẻ mặt thỏa mãn nhìn xe ngựa đi xa, tuy rằng biết một cuộc hẹn không có khả năng thay đổi cái gì, nhưng mà nhiều lần như thế thì đại ca sẽ phát hiện vẻ đẹp bên trong của đại tẩu!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Xỏ lỗ tai

Lễ mừng năm mới ở cổ đại có phần náo nhiệt hơn so với hiện đại, còn chưa đến tháng Chạp, trong thôn đã có thể cảm nhận được không khí vui tươi của lễ mừng năm mới, không chỉ là trẻ con trong thôn, kể cả Mèo Con, trong lòng cũng âm thầm ngóng trông có thể sớm một chút đến lễ mừng năm mới. Chính là loại cảm giác hưng phấn cùng chờ mong này, mới vừa vào ngày đầu tiên tháng Chạp, mọi người đã nhanh tay chuẩn bị!

“Mèo Con, lại đây, con xem đôi hoa tai này đi! Hạt châu này là ta mua riêng ở trên phố, tìm thợ kim hoàn trong thành làm cho con”. Ngày đầu tiên của tháng Chạp, Mèo Con đang ở làm bánh mật mỡ heo và bánh mật đường, đã thấy Cổ Lộc giống như hiến vật quý cầm một đôi hoa tai được khảm một hạt trân châu nhỏ đưa đến trước mặt mình.

“Đi? Hạt trân châu thật to ! Nhưng mà nhị ca muội không muốn xỏ lỗ tai, huynh cho đại tẩu đi!”. Mèo Con cười tủm tỉm nói, cho một cái trứng vào trong bột đậu xanh, thêm nước vào khuấy đều, đem bánh mật mỡ heo và bánh mật đường tẩm qua, sau đó cho vào chảo chiên. Bánh mật này là thứ mà nàng

thích ăn nhất từ lúc đến cổ đại, đáng tiếc cho dù là vật chất hiện đại phong phú, bánh mật cũng phải là lễ mừng năm mới mới có, bình thường có tiền đều mua không được.

“Đây là mẹ bảo huynh làm cho muội !”. Cổ Lộc cười tủm tỉm nói: “Tuổi của muội cũng không còn nhỏ, cũng phải xỏ lỗ tai rồi!”

“Loảng xoảng!” Mèo Con hất tay một cái, đem cả bát bột và bánh mật đều cho vào trong chảo: “Ai nha!” Nàng vội vàng cầm chén lên, sau đó đem bánh mật cùng bột tách ra, bột dư thừa không còn cách nào khác chỉ có thể coi như bánh rán! Chờ giải quyết xong hết thảy, nàng mới ngẩng đầu nhìn nhị ca nói: “Nhị ca, huynh vừa mới nói cái gì?”

“Xỏ lỗ tai !” Cổ Lộc cười tủm tỉm nói: “Muội xem có đẹp hay không? Vui không? Mẹ vẫn muốn làm cho muội một đôi hoa tai, không muốn cũng giống như mấy đứa nhỏ trong thôn, dùng lá trà cứng để xỏ lỗ tai nên mới chán chường để muội chưa xỏ lỗ tai thôi!”

Mèo Con sợ tới mức rút lui từng bước, che lỗ tai của mình lại nói: “Con không muốn xỏ lỗ tai!”. Trời ạ! Lúc Hồng Lăng xỏ lỗ tai là lúc năm tuổi, lúc ấy nàng còn sợ mẹ nhìn thấy Hồng Lăng xỏ lỗ tai, cũng muốn bắt nàng xỏ lỗ tai! Lo lắng đề phòng một đoạn thời gian, thấy mẹ vẫn chưa có ý tứ này trong lòng còn thờ dãi một hồi.

Ở hiện đại con gái xỏ lỗ tai cũng đau đớn vô cùng, năm đó lúc nàng xỏ lỗ tai, chính là một đau vô cùng. Năm đó nàng vì lo lắng xỏ lỗ tai ở ngoài không tiêu độc sạch sẽ cho nên đi đến bệnh viện để xỏ lỗ tai.

Lúc ấy người xỏ lỗ tai cho nàng là bác sĩ, phương pháp dùng không phải là xỏ lỗ tai bằng laser, mà là dùng một cây điện châm đâm vào tai! Lúc ấy lỗ tai của nàng đã bôi thuốc tê mà còn đau đến chết đi sống lại. Từ bệnh viện trở về nhà, nàng chỉ cảm thấy được hai vành tai của mình vừa đau lại vừa sưng, ngay cả cơm chiều cũng không ăn chỉ trực tiếp ngủ.

Bi thảm chính là, nếu mình khổ một chút mà có thể đeo được hoa tai xinh đẹp như người ta nói thì nàng cũng chịu! Nhưng mà từ khi xỏ lỗ tai về, miệng vết thương trên tai của nàng phải đến hai năm sau mới tốt lên! Tên bác sĩ lang băm kia xỏ lỗ tai nàng bị lệch đi! Khiến cho miệng vết thương không dễ dàng gì mà liền lại, mỗi lần nàng đeo hoa tai chính là một loại tra tấn !

Càng bi thảm nhất chính là chờ sau khi miệng vết thương trên tai của nàng lành lại, nàng cư nhiên phát hiện mình chỉ có thể đeo hoa tai bằng vàng hoặc bạch kim ngoài ra dù có đeo hoa tai bằng bạc cũng sẽ nhiễm trùng! Làm hại nàng chỉ có thể vạn năm không thay đổi đeo mãi một đôi hoa tai bằng bạch kim hình ngôi sao! Mỗi lần nhìn thấy mấy cô gái trên đường tai đeo nhiều loại hoa tai khác nhau, nàng rất hâm mộ. Mỗi lần nhìn thấy hoa tai của hai đứa em họ nàng liền bị phẫn! Sớm biết như thế sẽ không xỏ lỗ tai!

Kiếp trước bi thảm như thế khiến cho kiếp này Mèo Con không dám nghĩ đến việc xỏ lỗ tai! Cái loại cảm giác đau đớn khi kim điện đâm thủng thịt, cho tới nay ký ức của nàng hãy còn mới mẻ, xỏ lỗ tai ở cổ đại không phải là lấy một cây nanh hồng đâm xuyên qua tai sao? Nhớ tới năm đó nàng có bôi thuốc tê mà còn đau đến chết đi sống lại, nàng chết sống gì cũng không có dũng khí ở nơi không có thuốc tê mà thử lại cái cảm giác này một lần nữa!

Xem Phim hoạt hình anime online

Nàng nguyên tưởng rằng mẹ không muốn bảo nàng xỏ lỗ tai, nhưng không nghĩ tới mẹ cư nhiên là muốn sau khi nàng có một đôi hoa tai vàng mới chịu xỏ, trong lúc nhất thời, nàng nhìn đôi hoa tai kia như nhìn thú dữ!

“Nói hưu nói vượn, nào có nữ hài tử nào mà không xỏ lỗ tai!”. Cổ Lộc tưởng nàng sợ đau, ôm lấy nàng nói: “Lại đây, chúng ta đi xỏ lỗ tai, xỏ lỗ tai xong sẽ có thể đeo hoa tai xinh đẹp!”

“Muội không cần!” Mèo Con dùng sức vặn vẹo lên, chân nhỏ không ngừng đá loạn! Trời ạ! Mèo Con thậm chí kêu lên!

Cổ Lộc vừa bực mình vừa buồn cười, một bên nắn nắn, một bên dùng thế lực giữ nàng yên lại: “Nha đầu ngốc, nào có nữ hài tử không xỏ lỗ tai?”

Ở nhà kẻ bên Vương thị và Mạc thái thái đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, hai hạt đậu nành, hai cây kim may, kim chỉ đã ngâm trong nước được nửa canh giờ, kim bạc đã được hơi trước lửa gần một ngày, hơi đến đỏ bừng, chờ đợi làm thịt Mèo Con đây mà.

“Mẹ, con không muốn xỏ lỗ tai!”. Mèo Con oa oa khóc lớn nói, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đỏ lên, mắt to ngập nước đáng thương hề hề nhìn thẳng vào Vương thị.

Vương thị cười tủm tỉm nói: “Bé ngoan không khóc, một hồi thì tốt rồi, không đau! Con xem, ca ca mua cho con hoa tai đẹp không kìa!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Hồng Lăng hâm mộ nhìn đôi hoa tai trên châu kia, sờ sờ đôi hoa tai bạc của mình, hoa tai của Mèo Con thật là đẹp!

“Không muốn, con không muốn xỏ lỗ tai!” Nàng ôm Vương thị khóc đến nỗi khó thở: “Mẹ, con không muốn xỏ lỗ tai, con không cần hoa tai đẹp!”

Vương thị bắt đầu đi lắc đầu, con nít không chịu xỏ lỗ tai mà khóc la thì không hiếm, bé ngoan nhà mình từ nhỏ đã được nuông chiều đến nỗi nhất gan cũng khó trách khóc như vậy thế thảm. Nhìn bộ dạng con gái, nàng đánh giá một chút rồi nói: “Lộc Nhi, con bảo Phúc Nhi đến đây, hai người ôm lấy bé, bằng không một hồi xỏ lệch thì không tốt lắm!”

“Oa... mẹ không cần, con không muốn xỏ lỗ tai, sẽ rất đau!”

Mạc thái thái, bà nội của Hồng Lăng cười đến mặt nở hoa, nói: “Lục cô nương không cần sợ, tay nghề của ta là nổi tiếng nhất vùng, nháy mắt một cái là xong rồi, một chút cũng không đau, không tin ta thì con hỏi Tiểu Hồng Lăng đi!”

Hồng Lăng dùng sức gật gật đầu: “Đúng vậy! Một chút cũng không đau!”

Cố Phúc bị Cố Lộc kéo tiến vào, thấy tiểu muội khóc sụt sùi không khỏi kinh ngạc hỏi: “Mẹ, Mèo Con làm sao vậy?”

Vương thị tức giận nói: “Bé không chịu xỏ lỗ tai!”

Xem Phim hoạt hình anime online

Cố Phúc buồn cười ôm lấy khóc người ngọc nhỏ bé đang khóc đến mức thở không nổi, ôn nhu nhẹ nhàng nói: “Bé ngoan, không khóc, không đau, một hồi là xong rồi!”

“Oa... gạt người!”

“Đại ca chưa bao giờ gạt muội!”

“Nói bậy! Huỳnh hiện tại đang gạt muội! Oa... huỳnh rõ ràng chưa từng thử làm sao biết sẽ không đau?”

Cố Phúc nhất thời nghẹn lời, đành phải nhỏ nhẹ nói: “Mèo Con ngoan, chờ sau khi muội xỏ xong, tét Nguyên Tiêu đại ca sẽ mang muội lên phủ xem hoa đăng!”

“Còn phải mang theo đại tẩu!” Mèo Con đánh liều một cái, biết việc xỏ lỗ tai này khó mà tránh khỏi, liền thừa dịp hiện tại có thể nói thêm yêu cầu thì nói thêm một chút.

“Quý nha đầu! Được!” Cố Phúc nhẹ điểm lên đầu nàng, đem thân mình nàng ôm vào trong ngực, cố định đầu nhỏ của nàng, bàn tay to che lại hai mắt của nàng, Cố Lộc ôm lấy nửa người dưới của nàng.

Vương thị cùng Mạc thái thái, mỗi bên một người, lấy hai hạt đậu nành ma sát hai vành tai của nàng, ma sát một hồi lâu, Mèo Con cảm thấy hai vành tai của mình đã hoàn toàn không còn cảm giác. Mạc thái thái nheo lại ánh mắt, liền lấy một cây nhang hồng đang cháy, nhanh gọn lẹ đâm xuyên qua vành tai của nàng.

“Oa...” tiếng khóc thê lương lại vang lên: “Đau...”

Cố Phúc theo bản năng ôm tiểu muội đang giãy dụa: “Mèo Con ngoan, đừng khóc, sắp xong rồi!”

Mạc thái thái đem dây thỏ xỏ qua rồi gút lại, sau đó lại làm như thế ở vành tai bên kia, chờ sau khi hai vành tai đã xỏ xong, Mèo Con đã khóc đến không còn khí lực. Đau chết người! Tên hỗn đản nào nói xỏ lỗ tai ở cổ đại không đau! Dùng đậu nành ma sát vẫn còn đau!

Vương thị buồn cười ôm lấy đầu nhỏ của Mèo Con, nói: “Được rồi! Được rồi! Xong rồi!”

Mạc thái thái nói: “Chờ sau khi miệng vết thương lành lại, lấy dây ra thay vào là hoa tai thì được rồi”

Vương thị gật gật đầu nói: “Ta đã biết, cảm ơn người, lục thẩm thẩm”

Mạc thái thái lắc đầu, cười tủm tỉm nói: “Tiểu hài tử đều như vậy, lúc xỏ lỗ tai thì khóc oa oa, chờ đến khi lớn lên đeo hoa tai đẹp, liền vui vẻ!”

Vương thị vỗ nhẹ tiểu nhân nhi trong ngực nói: “Nam Qua, con ôm Mèo Con đi rửa mặt một chút, sau đó dỗ bé ngủ một giấc. Khóc lâu như vậy, cũng mệt mỏi rồi!”

Nam Qua cười tiến vào, bước đến ôm lấy Mèo Con, xem bộ dáng nàng đáng thương hê hê, khóe miệng không ngừng được mà con lên, Mèo Con xưa nay nhu thuận giống như người lớn, không thể tưởng được hôm nay chỉ vì việc xỏ lỗ tai có thể khiến cho nàng khóc đến thế này. Nàng chưa từng thấy nữ hài tử khi xỏ tai có thể khóc đến kinh thiên động địa như thế này!

Sau khi xỏ lỗ tai được vài ngày, Mèo Con cả ngày đều lo lắng đề phòng, chỉ sợ lỗ tai của mình sẽ bị viêm, nhưng không nghĩ đến Mạc thái thái không nói sai, Mèo Con chu chu cái miệng nhỏ nhắn, sờ sờ hai lỗ nhỏ trên tai của mình, không khỏi may mắn nghĩ, may mắn là nơi này không có tục bó chân, bằng không nàng chết chắc rồi!

Sau khi việc xỏ lỗ tai đi vào quá khứ, mọi người trong nhà lại tiếp tục làm việc. Hiện tại vừa phải chuẩn bị cho lễ mừng năm mới, vừa phải chuẩn bị sinh lễ, so với năm vừa rồi càng thêm bận rộn. Vương thị một mặt bảo bọn người Cố Phúc lúc đặt đồ tết, thuận tiện mua trang sức bạc, vài món hàng tốt, lại mua thêm vài mớ may cho mỗi người một bộ đồ mới.

Mèo Con và Cố Toàn người cũng cao lên một chút cũng nên may quần áo mới, Nam Qua lại có thai, cũng nên may một bộ, mỗi người còn lại thì được hai bộ, một cái áo khoác, một cái áo trong, tổng cộng cần hơn hai mươi bộ quần áo, khoảng chừng năm lượng bạc còn có tiền công của thợ may.

Lại cùng Cố Tứ Ngu thương lượng nửa ngày, cũng cho mỗi người thân hay lui tới nhà, mỗi nhà nửa cân thịt heo, nửa cân thịt dê, hai vò rượu, một túi gạo làm lễ vật. Mà sau khi trở thành thông gia với Tôn gia lại tặng một con heo, hai bình rượu nho, một trăm nem rán. Bảo Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc lấy thân phận là đệ tử đến tặng Liễu giáo thụ một con heo, hai bình rượu nho, hai cuộn vải đồ hoa văn bốn mùa. Vương thị lại tặng Vương ni cô dâu vùng cùng gạo và mì.

Tôn gia cùng Liễu giáo thụ đáp lễ cũng thật nhiều, Tôn gia tặng hai bình rượu Kim Hoa, hai mươi cân cá ướp rượu, hai mươi cân kẹo viên, vài sa đỏ nhiều màu. Liễu gia tặng hai bình rượu hoa sen, hai cuộn vài sa đỏ, một trăm bánh nhân trái cây, hai hộp mực Huy Châu, một vạt trang giấy.

Vương thị đối với những thứ khác không quan tâm chỉ thích vài sa cùng bánh nhân trái cây, vội dùng hộp đựng bánh lại, lễ mừng năm mới dùng để chiêu đãi khách. Vải sa kia lông lảnh cực đẹp, nghĩ thầm, chờ con gái xuất giá cho nàng làm đồ cưới thì không tệ.

Tuy nói Vương thị muốn thêm vài người phụ giúp, nhưng Mèo Con cùng Nam Qua mỗi ngày cũng không rỗi việc, làm sùi cảo, làm bánh trôi, rán nem, lúc nhàn rỗi thì tay lại cầm hà bao mà may may vá vá, cả ngày đều vội vàng, đến nỗi quên cả cái đau khi xỏ lỗ tai! Nàng không khỏi cảm khái, quả nhiên kiếp trước của nàng đúng là vô vị, cả ngày không có chuyện gì làm, liền nghĩ đến việc xỏ lỗ tai, do đó mới có thể cảm thấy đau như vậy! Nếu kiếp trước cũng giống như kiếp này, nói không chừng miệng vết thương của nàng đã sớm lành! Trong mấy ngày này, Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc cũng bị người trong thôn quán quýt lấy ở trong nhà viết câu đối, bận đến nỗi không có ở nhà.

Ngày hôm đó Mèo Con hiếm khi được rảnh rỗi, thấy Tôn gia đem đến hai mươi cân kẹo, không khỏi nhớ tới khi còn bé ném qua kẹo vừng và kẹo đậu phộng bèn nuốt nước miếng, liền quán quýt lấy Vương thị muốn đem kia kẹo kia làm thành kẹo đậu phộng để ăn. Vương thị nghĩ nhà mình làm kẹo cũng tốt, lễ mừng năm mới cũng không cần mua kẹo ăn, liền gật đầu đáp ứng. Mèo Con không có khả năng làm kẹo, cuối cùng vẫn là Vương thị cùng Nam Qua đem hai mươi cân kẹo kia làm thành kẹo đậu phộng.

“Cẩn thận nóng!” Vương thị đem kẹo vừng cắt thành từng miếng vuông, vỗ nhẹ tay Cố Toàn, Cố Toàn lấy hai khối kẹo ăn đến vui vẻ, ngay cả Mèo Con cũng nhìn không được cảm một mảnh kẹo vừng một bên mắt.

Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc hai người mang theo khí lạnh từ bên ngoài vào, Mèo Con thấy vậy vội vàng trước rót cho hai người hai bát rượu nếp, lại giúp hai người cởi áo khoác, phải đi lớp tuyết bám trên mặt áo.

Hai người thấy rượu cùng bánh trôi nóng hôi hổi nhân tình sáng lên, bưng bát lên liền uống. Mèo Con phải tuyết xong quay lại cười nói: “Ca, câu đối xuân trong nhà còn chưa có viết!”

Cố Phúc vừa uống rượu nếp vừa nói: “Bảo Ngọc ca của muội viết đi, hẳn viết tốt hơn ta a!”

Trần Quân Ngọc một hơi uống hết bát rượu rồi mới nói: “Mèo Con, còn com không, huynh đói đến chết rồi!”

Mèo Con nói: “Com trưa còn nóng, muội đi lấy cho huynh”

Trần Quân Ngọc vội ngăn đón nói: “Đừng lấy com. Có cháo không, huynh đói quá... không muốn ăn thứ gì dầu mỡ”

Mèo Con nghĩ nghĩ nói: “Muội đi nấu cho hai người canh trứng đi? Nấu như một chút, cho thêm một chút dầu vừng?”

Hai người vội vàng gật đầu nói: “Được vậy thì canh trứng vậy!”

Mèo Con nấu hai bát canh trứng, lại đặt lên hai cái đĩa bê ra phòng khách. Chỉ thấy Cố Lộc, Cố Thọ vẻ mặt mỗi một nằm nghiêng trên giường đang uống rượu nếp. Nàng cười hỏi: “Nhị ca, tam ca, hai huynh ăn com chưa?”

Cố Lộc gật gù đầu: “Ăn rồi!”

Hắn thấy kẹo trong tay Mèo Con không khỏi tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

“Mẹ làm kẹo đậu phộng và kẹo vừng” Nàng nói.

Cố Lộc bỏ mấy khối vào miệng: “Rất ngon!”

Mèo Con thấy không phải dễ mà các huynh trưởng đều ngồi lại với nhau, lại là trong cảnh thanh nhàn thế này, liền cười nói: “Nếu không để muội đi hâm cho các huynh bầu rượu, lại làm vài món đồ ăn, các huynh cùng nhau uống rượu?”

Cố Lộc nói: “Được! Đại ca, huynh xem được không?”

Cố Phúc gật đầu nói: “Cũng đúng, đã lâu chưa cùng các đệ uống rượu”

Mèo Con xuống bếp xào thịt cua và trứng, lại chung một khúc cá, rán nem, cắt một vài miếng thịt, lấy tôm khô làm vào mùa hè ra, để chung thành một đĩa. Ngắm lại cảm thấy được vẫn là không đủ, lại cắt theo ba quả trứng, trang trí thành hình một đóa hoa, lộ ra lòng đỏ trứng màu hồng, lại thêm đậu phộng, hồi hương, một ấm rượu Kim Hoa nóng, năm cái ly, năm bộ bát đĩa bày ở trên bàn. Dùng kim sắt khơi khơi chậu than, làm cho chậu than sáng lên một chút, mới cảm cái rõ kim chi của mình đến chỗ Vương thị và Nam Qua.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Quyên hoa (hoa cài tóc)

“Mèo Con, đến đây! Cái này là do con làm sao?”. Mèo Con mới nhấc tấm màn nặng lên chợt nghe thanh âm vui sướng của Vương thị. Nàng giương mắt nhìn, chỉ thấy mấy con côn trùng nhỏ mà mình làm cho Nam Qua đang ở trong tay của Vương thị.

Nàng gật gật đầu nói: “Dạ, là con làm”. Nam Qua màu da hơi đen, ngũ quan cũng không phải đẹp lắm, bảo nàng cài quyên hoa ngược lại càng có vẻ lộn xộn, cho nên Mèo Con làm riêng cho nàng một ít đồ trang sức hình con côn trùng nhỏ như thiêu thân, bướm linh tinh.

Vương thị yêu thích không buông nhìn con bộ rùa trong tay này: “Ta là lần đầu tiên nhìn thấy côn trùng lại đẹp hơn hoa đấy! Thật là tinh xảo !”

Mèo Con cười từ trong phòng lấy ra một hộp gỗ nói: “Ai nói chứ, hoa của con làm cũng đẹp lắm !”

Vương thị vui sướng cầm mấy đoá hoa ngọc mai lên: “Trông giống như thật a! So với hoa cài trong cửa hàng của ca ca con càng đẹp mắt hơn! Mèo Con còn nữa không? Đem đến cửa hàng của ca ca con mà bán thì rất tốt!”

Mèo Con vừa nghe vội vàng khép lại hộp lại nói: “Không thể được! Mẹ người có biết hoa cài này của con phải làm bao nhiêu lâu không?”

Vương thị tùy tay cầm một đoá thủy tiên lên nói: “Làm bao lâu?”

Mèo Con chỉ vào đoá thủy tiên trong tay nàng nói: “Làm đoá thủy tiên này con phải làm hơn một tháng, nhụy hoa này là phải dùng từng sợi từng sợi chỉ thắt lại, móc lại, tỉ mỉ cẩn thận, màu vàng mềm mại như vậy, đều là con dùng màu sắc trong tranh của ca ca làm ra, chỉ là làm nhụy hoa này thôi thì con đã làm hơn nửa tháng a”. Nàng chính là làm bằng tay a? Không có công cụ hiện đại trợ giúp, hết thảy đều phải do thủ công mà hoàn thành, làm được phi thường vất vả! Nàng làm sao có thể đem ra ngoài mà bán a, mấy thứ này nàng làm là để cho mình và dùng để tặng người khác.

Vương thị vừa nghe, vội vàng đem hoa thủy tiên thả lại vào trong hộp: “Vốn ta còn nghĩ muốn tặng mấy cái cho biểu tỷ và mẹ của con! Hiện tại thì thôi đi!”

Mèo Con nói: “Chờ sau này con làm nhiều một chút lại cho họ”

Nam Qua ở một bên nghe được mơ mơ màng màng: “Mèo Con, chẳng lẽ không có cách làm đơn giản hơn sao? Ta thấy muối làm tốt hơn bên ngoài bán nhiều! Nếu có thể đem bán ở cửa hàng, nhất định có người đến mua. Nghe nói hoa cài nhệ đệ mang về tới hai mươi văn tiền một đoá, vậy thì của muối ít nhất có thể bán được năm mươi văn một đoá!”

Vương thị vừa nghe đến đây hưng trí nói: “Mèo Con, có thể có biện pháp dễ dàng hơn một chút không?”

Mèo Con nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Muốn làm hoa này thì rườm rà phức tạp, cách dễ hơn thì có, nhưng phải làm khuôn mẫu, mua nhiều vải dệt, mượn người hỗ trợ... Chỉ mới những thứ này thôi đã tốn không ít tiền. Lại nói Đông Sơn trấn chúng ta là loại địa phương nhỏ, nào có nhiều người mua hoa cài đắt tiền như vậy a? Nếu vào trong phủ thành thì còn có thể có nguồn tiêu thụ, nhưng mà thuê một cái cửa hàng ở trong phủ thành phải tốn bao nhiêu tiền a! Lại nói hoa cài này đắt thế người tới mua nhất định là người nhà giàu, người nhà giàu mua sơn phấn hoa cài này họ đều cũng có cửa hàng cố định, chúng ta lạ nước lạ cái, có thể tranh với người ta sao?”

Mèo Con cũng không nói ở trong phủ Tô Châu mở một cái cửa hàng, là chuyện dễ dàng như vậy sao? Trên có quan lại địa phương, trên đường có du côn lưu manh, lại có đối thủ cạnh tranh... Ngẫm lại chính là một đồng phiền toái, tránh không kịp.

Vương thị cùng Nam Qua tràn đầy nhiệt huyết bị Mèo Con tạt cho một gáo nước lạnh liền dập tắt, Mèo Con cười nói: “Chúng ta lại không lo ăn uống, suy nghĩ chuyện phiền lòng này để làm gì? Có thời gian rảnh, còn không bằng thuê hoa giải trí a! Còn nữa, chúng ta căn bản không biết quyên hoa bên ngoài rốt cuộc là bộ dáng gì nữa? Con làm quyên hoa ở trong thôn cảm thấy đẹp, nói không chừng tới Tô Châu liền cảm thấy quê mùa”

Nam Qua cười nói: “Ta chỉ là muốn lập tức đến Nguyên Tiêu, tiếp theo lại là Hoa Triều, hoa cài của muối muối làm tốt như vậy, nếu là có thể đem bán thành tiền thì càng tốt. Chúng ta buôn bán nhỏ, bắt đầu cũng không cần mua vải dệt này nọ, chỉ cần tìm vài người thợ đến giúp là được. Về phần cửa hàng, chúng ta có thể mở, có thể bán dạo trên đường là được rồi. Nhưng mà muối muối vừa nói như vậy đúng là nên suy nghĩ lại”

Mèo Con vừa nghe, có chút suy nghĩ nhìn Nam Qua liếc mắt một cái, đại tẩu tựa hồ vẫn là có ý định buôn bán, nàng nói: “Lời đại tẩu nói cũng cần ngẫm lại a, đại ca sắp phải thi khoa cử, tỷ là nương tử của cử nhân lại cảm rối bán quyên hoa dạo trên đường còn thành bộ dạng gì. Chúng ta có thể mua chút vải vụn, nhưng chút vải vụn này có bao nhiêu màu sắc để chọn. Còn nữa muối nói chọn vải dệt cũng không phải làm vì màu sắc, mà là vì dùng nó làm hoa cài sẽ dễ dàng hơn. Muối làm loại quyên hoa này, nếu không phải làm chơi trong nhà thì nhất định phải thuê thợ, làm khuôn đúc. Muối cảm thấy nếu trong nhà thật muốn mở cửa tiệm, vẫn là chờ ca ca thi đậu rồi hãy tính tiếp”. Mèo Con nói là sự thật, nàng cũng không phải không muốn kiếm tiền, mà là thương nhân cổ đại chịu rất nhiều sự kỳ thị và áp bức, nhưng mà nếu trong nhà có một cử nhân thì liền khác.

“Không sai, Mèo Con nói có lý”. Cổ Tứ Ngưu chậm rãi đi đến nói: “Lại nói năm nay chúng ta làm gì có thời gian mà mở cửa hàng này nọ? Vẫn là chờ sang năm sau hãy tính”

Vương thị ngẫm lại cũng đúng, vừa là chuyện thành thân của Thọ Nhi rồi đến Phúc Nhi, Ngọc Nhi thi khoa cử, đích xác không thời gian mở tiệm. “Chuyện này vẫn là hoãn lại một chút, chờ qua năm nay rồi nói sau”. Nàng rót cho Cổ Tứ Ngưu một ly trà nói: “Chàng có ra ngoài xem thử trâu dê nhà chúng chưa? Chúng có thể bị chết cồng không?”

Cổ Tứ Ngưu vừa bên uống trà vừa nói: “Đã xem qua, không bị chết cồng”

Mèo Con cười tủm tỉm lôi kéo Nam Qua nói: “Đại tẩu, chờ ngày mười lăm đến, chúng ta cùng đi thả hoa đăng, đến lúc đó tỷ mang cho hoa cài này nhất định rất đẹp a!”

Nam Qua mặt đỏ lên, nhăn nhó nói: “Ta đã già thế này rồi, còn bày đặt này nọ làm gì?”

Mèo Con nói: “Đây là thời điểm xinh đẹp nhất của tỷ, cái gì mà già không già chứ! Đại tẩu, tỷ yên tâm, muội bảo đảm sẽ làm cho tỷ thật là xinh đẹp!”

Trong lúc hai người nói chuyện, chợt nghe thấy có tiếng gõ cửa ngoài viện, Vương thị bảo Cố Tứ Ngu: “Đi ra xem, là ai đến đây?”

Cố Tứ Ngu vội vàng để ly trà lên bàn, mặc thêm áo lông nói: “Trời lạnh thế này ai lại tới đây?”. Một lát sau, Cố Tứ Ngu tiến vào nói: “Là Liễu đại nhân phái người trong nhà đến đây, nói là tới tìm nàng”

“Tìm ta?” Vương thị buồn bực nói: “Tìm ta làm gì?” Nguyên bản ba người Vương thị đang ở trong phòng ấm áp, cho nên không mặc áo khoác, liền mặc thêm áo vào rồi mới mời người nọ tiến vào.

Người đến là một bà tử trên dưới ba mươi tuổi và một tiểu nha hoàn, hai người tiến vào trước tiên cúi đầu chào rồi mới đứng dậy đứng ở một bên.

Vương thị trước tiên mời hai người ngồi, bà tử kia không dám ngồi vào ghế, chỉ dám kéo một băng ghế nhỏ mà ngồi, tiểu nha hoàn kia thì vô luận như thế nào cũng không chịu ngồi, Mèo Con nhìn bà tử kia, nghĩ có thể là người được chủ tử tín nhiệm bằng không cũng sẽ không ngồi xuống.

Bà tử đưa đến một cái tráp nhỏ, tiểu nha hoàn đưa một hộp gỗ tinh xảo. Mèo Con tiếp nhận cái tráp, Nam Qua tiếp nhận hộp gỗ.

Mèo Con chỉ vào đĩa điểm tâm bảo tiểu nha hoàn ăn, lại mở ra tráp lễ, lấy thư bên trong ra xem “Mẹ, là Liễu phu nhân hẹn người ngày mười lăm đi thưởng trăng!”

Vương thị nghe xong hơi hơi sửng sốt, nhưng mà vui vẻ, nàng cũng muốn đi xem Liễu cô nương a, không khỏi cười nói: “Liễu phu nhân quả nhiên là khách khí, ta nhất định sẽ đi”

Nam Qua mở ra hòm, là một hộp hoa ngọc trân tươi, hiện tại tiết trời rất đậm, một hộp hoa ngọc trân tươi này quả thật rất trân quý, Vương thị không khỏi cả kinh: “Hoa ngọc trân thật đẹp!”

Bà tử vội cười nói: “Đây là do tiểu thư nhà chúng tôi tặng cho đại tẩu tử và lục cô nương”

Nam Qua nhìn Mèo Con liếc mắt một cái, liền nói: “Làm phiền người thay chúng tôi cảm ơn Liễu tiểu thư”

Bà tử nói: “Đại tẩu tử quá khách khí, tiểu thư nhà chúng tôi nói, sớm đã biết đại tẩu tử và lục tiểu thư chỉ tiếc vẫn không có cơ hội gặp mặt, Nguyên Tiêu lần này, mọi người có thể hảo hảo tiếp xúc”

Mèo Con hé miệng cười cười, thừa dịp lúc Vương thị cùng bà tử nói chuyện liền vén rèm đi ra ngoài, vào phòng mình trước tiên là viết một lá thư cảm ơn, nhớ đến Liễu cô nương đưa tới hoa ngọc trân, nàng khẽ chu môi, từ trong phòng lấy ra một cái hộp nhỏ, lại đi vào phòng bếp xếp một ít điểm tâm vào.

Lúc này Vương thị đang gửi chút tiền thưởng cho bà tử và tiểu nha hoàn, lại bảo Cố Tứ Ngu gửi tiền thưởng cho người đánh xe. Vương thị tiếp nhận lễ vật của Mèo Con, đưa cho bà tử xem như quà đáp lễ.

Vương thị nhìn hoa ngọc trân này, không khỏi đau đầu nhủ mi nói: “Hoa này phải làm sao bây giờ? Trong nhà lại không hầm băng, không thể giữ cho hoa tươi được, để ở trong nhà liền héo”

Mèo Con âm thầm lắc đầu thở dài chị dâu tương lai này thật là thiếu suy nghĩ a, lễ vật nàng đưa đến không thể nghỉ ngơi là rất tốt. Nhưng mà nhà bọn họ là nhà nông, hoa này không có thể ăn cũng không có thể dùng, còn làm cho bọn họ không biết đưa cái gì đáp lễ cho tốt.

“Nếu không con làm bánh ngọc trân ăn vậy?” Nam Qua đề nghị nói.

Vương thị lắc đầu nói: “Tính vậy, mùa đông này khắc nghiệt, còn không biết hoa này sử dụng như thế nào! Không nên làm ra món gì cả!”

Mèo Con bĩu môi nói: “Còn có thể làm sao bây giờ? Chỉ có thể cắm vào bình đặt lên bàn, chẳng lẽ đem tặng người khác? Lễ vật quý giá thế này, nhà ai mà dám nhận chứ?”

Vương thị nghe giọng nói của nàng, không khỏi hỏi: “Con tặng thứ gì để đáp lễ?”

Mèo Con hé ra khuôn mặt tinh xảo thản nhiên nói: “Con tặng một ít quỳn hoa, hai mươi cái bánh bao tàu hủ ky”

Vương thị vừa nghe, không khỏi hỏi: “Chỉ có như thế? Có đủ hay không? Người ta chính là đại thế gia, ăn cái đó có được không? Con đưa bao nhiêu cái bánh, bao nhiêu cái quỳn hoa?”

Mèo Con ngửa đầu nhìn Vương thị, thái độ cực kỳ nghiêm túc nói: “Mẹ, người yên tâm, bánh bao kia trong cung thái hậu cũng ăn được!”. Về phần quỳn hoa kia, đều là tinh phẩm mà nàng làm ra? Số lượng tuy ít, nhưng tuyệt đối không giống nhau, còn không bị héo rũ, không phải là so với hoa nàng

mang đến còn tốt hơn sao?

Vương thị buồn cười điểm nhẹ đầu con gái: “Nói hươu nói vượn! Thái hậu trong cung như thế nào lại ăn loại bánh này của chúng ta? Lời nói phạm húy kỳ như thế không được nói lung tung”

Mèo Con bĩu môi, ai nói trong cung thái hậu không ăn? Bánh bao tàu hũ ky đích thật là trước kia là thức ăn trong cung đình. Nhớ tới mấy thứ mình vừa đem cho, vô cùng đau lòng! Nàng tặng cái gì, có lẽ không phải thực quý giá, nhưng mà đều phi thường tốn tâm tư! Nếu không phải thấy Ngọc ca từ nhỏ yêu thương nàng hết mực, nàng cũng sẽ không cho Ngọc ca mặt mũi như thế này đâu!

Trong khi Mèo Con đang thương tâm cực điểm thì bà từ được Liễu gia phái đến đang kể lại sự tình ở Cổ gia cho Liễu phu nhân.

“Vị Vương thị này cách nói năng hiền hoà, có pha một chút kiến thức, không giống với nông phụ bình thường. Còn Đồng thị vợ của Cổ tiên sinh, thật sự là... có chút ủy khuất cho Cổ tiên sinh”. Người được Liễu phu nhân phái đi là Chương mục là nhũ mẫu của Liễu phu nhân, rất được Liễu phu nhân ưu ái.

“Còn Cổ cô nương thì thế nào?” Liễu phu nhân nói: “Ta nghe nói, nàng cùng với Trần tiên sinh lớn lên từ nhỏ, bộ dạng nàng ra sao? Nha đầu Tiểu Liên kia không phải nói là quần áo hải nón hà bao linh tinh gì đó trên người Trần tiên sinh đều là từ tay nàng làm”. Liễu phu nhân để ý nhất chính là chuyện này, ngầm lại Cổ cô nương cùng Trần Quân Ngọc là thanh mai trúc mã, vạn nhất...”

Chương mục cười khúc khích một tiếng rồi nói: “Nha đầu Tiểu Liên kia ngay cả tuổi cô nương nhà người ta cũng không hỏi rõ ràng, hôm nay ta nhìn thấy tiểu cô nương kia chỉ độ tám chín tuổi, nhiều lắm cũng là tám tuổi, thế nhưng sinh thật khéo, là một tiểu ngọc nhi xinh đẹp trắng nõn! Đối với nông gia người ta, trong nhà không có nhiều nha hoàn bà tử như vậy, quần áo Trần tiên sinh đều là nàng đánh may và cũng không có gì là kỳ quái!”

Liễu phu nhân vừa nghe, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Nha đầu Tiểu Liên chết tiết kia, ngay cả tuổi tác người ta cũng không hỏi thăm rõ ràng. Nhưng mà chỉ mới là đứa trẻ bảy tám tuổi, đã có khả năng như vậy, quả nhiên là con nhà nghèo sớm trưởng thành!”

Chương mục nói: “Cũng không phải, ta xem đồ đáp lễ hôm nay, tựa hồ cũng là do Cổ cô nương chuẩn bị”

“A?” Liễu phu nhân tò mò nói: “Bà lấy lại đây cho ta xem, đáp lễ cái gì? Nha đầu Lệ nương kia, ngay cả tặng lễ cũng không biết đưa, cư nhiên cho nhà người ta một hộp hoa ngọc trăm, nàng tưởng giống như là đưa khăn tay a!”

Chương mục ý bảo mọi người đem lễ vật trình lên, Liễu phu nhân hé miệng cười nói: “Là thức ăn, quả nhiên là đứa nhỏ nhà nông có khác, khéo thật!”

Chương mục cười nói: “Cổ cô nương còn viết một bức thư cảm ơn nữa”

Liễu phu nhân nói nói: “A? Mau lấy lại đây cho ta xem”

Chương mục từ trong ống tay áo lấy ra bức thư, Liễu phu nhân tiếp nhận mở ra, “Di!” Nàng kinh ngạc nói: “Đứa nhỏ này chữ viết thật là đẹp!”. Nàng nhìn xem, càng ngày càng kinh ngạc, một lát thở dài: “Nhìn lại quả đáp lễ của đứa bé ấy, thật đúng là một đứa trẻ lan tâm huệ chất a! Khó trách Cổ tiên sinh sùng muội muội này như vậy”

Chương mục tò mò hỏi: “Phu nhân, Cổ cô nương tặng cái gì để đáp lễ?”

Liễu phu nhân nói: “Bà đem cái hộp của nàng đến đây, cho ta xem một chút. Còn hai mươi cái bánh bao kia, bà đem đến phòng bếp bảo họ hấp nóng lên. Ta chưa từng nghe qua tàu hũ ky còn có thể làm bánh bao a! Đồ ăn lạnh hết rồi!”

Hạ nhân lên tiếng, liền mang theo hai mươi cái bánh bao tàu hũ ky đi vào phòng bếp, tiểu nha hoàn cầm chiếc hộp gỗ tinh xảo đến, Chương mục vừa mở ra liền thấy, không khỏi kinh hô: “Cổ gia làm thế nào mà có nhiều hoa tươi như vậy?”

Liễu phu nhân cười cầm đoá hoa lên xem, nói: “Bà xem cẩn thận, đây là quỳên hoa không phải hoa tươi”

Chương mục nhìn kỹ xem nói: “Di? Thật sự a! Không cẩn thận thật đúng là nhìn không ra là quỳên hoa bằng vải! Không biết là ai làm? Tài may vá của người này thật khéo!”

Liễu phu nhân nhìn quỳên hoa trong tráp, chỉ có hai loại hoa là mẫu đơn cùng hoa mai, nhưng được làm cực kỳ tinh xảo, còn có thể nhìn giống như thật. Hoa mai thì có hồng mai, hoàng mai còn có lục mai, điều khiến cho Liễu phu nhân chú ý chính là quỳên hoa có hình ba đoá hoa mẫu đơn cực lớn, một đoá xanh lá cây, một đoá tím, còn có một đoá màu hồng phấn.

“Phu nhân, người xem này đoá màu xanh lục này, với quần áo hôm nay của người vừa lúc tương xứng”. Liễu phu nhân hôm nay mặc chính là một bộ tơ vàng xanh lá mạ.

Liễu phu nhân cầm lấy đoá hoa màu xanh lá cây: “Cái này gọi là xanh lá cây!”. Nàng đưa cho Chương mục, ý bảo cái giúp nàng.

Chương mục một bên giúp Liễu phu nhân cài hoa, một bên cười nói: “Quỳên hoa xinh đẹp như vậy cũng không thấy nhiều, Cổ cô nương này cũng thật tinh mắt, hoa cài xinh đẹp như vậy, cũng chỉ có phu nhân mới có thể xứng đôi!”

Liễu phu nhân đang cầm gương đồng vui mừng cười nói: “Thật sự là một đứa trẻ thông minh linh hoạt, quỳên hoa xinh đẹp như vậy ta còn chưa thấy qua a! Bà xem nàng làm cẩn thận chưa kia, cánh hoa kia uốn lượn trông cứ như thật! Hoa cài trong cung, tuy nói là dùng vải thượng đẳng, cũng không làm cẩn thận như nàng”

Chương mục nói: “Cũng không phải a! Ta thấy quyền hoa này cùng với quyền hoa lần trước đại thiếu phu nhân mang đến, nghe nói là ở trong cung truyền ra, so sánh cũng không kém”

“Hoa mai này đem cho tiểu thư đi, bảo nàng cài lúc Nguyên Tiêu”. Liễu phu nhân trong lòng cực kỳ đắc ý, nghĩ đến lễ mừng năm mới muốn đem quyền hoa này mang đi ra ngoài cùng đại tẩu từ từ mà so sánh. Nàng cũng là sinh ra trong đại thế tộc phương Bắc, lúc còn ở nhà mẹ đẻ, nàng mặc dù thứ xuất, nhưng trong nhà chỉ có một mình nàng là con gái, được cả cha lẫn mẹ cả sủng ái. Nếu không phải chính mình tâm tâm niệm niệm muốn gả đến Giang Nam, cũng sẽ không gả cho Liễu giáo thụ.

Hai người đang nói chuyện thì ngoài cửa có người tiến vào truyền lời.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Giao thừa

“Phu nhân, thiếu gia đã trở về”. Liễu phu nhân nghe thấy lời của nha hoàn, không khỏi vui vẻ, vừa định bảo hần tiến vào thì chợt nghe thấy... “Con xin thỉnh an mẹ!”. Thanh âm trẻ con cùng hòa nhịp với tiếng bước chân, một tiểu nam hài tựa như kim đồng chạy vào, quỳ trên mặt đất thỉnh an Liễu phu nhân.

Liễu phu nhân vội vàng kéo hần: “Con của ta, mặt đất lạnh lắm, đừng quỳ. Tan học rồi sao? Hôm nay thầy giáo dạy con cái gì?”

Liễu Văn Lý làm nũng bổ nhào vào trong lòng Liễu phu nhân nói: “Mẹ, con đói bụng”

Liễu phu nhân vừa nghe vội vàng bảo nha hoàn dâng điểm tâm lên còn tự mình dứt vào miệng hần, Liễu Văn Lý há mồm cắn một ngụm: “Ngon quá! Mẹ, đây là món gì vậy? Tại sao trước giờ con chưa từng ăn qua?”

Liễu phu nhân lúc này mới chú ý tới, đưa điểm tâm lên nhìn, tựa hồ là dùng tàu hũ ky gói lại, nàng không khỏi hỏi: “Đây là bánh bao do Cô gia biếu sao?”

Chương mục nói: “Đúng là bánh bao do Cô gia biếu”. Liễu Văn Lý lôi kéo Liễu phu nhân nói: “Mẹ, con còn muốn ăn”

Liễu phu nhân lại dứt cho hần hai cái, thấy hần còn muốn ăn, vội nói: “Không thể ăn nữa, ăn nữa thì bữa tối con không ăn được”

Liễu Văn Lý bĩu môi: “Mẹ, con không ăn cơm chiều, ta chỉ ăn bánh bao này”

Liễu phu nhân lắc đầu nói: “Điều này sao có thể? Con còn quậy phá, ta sẽ nói với cha con!”

Liễu Văn Lý vừa nghe, vội vàng nói: “Mẹ, con không ăn, người đừng nói với cha”

Liễu phu nhân mỉm cười nói: “Nhanh đi ôn bài đi, nếu buổi tối lúc cha con kiểm tra con, con còn chưa làm xong thì ta cũng chẳng giúp gì cho con đâu”

Đôi mắt của Liễu Văn Lý xoay tròn, làm nũng nói: “Mẹ, người cho con ăn thêm một cái nữa, con sẽ đi ôn bài”

Liễu phu nhân vừa bực mình vừa buồn cười, lại dứt hần thêm một cái, mới bảo nha hoàn đưa hần đến thư phòng đọc sách. Nàng nhìn hai cái bánh bao còn lại trong đĩa, không khỏi tò mò cũng cắn một cái, thật ngon như vậy sao? Nhân bánh bao ngon vô cùng, Liễu phu nhân ăn liên tiếp hai cái mới nhận ra được bên trong tựa hồ có kim châm, mộc nhĩ, nắm hương gì đó.

“Bánh bao đích thực rất ngon”. Liễu phu nhân liên thanh khen ngợi nói: “Đưa tám cái đến chỗ lão phu nhân, còn lại chưng cho lão gia, đưa cho tiểu thư một phần”

“Dạ!”

Liễu phu nhân thở dài, cười: “Ta cũng từng nghe nói, trong nhà Cô tiên sinh cũng cao quý, hiện tại xem ra đều là sự thật. Khoan nói loại bánh bao này vốn không thể là người bình thường làm được, chính là hoa cài này, nếu không có người cho Cô cô nương xem hình dạng hoa, dù tay nghề nàng có cao đến mấy cũng không thể làm nổi. Thứ nàng làm chính là cực phẩm a! Mà ta cũng là từ đó tới nay mới nhìn thấy mẫu đơn cực phẩm”

Chương mục nói: “Cũng không phải đâu! Cô gia thuy nói hơn nhỏ một tí, nhưng trong nhà quét tước sạch sẽ, ngay cái góc tường cũng không có bụi. Mấy đứa trẻ trong nhà tuy mặc quần áo cũ một chút, nhưng lại giặt giữ sạch sẽ, trên người một cái vá dấp cũng không có, phàm là ở địa phương nghèo, đều phải đắp lên mấy mảnh, vị Vương phu nhân này thật sự là người tiết kiệm. Trần tiên sinh tuy nói từ nhỏ cha mẹ đã mất, nhưng được gia đình này nuôi nấng lớn lên cũng là phúc khí của tiên sinh”

Liều phu nhân gật đầu nói: “Chờ lúc tết Nguyên Tiêu họ đến đây, bà dọn đầy tở, đừng có lấy mắt chó mà khinh thường người ta! Vương thị mặc dù không phải mẹ ruột của Trần tiên sinh, nhưng công ơn dưỡng dục nhiều năm như vậy, cũng giống như cha mẹ thân sinh, phải tránh không được đắc tội họ”

Chương mục nói: “Ta biết rồi!”

Mới vừa nói xong, chỉ thấy một bà tử tiến vào nói: “Phu nhân, Nhiếp phủ phái người đưa lễ vật cuối năm đến cho người”. Nói xong trình lên một danh mục quà tặng.

Nhà mẹ của Liều phu nhân họ Nhiếp, vừa nghe người nhà mẹ ruột tới, lập tức nói: “Mau! Mời người vào đây!”. Lại sai người chuẩn bị phong bì tặng thưởng.

Người Nhiếp gia phái đến là hai thiếu phụ trên dưới bốn mươi tuổi, vừa vào cửa liền cúi đầu thỉnh an Liều phu nhân, Liều phu nhân sai người dâng ghế báo hai người họ ngồi xuống, hỏi: “Thân thể đại ca như thế nào? Đại tẩu có khỏe không?”

Một thiếu phụ khoảng trên năm mươi tuổi nói: “Cô cô yên tâm, lão gia, phu nhân thân thể hết thảy đều mạnh khỏe, chỉ là nhớ thương cô cô thôi!”

Liều phu nhân sau khi nghe xong, hốc mắt đỏ lên, nói: “Ta xuất giá nhiều... năm thế này, cũng chưa có thể quay về nhà mẹ ruột lấy một lần, ngay cả cuối cùng cha mẹ qua đời cũng không thể... thật sự là rất bất hiếu! Chỉ có thể tro mắt trước mặt Bò Tát thấp một nén nhang cầu cho cha mẹ sớm siêu thoát”

Liều phu nhân nói xong, hai thiếu phụ nọ dẫn đo không thôi, sau một lát, tâm tình Liều phu nhân bình phục một chút, mới hỏi lại sự tình trong nhà: “Đúng rồi, Trọng Ca cũng mau thành thân đi? Mệnh thằng bé cũng quá khổ rồi”. Liều phu nhân nói xong, hốc mắt lại đỏ lên.

Hai vị thiếu phụ kia quay mặt nhìn nhau, thở dài một tiếng, người thiếu phụ lớn tuổi nói: “Cô cô có điều không biết, vị thê tử chưa xuất giá kia của nhị thiếu gia cũng bạc mệnh, đã qua đời rồi!”

“Cái gì?!” Liều phu nhân kinh hô một tiếng, dùng khăn che miệng lại kinh ngạc nói: “Nó...”

Thiếu phụ trẻ tuổi cười khổ: “Chuyện này đã xảy ra hồi năm trước! Lần này nhị thiếu gia cũng theo chúng tôi đến đây, vừa lúc vào cửa liền gặp được Liều đại nhân, bị Liều đại nhân kéo đến trường học rồi, đành bảo chúng tôi đến đây thỉnh an cô cô!”

Liều phu nhân kinh ngạc hỏi: “Nó không ở nhà yên ổn ăn tết, đến đây làm gì?”

Hai người nói: “Nhị thiếu gia đi theo thuyền đi ra biển, thuyền này là từ cảng Trương Gia xuất phát, cho nên nhị thiếu gia liền đi theo chúng tôi đến đây, tính hết năm rồi mới đi theo thuyền kia”

Liều phu nhân nói: “Thằng bé này! Nếu nói tâm tình không tốt, làm sao không thể không giải sầu? Nhưng mà cũng không nên đi trên biển a? Đây chính là chuyện sống chết!”

Thiếu phụ lớn tuổi nói: “Cũng không phải! Phu nhân vì việc này đã khóc nhiều lần, nhưng mà nhị thiếu gia không chịu nghe, lão gia cuối cùng không có biện pháp, đành đáp ứng nhị thiếu gia. Lại nói nhị thiếu gia không phải lần đầu tiên rời bến, đã có kinh nghiệm, lão gia cũng có thể yên tâm một chút”

Liều phu nhân thở dài không thôi, liền nghe tiếng cười của Liều giáo thụ truyền đến: “Phu nhân, nàng xem ai đến đây?”

“Cháu xin thỉnh an cô”. âm thanh trong trẻo vang lên, một nam tử chừng hai mươi mấy tuổi tiến vào.

“Mau đứng lên!” Liều phu nhân vội vàng đem cháu đỡ lên, thở dài nhìn người thanh niên tuấn tú trước mắt: “Lão gia, Trọng ca vừa mới đến đây, người liền bảo nó đến trường học!” Liều phu nhân khẽ cau mày nói: “Cũng không cho nó nghỉ ngơi một chút”

Liều giáo thụ cười ha ha nói: “Ta cũng không vui vẻ mà! Trí Viễn năm đó mười bảy tuổi đã thi đậu thủ khoa kỳ thi Hương, chờ Kính Thi, Tư Thành trở về để cho bọn chúng học hỏi một chút”. Trí Viễn là tên tự của Nhiếp Tuyên, Kính Chi là tên tự của Trần Quân Ngọc, Tư Thành là tên tự của Cố Phúc.

Liều phu nhân lôi kéo tay của Nhiếp Tuyên nói: “Đứng, con ở lại chỗ này từ từ mà vui chơi giải sầu đi!”

Xem Phim hoạt hình anime online

Nhiếp Tuyên ôn hòa cười cười nói: “Con đã biết!”

Liều phu nhân nói: “Lão gia, nếu không chúng ta dùng bữa tối đi, sau khi dùng xong, cũng nên cho Trọng Ca sớm nghỉ ngơi một chút”

Liều giáo thụ gật đầu nói: “Cũng tốt”

Liều phu nhân gọi người dọn cơm, lại bảo Liều Văn Lệ, Liều Văn Lý bái kiến biểu huynh. Ăn xong cơm chiều, mọi người đều tự đi nghỉ ngơi. Những ngày sau đó cũng không có gì cả, không cần phải nói rõ ràng.

Đào mất đã đến ngày hai mươi chín, ngày hôm đó Cố gia đã sớm thức dậy, thay tranh môn thần mới, câu đối, song cửa sổ, dán bùa chú, quét tước nhà cửa sạch sẽ hẳn lên. Vương thị cùng Nam Qua kiểm tra lại một lần nữa, xác định không có quên gì mới yên tâm, dù sao hôm nay là phiên chợ cuối cùng, phải chờ sau ngày mười lăm tháng giêng mới họp chợ lại.

Sáng sớm ngày kế tiếp, Cổ Tứ Nguru thức dậy liền mang theo cả nhà đến từ đường bái tổ tiên, Mèo Con là con gái, nên không được đến từ đường bái tổ tiên, Trần Quân Ngọc là người ngoài, cũng không thể đi theo Cổ gia đến từ đường. Cổ gia sợ Trần Quân Ngọc một người tịch mịch, từ trước đến nay đều bảo Mèo Con ở lại với hân. Trần Quân Ngọc sáng sớm đã đến thư phòng đọc sách, Mèo Con dựa vào bàn học, vẽ một đóa hoa mai.

“Ngọc ca, huynh đang xem gì vậy?”. Sau khi Mèo Con đem cánh hoa cuối cùng vẽ xong vừa lòng buông bút lông hỏi.

“Ta đang đọc sách sử a!”. Trần Quân Ngọc buông cuốn sách trong tay, nhìn cánh hoa mai kia, hơi hơi nở nụ cười, thân thủ sờ sờ đầu nhỏ của nàng: “Mèo Con vẽ thật đẹp”

Mèo Con cười mị mắt, đầu nhỏ ở trong lòng tay hân cọ cọ: “Ngọc ca, lần trước huynh kể cho muội nghe một đoạn chuyện ‘Dùng thuyền cỏ mượn tên’, có phải hay không chuyện ở trong sách sử? Muội còn muốn nghe!”

Trần Quân Ngọc ngạc nhiên bật cười: “Được, vậy muội muốn nghe cái gì?”

Đôi mắt Mèo Con xoay chuyển nói: “Ngọc ca, huynh xem đến chỗ nào thì kể cho muội nghe chỗ ấy”

Trần Quân Ngọc nói: “A, vậy để ta xem xem”. Hân xoay mình một chút nói: “Vậy ta sẽ kể cho muội nghe chuyện của Đại Tàn khai quốc hoàng đế và Tô hoàng hậu”

Mèo Con chưa từng nghe đến triều đại này, lại chưa nghe đến chuyện bát quái của hoàng đế hoàng hậu, lập tức hưng phấn gật gật đầu: “Ngọc ca, huynh chờ một chút, muội đi lấy chút điểm tâm, chúng ta vừa uống trà vừa ăn điểm tâm rồi kể chuyện xưa”

Trần Quân Ngọc buồn cười nói: “Được, huynh chờ muội”

Mèo Con cười tủm tỉm đi vào phòng bếp lấy một ấm trà đặt lên than hồng, lại lấy ra mấy phần bánh kẹo, rót cho Trần Quân Ngọc một ly trà gừng, còn mình là một ly trà táo đỏ.

Trần Quân Ngọc tiếp lấy ly trà gừng, chậm rãi nói về chuyện của Đại Tàn khai quốc hoàng đế và Tô hoàng hậu. Mèo Con mới nghe xong mở đầu, liền kinh ngạc phát hiện, đây không phải chuyện của Quang Võ đế và m Lệ Hoa sao? Nàng đã sớm phát hiện thời đại này không có trong lịch sử, nhưng cùng với lịch sử Trung Quốc cổ đại luôn luôn có chỗ tương tự, là lịch sử luôn có những điểm tương tự bất ngờ sao? Hay là thời đại ở đây cùng với ở trái đất không có điểm quan hệ nào?

Trần Quân Ngọc kể đến hết câu chuyện mới chậm rãi tổng kết một câu: “Bách nhãn thành cương. Tô hoàng hậu là một người cực kì thông minh!”

Mèo Con có chút suy nghĩ nhìn Trần Quân Ngọc, hân là đang nói Tô hoàng hậu hay là đang nói chính mình? Vì cái gì mà Ngọc ca có loại cảm khái này? Tựa hồ từ lúc hân đến học phủ đọc sách, người liên dần dần thay đổi, là bị cái gì kích thích sao? Hay là nói... hân đã bắt đầu dần dần trưởng thành?

Trần Quân Ngọc thấy Mèo Con vẽ mặt mê mang, không khỏi hỏi: “Mèo Con, có nghe hiểu không?”

Mèo Con lắc lắc đầu nói: “Không có, muội chỉ cảm thấy hoàng đế rất xấu, rõ ràng Tô hoàng hậu mới là chính thể, vì cái gì ông ta bắt Tô hoàng hậu làm quý phi a? Để cho cái người xấu kia lên làm hoàng hậu!”

Trần Quân Ngọc bật cười ngạc nhiên nói: “Nha đầu này, trên thế giới này có nhiều người tốt lẫn người xấu”. Hân dừng một chút nói: “Mèo Con, muội biết viết chữ đúng không?”

Mèo Con nghiêng đầu nói: “Muội đi theo tiểu ca đọc qua Tam Tự kinh cùng một ngàn chữ”

“Ừm, cũng không kém lắm”. Trần Quân Ngọc nói: “Chờ thêm vài năm, huynh đem toàn bộ sách về đây cho muội đọc, cố gắng ghi nhớ, chờ huynh hoặc là Phúc ca trở về sẽ dạy muội”

Mèo Con nghiêng đầu nói: “Ngọc ca, ngũ ca nói với muội rồi, nữ tử vô tài mới gọi là có đức!”

Trần Quân Ngọc cười nói: “Xú tiểu tử này không chịu đọc nhiều sách, chỉ lo đọc toàn chuyện ma quái linh tinh! Nếu là huynh với Phúc ca chưa thi đậu thì muội không biết chữ còn chưa tính, nhưng hiện tại...” hân dừng một chút nói: “Mèo Con muội phải nhớ kỹ, nữ tử vô tài làm sao có thể thành người có đức đây? Từ xưa đến nay nữ tử trong ‘Liệt nữ truyện’ có mấy người mà không biết chữ a?”. Hân thấy Mèo Con vẽ mặt mờ mịt, cười nói: “Về sau muội sẽ hiểu những lời ta nói”

Mèo Con gật gật đầu, trong lòng âm thầm hưng phấn, xem ra Ngọc ca đọc sách nhiều năm như vậy cũng không uống phí, không có càng đọc càng ngu ngốc! “Ngọc ca, huynh hiện tại dạy muội đọc sách được không?” Nàng làm nũng nói.

Trần Quân Ngọc cười gật đầu nói: “Cũng đúng, muội không muốn đi ra ngoài chơi sao?”

Mèo Con lắc lắc đầu: “Không muốn!”

Trần Quân Ngọc một bên dạy, một bên kinh ngạc phát hiện, Mèo Con thế nhưng trí tuệ dị thường, hân bắt quá chỉ mới đọc cho nàng một lần, nàng nghe xong liền nhớ đến phân nửa, không khỏi thở dài nói: “Đáng tiếc muội phải đi lấy chồng a!”

Mèo Con ngửa đầu cười tùm tùm nói: “Mèo Con phải ở bên cạnh cha, mẹ và các ca ca, không cần lấy thối nam sinh!”

Trần Quân Ngọc cười ha ha, đem nằng ôm vào trong ngực, tự mình dạy nằng từng chữ. Lúc mọi người về đến nhà, liền nhìn thấy tình cảnh ấm áp này, Vương thị cùng Cổ Tứ Ngu không khỏi nhìn nhau cười.

Bữa trưa mọi người ăn cơm rất đơn giản, sau giờ ngọ mọi người vây quanh ở chậu than nói chuyện, Trần Quân Ngọc hưng trí bưng bưng, tiếp tục dạy Mèo Con đọc sách, Cổ Phúc cũng ở một bên thỉnh thoảng nói vài câu, Cổ Quý cùng Cổ Toàn sợ hai vị ca ca đem bọn họ đến trường học nên sớm đi ra ngoài tìm bạn bè chơi.

Bất tri bất giác trời dần dần tối. Cổ Tứ Ngu vội vàng đem nến trong mỗi gian phòng thắp lên, mọi người dọn bữa cơm tất niên. Thịt gà thịt bò, đều chuẩn bị đầy đủ, chính giữa còn có một cái giò heo, thức ăn chay thì có đậu tương gọi là “thức ăn như ý”

Thức ăn trong lễ mừng năm mới thường rất phong phú, Vương thị thấy mọi người đều ăn ngon mà con gái chỉ có thể ăn chay với mình, không khỏi áy náy: “Để mẹ đi nấu một vài món ăn, Mèo Con muốn ăn cái gì?”

Mèo Con cười cười nói: “Mẹ, con không đói bụng”. Nằng đói ăn chay không phải ghét, trên thực tế mấy năm cuối cùng ở hiện đại nằng cũng cơ hồ theo chủ nghĩa ăn chay, đáng tiếc duy nhất chính là nằng không thể tiếp tục ăn bởi vì bánh mì đều là lấy mỡ lợn mà làm.

Vương thị nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là nấu một bát canh trứng cho con gái: “Đến đây, con ăn cái này đi”

Mèo Con nói: “Con ăn không vô, chúng ta cùng ăn đi”

Vương thị mỉm cười gật gật đầu, Cổ Phúc thấy thế, vội vàng nói với Nam Qua: “Nàng đi đem một chút canh, một chút bánh bao, trứng gà và nem rán lại đây đi!”

Mèo Con ăn một cái bánh bao tàu hủ ky, ba cái trứng gà nhỏ, lại ăn thêm hai cái bánh trôi mè, một chén canh, bụng nhỏ liền to lên. Kỳ thật nếu theo tính cách ham hưởng thụ của ai đó thì lúc năm mới tới sẽ ăn uống trong hoàn cảnh như thế này? Trừ bỏ điểm tâm mua sẵn ở ngoài ra, còn lại điểm tâm nếu ở nhà có thể làm, nằng đều chuẩn bị tốt.

Lúc này ngoài cửa truyền tới thanh âm tiếng pháo, Mèo Con vội vàng nói: “Mẹ, con muốn xem pháo hoa!” Nằng cầm trong tay cái bánh rán đậu, chạy ra bên ngoài xem.

Vương thị vội vàng mặc áo quần mới cho Cổ Toàn và nằng, gọi tới Cổ Phúc cùng Trần Quân Ngọc ôm hai người đi ra ngoài xem pháo hoa: “Phúc Nhi, con hào hào nhìn trông đệ đệ, đừng để hấn đi quậy phá”

Cổ Phúc cười nói: “Con đã biết!”

Hiện tại còn chưa đến nửa đêm, pháo hoa bắn ra chưa nhiều lắm, đợi đến lúc nửa đêm, thanh âm pháo hoa cơ hồ là liên tiếp không dứt, pháo hoa của Cổ gia không tính là nhiều lắm, cho nên phải chờ đến nửa đêm mới có thể bắn ra.

Uống xong chén canh, ăn xong cơm tất niên, Cổ Toàn đợi đến nửa ngày để có tiền mừng tuổi. Năm nay không chỉ là Cổ Tứ Ngu cùng Vương thị cho hai người tiền mừng tuổi, ngay cả Cổ Quý cũng cho hai người tiền mừng tuổi. Tuy rằng số lượng không nhiều lắm, bất quá vài đồng tiền mà thôi, cũng đủ làm cho hai người vui vẻ không thôi, vội vàng nhét vào trong túi hà bao của mình.

Cổ Tứ Ngu nói: “Năm đó lúc ông nội còn sống, trong nhà sẽ bắt đầu bắn pháo, vẫn phải bắn đến nửa đêm mới ngừng lại”

Vương thị nói: “Lúc ta còn chưa xuất giá, mỗi năm sẽ cùng với người bắn pháo, nhất là vào buổi tối, nhà của chúng ta đều phải bắn cả một đêm a!”

Mèo Con nghe thế cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, nhiều pháo như vậy, phải xài bao nhiêu tiền a! Hai người Cổ Tứ Ngu cùng Vương thị, người một lời, ta một lời liền nói xong chuyện đón mừng năm mới trước đây. Phong tục của đất Ngô thì giao thừa là lúc nửa đêm, phải bắn ba tiếng pháo, gọi là đồng cửa đốt pháo.

Đợi đến nửa đêm, thanh âm tiếng pháo truyền tới không dứt, Cổ Tứ Ngu dẫn Cổ Phúc ra bên ngoài đốt pháo, Mèo Con cùng Cổ Toàn lần lượt đứng bên cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, náo loạn đến hơn nửa đêm, hai tiểu hài tử mới chống đỡ không được, dựa vào trong lòng cha mẹ mà ngủ đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đầu tháng ba (1)

Buổi sáng đầu năm của Mèo Con chính là bị thanh âm tiếng pháo làm cho bừng tỉnh, phong tục đất Ngô, lúc mở cửa đầu năm, cũng phải bắn ba tiếng

pháo, thanh âm tiếng pháo đầu năm “Pháo tam cấp”. Năm nay nhân lúc Cổ Phúc, Trần Quân Ngọc đều phải đi thi hương, Cổ Tứ Ngu càn đặc biệt coi trọng, bảo hai người bọn họ đi đốt pháo, kỳ vọng có thể mang đến may mắn.

Trong nhà treo lên thần trục, thấp nền hương, cùng bánh kẹo để cúng tổ tiên, sáng sớm thức dậy, vái lạy trước tổ tiên, cái này gọi là “Bái hi thần”. Sau khi bái hi thần xong, lại đến bậc tiểu bối chúc tết bậc trưởng bối, sau đó mới có thể bắt đầu ăn điểm tâm. Điểm tâm cũng là bánh mật, nem rán, bánh trôi nước, sủi cảo, mang ý nghĩa là đoàn viên.

Ăn xong điểm tâm, Vương thị kích động mặc cho Cổ Toàn cùng Mèo Con quần áo màu đỏ, lại đội cho hai người khăn bao tóc màu đỏ, cuối cùng ở giữa mi tâm của hai người điểm lên một chút son. Hắc! Trông như hai búp bê bước ra từ trong tranh. Vương thị ôm hai đứa con của mình, thấy thế nào cũng rất đáng yêu, mỗi tay ôm đứa, hung hăng hôn một cái.

Mèo Con giống như mắt nhắm mắt mở để cho Vương thị chuẩn bị sửa sang cho mình, tối hôm qua nàng nghe xong thanh âm tiếng pháo, buổi sáng mới mơ mơ màng màng ngủ, hiện tại đầu óc toàn bộ đều hỗn loạn, đối hết thấy hành động của Vương thị cũng không có phản kháng. Cổ Toàn cúi đầu: “Mẹ, con không cần tô son a! Con là nam nhân! Cũng không phải búp bê! Đầu có chết người!”

Mèo Con nghe được lời nói của hắn, thiếu chút nữa cười ra tiếng, cười chết người! Tám tuổi, ách, không đúng là đứa trẻ mới chín tuổi! Nàng mờ hai mắt buồn ngủ, buồn cười nhìn tiểu ca.

Vương thị cũng vui vẻ cười ha ha, ôm chầm con trai nhỏ, ở trên gương mặt phấn hồng của hắn hôn một cái, kiên quyết nói: “Không được!”

Nhìn Cổ Toàn suy sụp hạ khuôn mặt nhỏ nhắn, Mèo Con rất không phúc hậu cười ra tiếng, Cổ Toàn trừng mắt nhìn muối muối một cái, thấy Vương thị không chú ý, tia xấu xa trong mắt càng nồng đậm, Mèo Con khanh khách cười, bất quá thấy thái độ của tiểu ca, biết là đã quá đáng bèn dựa vào trên người hắn: “Tiểu ca không cần! Muối sai lầm rồi!”. Nói xong đồ khỏi cái miệng nhỏ nhắn, ở trên mặt hắn hôn một cái.

Gương mặt nhỏ của Cổ Toàn đỏ lên, miệng vẫn như cũ không buông tha nói: “Nhìn muối còn dám cười ta”. Tay lại nhẹ nhàng đỡ lại tiểu muối muối. Tiểu muối từ nhỏ thân thể không tốt, lại thường xuyên không chịu đi lại nhiều, làm cho hai chân trở nên vô lực, thường xuyên sẽ té ngã, Cổ Toàn cũng không dám cùng nàng đùa giỡn quá mức, có chuyện gì xảy ra với nàng người chịu thiệt chính là bản thân.

Mèo Con đối này cách ăn mặc của bản thân không lấy gì phản cảm, nàng cùng Cổ Toàn cơ hồ hàng năm lễ mừng năm mới đều là ăn mặc như vậy, có một thân ăn mặc như vậy, còn có thể nhiều lấy một ít tiền mừng tuổi a! Đôi mắt hạnh trắng đen rõ ràng của Mèo Con cười đến cong thành hình trăng khuyết, từ sau khi đại ca thi đậu Lãm sinh, tiền mừng tuổi của nàng hàng năm cũng không cần phải giao ra !

Ăn xong điểm tâm, mọi người tụ lại trước cửa chúc tết trưởng bối trong nhà, sau đó vài đứa trẻ lại đến mấy nhà trong thôn chúc tết. Sau đó, mọi người trong nhà đó sẽ cho bọn trẻ kẹo.

Bữa cơm trưa đầu năm là ăn ở nhà đại bá, gia đình của Cổ Tứ Ngu có tổng cộng là bốn vị đường huynh đệ, đại bá cùng tam bá là huynh đệ ruột, đều là con của đại gia gia, nhị bá là con của nhị gia gia, phụ thân của ba vị bá bá đều là đường huynh đệ. Bất quá tới đời này, con nít trong nhà nhiều lên, đại bá có ba con trai, bốn con gái, nhị bá có sáu con trai năm con gái, tam bá có năm con trai năm con gái, số này là còn chưa tính những đứa trẻ chết non a! Tính đi tính lại thì nhà bọn họ vẫn là ít nhất. Tuy nói mọi người đều là thân thích, nhưng Mèo Con rất ít cùng đường ca, đường tỷ chơi với nhau, trên cơ bản chỉ tới khi gặp mặt mới biết tên nhau, có gặp nhau cũng phải tới tết mới gặp.

Sau khi ăn cơm trưa xong, mấy nam hài từ tự nhiên cùng nhau đi ra ngoài chơi, nữ hài tử cũng tìm một khoảnh sân bằng phẳng chơi đá cầu. Vương thị bảo con gái đi theo các vị tỷ tỷ chơi đùa, nhưng mà Mèo Con lắc lắc thân mình không chịu đi ra ngoài.

Cổ Toàn chỉ vào tiểu muối cười ha ha nói: “Muối muối làm gì biết đá cầu, ai mà chịu cùng muối chơi chứ?”

Mèo Con mặt đỏ hồng, Cổ Toàn nói không sai, nàng từ kiếp trước đến kiếp này đều là dờ vận động, phạm là nữ hài tử thì đều đá cầu, nhảy dây, ném bao cát, nhảy lò cò... Nàng không giống thế. Nàng từ nhỏ đến lớn thành tích thể dục trừ bỏ thấy giáo để nhìn kia dạy dỗ một năm đã tính là kỷ tích còn những mặt khác đều là tầm tạm, có lẽ cũng chính vì thế mà nàng không bao giờ quên bài múa kia.

Tuy nói năm đó nàng ghét bỏ cực khổ mới không chịu đi tập múa nữa, nhưng hơn phân nửa nguyên nhân vẫn là bởi vì cha mẹ thấy con gái học múa nhiều như vậy, liền quên cả mấy môn học khác, mặt khác chính là bảo nàng múa một bài múa luyện tập còn không được, chứ đừng nói tới đi biểu diễn, không giống như tài năng trời cho, do đó mới đồng ý cho nàng nghỉ học.

Mèo Con chu cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong lòng mẹ, Vương thị cũng biết con gái từ nhỏ đã như vậy, nhưng vẫn như cũ nói: “Đi, bé ngoan, cùng các tỷ tỷ chơi đi. Toàn Nhi, không được khi dễ muối muối”

Cổ Toàn lầu bầu nói: “Là bản thân muối ấy không biết đá cầu, trách con làm cái gì”. Hắn cầm lấy quả cầu vút trên mặt đất, một cái lại một cái đá lên, hẳn một bên đá một bên đắc ý nhìn muối muối.

Mèo Con bĩu cái miệng nhỏ nhắn: “Cái này có gì đặc biệt hơn người! Huynh xem Phúc ca cùng Ngọc ca không phải cũng không biết sao, nhưng mà các huynh ấy lại học giỏi! Muối không biết đá cầu, nhưng Ngọc ca nói muối học giỏi!”

Cổ Phúc cười khanh khách nói: “Ai nói huynh với Ngọc ca của muối không biết đá cầu”

Cổ Toàn chân vung lên, quả cầu hướng Cổ Phúc bay tới, Cổ Phúc nhanh chân tiếp nhận, thuận thực đá lên: “Kính Chi, tiếp!”. Trần Quân Ngọc cũng nổi lên hứng thú, chân vung lên, văng vàng tiếp nhận, hai người vui vẻ đá cầu, một bên người lớn cùng mấy đứa trẻ đều ủng hộ.

Cố Toàn cười nói: “Ai nói Phúc ca cùng Ngọc ca không biết đá cầu? Chỉ có tiểu ngu ngốc như muội mới không biết a! Ngọc ca nói muội thông minh, đó là lừa muội a! Một quyển Tam Tự kinh ta nửa ngày đã học thuộc, còn muội thì lấp bắp đến nửa tháng”. Mọi người nghe xong, liền cười ha ha.

Lần này thì mắt mất rồi, nội tâm bé gái nhỏ nào đó đã muốn thành đại thẩm, nhưng da mặt vẫn là trẻ con, tiểu nhân nhi ngưng ngừng xoay tới ôm Vương thị, lần này dù Vương thị nói thế nào nàng cũng sẽ đi ra. Mọi người cười ha ha, Cố Toàn cười ngã xuống đất, lần đầu tiên hấn ở trước mặt tiểu muội có cảm giác thắng lợi.

Cố Phúc trách cứ nhìn tiểu đệ liếc mắt một cái, xoay người đem Mèo Con thẹn thùng trong lòng mẹ kéo ra: “Mèo Con, đến đây, đại ca dạy muội đá”

Mèo Con dùng sức lắc đầu: “Muội không muốn đá, chân sẽ đau!”. Nàng làm nũng nói, nàng chán ghét vận động, nàng sở dĩ mỗi ngày kiên trì múa ballet là bởi vì không cần vận động nhiều lại có thể bảo trì dáng người.

Cố Phúc điểm nhẹ vào trên mũi của nàng: “Tiểu nha đầu!”

Cố Đại Ngu cười tùm tùm nói: “Nữ hài tử vẫn tinh tốt hơn, không đá sẽ không đá, đến đây, Tiểu Miêu đến với đại bá, đại bá bóc đậu phộng cho con ăn”

Mèo Con vừa nghe lập tức chạy qua, vô cùng thân thiết lôi kéo cánh tay Cố Đại Ngu nói: “Đại bá, con không cần đại bá bóc cho con, ta bóc đậu phộng cho đại bá, chúng ta cùng nhau ăn”

“Được!” Cố Đại Ngu bị lời nói của cháu gái nhỏ làm mặt mày vui mừng, cầm lấy đĩa đậu phộng, hai người vừa bóc vừa ăn, một bên nói nhỏ đùa giỡn, một lớn một nhỏ vui vẻ hòa thuận.

Vương thị thấy thế, dở khóc dở cười lắc đầu, nha đầu kia tính tình quái, thật không biết giống ai.

Com chiều thì ăn ở nhà Cố Nhị Ngu, com trưa ngày thứ ba thì ăn ở nhà Cố Tam Ngu, buổi tối ăn com ở nhà Cố Tứ Ngu. Vài ngày ăn uống, trừ bỏ Vương thị cùng Mèo Con, mỗi người ăn đến mặt mày tươi rói. Đầu tháng ba là con gái về nhà mẹ ruột chúc tết, sáng sớm Vương thị đã chuẩn bị xong xuôi, sớm mang theo người nhà vào trấn chúc tết.

Vương Thế Trạch đã sớm đứng ở cửa chờ, vừa thấy xe ngựa Cố gia đến, liền cười ha hả nghênh đón.

“Cậu, cung hỉ phát tài! Vạn sự như ý!” Mèo Con cùng Cố Toàn vẫn ăn mặc như ngày đầu tiên, cách ăn mặc giống như đồng tử bên cạnh thần tài, miệng nói lời may mắn, làm cho ánh mắt Vương Thế Trạch đều mang ý cười, vội vàng cho mỗi người một bao lì xì đỏ thắm.

Mọi người vào trong nhà, mấy đứa trẻ Cố gia cúi đầu chúc tết Vương Thế Trạch và Tôn thị, Tôn thị chỉ sinh một đứa con gái, thích nhất là con trai, nhất là nam hài tử, thấy Cố Toàn, vội vàng đem hấn ôm vào trong ngực, gọi là bảo bối tâm can.

Cố Toàn bình thường cũng thực thân cận Tôn thị, bởi vì Tôn thị từ nhỏ cũng rất thương hấn, hấn ôm cổ Tôn thị, ở trên mặt của nàng dùng sức hôn một cái: “Mợ, đã lâu không thấy, con nhớ người sắp chết rồi a!”

Tôn thị ánh mắt mừng rỡ, ôm Cố Toàn cũng hung hăng hôn một cái: “Mợ cũng nhớ con muốn chết!”

Con gái của Vương Thế Trạch và Tôn thị là Vương Lan Nhân cũng tiến lên chúc tết cô và dượng, Vương thị vội vàng lôi kéo tay Lan Nhân nói: “Nửa năm không gặp, Nhân Nương càng lớn càng xinh đẹp! Càng ngày càng giống đại cô nương”

Khuôn mặt phấn của Lan Nhân đỏ lên, nâng nhẹ tay vuốt vuốt tóc mai, miệng không thuận theo kêu một tiếng: “Cô!”. Nàng là điển hình của nữ tử vùng sông nước Giang Nam, thướt tha tinh tế, thanh tú như nước, tuy không phải tuyệt mỹ, nhưng có một loại ôn nhu triển miên.

Tôn thị mỉm cười nói: “Qua tết là nha đầu này đã được mười hai tuổi, vài năm nữa là phải lập gia đình, như thế nào có thể không giống đại cô nương đâu?”

Vương thị quan tâm hỏi: “Có người đánh tiếng rồi sao?”

Tôn thị tràn đầy ý cười nhìn con gái liếc mắt một cái, Lan Nhân đỏ mặt, kéo tay nhỏ bé của Mèo Con nói: “Tiểu Miêu, đi, chúng ta đi vào trong nói chuyện đi! Tỷ có thù cho muội hai cái hà bao a!”

Mèo Con cùng với vị biểu tỷ ôn nhu xinh đẹp này luôn hòa hợp, thấy Lan Nhân như thế, vội vàng cười nói: “Nhân tỷ tỷ, hôm nay muội có mang quà đến cho tỷ tỷ a!”

Chờ Lan Nhân cùng Mèo Con sau khi rời khỏi, Tôn thị mới nói: “Cầu hôn thật ra thì có, nhưng mà ca ca muội ai cũng chướng mắt, chọn tam lấy tứ”

Vương Thế Trạch ho nhẹ một tiếng nói: “Ta yêu thương con gái từ nhỏ đến lớn, chẳng lẽ liền đem nàng tùy tiện gả ra ngoài phải không? Lại nói Nhân Nương còn nhỏ, chúng ta còn muốn ở chung với nhau thêm vài năm a!”

Vương thị gật đầu nói: “Cũng đúng, chuyện con gái lấy chồng chính là chuyện cả đời, cũng phải chọn lựa thật tốt, dù sao Nhân Nương cũng mới mười hai tuổi, không vội”

Vương Thế Trạch cùng Tôn thị liếc mắt một cái, Vương Thế Trạch lôi kéo Cố Tứ Ngu nói: “Đi, Tứ Ngu, Phúc Nhi, chúng ta đi uống rượu”

Tôn thị cũng ôm Cổ Toàn, lôi kéo tay Vương thị nói: “Đi, sáng sớm ta liền đốt chậu than, chúng ta đi vào bên trong nói chuyện đi”

Trong sương phòng, Lan Nhân yêu thích không buông thừng thức quỳn hoa của Mèo Con: “Thật xinh đẹp !”

Mèo Con đắc ý dào dạt nói: “Đương nhiên! Đây chính là muội đặt cả tâm tư mà làm a!” Nàng đắc ý nói, trong nhận thức của nàng, luận về trình độ nữ hồng, cũng chỉ có Lan Nhân có thể so sánh với nàng, có thể được Lan Nhân khen so với những người khác khẳng định càng sung sướng hơn.

Lan Nhân vui sướng nói: “Thật sự là quỳn hoa xinh đẹp, lần trước ta nhìn thấy hoa cài của Kiều thái thái cũng không đẹp như thế này!”

Kiều thái thái? Chính là người mua kính Phật của mình sao? Xem ra là một người có tiền a! Mèo Con từ trong hà bao lấy ra một cái trâm cài màu đen, phía trên có hình hoa mai tinh tế, làm thành một quỳn hoa đơn giản nhưng xinh đẹp, sau đó cài vào trên búi tóc của Nhân Nương, mới vừa lòng gật đầu nói: “Tỷ tỷ, tỷ xem có đẹp không?”

Lan Nhân một bên soi gương, một bên cười nói: “Thật là đẹp, đúng rồi, tỷ cũng làm cho muội một chút đồ”. Lan Nhân buông gương, vội đi vào trong phòng của mình. Hà bao, túi hương, khăn thêu, hài, đủ thứ đều đem ra. Nhà mẹ ruột của Tôn thị chính là mở một tiệm thêu, Lan Nhân từ lúc ba tuổi đã bắt đầu đi theo tú nương của Tôn gia học thêu, nàng tính tình thông minh, lại bỏ nhiều tâm tư nghiên cứu, thêu ra thứ gì thì đều trở thành cực phẩm, Mèo Con thấy thế yêu thích không buông tay.

“Nhân tỷ tỷ, mấy thứ này đều là cho muội sao?” Mèo Con vừa mừng vừa sợ hỏi.

“Đương nhiên là cho muội” Lan Nhân mỉm cười gật đầu nói.

“Cám ơn Nhân tỷ tỷ!” Mèo Con vui vẻ nói.

“Cám tạ cái gì, tỷ còn phải đa tạ muội”. Lan Nhân lôi kéo tay nàng nói: “Trước không nói muội tặng ta đồ vật này nọ, từ lúc muội nói với ta pha sữa dê và phục linh, ta mỗi ngày thức dậy đều ăn một chén, hiện tại tay chân ấm áp rất nhiều”

Mèo Con vừa nghe, cười tủm tỉm nói: “Đương nhiên, nghe ca ca nói đây là phương pháp của tiền triều trước kia, chuyên môn trị thể chất mang tính hư. Đúng rồi, tỷ tỷ không nói muội đều đã quên!”. Nàng vỗ nhẹ cái trán của mình nói: “Tỷ tỷ, ta pha cho tỷ một ly trà mật táo đỏ, tỷ mỗi ngày uống một ly, cũng là bổ huyết dưỡng khí”

“Trà mật táo đỏ?” Lan Nhân tò mò hỏi: “Làm như thế nào? Muội chỉ tỷ làm, về sau tự tỷ làm lấy, đỡ phải phiền toái muội làm”

Mèo Con nói: “Không phiền toái, đem hạt táo đỏ bỏ đi, thêm nước và đường đỏ vào rồi đun, chờ sau khi nước hơi sệt lại, lại đảo thành mút táo, thêm một chút mật, cho vào trong bình đậy kín, để trong vài ngày, về sau có thể ăn rồi. Lúc ăn, dùng nước ấm pha loãng là được. Mấy thứ này trong nhà đều có, cũng không tốn nhiều tiền. Lại nói nhà muội là nông gia, bó củi cũng không tốn tiền, táo của muội rất ngon, làm cũng không tốn nhiều sức. Không giống như trong trấn của tỷ, bó củi đều phải dùng tiền mà mua”

Lan Nhân cười điểm cái mũi nhỏ của nàng nói: “Tiểu nha đầu thực tiết kiệm, về sau nhà ai thú muội làm phu nhân thì thật là có phúc!”

“Nhân tỷ tỷ!” Mèo Con không thuận theo nũng nịu lại nàng, thấy Lan Nhân đem trâm hoa mai tháo xuống, không khỏi tò mò hỏi: “Nhân tỷ tỷ, tỷ không cài sao?”

“Hiện tại không cài, chờ lúc Nguyên Tiêu ngắm đèn, ta lại cài”. Lan Nhân nói.

Mèo Con trêu tức nói: “Tỷ tỷ chính là muốn cho tỷ phu tương lai của muội xem sao?” Nguyên Tiêu mười lăm tháng giêng chính là lễ tình nhân vào thời cổ đại a! Trong một năm, cũng chỉ có mỗi ngày này, mặc kệ là con gái rệu hay là tiểu thư khuê các đều có thể đi ra ngoài ngắm đèn du ngoạn.

“Nha đầu chết tiệt kia, miệng chó không mọc được ngà voi! Xem tỷ may miệng muội lại đây!” Lan Nhân thân thủ sẽ nhéo mặt của nàng, Mèo Con vội cong người né tránh. Tỷ muội hai người cười đùa thành một đoàn, thẳng đến khi nha hoàn bên ngoài mời ra ngoài phòng dùng cơm, hai người mới dừng tay, Lan Nhân cười nói: “Mau đứng lên! Tỷ chải đầu lại cho muội, bằng không hai người chúng ta đi ra ngoài như vậy, sẽ bị người ta cười đến chết”. Mèo Con cũng ngừng cười, Lan Nhân đứng dậy sửa sang lại tóc tai tán loạn, mở hộp trang điểm ra, một lần nữa thoa son phấn, vẽ lông mi.

Hai cái khăn bao tóc của Mèo Con cũng rơi ra, mái tóc dài cũng bay tán loạn: “Nhân tỷ tỷ, tỷ chải đầu lại cho muội đi!”

Lan Nhân nói: “Muội đợi một chút, chờ tỷ vẽ lông mi xong sẽ chải cho muội”

Mèo Con cảm hộp son của Lan Nhân lên nói: “Nhân tỷ tỷ, tỷ luôn luôn tại dùng son này sao? Là son Hàng Châu?”

Lan Nhân nhấp môi một chút mới nói: “Son Tô Châu, phấn Dương Châu, tuy rằng phấn Hàng Châu là quan phấn, nhưng là luận về xuất sắc nhất vẫn là phấn thơm Dương Châu, son Tô Châu. Tiểu Miêu năm nay muội cũng đã chín tuổi rồi a? Cũng nên học cách trang điểm đi!”

Mèo Con cười nói: “Nhân tỷ tỷ, ta nghe nói trong phấn này có bột chì, bột chì cũng không là thứ tốt a! Tỷ vẫn là dùng ít một chút mới tốt”

Lan Nhân điểm nhẹ cái trán của nàng nói: “Nói hư nói vượn, từ xưa có son phấn nhà ai mà không có bột chì? Tỷ chưa từng nghe ai nói là bột chì không tốt a? Muội nghe ở đâu vậy?”

Mèo Con cười nói: “Muội đã quên rồi!”

Sau khi Lan Nhân sửa soạn xong xuôi, lôi kéo nàng ngồi vào trước gương, thay nàng chải tóc, chỉnh sửa này nọ, khiến cho nàng càng trông như phấn điều ngọc mài, Lan Nhân trái phải nhìn nhìn, mới vừa lòng nói: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài để cho mẹ và cô xem thử”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đầu tháng ba (2)

Lúc Lan Nhân dắt tay Mèo Con cùng nhau xuất hiện trong nhà ăn thì đã thấy vài đứa trẻ của Cố gia, Trần Quân Ngọc đang cùng Cố Quý đánh cờ, vài vị ca ca khác đang đứng bên cạnh xem, trường bối một người cũng không thấy, Mèo Con không khỏi kinh ngạc hỏi: “Cha, mẹ đâu? Cậu, mợ đâu?”

Cố Lộc thuận miệng nói: “Cha mẹ vừa được cậu mợ mời vào nói chuyện, có thể đang thương lượng việc gì đó”. Hai mắt vẫn như cũ nhìn không chuyển mắt vào bàn cờ.

Mèo Con liếc mắt nhìn quân cờ trắng đen trên bàn, cảm thấy không có hứng thú. Nàng không biết chơi cờ, đừng nói là đến là cờ vây, chính là cờ năm quân cũng không hiểu rõ lắm, rất nhiều quy tắc đều không có hiểu hết. Kiếp trước người bạn dạy nàng chơi cờ đối kỳ nghệ của nàng đánh giá là: “Gỗ mục không thể khắc hoa”. Nàng ở phương diện này cũng giống như thể thao, đều là ngu ngốc như nhau.

Mèo Con suy nghĩ một chút mới phát hiện, kỳ thật nàng đối với rất nhiều thứ cũng ngu ngốc như vậy, ví dụ như toán học. Từ nhỏ nàng tính toán cũng chỉ là tạm tạm, năm đó đi học nghệ thuật, cũng là bởi vì thi nghệ thuật thì không cần thi toán. Cho nên sau khi tới cổ đại, cũng không có hứng thú làm buôn bán, nàng trời sinh đối với mấy con số đã chán ghét, như thế nào mà có thể đi buôn bán a!

Cố Thọ đối với chơi cờ cũng cảm thấy không có hứng thú, thấy muội muội nhìn không chuyển mắt vào bàn cờ, liền đẩy nhẹ nàng nói: “Mèo Con, muội xem không hiểu sao? Biết ai thua ai thắng không?”

Mèo Con lắc lắc đầu, vừa định nói “Xem không hiểu”, đảo mắt liền nhìn thấy Cố Quý cau mày, ngón tay phải kẹp quân cờ trắng xoa xoa, trầm ngâm không nói. Mà Trần Quân Ngọc khoe miệng thanh thần tươi cười, ngón tay hần linh hoạt xoay xoay quân cờ đen, nàng nghiêng đầu nói: “Là Ngọc ca thắng”

Lan Nhân hé miệng cười khê: “Ta đoán cũng là Ngọc ca thắng”

Cố Thọ nghe nói, không khỏi cười ha ha, không để ý muội muội nũng nịu kháng nghị, điểm nhẹ cái trán của nàng: “Quý nha đầu!”

Mèo Con chu miệng nói: “Cái này gọi là thuật quan sát a!”

“Mọi người mau tới đây ăn cơm!”. Thanh âm Tôn thị truyền đến, Mèo Con ngẩng đầu, liền thấy cậu, mợ cùng cha mẹ mặt mày hớn hở tiêu sái bước vào phòng khách, trên mặt tràn đầy ý cười.

Vương Thế Trạch nhìn hai người chơi cờ, không khỏi cười hỏi: “Ngọc Nhi cùng Quý Nhi đang chơi cờ sao? Ai thắng?”

Trần Quân Ngọc nói: “Còn không có đánh xong a!”

Cố Quý ngẩng đầu nói: “Ngọc ca, ta thua”

Tôn thị cười nói: “Không phải nói chưa đánh xong sao? Con làm sao biết con sẽ thua?”

Cố Quý mỉm cười nói: “Cho dù Ngọc ca có đánh với con thêm ba ván, ta cũng sẽ không thắng, thua chính là thua”. Hần tiếc hận nói: “Ngọc ca, hôm nào huynh rảnh, lại đánh tiếp với đệ một ván”

Trần Quân Ngọc gật đầu nói: “Được!”

Vương Thế Trạch nói: “Đến đây, nhanh đi ăn cơm, đồ ăn đều đã lạnh rồi!”

“Đứng đứng! Nhanh đi ăn cơm! Muội muội, muội cùng Tiểu Miêu ăn chay, ta cũng chuẩn bị xong rồi!”. Tôn thị lôi kéo tay của Mèo Con cùng Vương thị bảo các nàng ngồi xuống.

Vương thị vội hỏi: “Đại tẩu, tẩu không cần khách khí như vậy, chúng ta ăn cái gì cũng được mà!”

Tôn thị nói: “Cái này mà khách khí gì, người một nhà mà làm như hai nhà”

Đôi mắt tròn của Mèo Con chuyển vòng vo, hôm nay mợ kỳ quái a! Như thế nào mà trở nên nhiệt tình như vậy? Không phải Tôn thị bình thường không nhiệt tình, mà là hôm nay thật sự có chút nhiệt tình thái quái...

Ở nhà cậu ăn cơm thật sự rất vui vẻ, trường bối trong nhà không nhiều lắm, cậu, mợ tính tình lại hiền lành, cho nên mấy đứa trẻ Cổ gia đều thích đến nhà cậu chơi. Ăn cơm trưa, mọi người ăn rất hoà thuận vui vẻ, trên bàn cơm tiếng cười không ngừng. Sau khi ăn xong, Vương thị nhắc tới việc năm sau bọn họ muốn vào trấn ở một thời gian, hỏi Vương Thế Trạch phòng ở có dễ tìm không.

Vương Thế Trạch nói: “Bảo các người đến đây ở, các người lại không chịu, sau khi lấy Tứ Ngưu, tính tình của người cũng cứng đầu hơn!”. Lời cuối cùng, hần nhìn muội muội trách cứ.

Vương thị cười nói: “Bọn muội sẽ ở rất lâu a! Sẽ phiền toái ca ca và tẩu tẩu! Lại nói sau này không chừng Thọ Nhi, Quý Nhi cũng phải thường xuyên ở đây, cứ ở trong nhà của huynh không phải là việc tốt, vẫn nên có một nhà riêng”

Vương Thế Trạch nói: “Phòng ở thì dễ tìm lắm, đối diện nhà của chúng ta, các người ở đó, ta cũng yên tâm. Các người mau đến xem sao?”

Cổ Tứ Ngưu nghĩ nghĩ nói: “Dù sao buổi chiều cũng không có việc gì, cũng không vội về nhà, liền cùng đi xem thử”

Cổ Tứ Ngưu liền mang theo Cổ Phúc, Trần Quân Ngọc còn có Cổ Lộc bốn người đi theo Vương Thế Trạch xem phòng ở, Cổ Toàn cũng đòi đi. Vương thị nói: “Nhân dịp này chàng cũng mang dẫn con đi chơi đi, chớ bé ngoan lớn chút nữa, cũng không dễ dàng đi ra ngoài a. Tiểu tử, con ở lại đây”

Cổ Quý sừng sốt, liền vô vị gật gật đầu. Hần không giống đệ đệ và muội muội, ít khi lên trấn, hần ngay cả Tô Châu phủ thành đều đã đi. Mèo Con vừa nghe phải đi dạo phố, vội vàng ôm lấy chân của cha, hai chân nhỏ của nàng rất yếu nha, Cổ Tứ Ngưu ôm lấy con gái, để nàng ngồi ở trên cổ mình, đoàn người liền chậm rãi xuất môn.

Vương Thế Trạch tìm phòng ở, cách nhà rất gần, đi được vài bước, căn nhà này có ba tầng, vừa vào cửa là hai tầng bốn mặt lầu; tiếp theo là một cái sân, nền lát đá tảng, có hai cái giếng, bên trái là một sương phòng, bốn gian phòng khách, một gian giữa; lối đi nhỏ, tầng thứ ba vẫn là lầu, nhưng so với lầu trước thì lớn hơn rất nhiều, phía sau còn có một cái sân nhỏ, bên trong còn có một gốc cây chuối tây, thật là lịch sự tao nhã, mọi người vừa thấy từ đáy lòng không khỏi thích thú.

“Cha, căn nhà này không tồi!” Cổ Phúc khen.

Ngay cả Cổ Tứ Ngưu cũng vừa lòng gật đầu nói: “Đại ca, thật sự là phiền toái huynh rồi, khiến huynh phải tìm giúp đệ một căn nhà tốt thế này!”

Chủ của căn nhà này họ Đồng, đứng hàng thứ ba, mọi người đều xưng hần là Đồng tam, cùng Vương Thế Trạch có mối quan hệ buôn bán. Căn nhà này là một trong tài sản của Đồng tam, sau khi khách trọ căn nhà này đi được nửa năm, căn nhà vẫn để trống. Vương Thế Trạch biết nhà bọn họ cần tìm nhà ở, cho nên tìm Đồng tam thuê nhà, tiền thuê nhà mỗi tháng là ba đồng tiền.

Vài ngày trước Vương Thế Trạch đã phái người lại đây sửa chữa, lại thay nồi thay bếp, chuẩn bị gạo và lương khô, gia vị đầy đủ: “Dụng cụ bàn ghế trong nhà vẫn còn dùng được, có lấy thêm vài thứ mà trước đây muội muội đã sử dụng, mọi người có thể ở lại đây, không cần phải sửa sang gì nữa”

“Ca, cảm ơn huynh”. Cổ Tứ Ngưu cảm kích nói: “Dù là nhà của đệ cũng không có tiện lợi như thế này”

Vương Thế Trạch vỗ bờ vai của hần nói: “Khách khí cái gì! Trước không nói chúng ta sắp trở thành thân gia, lại nói đệ là muội phu của ta nhiều năm rồi, chút việc nhỏ này, chẳng lẽ ta còn tính toán phải không?”

“Thân gia?” Mèo Con sừng sốt, có ý tứ gì?

“Cha với mẹ của con đã thương lượng xong, để cho Nhân Nương và Quý Nhi đính hôn với nhau, chớ Nhân Nương đủ mười sáu tuổi, thì để cho hai đứa thành thân”. Cổ Tứ Ngưu nói.

Cái miệng nhỏ nhắn Mèo Con khê nhếch, Nhân tỷ tỷ cùng tứ ca?! Bọn họ hình như là biểu huynh muội a? Nhưng nàng nhớ lại một chút, dù sao ở cổ đại biểu huynh muội kết hôn cũng không hiếm, lại chưa nghe việc mấy đứa trẻ sinh ra trở thành ngu ngốc. Nàng cùng Nhân tỷ tỷ quan hệ cũng tốt lắm, nếu Nhân tỷ tỷ có thể làm tứ tẩu của mình, cũng là không tồi! Nghe vậy nàng không khỏi vỗ tay nhỏ bé nói: “Tốt! Con thích Nhân tỷ tỷ nhất!”

Vương Thế Trạch bật cười nhẹ điểm cái mũi nhỏ của nàng: “Đáng tiếc cậu không có con trai, bằng không liền rước bé ngoan vào nhà!”

Mèo Con then thùng xoay người: “Cậu hư a, con không để ý tới cậu”

Vương Thế Trạch cười ha ha, nhìn hần bộ dạng vui sướng thả lỏng, cậu cũng đau lòng khi gã Nhân tỷ tỷ cho tứ ca a? Mèo Con âm thầm suy nghĩ nói.

Cổ Tứ Ngưu nhìn xung quanh một vòng, đột nhiên hỏi: “Đại ca, căn nhà này là do Đồng tam kia mua?”. Cổ Tứ Ngưu trong lòng phi thường thích căn nhà này, trong lòng hần nghĩ, cho dù hần cùng Châu Nương cả đời ở trong Lão Hộc thôn cũng được, nhưng mà mấy đứa trẻ không thể giống như bọn họ, cả đời ở trong cái thôn này.

Hiện tại Thọ Nhi, Quý Nhi tìm vợ đều là người trong trấn, Lộc Nhi còn ở trong trấn mở một cửa hàng, nhà bọn họ cũng phải có một căn nhà trong trấn. Hần thấy căn nhà rất hợp ý mình, cũng đủ lớn, có thể để mọi người ở chung với nhau, còn có cửa hàng ở mặt tiền đường phố, nói không chừng tương lai còn có thể buôn bán!

Vương Thế Trạch cúi đầu nghĩ nghĩ nói: “Chờ thêm một năm, ta đi hỏi Đồng tam một chút. Bất quá giá có thể không rẻ lắm”

Cố Tứ Ngưu nói: “Hỏi thử một chút. Căn nhà này thật sự là không tồi”

Vương Thế Trạch gật đầu nói: “Như thế đi!”

Nhân bây giờ còn là đầu tháng ba, nhà Vương Thế Trạch mặc dù ở trên ngã tư đường phồn hoa trong trấn, nhưng vẫn chưa có nhiều cửa hàng mở cửa, đoàn người xem nhà xong, cũng liền trở về. Sau khi trở lại Vương gia, Mèo Con liền chú ý tới trên mặt Nhân tỷ tỷ có một chút thẹn thùng, mà tứ ca mặc dù cố gắng bảo trì trấn định, nhưng trên mặt vẫn có chút đỏ ửng, nhất là sau khi nhìn thấy bọn huynh trưởng cười ám muội, thần tình lại đỏ bừng.

Vương Thế Trạch cùng Tôn thị liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, tảng đá treo nặng trong tim mấy tháng nay cuối cùng cũng bỏ xuống được! Nguyên lai hai người bọn họ chỉ có Lan Nhân là một đứa con gái, mấy tháng trước đại diện trong dòng tộc họ Vương đến tìm Vương Thế Trạch, muốn bảo hắn chọn một đứa nhỏ trong tộc thừa tự hắn. Nghĩ đến việc sản nghiệp mà cả đời hắn làm ra chấp tay tặng cho một người khác, Vương Thế Trạch liền không cam lòng. Nếu phải giữ Lan Nhân lại ở nhà, bắt rở thì nhà người ta cũng không chịu, mà có ở rở thì hắn cũng cảm thấy chướng mắt. Càng nghĩ, hắn và Tôn thị liền nghĩ tới Cố Quý.

Thứ nhất, Cố gia nhiều con, tương lai tôn tử cũng nhiều, ít đi một người họ Cố thì Cố gia cũng sẽ không phản đối. Vương Thế Trạch cùng Cố Tứ Ngưu bàn bạc, thứ nhất để cho con của Lan Nhân cùng Quý Nhi họ Vương; thứ hai, Quý Nhi là con của Vương thị, trong người có dòng máu của Vương gia, tài sản của hắn để cho con của Lan Nhân và Quý Nhi kế thừa trong tộc vô luận như thế nào đều không nói được gì; thứ ba, Lan Nhân là con một của Vương Thế Trạch, tuy nói không đến việc cầm y ngọc thực hay cung chiều hết sức, nhưng cũng có sự yêu thương luyện tiếc con gái nhà mình về nhà người ta chịu khổ. Vương thị là cô ruột của Lan Nhân, từ nhỏ đã nhìn nàng lớn lên, Lan Nhân gả cho Quý Nhi, tương lai cũng sẽ không chịu khổ.

Lại nói Cố Quý bình thường tuy là một người có cá tính tới trăm mực, nhưng thái độ làm người xử sự cũng rất ôn trọng, không giống với mấy đứa trẻ cùng trang lứa. Nói tuy không nhiều lắm, nhưng đều là lời Tử dạy. Đọc sách mặc dù không so được với Cố Phúc, mười ba tuổi đã thi đậu Lãm sinh, nhưng mà nghe Cố Phúc nói, hắn đã đọc sách hai ba năm, thi tú tài không phải là vấn đề. Vương Thế Trạch đời này hy vọng lớn nhất là con cháu có thể thoát khỏi nghiệp buôn bán, đem Lan Nhân gả cho Cố Quý, tương lai Cố Quý thi đậu tú tài, nhà bọn họ sẽ không còn hạng con buôn nữa, tốt xấu cũng có thể xem là dòng dõi thư hương. Huống chi Cố Quý còn có một người đại ca học giỏi như vậy!

Vợ chồng hai người suy nghĩ mấy tháng, càng nghĩ càng cảm thấy được đem con gái gả cho Cố Quý là lựa chọn tốt nhất, liền thừa dịp lần này Vương thị cùng Cố Tứ Ngưu đến nhà làm khách thì nhắc đến việc này. Vương thị cùng Cố Tứ Ngưu tự nhiên là một ngụm đáp ứng, không nói đến bọn họ đã nhìn thấy Lan Nhân lớn lên từ nhỏ, để cho đứa trẻ này làm con dâu của bọn họ, bọn họ vui vẻ còn không kịp, lại nói Vương Thế Trạch giúp đỡ bọn họ mấy năm nay, đừng nói là bảo một đứa cháu mang họ Vương, cho dù Vương Thế Trạch muốn Cố Quý ở rở, hai người cũng đáp ứng.

Vốn Cố Tứ Ngưu còn muốn nói với Vương Thế Trạch có phải nên để Lan Nhân gả cho Cố Lộc. Cố Lộc dù sao cũng lớn tuổi hơn một chút, người cũng so với Cố Quý càng giỏi giang hơn. Nhưng mà Vương Thế Trạch nói, Lan Nhân tuổi còn nhỏ, nhà bọn họ còn muốn ở chung với nhau thêm vài năm, đợi đến khi nàng mười lăm tuổi thì mới gả đi, Cố Lộc chỉ sợ đợi không được Lan Nhân đến mười lăm tuổi.

Kỳ thật vợ chồng Vương Thế Trạch cũng không phải không nghĩ đến Cố Lộc, nhưng hai người nghĩ: thứ nhất là thật muốn là để cho Lan Nhân ở chung với cha mẹ thêm vài năm, thứ hai cũng cảm thấy được mấy năm nay Cố Lộc ở bên ngoài tới luyện đã sớm không còn là đứa trẻ đơn thuần như ngày xưa, xử sự giỏi giang lại khéo đưa đẩy, mất tính kiên nhẫn, chiều theo tính tình dịu dàng của Lan Nhân, chỉ sợ không chịu được một vị phu quân như thế này. Nếu tương lai bị thất sủng thôi thì để Lan Nhân tìm một vị hôn phu tốt, hai người mới chọn Cố Quý. Vợ chồng hai người khổ tâm suy nghĩ vì hôn nhân hạnh phúc cả đời của con gái, thật là cảm động thay tâm lòng của cha mẹ!

Người nhà hai bên sau khi bàn bạc vấn đề hôn nhân xong, Cố Tứ Ngưu liền cùng Vương thị hai người ở lại trấn một vài ngày, cùng vợ chồng Vương Thế Trạch thương lượng thời điểm đính hôn năm sau. Đầu tháng ba ở lại trấn một vài ngày, đến ngày thứ tư sau khi ăn xong cơm trưa, đoàn người liền cáo từ về nhà, chuẩn bị ngày thứ năm đón thân tài.

Buổi tối Vương thị cùng Cố Tứ Ngưu nói chuyện: “Ai, Nhân Nương tốt xấu gì còn có một vị biểu ca như Quý Nhi, bé ngoan của chúng ta, tương lai phải tìm người nào?”

Cố Tứ Ngưu chậm rãi nói: “Con cháu đều có phúc của con cháu, nàng nghĩ nhiều làm gì”

Vương thị trừng mắt hắn nói: “Ta như thế nào mà không vội a? Tết năm nay bé ngoan đã chín tuổi, tuy nói chúng ta có thể kéo dài thêm mấy năm, nhưng mà con gái nhà ai lại có thể không tính toán chuyện này! Cũng nên suy nghĩ đến hôn sự của bé ngoan!”

Cố Tứ Ngưu nói: “Chờ sau khi Phúc Nhi thi đậu hãy nói. Phúc Nhi nếu lần này có thể thi đậu, Mèo Con chính là thiên kim quan gia, nói như thế nào cũng có thể ở trong huyện hoặc trong phủ, thông qua quan hệ Liễu gia, tìm được người tốt. Còn nếu không được thì chúng ta suy nghĩ một chút, vài ngày trước đó ta có đến Tôn gia, thấy Gia Bảo nhà bọn họ cũng là một đứa nhỏ không tệ, bộ dạng thanh thanh tú tú, tuy nói không phải người đọc sách, nhưng lại có một tay nghề dệt vải cực tốt, Mèo Con qua đó cũng không lo ăn mặc. Khuê nữ nhà bọn họ là con dâu nhà ta, nói như thế nào Tôn viên ngoại, Tôn phu nhân cũng sẽ không bạc đãi nàng”

Vương thị nói: “Chàng nói như vậy, làm ta cũng nhớ lại lúc ta đi cầu hôn cho Thọ Nhi, tựa hồ Tôn phu nhân cũng có cái ý tứ này, ta lúc ấy chưa thấy qua Gia Bảo nhà bọn họ, cũng không có tiếp lời, chàng đã nói nó không tồi, ta cũng an tâm. Chờ Phúc Nhi thi đậu kỳ thi Hương này, nếu không qua được, chúng ta liền hướng Tôn gia tính chuyện hôn sự?”

Cố Tứ Ngưu tức giận nói: “Con còn chưa có thi a! Nàng đã nói nó như thế, thật là không may mắn!”

Vương thị liếc hần hẩn nói: “Đi chết đi! Ta không có cái ý đó, chàng chỉ suy nghĩ lung tung!”

“Là buồn lo vô cớ!” Cố Tứ Ngưu lầu bầu nói: “Cho dù Phúc Nhi thi không tốt, còn có lần sau ! Lần sau Mèo Con cũng mới mười hai tuổi!”

“Hừ! Có cô nương nhà ai mười hai tuổi còn không lo làm mai?” Vương thị mảy liễu dựng thẳng đứng: “Ta nói cho chàng biết, ta sẽ không tri hoãn hôn sự bé ngoan nhà chúng ta!”

“Biết rồi! Làm như Mèo Con không phải là con gái của ta vậy! Trong lòng ta đã biết rồi! Được rồi! Được rồi! Ngủ đi!”. Cố Tứ Ngưu không kiên nhẫn nói. Hần đứng dậy thổi tắt ngọn nến, ánh mắt đảo qua, nhìn thấy Vương thị xoa tóc, vạt áo hơi mở, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, không khỏi động tâm, mạnh mẽ ôm lấy Vương thị.

Vương thị bị hần hù một cái: “Chàng làm cái gì?” Nàng dùng sức đẩy hần ra: “Đừng, sẽ bị bọn trẻ nghe thấy được!”

“Sợ cái gì, bọn chúng đã ngủ hết rồi!” Cố Tứ Ngưu hàm hồ nói, hai người thanh âm dần dần trầm thấp...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Nguyên Tiêu – 1

Sau khi đón thần tài vào ngày thứ năm xong, bằng hữu thân thích kéo đến nhà không dứt, Cố Tứ Ngưu cùng Vương thị liên tiếp bị mời đi uống rượu, thời gian nhanh chóng trôi đi, đảo mắt liền tới ngày mười lăm tháng giêng.

Sáng sớm người nhà Cố gia đã thức dậy sửa soạn, ngồi xe ngựa đến phủ Tô Châu. Còn Liễu phủ bên này thì Liễu phu nhân cũng đã sớm thức dậy, lệnh cho nha hoàn bà tử chuẩn bị bàn ghế dụng cụ tiếp khách, lại chuẩn bị thêm tiệc rượu vào buổi tối, mời đến một đám hát nhỏ, mời thêm hai con hát, bảo hạ nhân treo tiền thưởng vào ống trúc trên mái nhà, giăng hoa đăng đủ màu.

Đến giờ ngọ, xe ngựa Cố gia đã đến, bọn nha hoàn dẫn Vương thị, Nam Qua cùng Mèo Con vào nội đường, Cố Tứ Ngưu và bọn nam tử thì dẫn đến thư phòng của Liễu giáo thụ.

Liễu phu nhân đã sớm đứng chờ ở trong nội đường, thấy Vương thị vội vàng cười tiếp đón: “Cố thẩm mau vào bên trong, mời ngồi!”

Xem Phim hoạt hình anime online

Vương thị vội vàng cười nói: “Liễu phu nhân, ngài khách khí!”

“Cái gì mà phu nhân, ta lớn hơn người vài tuổi, nhà mẹ ruột họ Nhiếp, người nếu không chê, gọi ta một tiếng tỷ tỷ đi”. Liễu phu nhân che miệng cười khẽ nói.

Vương thị cười nói: “Ta đây về sau gọi người là Nhiếp tỷ tỷ, nhà mẹ ruột của ta họ Vương”

“Được a, Vương muội muội”. Liễu phu nhân cười lời kéo Vương thị ngồi xuống, bảo nha hoàn bưng trà lên: “Bảo tiểu thư đến đây”

“Vâng!”

Nam Qua cùng Mèo Con tiến lên thỉnh an Liễu phu nhân, Liễu phu nhân vội bảo hai người đứng dậy, thấy Mèo Con trắng trẻo, nhìn không được kéo đến bên người nói: “Muội muội thật sự là hảo phúc khí a, sinh ra một đứa trẻ xinh đẹp như vậy”

Mèo Con ngẩng đầu, nở ra nụ cười ngọt chết người, nhu thuận hô một tiếng: “Liễu thẩm thẩm”

Liễu phu nhân vui vẻ miệng không khép được, lấy ra một cái túi hương nhỏ cho nàng: “Đây, cái này cho con!”

Mèo Con cũng không nhận lấy túi hương, mà là quay đầu lại nhìn Vương thị, Vương thị nói: “Liễu tỷ tỷ, tỷ quá khách khí, cho con bé quà làm chi”

Liễu phu nhân cười nói: “Khách khí cái gì, đứa trẻ này còn nhỏ mà đã nhu thuận như thế này làm ta rất yêu thích !” Nàng đem túi hương nhét vào trong tay Mèo Con: “Đây, bé ngoan, cầm, đừng sợ, thẩm thẩm cho con, mẹ của con sẽ không mắng!”

Mèo Con cầm túi hương nhỏ cảm thấy nặng trĩu, lại có chút cứng cứng, xem ra là một cái chuông bạc, nàng không khỏi cười vui vẻ.

“Tiểu thư đến!”. Tiếng nha hoàn gọi vọng vào, vài nha hoàn và bà tử vây quanh một cô gái đầu cài trâm dung nhan thanh lệ bước vào, cô gái tựa như hoa lê, thắt lưng như dương liễu, mặc cái áo màu trắng viền xanh, váy trắng thuần, áo khoác lông chồn. Đi đến trước mặt Liễu phu nhân cùng Vương thị, liền cúi xuống thỉnh an, cử chỉ ôn nhu, cẩn thận ít lời.

Vương thị đánh giá Liễu cô nương, không khỏi trong lòng âm thầm vui mừng. Ngọc Nhi quả nhiên là hảo phúc khí! Người vợ tốt như vậy, quả nhiên là đốt đèn lồng cũng tìm không thấy!

Liễu phu nhân hỏi: “Muội muội, không phải nghe nói muội sinh một đôi long phượng thai sao? Ca ca song sinh của Tiểu Miêu đâu?”

Vương thị nói: “Nó đang ở cùng với cha nó, đứa nhỏ này rất nghịch ngợm, nếu đi theo muội đến đây thì sẽ gây ồn ào náo loạn! Cũng chỉ có cha nó mới trị được nó”

Liễu phu nhân cười nói: “Có nam hài tử nào mà không bướng bỉnh? Hồn thể ma vương nhà ta cũng không hiền lành gì đâu!” Nàng vừa nói người kê bên gọi thiếu gia đến đây, vừa bảo nha hoàn đến thư phòng Liễu giáo thụ dẫn Cố Toàn đến.

Hai người đang nói chuyện thì tiểu công tử đã đi đến, tiểu công tử của Liễu giáo thụ, gọi là Văn Lý, năm nay mười tuổi, mi thanh mục tú, răng trắng môi hồng, cùng Mèo Con đứng chung một chỗ tựa như hai búp bê được điêu khắc từ ngọc, mọi người nhìn thấy đều che miệng cười không ngừng.

Liễu phu nhân cười nói: “Y da, thật sự là tựa như hai búp bê bằng ngọc!”

Vương thị cười nói: “Làm sao có thể, con gái nông gia nhà chúng ta, như thế nào có thể so sánh với tiểu công tử quý phủ”. Nàng đem tráp quà tặng cho Liễu Văn Lý, bên trong tráp quà là một chiếc khăn thêu, một chiếc hũ bao thêu bằng chỉ kim tuyến, bên trong là một lượng bạc.

Liễu công tử cũng không ngại ngừng, tiếp nhận, đặt vào trong tay áo, hướng Vương thị cúi đầu cảm ơn.

Liễu phu nhân che miệng cười nói: “Tiểu tử, người thế nhưng còn không ngại ngừng!”

Vương thị cười nói: “Cũng không phải là người ngoài mà cần gì phải khách khí chứ!”

Lúc này bà tử được Liễu phu nhân phái đến thư phòng tiến vào nói: “Phu nhân, lão gia đang kiểm tra học vấn của tiểu công tử Cố gia. Tiểu công tử rất thông minh, lão gia rất vui vẻ, đến bây giờ còn không chịu thả người!”

Liễu phu nhân quay đầu lại đối Vương thị cười nói: “Lão gia nhà ta tính tình chính là thế, nam hài tử nào đến nhà đều bị hần kiểm tra này nọ”

Vương thị cười nói: “Có thể được Liễu đại nhân dạy bảo chính là phúc khí của tiểu Ngũ nhà muội, nhưng mà tiểu Ngũ lại bướng bỉnh, làm việc thì nông nổi, sợ là sau khi hần ra thì thư phòng của Liễu đại nhân cũng hư hỏng”

Liễu phu nhân cười một hồi, liền nắm tay Vương thị đi dùng bữa trưa trên lầu, mấy người vừa uống rượu vừa nghe hát, lại nhìn ngắm chợ đèn lồng dưới lầu.

Ăn xong bữa trưa, năm anh em Cố gia và Trần Quân Ngọc, cháu của Liễu phu nhân là Trí Viễn tiến đến bái kiến Liễu phu nhân cùng Vương thị.

Trong năm anh em Cố gia cũng chỉ mới gặp qua hai người Cố Phúc cùng Cố Quý, thấy năm huynh đệ đứng chung một chỗ, có thông minh, dung mạo bất phàm, không khỏi hâm mộ nói: “Muội muội thật sự là hảo phúc khí!”

Vương thị nói: “Hài tử ở nông thôn muội đều như vậy, không như tỷ tỷ, mặc dù chỉ có một đứa con, nhưng lại là tinh hoa của trời đất!”

Liễu phu nhân nghe nàng nói thế tuy không tỏ thái độ gì, nhưng cực kỳ vui vẻ, không khỏi cười nói: “Muội muội quá khiêm nhường, năm đứa trẻ này có được người nào cũng là phúc khí, càng đừng nói là đủ cả năm người!”

Vương thị đảo mắt thấy Nhiếp Tuyên, thấy hần dung mạo mặc dù không như Trần Quân Ngọc nho nhã, nhưng lại tuấn lãng, dung mạo bất phàm, không khỏi hỏi: “Vị này là?”

Liễu phu nhân nói: “Đây là cháu của ta, họ Nhiếp, tên một chữ Tuyên, tự Trí Viễn”

Nhiếp Tuyên tiến lên quỳ gối hành lễ: “Cháu xin thỉnh an cô cô, thẩm thẩm”

Vương thị thấy cách hần nói năng tao nhã, cử chỉ bất phàm, không khỏi cười tặng quà gấp mặt cho hần, Nhiếp Tuyên mỉm cười nhận lấy, lại quay đầu bảo nha hoàn tặng cho Mèo Con một túi hương.

Mèo Con tiếp túi hương để vào trong tay áo, sau đó tiến lên vài bước, cúi đầu chào hần. Nhiếp Tuyên thấy nàng cử chỉ tự nhiên hào phóng, một chút cũng không giống như con nhà nông, không khỏi mỉm cười gật gật đầu, ngắm nhìn nàng một cái, lại nhìn Cố Toàn và Liễu Văn Lý, thầm nghĩ trong lòng: “Đều nói khí hậu Giang Nam tốt, đứa trẻ sinh ra cũng trắng trẻo như ngọc”

Kỳ thật Mèo Con cùng Cố Toàn lớn lên có sáu phần tương tự, nhưng Cố Toàn có một điểm làm cho Mèo Con ghen tị không thôi, đó chính là ưu điểm của hần... chính là phôi nấng như thế nào cũng không đen! Cái gọi là trắng trẻo che khuyết điểm, hơn nữa hai người mặt mày tuấn tú lịch sự tao nhã, mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt đứng chung một chỗ, làm cho người ta nhìn liền vui vẻ. Liễu Văn Lý là công tử nhà giàu, bình thường sống an nhàn sung sướng, cũng là một bộ dạng trắng ngần, ba người đứng chung một chỗ, liền giống như ba búp bê bằng ngọc, thấy thế nào như thế nào chọc người yêu

thích.

Liều phu nhân nói: “Một lát các người cũng nên ra ngoài đi dạo đi?”

Nhiếp Tuyên nói: “Một lát nữa đừng bảo con dẫn Kính Chi, Tư Thành đi gặp một người bằng hữu”

Nghe Nhiếp Tuyên vừa nói như thế, Mèo Con không khỏi âm thầm tiếc hận, vậy thì đại ca không thể dẫn đại tẩu đi dạo rồi, làm nằng nết công sừa soạn một phen a! Nàng đảo mắt nhìn Nam Qua, thấy Nam Qua cũng có vẻ âm đạm.

Vương thị quay đầu lại nhìn đám người Cố Lộc: “Các con cũng phải đi sao?”

Cố Lộc lắc đầu nói: “Lát nữa con đến thăm một người bằng hữu”

Cố Thọ cùng Cố Quý nói: “Chúng con nghĩ muốn đi mua một vài thứ”

Cố Toàn lời kéo vạt áo Cố Lộc nói: “Nhị ca, đệ đi cùng với huynh”

Cố Lộc nói: “Toàn Nhi ngoan, nhị ca phải đi làm chính sự”

Cố Toàn quay đầu nhìn Cố Thọ cùng Cố Quý, hai người kiên quyết lắc đầu nói: “Không được”

Vương thị thấy Cố Thọ cùng Cố Quý bộ dáng như vậy, suy nghĩ một chút, không khỏi hé miệng mỉm cười, nói với Cố Toàn: “Ca ca con phải đi làm chính sự, chớ làm phiền bọn họ!”

Mèo Con bĩu môi, cái gì làm chính sự! Còn không phải vụng trộm đi hẹn hò! Bất quá nhìn vẻ mặt Vương thị mang ý cười, cũng biết trong lòng nàng đã rõ ràng, nhưng mà không nói ra thôi, xem ra tựa hồ còn phi thường tán thành. Nhưng mà tại sao đại ca lại không rành a? Đại ca cùng đại tẩu tuy rằng đã thành thân, nhưng mà cũng có thể hẹn hò a! Nàng ai oán liếc Cố Phúc một cái, Cố Phúc nghĩ tiểu muội cũng muốn đi ra ngoài chơi, liền nói nàng: “Mèo Con ngoan, chờ ca ca trở về, mua cho muội đèn con thỏ để chơi!”

Mèo Con nhú nhú mày đầu nói: “Ta cũng không phải là tiểu hài tử, mới không cần đèn con thỏ!”

Mọi người nghe vậy, cười ra tiếng, Cố Phúc cười ôm lấy nàng nói: “Được được, ca ca không mua cho muội đèn con thỏ, chúng ta mua đèn con hổ”. Một bộ dạng dụ dỗ trẻ con, Mèo Con tức giận, không thèm để ý tới hắn! Thật sự là ngu ngốc mà!

Đợi sau khi mọi người đi, hai người Vương thị cùng Liều phu nhân gọi hai con hát đến diễn, tuổi của Cố Toàn cùng Liều Văn Lý gần bằng nhau, chỉ chốc lát liền chơi cùng với nhau, hai người ngồi ở phòng khách một hồi, liền chạy đến hoa viên chơi. Vương thị, Liều phu nhân, Liều cô nương, Nam Qua bốn người vây quanh cái bàn vừa nghe hát vừa đánh bài. Mèo Con ở một bên ăn quả vặt, nhìn bốn người đánh bài, không thì hướng ra ngoài cửa sổ nhìn náo nhiệt bên ngoài, cũng thật là nhân nhả. Nhưng thật ra Liều phu nhân lại cho rằng tính tình nàng vẫn tĩnh.

Đất Ngô có tập tục xưa là “Nháo Nguyên Tiêu”, đêm mười ba tháng giêng thì treo đèn, mười tám thì thả đèn. Từ đèn chùa đến đầu đường cuối ngõ, tiếng người ồn ào không dứt, chiêm trống náo loạn, gọi là “Tẩu mã la cô”. Các cửa hàng phố xá đều treo đầy cờ hiệu gọi là “Tô đăng”, cửa hàng không chỉ bán hoa đăng, còn bán cả câu đối dán lên hoa đăng, khăn tay, quà tặng, trái cây này nọ.

Trên đường cái treo đầy lồng đèn, nam nữ đi chơi đèn, cảnh xuân tươi đẹp, xe ngựa dập dìu. Lúc ban ngày Mèo Con cũng chỉ cảm thấy trên đường thực náo nhiệt, nhưng cũng không có ý muốn đi dạo chơi. Nhưng đợi đến đêm khi mà đã lên đèn, một vòng trăng sáng nhô lên cao, ánh trăng bắn ra bốn phía, chiếu rọi như ban ngày, đất rộng trở nên như trong suốt, hoa đăng ánh lên màu sắc lung linh tuyệt đẹp, đèn cùng trăng, đều tràn đầy màu sắc kỳ quái, cảnh đẹp cực kỳ.

“Mẹ, con muốn ra bên ngoài chơi”. Liều Văn Lý một dạng thân sĩ, rốt cục nhìn không được, quần quít lấy Liều phu nhân yêu cầu đi ra ngoài chơi. Ngay cả Mèo Con cũng bị cảnh đẹp bên ngoài hấp dẫn, nhìn không được ngẩng đầu nhỏ, khát nhìn Vương thị.

Vương thị cực kỳ khó xử: “Nhưng mà ca ca của con không có ở đây!” Lúc giữa trưa, năm huynh đệ Cố gia và Trần Quân Ngọc, cùng cháu Liều phu nhân đến bái kiến. Sau đó Nhiếp Tuyên dẫn Cố Phúc và Trần Quân Ngọc đi ra ngoài, bốn huynh đệ còn lại cũng đi mất, chỉ để lại mỗi Cố Toàn bên người Vương thị.

“Mẹ, không sao, con mang muội muội đi ra ngoài xem đăng”. Cố Toàn vỗ bộ ngực nhỏ nói: “Con sẽ nắm chặt tay muội muội, một khắc cũng không buông ra”

Liều Văn Lý cũng làm nũng nói: “Mẹ, người kêu thêm bốn gia đình, hai bà tử, bảo bà tử ôm lục muội muội, gia đình vây ở bên ngoài, như vậy sẽ không sợ bị người ta làm lạc!”

Liều phu nhân cùng Vương thị chịu không được bọn trẻ nhõng nhẽo, liền đồng ý với yêu cầu của ba người, Liều phu nhân gọi bốn gia đình, hai bà tử đến, sau khi dặn dò kỹ càng xong, mới cho ba người đi ra ngoài.

Lại nói đến giữa trưa hôm đó, Nhiếp Tuyên, Cố Phúc, Trần Quân Ngọc ba người sau khi ra khỏi Liều phủ, Nhiếp Tuyên liền dẫn bọn họ đi dạo một hồi, rồi tới một khu tiểu viện, từ đại môn sơn đen nhìn vào bên trong chỉ thấy từng bách xanh rì, lâu các, cầu nhỏ, núi giả, cực kỳ thanh u lịch sự tao nhã.

Đại môn mở ra, từ trong cửa đi ra một gã sai vặt tầm ba mươi tuổi, thấy Nhiếp Tuyên, nhìn một cái từ trên đi xuống cười nói: “Nhiếp nhị gia lâu lắm rồi

mới thấy thấy ngài, như thế nào mà không đến thăm Hương tỷ, hôm qua nàng còn nhắc đến ngài ! Hai vị này là ...”

“Vị này họ Trần, vị này họ Cố”. Nhiếp Tuyên cũng không nói nhiều nói, đơn giản giải thích một chút.

“Nhiếp Nhi gia, ngài đã tới”. Một giọng nói mềm mại vang lên, một mỹ phụ dung nhan xinh đẹp đi từ trong viện bước ra, đầu tiên là cấp ba người hành lễ sau đó mới nói: “Ta cũng không làm ngài chậm trễ nữa, vì sao gần đây không đến chỗ này ? Làm hại Hương tỷ ngày thương nhớ, bệnh gần nửa tháng, hôm nay tinh thần mới tốt chút, ngài đến thăm tí đi!”

Nhiếp Tuyên cũng không tiếp lời nàng nói, tùy tay vung ra mười hai nén bạc nói: “Nhiều chuyện phải làm, ta có mời vài người bạn đến đây uống rượu”

Trung niên mỹ phụ tiếp nhận bạc một bên để vào trong tay áo, một bên nói: “Như thế nào? Ý của nhị gia là Tô nương là người không biết cái gì là quốc gia đại sự, trong mắt chỉ biết đến tiền thôi sao?”

Nhiếp Tuyên cười ha ha, thân thủ ôm chầm nàng, nhéo nhéo miệng của nàng nói: “Miệng của Tô ma ma thật là giỏi ! Đi gọi ba nữ nhi bảo bồi Hương Ngọc, Xuân Đào, Liễu Diệp đến đây, thuận tiện gọi thêm hai con hát, chuẩn bị cho ta một bàn tiệc rượu!”

Tô nương ngã vào trong lòng Nhiếp Tuyên, cười khanh khách nói: “Hôm nay không cho nhị gia về nhà, tiểu Hương Ngọc của ta chính là hàng đêm đều muốn ngài !”

Nhiếp Tuyên cùng Tô nương một bên liếc mắt đưa tình, một bên đi vào buồng trong, Tô nương thấy Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc thân tình đỏ bừng, bộ dạng chân tay luống cuống, liền biết là lần đầu đến, trong lòng mừng thầm, người mà Nhiếp Tuyên dẫn đến tất nhiên là dê béo, nếu là có thể đem hai người này làm mê mẩn, tiền bạc sau này không cần lo ngại nữa (Năm mơ cũng không được đầu pà nội... =.=)

Tô nương đưa ba người vào một nhà gian, trong phòng đều là dùng trúc để đóng, mặc dù không có tô son nam vàng, nhưng mọi thứ đều cực kỳ tinh xảo. Ba người vừa vào cửa, liền ngửi thấy một cỗ mùi hương tinh tế, Cố Phúc chuyển mắt nhìn lại bên cửa sổ có mấy lò hương, bên trong đốt loại hương gì thì không biết.

Sau khi ba người ngồi xuống liền có ba tiểu nha hoàn dâng trà lên, vừa đưa trà vừa liếc mắt đưa tình với bọn họ, Nhiếp Tuyên tiếp nước trà, thân thủ ôm tiểu nha hoàn hôn một cái vào miệng, sau đó cho nàng một khối bạc vụn: “Cầm lấy cùng vài cái tỷ muội mua kẹo ăn” (Mắt hình tượng quá anh! =.=)

Tiểu nha hoàn cười khanh khách tiếp bạc vụn rồi đi, Trần Quân Ngọc cùng Cố Phúc hai người khuôn mặt tuần tú đỏ lên: “Trí Viễn, đây là...?” Trần Quân Ngọc lắp bắp hỏi. Hai người đơn thuần không biết nơi này là nơi nào.

Nhiếp Tuyên cười nói: “Kính Chi, Tư Thành, thả lỏng một chút, đến đây là để thư giãn!”. Hắn ngừng lại một chút, cười nói: “Huống chi, đây là dưỡng bảo ta dẫn hai huynh đến!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nguyên tiêu – 2

“Tiên sinh?!”. Hai người kinh hô, cả kinh cơ hồ phải nhảy dựng lên.

Nhiếp Tuyên cười lắc đầu: “Khó trách dưỡng muốn ta mang các huynh đến nơi này tìm hiểu một chút”

“Tìm hiểu?” Cố Phúc lắp bắp nói: “Ta không cần tìm hiểu gì a, ta đã có nương tử, bảo Ngọc Nhi tìm hiểu đi”

Nhiếp Tuyên tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn nói: “Ta dẫn hai huynh đến đây là để biết cách đối phó, cũng không phải dẫn hai huynh đến đây để hưởng lạc. Nữ nhân nơi này, chơi đùa có thể chơi đùa, trêu đùa vài câu cũng có thể, về những mặt khác, bọn họ còn chưa đủ tư cách”. Hắn khinh miệt cười cười.

Khuôn mặt tuần tú của Trần Quân Ngọc ửng đỏ, hắn so với Cố Phúc còn không được tự nhiên, Nhiếp Tuyên thấy hai người như thế, liền cười nói: “Bây giờ không tìm hiểu, các huynh cứ như vậy, về sau như thế nào có thể ở trong quan trường hỗn loạn ?” Hắn không chút để ý nhấp một ngụm trà nói: “Các huynh lập tức sẽ đi thi hương, thi đậu sẽ đến kỳ thi xuân, lúc đó thì phải đến kinh thành. Văn nhân gặp nhau sẽ xuất hiện mấy việc thế này, đó là chuyện thường, đến lúc đó các huynh làm sao bây giờ?”

Hai người giật mình, nguyên lai Liễu giáo thụ là sợ bọn họ không biết gì cả, đến kinh thành, không thích ứng được, mới bảo Nhiếp Tuyên dẫn bọn họ đến đây tìm hiểu.

Nhiếp Tuyên cười nói: “Có thể để các huynh hiểu biết nhiều hơn, cũng có thể giúp các huynh biết thế nào là biểu hiện vô tình, cổ động diễn trò, nhưng ngàn vạn lần đừng có làm thật!”

“Nhị gia, ý ngài nói thế là sao, nói chúng ta giống như không biết tình là cái gì vậy”. Một bích y nữ tử trong tay bưng trà còn lượn lờ khói đi đến, ở trước mặt ba người để xuống, một đôi thùy mâu trắng đen rõ ràng lưu chuyển nhìn Cổ Phúc cùng Trần Quân Ngọc, cười khẽ một tiếng, liền mềm mại không xương ngã vào trong ngực Nhiếp Tuyên làm nũng nói: “Ngài là một người phụ bạc, vừa nói đi là đi hơn nửa năm, ngay cả một cái tin tức cũng không cho người ta một tiếng, làm người ta thương tâm!”

Nhiếp Tuyên thuận tay ôm nàng ta, nghe Hương Ngọc nũng nịu làm nũng, hân hoan vỗ nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta, cười nói: “Thật không? Hai tiểu muội kia của nàng đâu? Như thế nào không đến?”

Hương Ngọc hờn dỗi nói: “Quý không có lương tâm, người ta vừa nghe đến ngài đã đến rồi, liền hấp tấp chạy lại đây, ngay cả cái trang sức cũng không mang, hai muội muội kia của ta biết hôm nay gặp khách quý, tự nhiên là phải chỉnh chu cách ăn mặc một phen!”

Nhiếp Tuyên cười nâng lên của nàng hai má, thơm một chút, cẩn thận đánh giá nói: “À? Phải không? Ta vẫn cảm thấy nàng không mang trang sức nhiều hấp dẫn hơn!”

“Nhị gia!” Hương Ngọc nũng nịu hô một tiếng, không thuận theo dựa vào lòng ngực của hắn làm nũng.

Xem Phim hoạt hình anime online

Lúc này Tô nương dẫn hai nữ tử mỹ mạo không tồi tiến vào, phía sau còn đi theo một đám tiểu nha hoàn mười hai mười ba tuổi, trong tay bưng rượu đã được hâm nóng: “Nhị gia, từ hôm qua lúc ngài bảo Trùng Tâm đến đây truyền lời, Hương Ngọc liền bận rộn cả một ngày, mới đem điểm tâm ngài thích ăn chuẩn bị thật tốt.

Nhiếp Tuyên nghe xong liền cười hô một tiếng: “Trùng Tâm”

Một thư đồng áo xám từ bên ngoài bước vào: “Gia”. Hắn đầu tiên là thi lễ với Nhiếp Tuyên, sau đó mới từ trong ngực lấy ra vài lượng bạc đưa cho Tô nương.

Nhiếp Tuyên nói: “Không có đáng giá gì, để cho Hương Ngọc mua chút son phấn, đồ trang sức này nọ”

Hương Ngọc thấy màu trắng bóng của bạc, mừng đến nỗi càng nũng nịu hơn. Nhiếp Tuyên đẩy nàng ra, vỗ nhẹ khuôn mặt của nàng nói: “Đi, bảo với các muội muội của nàng, ca mấy khúc cho hai vị khách quý của ta nghe nào!”

Hương Ngọc ai oán nhìn Nhiếp Tuyên liếc mắt một cái, lưu luyến không rời ly khai lòng ngực của hắn, Xuân Đào, Liễu Diệp một người đánh đàn, một người thổi tiêu, Hương Ngọc cầm lấy ngà voi đánh nhịp, khẽ mở miệng: “Đao như nước, muối Ngô trắng hơn tuyết, ngón tay bóp quả cam... Mân gấm ấm áp, vật ngủ không ngừng, đối lập nằm trên chiếu...” (Chà biết con mụ này đang hát cái giống gì nữa a! =’=)

Quả nhiên là thanh âm nhỏ nhẹ, uyển chuyển nhu hòa, chỉ là thanh âm, đã muốn làm cho người ta nhũn nửa người. Hương Ngọc khi hát còn cố tình hướng về trước, mặt mày nhu tình: “Thấp giọng hỏi, hương ai mà giữ? Trong thành đã đến canh ba. Đường đầy sương, không bằng dừng lại, đường như rất ít người đi”

Cổ Phúc cùng Trần Quân Ngọc từ trước đến nay chưa thấy cảnh này, sớm đã bị mê hoặc, chỉ cảm thấy tình cảnh trước mắt này, thật là làm điên đảo người khác.

“h, khụ!” Cùng với thanh âm ho nhẹ của Nhiếp Tuyên, hai người mới giật mình hoàn hồn, không khỏi xấu hổ khuôn mặt đỏ bừng. Nhiếp Tuyên bình tĩnh nói: “Đây, Kính Chi, Tư Thành, ném thử một chút món ăn Hương Ngọc tự tay làm”. Hắn bảo hai tiểu nha hoàn đứng phía sau dâng lên hai cái bát nhỏ.

“Hai người dừng nghĩ món ăn này tầm thường, đây chính là cực phẩm mà Tô Thức nghĩ ra. Lựa chọn hai con dê còn non, dùng nước suối Hồ Khâu son, đặt trong một nồi gỗ trăm năm tuổi, dùng lửa nhỏ mà nấu. Tuy nói rằng canh này trùng bỏ muối, gia vị gì cũng không bỏ vào, nhưng canh dê lại thật ngon, thịt dê non nặn, vừa bỏ vào miệng đã tan”. Nhiếp Tuyên đậm cười nói: “Đây mới là món ngon đất Tô, nói đến việc ăn uống, quan trọng nhất không phải làm như thế nào, cũng không phải là thêm thắt bỏ vào thứ gì, mà là dùng lửa nhỏ tạo ra mới chính thức đạt đến ngưỡng tinh túy”

Hai người nghe Nhiếp Tuyên nói xong, không khỏi cảm lấy thìa, nhẹ múc một ngụm, nhãn tình không khỏi sáng lên: “Quả là cực phẩm!”

Nhiếp Tuyên lại chỉ vào một món ăn bình thường “Cải trắng thịt tơ” nói: “Lại nói tiếp món này, cũng là một món ăn cực phẩm, tuy nói là cũng giống với món ăn bình thường khác, nhưng để trên bàn ăn, lại rất được chú ý. Lửa to, nguyên liệu, kỹ thuật xào rau không phải đơn giản, thịt phải được lựa chọn kỹ, tơ thịt phải được cắt cẩn thận, cải trắng phải tươi, trong món ăn không thể có nước, muốn cho nước vào còn phải xem kinh nghiệm chuyên môn của đầu bếp thế nào, món ăn này là sở trường của Liễu Diệp”

Trần Quân Ngọc sau khi trải qua một phen xấu hổ, cũng thả lỏng rất nhiều, ném canh thịt dê, ăn cải trắng, liền cười nói: “Như vậy món sở trường của Xuân Đào cô nương là gì?”

Nhiếp Tuyên hơi hơi cười mà nói: “Sở trường của Xuân Đào là hoành thánh, hiện tại đã sau giờ Ngọ, chờ ngày nào đó rảnh rồi, sáng sớm đến đây ăn”

Lúc này Cổ Phúc cũng hoàn toàn thả lỏng, cẩn thận đánh giá hoàn cảnh bốn phía, phát hiện phòng bài trí đơn giản, nhưng cực kỳ chú ý, mấy bồn hoa tươi tùy ý để bên cạnh cửa sổ, ngoài cửa sổ dương liễu là lứt, trước bậc thang đá còn có hai gốc cây, hắn không khỏi nói: “Tọa hoa túy nguyệt, nếu vào mùa xuân, chỗ này chính là một nơi tốt để phẩm trà”

Nhiếp Tuyên uống một ly rượu, chậm rãi nói: “Nơi này quả không tồi, nơi này xác thực là nơi uống rượu phẩm trà vô cùng tốt”

Hai người dần dần thả lỏng, ba người cũng liền thoải mái nói đùa, sau khi qua ba tuần rượu, Hương Ngọc, Xuân Đào, Liễu Diệp ba người đứng dậy cấp bọn họ đập đầu. Trùng Tâm cho ba người Hương Ngọc mỗi người một lượng bạc, lại cho tiểu nha hoàn hầu hạ bên cạnh mỗi người một quan tiền thưởng.

Hương Ngọc sau khi nhận thưởng, liền ngồi xuống bên người Nhiếp Tuyên hầu hạ hẩn ăn cơm, hai người Liễu Diệp cùng Xuân Đào cũng chia ra ngồi bên cạnh Cổ Phúc và Trần Quân Ngọc. Ba người đều là im lặng hầu hạ, cũng biết Nhiếp Tuyên khi ăn không thích người khác nói chuyện, ba người hết sức chuyên chú, ánh mắt vừa nhìn đến đồ ăn này nọ, đồ ăn nọ đã được gấp vào bát, thịt được rút xương để trước miệng, nếu có phun bã thịt ra cũng đã có bàn tay trắng nhỏ tiếp được.

Hai người Trần Quân Ngọc cùng Cổ Phúc, ngay từ đầu vẫn là hồi hộp lo lắng, chờ ăn đến một nửa, liền thả lỏng. Sau một lúc lâu, liền thực nhẹ nhàng cùng ba nàng kia nói chuyện. Xuân Đào cùng Liễu Diệp biết hai người là lần đầu tiên, nên cố gắng phục vụ muốn biến họ trở thành khách quen.

Nhiếp Tuyên thấy tình hình như vậy, mỉm cười, cầm lên một ly rượu uống một ngụm.

Đợi lúc ba người rời đi, ba người kia đều nước mắt lưng tròng, Liễu Diệp dựa vào trong lòng Cổ Phúc: “Ngài không chịu ở lại qua đêm, nô tỳ cũng không dám lưu, nhưng mà mong ngài cho nô hạ bao để nô tỳ tưởng niệm”. Nói xong cầm lấy hà bao trên người Cổ Phúc. Xuân Đào cũng nâng lên đôi mắt xuân thủy, lưu luyến không rời nhìn Cổ Phúc.

Về phần Hương Ngọc, đã sớm khóc sụt sùi: “Kẻ phụ bạc, mỗi lần đều vội vàng đi như vậy, giống như là xem thiếp như nha hoàn phòng bếp bình thường vậy...”

Nhiếp Tuyên gỡ hà bao trên người xuống, đưa cho Hương Ngọc, Hương Ngọc thân thủ tiếp, sờ sờ, thấy nặng nề, liền mặt mày hớn hở ôm hẩn hôn một cái: “Gia, ngài chừng nào lại đến?”

Nhiếp Tuyên cười nói: “Chuẩn bị món cá trắm đen và rượu, chờ mùa xuân đến, gia lại đến ăn”

Hương Ngọc hờn dỗi nói: “Kẻ phụ bạc, chỉ biết đem thiếp như nha hoàn phòng bếp”

Cổ Phúc, Trần Quân Ngọc bên này hà bao trên người đều là Mèo Con may, hai người thế nào lại đem đồ do bảo bối nhà mình may cho hai cái người kia, hoảng hốt đẩy hai người kia ra, cuối cùng vẫn là Trùng Tâm liếc mắt một cái đảo qua, hai người kia mới dừng tay, Nhiếp Tuyên cười nói: “Bảo tỳ tỳ các ngươi may cho vài bộ quần áo đi!”

Ba người thật sâu nói: “Tạ ơn Nhị gia bố thí”

Nhiếp Tuyên nhìn hà bao hai người, cười nói: “Về sau tới nơi này mang hà bao mua bên ngoài đi, đừng sử dụng hà bao của người thân may!” Hai người xấu hổ cười cười.

Ba người từ Tô nương đi ra, không khí rét lạnh tràn đến, mùi rượu trên người cũng tan rất nhiều, ba người nhìn nhau cười, tựa hồ cảm thấy đã thân hơn một chút.

Nhiếp Tuyên vừa đi vừa nói: “Trên bàn rượu là nơi dễ dàng thân cận với người khác nhất, mà tỳ nữ dâng rượu bên cạnh nam nhân không thể không xinh đẹp, dưỡng bảo ta mang hai người đến nơi này để biết thêm nhiều điều, đỡ phải về sau luống cuống tay chân”. Hẩn mỉm cười liếc nhìn bọn họ một cái nói: “Nhưng mà phải nhớ, đối với loại nữ nhân này có thể đùa giỡn, nhưng tuyệt đối không được làm gì khác!”

Cổ Phúc cùng Trần Quân Ngọc liếc mắt một cái, hướng Nhiếp Tuyên làm một cái lễ: “Đa tạ Trí Viễn đại ca chỉ bảo”

Nhiếp Tuyên mỉm cười nói: “Về sau đều là thân thích, còn khách khí làm gì!”

Cổ Phúc đột nhiên nói: “Ai ya, đều quên mua đèn con thỏ cho Mèo Con!”

Trần Quân Ngọc nhìn sắc trời nói: “Dù sao thời gian còn sớm, chúng ta đi chợ mua vẫn còn kịp. Trí Viễn ca, vậy huynh... tự nhiên?”

Nhiếp Tuyên gật đầu nói: “Ta còn có chút việc, không thể cùng hai người đi mua đèn!”

Cổ Phúc cùng Trần Quân Ngọc chấp tay nói: “Đa tạ Trí Viễn ca, hôm nay đã đi cùng chúng ta một ngày, còn tiêu phí nhiều tiền như vậy”

Nhiếp Tuyên xua tay nói: “Không có gì, được rồi, hai người đi đi!”. Ba người nói lời từ biệt, liền hướng hai đường khác nhau mà đi.

Sau khi Cổ Phúc cùng Trần Quân Ngọc mua đèn xong, liền chuẩn bị quay về Liễu gia. Đột nhiên nghe một tiếng gọi của trẻ con: “Đại ca! Ngọc ca!”. Hai người cúi đầu nhìn, quả nhiên là một bà tử ôm Mèo Con đang từ đầu đường đi tới! Phía sau còn đi theo một bà tử.

Cổ Phúc từ trong lòng bà tử ôm Mèo Con cười nói: “Muội như thế nào lại đến đây? Toàn Nhi đâu?”

Mèo Con thân thủ ôm cổ Cổ Phúc nói: “Ngũ Ca cùng Liễu gia ca ca đi phía trước xem tạp kỹ. Đại ca, huynh đáp ứng muội phải mang tẩu tử đi ra chơi! Huynh nhanh đi về mang tẩu tử lại đây đi!”

Cổ Phúc nghe thấy không khỏi thân thủ véo cái mũi của nàng, cười khỏ đem nàng đưa cho Trần Quân Ngọc: “Ta đi về trước, đệ mang tiểu ma tinh này

đi chơi đi!”

Trông mặt tròn vo của Mèo Con chuyển chuyển nói: “Muội mới không muốn chơi cùng Ngọc ca, Ngọc ca cũng phải dẫn tẩu tử đi chơi!”. Nàng giãy dụa muốn xuống dưới, hướng Trần Quân Ngọc le lưỡi. Trần Quân Ngọc cúi đầu sờ sờ đầu nhỏ của nàng: “Quý nha đầu”. Hắn xoay người nói với hai bà tử: “Vất vả hai vị ma ma!”. Nói xong từ trong tay áo lấy ra hai khối bạc vụn.

Hai người cười tiếp nhận nói: “Trần tiên sinh, không vất vả, cô nương cực kỳ nhu thuận”

Mèo Con để cho bà tử ôm vào trong ngực, Trần Quân Ngọc mỉm cười nhu nhu sờ đầu của nàng nói: “Ta giúp muội đem đèn về nhà, muội đừng về muộn, đừng cùng bọn Toàn Nhi quậy phá gì, một lát nữa trở về, biết không?”

Mèo Con gật gật đầu nhu thuận nói: “Muội biết rồi!”

Trần Quân Ngọc liền xoay người đi về hướng Liễu gia, nghĩ đến một hồi nhóm người Liễu phu nhân phải đi đến Tam kiều, hắn vẫn là đi về trước mới tốt.

Mèo Con cùng hai bà tử ở trên đường tiếp tục hưng trí bùng bùng, tuy rằng ở hiện đại khoa học kỹ thuật phát triển có nhiều đèn điện, nhưng tay nghề thợ thủ công cổ đại cũng khiến nàng sợ hãi không thôi. Hai bà tử lại bị hàng quán ven đường hấp dẫn, hai người cười nói: “Cô nương, người có muốn ăn trôi nước không?”

Mèo Con mỉm cười nói: “Con không đói bụng, không muốn ăn, nhưng mà có chút mệt mỏi, muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút”. Nói xong nàng từ trong túi hà bao lấy ra vài đồng tiền đưa cho hai người. Hai người mặt mày nói cười tiếp nhận đồng tiền, vui vẻ chạy đến hàng quán bên kia ăn trôi nước.

“Cô nương ngồi trên ghế nghỉ ngơi, chúng ta ăn xong thì đi tiếp”

Mèo Con nói: “Ma ma không cần vội, dù sao còn sớm a!”

Nàng chuyển mắt nhìn lại, liền bị sạp bán hoa đăng bên đường hấp dẫn. Mèo Con không giỏi giải đồ đèn, nhưng mà rất thích thưởng thức, chưa bao giờ xem qua đồ đèn thế này. Mà này sạp đồ đèn cực kỳ thú vị, cư nhiên tất cả đều là một đồ chữ, nàng tuy biết đồ chữ rất khó, nhưng là hưng trí bùng bùng dù sao hai vị bà tử còn ở bên kia ăn bánh trôi !

Hai bà tử thấy nàng đang ở quầy hàng bên cạnh chơi đùa, cũng không có ngăn cản, dù sao các nàng vẫn nhìn thấy !

“Đạo, võ, nhân, băng, tái... Tường!” Mèo Con nhàn tình nhất thời sáng lên, nàng ở trên mạng đã thấy câu đồ chữ “Tường” này, bởi vì khá đặc biệt, cho nên liền nhớ kỹ, đồ đèn là chữ “Bản”. Nàng không khỏi vui sướng thân thủ chỉ vào cái đèn kia nói: “Con biết câu giải của cái đèn kia”

Chủ quán là một trung niên độ ba mươi tuổi, tướng mạo thậm chí hòa ái, hắn cười ha hả từ trên đèn lấy câu đồ nói: “Tiểu cô nương, con nói thử đáp án là gì?”

“Là chữ bản”. Mèo Con lấy tay ở trên bàn viết chữ, trung niên vừa thấy đáp án đúng, cười cho nàng một túi hương nhỏ. Mèo Con cười khanh khách tiếp nhận, rồi ta ọn một tiếng. Tuy rằng này thợ thêu túi hương này không đẹp, nhưng nàng không để ý, ít ra đây là do nàng thắng mà có.

“Vì sao mà người biết đáp án này? Người như thế nào đoán được?” Thanh âm tò mò từ sau lưng nàng vang lên.

Mèo Con ngẩn ra, quay đầu lại chỉ thấy một nam hài tử đang mặc cảm y nhìn nàng, Mèo Con không khỏi một trận chói mắt, cả người nam hài tử này treo đầy ngọc ngà, chọc người ta nhất chính là cái mũ trên đầu hắn, trên đấy khảm đầy ngọc ngà châu báu, ở giữa còn có một viên ngọc cỡ trứng chim lóe ra vàng sáng nhu hòa.

“Hắn đội không nặng sao?” Mèo Con trong đầu đột nhiên nảy ra suy nghĩ như vậy.

Nam hài kia đối với việc Mèo Con đáp trúng rất tò mò, không khỏi lại truy vấn một lần. Mèo Con xấu hổ cười cười, nàng cũng không biết trả lời như thế nào. Ngay tại lúc nàng không biết nên nói gì cho tốt thì đột nhiên nghe thấy vài tiếng thét kinh hoàng: “Cháy rồi! Cháy rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nguyên tiêu – 3

Hai bà tử vừa thấy cháy, sợ tới mức mạnh nhảy dựng lên, ngay cả tiền trên bàn cũng không để ý, đang lúc sợ đến mức hoang mang, bên cạnh đụng phải một đám người chạy loạn!

“Ai da!” Một bà tử bị té trên mặt đất, người còn lại đang giúp đỡ bà ta đứng dậy.

“Không có việc gì a! Mau! Chúng ta cũng mau chạy đi! Mang theo cô nương chạy nhanh!”

“Được!” Hai người hoàn hồn đang muốn tìm Mèo Con, cũng không nhìn thấy bóng dáng Mèo Con, sợ tới mức nhất thời mặt mày trắng bệch: “Cô nương đâu?”. Trước cái sạp hàng kia không có lấy một người! Ngay cả chủ sạp nghe thấy hỏa hoạn mà vội vã chạy trốn chết rồi!

“Hồng rồi! Sợ là có kẻ thừa dịp loạn bắt cóc cô nương rồi!” Một bà tử cả kinh nói, hai người hoảng thành một đoàn. Tuy nói Mèo Con không phải là tiểu thư chính thức của Liễu gia, nhưng nàng là muội muội của cô gia tương lai a! Nhớ tới tính tình của phu nhân, hai người cơ hồ hiện tại đều sinh ra tâm tư bỏ trốn! Nhưng gia đình các bà dù sao cũng ở trong Liễu gia, cho dù hai người bỏ trốn, trong nhà còn có mọi người khác !

Lúc này có người hô: “Mọi người bình tĩnh, lửa đã dập tắt! Mọi người bình tĩnh, lửa đã dập tắt!”. Thanh âm vang lên, hai bà tử ngơ ngác xem ta ta xem người: “Vẫn là trở về nói với phu nhân, sớm gọi người đi tìm!”. Hai người nghiêng ngả lão đảo hướng chạy về Liễu gia.

Vương thị cùng Liễu phu nhân lúc đi đến Tam kiều, nghe nói hỏa hoạn, Liễu phu nhân bị kinh động, lại lo lắng bọn nhỏ sẽ bị thương, liền sớm trở về. Lúc về đến Liễu gia, thấy Cổ Thọ đứng ở cửa, thấy Vương thị cùng Liễu phu nhân đã trở lại, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng đi lên đón.

“Thọ Nhi, tất cả mọi người đã trở về chưa?”. Vương thị dù sao không phải là quý phu nhân sống sung sướng an nhàn, Liễu phu nhân đã muốn bị dọa đến nhũn nửa người, nàng lại không có gì cảm giác, còn giúp nhóm bà tử cùng nhau đỡ Liễu phu nhân, thấy Cổ Thọ ở cửa nhìn xung quanh, liền thanh hỏi.

“Chỉ có Liễu công tử, Toàn Nhi cùng Mèo Con là chưa trở về”. Cổ Thọ hơi hơi nhíu mi nói, trong lòng lo lắng ba đứa nhỏ này, chúng dù sao tuổi còn nhỏ, nhất là Mèo Con, xưa nay nhất gan, nếu nghe được hỏa hoạn, nhất định thực sợ hãi! Bất quá nghe đại ca nói, lúc thấy Mèo Con, nàng được bà tử ôm, nghĩ hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Hôm nay là tiết Nguyên Tiêu, ngày mà nữ hài tử có thể đi ra du ngoạn. Chiêu Đệ cùng Nhân Nương cũng được cha mẹ đồng ý, vào trong thành xem đăng. Buổi chiều hẳn cùng Cổ Quý chính là cùng hai người ở trong thành chơi một hồi, lúc trời còn sáng đã sớm đưa vị hôn thê về nhà.

Còn hai người đang trên đường trở về về Liễu gia, chợt nghe đến hỏa hoạn liền vội vã trở về. Lúc đến Liễu gia, chỉ có một mình Cổ Lộc. Sau đó hai người Cổ Phúc, Trần Quân Ngọc cũng đã trở lại, hai người nguyên bản dẫn theo hai người Nam Qua cùng Liễu Văn Lệ ở trên đường xem đăng, nghe nói hỏa hoạn, liền vội về nhà. Hiện tại chỉ còn ba đứa trẻ là chưa về nhà.

Liễu phu nhân cùng Vương thị nghe thấy, lại lo lắng, Cổ Thọ thấy Vương thị có điểm hồi hộp, vội vàng dìu nàng vào trong phòng.

“Tiểu công tử đã trở lại!”. Thanh âm vui sướng của bọn nha hoàn truyền đến, Liễu phu nhân cùng Vương thị không khỏi vui vẻ, vội vàng đón Liễu thiếu gia.

Hai người Cổ Toàn cùng Liễu Văn Lý quần áo hỗn độn, trên đầu Cổ Toàn còn chảy máu, Vương thị đầu tiên là không thấy được con gái, trong lòng trầm xuống, lại thấy Cổ Toàn trên người tất cả đều là máu, không khỏi trong lòng cả kinh, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống, vẫn là Nam Qua vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng: “Mẹ, cẩn thận!”

Liễu phu nhân cũng bị hù một cú sốc, vội bảo người đi gọi đại phu đến, Cổ Toàn chẳng hề để ý nói: “Mẹ, không có việc gì, con chỉ là bị người ta đẩy một chút, ngã trên mặt đất”

Liễu Văn Lý nói: “Mẹ, là tiểu Ngũ cứu con, nếu không có tiểu Ngũ, con thiếu chút nữa đã bị người ta đạp chết!”

Liễu phu nhân vừa nghe, sợ đến mức thiếu chút nữa ngất xỉu đi, Vương thị cũng bị dọa trắng mặt, hai người còn chưa phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy hai bà tử nghiêng ngả lão đảo, khóc suốt mướt chạy tiến vào, quỳ trên mặt đất, chính là dập đầu thỉnh tội.

Vương thị thấy hai người làm như thế, nhìn thấy bọn nhỏ đều ở đây, chỉ có một mình Mèo Con là không thấy, ánh mắt tối sầm, nhất thời hôn mê bất tỉnh, Nam Qua vội ôm lấy Vương thị, mọi người tiến lên ấn huyệt.

Mấy huynh đệ Cổ gia vừa tức vừa vội, liền thanh truy vấn hai bà tử, rốt cuộc sao lại thế này. Cũng không nghĩ hai người chỉ lo khóc đến chết, ngay cả nói cũng không rõ ràng.

Cổ Lộc bị hai người khóc làm cho không còn kiên nhẫn, nhấc chân đạp vào người một bà tử: “Người muốn chết cũng được, trước nói mọi việc rõ ràng cho ta!”

Bà tử kia bị Cổ Lộc đạp một cước như vậy, đá đến trước mắt tối sầm: “Phốc” một tiếng, nôn ra một ngụm máu thật lớn, Cổ Lộc đỏ mắt hỏi bà tử: “Mau! Nói cho ta rõ ràng, rốt cuộc sao lại thế này!”

Một bà tử khác thấy Cổ Lộc như thế, sợ đến mức cả người ngã ra đến đất, lắp bắp nói sự tình đã trải qua.

Trần Quân Ngọc nghe thấy hai người cư nhiên chỉ lo ăn bánh trôi, mặc cho một mình Mèo Con rời đi, tức giận đá một cước đem người bà tử cấp ngã trên mặt đất.

Liễu phu nhân kinh ngạc nghe thấy tin tức Mèo Con bị người khác bắt cóc, lại nghe hai người cư nhiên chỉ vì tham ăn mà không chú ý đến Mèo Con, không khỏi vừa tức vừa vội: “Ta đã nói gì với các người?! Một khắc cũng không được rời Cổ tiểu thư!”

Cố Toàn nghe được tiểu muội bị người ta bắt, mặt lập tức trắng. Hắn nhớ tới chính mình từng cùng mẹ cam đoan qua, một chút cũng không buông tay tiểu muội!

Chương mục giúp đỡ Liễu phu nhân khó thở nói: “Phu nhân, bằng không trước tiên nói với lão gia, thỉnh tri phủ đại nhân phái người tìm, trong nhà cũng bảo người ta về tranh đem đi tìm, có người tham tiền nhìn thấy cô nương sẽ đến báo”

Những người khác cũng nói: “Đúng vậy, trước tiên đi báo phủ nha rồi nói. Trước đó có nghe thấy một kẻ chuyên bắt cóc trẻ con, có một con mắt bị mù, chân bị què, trăm phương nghìn kế bài bố, giả bộ có hỏa hoạn”

“Sợ nhất kẻ xấu đó thấy cô nương trắng trẻo, nên bán vào kỹ viện a!”

Vương thị mới từ từ tỉnh lại, chợt nghe người ta nói như thế, bi thống trời dậy, không khỏi lên tiếng khóc lớn: “Ta đây là tạo cái nghiệt gì! Sinh nhiều con như vậy, chỉ có một tiểu nữ bảo bối! Nàng đau một chút giống như tim ta bị kim đâm! Nàng vạn nhất có cái gì, ta làm sao mà sống!”

Nam Qua cũng ở một bên khóc đến không thở nổi, Mèo Con từ lúc bảy tám tháng thì đã do nàng một tay chiếu cố lớn lên, nói là tiểu cô, nhưng mà cũng giống như một đứa con gái vậy, nhất là đứa trẻ này nhu thuận động lòng người như thế, hiện tại bé mắt tích không rõ, nàng như thế nào không nóng lòng?

Liễu phu nhân cũng ở một bên rơi lệ: “Đứa trẻ đáng thương này, mau phái người đi nói với lão gia, bảo lão gia đi báo với tri phủ đại nhân”

Liễu giáo thụ nghe thấy lục cô nương của Cố gia bị người ta bắt đi, không khỏi kinh hãi, lại nghe thấy do gia nhân nhà mình không lo lắng chu toàn, không khỏi giậm chân nói: “Đêm Nguyên Tiêu thừa dịp nào nhiệt bắt cóc, từ trước đến nay không phải ít, mỗi khi nghe nói có người bị mất con, phu nhân lại bảo các người cẩn thận làm việc, như thế nào còn có thể để cho tên què kia hành sự?! Thật đáng chết!”

Hai bà từ kia là người đắc dụng trong Liễu gia, nghe thấy vợ nói là do tham ăn mà không trông chừng lục cô nương, không khỏi trong lòng hoảng hốt, một bên vội vàng đi tìm người trong phủ nha, một bên vội vàng phản phó gia đình trong nhà tìm kiếm trên đường phố.

Cố gia nghe nói Liễu giáo thụ đã đi tìm tri phủ đại nhân, không khỏi trong lòng thoáng yên tâm một chút. Cố Lộc dù sao ở bên ngoài làm ăn đã nhiều năm, dạn dày kinh nghiệm, tâm tư liền động mở. Hắn nghĩ một chút, cùng Cố Tứ Ngu nói một tiếng liền ra ngoài tìm kiếm, đi tìm một vài người bạn cũng ở Tô Châu, hỏi bọn họ có thể tìm kiếm người què kia không. Hắn trong lòng hiểu được, chỉ dựa vào nhà dịch tìm người không được, cho dù tìm được rồi, tiểu muội cũng không biết sẽ bị người ta làm thành bộ dạng thế nào a! Tiểu muội nhất định phải ở trong ngày hôm nay tìm thấy.

Trần Quân Ngọc nghe thấy Cố Lộc vừa nói như vậy, trong lòng nhớ đến Nhiếp Tuyên, vội vàng cùng Liễu phu nhân nói, bảo Trí Viễn ca giúp một chút. Liễu phu nhân lúc này cũng muốn khỏi chính mình cháu, tuy nói Nhiếp gia là thế gia phương bắc, nhưng Nhiếp Tuyên thông qua quan hệ Liễu phu nhân, ở Tô Châu phủ cũng đã nhiều năm, hắc bạch lưỡng đạo cũng quen biết không ít người. Liễu phu nhân vội báo gia đình mang theo Trần Quân Ngọc đi tìm Nhiếp Tuyên hỗ trợ.

Lúc Liễu gia loạn thành một đoàn đang đi tìm người, mỗ nguy lolita nào đó bị người ta che miệng lại, hai tay hai chân chặt chẽ bị chế trụ. Bọn người bắt cóc nàng rõ ràng là rất có kinh nghiệm, chỉ cần hai tay là có thể đem một đứa nhỏ choai choai chặt chẽ chế trụ, không chỉ không thể nói chuyện, ngay cả động một chút cũng không thể.

Nàng ai oán xem xét kia mỗ “Cây thông Noel” Trung Quốc kia một cái, nếu không hắn ăn mặc khoa trương như thế thì làm sao có thể gây chú ý với kẻ xấu? Còn làm hại nàng bị người ta mượn gió bẻ măng! Nàng nuốt xuống kinh hoàng, ánh mắt không ngừng nhìn cảnh sắc xung quanh, vác hai người đi mấy vòng, nàng im lặng ghi vào trong mắt đường đi.

Đi một hồi lâu, hai người đi vào trong một cái ngõ, thẳng đi đến cuối ngõ, ở tận cùng bên trong có một gian nhà ở, hai người nhấc chân, đập tung cái cửa, cửa lên tiếng mở ra.

“Hôm nay thu hoạch không tồi! Cứ nhiên bắt được hai con búp bê”. Một gã tuổi trên dưới ba mươi tuổi, nam tử tướng mạo đáng kinh mở cửa cười nói.

“Đúng vậy!”. Người ôm tiểu nam hài giọng điệu cực kỳ đắc ý, lập tức hướng trong phòng đi đến, trong phòng đã sớm có mười người, đang tự đem chiến lợi phẩm thu hoạch được tối nay bày ra, Mèo Con lục lục ngẫm một chút, có trên dưới hai mươi mấy cái hà bao.

Có thể là do nàng nhu thuận, nàng bị người kia đặt ở trên mặt đất, tuy rằng động tác có phần thô lỗ, nhưng so với tiểu nam hài kia thì nhẹ nhàng hơn nhiều, hắn bị người kia trực tiếp vút trên mặt đất.

Mọi người thấy tiểu nam hài này một trận sợ hãi than: “Chắc chắc, mau nhìn, mũ mào trên đầu đứa nhỏ này chỉ sợ giá trị mấy trăm lượng bạc, bảo châu trên người cũng đáng giá mấy chục lượng bạc”

“Đáng tiếc tướng mạo không xuất chúng, bằng không giá trị cũng có thể nhiều thêm mấy quán tiền”

“Một đứa nhỏ như thế này thế nào cũng đáng giá hai ba quán tiền”

“Cũng đúng, từ lúc đứa nhỏ này xuất môn ta đã rình theo một đường, nếu không phải lão Đại làm một trận lửa khói, ta làm sao mà bắt cóc hắn!”

Mèo Con trong lòng trầm trầm, quả nhiên là bọn hắn phóng hỏa! Bất quá bọn họ vì cái gì phóng hỏa này hóa? Chẳng lẽ chính là tôi vì muốn bắt cóc nam hài này?

Tiểu nam hài tức giận xanh cả mặt nói: “Các người là ai? Mau thả ta! Các người biết cha ta là ai không?”

Mọi người vừa nghe, cười ha ha: “Chúng ta thật sự không biết cha người là ai?”

“Còn đứa bé gái này?”

“Là đi theo tên nhóc này, thuận tay ôm đến được”. Nam nhân vác Mèo Con nhìn nàng nói: “Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo này, nếu bán vào kỹ viện, mười lượng bạc không chạy thoát được đâu”

Mèo Con nghe thấy sắc mặt đều trắng, nàng quả nhiên là bị tên “Cây thông Noel” kia làm hại! Nàng nếu thực bị bán đến cái địa phương kia, cả đời cũng đừng mong rời khỏi! Cho dù là về sau có người biết nàng ở đây, chỉ sợ là cũng không có người chuộc nàng về? Không được, nàng nhất định phải chạy! Suy nghĩ một chút, nàng nhỏ giọng khóc lên.

Một tên bắt cóc tức giận tát qua một bạt tai: “Khóc cái gì mà khóc? Xui xẻo!”. Mèo Con bị một cái tát đánh tới làm cho hoảng sợ, cả người co lại thành một đoàn, mở to mắt khiếp sợ nhìn bọn họ.

Một kẻ bên cạnh tiến tới ngăn cản nói: “Đừng đánh, bầm mặt rồi, bán không được giá!”

Mà tiểu nam hài kia vừa giỡn đùa không cho bọn người kia lấy đồ trên người hắn, vừa không ngừng mắng chửi, một kẻ không kiên nhẫn, liền tát một cái làm hắn ngã trên mặt đất, sau đó thuận tay một cước đá vào ngực hắn: “A!”. Tiểu nam hài kêu thảm một tiếng, bị đá bay ra ngoài, sau đó mềm nhũn té trên mặt đất.

Mèo Con thấy tình hình như vậy, phút chốc khuôn mặt nhỏ nhắn đều trắng bệch, càng cuộn chặt thân mình lại. Mấy tên kia lấy đồ vật trên người nam hài sạch sẽ, Mèo Con thấy kẻ cấp một tới soát người mình, vội vàng đem tất cả tài vật trên người mình giao ra, tên kia thấy Mèo Con tựa hồ đã bị dọa đến bộ dạng khiếp đảm, cũng là không động thủ đánh nàng. Nhưng vẫn là đem lục soát quần áo của nàng, đem tất cả vật phẩm trên người nàng mang đi, mới dừng tay.

Lúc này ngoài cửa truyền đến một tiếng xôn xao: “Lão Đại đã trở lại! Lão Đại đã trở lại!”

Mèo Con vụng trộm giương mắt nhìn, chỉ thấy ba bốn đại hán đi nhanh đến, trong đó có một người sau lưng còn vác một cái túi không ngừng nhúc nhích. Xem ra đây mới là bọn họ chiến lợi phẩm của bọn họ!

Người nọ đem túi đặt trên mặt đất, cởi bỏ túi, bên trong dĩ nhiên là một cô gái tuổi chừng mười lăm sáu, bộ dạng cực kỳ xinh đẹp. Cô gái kia một thân quần áo cực kỳ đẹp để quý giá, đầu đầy châu ngọc, hai tay hai chân bị trói, miệng cũng bị ngăn chặn, một đôi mắt hạnh oán hận nhìn mọi người!

“Mất nhiều công phu như vậy, cuối cùng đem con quý nhỏ này bắt cóc được!”. Lão Đại cười ha ha, ánh mắt hắn nhìn qua Mèo Con cùng tiểu nam hài hỏi: “Bọn nó là ai?”

Hai người kia vội vàng đem chuyện của Mèo Con cùng tiểu nam hài nói một lần, lão Đại cẩn thận xem xét Mèo Con liếc mắt một cái nói: “Không tồi, nha đầu kia xinh đẹp như thế, có thể bán với cái giá tốt!”. Hắn nhìn cô gái xinh đẹp kia đang ngồi trên mặt đất, phát tay nói: “Đem này hai tiểu tử này trói lại, nhốt ở trên lầu đi, buổi tối hôm nay chúng ta hảo hảo vui sướng một chút! Lão lục, một hồi người gọi vài tú bà đến, đêm nay chúng ta phải kiểm chút tiền!”

“Dạ, lão Đại!”. Mọi người đem Mèo Con cùng tiểu nam hài trói chặt tay chân, nhét khăn vào miệng, Mèo Con thân mình cứng ngắc, một chút cũng không dám phản kháng. Một người mang tới cái thang trúc bắt lên trần nhà, một người đứng trên thang trúc, người phía dưới đem hai người vác đến. Sau khi người nọ nhốt hai người ở trên lầu xong, liền đi xuống cùng đồng lõa uống rượu mua vui, lúc gần cũng đem thang cầm đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nguyên tiêu – 4

Hôm nay là đêm Nguyên Tiêu, trong thành Tô Châu không có xe ngựa gì cả, ngay cả con la cũng không thấy trên đường phố. Trần Quân Ngọc nói với Cố Phúc: “Ta đi tìm Trí Viễn hỏi huynh ấy một chút, có lẽ huynh ấy biết cách tìm được Mèo Con. Huynh mang theo người tìm Mèo Con ở chỗ bị lạc xem, tìm ông chủ của quầy hàng ấy, hỏi hắn có nhìn thấy người bắt cóc Mèo Con”

Cố Phúc gật đầu nói: “Ta đi đây!”

Cố Thọ cùng Cố Quý nói: “Đại ca, Ngọc ca, chúng ta cũng đi ra ngoài tìm xem”

Cố Phúc nói: “Tiểu Tam, đệ mang theo vài gia đình đi ra bên ngoài dán bố cáo, tiểu Tứ đệ ở lại, nếu có người nào đến truyền tin tức gì, đệ lập tức phải người đến cho chúng ta biết”

Cố Quý gật gật đầu: “Được!”

Bốn người phân công một chút, liền vội vàng đi ra ngoài. Cố Toàn thất hồn lạc phách ngồi dưới đất, Liễu Văn Lý đẩy nhẹ hán nói: “Tiểu ngũ, đệ làm sao vậy?”

Cố Toàn rầu rĩ nói: “Đều là đệ không tốt, đệ đáp ứng với mẹ, một khắc cũng không buông ra tay của Mèo Con!”

Liễu Văn Lý nhìn nhìn bốn phía, cũng kéo quần áo, cùng hán ngồi xuống nói: “Đệ không cần phải lo lắng, muội ấy sẽ không có việc gì, Trần đại ca đã đi tìm biểu ca của ta, đệ yên tâm, biểu ca rất lợi hại! Huynh ấy nhất định có thể tìm được muội ấy!”

Cố Toàn thấp giọng nói: “Đợi sau khi Mèo Con trở về, đệ không bao giờ... rồi khỏi muội ấy nữa!”

Liễu Văn Lý sờ sờ cái mũi, nghĩ muốn nhắc nhở Cố Toàn ‘nam nữ bảy tuổi bất đồng tịch’, nhưng là xem bộ dạng này của Cố Toàn, liền đem lời muốn nói nuốt xuống, cùng hán ngồi.

Giờ Tuất vừa qua khỏi, trên đường đám đông vẫn như cũ bắt đầu di chuyển, tiếng người ồn ào. Tình Không bê một bát cháo đậu xanh củ sen, chậm chậm đi trước cửa thư phòng, nâng nâng tay chỉnh sửa đầu tóc rồi mới mở miệng ôn nhu nói: “Gia, bữa ăn khuya của người đến rồi!”

Lời của nàng vừa nói xong, một đạo bóng xám hiện lên, Trùng Tâm mặt không chút thay đổi thân thủ tiếp lấy, Tình Không cẩn cẩn môi dưới, ai oán nhìn Trùng Tâm liếc mắt một cái, chậm rãi cầm khay trong tay đưa tới trong tay Trùng Tâm, lại nhìn trong thư phòng đèn đuốc sáng trưng liếc mắt một cái, mới quay đầu đi.

Trong thư phòng, Nhiếp Tuyên quần áo đơn bạc ngồi trên nhuyễn tháp, trên án thư buồn thiu tất cả đều là sổ sách. Trùng Tâm đem bát cháo đưa cho Nhiếp Tuyên: “Gia, trận hỏa hoạn vừa rồi, tựa hồ là bởi vì...” Trùng Tâm thấp giọng nói.

Nhiếp Tuyên tiếp nhận bát, hơi nóng khiến cho dung mạo hán bị che phủ không thấy rõ: “Đi thăm dò xem?” Hán đem bát đưa tới bên miệng, còn chưa có cho vào miệng, liền buông hỏi: “Hôm nay là ai nấu cháo?”

“Là Tình Không”, Trùng Tâm nói.

“Bảo Bạch Cạp làm lại một chén khác”. Nhiếp Tuyên buông chén cháo, nhìn Trùng Tâm liếc mắt một cái, cầm lấy sổ sách nói.

“Dạ!” Trùng Tâm nhanh chóng thu thập, mang sang thư phòng, đều có đồng nhi tiếp nhận khay trong tay hán. Trong thư phòng Nhiếp Tuyên một tay xoa ni tâm, thân mình ngửa ra sau, dựa vào nhuyễn tháp, nhắm mắt dưỡng thần. Trùng Tâm yên tĩnh đứng ở một bên.

“Trùng Tâm” Nhiếp Tuyên đứng dậy nói: “Đến chỗ lão Tôn, nói Văn Chiêu đun nước nóng, ta muốn tắm rửa”

“Dạ!” Trùng Tâm hầu hạ Nhiếp Tuyên mặc quần áo.

Cửa hàng của Lão Tôn dựa vào sông Đại Vận, mặt tiền cửa hàng tuy chỉ là một gian nhỏ, nhưng bên trong sạch sẽ, hơn hẳn những chỗ khác, làm tất cả khách đến đây đều vui vẻ. Nhiếp Tuyên quần áo màu xám, chậm chậm bước vào trong cửa hàng, Trùng Tâm đi theo phía sau.

“Nhị gia, ngài hôm nay tới thực đúng lúc, ngài xem! Tối hôm qua có nấu thịt giò dê! Ngài phải nếm thử một chút xem sao?”. Lão Tôn vừa thấy là Nhiếp Tuyên, vội vàng đón tiếp cười tùm tùm nói.

Nhiếp Tuyên mỉm cười nói: “Được, chuẩn bị cho ta một mâm”

“Dạ! Một mâm thịt dê, hai lượng hoàng tửu, một đĩa khương tỉ!”. Lão tôn vội chuẩn bị rượu, còn mình thì cắt thịt dê cho Nhiếp Tuyên.

Lão Tôn đem đồ ăn bưng lên, sau đó nói: “Nhị gia, chờ một tháng sau, đến đây ăn cá trắm đen hấp, trong tháng chạp hay dùng rượu ướp, chưng mềm xong bảo đảm trong trắng ngoài hồng, hương rượu nức mũi!”

Nhiếp Tuyên gật đầu cười nói: “Được, ta nhất định lại đến đây!”

Hoàng tửu của nhà Lão Tôn vị nhu hòa, tinh khiết và thơm nồng hậu, một chút cũng không kém. Nhiếp Tuyên ngẫu nhiên đi ngang qua uống, liền thích thỉnh thoảng lại đây uống một ly. Hán chỉ chỉ cái bàn ý bảo Trùng Tâm ngồi xuống, liền tự rót một ly rượu, cái miệng nhỏ khinh nguyệt. Tài nghệ nấu nướng của lão Tôn cũng là nhất tuyệt, làm thịt dê ăn ngon tuyệt không thể tả, Trùng Tâm cúi đầu gấp thịt dê, ăn vào cảm thấy rất thích ý.

“Gia” Một gã sai vặt khác của Nhiếp Tuyên là Ngọc Bàn bước nhanh từ ngoài vào, nói: “Trận này hỏa là do Phách Tam phóng”

Nhiếp Tuyên ánh mắt dừng lại, chậm rãi buông ly rượu xuống: “Phách Tam? Hán làm cái gì?”

“Nghe nói con gái Lý gia ở thành Đông mất tích, Phách Tam và đứa cháu nhà họ Lý có qua lại, bọn họ có thể là coi trọng sản nghiệp của Lý gia, dù sao Lý lão cũng chỉ có một người con gái, trước đó nghe nói Lý lão không có con thừa tự, chỉ đành chọn con rể” Ngọc Bàn thấp giọng nói.

Nhiếp Tuyên cúi đầu trầm ngâm một lát, vừa định nói chuyện, chỉ thấy ngoài cửa có một dáng người rối loạn hấp tấp chạy vào, phía sau còn có gia nô Nhiếp gia, lúc hán vào còn không cẩn thận bị vấp té một cái, cũng không biết đau, liền hướng chỗ Nhiếp Tuyên chạy tới: “Trí Viễn huynh, nhờ huynh giúp giùm một việc có được không?”

Nhiếp Tuyên lần đầu tiên nhìn thấy Trần Quân Ngọc luôn luôn ôn nhuận như ngọc lo lắng như thế, không khỏi đứng dậy nói: “Kính Chi xảy ra việc gì?”

Trần Quân Ngọc thở hổn hển một hơi nói: “Mèo Con, muội ấy bị người ta bắt cóc, Trí Viễn huynh có thể hỗ trợ chúng ta tìm kiếm không?”

“Là Cố lục cô nương sao?” Nhiếp Tuyên kinh ngạc hỏi, nhớ tới buổi chiều hôm nay nhìn thấy tiểu búp bê trắng như ngọc kia, khẽ cau mày: “Nàng làm sao lại bị bắt cóc? Lúc ấy xảy ra tình huống gì?”. Sau khi nghe Trần Quân Ngọc kể lại tình huống lúc ấy, hần trầm ngâm một hồi nói: “Huynh nói là, vừa nghe nói có hoạ hoạn, có người đem hai bà từ đây ngã, sau đó lục cô nương đã không thấy tăm hơi?”

“Đúng!” Nhiếp Tuyên ngón tay khinh khải vài cái nói: “Ngọc Bán người tìm Tổng đại đương gia nhắn với hần, bảo hần phái người đi tìm”

“Dạ!”

“Trùng Tâm, người kêu lên vài huynh đệ, mang theo Trần công tử đi đến nhà Phách Tam, lục cô nương tám chín phần là ở chỗ của hần”. Nhiếp Tuyên đứng dậy nói: “Ta đến chỗ Thang Đồng bộ đầu, bảo hần dẫn nha dịch đến đây”

Trần Quân Ngọc vừa nghe vội vàng nói: “Được! Ta đi đây!”

Xem Phim hoạt hình anime online

Nhiếp Tuyên nói: “Đợi một chút! Kính Chi, chỗ Phách Tam chắc có thêm một vị cô nương nữa, huynh cùng Trùng Tâm làm việc cẩn thận chút, chú ý che chở danh tiết cô nương người ta một chút”

Trần Quân Ngọc vừa nghe, lập tức hiểu ý nói: “Trí Viễn, huynh yên tâm, ta sẽ chú ý”. Nói xong, liền mang theo gia đình Liễu phủ cùng Trùng Tâm vội vàng xông ra ngoài.

Không nói đến Cố gia vội vàng tìm người thế nào, hãy nói đến mỗ nguy lolita nào đó, sau khi bị người ta ném lên trên gác, trong lòng lại mừng như điên, tuy nói thân thể bị ném rất đau, nhưng lại dễ dàng hành sự ! Nàng ngấm nhìn xung quanh một chút, phát hiện địa phương này, trừ bỏ thật dày tro bụi ở ngoài, cũng chỉ có bốn vách tường. Nàng quay đầu nhìn tiểu nam hài đã lâm vào tình trạng hôn mê kia, không khỏi ảm đạm một chút, bị một cước đá đến ngực, không có bị nội thương đi? Bất quá ý tưởng này ở trong đầu của nàng nhoáng lên một cái, nàng hiện tại đã còn chưa chắc cứu được bản thân, trước mắt ý tưởng duy nhất chính là tận lực chạy đi.

Nàng lẳng lặng nằm trên sàn nhà, sau khi nghe thấy cước bộ kẻ kia đã đi xa, mới chậm rãi đứng lên lên. Lúc này phía dưới truyền đến tiếng quần áo xé rách, tiếng cười phóng đảng nam nhân, tiếng kêu thảm thiết cô gái, đủ loại dâm mỹ... Mèo Con không khỏi hết hồn, lúc này nàng đã còn đủ khả năng để đồng tình với cô gái kia, nàng đã bắt đầu lo lắng cho an nguy của mình! Động tác của nàng phải nhanh chóng một chút, nói không chừng nàng lập tức cũng sẽ bị nguy hiểm! Trong thế giới này cảm thú vẫn còn rất nhiều !

Nàng cẩn thận lắc lắc thân thể, hướng tường bên kia dựa vào. Sau đó nương theo vách tường, chậm rãi ngồi dậy. Miệng của nàng bị chặn lại, tay chân lại bị trói, hoạt động thực không có thuận tiện. May mắn duy nhất chính là, kẻ cấp kia đã lấy hết toàn bộ tài sản của nàng ra, lại đem quần áo của nàng cởi bỏ, tuy rằng lạnh một chút, nhưng lại làm cho nàng hoạt động tự do hơn một tí! Thân thể nàng chậm chậm nghiêng về phía trước, chân chậm rãi nâng lên, sau đó làm cho hai chân kẹp lấy khối khăn lau trong miệng, dùng sức lôi kéo, khăn đi ra một chút, đầu lưỡi của nàng không ngừng đẩy khăn lau, chân không ngừng dùng sức, một lúc lâu sau, miệng rốt cục được tự do, nàng hít một hơi thật sâu.

May mắn từ nhỏ bản thân đã tập cho thân thể mềm mại như thế, bằng không thật đúng là không có biện pháp tự cứu ! Sau khi miệng được tự do, dựa vào vách tường, đứng lên, tiếp theo là đến dây thừng dưới chân, từng chút từng chút một đem dây thừng cắn đứt. Có phải hay không nàng thật là “may mắn”, “may mắn” dây thừng cổ đại thực thô, nàng một ngụm cắn từng sợi từng sợi, nếu dây ni lông hiện đại, nàng chỉ một ngụm có thể đem toàn bộ dây thừng cắn nát! Sau khi cắn đứt dây thừng, nàng theo vách tường chậm rãi không tiếng động trượt, sau đó không để ý chân có đau hay không, dùng sức đem chân hướng hai bên vách, đá vài cái, dây thừng trói chặt chân liền buông lỏng ra.

Nàng tận lực hô hấp, để cho kinh hoàng trong lòng lắng xuống, sau khi chân tự do, nàng đi về phía trước vài bước, sau đó đưa tay chống đỡ trên mặt đất, cái móng không ngừng lui về phía sau, đưa tay dần dần theo cái móng chậm rãi luồn đi lên, sau đó lại dùng răng nanh đem dây thừng trói chặt thủ cởi bỏ. Sau khi cả người được tự do, nàng không dám chạy liền, chỉ là chậm rãi đi đến cửa gác. Nghiêng tai lắng nghe thanh âm hưng phấn mấy kẻ kia bên trong, liền đi đến cửa sổ ở trước mái nhà, cẩn thận tận lực không tiếng động đẩy cửa sổ ra, chò nhìn đến sau khi mở đủ để chui ra liền lập tức đi tới nóc nhà. Trước khi đi, nàng chần chờ nhìn tiểu nam hài kia một chút, sắc mặt hần tái nhợt, khóe miệng còn mang theo vết máu. Nàng cắn chặt răng, chạy đến bên người hần đẩy nhẹ, đẩy một hồi, thấy tiểu nam hài vẫn không có tỉnh lại. Nàng đành phải lại cẩn thận đi đến cửa sổ, theo cửa sổ ở mái nhà đi ra, sau đó cẩn thận đóng cửa cửa sổ.

Sau khi đi ra ngoài cửa sổ, nàng nhìn xung quanh, tuyệt vọng phát hiện xung quanh thế nhưng ngay cả một gốc cây mơn lợc treo xuống cũng không có, nàng chậm rãi xoay mình nhìn nóc nhà, nhất thời rụt cổ trở lại, rất cao ! Mèo Con có chút vựng về nghĩ, hình như nàng có chứng sợ độ cao? Nhưng mà nhớ tới mấy kẻ này lúc nào cũng có thể phát hiện ra mình, liền cắn chặt răng, thân thủ nhẹ nhàng đây, phát hiện mái ngói nóc nhà vẫn còn vững chắc, liền dán toàn thân vào trên nóc nhà, chậm rãi không chế thân thể một chút trượt xuống, một mặt lại âm thầm cầu nguyện mái ngói đừng có rớt ra.

Đột nhiên... không tốt! Thân thể của nàng mất đi khống chế, thẳng tắp trượt xuống, nàng hoảng hốt lấy tay dùng sức bám vào vách tường, “Loảng xoảng...!” Cùng với thanh âm mái ngói rơi xuống đất, “A...hừ!” Mèo Con buồn thanh hừ một tiếng, hai chân đầu tiên là rơi thật mạnh xuống đất, sau đó đến móng rơi xuống đất, sau đó là cả người! “Tê! Đau chết người!...” nước mắt ở hốc mắt đảo quanh, nhưng mà nghe được thanh âm mái ngói rớt xuống, nàng nhanh chóng đứng dậy, bất chấp đau đớn trên người, hai chân nhanh chóng bỏ chạy. Mấy kẻ này không phải người ngu, thanh âm rõ ràng như vậy, như thế nào có thể không nghe ra? Bọn chúng mà nổi điên lên, đuổi theo giết người diệt khẩu là tiêu luôn!

Bọn cướp kia đang ở trong phòng vui vẻ nghe thấy thanh âm mái ngói rơi xuống đất, không khỏi dừng một chút, Phách Tam trầm giọng nói: “A Lục, ra ngoài xem!”

“Dạ!” A Lục vội vàng kéo cái cầu thang trúc ra, đầu hướng bên trong dò xét, liền cả kinh nói: “Lão Đại, tiểu nha đầu kia chạy rồi!”

“Cái gì?” Phách Tam nhảy dựng lên: “Mau đuổi theo cho ta!”

A Lục theo thang lầu nhảy xuống mà nói: “Lão Đại, tiểu nha đầu kia là từ nóc nhà trèo tường chạy, phòng chừng là chạy đến cái ngõ nhỏ”

Phách Tam nói: “Mau đuổi theo cho ta! Không thể để cho nha đầu đó chạy! Bằng không đại sự liền hỏng!”. Hắn hồn hển nói xong, một cước hướng A Lục đá qua: “Đều là người nhiều chuyện, tốt nhất là bắt người trở về! Nếu như để tiểu nha đầu kia chạy đi, ta sẽ giết người!”

A Lục bị lão Đại đá đầy bụng ủy khuất, rõ ràng là từ đầu lão Đại cũng nói nha đầu kia không tới! Nhưng nghĩ là nghĩ như vậy, hắn vẫn là nên đuổi theo.

Hôm nay là tiết Nguyên Tiêu, sắc trời đã khuya, nhưng người đi đường trên đường vẫn là không ít, nhưng Mèo Con thứ nhất là sợ liên lụy người khác, thứ hai cũng sợ có người sẽ bỏ đá xuống giếng, không dám tùy tiện cầu cứu, trước hết là chạy thật xa, sau đó quay về Liễu phủ đi. Nàng cũng không dám đi đến chỗ sáng, chỉ sợ gặp được đồng lõa của kẻ cắp, may mắn hôm nay ánh trăng không tối, nàng vẫn là có thể thấy rõ đường đi. Nhưng chân của nàng càng ngày càng đau, phòng chừng là lúc rơi xuống đất, chân bị trọ rồi? Mèo Con vừa chạy vừa nghĩ, nếu nàng lần này có thể thoát hiểm, nàng nhất định mỗi ngày theo Ngũ ca chạy bộ!

Sau lưng có tiếng bước chân, nàng biết những người đó đã đuổi đến nơi! Nàng cắn răng, nhịn xuống đau đớn, nhìn xung quanh, có phải hay không không ai có thể cứu nàng! Đột nhiên một bộ quần áo màu xám sáng bóng lướt qua mắt nàng. Cẩm y? Nhân tình nàng sáng lên, cắn chặt răng, nhắm thẳng vào người áo xám trước mặt mà chạy đến.

Sau khi Nhiếp Tuyên từ trong nhà của Thang Đồng bộ đầu đi ra, liền chuẩn bị xoay người trở lại Liễu phủ nhìn một chút, có phải hay không người đã cứu về được rồi? Đột nhiên liền phát hiện một nữ hài tử bần hê hê, tóc tai bù xù, thẳng tắp hướng hắn hướng lại đây. Nhiếp Tuyên nhíu nhíu mày, hướng bên cạnh tránh qua, cũng không ngờ đứa bé kia lại hướng vào người hắn mà chạy, một đôi tay nhỏ bé bám đầy bụi bẩn nắm chặt góc áo của hắn, ngăn khuôn mặt nhỏ nhắn, một đôi mắt to hắc bạch phân minh đang đầy nước mắt, đáng thương hê hê nhìn hắn: “Thúc thúc, cứu cứu con với!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Dưỡng thương

Văn Chiêu là đại nha hoàn hầu hạ bên người Nhiếp Tuyên nhiều năm, cũng là người Nhiếp Tuyên một tay huấn luyện ra, đối với việc Nhiếp Tuyên dẫn về một đứa trẻ bần hê hê, trong lòng kinh ngạc, nhưng trên mặt cũng không có biểu tình gì, nhưng vẫn cẩn thận tiếp nhận đứa nhỏ đáng thương đang lâm vào hôn mê kia.

“Người giúp nàng tắm rửa...” Nhiếp Tuyên chần chờ một chút rồi nói: “Thuận tiện nhìn xem phải đã bị người ta khi dễ hay không?”

Văn Chiêu gật gật đầu nói: “Dạ!”

Nhiếp Tuyên ngồi ở trên ghế, Tĩnh Không bưng một ly trà đưa lên: “Gia, uống trà”

Nhiếp Tuyên tiếp nước trà, tùy tay để ở trên bàn, suy nghĩ mãi vẫn không hiểu, nha đầu kia rốt cuộc làm sao mà trốn được? Tên què Phách Tam làm nghề này đã lâu, cũng không phải một hai ngày, không có khả năng ngay cả một đứa trẻ cũng trói không được. Nhiếp Tuyên sờ sờ mũi, nhớ tới lúc tiểu cô nương ôm lấy mình gọi to thúc thúc, cư nhiên lại chính là Cố lục cô nương, cảm giác khiếp sợ kia, hắn cười khổ lắc đầu, nha đầu kia thật đúng là cho hắn một cái “kinh hi”! (Kinh hi vì bị gọi là “thúc thúc” hehehe...)

“Gia” Văn Chiêu vội vàng từ trong phòng đi ra nói: “Trên người tiểu cô nương kia toàn là vết thương, chân bị gãy, mặt sưng, cả người đều bị thương, hay là gọi đại phu đến khám vậy!”

“Vết thương?” Nhiếp Tuyên vừa sợ vừa giận hỏi: “Nàng bị người ta... khi dễ?” (Khi dễ ở đây là chuyện ấy ấy đấy các nàng...)

“Không có” Văn Chiêu lắc đầu nói: “Nàng không có bị người ta khi dễ, nhưng mà trên người tất cả đều bị trầy da, hai tay không biết bị cái gì làm cho huyết nhục mơ hồ, còn có bốn móng tay toàn bộ bị tróc ra, chân trái cũng bị sưng, cái gáy còn bị sưng to, chạm đến nàng liền nói đau”. Văn Chiêu cực kỳ đau lòng nói, đứa trẻ kia sau khi tắm rửa, liền như một con búp bê bằng ngọc trong suốt, vậy mà đứa trẻ này không khóc không nháo, thấy các nàng bị miệng vết thương dọa, còn có thể cười an ủi các nàng, làm cho người ta nhìn liền thích.

Nhiếp Tuyên thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội gọi người đi mời đại phu, đồng thời cũng nghi hoặc, nàng rốt cuộc đã làm gì mà khiến cho cả người đầy vết thương, còn có thể tự mình chạy trốn tới: “Trước tiên người giúp nàng tắm rửa đi, nếu nàng khóc, người đồ dành một chút nói mẫu thân nàng lập tức sẽ đến đây”. Nhiếp Tuyên nói, xem bộ dáng nàng chật vật thế kia, nếu là đưa về Liễu gia trước, chỉ sợ thanh danh của nha đầu kia ngày mai sẽ bị phá hủy, chỉ có thể trước hết đem nàng mang về đây.

Vân Chiêu thương tiếc nói: “Tiểu cô nương kia thật sự rất ngoan ngoãn, khóc cũng không khóc, còn tự mình đem đôi tay ngâm vào trong nước, bọn nô tỳ nhìn thấy đều đau lòng thay cho nàng!”

Nhiếp Tuyên kinh ngạc nói: “Sao? Thật sự là một bé ngoan!”. Thật sự nhìn không ra, một cái đứa trẻ nũng nịu như vậy cư nhiên sẽ kiên cường đến thế.

Không nói đến Vương thị vội vàng chạy tới, nhìn thấy con gái như ngọc cả người mình đầy vết thương khóc rống không ngừng. Lại nói Trần Quân Ngọc, Trùng Tâm trên đường gặp được Cố Phúc, mang theo một nhóm gia đình vọt tới hang ổ của Phách Tam, cứu thoát hai người không quen biết, nhưng lại không thấy Mèo Con, đang lúc sốt ruột đến cực điểm thì người Nhiếp Tuyên phái tới vội vàng đến nói đã tìm thấy Mèo Con. Hai người vội vàng tới Nhiếp gia.

“Trí Viễn huynh, quan phủ đều biết tên què này, vì cái gì không đem bọn họ bắt lại?”. Trần Quân Ngọc cực kỳ căm giận bất bình hỏi, hẩn nhìn thấy muội muội cùng thảm trạng của Lý cô nương, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Nhiếp Tuyên cười khổ lắc đầu nói: “Làm sao mà không muốn bắt? Nhưng mà tên què này giáo hoạt vô cùng, không có chỗ ở nhất định, lần này bọn Phách Tam khó thoát là tại vì chúng đã ở đây được gần một tháng; thứ hai tên què này thủ đoạn cao cực kì, sau khi bắt được trẻ con, liền giấu ở một địa phương bí mật, đợi chúng lớn lên một tí, nữ hài tử có tí nhan sắc liền bán cho bọn tú bà, đợi tiền vào tay thì hôm sau liền ra khỏi phủ Tô Châu, người bị bán đi rất xa, quan phủ muốn bắt cũng bắt không được; thứ ba là những người này, những đứa trẻ bị bắt đều không phải là con quan lại cùng lắm thì nhà có chút giàu, nhiều nhất vẫn là bắt những đứa trẻ nhà nghèo, ngẫu nhiên cũng bắt được con nhà giàu, giống như Tiền tiểu công tử lần này là chuyện bình thường, đây là con của một thương gia vừa đến phủ Tô Châu, trong nhà tiền không thiếu, nhưng không có bối cảnh gì to tát”

“Ngay cả Tổng đại đương gia như vậy cũng không bắt được người sao?”. Cố Phúc hỏi, theo như lời hẩn thì Tổng đại đương gia là bang chủ Tào bang ở Tô Châu, hắc bạch lưỡng đạo đều là quen biết, chẳng lẽ hẩn không thể quản sao?

Nhiếp Tuyên thở dài một hơi nói: “Kính Chi, Tư Thành, tổng Đại đương gia không phải tri phủ đại nhân, hẩn không có khả năng đi bắt Phách Tam. Nói sau cho dù hôm nay Phách Tam đã chết, ngày mai còn có thể có tân Phách Tam, vĩnh viễn đều bắt không hết.”

Hai người im lặng, Nhiếp Tuyên đứng dậy vỗ vỗ bọn họ bả vai nói: “Đi thôi, đi xem lục nương đi, đứa nhỏ này hôm nay bị không ít khổ.”

“Cái kia lý cô nương...” hai người muốn nói lại thôi, Nhiếp Tuyên thấy vậy nhân tiện nói: “Kính Chi, Tư Thành, tình cảnh của Lý cô nương đúng là làm cho người ta đồng tình, nhưng mà trên thế giới này người so với nàng càng bị thảm chỗ nào cũng có. Đem chuyện Lý cô nương quên đi! Ta nghĩ Lý gia cũng không muốn chúng ta nhớ rõ chuyện này. Các người đã làm hết sức rồi”. Cố Phúc, Trần Quân Ngọc vì thanh danh Lý cô nương, không để ý nha dịch còn chưa tới, trước hết vọt đi vào, nếu không phải hẩn bảo Trùng Tâm mang theo vài người đi theo, nói không chừng hai người bọn họ ngay tại chỗ đó mà xử Phách Tam rồi.

Hai người yên lặng gật đầu, ba người đi đến trước phòng Mèo Con ở tạm, liền nhìn thấy Cố Tứ Ngu, Cố Lộc, Cố Thọ, Cố Quý đều ở cửa, thỉnh thoảng lo lắng nhìn vào bên trong, chỉ chốc lát Cố Toàn mang ánh mắt hồng hồng từ bên trong đi ra, mọi người vội vàng vây quanh lại, Cố Phúc liền thanh hỏi: “Toàn Nhi, Mèo Con thế nào?”

Cố Toàn thanh âm nức nở: “Đại ca, cả người Mèo Con đều có vết thương, chảy rất nhiều máu. Nhất là ở trên tay, da giống như là bị tróc ra vậy, mười ngón tay không có lấy một cái lành lặn, nhìn qua đều huyết nhục mơ hồ, có bốn ngón tay, móng tay đều bị tróc ra. Chân trái bị trật, chân phải xương cốt cũng bị thương, vết thương trên đầu cũng phải từ từ mà dưỡng. Còn có nửa bên mặt của Mèo Con cũng bị người ta đánh sưng lên!”

Mọi người nghe thấy hít một ngụm khí lạnh, thế nhưng Cố Tứ Ngu vừa thấy Nhiếp Tuyên, liền tiến lên quỳ xuống trước mặt hẩn nói: “Đa tạ Nhiếp công tử ra tay cứu giúp” (Ồi! Cụ đừng làm thế... Tôn thọ anh mất, sau này anh phải quỳ trước cụ đấy! ^^)

Nhiếp Tuyên vội vàng nhích sang bên cạnh, liền thanh nói: “Cố bá phụ, ngài làm cái gì vậy? Như thế này không phải là khiến con tôn thọ sao? Việc này bất quá chỉ là nhắc tay giúp đỡ mà thôi”

Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc vội vàng đỡ Cố Tứ Ngu dậy, Cố Tứ Ngu lão lệ tung hoành nói: “Nhiếp công tử, lão nhân ta đời này chỉ có một đứa con gái, nếu nàng thực sự xảy ra chuyện không hay gì, ta cùng lão thể cũng không biết có thể sống được không”

Vương thị cũng từ trong phòng đi ra, bái Nhiếp Tuyên, Nhiếp Tuyên liên tục cười khổ nói: “Bá phụ, bá mẫu hai người chớ làm thế nữa, sẽ giết con đấy!”

Mọi người khuyên giải an ủi một phen, đám người Cố Phúc mới đi vào nhìn Mèo Con. Nhìn hai má muội muội cao cao sưng vù, cả người tất cả đều là vết thương, đám người Cố Phúc nhất thời đau lòng không thôi.

Mèo Con đang nằm trên giường nói với Nam Qua đang khóc không thôi: “Đại tẩu, tẩu đừng khóc. Tẩu đừng nhìn thấy miệng vết thương trên người muội nhiều, kỳ thật đều là ngoại thương, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi. Chân cũng không có việc gì, đại phụ nói, chỉ cần nằm ở trên giường ba tháng thì tốt rồi”

Vương thị nghe thấy nước mắt không ngừng rơi xuống, ngay cả Nhiếp Tuyên cũng kinh ngạc đứa trẻ này còn nhỏ mà thật nhu thuận, miệng hẩn khẽ nhếch, đứa trẻ nhu thuận xinh đẹp như vậy, ngay cả hẩn là người ngoài đều nhịn không được đau lòng thay chứ đừng nói đến thân nhân.

Đại phụ nói Mèo Con bị ngã va đập ở đâu, trong khoảng thời gian ngắn không được di động, phải nghỉ ngơi nhiều, Nhiếp Tuyên liền đem gian phòng này cho nàng ở, bảo người Cố gia ở những căn phòng kế bên, còn mình thì đến ở trong Liễu phủ. Như vậy càng khiến cho người nhà Cố gia thêm ngượng ngùng, Cố Tứ Ngu liên tục nói lời cảm tạ.

Nhiếp Tuyên mỉm cười nói: “Bá phụ ngài quá khách khí, tất cả mọi người là người một nhà, con dù sao cũng chỉ có một mình, nghỉ ngơi ở đâu cũng đều

thuận tiện, hướng chỉ con lập tức phải đi xa. Mọi người không còn sốt ruột, an tâm chờ Lục muội thân thể khỏe lên là được” (Nguyên văn là “lục nương”, nhưng ta thấy đề lục muội nghe có cảm tình hơn nên ta sửa! Mọi người nếu có ý kiến thì nói lại để ta chỉnh sửa nhé! ^^)

Cố Tứ Ngưu đời này chưa gặp được nhiều quý nhân, nhưng vẫn nghe nói quý nhân thường cao cao tại thượng, không thèm đem dân chúng bình thường như bọn họ vào mắt. Hiện tại Nhiếp Tuyên khách khí như thế, đầu có gọng như thế, lập tức, Nhiếp Tuyên ở trong cảm nhận của hắn, hình tượng đã nâng lên được mấy phần.

Đám người Trừng Tâm cũng kỳ quái, công tử tuy nói bình thường luôn hé ra khuôn mặt tươi cười ngênh nhân, nhưng mà chưa từng thấy qua công tử nói nhiều như thế, mọi người thân cận đều biết, tính tình công tử chân thật là lạnh lùng như thế nào.

Kỳ thật Nhiếp Tuyên không nghĩ muốn nói nhiều cho lắm, hắn đối Cố gia ấn tượng cũng không tệ, nhất là tiểu nhân nhi kia, hắn chưa từng gặp qua một đứa trẻ xinh đẹp lại nhu thuận như thế bao giờ. Ở trong mắt Nhiếp Tuyên nàng là một đứa trẻ chọc người yêu thương đến vậy cho nên đối nàng cũng tốt lên một chút. Gian nhà này bất quá chỉ là một biệt viện của hắn mà thôi, nếu có một vị bằng hữu bình thường đến đây ở, hắn cũng sẽ nhường lại, huống chi hắn lập tức sẽ rời bến!

Mèo Con biết sau khi mình chạy trốn không lâu thì bọn đại ca đã tới, nàng không khỏi khòe miệng run rẩy, cảm thấy một thân thương tích tựa hồ là mình làm mình chịu! Nhưng mà lại suy nghĩ, nàng cũng sẽ không ngồi chờ người khác tới cứu, trên thế giới này, có thể dựa vào chỉ có chính bản thân mà thôi.

Vào năm không lâu, Nhiếp Tuyên liền rời bến, Vương thị cùng Nam Qua lưu lại tại biệt viện của Nhiếp Tuyên chiếu cố Mèo Con, Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc bị Liễu giáo thụ bắt đi ôn luyện. Cố Toàn cũng bởi vì cùng Liễu Văn Lý là bạn cùng chung hoạn nạn, đi theo Liễu Văn Lý cùng nhau học hành ở Liễu gia. Cố Quý thuê một gian nhà ở trong trấn để Cố Lộc mở cửa hàng. Mà Cố Lộc cùng Cố Thọ hai người năm sau liền ra ngoài, Cố Thọ ngay cả hai tháng sinh lễ của mình đều bỏ lỡ, may mắn Tôn gia nhị lão có chút thông tình đạt lý, cũng đồng ý để hắn cùng Cố Lộc ra ngoài trải nghiệm.

Mèo Con ở biệt viện dưỡng thương, mẹ con Liễu gia cũng thường xuyên tới thăm, thường xuyên qua lại, Vương thị cùng Liễu phu nhân cũng dần dần thân thiết, hai người ở chung vô cùng tốt, Mèo Con cùng Liễu Văn Lệ cũng dần dần vô cùng thân thiết. Nhưng mà Mèo Con phát hiện nha hoàn nơi này rất ít, chỉ có hai người Văn Chiêu, Tinh Không mà thôi, mặt khác đều là nam đinh. Mà phục sức tùy thân của Nhiếp Tuyên lại không thích đi bên ngoài mua, cho nên hai người luôn bề bộn nhiều việc, cả ngày ngồi ở trong phòng thiêu thừa may vá, Mèo Con chờ tay khỏe lại liền chủ động giúp các nàng gánh vác một chút.

Hôm nay lúc Liễu Văn Lệ đến thăm Mèo Con, liền thấy nàng nằm ở trên giường đang thêu cái gì đấy, không khỏi kinh ngạc nói: “Tiểu Miêu, tay muội khỏe rồi sao? Tại sao không nghỉ ngơi nhiều một chút?”

Mèo Con buông tay xuống nói: “Tay đã sớm khỏe rồi, trên người muội miệng vết thương tuy nhiều, nhưng mà phần lớn miệng vết thương đều ở trên da, đã sớm lành lại rồi, tỷ tỷ người xem”. Nàng vươn người, quả nhiên miệng vết thương trên người đều tốt lên nhiều, ngay cả ngón tay cũng lành lại, móng tay cũng dài ra: “Mấy ngày này nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, muội sớm đã thành mồi mèo!”. Nàng cười tủm tỉm nói.

Xem Phim hoạt hình anime online

Liễu Văn Lệ lắc đầu nói: “Nha đầu này, thật không biết là gan là như thế nào mà lớn đến vậy?”. Dám từ trên tường nhảy xuống không nói, ngay cả nàng vừa thấy bốn móng tay đều bị tróc đã bị dọa đến thiếu chút nữa ngất xỉu đi, nhưng nha đầu kia cứ nhiên còn ở một bên cười hi hi an ủi mọi người.

Mèo Con thề lười, Liễu Văn Lệ nhìn nàng thêu nói: “Muội đang thêu quạt cho ai vậy? Thêu thật tinh xảo nha!”. Nàng yêu thích không buông tay thêu thức. Đồ án trên quạt là nhất từng mạch trúc, mặc dù dùng đều là màu đen, nhưng có trình tự đậm nhạt linh động, vừa nhìn thấy giống như một bức tranh thật.

“A, đây là thêu cho Nhiếp đại ca”. Mèo Con nói: “Ta thấy mọi người đều bận bịu, liền xung phong tiếp nhận”

Liễu Văn Lệ cũng là một nữ tử tay chân linh hoạt, nhất là mặt thêu thừa may vá, cũng là do thỉnh một tú nương tay nghề cao đến dạy ở trong nhà, nhưng mà nhìn thấy tay nghề của Mèo Con, vẫn là tự than thở nói: “Tiểu Miêu, màu mực đen nhạt khác biệt lại nhiều như thế, làm sao mà muội có thể phân biệt được?”

Mèo Con nghĩ nghĩ nói: “Muội cảm thấy được thêu cây trúc cũng giống như vẽ tranh, bức tranh chúng ta hay vẽ lá cây, luôn từ đậm đến nhạt, thêu hoa cũng giống như vậy...”. Liễu Văn Lệ cũng hưng trí bừng bừng, nổi lên tâm ý thế là hai người ngồi xuống thảo luận không dứt.

Bên này Vương thị cũng vừa may giấy vừa trò chuyện cùng Liễu phu nhân. Liễu phu nhân hỏi: “Muội muội, muội đang làm giấy cho ai vậy?”

Vương thị nói: “Mấy đứa nhỏ đều đã làm đủ cả rồi, nhưng mà đôi giấy này là làm cho Nhiếp công tử. Muội chỉ làm phần để giấy, còn phía trên đều là do Mèo Con thêu”

Liễu phu nhân nói: “Cái này đều do Tiểu Miêu thêu sao? Chắc chắn, tay nghề thật xuất sắc a! Muội muội, muội thật sự là hảo phúc khí, nuôi dưỡng được một đứa con gái tốt như vậy”. Nàng kinh ngạc cầm lấy một chiếc hài ngắm nghía, mặt trên thêu một trúc thạch, thạch đá lốm chơm, cảnh trúc cao ngất, Liễu phu nhân nhìn xem kinh ngạc liên tục, do dù là Lệ nương cũng không thêu đẹp như thế này, mặc dù Lệ nương từ nhỏ đã đi theo tú nương có tiếng học thêu thừa.

Vương thị cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ cũng đừng hâm mộ muội, Lệ nương cũng là một đứa trẻ ngoan, lại nói tỷ còn có Văn Lý”

Liễu phu nhân nghe nhắc đến con trai và con gái của mình mặt mày liền hớn hớn, Vương thị cùng Liễu phu nhân nói chuyện một hồi, nhin không được, rốt cục nói: “Tỷ tỷ, Nhiếp công tử tuổi cũng không còn nhỏ, vì cái gì không tìm một vị phu nhân để chiếu cố mình?”

Nhắc đến việc này, Liễu phu nhân liền nhin không được đo hốc mắt: “Ai, muội muội, muội không biết, Trí Viễn là một người mệnh khổ !”

Vương thị vừa nghe nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ... phu nhân của Nhiếp công tử đã qua đời?”

Liễu phu nhân thở dài lắc đầu: “Không phải, đứa nhỏ này còn chưa có cưới vợ !”

“A?!” Vương thị kinh ngạc nói: “Muội nhớ rõ lễ mừng năm mới vừa rồi thì Nhiếp công tử đều đã hai mươi mốt tuổi phải không? Còn chưa có cưới vợ sao?”

Liễu phu nhân thở dài nói: “Muội muội, ta với muội cũng không phải người ngoài, nhưng mà chuyện này, muội cũng không được nói với người ngoài, thẳng bẻ Trí Viễn này, mệnh khổ ! Vì hôn sự hần, đại tẩu của ta cũng không biết đã khóc hết bao nhiêu”

Vương thị vội vàng nói: “Muội nhất định sẽ không nói với ai hết!”

Liễu phu nhân thở dài nói: “Đứa cháu này của ta đã có năm vị hôn thê đều chết cả!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bi kịch của Nhiếp Tuyên

Năm?!” Vương thị kinh ngạc bưng kín miệng mình: “Toàn bộ đã chết?!” Nàng lắp bắp hỏi, Nhiếp công tử này mệnh cũng quá cứng rắn đi?

Liễu phu nhân hốc mắt đỏ hồng nói: “Muội muội, muội không biết năm cuộc hôn nhân này của hần đều oan uổng !”. Liễu phu nhân nghẹn ngào một tiếng, mới chậm rãi nói: “Trí Viễn là do đại tẩu của ta sinh hạ lúc ba mươi mấy tuổi, là trái tim của đại ca, đại tẩu của ta. Lúc sinh hần, có cùng Kim gia lục cô nương ở Thái Nguyên chỉ phúc vì hôn, Kim cô nương nhỏ hơn hần hai tháng. Kim phu nhân cũng có tuổi mới sinh con gái, Kim phu nhân thân thể vốn yếu ớt, lúc sinh Kim cô nương, lại là sinh non cộng thêm khó sinh, sau khi Kim cô nương đã ốm yếu, còn chưa đầy trăm ngày, liền chết non”

Vương thị thở dài nói: “Đứa trẻ này thật đáng thương, sớm đã chết yếu”. Nàng đo hốc mắt lên nói: “Muội cũng có ba đứa con bị chết non !”

Liễu phu nhân nói: “Cũng không phải ! Ai, sau khi Kim cô nương này chết, lúc Trí Viễn được năm tuổi, đại ca của ta lại vì hần tìm một cuộc hôn nhân, là Hà cô nương ở Thương Châu, nhưng mà đính hôn còn chưa đến nửa năm, Thương Châu bạo phát bệnh dịch, cô nương năm tuổi này cũng yếu ớt, cũng nhiễm bệnh dịch chết đi”

Vương thị thở dài nói: “Cái chết này cũng không thể tránh khỏi, muội nhớ rõ bệnh dịch ở Thương Châu năm đó, đã chết không ít người . Còn có người chạy nạn đến chỗ bọn muội!”

Liễu phu nhân nói: “Cũng đúng! Đây chính là thiên tai ! Nhưng mà từ sau hai chuyện này, không biết là người nào ác mồm ác miệng, bắt đầu nói Trí Viễn là mệnh khắc thê, ngay từ đầu vẫn chỉ ở vùng Ký Châu, sau lại truyền ra mọi người đều biết. Làm hại Trí Viễn vẫn tìm không thấy cô nương thích hợp để thành thân, mãi đến lúc hần mười ba tuổi, Tô gia ở kinh thành đột nhiên nói đem con của vợ cả là nhị cô nương gả cho Trí Viễn. Vì Tô cô nương kia so với Trí Viễn lớn hơn hai tuổi, nhưng đại ca của ta cảm thấy được Tô gia cùng Nhiếp gia dòng dõi ngang hàng, tuổi cũng không tính nhiều lắm, liền đáp ứng. Sau khi hai nhà trao đổi hôn thư, Tô gia vội vã muốn thành thân. Đại ca của ta cảm thấy có chút kỳ quái, liền phái người đến Tô gia âm thầm dò hỏi một chút”

Vương thị vội vàng hỏi: “Kết quả thế nào?”

Liễu phu nhân trên mặt hiện lên một tia tức giận nói: “Kết quả là Tô cô nương kia không tuân thủ quy củ, cùng một gia đình gian dâm, còn có thai!”

Vương thị kinh hô nói: “Như thế này làm sao được ?”

Liễu phu nhân nói: “Đúng vậy! Đại ca của ta biết được rất giận dữ, cố ý từ hôn, kết quả Tô phu nhân kia quỳ cuồng đau khổ cầu xin, đại ca mới đồng ý với Tô gia đem Tô cô nương đưa đến chùa thanh tu, lúc tuyên báo thì Tô cô nương bạo bệnh chết đi!”

Vương thị thở dài, Liễu phu nhân dùng khăn lau nước mắt nói: “Thanh danh khắc thê của đứa cháu này lại thêm nặng. Lúc mười sáu tuổi, còn chưa bàn đến chuyện hôn nhân, sau đó tẩu tẩu của ta bắt đắ đi chỉ có thể tìm Lý gia ở gần đây bàn bạc hôn nhân, định lấy là thứ nữ của nhà ấy, nhưng Lý cô nương, lúc ấy mới mười ba, cho nên phải chờ thêm hai năm”

Vương thị nói: “Sẽ không xảy ra chuyện gì nữa chứ?”

Liễu phu nhân thở dài nói: “Cũng có ! Lúc sắp đến thời điểm thành thân, Lý gia đột nhiên tuyên bố Lý cô nương bạo bệnh chết rồi, nhưng mà đại ca như

thế nào cũng không tin, một cô nương khỏe mạnh đến thế, như thế nào lại đột nhiên chết đi? Lúc ấy đại tẩu của ta sợ Lý cô nương đột nhiên bạo bệnh, cho nên khi xem mặt Lý cô nương, còn dẫn theo hai nữ y trong cung đến bắt mạch! Điều xác định Lý cô nương thân thể khỏe mạnh, mới đính hôn. Đại ca của ta phái người đến Lý gia âm thầm điều tra nghe ngóng, xác định có phải Lý cô nương đã chết. Nếu thật sự là đột nhiên chết, thanh danh khắc thê của cháu ta sẽ thành sự thật!”

Vương thị nói: “Đã điều tra xong chưa?”

Liều phu nhân nói: “Đã điều tra xong! Đứa trẻ kia đã chết, nhưng không phải là bạo bệnh chết, mà là tự mình treo cổ tự tử. Lý cô nương là thứ nữ, từ nhỏ chịu mẹ cả là Lý phu nhân đánh chửi, ngay cả vài huynh đệ tỷ muội con của vợ cả cũng thường xuyên đánh chửi quất mắng nàng, trong nhà người hầu cũng không đem nàng thành tiêu thư để đối đãi, nghe nói từ nhỏ đến lớn, vẫn chưa từng ăn cơm no. Sau lại bởi vì nàng đính hôn với Trí Viễn, Lý phu nhân vì mặt mũi, mới đối với nàng tốt lên một ít, nhưng mẹ đẻ của Lý cô nương vẫn bị đối xử tệ. Ngày đó Lý cô nương thấy mẹ đẻ của mình bị đệ đệ là con vợ cả cầm roi quất, thật sự nhịn không nổi nữa, liền đem đệ đệ đẩy một chút, làm hại đệ đệ ngã một phát, phần ớn bị sung. Sau khi Lý phu nhân kia biết được, không đánh Lý cô nương nhưng lại đem mẹ đẻ của nàng hung hăng đánh, bán đến...” Liều phu nhân nói đến đây, có chút không đành lòng nói: “Bán đến một chỗ không sạch sẽ! Sau khi Lý cô nương kia nghe được, liền treo cổ tự tử”

Vương thị nghe vậy thở dài: “Đứa trẻ này mệnh thật sự là khổ !”

Liều phu nhân nói tiếp: “Cũng đúng! Sau khi Lý cô nương chết, thanh danh khắc thê của Trí Viễn bị người ta truyền càng như thật! Đại tẩu của ta vì việc này, không biết khóc bao nhiêu lần, tìm đến rất nhiều gia đình, người ta cũng không chịu đem nữ nhân gả cho Trí Viễn, người nguyên ý đại ca, đại tẩu của ta lại chường mặt. Cho đến năm trước, Dương gia ở Tuyên Châu phái người đến làm mai, nói là có một vị cô nương cũng có hôn phu chết rồi, muốn gả cho Trí Viễn. Đại ca, đại tẩu của ta bị vài cuộc hôn nhân trước làm cho hoảng sợ, liền phái người đi Tuyên Châu nhìn vị cô nương kia”

Vương thị nói: “Kết quả thế nào?”

Liều phu nhân nói: “Người phái đi là tâm phúc của đại tẩu ta, lúc trở về, nói là Dương cô nương trừ bỏ nhìn yếu đuối một chút, cũng không có gì chỗ không tốt, người cũng trong sạch. Đại tẩu của ta cũng an tâm, liền vui vẻ chuẩn bị hôn sự. Vừa lúc Dương gia cũng muốn sớm một chút thành thân, cho nên hai nhà chuẩn bị rất nhanh chóng. Nhưng mà ngay trước khi thành hôn, cô nương kia cũng qua đời!”

Vương thị che miệng nói: “Tại sao lại như thế?!”

Liều phu nhân khóc nói: “Đại tẩu chết sống cũng không tin, nên phái người đến nhìn thi thể của Dương cô nương, nguyên lai vị cô nương kia bị bệnh lao hơn một năm, mắt thấy sẽ không qua khỏi, Dương phu nhân thương tiếc con gái tương lai không có con cái lo lắng, cho nên muốn tìm cho con gái một nhà chồng. Dương gia đem chuyện này giấu đi người phái đi đều bị lừa”

Vương thị nghi hoặc nói: “Nhưng mà cô gái bị lao, mọi người lại nhìn không thấy sao?”

Liều phu nhân nói: “Dương gia phái một cô nương đến thay thế cho Dương cô nương, Dương cô nương thật sự, tất cả mọi người chưa có nhìn thấy”

Vương thị nói: “Thật quá đáng!”

Liều phu nhân nói: “Cũng đúng! Dương gia còn muốn để cho Dương cô nương đến táng trong mộ phần nhà họ Nhiếp chúng ta, trong nhà kiên quyết không đồng ý. Trí Viễn thật đáng thương, vì việc này, trong lòng không thoải mái, đợi qua năm mới liền đi theo thuyền ra ngoài, những chuyện này đều là việc cửu tử nhất sinh, nhưng mà trong nhà khuyên hấn như thế nào, hấn cũng không chịu nghe!”

Vương thị thở dài nói: “Miệng người thật sự đáng sợ !”

Liều phu nhân nói: “Muội muội, không phải ta khoe khoang cháu của mình, đứa cháu này của ta từ nhỏ đã thông minh nhu thuận, mười bảy tuổi liền thi đậu, nếu không phải liên tục phát sinh nhiều chuyện như vậy, làm cho hấn muốn ra ngoài giải sầu, cháu của ta sớm đã làm quan rồi”

Vương thị gật gật đầu nói: “Đúng vậy, Nhiếp công tử còn cứu Mèo Con nhà chúng ta, đối với người ngoài cũng hiền lành, công tử thế gia bình thường như hấn, thật sự là hiếm thấy !”

Liều phu nhân gật gật đầu nói: “Đúng vậy”

Lúc Liều phu nhân ở cùng Vương thị nói về lịch sử đính hôn bí mật của Nhiếp Tuyên, Liều Văn Lệ cũng đang cùng Mèo Con bắt chuyện đính hôn của Nhiếp Tuyên. Sau khi Mèo Con nghe xong, trong lòng âm thầm nói thầm, lịch sử đính hôn của người này cũng thật là khủng bố ! Miệng nàng vẫn là thờ dài một tiếng: “Nhiếp đại ca, thật sự là rất đáng thương”

Liều Văn Lệ vụng trộm ngắm Mèo Con liếc mắt một cái, cắn cắn môi dưới, nói quanh co nửa ngày. Mèo Con nghi hoặc nhìn Liều Văn Lệ, nàng muốn nói cái gì? Liều Văn Lệ nhăn nhó một hồi, liền thanh nói: “Cũng đúng ! Muội đừng thấy biểu ca cả ngày cười tùm tùm, kỳ thật trong lòng hấn thực đau khổ”

Mèo Con nghe thấy lời nói của Liều Văn Lệ, hoa hoa lệ lệ 囍 , Nhiếp Tuyên này thấy thế nào cũng không giống như một nam nhân bị hôn nhân đánh bại a? Lại nói, nàng cũng nghe nói Nhiếp Tuyên hàng năm đều rời bến đi qua rất nhiều quốc gia, loại nam nhân trải qua sóng to gió lớn này, sẽ bởi vì này điểm nhỏ này mà suy sụp, cả ngày rầu rĩ không vui bị thương hậm hực sao? Nghĩ đến việc Nhiếp Tuyên mặc quần áo trắng đơn bạc, lúc nửa đêm không người nói chuyện, đi đến hoa viên, bị thương ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời trắng sáng, hậm hực thờ dài ngâm thơ, Mèo Con không khỏi rung mình một cái, cảm thấy được trên người mình da gà đều nổi lên!

Liều Văn Lệ vội vàng nói: “Tiểu Miêu, muội lạnh sao? Đừng thêu thùa nữa nằm cuống nghĩ ngợi một hồi đi”

Mèo Con gật gật đầu, che miệng đánh ngáp một cái nói: “Ừm, muội cũng buồn ngủ một chút”. Thương tích lần này của nàng có chút nặng, đến hiện tại tinh thần còn không có hoàn toàn khôi phục lại.

Liều Văn Lệ nói: “Sắc trời cũng không sớm, ta cũng phải trở về”. Nàng thấy Mèo Con tự mình cố gắng cởi quần áo, không khỏi nhíu mày nói: “Muội sao không bảo nha hoàn hầu hạ?”

Mèo Con cười nói: “Muội chỉ là một đứa con gái ở nông thôn, cần gì nha hoàn hầu hạ a!”

Liều Văn Lệ điểm nhẹ cái mũi nhỏ của nàng nói: “Quý nha đầu, về sau có chuyện gì, bảo Văn Chiêu, Tinh Không giúp muội chuẩn bị cho tốt”

Mèo Con vội vàng lắc đầu nói: “Muội ở nơi này, đã là phi thường phiên toái Nhiếp đại ca, như thế nào còn có thể phiên toái người nhà của huynh ấy?”. Đầu lắc một hồi, nàng liền rên rĩ một tiếng, cái ngã kia chắc đã đem não nàng chấn động một phát!

Liều Văn Lệ vội giúp đỡ nàng nằm cuống nói: “Đừng lộn xộn nữa, mau nằm cuống”

Mèo Con mơ mơ hồ hồ lên tiếng, vô lực nằm ở trên giường, nhắm mắt lại liền ngủ.

Liều Văn Lệ khinh thủ khinh cước tiêu sái đi ra ngoài, trên đường về nhà, Liều phu nhân gấp không thể chờ hỏi: “Thế nào? Tiểu Miêu có phản ứng gì?”

Liều Văn Lệ lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ nói một câu biểu ca rất đáng thương. Con nghe lời mẹ nói, biểu ca vì việc này, cả ngày rầu rĩ không vui, nàng cũng không có tiếp lời”. Nàng có điểm mặt đỏ cùi đầu, trong lòng cũng có chút nén giận mẹ cả, như thế nào có thể để cho nàng một cô nương chưa xuất giá cùng một đứa trẻ nói loại chuyện này?

Liều phu nhân nói: “Vậy nàng có nói mệnh của Trí Viễn gì không? Khác thế này nọ?”

Liều Văn Lệ lắc đầu nói: “Không, con không thấy nàng có cái gì thái độ gì, cảm giác...” nàng cắn môi dưới nói: “Hình như là đang nghe một chuyện bình thường, không phải chuyện chung thân đại sự...”

Liều phu nhân nghĩ nghĩ, thờ dài nói: “Ai, ta đều đã quên đứa trẻ này năm nay cũng mới chín tuổi, lại là từ nhỏ ở nông thôn, cùng vài vị ca ca đùa giỡn, chỉ xem Trí Viễn như ca ca, tất nhiên không có tâm tư kia”

Liều Văn Lệ nói: “Mẹ, gia cảnh Tiểu Miêu và biểu ca, có thể hay không kém một chút? Đại cữu sẽ đáp ứng sao? Lại nói tuổi tác cũng khá chênh lệch?”. Nhiếp gia chính là đại thế tộc truyền lưu mấy trăm năm, biểu ca lại là con trai dòng chính, Tiểu Miêu dù sao cũng là cô nương ở nông thôn, như thế nào có thể xứng đôi?

Liều phu nhân nói: “Biểu ca con trừ bỏ tuổi so với Mèo Con lớn một chút, nhưng mà ai lại không lớn lên? Lại nói tuổi cũng không tính quá lớn, con xem đại bá mẫu của con không phải còn nhỏ bá phụ của con hai mươi tuổi? Ta cũng không phải đi cầu hôn bây giờ, chỉ đợi sau khi có kết quả thi Hương của Cố Phúc, nếu có thể thi đậu, coi như là thành quan. Nhà bọn họ trước kia cũng có vài vị tú tài, xem như dòng dõi nửa thư hương, chờ Cố Phúc thi đậu cử nhân, gia thế miễn cưỡng cũng xứng đôi, dù sao Trí Viễn hần...”

Liều phu nhân thờ dài nói: “Nha đầu kia tuy nói gia cảnh kém một chút, nhưng công dung ngôn hạnh lại tốt, nữ tử thế gia bình thường cũng hiếm có. Cố gia có thể cùng Nhiếp gia mai mối, đối với bọn họ cũng là có lợi thật lớn. Chúng ta đối với Cố gia cũng là hiểu rõ, con cái nhà họ tốt như vậy, nhất là Cố Phúc cùng tiểu Ngũ, thật sự là rất thông minh!”

Liều Văn Lệ thần nhiên nói: “Đúng vậy, mẹ xem từ sau khi tiểu Ngũ cùng Văn Lý học hành, Văn Lý cũng chăm chỉ hơn nhiều! Quả nhiên để cho hai đứa học chung là đúng đắn!”

Liều phu nhân cũng cười nói: “Đúng vậy, cũng không biết tiểu Ngũ nhưng thế nào mà lớn lên, Sử Ký rồi rầm như vậy, hần xem một lần liền đều có thể nhớ kỹ, thật sự là một đứa nhỏ thông minh! Đúng rồi!”. Liều phu nhân đột nhiên như là nhớ tới cái gì liền nói: “Chờ thi hương xong, nếu là Cố Phúc thi đậu cử nhân, nói sẽ dạy Tiểu Miêu một chút quy củ của thế gia, ta liền viết thư nói với đại tẩu, xem có thể đem việc này làm thành thật không”

Liều Văn Lệ gật đầu nói: “Con đã biết”. Tuy nhiên lại thầm nghĩ trong lòng, mẹ chỉ lo lắng Cố gia không xứng với Nhiếp gia, Nhiếp gia có thể sẽ không đáp ứng việc hôn nhân này, tại sao lại không nghĩ đến Cố gia có thể sẽ không đáp ứng a? Thanh danh biểu ca thế kia, cho dù là người khác cũng sẽ vì con gái suy nghĩ đôi chút, huống chi Cố gia người ta sùng con gái như vậy. Nhưng mà Liều Văn Lệ ở trước mặt Liều phu nhân cũng không dám nói thẳng điều này.

Liều phu nhân và Liều Văn Lệ có điểm khác nhau, hai người mặc dù đều là thứ xuất, nhưng Liều phu nhân sinh ra mẹ đẻ đã chết, từ nhỏ được mẹ cả nuôi dưỡng, xem như con gái ruột, hôn sự cũng là nàng tự mình chọn lấy Liều giáo thụ mà gả, từ nhỏ duy ngã độc tôn, sẽ không quan tâm ý tưởng của người khác. Nhiếp Trí Viễn lại là đứa cháu nàng yêu nhất, nàng chỉ lo lắng người ta xứng hay không xứng đối với Nhiếp Trí Viễn, lại không nghĩ tới Cố gia sẽ không đáp ứng gả con gái. Mà bản thân Liều Văn Lệ lại không giống như vậy, tuy nói vẫn có Liều phu nhân nuôi nấng, chưa từng đánh chửi ngược đãi nàng, nhưng mà chưa từng quá hòa nhã với nàng, nàng nhìn vấn đề, phương diện cũng hoàn toàn bất đồng với Liều phu nhân.

Hai người sau khi nói xong, liền lặng im, lặng lẽ ngồi ở trong xe ngựa, Liều Văn Lệ cầm lấy kim chỉ tùy thân lên thêu thùa, Liều phu nhân thấy vậy rất vừa lòng gật gật đầu, dựa vào trên đệm mềm, nhắm mắt dưỡng thần.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Kết cục của Phách Tam

Lúc vừa có cảm giác tỉnh lại, sắc trời đã muốn tối đen: “Mẹ?”. Mèo Con dụi dụi mắt, nhìn thấy Vương thị đang ngồi dưới đèn để may giày, không khỏi mơ hồ kêu một tiếng, đẩy chân ra đứng dậy.

Vương thị nghe thấy con gái kêu to, buông hài để xuống đi tới: “Bé ngoan tỉnh rồi à, có đói bụng không?”. Nàng ngồi xuống bên giường, yêu thương vuốt đầu con gái, chỉnh lại quần áo của nàng: “Mẹ có nấu cháo cho con, mẹ nghĩ con cũng sắp tỉnh lại, để mẹ bảo đại tẩu của con đi hâm lại cho nóng”

Một câu nói thực bình thường, lại làm cho Mèo Con nghe đến vui vẻ, nàng không khỏi làm nũng bỏ nhào vào trong lòng Vương thị: “Dạ!”. Đối với mẹ con cái là bảo bối! Những lời này một chút cũng không sai!

Vương thị cười nhìn con gái cọ cọ vào trong ngực của mình, ánh mắt vượt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thật sự là Mèo Con ! “Lớn như vậy mà còn làm nũng, mau mặc quần áo, đừng để cảm lạnh!”

“Dạ!”. Mèo Con nhấc tay để cho Vương thị giúp nàng mặc quần áo, Vương thị nói: “Mèo Con, phòng ở trong nhà chúng ta đã sửa sang xong rồi, hiện tại cũng sắp đến tháng tư, cuối tháng ngày mười sáu tam ca của con sẽ thành thân, mẹ phải về lo lắng hôn sự cho hân. Thân thể của con còn chưa khỏe hẳn, không chịu nổi xúc này. Liễu phu nhân nói là để con và đại tẩu ở lại Liễu phủ một thời gian, đợi cho sau tháng năm, con theo đại ca của con về nhà”

Mèo Con nói: “Dạ. Mẹ, chúng ta không được ở chỗ của Nhiếp đại ca sao?”

Vương thị lắc đầu nói: “Không được, phiền toái người ta, dù sao cũng không quen biết”

Mèo Con vừa định nói, chẳng phải là có quan hệ với Liễu gia sao? Tuy nói Liễu Văn Lệ sẽ gả cho Ngọc Ca, nhưng sau nghĩ lại một chút, đại ca cũng là đệ tử thân truyền của Liễu giáo thụ ! Quan hệ sư đồ thời cổ đại là vô cùng thân mật, không phải nói năm đó Phương Hiểu Nho liên lụy mười tộc, nhiều tộc trong đó có quan hệ bằng hữu thầy trò sao?

“Tiểu ca cùng trở về với mẹ sao?”. Mèo Con hỏi, mọi người trong nhà đều về? Chỉ trừ đại ca, Ngọc Ca, dù sao thì Hương vẫn trọng yếu hơn. Nhị ca cùng tam ca đến bây giờ còn không có trở về, nếu tiểu ca không quay về, thì chẳng phải chỉ có một mình tứ ca hỗ trợ?

Vương thị ngạc nhiên cười nói: “Mẹ với cha con hãy còn chưa nghĩ đến điểm này !”. Nàng cười nói: “Tiểu ca của con còn phải học , lại nói nó đi về thì giúp được cái việc gì, còn không làm cho mọi chuyện rắc rối hơn à! Để nó ở lại cùng con tại Liễu gia, mẹ cũng yên tâm một chút”

Mèo Con nói: “Dạ, ngày mai con chuyển đến Liễu gia phải không?”

Vương thị nói: “Ừ, mẹ đã nói với Liễu phu nhân rồi, sáng sớm ngày mai nàng liền phái bà tử và nha hoàn đến đón các con”

Xem Phim hoạt hình anime online

Lúc này Nam Qua bê bát cháo nóng đi vào, Vương thị tiếp nhận cháo nóng vừa dứt con gái, vừa dặn dò Nam Qua đến Liễu gia phải chú ý một số chuyện. Mèo Con kéo vạt áo Vương thị, hai mắt sáng trong suốt nói: “Mẹ, phòng ở sửa chữa xong rồi, có phải con sẽ có một phòng mới ?”

Vương thị gật đầu nói: “Đương nhiên, cha con còn bảo người ta làm cho con nhiều đồ đạc mới ! Làm cho con một cái giường to !”

Mèo Con nhất thời mắt sáng rỡ nhìn Vương thị: “Mẹ, mẹ cùng cha là cha mẹ tốt nhất thiên hạ!”

Vương thị nghe xong mừng rỡ cười ha ha: “Tiểu môm mép linh tinh này, thật không biết từ nơi nào học được?”

Mèo Con vội vàng nhân cơ hội yêu cầu nói: “Mẹ, con muốn tự mình bố trí phòng, có thể chứ?”

Vương thị một ngụm đáp ứng nói: “Đương nhiên có thể! Bất quá phải đợi vết thương của con khỏi mới được. Đại phu nói, tới tháng năm con mới có thể xuống giường!”

Mèo Con cười khò gật gật đầu, nàng cũng biết bị thương gân cốt cần phải một trăm ngày mới khỏi, vết thương trên chân là lâu khỏe nhất, nếu ngay từ đầu không trị tốt, nói không chừng sẽ có di chứng, cho nên vẫn thực ngoan ngoãn nằm ở trên giường không nhúc nhích.

Sáng sớm hôm sau, mọi người sớm đã thức dậy, Vương thị trước tiên đã chuẩn bị tốt lắm cho con gái, mới yên tâm về nhà. Nam Qua giúp Mèo Con cời áo khoác, bảo nàng nghỉ ngơi: “Mèo Con, ta ở kề bên, có việc muội gọi ta nha!”

Mèo Con gật gật đầu nói: “Muội biết rồi, đại tẩu bản thân cũng phải cẩn thận”

Nam Qua vuốt bụng cười nói: “Ta tốt lắm, đứa nhỏ này thực ngoan !”

Mèo Con cười cười, lo lắng nhìn cái bụng của Nam Qua, lại cảm thấy khó chịu với đại ca, bụng của vợ hắn to thế ! Ở cùng một nhà, ăn uống vài câu rất khó sao? Chỉ biết mỗi ngày đọc sách! Nhưng mà nhìn đại tẩu sắc mặt vui mừng nhắc đến bộ dáng đại ca dụng công đọc sách, chỉ biết nằng một chút đều không thêm để ý đại ca lạnh lùng.

Mèo Con phòng chừng cho dù đại ca ngày nào đó đại ca cảm thấy sai lầm rồi, muốn cùng đại tẩu đi dạo phố, đại tẩu có lẽ còn có thể bảo đại ca mau đi đọc sách ? Cái này gọi là hiền lành sao? Mèo Con bĩu môi rất không cho là đúng, nằng luôn luôn chỉ biết khi con nít khóc thì cho kẹo! Nhất là nữ nhân ở cổ đại, hiền thê cuối cùng chỉ biết biến thành nhân thê, bị nam nhân quăng qua một bên! Bất quá lời này, nằng cũng không thể nói với đại tẩu

“Cổ thiếu phu nhân, Cổ cô nương”. Lúc Mèo Con đang cùng Nam Qua nói chuyện, ngoài cửa vang lên thanh âm của Chương mục: “Phu nhân thấy hai vị hành động không tiện, cho nên bảo ta mang theo một nha hoàn lại đây, bình thường cũng có thể giúp hai vị làm chút việc vặt vãnh”

Mèo Con cùng Nam Qua kinh ngạc liếc mắt nhìn một cái, Nam Qua đứng dậy đi mở cửa, Mèo Con đến bên giường lấy ra một cái hà bao, bên trong có vài thỏi bạc, lúc Vương thị đi có cho nằng mười lượng bạc.

Sau khi Chương mục đi vào, đầu tiên là hành lễ với hai người, rồi mới nói: “Cổ thiếu phu nhân, Cổ cô nương, phu nhân thấy hai người hành động không tiện, bảo ta tặng một tiểu nha hoàn đến đây, làm chút việc này nọ”

Mèo Con mỉm cười nói: “Làm phiền mục mục thay ta cảm ơn với Liễu phu nhân, thật là làm cho phu nhân thêm nhiều phiền phức”

Chương mục mỉm cười nói: “Cổ cô nương khách khí, tất cả mọi người đều là thân thích, đây là việc nên làm”

Mèo Con áy náy nói: “Chương mục, người xem chỗ chúng ta thật là loạn! Nước trà còn chưa nấu a! Trước tiên người ngồi một chút”

Nam Qua vừa nghe, vội vàng muốn đi nấu nước, bị Chương mục cứng rắn giữ chặt nói: “Ai da, Cổ thiếu phu nhân của ta, ngại không cần khách khí như vậy. Ta a, một hồi bước đi”

Nam Qua bất lực nhìn nhìn Mèo Con, Mèo Con trong suốt cười nói: “Chương mục là người đặc lực bên người phu nhân, ngày thường nhất định có nhiều việc, loại việc nhỏ này lại phải người đến nói một tiếng, phái người khác đến đây truyền vài lời là được”. Miệng nằng vừa nói xong, trong tay đem tiểu hà bao đưa vào tay Chương mục.

Chương mục tiếp nhận tiểu hà bao, cười đến ánh mắt đều眯 thành một cái đường nói: “Cổ cô nương là thân thích, phái những người khác lại đây ta cũng lo lắng. Tiểu Đào, vào đây hành lễ với cô nương”

Mèo Con cùng Nam Qua chỉ thấy một tiểu nha hoàn chừng mười hai mười ba tuổi, tiến vào cúi hai người cúi đầu: “Nô tỳ Tiểu Đào bái kiến Cổ cô nương, Cổ thiếu phu nhân”. Nói xong liền cung kính đứng ở một bên.

Chương mục nói: “Đúng rồi, Cổ cô nương, phu nhân còn bảo ta lại đây hỏi người một tiếng, bánh bao tàu hủ ky lần trước người làm như thế nào? Mùi vị đó lão phu nhân nếm thử, cũng nói hương vị ngọt ngào!”

Mèo Con nói: “Lão phu nhân thích ăn? Kia thật sự là quá tốt, vừa lúc trước khi mẹ đi còn để lại một chút tàu hủ ky, ta làm một lát, rồi mang đến cho phu nhân”

Chương mục nói: “Này sao được ? Cô nương bệnh còn chưa có khỏi ?”

Mèo Con nói: “Nấu cơm cũng không phải chuyện tốn nhiều sức lực, hôm trước lúc đại phu đến khám, còn nói ta nên thử đi lại, hoạt động gân cốt một chút !”

Chương mục nghe xong, liền mặt mày hớn hớn nói: “Nói như vậy, liền làm phiền Cổ cô nương”

Mèo Con nói: “Cái này mà tính phiền cái gì”

Mèo Con lại cùng Chương mục hàn huyên vài câu, Chương mục liền cáo từ rời đi. Tiểu Đào kia đứng ở nơi đó, Mèo Con miễn cưỡng dựa vào cái đệm, cùng Nam Qua nói buổi tối muốn ăn cái gì, một hồi sẽ làm cho bọn Cổ Phúc điểm tâm gì, đủ thứ chuyện linh tinh

Tiểu Đào dần dần đứng không được, chân vụng trộm động một chút, Mèo Con đột nhiên ôn tồn hỏi: “Cô gọi là Tiểu Đào? Là ‘đào’ trong ‘quả đào’?”

Tiểu Đào nói: “Cô nương nói đúng, nô tỳ đúng là ‘đào’ trong ‘quả đào’ a!”

Mèo Con cười nói: “Nghe cách nói chuyện, cô tựa hồ biết chữ?”

Tiểu Đào lắc đầu nói: “Nô tỳ không biết chữ, nhưng mà nghe mẫu thân nô tỳ nói, lúc sinh nô tỳ, đúng lúc cha nô tỳ được lão phu nhân ban cho... một giỏ Tiểu Đào, cho nên mới gọi nô tỳ là Tiểu Đào”

Mèo Con mỉm cười nói: “Tiểu Đào tên này không tồi, có cảm giác không khí vui mừng”

Tiểu Đào cung kính nói: “Nô tỳ tạ ơn Cố cô nương khách lệ”

Mèo Con âm thầm cười, từ trên đầu giường lấy một cái tiểu hà bao nói: “Ta bình thường cũng không yêu cầu gì, đại tẩu thân mình nặng nề, làm không được nhiều việc, cô bình thường giúp đỡ tẩu ấy một chút việc. Nhớ rõ làm nhiều nói ít, làm việc tốt, tự nhiên có phần thưởng. Làm việc kém” Mèo Con đánh giá nàng liếc mắt một cái, hơi hơi cười nói: “Chúng ta là khách, cũng không có quyền xử trí, chỉ có thể đem cô trả lại cho Chương mụ”

Tiểu Đào vừa nghe, sắc mặt hơi đỏ nói: “Nô tỳ nhất định hảo hảo hầu hạ cô nương cùng thiếu phu nhân”

Mèo Con thân nhiên cười nói: “Tốt lắm, cô đi xuống đi”

“Dạ!” Tiểu Đào cung kính lên tiếng, lui xuống

Nam Qua chờ Tiểu Đào đi, mới không đành lòng nói: “Mèo Con, muội xem tiểu cô nương người ta tuổi còn nhỏ mà phải hầu hạ người khác, vẫn đứng nên làm khó dễ người ta!”

Mèo Con mỉm cười ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Đại tẩu, muội không có làm nàng khó xử ! Tẩu xem, ta còn cho nàng tiền thưởng”

Nam Qua nghĩ nghĩ nói: “Đúng, muội còn cho nàng tiền thưởng”

Mèo Con âm thầm bĩu môi, nếu không đại tẩu bình thường dễ dàng bị người ta lợi dụng, nàng tội gì phải đi làm ác nhân ? Loại đại thế gia này, thấy người dễ khi dễ, liền cứ thế mà khi dễ. Hơn nữa nàng cùng Nam Qua đều là ở nông thôn, nô bộc này tuy rằng thân phận thấp, nhưng thực thích khinh thường nông dân.

Nếu là không đem tiểu nha đầu này phục tùng, nàng cùng đại tẩu về sau ở Liễu gia liền khó sở! Mèo Con nhu nhu đầu, mới suy nghĩ một hồi, đầu liền đau, may mắn chính mình đủ may mắn, không sinh ra ở chỗ này. Nếu không phải mẹ kiên trì không chịu mang nàng đi, nàng mới lười ở lại Liễu gia ! May mắn ở chỉ vài ngày là phải đi.

Nam Qua còn nói thêm: “Mèo Con, mấy ngày hôm trước đại phu có nói qua, muội nên giảm thiểu đi lại! Như thế nào có thể làm bánh bao cho bọn họ ?”

Mèo Con trong lòng thở dài một tiếng: “Đại tẩu, chúng ta hiện tại là ở trong nhà người ta, sự tình phiền toái người ta như vậy, làm chút điểm tâm tính cái gì?”. Nàng nhìn thấy thần sắc lo lắng của Nam Qua nói: “Đại tẩu, không sao, chân của muội lập tức khỏi rồi, đi vài bước không có gì đáng ngại. Lại nói, buổi tối chúng ta phải nấu cơm, sao có thể mỗi ngày đều ngồi đợi ở trên giường”. Nói xong nàng liền đứng dậy mặc quần áo. Nam Qua muốn giúp nàng lại bị nàng nhẹ nhàng từ chối.

Lúc đến phòng bếp, nàng đang ngồi trên ghế thì Tiểu Đào tiến vào, giúp nàng một tay, nàng cùng Nam Qua làm bánh bao tàu hủ ky. Nhưng mà cả một buổi chiều làm việc, hai người chỉ làm ra ba mươi cái bánh bao, bảo Tiểu Đào đem đi tặng.

Tiểu Đào không đưa đến phòng bếp, lại đưa đến chỗ Liễu phu nhân, Liễu phu nhân ngắm bánh bao liếc mắt một cái, bảo hạ nhân cầm vào phòng bếp hấp chín sau đó đem cho thiếu gia, lão phu nhân, sau đó hỏi Tiểu Đào nói: “Thế nào? Bánh bao kia là Cố cô nương làm sao?”

Tiểu Đào gật đầu nói: “Là cố cô nương làm, Cố thiếu phu nhân bắt quá ở một bên trợ thủ mà thôi”. Trên mặt nàng lộ ra thần sắc bá phúc nói: “Cố cô nương sau khi tới phòng bếp, an vị ở ghế trên, bảo nô tỳ trước làm cái gì, sau làm cái gì, chỉ huy gọn gàng ngăn nắp, một chút cũng không loạn, ba mươi cái bánh bao này, một hồi liền làm xong”

Liễu phu nhân lại hỏi một ít chuyện sau khi Chương mụ rời đi, mới phát tay bảo nàng đi xuống. Liễu phu nhân lặng im một lát, đột nhiên cười nói với Chương mụ: “Người nói đi, Cố gia này làm sao mà nuôi được một đứa con gái như thế? Dạy dỗ được một tiểu nha đầu tốt đến thế?”

Chương mụ cũng lắc đầu nói: “Ta cũng không rõ ràng lắm, nha đầu kia tựa hồ rất quen thuộc quy củ nơi này, chẳng lẽ là Cố tiên sinh nói với nàng?”

Liễu phu nhân ngạc nhiên cười nói: “Hắn là một đại nam nhân làm sao sẽ biết việc này, chắc là Lệ Nương đã nói trước một số việc ?!”

Nam Qua cùng Mèo Con ở chính là sân của Cố Phúc, hai người thấy trong phòng bếp có đầy đủ dụng cụ, liền tự mình nỏ súng nấu cơm, Cố Phúc cùng Cố Toàn đương nhiên liền ăn cơm tại đây, phòng bếp chính của Liễu gia nấu ra món gì, còn không bằng một nửa của Nam Qua làm, lại càng không bằng của Mèo Con.

Mèo Con biết vài vị ca ca cũng thích ăn bánh bao tàu hủ ky, nhưng mà nàng bình thường làm biếng làm, hiện tại nguyên liệu cũng đầy đủ, liền thuận tay làm vài cái cho ba vị ca ca.

Cố Toàn sau khi tan học trở về, liền tiến thẳng đến phòng bếp, nhìn đến bánh bao đã hấp chín, nâng tay cầm lấy, lại bị tiếng ho nhẹ của muội muội làm cho ngừng lại, hắn cong cong đầu nói: “Ta trở lại ngay”. Hắn liền xông ra ngoài, rửa sạch tay, trở về liền cầm bánh bao ăn mảnh liệt, vừa ăn vừa nói: “Ta biết hôm nay muội sẽ làm bánh bao này, ta vừa mới nhìn thấy Văn Lý cũng đang ăn, nghĩ cũng biết là muội làm”

Mèo Con đem đến cho hắn một bát súp đậu nành nói: “Tiểu ca, uống chút súp đậu nành, cẩn thận coi chừng nghẹn, ăn ít một chút, một hồi chờ đại ca trở về, sẽ ăn cơm chiều”

Cố Toàn một hơi ăn ba cái nói: “Ta không ăn cơm chiều”

Mèo Con mỉm cười nói: “Com chiều muội nấu một nồi cháo, buổi tối chính là ăn cháo và bánh bao”

Cố Toàn vừa nghe, liền buông tay nói: “Ta đây chưa bụng một hồi lại ăn”

Mèo Con nói: “Tiểu ca, mấy ngày nay huynh học hành thế nào? Có hài lòng không?”

Cố Toàn nói: “Hài lòng, tiền sinh giảng nhiều thứ lắm, cũng không thích đánh người”

Mèo Con ngạc nhiên cười, đây là do trước đây huynh rất nghịch ngợm không phải sao? Nàng âm thầm oán nói.

Nhưng mà Cố Toàn lại hạ giọng thần bí hề hề nói: “Mèo Con, muội có biết người xấu bắt cóc muội bị xử như thế nào không?”

Mèo Con ngăn người, nhớ tới cô gái kia, còn có tiểu nam hài nọ, lúc trước nàng có hỏi qua đại ca, bọn họ thế nào? Đại ca chính là khinh miếu đậm tà nhẹ nhàng băng quơ nói một câu: “Bọn họ tốt lắm”. Mèo Con than nhẹ một tiếng, nàng nếu là thật sự là một đứa trẻ thì tốt biết bao nhiêu, nhất định sẽ tin lời của đại ca, nàng cúi đầu hỏi: “Bọn họ làm sao vậy?”

Cố Toàn nói: “Toàn bộ bắt lại sau đó trăm thù!”

Mèo Con sùng sốt, lập tức ảm đạm cười nói: “Đúng! Bọn họ đều đáng chết!”

Cố Toàn thấp giọng nói: “Mèo Con, muội có biết không, ta nghe nói Phách Tam kia, chính là lão đại của bọn chúng, bởi vì làm nhiều việc ác, bị tri phủ đại nhân, đương trường đánh đến chết tươi a!”

Mèo Con ngẩn ra: “Đánh đến chết tươi?”

“Đúng vậy!” Cố Toàn nói: “Người ác như vậy, chính là nên đánh chết như thế! Nghe nói thi thể cũng bị người ta quăng đến bãi tha ma !”

Mèo Con trong lòng cười lạnh, ai không đánh chết, liền chỉ đánh chết một mình Phách Tam? Hay là giết người diệt khẩu đi? Mèo Con biết có lẽ mình nghĩ xấu người khác, nhưng nàng thật sự cảm thấy khả nghi.

Lúc Cố Toàn còn hưng trí bừng bừng muốn nói tiếp gì đấy, lại bị một tiếng ho nhẹ làm sợ đến mức hồn vía lên mây, vội vàng quay đầu nói: “Đại ca”

Cố Phúc nhìn tiểu đệ liếc mắt một cái, liền cười nói với Mèo Con: “Còn muốn nói chuyện gì nữa? Có phải muốn ăn com hay không?”

Mèo Con nói: “Được”. Nàng trong lòng thờ dài, thật đáng tiếc , về sau nhất định lừa tiểu ca kể lại chuyện của kẻ xấu xa kia mới được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tính toán của Liễu phu nhân

Ở trong tiểu viện của Cố Phúc, Mèo Con nằm ở trên giường không có việc gì làm, không phải may vá chỉ là cùng Nam Qua làm vài món ăn. Không chỉ có Nam Qua khí sắc càng ngày càng tốt, ngay cả Cố Phúc cùng Cố Toàn cũng béo lên một vòng.

“Mèo Con, muội nói Ngọc Nhi như thế nào mấy ngày nay cũng không đến ăn com?”. Nam Qua buồn bực hỏi.

Mèo Con cầm trong tay một quyển tiểu thuyết phổ phùng mà Cố Toàn đưa cho nàng xem không chuyển mắt, ngoài miệng không chút để ý nói: “Còn có chuyện gì ? Dù sao Ngọc ca là cô gia tương lai Liễu gia, hẳn cũng không bị bỏ đói!”. Trong lòng đoán có thể là tị hiềm ? Dù sao quy củ thế gia nhiều, chú ý nam nữ bảy tuổi không giống nhau, hơn nữa còn có Nam Qua ở đây!

“Huynh ấy bất quá vài ngày không đến, Mèo Con ngay lại quên huynh rồi ?”. Trần Quân Ngọc vừa mới vào cửa chợt nghe đến Mèo Con nói, không khỏi cười nắc nẻ, nâng tay cho nàng một ít hạt dẻ.

Mèo Con vuốt cái trán, ủy khuất nói: “Nào có ! Muội nói chính là sự thật thôi!”

Trần Quân Ngọc nhìn sách trong tay nàng, liếc mắt một cái nói: “Đây là cái gì?”

Mèo Con nói: “Tiểu thuyết”

Trần Quân Ngọc lại liếc mắt một cái, không khỏi nhún mày nói: “Ai đưa cho muội?”

“Tiểu ca cho”. Mèo Con sáng khoái bán đứng Cố Toàn, đề phòng mà đem sách để ở sau người nói: “Ngọc ca, huynh cũng không thể lấy đi”

Trần Quân Ngọc bật cười nói: “Huynh không lấy đi, lần sau muội muốn xem sách, trực tiếp nói với huynh, đừng tìm tiểu ca của muội”. Hắn lại nhìn Mèo Con nắm chặt sách, khóe miệng giật nhẹ.

Mèo Con bĩu môi, đổi sách của Trần Quân Ngọc, không phải thật sự cảm thấy hứng thú, nhưng vẫn là gật gật đầu nói: “Được”

Nam Qua vừa thấy Trần Quân Ngọc vội vàng cười nói: “Ngọc Nhi, đệ đã đến rồi, vừa lúc đồ ăn mới nấu xong ! Hôm nay có món đệ thích ăn nhất”. Nam Qua bảo Tiểu Đào đem từng món ăn bày lên bàn ăn.

Trần Quân Ngọc nhìn thấy trên bàn ăn có một đĩa tôm bích loa không khỏi nhăn nhó sáng lên: “Mèo Con quả nhiên thương huynh, biết huynh đến đây, làm riêng món ăn này!”

Mèo Con chu cái miệng nhỏ nhắn, tay trái nâng cằm, lười biếng nói: “Đại ca, Ngọc ca, nhị ca, tam ca khi nào thì trở về ? Đã là mừng bốn rồi!”

Cố Phúc nói: “Sắp rồi, sắp rồi, phỏng chừng một hai ngày nữa”

Mèo Con nói với Cố Phúc: “Đại ca, chờ nhị ca đến đây, huynh bảo huynh ấy đến Liễu gia đón muội được không? Muội muốn về nhà trước”

Trần Quân Ngọc kinh ngạc hỏi: “Mèo Con không thích ở nơi này?”

Đương nhiên không thích! Mèo Con trong lòng tiếp một câu: “Muội nhớ mẹ, cha”. Lại nói tiếp, nàng đòi này còn không có rồi đi cha mẹ lâu như vậy ! Nàng ủy khuất nín nín cái miệng nhỏ nhắn nói: “Nhất là cha, muội đã hơn ba tháng không gặp!”

Trần Quân Ngọc buồn cười nhu nhu đầu của nàng: “Đúng là nắm gạo nếp! Chỉ biết dán lấy cha mẹ, tương lai lập gia đình làm sao bây giờ?”

Mèo Con lầu bầu nói: “Muội không lấy chồng, mẹ đã đáp ứng muội!”

Mọi người vừa nghe đều cười vui vẻ, Cố Phúc cười ha ha ôm lấy tiểu muội nói: “Được! Về sau ca ca giúp muội bắt rể, cho người cả đôi đều ở trong nhà”

Trần Quân Ngọc nói: “Mèo Con cũng đã chín tuổi, thêm vài năm cũng nên lập gia đình”

Cố Phúc đánh giá tiểu muội trong ngực: “Ta đã quên Mèo Con đã chín tuổi, còn vẫn nghĩ đến nàng mới ba bốn tuổi ! Cả ngày giống như một cái đuôi nhỏ cứ xoay quanh đằng sau mẹ”

Khóe miệng Trần Quân Ngọc gợn lên một chút tươi cười nói: “Cũng đúng ! Đệ còn nhớ rõ lúc đại tẩu còn chưa tới nhà của chúng ta, mẹ rất bận, đều là huynh và đệ hai chúng ta giúp Mèo Con cùng Toàn Nhi đổi tã ! Khi đó Mèo Con, giống như là phấn trắng, nho nhỏ tròn tròn”

Cố Phúc nói: “Đúng vậy, khi đó Mèo Con rất nhu thuận, bình thường cũng không khóc không nháo, chỉ có lúc mắc tiểu mới khóc”

“Đệ còn nhớ rõ Mèo Con một tuổi đã tự mình ăn cơm, Toàn Nhi tới ba tuổi còn muốn mẹ đút !”

“Cũng đúng, khi đó...”

Mèo Con nghe thấy mà thần tình đầy hắc tuyến: “Đại ca, Ngọc ca, muội đã đói bụng!”. Miệng nàng run rẩy, đánh gãy hai vị “Lão bá” nhớ lại! Rất mất mặt! Bọn họ không biết rằng cho dù là nguy la lý cũng có tự tôn sao?!

Hai người nghe nói cười ha ha, Cố Phúc đem nàng đặt vào chỗ, điểm điểm cái mũi nhỏ của nàng nói: “Được rồi! Chờ tiểu nhị tới, huynh bảo hắn trước mang muội về nhà. Dù sao hắn cùng tiểu tam không giống, phải vội và chạy về nhà”

Mèo Con nghe vậy vui vẻ gật gật đầu, lúc ăn cơm xong, Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc liền vội vàng đi đọc sách. Mèo Con cùng Nam Qua quay về phòng bếp, chuẩn bị làm ít điểm tâm, cho mấy vị ca ca buổi chiều ăn. Đúng rồi! Mèo Con nghĩ nghĩ, nói với Tiểu Đào: “Tiểu Đào, cô đi chợ mua một cân tôm tươi về đây”

Nam Qua hỏi: “Mèo Con, buổi tối muội còn muốn ăn nữa sao?”. Nàng không phải vẫn thường nói là buổi tối thì không thể ăn món mặn sao? Vốn Mèo Con vì đứa nhỏ trong bụng của nàng, vẫn ăn chay đến khi nàng sinh hạ mới thôi, sau này Mèo Con bị thương, mới đành chỉ ăn chay.

Mèo Con lắc lắc đầu nói: “Không phải, muội để buổi tối làm đem biếu Liễu phu nhân”. Ở tại trong nhà người ta, có món gì ngon, đương nhiên phải đem cho chủ nhà một phần.

Nam Qua gật đầu nói: “Cũng đúng, Liễu phu nhân tiếp đãi chúng ta rất tốt, trước đó vài ngày còn tặng ta vài món quần áo mới”

Mèo Con mỉm cười nói: “Đúng vậy!”. Lại nói tiếp, Lệ Nương tỷ tỷ cũng tặng nàng vài món quần áo mới mà bản thân chưa mặc qua, mặc kệ thế nào, nàng cũng nên hảo hảo cảm tạ người ta. Liễu gia không thiếu tiền, chỉ có thể đưa ít món ăn qua thôi.

“Tôm là từng con từng con bóc vỏ từ tôm tươi, lá trà được dùng cũng là trà mới đầu năm nay...” Liễu giáo thụ cùng Liễu phu nhân nhìn trước mặt một mâm tôm bích loa, tôm no đủ màu ánh bạc, cho vào miệng không chỉ có mùi vị tươi mới, còn có mùi lá trà thơm ngát.

Liễu giáo thụ thường một ngụm, không khỏi khen: “Nghĩ đến việc lấy trà làm đồ ăn, thật sự là hay lắm! Thật tao nhã!”

Liễu phu nhân cũng vui mừng nói: “Đứa nhỏ này thật đúng là cùng Trí Viễn giống nhau, thích mấy thứ loan loan nhiều nhiều gì đó!”

Liễu giáo thụ đang gấp một con tôm đưa vào miệng, nghe thấy Liễu phu nhân nói, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Cô nương ấy và Trí Viễn có quan hệ gì?”

Liễu Văn Lệ nghe thấy, cúi đầu xuống ăn cơm, mà Liễu Văn Lý mờ mờ nhìn Liễu phu nhân. Liễu phu nhân liếc mắt một cái, bảo nha hoàn gấp tôm cho hắn ăn: “Ăn nhiều một chút, gần đây học hành thật vất vả”

Liễu Văn Lý nói: “Lục muội tay nghề thật giỏi, hôm nay làm điểm tâm cũng ngon”

Liễu phu nhân kinh ngạc hỏi: “Con như thế nào biết lục muội làm điểm tâm?”

“Là lục muội làm cho tiểu ngũ ăn, bị con đoạt một nửa”. Liễu Văn Lý nói: “Mẹ, con muốn có một cái cặp sách giống tiểu ngũ”

Liễu phu nhân nói: “Được! Được!”

Liễu giáo thụ nhíu mày buông chiếc đũa nói: “Ăn không nói, uống không nói, thánh nhân dạy bảo con đều đã quên? Còn có, ta đã nói gì với con? ‘Do kiểm nhập xa dịch, do xa nhập kiểm nan’ (*), con rõ ràng có vài cái túi sách rồi, còn chưa dùng hư lại đồ, con phải biết rằng ở bên ngoài...”

(*) ‘Do kiểm nhập xa dịch, do xa nhập kiểm nan’ nghĩa là cần kiểm dễ nhập xa hoa, xa hoa rất khó đổi ra kiểm cần.

Liễu Văn Lý vừa nghe đã vội vàng đứng dậy cúi đầu nói: “Thực xin lỗi, phụ thân đại nhân, con sai rồi”

Liễu phu nhân đau lòng ôm chầm con trai nói: “Được rồi! Được rồi! Nó mới vài tuổi! Đừng nghiêm khắc như vậy được không? Chàng mới vừa rồi không phải cũng vừa nói chuyện sao? Lại nói bất quá cũng chỉ là một cái túi sách mà thôi, cũng không phải việc lớn gì”. Nàng ôm con trai nói: “Lát nữa ăn cơm xong bảo Lý muội may cho con, ngày mai con liền có một cái túi sách mới!”

Liễu Văn Lý sợ hãi nhìn Liễu giáo thụ, Liễu giáo thụ đối với lời của Liễu phu nhân chỉ biết hít một ngụm: “Các người đều đi xuống đi!”

“Dạ!”. Liễu Văn Lệ cùng Liễu Văn Lý đứng dậy hướng cha mẹ cáo từ rồi đi. Chờ nha hoàn bà từ đều lui ra, Liễu giáo thụ mới thở dài nói: “Phu nhân, nàng cưng chiều Văn Lý như vậy là không được”

Liễu phu nhân nói: “Ta nào có cưng chiều nó! Chàng nhìn nó ngoan như vậy, không phải chỉ muốn một cái túi sách thôi, có cái gì to lớn đâu”. Nàng thấy Liễu giáo thụ còn muốn nói, liền nói: “Ta muốn chờ sau khi Cô tiên sinh thi đậu, liền đem chuyện của Cô lục cô nương nói Trí Viễn”

“Cái gì?!” Liễu giáo thụ đang uống trà, nghe vậy thiếu chút nữa một miệng đầy trà đều phun ra: “Phu nhân, ta nhớ rõ Cô lục cô nương còn chưa đến mười tuổi?”

Liễu phu nhân thần sắc không hờn giận nhìn Liễu giáo thụ: “Chàng có ý tứ gì? Cảm thấy Trí Viễn già sao?”

Liễu giáo thụ vội vàng lắc đầu nói: “Làm gì có! Ý tứ của ta là nói Cô lục cô nương năm nay mới chín tuổi, cho dù là mười ba tuổi thành thân, còn phải đến ba bốn năm nữa? Trí Viễn chờ được như vậy sao?”

Liễu phu nhân thở dài nói: “Như thế nào chờ không được? Tuổi cũng không sai biệt lắm! Chàng có biết Trí Viễn lần này đi ra ngoài bao lâu không?”

“Bao lâu?”. Liễu giáo thụ nghi hoặc hỏi: “Nhiều lắm một năm đi?”

Liễu phu nhân nói: “Lúc trước ta cũng tưởng là hơn một năm, nhưng sau mới biết được chúng ta đều bị xú tiểu tử Trí Viễn kia lừa! Hắn ra ngoài một chuyến này, ít nhất phải đi ba năm!”

Liễu giáo thụ hoảng sợ: “Không thể nào?”. Hắn lập tức nghĩ đến: “Vây kỳ thi mùa xuân năm sau làm sao bây giờ?! Đứa nhỏ này lần trước là bởi vì nhạc phụ nhạc mẫu qua đời, hắn phải giữ đạo hiếu không đi thi, lần này chẳng lẽ lại muốn bỏ lỡ? Ai, thật sự là rất đáng tiếc!”

Liễu phu nhân chợt trừng mắt: “Thì! Thì! Trong mắt chàng trừ bỏ thi cử còn có cái gì?!” Nàng cầm lấy khăn lau nước mắt nói: “Khai thuyền rồi bên, chuyện tình cửu tử nhất sinh như vậy, thằng bé này lại hồn nhiên không thêm để ý, cả ngày chỉ nghĩ chạy ra bên ngoài! Cả ngày làm cho trưởng bối chúng ta lo lắng!”

Liễu giáo thụ thấy vợ yêu khóc, vội vàng tự mình lấy khăn lau: “Phu nhân, nàng đừng khóc! Đợi Trí Viễn trở về ta sẽ hảo hảo khuyên nhủ hắn! Bảo hắn không cần xuất ngoại nữa!”

Liễu phu nhân nói: “Nói thì được cái gì? Đại ca ngay cả gia pháp đều dùng qua, hắn vẫn là làm theo ý mình, có thể làm sao bây giờ? Nếu muốn cho hắn hồi tâm, chỉ có thể bảo hắn cưới vợ sinh con, mới có thể lưu lại hắn!”

“Đúng! Đúng! Sinh con! Cưới vợ!”. Liễu giáo thụ vội vàng phụ họa.

Liễu phu nhân thấy bộ dạng này của hắn, không khỏi cười phì một tiếng, Liễu giáo thụ thấy nàng nở nụ cười, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lau nước

mất cho nàng, mới hỏi nói: “Phu nhân, vậy nàng như thế nào mà nghĩ đến Cố lục cô nương?”

Liễu phu nhân nói: “Chàng xem Cố lục cô nương năm nay mới chín tuổi, chờ ba năm sau Trí Viễn trở về, cũng mới mười hai tuổi, chúng ta đến nhà cầu hôn! Chờ tam môi lục sính xong, ít nhất cũng có một hai năm, mười bốn mười lăm tuổi, không phải là thời điểm xuất giá tốt nhất sao? Lại nói, Cố lục cô nương chàng và ta cũng đã thấy rõ, hiểu rõ, cũng không sợ tính cách, hay gia cảnh linh tinh. Nếu tìm một cô nương mười lăm mười sáu tuổi, người ta sẽ chờ Trí Viễn thời gian dài như vậy sao?”

Liễu giáo thụ nhu nhu cái trán vô lực nói: “Nàng nghĩ thật chu toàn”

Liễu phu nhân đắc ý nói: “Đương nhiên!”

“Nhưng mà...” Liễu giáo thụ chậm rãi nâng ly trà đã nguội lạnh nhấp một ngụm nói: “Nàng không phải nên hỏi Cố gia một chút, có chịu đem con gái gả đi không?”

Liễu phu nhân ngẩn người, đầy ngập nhiệt tình bị Liễu giáo thụ tát một chậu nước đá, nhiệt tình tặc hơn một nửa, nàng chần chờ nói: “Vì cái gì không muốn? Trí Viễn không tốt sao?”

Liễu giáo thụ thờ dài nói: “Vừa vào nhà giàu thì giống như có thâm thù đại hải, suy nghĩ một chút cũng đủ biết người ta không muốn gả con gái vào nhà giàu, càng không nói Cố gia sủng con gái như vậy. Trí Viễn dù có muốn, cũng chỉ sợ người ta sẽ không lo lắng sao?”. Huống chi hẳn có một cái thanh danh khắc thế như vậy! Liễu giáo thụ âm thầm nói, bất quá lời này hẳn là vô luận như thế nào sẽ không nói ra.

Liễu phu nhân nóng nảy: “Phu quân, vậy chàng nói phải làm sao bây giờ? Cố lục cô nương kia ta càng nhìn càng thích, ăn nói ngọt ngào, nhân phẩm ngoại hình lại xuất chúng. Mỗi ngày lại đây nói chuyện với ta, còn có mỗi ngày đều tự mình làm nhiều món điểm tâm. Cô nương tốt như vậy tìm ở chỗ nào? Chỉ tiếc Văn Lý đã đính thân, bằng không ta còn thật muốn đem nàng thú vào cửa làm con dâu!”

Liễu giáo thụ nói: “Quên đi, con cháu đều có phúc của con cháu. Duyên phận này, không phải của nàng, nàng có cường cầu cũng vô dụng. Không làm con dâu, thì làm cháu dâu, tương lai cũng có thể lại đây cùng nói chuyện với nàng thôi”

Liễu phu nhân miễn cưỡng gật gật đầu nói: “Được rồi! Bất quá nếu thực có cơ hội, chàng cần phải giúp ta nói một tiếng với Cố gia ! Chàng là thầy của Tư Thành, lời của chàng nói bọn họ cũng sẽ nghe”

Liễu giáo thụ nói: “Chuyện này là đương nhiên”

Lại nói Cố Lộc cùng Cố Thọ cũng không biết sao lại chậm chạp không đến, đừng nói là Mèo Con trong lòng sốt ruột, hai người Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc cũng sốt ruột, sẽ không xảy ra vấn đề gì đi? Đến buổi chiều mồng tám, hai người mới trở về Tô Châu. Cố Thọ vội vã chạy về Lão Hộc thôn, vừa đến Tô Châu cũng không cùng đại ca chào hỏi, trực tiếp ngồi thuyền về Đông Sơn trấn, mà Cố Lộc phải xử lý một chút hàng hóa mang về, liền ở phủ Tô Châu một ngày.

“Mèo Con muốn theo huynh trở về?”. Lúc ăn cơm tối, Cố Lộc kinh ngạc hỏi.

“Dạ!” Mèo Con gật gật đầu, làm nũng nói: “Nhị ca, muội muốn về nhà, muội nhớ mẹ”

Cố Lộc điểm cái mũi nhỏ của nàng: “Đúng là tiểu gạo nếp! Tương lai lập gia đình làm sao bây giờ?”

Mèo Con phồng má nói: “Muội không lấy chồng!”

Cố Lộc nghe vậy ha ha cười: “Được! Muội không muốn lấy chồng, ca ca giúp muội bắt rết!”

Nam Qua nghe xong cười khúc khích: “Nhị đệ, lời của đệ cũng giống như lời của A Phúc ”

Cố Lộc yêu thương nhu nhu tóc của Mèo Con nói: “Đương nhiên rồi, chúng ta từ nhỏ đã nuôi muội muội, cũng thật luyến tiếc nàng lại ủy khuất gả cho những người khác”

Mèo Con thỏa mãn cười mị ánh mắt: “Nhị ca, ngày mai huynh đi dạo phố với muội được không?”

Cố Phúc nghi hoặc hỏi: “Muội muốn mua cái gì sao?”

Mèo Con cười tủm tỉm nói: “Muội muốn mua mấy khối vải đẹp một chút, còn phải mua một chút chỉ”

Cố Phúc nghĩ nghĩ nói: “Được, ngày mai huynh dẫn muội đi”

“Dạ! Cảm ơn ca ca!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Kẹo hoa gạo

Sáng sớm ngày hôm sau Mèo Con đã thức dậy sớm, sau khi vội vàng ăn điểm tâm xong, Cổ Phúc liền ra ngoài mướn một cái kiệu nhỏ: “Chân của Mèo Con chưa thể đi nhiều, chúng ta ngồi kiệu đi thôi!”

Mèo Con gật gật đầu, nhìn cái đệm trong kiệu bản hề hề, liền ghét bỏ nhũ nhũ mây, bảo Tiểu Đào lấy một cái đệm hoa cúc ở trong phòng thay vào, mới vừa lòng ngồi lên cỗ kiệu. Cổ Lộc buồn bán vài năm, đối với Tô Châu đã phi thường quen thuộc, dưới sự dẫn dắt của hắn, Mèo Con rất nhanh liền mua được mấy khối vải vừa ý.

“Còn muốn mua nữa không?” Cổ Lộc hỏi.

Mèo Con nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Ca ca, muội muốn ăn phương cao, lạp cao”. Khó lắm mới có một chuyến đi ra ngoài, nàng nhất định phải mua được một ít điểm tâm.

Cổ Lộc điểm nhẹ cái mũi nhỏ của nàng: “Tiểu nhongo nhẽo này, muội muốn ăn cái gì, ta sẽ quên không mua cho muội sao? Đã sớm bảo tam ca của muội mua về nhà rồi, hôm nay buổi tối sẽ bảo mẹ hấp cho muội ăn”

Mèo Con vừa nghe không khỏi cười cười: “Nhị ca, chúng ta đi bộ về có được không?”. Mèo Con nhìn cảnh náo nhiệt xung quanh, nhất thời hứng khởi, lôi kéo tay Cổ Lộc nói.

“Chân của muội...”. Cổ Lộc có chút chần chờ nói.

Mèo Con nói: “Không có việc gì, đại phu đã không còn bôi thuốc cho chân muội nữa rồi, chỉ nói muội đi lại nhẹ nhàng từ từ, để cho chân hoạt động”

Cổ Lộc nghĩ nghĩ nói: “Cũng tốt, dù sao ở đây cách Liễu gia không xa, chúng ta chậm rãi từ từ đi”. Hắn cho hai người kiệu phu một quan tiền, bảo bọn họ đem đồ đã mua về Liễu gia, sau đó giúp đỡ muội muội chậm rãi đi về phía trước. Mèo Con một bên đồng Cổ Lộc nói giỡn, một bên cảm thụ được sự phồn hoa của thành Tô Châu.

“Các ngươi tránh ra! Ta không đem kẹo bán cho kẻ tiểu nhân bỏ đá xuống giếng!” Đột nhiên truyền đến thanh âm giận dữ của một cô gái.

Mèo Con tò mò giương mắt nhìn lên, chỉ thấy trước cửa một tiệm bán đồ ăn vặt, vây quanh một đồng người, nói chuyện là một cô gái chừng mười hai mười ba tuổi, nàng đang trừng một đôi mắt hạnh đầy tức giận: “Các ngươi chừa lại chút đức đi! Chuyện của Lý cô nương thật giả không biết được, các ngươi nói như vậy với một cô nương chưa xuất giá, không sợ báo ứng sao?”. Một bên tất cả đều là những người đứng xem, cười cười nhìn cô gái cãi nhau với người khác, Mèo Con không khỏi hơi hơi nhíu mày.

“Hừ! Chỉ là một người đàn bà dâm đẳng! Chẳng lẽ còn sợ bị người khác nói?” Một nam tử bị cô gái hất đầy kẹo hoa gạo vào cổ và mặt trước quần chúng, không khỏi thẹn quá thành giận mắng: “XXX, thật là một người đàn bà chanh chua, nam nhân nói chuyện, ngươi chen mồm vào làm gì!”

Cô gái vừa nghe mày liễu nhất thời dựng thẳng, mắt hạnh trừng trừng, tùy tay cầm lên một khối kẹo hoa gạo ném thẳng về phía nam nhân kia. Nam nhân kia nhất thời không đề phòng, bị ném vào mắt, không khỏi hú lên quái dị, bịt kín con mắt, thân thể choáng tới cô gái.

Cô gái sắc mặt hơi đỏ, có chút kinh hoàng lui về phía sau, Cổ Lộc thật sự nhìn không được, cau mày tiến lên một phen giữ chặt nam tử kia: “Ngươi là một đại nam nhân cùng một tiểu cô nương so đo cái gì?”

Cô gái thấy có chỗ dựa, càng thêm không sợ, chống nạnh nói: “Ta là tiểu cô nương, nhưng ta cũng biết hai chữ liêm sỉ viết như thế nào, ngươi một đại nam nhân, ở trước mọi người giống như một bà thím, sau lưng nói xấu cô nương nhà người ta...”

Cổ Lộc bắt đầu nhìn cô gái liếc mắt một cái, Mèo Con nén cười lôi kéo vạt áo của nàng nói: “Tỷ tỷ, tỷ đừng nói nữa!”

Nam nhân kia ánh mắt trừng lên: “Ngươi tránh ra, hôm nay ta phải từ từ giáo huấn xử nữ nhân này!”

Cổ Lộc nói: “Quên đi, chuyện này mọi người đều nhường một bước, tiểu cô nương kia nói đúng, ngươi là một đại nam nhân sau lưng phá hư thanh danh cô nương người ta thì còn là nam nhân gì?”. Cổ Lộc trải qua vài năm rèn luyện, người cao lên không ít, cũng khỏe mạnh lên, nam nhân kia nhìn hắn một cái, tự biết mình không phải là đối thủ “Phở” một tiếng, liền xoay người bước đi.

Cô nương kia cũng hừ một tiếng, quay đầu hướng Cổ Lộc khom người nói: “Đa tạ công tử ra tay cứu giúp”

Cổ Lộc mặt đỏ hồng, may mắn mặt hắn có điều hơi đen, nên nhìn không ra hắn đang đỏ mặt, hắn chấp tay nói: “Không sao, không sao, tiểu cô nương không cần khách khí, nhắc tay chỉ lao thôi!”

Cô nương kia nói: “Nếu hôm nay không phải có công tử, chỉ sợ hôm nay ta đã bị người khác đánh! Tuy nói là nhắc tay chỉ lao, nhưng mà nơi này nhiều người như vậy, như thế nào chỉ trừ người ra thì không có người khác trợ giúp?”. Nói xong khinh thường quét mắt nhìn người xung quanh đang đứng xem kịch vui một cái.

Mọi người vây xem xung quanh thấy không còn náo nhiệt, đều dần dần bỏ đi. Tiểu cô nương kia nói lời cảm tạ xong, liền xoay người đi vào cửa hàng

của mình, hành động này làm cho Cổ Lộc cùng Mèo Con đều sửng sốt. Mèo Con cúi đầu cười thầm, tiểu nha đầu này nói chuyện cũng thật thẳng ! Câu nói đầu tiên có thể đắc tội nhiều người như vậy! Làm việc cũng hấp tấp, khó trách một tiểu cô nương lại cùng một đại nam nhân cãi nhau ngoài đường!

Cổ Lộc cũng cười lắc lắc đầu, giúp đỡ Mèo Con nói: “Mèo Con chúng ta đi thôi”

“Đợi, đợi đã!”. Phía sau truyền đến thanh âm thanh thúy của cô gái, trong tay nàng cầm một cái bao to, vội vàng từ cửa hàng chạy ra: “Công tử, đây là kẹo hoa gạo ta làm, hôm nay cảm ơn người đã ra tay, chút kẹo này để tiểu cô nương ăn đi”

Mèo Con mỉm cười tiếp nhận bao kẹo trong tay của cô gái, cúi người nói: “Cám ơn tỷ tỷ”

Mất hạnh của cô gái cười thành hình nguyệt nha: “Không có việc gì, tiểu muội muội, đây là kẹo ta làm, ăn rất ngon!”

Mèo Con cười gật gật đầu: “Dạ, muội vừa ngửi được mùi vị trong cửa hàng của tỷ, vừa thơm vừa ngọt”

Cô gái vừa nghe cười càng thêm vui vẻ: “Muội đem về nếm thử, nếu cảm thấy ngon thì đến mua, ta sẽ tính rẻ cho muội”

Mèo Con gật gật đầu nói: “Dạ!”

Cô gái nói: “Ta đây đi trước, tạm biệt”

Mèo Con mỉm cười nói: “Tạm biệt tỷ tỷ”

Cổ Lộc cười khỏ nhìn cô gái hấp tấp: “Thật sự là một nha đầu dễ xúc động !”

Mèo Con nghe Cổ Lộc dùng giọng điệu người già đánh giá cô nương nhà người ta, không khỏi ngạc nhiên cười cười, chính hắn cũng chỉ là một đứa trẻ mới mười tám tuổi ! Nhưng mà... không phải nói chuyện tình của Lý cô nương đã bị giấu nhem đi rồi sao? Như thế nào lại bị mọi người thảo luận thế kia ?

Lúc này Cổ Lộc thờ dài một tiếng: “Vẫn là bị truyền ra!”. Hắn có chút âm đạm nói.

“Nhị ca, Lý cô nương kia, chính là cô nương bị trói cùng với muội sao? Nàng...”. Mèo Con muốn nói lại thôi.

Cổ Lộc sờ sờ đầu của nàng: “Không phải”. Hắn phủ nhận, nhớ tới Nhiếp đại ca trước khi đi từng nói qua, chỉ cần đứa cháu kia của Lý gia còn chưa từ bỏ ý định đối với tài sản, chuyện của Lý cô nương vẫn khó có thể giải quyết, không thể tưởng được thật đúng là bị Nhiếp đại ca nói trúng rồi.

Lúc hai người trở lại Liễu gia, Tiểu Đào đi ra nghênh đón, dìu Mèo Con đi vào, Nam Qua cũng đã chuẩn bị hành trang xong, nói với Cổ Lộc: “Nhị đệ, ta và cùng hai người về nhà a!”

Cổ Lộc kinh ngạc hỏi: “Đại tẩu không phải là cùng đại ca về nhà sao?”

Nam Qua cười ngậy ngô lắc đầu nói: “Ta sắp sinh rồi, ở lại đây cũng khiến hắn cảm thấy lo lắng, không bằng về nhà a! Đệ xem, ta đã chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ hai người trở về, liền cùng nhau đi”

Mèo Con khoe miệng rút trầu, xoay người vào buồng trong, gọi Tiểu Đào vào nói: “Tiểu Đào, mấy ngày này đa tạ cô đã chiếu cố, đây là cho cô”. Mèo Con cầm một cái hà bao đưa cho Tiểu Đào.

“Đa tạ cô nương tặng thưởng”. Tiểu Đào quỳ xuống khải đầu xong mới tiếp nhận hà bao.

Mèo Con nhìn thấy cái đệm của mình đã bẩn, đang để bên cạnh hành trang, không khỏi nhủ mi nói: “Đúng rồi, cái đệm kia ta không cần nữa, cô lấy ra đi”

Tiểu Đào nghi hoặc lấy cái đệm ra nói: “Cô nương thêu hoa cúc trên đệm này rất đẹp a! Bên trong cũng cho vào hoa cúc, đem bỏ rất đáng tiếc”

Mèo Con nói: “Ồ, ta không dùng nữa, nếu cô thích thì lấy đi”

Tiểu Đào lên tiếng, liền vui vẻ cầm cái đệm đi.

Ba người Mèo Con sau khi từ biệt Liễu giáo thụ, Liễu phu nhân, liền ngồi lên xe ngựa rời khỏi Liễu gia, trên xe ngựa, Mèo Con miễn cưỡng đuổi cái thất lạng, thỏa mãn nói: “Rất cực cũng về nhà!”

Nam Qua cũng cười gật gật đầu, nhưng ánh mắt còn là có chút âm đạm chỉ nhìn thấy có gia đình của Liễu gia đứng ở cửa nhà, Mèo Con trong lòng đau xót, ôn nhu nói: “Đại tẩu, ca ca cần phải đọc sách !”

Nam Qua cười nói: “n, A Phúc cũng là vì chúng ta, trong lòng ta đều biết”

Mèo Con gật gật đầu, Nam Qua nói: “Mèo Con, muội ngủ một hồi đi, thân thể của muội còn chưa có khỏe , đi ra ngoài đến trưa, mệt mỏi không?”

“Dạ, đại tẩu, tẩu cũng ngủ một chút đi”. Mèo Con che miệng đánh ngáp một cái nói.

“Được!”

Mèo Con đem đệm trên xe ngựa dọn lại gọn gàng, giúp đỡ Nam Qua nằm xuống. Trong sự lắc lư của xe ngựa, hai người chậm rãi ngủ.

Chờ lúc tỉnh lại, đã sắp về đến nhà, Mèo Con sợ hãi một chút, ngủ cũng thật say a! Ngay cả đã qua Thái Hồ cũng không biết. Nàng từ trên đệm mềm đứng dậy, xoay đầu hỏi: “Nhị ca, có phải sắp đến nhà rồi không?”

Cổ Lộc xoa bóp cái mũi nhỏ của nàng nói: “Con heo nhỏ, tỉnh ngủ rồi? Com trưa còn chưa ăn, đã đói bụng chưa? Bên trong có lương khô cùng nước đó”

Mèo Con ngẩng đầu nhìn sắc trời nói: “Về nhà sẽ ăn com chiều, muội không ăn”

Cổ Lộc cười nói: “Cũng tốt!”

Mèo Con từ trong xe muốn đi ra, Cổ Lộc nhìn thấy trong lòng run sợ, một phen ôm nàng vào trong lòng ngực hỏi: “Làm sao vậy?”

“Muội muốn ngồi ở bên ngoài”. Mèo Con cười tủm tỉm ngồi ở trong lòng nhị ca nói: “Ngắm phong cảnh”

Cổ Lộc gõ nhẹ đầu của nàng, cười mắng một câu: “Tiểu yêu tinh!”

Vì Cổ Lộc bận tâm Nam Qua có thai, cho nên xe ngựa đi không nhanh, đợi đến khi tới Lão Hộc thôn, mặt trời đã muốn xuống núi, Mèo Con từ xa đã thấy Cổ Tứ Ngưu cùng Vương thị đứng đợi ở đầu thôn, hốc mắt nàng hơi hơi đau xót, dùng sức mở to mắt.

Lúc này Cổ Tứ Ngưu đã nhìn thấy bọn họ, đang cười đi lên đón, chờ đến khi Cổ Tứ Ngưu tiến đến, Mèo Con trực tiếp hướng vào trong lòng ngực của hắn: “Cha, con nhớ người muốn chết!”

Cổ Tứ Ngưu cười ôm con gái: “Cha cũng nhớ bé ngoan”

Vương thị nói: “Mau trở về, trong nhà đồ ăn đều nấu xong rồi!”

Sau khi đoàn người về đến nhà, Vương thị liền dìu Nam Qua xuống xe, Cổ Thọ, Cổ Quý giúp đỡ Cổ Lộc lấy đồ đạc trên xe xuống.

Com chiều là cháo khoai lang, lại có thêm ít dưa muối Vương thị tự làm vừa ngọt vừa giòn, còn có phượng cao hấp chín nóng hôi hổi, một ngày chưa có ăn com Mèo Con ăn rất nhiều, ăn đến bụng nhỏ to tròn. Vương thị cười ôm lấy con gái, sờ sờ bụng nhỏ của nàng, yêu thương nói: “Thật sự là con mèo nhỏ tham ăn, giống như Liều di của con bỏ đói con vậy”

Mèo Con nói: “Tổ vàng tổ bạc không bằng tổ cây nhà mình, Liều gia cho dù là sơn trân hải vị, cũng không bằng cháo khoai lang mẹ làm”

Vương thị cùng Cổ Tứ Ngưu nghe mặt mày hớn hờ, Cổ Thọ trêu tức nói: “Vậy tương lai Mèo Con gả cho người khác phải làm sao bây giờ? Mỗi ngày về nhà mẹ đẻ ăn com sao?”

Mèo Con liếc tam ca một cái, lắc lắc đầu nói với Cổ Tứ Ngưu: “Cha, tam ca khi dễ con!”

Cổ Tứ Ngưu nhìn Cổ Thọ liếc mắt một cái nói: “Ăn com của người đi, lớn như vậy rồi, còn cả ngày chọc phá muội muội”

Cổ Thọ nhìn Mèo Con vẻ mặt đắc ý, nhìn không được vươn tay muốn bắt lấy hai bím tóc của nàng: “Tiểu yêu tinh!”

Mèo Con kháng nghị nói: “Tam ca, huynh lại khi dễ muội, muội phải đi mách với Chiêu Đệ ti, bảo nàng đến thu thập huynh!”

Cổ Lộc, Cổ Quý nghe vậy cười phù một tiếng, ngay cả Cổ Tứ Ngưu cũng lắc lắc đầu bật cười, Vương thị yêu thương cười mắng: “Quý nha đầu, không biết từ nơi nào học được bộ dạng này!”

Sau khi ăn xong com chiều, Mèo Con nhớ ngày hôm qua được tặng một bao kẹo hoa gạo, liền hỏi Cổ Lộc nói: “Nhị ca, kẹo hoa gạo của muội đâu?”

Cổ Lộc cười nói: “Còn chưa ăn no sao? Còn muốn ăn quà vặt nữa?”

Mèo Con nói: “Không phải ! Muội muốn đưa cho mẹ ăn, kẹo hoa gạo này ăn rất ngon!”

Cổ Lộc nói: “Muội đã ném thưởng ở Liều gia sao?”

Mèo Con lắc đầu nói: “Không có, muội nghe mùi thực ngọt, cái gì mà ngọt thì đều ngon!”. Trong lòng bỏ thêm một câu, kiếp trước nàng đã từng ném qua.

Cổ Lộc xoa bóp cái mũi nhỏ của nàng nói: “Thích ăn ngọt như vậy, cẩn thận coi chừng sâu răng”

Mèo Con khinh thường bĩu môi nói: “Nhị ca, huynh lại lừa trẻ con rồi. Muội mỗi ngày đều đánh răng, mới không sợ đâu!”. Nàng so với cô nhân càn chú trọng răng của mình, dù sao cô đại không có nha sĩ !

Cố Lộc mỗi lần nhìn thấy bộ dáng tiểu hài tử của Mèo Con giả bộ thành người lớn đều muốn cười, liền lấy kẹo ra. Mèo Con cầm lấy kẹo, chạy đến trước mặt Cố Tứ Ngu cùng Vương thị nói: “Cha, mẹ, đây là kẹo hoa gạo, vừa thơm lại ngọt, hai người nếm thử một chút đi!”

Vương thị trách cứ Cố Lộc nói: “Con mua nhiều kẹo thế này làm gì? Nha đầu kia muốn ăn vặt là sẽ không thèm ăn cơm!”

Cố Lộc nói: “Không phải con mua”. Mèo Con cười tủm tỉm nói: “Mẹ, cái này không phải ca ca mua, là người ta cho”

Cố Tứ Ngu kinh ngạc hỏi: “Người ta làm chi cho con nhiều kẹo như vậy?”

Vương thị nhú mày nhìn nữ nhân nói: “Bé ngoan, ngồi lên ghế đi, không cần đứng nữa, chân con còn chưa khô đâu !”

“Dạ”. Mèo Con đi đến trong lòng của Cố Tứ Ngu, vừa ăn kẹo vừa nghe ca ca đem sự tình giải thích một lần nữa. Sau khi nghe xong, Vương thị liền lấy hai tay tạo thành hình chữ thập, liền thanh niệm a di đà phật: “Lý cô nương này thật đúng là gặp phải nghiệp chướng! Tên xấu xa đó sẽ gặp phải báo ứng!”

Cố Tứ Ngu lại nhú mày nói: “Con mang theo Mèo Con đi khuyên can? Chân của Mèo Con còn đi lại chưa thuận tiện, vạn nhất bị đụng chạm, thì phải làm sao bây giờ?”

Cố Lộc vừa nghe, không khỏi ngẩn người, lập tức hối hận nói: “Con lúc ấy còn không nghĩ đến?!”

Cố Tứ Ngu nói: “Nhưng mà một đại nam nhân lại ở trên đường ra tay với một thiếu nữ, mọi người có lòng tất sẽ nhìn không được, con làm như vậy cũng đúng. Nhưng mà về sau phải chú ý nhiều một chút, đừng vì cứu người, lại đem người thân của mình làm hại”

Cố Lộc cúi đầu thụ giáo nói: “Con đã biết thưa cha”

Cố Tứ Ngu vừa lòng gật đầu, Vương thị bên cạnh nói: “Được rồi, con trai khó có được một lần về nhà, không cần cứ trách mắng nó a! Lại đây, chàng nếm thử xem, kẹo hoa gạo này ăn thật là ngon, vừa ngọt vừa giòn lại thơm”

Cố Tứ Ngu tức giận nhìn Vương thị nói: “Nàng thì biết cái gì? Ta đang dạy con cái làm người phải như thế nào !”

Vương thị không để ý tới hần, nói với Cố Lộc: “Lộc Nhi, kẹo này có đặc không?”

Cố Lộc lắc đầu nói: “Không đặc, mười văn tiền một cân”

Vương thị nói: “Đúng là rất rẻ...”

Mèo Con nói: “Mẹ, tỷ tỷ bán kẹo còn nói sau này nếu chúng ta đi mua kẹo, sẽ tính chúng ta rẻ hơn một chút a!”

Vương thị nói: “Như vậy còn gì tốt hơn nữa. Lộc Nhi, lần sau lúc con đi vào thành, mua nhiều một chút về để uống trà”

Cố Lộc đáp: “Dạ”

Mọi người nói chuyện một chút, Vương thị đột nhiên cười tủm tỉm nhìn Mèo Con nói: “Lại đây, bé ngoan, mau đi xem phòng mới của con, cha con đều chuẩn bị con con những thứ tốt !”

Mèo Con vừa nghe, không khỏi hai mắt sáng lên, đúng vậy! Nàng đều đã quên phòng mới của mình, nàng vội vàng lôi kéo quần áo của cha nói: “Cha, chúng ta nhanh đi đi!”

Cố Tứ Ngu đứng dậy ôm lấy con gái nói: “Được, đi! Chúng ta đi xem phòng mới nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Cố Thọ kết hôn 1

“Giường...” Mèo Con trợn mắt há hốc mồm nhìn phòng của mình có một chiếc giường thật lớn, giống như là một căn nhà nhỏ, Mèo Con từng ở trên mạng nhìn thấy loại giường này, tựa hồ gọi là... “Cha, giường của Mèo Con người đã làm xong?”. Cố Lộc kinh ngạc hỏi.

Cố Tứ Ngu cười tủm tỉm chỉ vào giường kia nói với con gái: “Mèo Con, giường này là cha làm cho con, về sau chính là của hồi môn của con!”

Mèo Con từ trong lòng ngực của Cổ Tứ Ngu trọt xuống dưới: “Thật đẹp!”. Trên giường khắc đủ loại đồ án lá hoa, kỹ thuật uyển chuyển tinh xảo, trông rất sống động, tư thế hoa lá đều khác nhau, cho dù là cùng một loại hoa, hình dạng cũng không giống nhau.

“Thích không?”. Cổ Tứ Ngu hỏi.

Xem Phim hoạt hình anime online

“Thích!” Mèo Con ôm lấy thắt lưng của Cổ Tứ Ngu: “Mèo Con thích cha nhất!”

Vương thị nói: “Chiếc giường này, từ khi con sinh ra, cha con đã bắt đầu làm cho con, làm đến bây giờ mới xong”. Nàng xoay người điểm cái mũi nhỏ của con gái nói: “Sau này con phải hiếu thuận với cha, có biết không?”

“Biết!”. Mèo Con lớn tiếng đáp ứng, tay nhỏ bé không ngừng vuốt hoa văn trên giường, rất đẹp! Giường lớn như vậy, nhiều hoa khác như vậy, chỉ một mình cha làm, phải phí bao nhiêu thời gian!

Cổ Tứ Ngu nói: “Giường này làm xong, về sau làm vật dụng cho con dễ dàng hơn”. Hắn cười vui mừng: “May mắn là giường này làm từ những loại gỗ có sẵn trong nhà, trước kia vẫn không dùng, hiện tại vừa lúc làm cái giường lớn này cho con, tương lai con có lấy chồng, có giường này cũng tốt!”

Cổ Tứ Ngu trong lời nói làm cho Mèo Con trong lòng đau xót. Người con gái Giang Nam, từ cổ đại đến hiện đại đều là lưu hành chuyện của hồi môn, của hồi môn của người con gái thường khiến cho một nhà táng gia bại sản, để có được mười dặm trang sức màu đỏ. Vương thị cùng Cổ Tứ Ngu cả đời tiết kiệm, lại còn là vì nàng làm ra một chiếc giường lớn như vậy. Mèo Con nhớ tới kiếp trước lúc nàng chuẩn bị kết hôn, ba mẹ kích động lấy hết số tiết kiệm trong nhà, đi mua xe mới cho nàng, trang hoàng nhà cửa, cho nàng đi Hồng Kông mua quần áo trang sức... Nàng thật sự rất nhớ rất nhớ cha mẹ! Nếu... nếu lúc đó mình lái xe cẩn thận một chút, có thể mọi việc sẽ không như thế này?

Mèo Con dùng sức trừng to mắt, đem nước mắt thu trở về. Vương thị thấy con gái mắt to ướt sũng, không khỏi buồn cười sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, sau khi giúp nàng rửa mặt chải đầu xong, liền bảo con gái nằm ngủ trên giường lớn. Mèo Con chui vào trong ổ chăn, không tiếng động khóc một hồi lâu, mới miễn cưỡng dừng nước mắt. Không được! Bản thân phải làm việc gì đó, bằng không nàng sẽ nổi điên! Mèo Con lau nước mắt nghỉ.

Nàng nương theo ánh trăng, đánh giá bài trí trong phòng. Trong phòng hơn phân nửa không gian bị giường lớn chiếm hết, mặt khác trong phòng còn có một tủ quần áo, một cái án thư cùng hai cái ghế dựa. Trên tường bị quét vôi trắng, trên mặt đất tất cả đều là đá tảng mài cực kỳ bóng loáng. Tuy nói thoát nhìn thực đơn sơ, nhưng mà Mèo Con đã phi thường thỏa mãn, rốt cục không cần cùng tiểu ca ngủ chung một phòng. Mèo Con bắt đầu tính toán, làm sao để trang trí địa bàn của mình một chút. Nếu nói là trang trí phòng của mình cũng không thật sự, dù sao trong nhà không có nhiều tiền như vậy, nhưng mà sửa một chút nhỏ nhỏ vẫn là có thể.

A, đầu tiên là phải có rèm, bằng không việc riêng tư của mình đều hồng hêt. Mọi người vội vàng làm đồ đạc cho tam ca, phòng của tứ ca, tiểu ca cùng nàng đều chưa kịp còn chưa có cửa, cửa phòng có thể không có, nhưng mà cần có một tấm rèm vải. Tường phòng cũng quá trống trải cần phải treo lên mấy bức tranh. Trên án cũng bày quá đơn giản, tốt nhất trong phòng nên có mấy bồn cây cảnh, như vậy cũng sẽ không đơn điệu, còn phải có thêm vài cái đệm... Mèo Con một bên miễn cưỡng suy nghĩ, một bên dần dần chọn mất ngủ.

Cổ Lộc cùng Mèo Con về nhà ngày hôm sau chính là mùng mười, buổi sáng vội vàng ăn qua điểm tâm, Vương thị liền mang cho Mèo Con đi mời Toàn Phúc thái thái để búi tóc cho tân nương, sau đó cùng nhau lên xe ngựa của Cổ Lộc, đi đến Tôn gia ở trấn Đông Sơn.

Chờ đến khi Vương thị mang theo Mèo Con đến Tôn gia thời điểm, sắc trời đã muốn sáng rồi. Tôn phu nhân về mặt tươi cười đi lên đón: “Thân gia, người đã đến rồi, trên đường vất vả, mau bên trong ngồi”

Vương thị vội vàng cười nói: “Thân gia, người đừng khách khí! Cái này tính là vất vả gì!”

Mèo Con tiến lên hành lễ với Tôn phu nhân, vội bị Tôn phu nhân ôm vào trong lòng nói: “Bé ngoan, đừng hành lễ để cho thăm thăm nhìn xem, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy đi rồi, bé ngoan của ta quả nhiên là chịu khổ!”

Vương thị nghe xong nói với Tôn phu nhân: “Thân gia, người không biết đâu, lúc ấy ta lo lắng biết bao, cũng may cuối cùng cũng tìm được trở về”

Tôn phu nhân nói: “Cũng đúng, con cái đều là tim gan của người làm mẹ như chúng ta!”

Nha hoàn dâng trà hồ đào hạt thông cho Vương thị cùng Toàn Phúc thái thái, còn đưa cho Mèo Con là trà mút quả cam. Mèo Con không khỏi nhìn Tôn phu nhân vài lần, không hổ là người buôn bán nhiều thế hệ, suy nghĩ cũng chu đáo đến thế.

Tôn phu nhân lại bảo người ta gọi Tôn Gia Bảo đến để thỉnh an Vương thị, Vương thị biết ý tứ hoán thân của Tôn gia, liền cẩn thận đánh giá Tôn Gia Bảo một chút, thấy bộ dạng hân hạnh dù không bằng tỷ tỷ Chiêu Đề, nhưng mà mày rậm mắt to, vừa thấy đã biết là một người hiền hậu khỏe mạnh, trong lòng không khỏi vui mừng vài phần, liền nghĩ đợi sau khi con trai thi xong, sẽ cùng Tôn gia nghị hôn.

Lúc này giờ lành đã đến, Tôn phu nhân bảo nha hoàn dẫn tiểu thư đến. Tôn Chiêu Đề mặc trang phục đỏ thắm, váy hoa xinh đẹp, trên đầu châu ngọc vòn quanh, được nha hoàn dìu đỡ từ từ đi ra.

Sau khi chào Vương thị, mới quay mặt về hướng đông nam, hướng của hi thần, ngồi một cách ngay ngắn. Vị Toàn Phúc thái thái được Vương thị dẫn đến tiến lên trước mặt Tôn Chiêu Đề dùng tơ vàng búi tóc, đeo trang sức. Sau khi chải tóc xong, Tôn Chiêu Đề đứng dậy hành lễ với mẹ chồng.

Tôn phu nhân ở một bên nhìn, chờ sau khi nghi thức chấm dứt, mới cười nói: “Con gái của ta, qua mấy ngày nay, con chính là người của Cổ gia, sau này

trở về con chính là khách”. Nói xong liền hốc mắt đỏ, Tôn Chiêu Đệ cũng cúi đầu nhẹ nhàng lấy khăn lau lệ.

Vương thị ở một bên thở dài, Tôn phu nhân sau khi dùng khăn lau nhanh nước mắt liền cười nói: “Muội muội đừng để ý, ta chỉ sinh có một đứa con gái này, từ nhỏ giống như là mắt của mình, nghĩ đến nàng phải lập gia đình, trong lòng luôn luôn có chút không nở”

Vương thị nói: “Thân gia, ta cũng có con gái, ta như thế nào không biết tâm tư của người a?”. Nàng kéo tay Chiêu Đệ qua nói: “Người yên tâm, ta sẽ bảo tiêu tam nhà ta hảo hảo đối đãi với nàng”

Tôn phu nhân cười nói: “Hai nhà chúng ta mặc dù chỉ mới quen biết vài năm, nhưng lại giống như bạn bè quen biết nhiều năm, ta còn lo lắng khi con gái đến nhà các người sao?”

Nghe Tôn phu nhân nói chuyện, đừng nói là Vương thị mặt mày hớn hờ, ngay cả Mèo Con nghe được lời này cũng cảm thấy thoải mái!

Sau khi tục chải tóc kết thúc, Tôn phu nhân liền dắt Vương thị đi vào nội sảnh, Tôn gia đã mời đến vị nữ tiên sinh kể chuyện. Hai vị nữ tiên sinh trước tiên hát mấy khúc nhạc vui vẻ, tiếp theo còn trình diễn một tiết mục ngắn. Vương thị thấy truyện kể rất hay, rất thu hút phụ nữ.

Tôn phu nhân cảm thấy Tôn Gia Bảo cùng Mèo Con tuổi còn nhỏ, không kiên nhẫn nghe diễn, ngồi không được, liền bảo Gia Bảo mang nàng đi hoa viên chơi, còn bảo hai bà tử ôm Mèo Con, không cho nàng đi bộ nhiều, lại gọi hai tiểu nha hoàn mang theo điểm tâm đi theo phía sau. Mèo Con âm thầm cảm khái nàng làm việc khéo léo, cũng không có cự tuyệt ý tốt của Tôn phu nhân, nàng thật đúng là không muốn mấy vị nữ tiên sinh này kể chuyện tào lao, tình nguyện đi hoa viên giải sầu.

Hoa viên Tôn gia cũng không lớn, những cầu nhỏ hồ nước đều có, thanh u yên lặng, màu xanh biếc, đúng là một nơi cực kì lịch sự tao nhã. Tôn Gia Bảo rất có bộ dạng đại ca chiếu cố cho tiểu muội muội: “Cố muội muội, chúng ta đi vào trong chòi nghỉ mát một lát đi? Nơi đó có cá chép hồng, có thể cho cá ăn”

Mèo Con gật gật đầu nói: “Được!”

Hai người liền mang theo hạ nhân, cùng ngồi xuống trong đình nghỉ mát, nhóm bà tử vội vàng đem đệm mềm để lên ghế đá lạnh lẽo, nha hoàn đem điểm tâm trái cây bày lên trên bàn.

Mèo Con nói: “Tôn gia ca ca, một mình ta ở trong này không sao, huynh cứ tự nhiên đi”. Nàng nói xong, từ trong lòng bà tử đi xuống, phui phui, mới ngồi xuống trên đệm.

Tôn Gia Bảo gãi gãi đầu nhỏ nói: “Ta không sao ! Trở về lại bị thầy giáo bắt đi đọc sách, còn không bằng ở trong cho cá ăn !”. Từ lúc tỷ tỷ cùng Cố tam đính hôn xong, phụ thân cũng không bắt hắn đi học viện, mà là thỉnh một vị tiên sinh đến dạy ở nhà. Tiên sinh quản hắn rất nghiêm, khiến cho hắn luôn luôn lười nhác chịu không nổi. Khó được hôm nay có thể không đọc sách, hắn đương nhiên không chịu chui đầu vào lưới rồi.

Mèo Con vừa nghe, nở một nụ cười, đứa nhỏ này nói chuyện thật đúng là trực tiếp a! Tiểu hài tử thật là đáng yêu a! Tiểu ca của nàng cũng làm việc như thế này. Tôn Gia Bảo lại cho rằng Mèo Con cười hắn không chịu đọc sách, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên: “Nếu không phải mẹ muốn ta đi cùng với muội, ta mới không lãng phí thời gian ở đây với muội !”. Nói xong đã muốn cực kì tức giận.

Mèo Con vội liếc ý cười nói: “Tôn ca ca, huynh đừng nóng giận, ta không phải cười huynh, ta chỉ là chưa từng nghe qua còn có cá chép màu đỏ”. Tiểu chính thái tâm hồn thật là yếu ớt, cần từ từ an ủi.

Tôn Gia Bảo vừa mới nghe liền chuyển giận thành vui: “Cũng đúng, muội ở nông thôn, không biết cái gì gọi là cảm lý”. Hắn lôi kéo tay nhỏ bé của Mèo Con nói: “Lại đây, ta dẫn muội đi xem cá chép màu đỏ”

Một bà tử vội vàng ngăn đón: “Tiểu tử tông của ta, không thể đến bờ hồ chơi được, người mang Cố cô nương vào trong đình đi, chúng ta ngồi ở trong đình xem cá được không? Lại nói chân của Cố cô nương cũng không có thể đi bộ”

Mèo Con cũng nói: “Đúng vậy, Tôn ca ca, chúng ta vào trong đình vừa ăn điểm tâm vừa cho cá ăn đi”. Bọn họ vẫn còn nhỏ, còn nhỏ thì thể lực yếu, vịn nhất rơi xuống nước, cũng không phải chuyện đùa!

Tôn Gia Bảo nói: “Cũng đúng, đi, ta mang muội đi ăn điểm tâm, Vương mục làm hoa hồng cao ăn rất ngon”

Mèo Con gật gật đầu, nàng đã quen việc phải chơi với mấy đứa trẻ rồi. Nhìn Tôn Gia Bảo nghiêm trang cùng nàng giải thích cái gì gọi là cá chép hồng, mặt Mèo Con doanh đây ý cười, đứa nhỏ này so với tiểu ca nhà mình đáng yêu hơn nhiều! Tiểu ca từ lúc vào Liễu gia, liền càng ngày càng không dễ chơi chung.

Tôn Gia Bảo hỏi: “Cố muội muội, muội tên là gì?”

Mèo Con ngẩng đầu nói: “Ta gọi là Tiểu Miêu”

“Mậu Nhi?” Tôn Gia Bảo rung đùi đắc ý nói: “Trong ‘Thuyết văn’ có nói cần mẫn, chăm chỉ. Thật sự là tên rất hay!”. Hắn trong lòng đắc ý dào dạt, từ “mậu” này vừa đúng lúc thầy giáo mới dạy xong, gặp dịp may thì dùng liền.

Mèo Con nén cười nói: “Tên của ta là Miêu, có nghĩa là con mèo nhỏ”. Nàng vừa nghe đã biết Tôn Gia Bảo hiểu lầm, liền lấy tay điểm chút nước trà viết chữ “miêu” lên trên mặt bàn đá bóng loáng. Nàng biết chữ “mậu” trong miệng Tôn Gia Bảo, nhưng chữ này rất phức tạp, cho dù là người lớn cũng

không dễ gì nhận biết được, huống chi là một tiểu nha đầu ở nông thôn mới chín tuổi? Nhìn Tôn Gia Bảo gốc gác bộ dạng đác ý đảo dặt, phòng chừng là thầy giáo mới vừa dạy ?

Tôn Gia Bảo cực kỳ kinh ngạc: “Muội biết chứ?”

Mèo Con nghiêng đầu nói: “Ừm, đại ca đã dạy ta đọc vài bản sách, sau đó ca ca đi học, cho nên không có thời gian dạy ta”

Tôn Gia Bảo nói: “Muội là nữ hài tử, học chi vô dụng, về sau ta dạy cho muội đọc ‘Liệt Nữ truyện’, đây mới là sách nữ hài tử nên đọc !”

Mèo Con ngửa đầu nghi hoặc hỏi: “Liệt Nữ truyện là cái gì?”

Tôn Gia Bảo thấy ánh mắt thuần khiết vô tội của nàng đang nhìn chăm chú, tự tôn tiểu nam nhân được thỏa mãn vô hạn, hân ưỡn ưỡn tiểu bộ ngực nói: “Là một quyển sách mà cô nương tốt đều nên đọc, một hồi ta sẽ đưa muội một quyển!”

“Cám ơn Tôn ca ca”. Mèo Con lập tức ngọt ngào nói.

Tôn Gia Bảo đỏ hồng mặt nói: “Không có gì”. Sau đó thừa dịp Mèo Con chưa chuẩn bị, cấp thư đồng bên người một cái ánh mắt, tiểu đồng lập tức thông minh chạy đi ra ngoài.

Mèo Con chỉ làm như không phát hiện, nàng không phải tham bản “Liệt Nữ truyện” kia, mà là từ khi hai vị ca ca đi phủ Tô Châu học, liền đem tất cả sách vở mang theo, trừ bỏ mấy bản sách vỡ lòng để nàng đọc ra thì đã thật lâu nàng chưa nhìn thấy sách mới, hiện tại có thể có một quyển sách, cho dù là “Liệt Nữ truyện”, nàng cũng là vui vẻ! Thuận tiện còn có thể trang trí phòng, tạo một chút phong cách của phần tử trí thức a! Mèo Con tự trêu bản thân nghĩ nghĩ.

Tôn Gia Bảo tuy nói là cùng Mèo Con dạo chơi hoa viên, nhưng hẳn nào có tâm tư cùng Mèo Con ngồi ngắm phong cảnh? Ngồi một hồi liền trực tiếp đi theo hai gã sai vặt ở một bên chơi đá dế!

Gió nhẹ ẩm áp thổi lên trên người, Mèo Con miễn cưỡng tựa vào cái đệm mềm, trong tay cầm một ly trà nhỏ, dùng ánh mắt thường thức nhìn tiểu lâm viên của Tôn gia, không biết Tôn viên ngoại là tìm người nào kiến tạo, ý cảnh thật không tệ !

Thẳng đến khi Tôn phu nhân bảo người đến đón nàng đi ăn cơm, nàng mới lưu luyến không cho cá ăn nữa, Tôn gia này nuôi cá thật béo a! Nghe nói cá chép hồng không phải ăn ngon lắm sao, chắc, thật muốn ném thử một chút mảy con cá chép hồng này. Trong nhà ăn vẫn chuyện trò vui vẻ như cũ, Mèo Con cự tuyệt nha hoàn dứt cơm, tự mình cầm lấy đĩa ăn, tư thế nhã nhặn, nhưng lại rước lấy chú ý của Tôn phu nhân, tán dương: “Mèo Con thật đúng là nhu thuận, nhỏ như vậy đã biết tự ăn cơm!”

Mèo Con hắc tuyến một chút, nàng đã chín tuổi rồi phải không? Nào có đứa trẻ nào chín tuổi rồi mà không tự mình ăn cơm a? Vương thị kiêu ngạo nói: “Mèo con nhà chúng tôi rất ngoan, từ lúc một tuổi đã biết tự mình ăn cơm a!”

Tôn phu nhân che miệng cười: “Thân gia có một đứa con gái ngoan như vậy, thật sự là hảo phúc khí a!”

Vương thị cũng nói: “Thân gia có một đứa con gái hiền thực ngoan ngoãn như Chiêu Đệ cũng là hảo phúc khí! Thọ Nhi nhà chúng ta cũng là một người hiền hậu, thân gia không chỉ phải gả một đứa con gái, mà còn có thêm một người con rể !”

Tôn phu nhân nghe xong lời nói của Vương thị, cười đến nếp nhăn ở khóe mắt đều che không được, cũng nhịn không được khen con gái của mình: “Chiêu Đệ nhà chúng ta từ nhỏ là một đứa nhỏ nhu thuận, năm đó bản thân nó mới năm sáu tuổi đã biết trông tiểu đệ...”

Ở trong mắt người mẹ, con gái của mình đều là tốt nhất! Mèo Con cúi đầu mỉm cười nghĩ đến.

Ăn xong cơm trưa, Tôn phu nhân nói với Vương thị: “Thân gia, con gái còn thiếu vài món đồ cưới, trước ngày mười lăm sẽ đem đến, hết thấy đều làm phiền thân gia người tốn nhiều sức lực”

Vương thị nói: “Thân gia sao lại nói thế, đây là việc mà người mẹ chồng như ta nên làm”

Sau khi uống trà xong, Vương thị liền vội vàng cáo từ, Tôn phu nhân biết Cố gia ở xa, cũng không cố gắng lưu lại, tiễn bọn họ đến cổng rồi nhìn bọn họ trở về.

Tôn Gia Bảo lôi kéo tay Tôn phu nhân nói: “Mẹ, Tiểu Miêu muội muội còn có thể đến đây không?”

Tôn phu nhân nhu nhu đầu nhỏ của hắn nói: “Như thế nào? Luyến tiếc Tiểu Miêu muội muội của con?”. Hôm nay, nàng bảo Gia Bảo cùng Mèo Con chơi với nhau là mang tâm tư hai nhà hoán thân.

Tôn Gia Bảo nói: “Tiểu Miêu muội muội có thể chơi với con, nhìn thấy sâu cũng không khóc, con thích nàng đến đây”

Tôn phu nhân cười nói: “Chờ lúc tỷ tỷ con gả cho tỷ phu, con có thể tìm nàng cùng nhau chơi!”

“Thật tốt quá!” Tôn Gia Bảo vui vẻ nhảy dựng lên. Tôn phu nhân nhìn bộ dạng vui vẻ của tiểu nhi tử, lắc đầu nở nụ cười.

Chương 34: Cổ Thọ kết hôn 2

Sau khi trở về từ Tôn gia, Vương thị bảo ngựa chạy không ngừng, lại đi vào trấn đến một cửa hàng bán rượu, thuê mấy bộ đồ án may mắn, lại mời đến đầu bếp chuyên môn nấu tiệc, bàn bạc giá cả. Sau khi trở về, Vương thị vui mừng rạo rực nói: “Như thế này là tiết kiệm sức lực nhất, bát đĩa ăn xong cũng không cần phải rửa, lúc Phúc Nhi kết hôn, bát đĩa trong nhà vẫn không đủ dùng, vẫn phải đến nhà quen biết mượn một chút”

Mèo Con nhớ tới lúc cái cảnh tượng hỗn loạn khi đại ca kết hôn, mẹ, đại tẩu cùng nàng ba người ước chừng phải rửa bát hết cả ngày ! Đầu bếp mời đến khi đại ca kết hôn, mùi vị đồ ăn khi nấu xong, nàng không khỏi rung mình một cái, đồ ăn kia... quả thực là heo cũng không thèm ăn a! Nàng nghiêng đầu nghĩ, trước tiên vẫn là tự chuẩn bị cho mình một ít đồ ăn, đến lúc đó cùng với đại tẩu, hai người nấu ăn cũng được rồi! Mèo Con mặt mày cười đến loạn loạn nghĩ đến.

Ngày lành luôn đến rất nhanh, đảo mắt chính là mười lăm tháng năm, Cổ gia trên cửa kết hoa, bày rượu thịt, chuẩn bị tân phòng trái giường chiếu. Bên ngoài nam khách đều có ba huynh đệ Cổ gia và Vương Thế Trạch tiếp đãi, bên trong mời đến ba vị tẩu từ của Cổ gia, Tôn thị tiến đến hỗ trợ cùng tiếp đãi. Lại thỉnh thêm bốn người ở bên ngoài hát hí khúc, bên trong gọi hai vị nữ tiên sinh kể chuyện.

Trên cửa Tôn gia cũng kết hoa, bày trí đồ cưới, mấy đời Tôn gia đều là người làm ăn, của cải rất nhiều, đồ cưới của con gái tuy không phải mười dặm đồ thăm, nhưng cũng là hiếm thấy ở trấn Đông Sơn. Tôn gia đợi đến giữa trưa, liền gọi hạ nhân, nâng đồ cưới, phía trước cỗ nhạc dẫn đường, phía sau thì có vài vị đường ca của Tôn Chiêu Đệ hộ tống, bà mối lão cầm vải đỏ, đi theo đội ngũ đem đồ cưới đưa đến Cổ gia.

Cổ Quý bảo người ta đem đồ cưới đặt ở trong viện, chiếu theo danh mục quà tặng nhất nhất kiểm kê, Cổ Lộc an bài cho bọn họ ăn cơm, phân phát tiền thưởng. Mọi người thấy Tôn gia đưa đồ cưới đến, không khỏi chặc chặc sợ hãi than, chỉ là quần áo cũng là hạng nhất, quần áo bốn mùa xuân hạ thu đông, còn có quần áo từ trẻ đến già đều đã muốn chuẩn bị đầy đủ, nghe nói có thể mặc đến sáu mươi tuổi, ngay cả áo liệm đều chuẩn bị xong!

Lúc sau Tôn gia lại đưa đến hai mươi mấy cái gói thêu do Tôn Chiêu Đệ may, đem tặng mấy vị trưởng bối nữ giới trong Cổ gia, mọi người thấy đường kim mũi chỉ, đều chúc mừng Vương thị có được một người con dâu khéo léo. Vương thị cũng phi thường vừa lòng với người con dâu này, mặc dù không bằng tay nghề của con gái, nhưng mà so với những người khác, đã là tốt hơn rất nhiều!

Tôn phu nhân mang Điền mục ở nhà mẹ ruột đến. Vương thị nghênh đón, mời họ dùng trà. Tôn phu nhân, Điền mục, lại cùng vài vị tẩu từ của Cổ gia, Tôn thị chào, sau đó mấy đứa trẻ của Cổ gia tiến đến thỉnh an. Tôn phu nhân cười tủm tỉm cho mỗi người một cái hồng bao, Mèo Con cầm tiểu hồng bao của mình, không khỏi hơi hơi kinh ngạc, cư nhiên là một thôi bạc?

“Tứ ca, huynh được bao nhiêu tiền?”. Mèo Con tò mò hỏi, Cổ Quý ôn hòa cười cười, đem bao của mình đưa cho Mèo Con nói: “Đây, cầm đi”

Mèo Con cười đến ánh mắt đều mị thành một đường thẳng: “Cám ơn tứ ca!”. Bộ dáng tiểu tham tiền kia khiến Cổ Quý cười ha ha, yêu thương vỗ vỗ đầu của nàng. Chờ lúc Cổ Quý đi rồi, Mèo Con mở ra hà bao thì thấy, di? Chỉ có một chuỗi đồng tiền mà thôi, tựa hồ mình là được nhiều tiền nhất? Mèo Con ánh mắt có chút suy nghĩ nhìn về mặt cười đến thoải mái của Tôn phu nhân.

Sau khi chào hỏi dùng trà xong, vài vị trưởng bối cùng đi vào tân phòng giúp trái giường. Trái giường xong, lại chiêu đãi mọi người ăn cơm, bên ngoài ca hát là lướt não nhiệt, bên trong hai vị nữ tiên sinh kể chuyện cũng làm mọi người cười đến không đứng dậy nổi.

Chờ đến khi tiễn khách khứa xong, Vương thị lại bảo người đưa cho Tôn gia trăm cái và y phục, một bộ giá y, còn có một đôi cá chép, một con gà trống, một cái giò heo, chờ thức ăn chuẩn bị xong thì cho vào hộp, đợi đến giờ mẹo ngày mười sáu tân nương xuất giá. Đến buổi tối ngày mười lăm, Cổ Phúc, Trần Quân Ngọc, Cổ Toàn cùng Liễu Văn Lý cũng chạy về Cổ gia. Mọi người kiểm kê ngày mai lúc đón dâu cần dùng cái gì.

Bốn cái đèn lồng, hai áo khoác màu đỏ cho tiểu đồng tử, mười hai người đánh trống, mười hai người chơi nhạc, hi kiệu thì lúc đón dâu mới dùng, còn có ngân hoa, hồng trư, ngựa cũng chuẩn bị cho Cổ Thọ, hai cái áo khoác thì đương nhiên là của Cổ Toàn cùng Liễu Văn Lý.

Xem Phim hoạt hình anime online

Tất cả mọi người cười thực vui vẻ, vài vị ca ca, mặc kệ lớn tuổi hay còn nhỏ, đều thương lượng ngày mai sẽ nháo động phòng như thế nào? Cổ Toàn cùng Liễu Văn Lý ở trong tân phòng của nháo loạn Cổ Thọ, xung quanh là quà mừng, bánh kẹo cưới. Mèo Con tuy rằng cũng vui vẻ tam ca kết hôn, nhưng mà cũng chú ý thấy Nam Qua mặc dù đang cười, nhưng đáy mắt dấu không được sự hâm mộ. Nàng trong lòng thầm than, người con gái nào mà chẳng mong muốn có một lễ cưới hoàn mỹ a? Chỉ tiếc năm đó Cổ gia không có nhiều tiền như vậy để chuẩn bị hôn sự cho đại ca! Cổ đại lại không lưu hành hôn lễ bỏ sung!

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, đội ngũ đón dâu liền xuất phát. Vì không khí vui mừng này, không chỉ có Cổ Toàn cùng Liễu Văn Lý khoác áo đỏ muốn đi, ngay cả Mèo Con cũng bị người khác mang đi. Mấy đứa trẻ còn nhỏ thể lực yếu, đi đường không được, vài vị tẩu từ của Cổ gia đem ba người để vào trong cái bò, dụ ba người họ đi. Vương thị sợ buổi sáng thời tiết lạnh, liền cho ba người một cái chăn bông, Mèo Con cả người chui vào trong chăn bông, chỉ lưu lại một cái khe hở để thở, thay đổi một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại liền ngủ. Nhưng mà Cổ Toàn và Liễu Văn Lý thì thật cao hứng,

một hồi phải cười ngửa, liền hưng phấn hét lên, chỉ thiếu điều nhảy ra khỏi cái bồ.

Cố Phúc nhu nhu thái dương bị hai người họ thét chói tai mà đau nhức: “Hai tiểu hồn đản này, không thể yên tĩnh một chút sao?”

Trần Quân Ngọc liếc mắt nhìn Mèo Con ngủ say, cuộn mình thành một đoàn, nói: “Bọn chúng một ngày nào đó có được một nửa nhu thuận như Mèo Con, ta liền cảm ơn trời đất!”

Cố Lộc lầu bầu một tiếng: “Xú tiểu tử! Nếu không hôm nay là ngày mừng của lão tam, ta sẽ đánh hấn một cái!”

Thấy mấy vị ca ca nhìn hai người họ với ánh mắt không hiền lành gì, cả hai náo nhiệt một hồi liền bắt đầu yên tĩnh, dù sao cũng là tiểu hài tử, sau khi an tĩnh liền bắt đầu ngáp, chỉ chốc lát sau ngã trái ngã phải ngủ trong cái bồ, khiến cho mấy vị ca ca cũng thở dài may mắn.

Lúc đến Tôn gia, cửa Tôn gia đang nhắm chặt, cậu của tân nương, ca ca cười hi hi ngăn ở cửa, thúc giục muốn tiền lì xì. Cố Thọ vội vàng xuống ngựa, cấp mọi người hành lễ liền phân phát tiền lì xì, sau khi bị mọi người trêu chọc một trận, Cố Thọ mới được Tôn viên ngoại cười nghênh đón vào đại môn. Chú rể cùng vài người vào tân phòng đón tân nương, mà những người còn lại thì được an bày tiệc rượu phía trước.

Cố Phúc, Trần Quân Ngọc, Cố Lộc đem tiểu đệ, tiểu muội đang ngủ bé ra. Ba người mặc quần áo đỏ thẫm, dùng một cái khăn đỏ bao tóc, xoa xoa ánh mắt, đánh ngáp, dáng điệu ngây thơ làm cho nhiều người vui vẻ, liên tục nhận được tiền lì xì. Tuy rằng tiền lì xì chỉ là vài đồng, nhưng Mèo Con cũng cười thật sảng lạn, thấy người liền cười, dù sao tiền ai cũng không ngại mà lấy!

Chờ sau khi Cố Thọ bị người nhà tân nương gây sức ép xong, giờ lành cũng đã đến. Cố Thọ cầm lụa hồng, cười ngửa đi trước, kiệu của Chiêu Đệ theo sát phía sau, mợ của Tôn Chiêu Đệ cùng ma ma tùy thân cũng đi theo ở phía sau, ngay cả Tôn Gia Bảo cũng bị Tôn phu nhân quần chân bông quăng vào trong giỏ trúc theo tý tý xuất giá.

Tân nương đến Cố gia, quỳ gối trước hương án bái thiên địa, sau đó tiến vào động phòng. Cố Thọ cũng là một người có ngoại hình, toàn bộ nữ quyền trong Lão Hộc thôn đều đến nhìn. Khi nhìn thấy mỹ mạo của Tôn thị, mọi người đều sợ hãi than không thôi, Vương thị cười cực kỳ kiêu ngạo! Trước đây bởi vì trong nhà nhiều con nên nhà nghèo, nàng ở trong thôn luôn thua thiệt người khác. Nhưng hiện tại vài cái đũa dần dần lớn lên, đều có tiền đồ, địa vị của nàng cùng Tứ Ngu ở trong thôn cũng đề cao không ít!

Sau khi cử hành lễ cưới xong, Cố Thọ bị người ta kéo đi uống rượu, Chiêu Đệ ở lại trong tân phòng, cùng vài vị nữ quyền của Cố gia trò chuyện. Mèo Con sờ sờ bụng mình, sáng giờ bị quay vòng vòng, bụng cũng đã đói, đi tìm đại tẩu ăn cơm đi! Nàng nhớ tới lúc trước đại ca thành thân, nàng bị buộc ở bên người đại tẩu, cả ngày trừ bỏ ăn đậu phộng, long nhãn ra, cái gì cũng không có, không khỏi rung mình một cái, xoay người liền chạy vào phòng mình, hiện tại đại tẩu hẳn là đang nghỉ ngơi đi? Nam Qua nhân có thai, không tiện nhập tân phòng, bởi vậy vẫn ở trong phòng nghỉ ngơi.

Vì thân thích đến nhiều, nên đã phong Cố Phúc và Nam Qua đã để cho họ nghỉ ngơi, Nam Qua liền ở trong phòng Mèo Con nghỉ ngơi: “Đại tẩu”. Mèo Con nhắc nhở phòng lên, Nam Qua đang ngồi ở trên ghế, trên bàn để một bát canh cá, mùi tràn đầy đầy toàn bộ phòng.

Nam Qua thấy Mèo Con đến đây, vội vàng đứng dậy chuẩn bị cơm cho nàng, Mèo Con nói: “Đại tẩu, tẩu nghỉ ngơi đi, chút việc nhỏ ấy muội tự làm được”

Nàng xới cho Nam Qua một chén cơm, còn mình là một chén canh cá, canh cá nấu từ sáng sớm, nấu đến thịt cá đều mềm cả ra, nước canh uống vừa vào miệng, ngon dị thường, nàng một hơi uống hai chén canh cá, mới dùng nửa bát cơm trắng cùng canh cá ăn, Nam Qua cũng một hơi ăn hai chén cơm.

“Hay thật! Ta thể nhưng sợ các người đói, hấp tấp nấu món ăn đến đây, các người lại ở trong này ăn uống!”. Lan Nhân vừa nói vừa tiến vào, thấy hai người đang ăn uống, mặt mũi dương gian nói.

Nam Qua cùng Lan Nhân cũng là quen biết, thấy nàng vội vàng lôi kéo nàng ngồi xuống: “Nhân muội muội, mau ngồi xuống, ném thử canh cá Mèo Con nấu đi, vẫn còn nóng!”

Mèo Con đưa cho Lan Nhân một bát cơm trắng, Lan Nhân cũng là lấy canh cá chan cơm, ăn nửa bát mới cảm thấy mỹ mãn nói: “Người bên ngoài nhiều lắm, ăn cũng không yên tâm, ta liền đi tìm muội”

“Nhân tỷ ty, tỷ mang cái gì đến vậy?”. Mèo Con mở hộp thức ăn ra, bên trong là hai cái bát có đậy nắp. Tò mò mở ra, một cái bát chứa đầy chất lỏng màu trắng đục: “Sữa dê?”

Lan Nhân lắc đầu nói: “Không phải, là sữa bò”. Nàng bĩu môi nói: “Tôn gia tặng hai con bò qua đây, một con vừa mới sinh con xong. Mẹ nghe nói dùng sữa bò này làm thành thức ăn, ngày ngày ăn một chén, có thể bồi bổ thân thể. Liền vội vàng bảo ta làm, đem đến cho hai người”

Đều là bơ, sữa, đương nhiên là rất bổ! Mèo Con suy nghĩ một chút, tất cả đều là lòng trắng trứng gà, mỡ gì đó a! Nàng vừa nghe liền có chút buồn nôn: “Tẩu tẩu, tẩu ăn không?”

Nam Qua có chút khó xử nhìn kia cái bát kia, lắc đầu nói: “Tẩu vừa ăn cơm trưa xong, hay là chờ thêm chút nữa rồi ăn đi”

Mèo Con nói: “Muội là ăn không vô, nghe liền buồn nôn”. Nàng mặc dù thích đồ ngọt, nhưng sữa, sữa đậu nành linh tinh gì đó, nàng đều thích uống vì nguyên chất. Lại nói, cái bát kia ở ngoài đem vào? Bao nhiêu người đã dùng qua a? Cố đại lại không có tiêu độc gì cả, ngấm lại liền thấy sợ!

Lan Nhân cũng nói: “Ừ, ta đã ném thử một ngụm, thật sự là rất béo, ăn không vô!”

Mèo Con nhìn sữa này, nằng không khỏi linh cơ vừa động: “Nhân tử tử, còn sữa không? Muội làm điểm tâm cho các tử ăn!”

Lan Nhân nói: “Muội đi ra bên ngoài xem, tử thấy bọn họ vất ra rất nhiều”

Mèo Con nói: “Được, đại tẩu, tẩu chờ muội một hồi, muội làm cho tẩu một món ăn thật ngon a!”. Nói xong liền kích động chạy đi.

Nam Qua cùng Lan Nhân lắc đầu cười. Mèo Con đi vào trong phòng bếp lấy bát đĩa, lọ đường, trứng gà, lại ra bên ngoài lấy một bát sữa. Lan Nhân cùng Nam Qua hoa cả mắt nhìn nằng chạy ra ngoài, không khỏi lo lắng chân của nằng: “Mèo Con, muội không sao chứ? Chân có đau hay không?” Nam Qua hỏi.

“Sớm đã hết đau rồi!”. Mèo Con cười tùm tùm nói.

Lan Nhân nói: “Muội mau ngồi xuống, ít đi lại, muốn lấy cái gì ta giúp muội lấy”

Hai người thấy Mèo Con đem sữa đổ vào trong cái siêu, đem sữa đã nấu xong đổ vào trong cái bát. Lại cho vào một quả trứng gà, thuận thực đem lòng đỏ trứng cùng lòng trắng trứng tách ra, lại đem đường trắng cùng lòng trắng trứng để vào người trong bát khuấy.

Chờ sau khi trên mặt sữa kết một lớp váng, Mèo Con cẩn thận ở trên lớp váng phá một cái lỗ nhỏ, chậm rãi đem sữa bên trong đổ vào bát có lòng trắng trứng, cẩn thận không làm hỏng lớp váng sữa kia. Sau đó nằng đem sữa và lòng trắng trứng đã khuấy đều, vớt đi lớp bọt, chậm rãi đổ sữa vào trong cái bát có lớp váng kia. Động tác của nằng rất chậm, xuống tay thực ôn, váng sữa từng chút từng chút di động lên, phủ lên lớp sữa bên trong.

Nam Qua cùng Lan Nhân nhìn này hành động phức tạp này, cảm thấy được sự kỳ thú mới mẻ, trong lòng cũng chờ mong đi rốt cuộc là điểm tâm gì. Sau khi Mèo Con làm xong, lại cầm một cái nồi đến, đem chén nhỏ để vào bên trong nồi, đổ nước vào, để lên bếp từ từ hấp. Sau đó nằng lại đánh một cái trứng gà, cầm lấy bát nhỏ thứ hai tiếp tục làm. Chờ hai bát váng sữa kia xong thì cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nồi trên bếp cũng kịp lúc, Mèo Con dùng chiếc đũa nhấc nhẹ, thấy không có sữa chảy ra, liền lấy nồi xuống, dùng một cái kẹp gấp cái bát kia ra, lại đem một cái bát khác thả vào.

“Đại tẩu, tẩu thử trước xem”. Mèo Con đem bát đến trước mặt Nam Qua.

Nam Qua vội vàng nói: “Không cần, các muội ăn trước đi!”. Nói xong muốn đẩy cho Lan Nhân, Lan Nhân làm sao mà dám lấy. Mèo Con mặt mày run rẩy nhìn hai người: “Đại tẩu, tứ tẩu, hai người không cần nhường qua nhường lại như vậy a? Muội còn đang làm nữa mà! Đại tẩu có thai, để cho đại tẩu ăn trước đi”

Lan Nhân bị Mèo Con gọi một tiếng “Tứ tẩu” làm cho mặt đầy đỏ ửng, thân thủ liền gỡ nằng một cái: “Nói hươu nói vượn!”

Nam Qua ngượng ngùng cười cười, dùng thìa múc một muỗng, thổi nguội rồi dùng, hai mắt không khỏi sáng ngời: “Thật là ngon!”

“Đương nhiên!”. Mèo Con nói, đây là món ăn vặt nổi tiếng ở Quảng Đông, trước kia nằng có nếm qua một lần, liền nhớ mãi không quên, ở trên mạng tìm hiểu tư liệu, ở nhà tự mình làm ăn! Bằng không nằng làm sao có tay nghề tốt như vậy!

Sau khi bát thứ hai chín, Lan Nhân tiếp nhận nếm thử, chỉ cảm thấy mùi hương của sữa xông vào mũi, cho vào miệng thì nhẩn nhạt: “Ngon thật!”

Mèo Con chờ bát của mình nấu chín, liền thỏa mãn cầm lấy ăn.

Nam Qua nói: “Nhưng mà lãng phí nhiều trứng gà như vậy, thật đáng tiếc! Điểm tâm này cũng không thể thường xuyên ăn”. Nói xong nằng tiếc hận nhìn vài cái lòng đỏ trứng.

Mèo Con nói: “Ai nói lãng phí”. Nằng lại cho thêm một cái trứng gà vào trong bát lòng đỏ trứng kia, đem lòng đỏ trứng đánh nát, sau đó cho sữa, đường vào khuấy, sau khi vớt bọt, đổ vào mấy cái bát nhỏ, sau đó lại từ trong phòng bếp lấy một cái chõ lại đây nói: “Chúng ta làm sữa trứng hấp cho cha mẹ, mấy ca ca và tam tẩu ăn”

Nam Qua nhìn cái bát mình vừa ăn được mấy miếng kia, nói: “Nếu không đem món này cho đại ca muội đi? Món này ăn ngon hơn món sữa trứng hấp kia phải không?”

Mèo Con mặt nhẩn mày nhíu nói: “Đại tẩu, tẩu cứ ăn đi. Hôm nay mấy vị ca ca trừ bỏ uống rượu, còn có tâm tư gì mà ăn điểm tâm. Đưa cho bọn họ ăn, cũng là ngu ruốc mẩu đơn, tẩu bỏ được nhưng mà muội luyến tiếc a!”. Nghe lời nói của nằng, làm cho Nam Qua và Lan Nhân cười một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Nam Qua sinh con

Sau khi ba người ăn xong điểm tâm, Nam Qua liền nằm ở trên giường của Mèo Con ngủ trưa, Lan Nhân muốn giúp Mèo Con thu dọn chén đĩa, Mèo Con nói: “Nhân tử tử, tử đi nói chuyện với Chiêu Đệ tử đi, nơi này có muội thu dọn là tốt rồi”

Lan Nhân nói: “Muội không đi sao?”

Mèo Con cười nói: “Muội thu dọn xong rồi mới đi”

Lan Nhân gật đầu nói: “Được, vậy tỷ đi trước”

Tuy nói hôm nay bề bộn nhiều việc, nhưng phòng bếp của Cố gia lại im lặng, bởi vì đầu bếp đều nấu cơm ở bên ngoài, Mèo Con rửa chén đĩa xong, nhìn thấy ba cái lòng đỏ trứng, suy nghĩ thời tiết hiện tại rất nóng, lòng đỏ trứng này phỏng chừng không để được đến ngày mai, vẫn là hiện tại nấu đi? A, hay theo ý ban đầu, làm bánh ngọt đi. Dù sao mọi người luôn luôn thích ăn.

Lúc này ở cửa xuất hiện một bóng dáng, Mèo Con kinh ngạc hỏi: “Gia Bảo ca, tại sao huynh lại ở trong này?”

Tôn Gia Bảo khuôn mặt nhỏ nhắn trưởng hồng hồng nói: “Tiểu Miêu muội muội, còn có cái gì ăn không?”

Mèo Con hỏi: “Huynh đói bụng sao? Chưa ăn cơm trưa sao?”

Tôn Gia Bảo đỏ mặt nói: “Ừ, ta vừa mới cùng bọn Cố Toàn và Liễu Văn Lý đi chơi, đã quên ăn cơm trưa”

Mèo Con vừa nghe không khỏi hỏi: “Tiểu ca của ta đâu? Huynh ấy cũng chưa ăn cơm trưa?”

Tôn Gia Bảo nói: “Cố Toàn đi tìm Cố bá mẫu rồi”

Mèo Con gật đầu nói: “A, như vậy à. Gia Bảo ca, trong đây không có sẵn điểm tâm, huynh muốn ăn cái gì? Ta làm cho huynh”

Tôn Gia Bảo nhìn tình sáng lên nói: “Ta muốn ăn vằn thắn có được không?”

Mèo Con vừa nghe không khỏi có chút khó xử nói: “Nhưng mà nhà của ta không có vỏ bánh vằn thắn, hiện tại làm cũng không kịp. Không bằng ta làm cho huynh một bát canh trứng? Dùng sữa nấu, rất ngon”

Tôn Gia Bảo gật đầu nói: “Được, cảm ơn Tiểu Miêu muội muội!”. Khó trách mẹ hắn nói, có chuyện gì cứ trực tiếp đi tìm Mèo Con muội muội là được!

Mèo Con cười nói: “Cái này có gì mà phải cảm ơn”. Nàng nhóm lửa, ở trên bếp nấu một nồi nước, sau đó đem lòng đỏ trứng đánh ra, cho thêm sữa, đường trắng khuấy đều, phân thành ba bát, đặt ở trên bếp hấp.

Thấy Tôn Gia Bảo ôm bụng, bộ dáng tội nghiệp nhìn lên trên bếp, không khỏi cười lấy từ trong rổ trái cây ra một ít quả son trà nói: “Gia Bảo ca, huynh ăn trước vài cái miếng son trà đi, đây là tứ ca đi hái đấy”

Tôn Gia Bảo rất là đói, hơn hai mươi quả son trà lập tức liền ăn xong, hắn thêm nhỏ rãi nhìn cây son trà ở phía sau Mèo Con, tựa hồ còn muốn ăn.

Mèo Con cười nói: “Đừng ăn, bụng huynh còn đói a, ăn nhiều không cẩn thận lại bị tiêu chảy, một hồi có bánh ngọt ăn rồi”. Nàng giẫm lên trên cái ghế nhỏ, dùng thìa dè cái bánh ngọt, vừa lòng nhấc xuống, tắt bếp.

“Xong rồi”. Nàng đem một chén bánh ngọt đến trước mặt Tôn Gia Bảo nói: “Ăn đi”

“Mèo Con, muội ở đâu?”. Thanh âm Cố Phúc truyền đến.

“Muội ở đây”. Mèo Con nói: “Đại ca, có chuyện gì sao?”

Cố Phúc vào cửa liền nhìn thấy Mèo Con làm bánh ngọt cho Tôn Gia Bảo, không khỏi hơi hơi nhú nhú mày: “Tiểu ngũ và Văn Lý còn chưa ăn cơm, muội có cái gì ăn không?”

Mèo Con chỉ chỉ hai cái bánh ngọt hãy còn nóng nói: “Muội vừa làm xong, chuẩn bị một hồi đem đến cho các huynh ấy ăn !”

Cố Phúc nghe vậy cười cười nói: “Chúng nó đang ở trong tân phòng, muội đem qua đưa cho chúng nó đi”

Mèo Con lắc đầu nói: “Đại ca huynh giúp ta đưa đi đi. Muội muốn chuẩn bị canh giải rượu cho mọi người”

Cố Phúc nghĩ nghĩ nói: “Cũng tốt, lại đây, Gia Bảo, theo ta cùng đi vào tân phòng tìm tiểu ngũ và Văn Lý chơi nào!”

Xem Phim hoạt hình anime online

Tôn Gia Bảo đang ở vui đầu ăn, nghe được lời nói của Cố Phúc, mờ mịt ngẩng đầu, “A” một tiếng, kỳ thật hắn rất muốn ở chỗ này ăn. Nhưng Cố Phúc một phen kéo áo hắn: “Đi thôi! Nam hài tử, ở trong phòng bếp thành bộ dáng gì nữa!”

Mèo Con nhìn hành động của đại ca, hé miệng thú vị cười, lấy một cái nồi nấu thuốc, chậm rãi bỏ thuốc giải rượu vào. Kỳ thật nàng một chút cũng không thích địa phương náo nhiệt, càng không thích cùng người xa lạ nói chuyện phiếm, cho nên nàng mới không chịu đi vào trong tân phòng cùng tân nương nói

chuyện.

Sau khi ăn cơm chiều xong, mọi người liền lục tục ra về, mà có chút thân thích bởi vì ở xa, buổi tối đã bị Cố gia giữ lại, ngủ một đêm ngày mai mới đi. Trong nhà trừ bỏ sân phòng ngoài, từng cái phòng đều ngủ đầy người. Trong phòng Mèo Con kể cả Lan Nhân thì có tổng cộng là năm người. Sau một đêm, sáng sớm hôm sau trời còn chưa sáng mọi người đã rời đi.

Sau đó Cố gia bắt đầu chuẩn bị hành lý cho Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc, Mèo Con cả ngày giặt giũ rồi phơi nắng, đem chăn đệm trong phòng mình tất cả giặt sạch. Vương thị nhìn thấy rất là đau đầu, thật không biết tính tình nhà đầu kia rốt cuộc từ nơi nào mà học được.

Cố Thọ kết hôn được ngày thứ ba, Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc liền trở về phủ Tô Châu, đi phủ Thuận Thiên chuẩn bị tham gia thi hương. Cố Lộc đã ở phủ Tô Châu mở một gian tạp hoá nhỏ, lúc trước Tết, Nhiếp Tuyên từng đáp ứng với hắn sẽ đem một ít hàng hóa hiếm lạ của Nhiếp gia để bán. Vì có sự trợ giúp của Liễu gia cùng Nhiếp gia, cửa hàng của Cố Lộc ở phủ Tô Châu mở rất náo nhiệt.

Cố Thọ sau khi kết hôn xong, vẫn quay về trấn Đông Sơn để quản lý cửa hàng của Cố Lộc trước kia và phụng dưỡng của Tôn gia. Cố Quý lưu lại trong nhà, vừa giúp đỡ việc trong nhà, vừa tiếp tục học hành, chuẩn bị kỳ thi tú tài. Cố Toàn vẫn đi theo Liễu Văn Lý trở về Liễu gia tiếp tục đọc sách.

Mèo Con thì an tâm ở trong tiểu thiên địa của mình, mỗi ngày không phải đọc sách vẽ tranh viết chữ, thì chính là làm chút điểm tâm, cùng Chiêu Đệ làm chút nữ hồng. Từ sau khi trong nhà có thêm Chiêu Đệ, không chỉ có việc nhà giảm bớt không ít, bình thường cũng có thêm một người để chuyện trò! Cuộc sống nhàn nhã luôn trôi qua rất nhanh, đảo mắt liền đến mùa hè, cũng tới thời điểm Nam Qua sinh.

Mèo Con tuy rằng đã có kinh nghiệm từ vài lần sinh trước của Nam Qua, nhưng lần này lại là bất đồng! Mặt nàng trắng bệch ngồi ở trên ghế, Nam Qua đã vào phòng hơn bát canh giờ, nhưng mà lần đầu tiên nàng sinh con, cũng chỉ có hơn năm canh giờ mà thôi. Vương thị đã muốn kiểm chế không được, chạy vào phòng sinh nhìn con đầu.

“Mèo Con đừng như vậy, đại tẩu sẽ không có việc gì!”. Một thanh âm ôn nhu truyền đến, một khối khăn tay mềm mại lau trên mặt của nàng. Mèo Con lúc này mới chú ý đến, bất tri bất giác bản thân đã rơi lệ. Chiêu Đệ thân thủ ôn nhu, ôn nhu nói: “Mèo Con, đại tẩu thân thể tốt như vậy, sẽ không có việc gì!”

Mèo Con lặng im không nói, nàng cần không phải loại an ủi này, mà là muốn nhìn thấy Nam Qua bình yên vô sự. Nàng biết tam tẩu là hảo tâm, nhưng mà nàng hiện tại đã không rảnh đi quan ý tưởng người khác! Nhìn một chậu máu loãng từ trong phòng mang ra, Nam Qua từ kêu thảm thiết, đến rên rỉ, hiện tại đã muốn lâm vào trạng thái nửa hôn mê, lòng của nàng càng sốt ruột, phụ nữ cổ đại sinh sản, giống như là đi dạo quỷ môn quan một vòng!

Không biết qua bao lâu, Mèo Con hoảng hốt nghe được một tiếng khóc nỉ non, thanh âm vui sướng mà mỗi một của bà mẹ cùng Vương thị, Mèo Con rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Sinh rồi!” Chiêu Đệ vui sướng nói: “Sinh rồi! Đại tẩu sinh một bé trai!”

Mèo Con đứng dậy hướng trong phòng chạy đến, lại bị Chiêu Đệ ôm lấy nói: “Mèo Con, muội là một cô nương còn chưa xuất giá, chạy vào phòng sinh là điềm xấu!”

Mèo Con quay đầu lại cười nói: “Đúng, là muội cao hứng mà quên mất, muội đi làm cho đại tẩu ít trứng đường đỏ”

Chiêu Đệ thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiểu cô này bình thường nhìn nũng nịu, cả ngày cười tủm tỉm, cũng không thấy nàng có tính tình gì, chỉ khi nào kiên quyết, ai cũng khuyên không được!

Nam Qua lần này sinh rất nguy hiểm cũng thực vất vả, nhưng đứa trẻ sinh ra, cũng thật khỏe mạnh, tiếng khóc cũng to. Cố Tứ Ngu mặt mày hớn hở ôm cháu trai đang hoa tay múa chân, tiểu oa nhi một quyền đánh thật mạnh vào mắt hắn, Cố Tứ Ngu không giận lại cười nói: “Vừa nhìn thấy cũng biết là một tiểu tử khỏe mạnh! Tốt! Thật tốt quá rồi!”. Nói xong hung hăng hôn cháu trai một ngụm.

Tiểu oa nhi phỏng chừng là bị ông nội làm đau, lên tiếng khóc rống lên, Mèo Con thấy đau lòng, vội vàng ôm lấy cháu: “Cục cưng ngoan, cô cô thương con”. Nàng ôn nhu hát một bài đồng dao, một tay ôm cháu, một tay trấn an vuốt lưng của hắn.

Tiểu bảo bảo ở trong lòng ngực mềm mại của cô, chỉ chốc lát liền nhắm mắt ngủ! Cố Tứ Ngu thấy con gái thuần thực ôm cháu trai, miệng cười đến không khép lại được!

Vương thị nói: “Tứ Ngu, chàng nói đi, nên đặt tên gì cho thằng bé?”

Cố Tứ Ngu nói: “Vẫn là chờ lão đại trở về, để hắn tự đặt tên cho mình đi! Ta không biết chữ nhiều, làm sao có thể đặt được cái tên hay?”

Cố Quý yêu thương nhìn cháu mình nói: “Cha, nói cũng không thể nói như vậy. Đứa trẻ này đã là con cháu ruột thịt của Cố gia ta, đương nhiên là phải để cho ông nội người đặt tên chứ”

Cố Tứ Ngu sờ sờ râu của mình nói: “Ừ, đợi ta suy nghĩ, vài ngày sau hãy nói lại”

Mèo Con nói: “Chúng ta trước hãy đặt cho cục cưng một cái nữ danh đi”

Cố Quý nhìn bộ dáng tiểu muội ôm cháu, trêu tức nói: “Gọi là Cầu Nhi như thế nào? Nhà chúng ta có một Tiểu Miêu, cũng nên có thêm một Cầu Nhi nhi?”

Mèo Con nhìn Cố Quý xem thường một cái: “Ca ca xấu xa!”

Vương thị vừa nghe nói: “Cầu Nhi tên này được! Tên càng xấu, đứa trẻ lại càng dễ nuôi, chẳng xem Mèo Con mới trước đây thân mình yếu như vậy, không phải hiện tại cũng bình an lớn lên như vậy sao? Ủ, được, gọi là Cầu Nhi!”

Mèo Con vừa nghe, thiếu chút nữa tưởng thật, vội vàng phản đối nói: “Không được a! Mẹ, cái tên Cầu Nhi này thật khó nghe a! Người khác vừa nghe tên của con rồi đến tên cháu của con, còn tưởng rằng là chó mèo đánh nhau”

Nàng gặp Vương thị về mặt không cho là đúng, vội vàng quay đầu lại tìm kiếm sự trợ giúp của cha: “Cha, không cần đặt, cái tên Cầu Nhi này thật khó nghe a! Lại nói đường ca nhà nhị thúc cũng gọi là Kim Cầu, Ngân Cầu”

Cố Tứ Nguru nghĩ nghĩ nói: “Không bằng gọi là Trụ Từ (cây cột)? Trụ Từ khỏe mạnh, tương lai chúng ta còn phải trồng cây vào nó và cha nó, trở thành trụ cột trong nhà!”

“Đúng!” Mèo Con bật người gật đầu nói: “Gọi Trụ Từ rất dễ nghe! Rất dễ nghe!”

Vương thị bĩu môi, cực kỳ không cho là đúng.

Mẹ của Nam Qua, sau khi nghe được Nam Qua sinh một bé trai, liền khê cần môi lấy một cây trăm bạc của mình đem làm thành một đôi vòng bạc tặng cho cháu ngoại, trước đó ba ngày đã sớm chuẩn bị xong yếm nhỏ.

Vương thị cực kỳ nhiệt tình chiêu đãi vợ của Xuyên Từ, cùng nàng uống trà, sau đó mới dẫn nàng đi thăm con gái. Trong phòng Nam Qua vừa lúc cùng Chiêu Đề và Mèo Con nói đùa, trong phòng đã đề tượng “Kháng công”, “Kháng mẫu”, phía dưới còn có quần áo để cứng. Nam Qua thấy mẹ đi vào, không khỏi hơi kinh ngạc, vội đón tiếp vợ của Xuyên Từ.

Vợ Xuyên Từ thấy con gái tuy rằng nhìn thân thể suy yếu một chút, nhưng tinh thần không tệ, người cũng béo rất nhiều, không khỏi lau nước mắt: “Nam Qua, thân thể con khỏe không?”

Mèo Con cùng Chiêu Đề liếc mắt một cái, liền đứng dậy cười nói: “Bá mẫu, người cùng đại tẩu nói chuyện đi, chúng con đi pha trà cho người”

“À”. Vợ Xuyên Từ liền thanh gật đầu nói cảm ơn.

Mèo Con ra khỏi phòng, không khỏi hít sâu một hơi, ở trong phòng một tháng không thể hít thở khí trời, không thể gội đầu, không thể tắm rửa, không thể thay quần áo, nàng thực bội phục đại tẩu, nếu là nàng thì đã sớm phát điên rồi! Ủ, hôm nay nấu canh gà, không bằng đi nấu cho đại tẩu mì gà ăn đi?

Ở bên ngoài phòng sinh có một cái hương án, thờ phụng Bích Hà nguyên quân, Quỳnh Tiêu nương nương, Thôi Sinh nương nương, Tống Từ nương nương, Đậu Chấn nương nương... tất cả là mười ba vị thần. Trước lư hương có một đĩa gạo kê, giả cảm nên có một đôi “Tiểu song bao”, phía dưới đồng tiền vàng, nguyên bảo, đậu phụ phơi khô... dùng để cúng thần thổ địa.

Thân thích Cố gia đến không ít, đều đang nghị luận nói: “Nam Qua này thật là có phúc khí! Chúng ta sinh con trai, người nào không phải qua ba ngày đã phải xuống giường? Nàng cư nhiên còn có thể nằm đến một tháng!”

“Cũng đúng! Người ta là con dâu hầu hạ mẹ chồng, còn nàng? Không chỉ có mẹ chồng, em dâu hầu hạ nàng, ngay cả em gái của chồng cũng phải hầu hạ, đây mới là phúc khí!”

“Cũng đúng thôi! Nghe nói lão đại của Cố gia đi thi cử nhân, nếu có thể thi đậu, chắc chắn, nàng chính là nương tử của cử nhân!”

“Đúng! Bất quá một đứa con dâu mua về nuôi từ nhỏ, ai ngờ nàng hiện tại phúc khí có thể lớn như vậy! Cho nên mới nói, đây đều là mệnh!”

Mèo Con cười khỏ nghe mọi người lú lú nhàn nhàn toái ngữ. Sau đó xuống bếp làm cho đại tẩu một bát trứng tôm lột và mì gà, lại hấp một đĩa bánh sữa, cắt một trái táo, lại pha thêm một ly trà nhỏ, bày thêm bánh kẹo, xong xuôi mới mang đến phòng sinh.

“Bá mẫu, người uống trà đi!”. Mèo Con đem một ly trà hạch đào nồng đậm đến trước mặt vợ Xuyên Từ, lại đem bánh kẹo cho nàng ăn. Sau đó lấy chuẩn bị bữa trưa cho Nam Qua, một bát trứng tôm và mì gà, một đĩa bánh sữa, còn có mấy món khác.

Vợ Xuyên Từ thấy Mèo Con dụng tâm chăm sóc Nam Qua như thế, không khỏi lời kéo tay nàng nói: “Tiểu Miêu, thật sự cảm ơn con đã chiếu cố Nam Qua! Thật vất vả cho con”

Mèo Con cười nói: “Bá mẫu, con từ nhỏ đã do đại tẩu chăm sóc đến tận bây giờ, hiện tại đại tẩu sinh cháu cho con, con vui vẻ không kịp, chỉ là thuận tay giúp đại tẩu mà thôi, làm sao mà tính là vất vả?”

Vợ Xuyên Từ nghe xong, liền thanh nói: “Đúng, đúng, con nói rất đúng!”

Nam Qua nhìn bát trứng thơm ngào ngạt kia, có chút bất an nói: “Mèo Con, hôm nay như thế nào lại là gà nữa, mấy ngày nay tẩu đã phải ăn ba con gà, có phải hay không ăn nhiều quá? Tẩu cũng phải bệnh nặng giữ”

Mèo Con cười nói: “Tẩu tẩu, gà này là trong nhà nuôi, muối đều nuôi hơn một năm, chính là đợi đến khi tẩu ở cữ làm cho tẩu ăn, tẩu cứ yên tâm ăn là

được!”

Nam Qua nghe xong hốc mắt đỏ lên, vợ Xuyên Từ thấy Mèo Con như vậy, mới chân chính yên lòng, lau nước mắt nói: “Con gái của ta, con thật sự là hảo phúc khí, có thể tìm được một gia đình tốt như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Cô Phúc trúng cử

Sau khi ăn xong mì tẩy tam, Vương thị đi vào nói: “Thân gia, tắm rửa sắp bắt đầu rồi, chúng ta đều đi ra ngoài đi!”. Nói xong liền ôm lấy tiểu Trạ Từ ra bên ngoài.

“Được!”. Vợ Xuyên Từ một tay cầm hai hạt ngân hoa sinh, một tay cầm một chuỗi đồng tiền, đi theo Vương thị cùng Mèo Con đi ra đi. Kỳ thật việc tắm ba ngày này mới đến chủ yếu là họ hàng thân thích, Cô gia cũng không chuẩn bị gì cho lớn, nhưng mà không có biện pháp thân thích trong nhà thật sự nhiều lắm, ở nông thôn ít việc, gặp được loại sự tình này, mọi người liền không hèn mà cùng đều lại đây giúp vui.

Bên ngoài đã thực náo nhiệt, thấy Vương thị đem đứa nhỏ ôm ra, mọi người vội vàng chồm lên. Mèo Con tiếp nhận tiểu Trạ Từ, để cho thân thích bằng hữu nhìn đứa trẻ. Vương thị bắt đầu, đổ vào trong cái chậu một ít nước, thả một đồng tiền vào. Sau nó nhóm nữ quyến bên này cũng từng người từng người thả vào trong nước, phần lớn thả vài đồng tiền hoặc là quế nguyên, táo đỏ, đậu phộng linh tinh các loại quả may mắn để trong một cái đĩa.

Mỗi người đều đem ra đồ vật này nọ, bà mẹ liên tục nói lời chúc mừng. Vợ Xuyên Từ cũng thả một chuỗi một trăm đồng tiền vào. Mèo Con cũng thả vào mười đồng tiền vào, không phải nằng keo kiệt, không muốn cho nhiều, mà là mấy thứ này cuối cùng đều là cho bà mẹ, vậy cần gì để vào thứ quý giá?

Xem Phim hoạt hình anime online

Sau khi mọi người đã bỏ đồ vật vào xong, bà mẹ liền lấy chày đảo trong thùng, nói: “Một quấy hai quấy lại ba quấy, ca ca dẫn đệ đệ chạy. Bảy mươi đứa, tám mươi đứa, đứa to khỏe, đứa bướng bỉnh, đều khóc khò hề đến rồi!”. Sau đó mức nước trong thùng tắm cho đứa trẻ. Trạ Từ nhất thời bị nước lạnh, oa oa khóc rống lên. Mọi người đều khen ngợi: “Đứa nhỏ này khóc cũng thật vang ! May mắn !”

Mèo Con khỏe miệng run rẩy, cho dù hiện tại là nắng gắt cuối thu, đứa nhỏ này gặp nước lạnh có thể không khóc sao? Nhìn Trạ Từ oa oa khóc lớn, nằng hoảng hốt thấy được tình cảnh của hai đứa trẻ đã mất trước kia, chúng nó cũng đã tắm ba ngày xong, nằng cũng ôm qua, nhưng mà sinh mệnh đứa trẻ rất yếu ớt! Nhất là đứa trẻ ở cổ đại, khó trách mẹ từng nói qua, nằng còn có ba vị ca ca chưa gặp mặt ! Mà mọi người đối với đứa trẻ chết non, cũng đều không mấy để tâm.

Bà mẹ vừa tắm, vừa nói: “Trước gội đầu, làm vương hầu; sau tẩy thất lưng, một đời lại so với một đời cao; lại rửa đản, làm tri huyện; lại rửa cầu, làm tri châu”(*)

(*)Cái ấy của các bé trai đấy các nàng! Hãy thông cảm cho ta vì không có đủ vốn liếng mà dùng a, nên ta để nguyên âm Hán Việt! =.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng mà Mèo Con không thể không thừa nhận, nước này tuy rằng thực bẩn, mà ca từ này cũng thực 囍, nhưng là loại cảm giác náo nhiệt này, ở hiện đại không thể cảm nhận được.

Từ khi bà mẹ bắt đầu tắm, đến chải đầu, tắm toàn thân, cuối cùng dùng một gốc cây hành. Hướng trên người nhẹ nhàng đánh tam cái, cầm khóa đầu, quả cân, mỗi thứ giống nhau, miệng đều không ngừng nói lời may mắn. Sau đó bảo mọi người đeo khóa vàng, khóa bạc lên người đứa trẻ, cuối cùng dùng một cái gương nhỏ chiếu chiếu lên người đứa trẻ, nói: “Dùng bảo kính chiếu chiếu, ban ngày cùng đêm khuya đều yên bình”

Trạ Từ theo động tác của bà mẹ, càng khóc to hơn, chờ một câu cuối cùng: “Núi có hoa, hoa lái, hoa đào, hoa hạnh, hoa hồng, văn hương ngọc, hoa ban mọc thừa thốt...”. Sau khi nói xong, Vương thị ôm lấy tiểu Trạ Từ, vừa vỗ vừa nói: “Cháu ngoan của ta, đừng khóc !”

Sau đó bà mẹ đem tượng của mười ba vị thần tiên, cùng với thổ công, tất cả đều lấy xuống, để ở trong viện thiêu, dùng chiếc đĩa đồng khêu khêu tượng Kháng Công, Kháng Mâu, nói: “Kháng Công, Kháng Mâu gốc họ Lý, đem đến con cái cho mọi người, đưa nam nhiều, đưa nữ ít”

Mèo Con nghe xong liền mím cái miệng nhỏ nhắn, những lời này làm cho nàng phi thường khó chịu.

Sau khi bà mẹ thiêu hồng bao xong, đặt ở dưới đệm chân của Nam Qua, bảo thần tiên này nọ canh giữ ở đầu giường, phù hộ người lớn cùng đứa trẻ bình an khỏe mạnh. Sau đó bà mẹ bà hướng Vương thị chào, Vương thị lấy một lượng bạc tiền thưởng cho bà mẹ, bà mẹ đem theo đồ đạc trong thùng tắm lúc này gom về hết, ngay cả hương đốt còn dư cũng không để lại, toàn bộ lấy về hết.

Nghe bà mẹ này thật đúng là kiếm được nhiều tiền a! Mèo Con mỗi lần nhìn bà ta mỗi lần đều giống như là châu chấu càn quét, đã cảm khái mà suy nghĩ.

Sau khi buổi lễ chấm dứt, Vương thị đưa họ hàng thân thích ra cửa, Mèo Con ôm đứa nhỏ vào trong phòng. Nam Qua bởi vì mệt mỏi mà đang ngủ. Mèo Con cười cười, khinh thù khinh cước đem trang sức vàng bạc trên người tiểu Trụ Tử lấy xuống toàn bộ, đặt ở trong tiểu hà bao, sau đó đem nó để bên cạnh Nam Qua. Đứa trẻ ăn uống no đủ, đã muốn ngủ. Mèo Con cầm lấy một chậu tã bẩn đi ra ngoài.

“A, Miêu Nhi, hôm nay lại đến đây giặt tã? Thực chịu khó !”. Mấy phụ nhân trong thôn cùng nhau giặt quần áo cười chào hỏi nàng.

“Đúng vậy, thăm thăm”. Mèo Con buông thùng gỗ, lấy tã ra giặt. Tuy rằng tiểu Trụ Tử mới sinh ba ngày, nhưng mà tã lại dùng thật nhiều, may mắn trước đây nàng may rất nhiều.

“Chiều Đệ nhà con đâu? Nàng như thế nào không đến giặt? Để cho em chồng đến giặt tã của trẻ con !”

“Tam tẩu cũng có con, đang dưỡng thai”. Mèo Con cười cười nói: “Lại nói tã của trẻ con cũng không bẩn, con giặt cũng không có việc gì”

“Nhà con thật sự là may mắn, Nam Qua sinh con trai không nói, ngay cả Chiều Đệ cũng có con, lão Cố nhà con lại có dịp được ôm cháu!”

“Đúng vậy!” Mèo Con cười thực vui vẻ, tam ca thật đúng là ra sức ! Chiều Đệ tỷ nhanh như vậy đã có thai.

“Chắc chắn, Miêu Nhi chính là nhu thuận như vậy!”

“Đúng nha! Nha đầu nhà ta còn không bằng nàng, có được một nửa nhu thuận như nàng là tốt rồi!”

Mèo Con mỉm cười không nói, cúi đầu ra sức tẩy quần áo. Cái gì gọi là khác nhau, đây chính là sự khác nhau! Nàng cùng những người này chỉ sợ vĩnh viễn không có khả năng nói chuyện nhiều a. Ai, mấy ngày nay luôn giặt tã, tay đều giặt đến thô ráp, ừm, chờ hôm nay trở về, hảo hảo làm chăm sóc lại.

Ngay tại lúc nàng đang giặt quần áo: “Miêu Nhi! Miêu Nhi!”. Thanh âm thanh thúy của Hồng Lăng từ rất xa truyền đến, Mèo Con không khỏi tò mò ngẩng đầu, sự tình gì mà làm cho nàng gọi cao hứng như vậy?

“Là nha đầu Mạc gia đi? Cần gì gọi lớn như vậy, toàn bộ thôn chỉ nghe đến thanh âm của nàng!”

“Cũng đúng, tuổi tác lớn như vậy, cả ngày điên điên khùng khùng, cũng không biết thu liễm, tương lai như thế nào tìm được nhà chồng?”

“Ai yo, ta nói các người nghe, nha đầu kia đã được hứa gả rồi”

“Người nào?”

“Nghe nói là làm thiếp một nhà giàu, là ca ca nàng giới thiệu, nghe nói trong nhà có rất có tiền”

“Thật hay giả? Mạc gia chỉ có một đứa con gái, lại đem nàng gả cho người khác làm thiếp?”

“Hừ, Mạc gia hiện tại cũng không phải là do bọn Đại Tráng làm chủ, mà là do con trai lớn của bọn họ, vợ lão đại nhà bọn họ có nhiều con gái như thế, còn cần một muội muội sao?”

Mèo Con nghe các nàng nói chuyện, khẽ nhú mày, lúc này Hồng Lăng chạy tới trước mặt nàng nói: “Miêu Nhi, mau về nhà đi! Tỷ còn giặt quần áo cái gì !”. Nói xong kéo nàng đi.

“Làm sao vậy? Hồng Lăng? Ta sắp giặt xong rồi”. Mèo Con đương nhiên không có khả năng đem một đồng tã quăng ở đây, đây chính là nàng vất vả may được !

“Ai, ta nói cho tỷ hay, đại ca cùng Ngọc ca của tỷ đều thi đậu rồi! Mẹ của tỷ bảo ta gọi tỷ mau trở về !”. Hồng Lăng hưng phấn hét chói tai nói.

Mèo Con gật gù đầu: “A. Muội chờ ta một chút, ta lập tức xong”. Nàng thân thủ đem cái tã cuối cùng giặt sạch.

Lời Hồng Lăng vừa dứt, người giặt quần áo bên hồ, liền giống như nổ tung, đều nói:

“Trời ạ! Miêu Nhi, con mau về nhà ! Nhà con có người làm cử nhân!”

“Đúng vậy! Ta giúp con giặt mấy thứ còn lại !”

“Ai nha! Nam Qua hiện tại không phải là vợ của cử nhân sao? Thật sự là hảo phúc khí !”

“Ai, ta nhìn Phúc Nhi từ nhỏ chính là một đứa trẻ có phúc khí!”

“Nam Qua cũng là một người có phúc khí! Vừa mới sinh con trai, lập tức liền trở thành vợ của cử nhân!”

“Miêu Nhi, tỷ không vui sao?”. Hồng Lăng thấy Mèo Con không có biểu tình gì, không khỏi có điểm kinh ngạc hỏi.

“Vui chứ!”. Mèo Con cười tủm tỉm nói: “Đại ca của ta thi đậu cử nhân, ta như thế nào không vui?”

“Vậy vì sao tỷ không cười?”. Hồng Lăng cảm thấy được nàng lạnh nhạt không bình thường.

Mèo Con nói: “Ta không phải đang cười sao? Đi thôi, đừng miên man suy nghĩ, chúng ta về nhà đi!”. Cố Phúc trừng cừ nhân nàng đương nhiên vui vẻ, nhưng mà bảo nàng phải cười to, mừng rỡ như điên, đó là không có khả năng, nàng chịu ảnh hưởng giáo dục kiếp trước quá sâu, bảo nàng trước mặt người ngoài thoải mái cười to, đó là không có khả năng! Lại nói nàng cực kì tin tưởng đại ca sẽ thi đậu, thi đậu rồi thì con đường làm quan của đại ca chỉ mới bắt đầu mà thôi!

Chờ lúc Mèo Con về tới nhà, vài vị ca ca đều đã đã trở lại, nhị ca còn mang theo một chuỗi pháo dài trở về, đang ở cửa đốt pháo. Mèo Con nhìn chuỗi pháo đang nổ, chung quanh lại toàn tàn hoa màu hồng, Cố Thọ thấy bộ dáng sợ hãi của tiểu muội, cười lớn ôm lấy nàng lần thùng gỗ tiến vào trong nhà.

Chiều Đệ vội vàng chạy ra, tiếp nhận thùng gỗ: “Mèo Con muội đã về, đại ca đã trúng cử!”

Mèo Con gật gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười: “Muội biết, Hồng Lăng đã nói với muội!”

Lúc này Cố Tứ Ngưu từ trong phòng lấy ra một bao lì xì thật to đem cho người báo tin, Vương thị cảm một ít đồng tiền phân phát cho tiểu hài tử đến nhà, mọi người trên mặt lộ vẻ thoải mái ý cười!

Thôn trưởng cười ha ha nói: “Hai mươi năm rồi, thôn chúng ta rốt cục lại có thêm một vị cử nhân!”

Mèo Con bị thanh âm hỗn độn làm cho đau đầu, bèn đi vào trong phòng của Nam Qua, tiểu Trụ Tử đang ở trong phòng lớn tiếng khóc, Nam Qua đang luống cuống tay chân ôm đứa nhỏ đó, trong phòng ngồi đầy người, tất cả đều là tiền đến chúc mừng nàng. Sau khi Mèo Con chào hỏi từ người xong, liền yên lặng ôm đứa nhỏ lui ra. Nói đến cũng khéo, đứa nhỏ vừa được nâng ôm trong lòng liền ngừng khóc, dần dần im lặng.

“Nam Qua, Miêu Nhi nhà con thật đúng là ngoan ! Xem bộ dạng ôm đứa trẻ kia, thật là thuần thực !”

“Đừng vậy! Cháu trai cũng chỉ thích cô cô ! Bà xem, vừa được cô cô ôm vào lòng, liền ngừng khóc!”

Nam Qua trên mặt lộ vẻ thỏa mãn. Mèo Con cũng từ đáy lòng vì đại tẩu mà cao hứng. Nàng ôm đứa trẻ, cười về đến phòng mình, tiểu Trụ Tử tuổi còn nhỏ, trường hợp náo nhiệt như vậy có thể sẽ làm nó bị kinh động. Vẫn là đến địa phương thanh tịnh một chút.

Đợi đến tối, người đến chúc mừng tản đi, Mèo Con mới biết được, nguyên lai là người Liễu gia biết trước mới vội vàng báo người đến báo cho Cố gia, còn nếu chờ công báo thì hai ngày sau mới có thể đến. Mà Cố Phúc cùng Trần Quân Ngọc tết năm nay cũng không quay về phủ Tô Châu, mà bọn họ phải trực tiếp đi kinh thành, chuẩn bị năm sau thi xuân.

Cố Tứ Ngưu hút tẩu thuốc nói: “Đợi đến khi Phúc Nhi thi đậu tiến sĩ, cuộc sống hằng ngày của nhà chúng ta có thể tốt hơn rồi! Lộc Nhi, ngày mai con mang theo Toàn Nhi trở về trong phủ thành đi, bảo nó tiếp tục cố gắng học hành. Thọ Nhi thì lưu lại trong nhà vợ vài ngày, vợ con đang có thai, con nên chiếu cố nhiều một chút. Quý Nhi thì đi vào trấn xem cửa hàng của nhị ca con”. Hắn nhìn mấy người con trai xung quanh liếc mắt một cái nói: “Các người xem bộ dạng các người kia, đại ca vừa thi đậu, liền cao hứng như vậy, một chút tâm trí đều không có, còn không bằng tiểu muội của các người !” (Cái nhà thiên vị thôi rồi! =.=)

Mèo Con ôm tiểu Trụ Tử buồn cười không thôi, rõ ràng phụ thân cũng là thực vui vẻ, nhưng mà người chính là thích nói mát, bất quá phụ thân nói cũng đúng, đại ca thi đậu cử nhân, trong nhà cũng tốt hơn. Nhưng mà nàng không thể làm mất mặt tẩu kia nha! Dù sao đây chính là nàng vất vả may được, chờ tam tẩu sinh con ra, còn có thể lại dùng !

Trong nhà vẫn là do Cố Tứ Ngưu làm chủ, lời hắn nói, con cái không dám không nghe, sáng sớm hôm sau, liền ngoan ngoãn trở về chỗ của mình. Hai ngày sau, công báo trúng cử của Cố Phúc đưa tới, Cố gia thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tuy biết Liễu gia sẽ không nói bậy, nhưng mà không thấy được công báo sẽ còn lo lắng. Cố Tứ Ngưu đem lì xì cho người báo tin.

Việc Lão Hòe thôn có hai vị cử nhân, đã sớm truyền khắp toàn bộ Đông Sơn trấn, mọi người biết tin, đều chuẩn bị đại lễ đến cửa tặng cho Cố gia, mặc cho Cố Tứ Ngưu mở miệng từ chối, cũng đều đem đến, chỉ mong kiếm được chút lợi lộc. Còn có không ít thân bằng hữu hảo, không cần lợi lộc gì, đem bạc đến nhà, chỉ nói là cho Cố Phúc thượng kinh.

Cố Tứ Ngưu cùng Vương thị nói năng khản cổ, ngay cả mồm mép đều dùng hết ra, cuối cùng những người đó đành đem tiền trở về. Chủ thuê phòng của Cố Tứ Ngưu ở trong trấn là Đồng Tam, cũng dọn sẵn phòng, bảo người Cố gia ở lại, Cố Tứ Ngưu liền thanh nói không cần, người nọ để lại khế ước mua bán nhà liền đi. Bị Cố Tứ Ngưu gậy gao ngăn lại, hai người đưa đẩy nửa ngày, Đồng Tam cuối cùng cũng chịu lấy một trăm lượng bạc.

Mất đi có Nam Qua ở cữ, lại lấy có Chiều Đệ an thai, người tìm đến nhà các nàng không nhiều lắm, Mèo Con cả ngày tránh ở trong phòng, mới thoát được một kiếp.

Chờ sau khi trận gió này thổi qua xong, Cố Tứ Ngưu cùng Vương thị đều mệt mỏi gầy hần một vòng, la hét chịu không nổi mãi! Mèo Con cũng thực đồng tình cho phụ huynh nhà mình, nhưng là không có biện pháp, cổ đại chính là một cái xã hội coi trọng nhân tình, nhất là loại thời điểm mất cảm này, lại không thể đắc tội với người!

Nam Qua, Chiều Đệ cùng Mèo Con tuy rằng được rảnh rỗi, nhưng mà cũng cố gắng nhanh chóng may vá quần áo cho Cố Phúc và Trần Quân Ngọc, thi đậu cử nhân thì không thể so với lúc thi đậu tú tài được. Lại nói, mùa đông ở kinh thành còn lạnh hơn ở Giang Nam.

Liều giáo thụ bảo người ta chuẩn bị một ngàn hai bạc ròng, đặt mua lông la quần áo, bảo Cố Lộc mang theo bốn gã sai vặt, bốn con ngựa tốt, sáu nha

đầu đi lên kinh thành gặp hai người họ. Cũng bảo Cố Lộc nói cho hai người về phương diện tiền bạc không cần tiết kiệm, chỗ nào cần tiêu thì tiêu, nhưng bình thường đọc sách cũng không được lơ lửng.

Liều phu nhân sợ kinh thành đông hồng liễu lục, làm mất hai người mê mang trong vàng son ngập trời, nhất là lo lắng Trần Quân Ngọc bị người khác dụ dỗ đến mê muội. Mà Liều giáo thụ lại đặc ý dào dạt nói với nàng: “Không sao! Nếu luận mỹ nhân hương, kinh thành làm sao bằng Giang Nam của chúng ta? Ta sớm đã bảo Trí Viễn dạy bọn chúng một ít kiến thức rồi!”

“Cái gì?! Chàng bảo Trí Viễn dẫn con rể, đệ tử của chàng đi đến địa phương nào?”. Liều phu nhân vừa nghe liền hồn dỗi: “Thành thật nói mau, chàng có từng đến đó chưa?”

Liều giáo thụ sau khi nói xong, liền tự biết nói lỡ lời, nghe thấy vợ đại nhân hồn dỗi, cười khổ liên tục thờ dài, đỡ dành phu nhân không thôi.

Ngày Cố Lộc đi kinh thành, trừ bỏ Nam Qua cùng Chiêu Đệ ra, mọi người trong Cố gia đều vào trong phủ thành tiền hấn, trong bọc hành lý của Cố Lộc, tất cả đều là đồ mới mà Mèo Con và mọi người gấp gáp chuẩn bị, còn có mấy phong thư Cố Quý viết. Sau khi Cố Lộc nghe xong Cố Tử Ngu dận dò, Vương thị lái nhai, liền bước lên thuyền rồi đi. Nhìn bóng dáng nhị ca đi xa, Mèo Con có dự cảm tương lai Cố gia có lẽ sẽ có một biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ngày mùa hè 1

“Mùa xuân hoa hạnh nở, trong mưa hái trà vội, mùa hạ hoa sen đứng đưa, tiếng tỳ bà thánh thót vang, thuyền nhỏ đang trôi, tiếng ca nhẹ cất. Trên cầu ngắm vàng trắng, trên cầu ngắm vàng trắng ~ . Mùa thu hoa quế nở, đình viện thanh vắng, mùa đông hoa mai nở. . .”

Trong bụi hoa, Xuân Nha dẫn theo hai tiểu nha hoàn ở trong bụi hoa linh hoạt hái lấy những nụ hoa đang chớm nở, tiểu nha hoàn vừa ca hát, vừa hái nụ hoa, cười đùa âm ỉ. Bên ngoài bụi hoa, Thu Thực dùng một cái thùng gỗ giã nát hoa tường vi, rồi cho vào vải dẹt vắt lấy nước, sau đó dùng vải dẹt ngâm vào chất nước màu đỏ đậm này.

Mèo Con cầm trong tay một bàn chải nhỏ, cầm giấy Tuyên Thành năm cũ ngâm vào trong nước hoa đào, cổ tay áo xoắn lên một chút để lộ ra cổ tay trắng nõn như tuyết, những ngón tay thon thả với móng tay xinh xinh màu cánh sen. Sau mấy lần ngâm rồi bảo nha hoàn đem giấy đến trong vườn hong khô. Còn nhớ rõ năm đó ở trường học, lúc nước trà thấm vào giấy Tuyên Thành, có học sinh bắt chước cổ nhân, dùng hoa nước làm nguyên liệu nhuộm giấy Tuyên Thành, không thể tưởng được hiện tại chính mình cũng làm như thế

“Cô cô, cô cô!” Mèo Con đột nhiên bị người khác ôm lấy hai chân, nàng cúi đầu nhìn thấy, một tiểu nam hài khoảng bốn năm tuổi, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng đang chu ra, ngửa đầu ủy khuất nhìn nàng.

“Tiểu Trụ Từ, sao con lại đến đây? Bài tập hôm nay làm xong chưa”. Mèo Con buông xuống bàn chải, ngồi trên ghế, ôm lấy tiểu nam hài.

Tiểu Trụ Từ vui đầu vào lòng ngực mềm mại thơm thơm của cô, làm nũng nói: “Cô cô, giúp con luyện chữ đi! Con không muốn một mình viết”

Mèo Con dờ khóc dờ cười ôm cháu trai: “Sau này tiểu Trụ Từ đi thi, cũng muốn cô cô ngồi ở bên cạnh con sao?”

Tiểu Trụ Từ lắc lắc thân mình phiê đô đô nói: “Không đi, không đi! Con chỉ muốn cô cô ở bên cạnh con”. Nói xong, đầu nhỏ lại cọ cọ cổ của nàng: “Cô cô, ôm một cái!”

“Được được, ta cùng con đi luyện chữ”. Mèo Con bị tiểu Trụ Từ bám không tha, đành liên thanh đáp ứng. Tuy nói năm nay, trong nhà có thêm không ít cháu, nhưng chỉ có tiểu Trụ Từ là một tay nàng chăm sóc. Bốn năm trước sau khi đại ca thi đậu cát sĩ xong, mẹ liền đem sự tình trong nhà toàn bộ giao cho đại tẩu, để cho nàng thành nữ chủ nhân trong nhà.

Sau khi đại tẩu trông nom, bận rộn rất nhiều, đều không có thời gian chiếu cố con của mình. Tiểu Trụ Từ trên danh nghĩa là Vương thị cháu cố, kỳ thật từ nhỏ đến lớn, mọi việc của hắn, đều là một mình Mèo Con lo lắng. Nói là cháu mình, kỳ thật cũng không khác gì con của mình.

Tiểu Trụ Từ cười ôm cổ Mèo Con, chu miệng hôn lên mặt nàng hai cái: “Cô cô ôm”

Mèo Con nheo cái mũi nhỏ của hắn nói: “Con heo mập, ta còn ôm không nổi con, lại đây, tự mình đi đi”. Nói xong đem hắn thả xuống dưới, nắm tay hắn đi về thư phòng. Từ lúc Cố Phúc thi đậu cát sĩ, hiện tại đang làm việc trong Hàn Lâm viện, thì mấy đứa trẻ trong nhà càng phải cố gắng học hành. Tiểu Trụ Từ tuy rằng mới năm tuổi, nhưng mà đã đi học được gần một năm. Đối với tuổi thơ đáng thương của mấy đứa trẻ trong nhà, nàng tuy rằng rất đồng tình, nhưng cũng vô pháp phản đối, dù sao nàng cũng biết, phụ thân là vì tốt cho mọi người.

Xem Phim hoạt hình anime online

Nếu phải giúp tiểu Trụ Từ luyện chữ, như vậy Mèo Con cũng không thể đi đến thư phòng của mấy đứa trẻ, chỗ đó còn có thầy giáo và vài tên sai vặt. Mèo Con dẫn hần trở về thư phòng của mình. Trước bảo tiểu Trụ Từ lấy sách ra, giúp hần ôn tập nội dung thầy giáo đã dạy, sau đó từ tiếng từ tiếng chỉ dạy hần học, sau đó mới buông tay để hần tự viết chữ. Xuân Nha giúp đỡ tiểu thiếu gia dọn giấy bút xong, bày bảng chữ mẫu ra, hầu hạ hần ngồi xuống luyện chữ. Mèo Con cũng bảo Xuân Nha trải giấy ra, tự mình viết chữ, nhất thời trong phòng yên tĩnh không tiếng động.

Tiểu Trụ Từ đang là tuổi ham chơi hiếu động, muốn làm cho hần chân chính ngồi xuống đọc sách, tuy rằng Cổ Tứ Ngưu bạo lực uy hiếp là trọng yếu, nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn là, mỗi lần lúc tiểu Trụ Từ học bài luyện chữ, Mèo Con đều ngồi ở một bên cùng hần, có cô cô thích nhất cùng nhau viết chữ, hần cũng sẽ an phận không ít.

“Mèo Con có ở đây không?”. Một tiếng cười khê đánh vỡ yên tĩnh trong phòng.

“Là ai vậy?” Xuân Nha hỏi, vừa nhìn thấy, liền cười đi lên đón nói: “Trần phu nhân đã tới, tiểu thư ở trong phòng chép kinh Phật, ngài đến trong phòng ngồi đi”

Liễu Văn Lệ cười khanh khách theo nha hoàn tiến vào: “Mèo Con đang làm cái gì vậy?” Ở phía sau nàng được nha hoàn dìu vào, nha hoàn của nàng đi đằng sau, trong tay còn có một cái tráp.

Mèo Con đứng dậy đi lên hai bước, cười nói: “Tỷ tỷ chờ một chút. Ta đang chép kinh, chỉ còn lại có mấy trang là xong, chờ viết xong sẽ nói chuyện, Thu Thực pha trà”. Lúc Mèo Con quen biết Liễu Văn Lệ, Liễu Văn Lệ còn chưa cùng Trần Quân Ngọc thành thân, vẫn gọi là tỷ tỷ, chờ sau khi thành thân cũng không có sửa miệng.

Tiểu Trụ Từ không cần thiết phân phó, lập tức đứng dậy, nãi thanh nãi khí thỉnh an Liễu Văn Lệ, Liễu Văn Lệ vội đem hần ôm vào trong ngực, vuốt đầu nhỏ của hần nói: “Mấy tháng không thấy, tiểu Trụ Từ chúng ta lại cao hơn rồi”. Nàng quay đầu lại mỉm cười với Mèo Con nói: “Muội cứ chép kinh, tỷ muội chúng ta còn khách khí cái gì?”

Mèo Con mỉm cười gật đầu, lại ngồi xuống tiếp tục chép kinh.

Lúc này Thu Thực đang bung một cái cái khay vào, mặt trên bày ba ly trà màu hổ phách, phía sau còn đi theo một tiểu nha hoàn, trong tay đang cầm một bình mặt.

Tiểu Trụ Từ vừa thấy, không khỏi hưng phấn hướng Thu Thực nhào đến, đảo mắt thấy cô cô đang tựa tiểu phi tiểu nhìn hần. Hần không khỏi dừng bước, không tự chủ được sờ sờ tiểu thí thí của mình, ngoan ngoan ngồi xuống. Ở nhà, hần thích nhất chính là cô cô, nhưng là sợ nhất nhân vẫn là cô cô.

Cô cô tuy rằng so với mọi người đều sùng hần hơn, nhưng mà một khi hần làm sai việc gì, cũng sẽ không nương tay mà đánh hần. Hơn nữa cô cô chưa bao giờ tự mình đánh hần, sẽ chỉ bảo cha đánh mình! Tiểu Trụ Từ nhớ tới cái cảm giác đau khi cái quạt hương bồ to trong tay cha hần vừa vỗ vào mông, không khỏi ai oán liếc mắt nhìn cô cô một cái, vội vàng trở lại chỗ của mình, ngoan ngoan tiếp tục hoàn thành bài tập thầy giáo cho.

Liễu Văn Lệ mỉm cười nhìn hai người hồ động, nhin không được khen ngợi nói: “Mèo Con, muội đem tiểu Trụ Từ dạy tốt lắm nha”. Không phải một mặt đánh chửi cũng không phải một mặt sùng ái, bản thân bất quá chỉ là tiểu cô nương mười bốn tuổi, lại có thể đem đứa cháu mới năm tuổi của mình dạy dỗ xuất sắc như thế. Cho dù là bọn trẻ ở Liễu gia họ, lúc nhỏ cũng không có một nửa nhu thuận như bọn trẻ này, tiến thoái có độ. Nữ hài tử thông minh hiền lành như vậy, khó trách mẹ tâm tâm niệm niệm chính là nghĩ muốn đem nàng gả cho biểu ca.

Mèo Con cười cười nói: “Hần mà do muội dạy? Tiểu quý quái này sợ nhất chính là bàn tay của cha hần”.

Liễu Văn Lệ cười khúc khích, cầm ly trà lên nhấp một ngụm, không khỏi thốt lên “Đi” một tiếng. Nước trà kia vừa vào miệng liền cảm thấy một cổ lương khí thẳng tắp vọt vào phế phủ của nàng, làm cho người ta cảm thấy cả người thư sướng cực kỳ. Liễu Văn Lệ không tự chủ được nhấp lên mấy ngụm, mới dần dần cảm nhận được tư vị ngọt lành trong đó còn mang theo chua chua của nước trà, có điểm giống với hương vị của nước ô mai, nhưng so với nước ô mai càng thâm mát, còn dần theo một chút mùi cỏ xanh.

“Mèo Con đây là trà gì? Uống ngon thật, muội từ nơi nào học được?”. Liễu Văn Lệ tò mò hỏi.

Mèo Con cười nói: “Không phải là trà hiếm lạ gì, chính là muội dùng toan thảo có vị chua, cô ngân đan thêm vào đường phèn ngao lên. Hai loại cỏ này đều có tính hàn, cho nên uống so với nước ô mai càng mát”. Nàng hé miệng cười cười: “Trong nhà cha, mẹ tuổi đã lớn, vài đứa cháu tuổi lại nhỏ, tính khí đều nhược, đề họ ăn bằng muội lo lắng. Bát trà này, cũng không phải để vào trong băng đá, mà trực tiếp ngâm trong nước giếng, uống xong có phải cảm thấy một cổ lương khí?”

Liễu Văn Lệ vỗ tay nói: “Muội ở đâu mà học được nhiều chiêu như thế, ngay cả toan thảo và ngân đan thảo đều là cỏ cây thường thấy, cũng có thể đề cho muội làm thành đồ uống ngon như vậy”

Mèo Con cúi đầu mỉm cười không nói, loại trà này không phải là sáng tạo của nàng, mà là trước kia lúc nàng đọc sách biết được, tổng hợp lại tri thức đã học, có lẽ chính là điểm ưu thế duy nhất của nàng so với cô nhân đi? “Đúng rồi, Văn Lệ tỷ, tỷ đến đây có chuyện gì sao?”

Liễu Văn Lệ có chút ngượng ngùng nói: “Đêm qua, lúc tỷ cùng mẹ ở nhà các người ăn cơm, nhìn thấy mọi người dùng bộ bát đĩa kia, trên mặt vẽ nhiều hình thù đa dạng, không giống như là trong xưởng chế tạo. Sau đó tỷ hỏi lại Nhân Nương, Nhân Nương nói đó là do muội vẽ, sau đó đem đến xưởng đặt hàng, Mèo Con, muội còn giữ mấy hoa văn của ta đến đây?”

Mèo Con nghe xong giật mình cười nói: “A, còn !”. Nàng nói với Xuân Nha: “Xuân Nha, đem mấy hoa văn của ta đến đây”. Nàng quay đầu lại cười nói

với Liễu Văn Lệ: “Chuyện thế này cũng phải để tỷ đến đây một chuyến, tùy tiện phải một người lại đây lấy là được”

Liễu Văn Lệ nói: “Tỷ mỗi ngày ở trong phòng cũng không ai tán gẫu, vừa lúc đi ra chơi một chút”. Nàng nhìn quanh bốn phía nói: “Không vào núi ở không biết, đến lúc vào rồi thật không muốn đi. Khí hậu mát mẻ không nói, cảnh sắc cũng tốt, diện tích cũng so với trong thành lớn hơn. Khó trách muội cả ngày đều muốn ở đây không chịu vào trong thành”

Mèo Con hơi cười mà nói: “Từ nhỏ lớn lên ở nơi này, bảo muội chuyển vào trong thành ở, muội còn không quen. Văn Lệ tỷ, lần này đến tỷ không dẫn theo Lễ Nhi, Hiếu Nhi? Tiểu Trụ Tử vẫn nhắc đi nhắc lại hai tiểu đệ đệ”

Liễu Văn Lệ vừa nghe nhắc đến hai con trai liền mặt mày hớn hờ, nàng cười nói: “Hai tiểu tử đó nghịch ngợm phiền phức muốn chết, nếu mang đến đây, sẽ đem nơi này loạn thành gà bay chó sủa. Vừa lúc biểu ca của ta mấy ngày nay cũng đã trở lại, hai người bọn chúng ta hết muốn nhìn thấy mấy thứ đồ ở hải ngoại, ta liền đem bọn họ ném qua đó” (E hèm... Nói này giờ, giờ mới vào vấn đề chính!)

Mèo Con “Ừm” một tiếng: “Nhiếp đại ca đã trở lại?”

Liễu Văn Lệ nói: “Đúng vậy! Trước kia không nói không rằng đi vào ngoài ba năm, trở về không được vài ngày lại bỏ đi nửa năm, giống như chỗ bọn tỷ là cái đinh, ở lại sẽ đâm vào thịt hân. Lần này cậu, mợ tỷ muốn tới Giang Nam giải sầu, bắt hân phải ở lại đến cuối năm?”

“Nhiếp đại nhân cùng Nhiếp phu nhân đến đây?” Mèo Con kinh ngạc hỏi.

Liễu Văn Lệ nói: “Cậu của tỷ cũng đã sắp bảy mươi, lần trước đến Giang Nam cũng đã là chuyện hai mươi năm trước. Vừa lúc trong nhà cũng có thuyền lớn, nghĩ nhân lúc tinh thần còn minh mẫn lại đến thêm một lần, hào hào vui chơi một chút. Mợ tỷ sức khỏe không tệ, liền đi theo cậu một chuyến”

Mèo Con che miệng mỉm cười nói: “Thật tốt!”. Không thể nghĩ được cô nhân cũng có lúc lãng mạn như vậy, mang theo lão thê đi du lịch, như vậy chắc tình cảm của Nhiếp đại nhân cùng Nhiếp phu nhân tốt lắm đi?

Liễu Văn Lệ cười nói: “Lại nói tiếp, mười ngày tới là họ đến đây rồi! Mèo Con chờ lúc cậu, mợ đến, muội liền theo tỷ vào trong thành, ở lại Liễu gia đi”

Mèo Con gật đầu nói: “Đó là đương nhiên, Nhiếp đại nhân, Nhiếp phu nhân đến đây, muội nhất định phải đi qua dập đầu thỉnh an”

Xuân Nha vén rèm đi đến, đưa cho Mèo Con một quyển sách có hình dạng kì quái, trên mặt bìa cứ nhiên là hai miếng gỗ mỏng, Mèo Con mở ra, bên trong nói là trang sách, còn không bằng nói là một đồng chữ.

Trước tiên Mèo Con nhìn mục lục một chút, đem quyển sách mình tự chế đặt lên trên bàn chọn ra mấy kiểu hoa văn, nói: “Văn Lệ tỷ, tỷ cũng muốn làm bát đĩa sao?”

Liễu Văn Lệ gật đầu nói: “Ừm, đúng vậy. Hôm nay mẹ tỷ muốn làm thêm mấy bộ chén đĩa”

Mèo Con đem trang giấy đưa cho nàng nói: “Văn Lệ tỷ, đây!”

Liễu Văn Lệ tiếp nhận kia tấm giấy kia, kinh ngạc phát hiện, trên giấy vẽ đồ án không nói, mà trên cái bát, cái đĩa, cái thìa chỗ nào nên vẽ cũng rành mạch đánh dấu, khó trách Mèo Con sẽ cho nàng nhiều bản như vậy.

Liễu Văn Lệ nói: “Mèo Con, muội cho tỷ, muội có còn giữ lại hay không?”

Mèo Con cười nói: “Không sao cả, muội còn một bản, cái này Văn Lệ tỷ cầm là được rồi”. Mỗi khi nàng vẽ các loại hoa văn, đều đã tự mình sao chép lại, sau đó có Xuân Nha cùng Thu Thực, nàng liền đem nhiệm vụ này giao cho bọn họ, sau khi nàng vẽ xong, họ sẽ tự động sao chép lại, mấy năm sao chép khiến cho khả năng vẽ của họ cũng nâng cao.

Liễu Văn Lệ cười nói: “Vậy tỷ đây liền không khách khí”. Nói xong liền bảo nha hoàn cầm lấy cẩn thận, đang muốn nói chuyện, lại bị Tiểu Trụ Tử đột nhiên hô lên đánh gãy.

“Cô cô, con viết xong rồi”. Tiểu Trụ Tử hoan hô một tiếng, nhảy dựng lên, ba ba đem chữ to của mình đến trước mặt Mèo Con.

Mèo Con cau mày bình tĩnh nhìn hân, Tiểu Trụ Tử chân tay luống cuống nhìn Mèo Con, đột nhiên nhớ tới cô cô đã dạy hân, trong lúc người lớn đang nói chuyện tiểu hài tử không được ồn ào, không được đề ra yêu cầu của bản thân, cần nhỏ giọng, không được ngắt lời của người lớn.

“Thảm thảm, cô cô, thực xin lỗi, con sai rồi”. Tiểu Trụ Tử cúi đầu nhỏ giọng giải thích.

Liễu Văn Lệ vội vàng nói: “Không có việc gì! Không có việc gì! Tiểu Trụ Tử thực ngoan, nhanh như vậy đã làm xong bài tập. Đi chơi đi!”

Tiểu Trụ Tử vụng trộm ngẩng đầu nhìn Mèo Con một cái, Mèo Con đơn giản lật nhìn bài tập của hân, nhìn chữ viết đoạn đoạn chính chính trên mặt giấy, trên mặt mới lộ ra mỉm cười, tán dương sờ sờ đầu của hân, ở trên hai má nộn thịt của hân hôn một cái: “Biết sai liền sửa, tiểu Trụ Tử hôm nay thực ngoan. Bản Xuân Nha tỷ tỷ mang cho con chút điểm tâm đi!”

Tiểu Trụ Tử được cô cô tán thưởng cùng hôn má, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời lộ ra một cái tươi cười thật to sáng lạn, lớn tiếng trả lời, sau đó chào tạm biệt Liễu Văn Lệ xong, mới sôi nổi nắm tay Xuân Nha đi ra ngoài.

Chương 38: Ngày mùa hè 2

Liễu Văn Lệ mỉm cười nhìn bóng dáng tiểu Trụ Tử đi xa, quay đầu lại trêu ghẹo nói: “Mèo Con về sau nhất định là hiền thê lương mẫu”

Mèo Con nâng tay cầm cây quạt lụa nhẹ nhàng gõ Liễu Văn Lệ một cái nói: “Văn Lệ tỷ không đứng đắn, luôn trêu ghẹo người ta!”

Liễu Văn Lệ cười đến thoải mái: “Muội tuổi cũng không còn nhỏ, nên nói đến việc lấy chồng đi!”

Mèo Con cũng đã mười bốn, năm sau chính là mười lăm, sớm nên lo việc hôn nhân. Vương thị lúc Mèo Con mười tuổi, đã từng lo lắng muốn đính hôn cho nàng, nhưng mà mấy thầy bói nhìn bát tự của nàng xong đều nói việc hôn nhân của Mèo Con tốt nhất qua mười lăm rồi hãy nói, cho nên Cố gia mới tiếp tục trì hoãn, mà Liễu phu nhân cũng chưa cùng Vương thị đề cập đến chuyện muốn làm mai cho Nhiếp Tuyên.

Xem Phim hoạt hình anime online

Mèo Con thấy thần thái sáng lạn của Liễu Văn Lệ, nhớ tới lúc nàng chưa xuất giá thần thái trầm mặc lại có tự ti, trong lòng thầm than một tiếng, quả nhiên thê bằng phu quý. Ngọc ca sau khi thi đậu vào Hàn Lâm viện làm việc, Liễu Văn Lệ ở nhà mẹ đẻ cũng dần dần có địa vị, trong vài tỷ muội của Liễu gia, cho dù là con của vợ cả, cũng không so được với nàng. Sau khi nàng liên tiếp sinh hạ hai con trai, càng không cần lo lắng, tính cách cũng trở nên sáng sủa không ít. Nàng trong lòng cảm khái, ngoài miệng lại nói: “Văn Lệ tỷ, tỷ còn không đứng đắn, muội sẽ không để ý tỷ”

Liễu Văn Lệ ngừng cười giỡn, trong lòng cũng biết bình thường Mèo Con biểu hiện ồ trọng, dù sao cũng là một cô nương chưa xuất giá, da mặt mỏng, như thế nào không biết xấu hổ nói loại chuyện này a. “Hào muội muội, tỷ không nói, muội đừng giận. Đứng rồi tỷ gần đây có được mấy đoá trà đào, gần đây rất thịnh hành trong kinh. Mặc dù không đẹp bằng quyền hoa muội làm, nhưng cũng khá mới mẻ. Tỷ mang theo đến đây, muội nhìn thử xem”. Nói xong, nha hoàn phía sau Liễu Văn Lệ đem cái tráp trên tay dâng lên.

Mèo Con nói: “Cám ơn Văn Lệ tỷ, nhưng thật làm phiền tỷ cứ mang đến cho muội trà đào, phần thua”. Nàng bảo Thu Thực tiếp nhận.

Liễu Văn Lệ vỗ tay nhỏ bé của nàng nói: “Muội còn khách khí như vậy với ta. Muội là một tiểu cô nương a, cả ngày ăn mặc trắng trong thuần khiết, không thoa phấn, không cài hoa còn là bộ dáng gì nữa? Chờ muội vào trong thành, tỷ phải may nhiều bộ quần áo cho muội mới được”

Mèo Con cười nói: “Muội cả ngày ở nhà, lại không thấy khách lạ, cần gì nhiều quần áo như vậy”

Liễu Văn Lệ nở nụ cười: “Nào có cô nương nào cả ngày tiếp khách? Quần áo này cũng không phải mặc cho người khác xem? Là cho chính mình xem”

Mèo Con nghe xong lời nói của Liễu Văn Lệ, không khỏi thú vị nở nụ cười, cảm thấy được phụ nữ từ cổ chí kim đối phương diện quần áo trang sức, thái độ vĩnh viễn không thay đổi.

Liễu Văn Lệ lại cùng Mèo Con nói đùa một hồi, mới đứng dậy cáo từ rồi đi, Mèo Con lưu nàng ăn cơm, Liễu Văn Lệ cười nói: “Không được, mẹ còn ở nhà a, tỷ không thể ở đây ăn cơm được”

Mèo Con mỉm cười nói: “Được, vậy muội không giữ tỷ nữa. Tỷ tỷ thay ta hỏi thăm bá mẫu”

Liễu Văn Lệ gật đầu nói: “Được, vậy tỷ đi trước”

Từ sau khi Cố Phúc làm quan, nhà của Cố gia đã được xây lại, so với trước kia rộng hơn, đem diện tích phòng mở rộng ra năm sáu lần. Nhân Liễu gia cũng muốn ở Lão Hòe thôn xây một biệt viện nghỉ mát, Cố gia dưới sự trợ giúp của Liễu gia, cũng tạo một tiểu lâm viên. Nhưng mà không giống Liễu gia xây dựng tỉ mỉ, bất quá chỉ là ngôi bụi bình thường, cũng không có gì khắc hoa trang trí, trong hoa viên không có núi giả suối chảy, chỉ có Mèo Con bảo người ta trồng vài loại hoa lạ.

Làm cho Mèo Con vui vẻ, nàng cư nhiên có một tiểu tú lâu, hưng phấn đến vài đêm cũng không ngủ được, bận việc hơn nửa năm mới đem tiểu thiên địa của mình bày trí xong. Vài vị ca ca nhiều lần bảo nàng vào trong thành ở, nàng đều nói bởi vì phòng ở trong thành không thoải mái bằng chỗ này. Trước kia Mèo Con không thích xuất môn, sau khi trong nhà trở nên thoải mái, liền càng thêm không muốn xuất môn, mỗi ngày trừ bỏ thỉnh an cha mẹ, cùng hai người nói chuyện phiếm ra, thì luôn ở trong tiểu thiên địa của mình. Dù sao trạch nữ ở cổ đại cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, còn được cái thanh danh văn tĩnh a nhà!

Sau khi Liễu gia ở Lão Hòe thôn xây dựng biệt viện nghỉ hè xong, mùa hè hằng năm Liễu giáo thụ và Liễu phu nhân đều mang theo con gái, ngoại tôn đến thôn trang nghỉ hè. Biệt viện mùa hè của Liễu gia cách nhà Cố gia rất gần, đi đường cũng bất quá chỉ có mười phút, chỉ cần nhóm Liễu phu nhân đến biệt viện, hai nhà liền thường xuyên qua lại. Hai nhà càng ngày càng thân.

Sau khi tiễn bước Liễu Văn Lệ, Thu Thực mở ra hộp nhỏ, đưa cho Mèo Con, Mèo Con liếc mắt một cái, lấy ra mấy đoá hoa vải, so sánh nói: “Mấy đoá này để cho tứ tẩu đi, còn lại đều đem đi cất”. Nhị tẩu, tam tẩu cũng không ở trong thôn, ở đây chỉ có đại tẩu Nam Qua cùng tứ tẩu Lan Nhân.

Thu Thực lên tiếng, Xuân Nha dẫn tiểu Trụ Từ tiến vào nói: “Tiểu thư, phu nhân vừa mới phái người đến, nói là chờ Trần phu nhân đi rồi, bảo người qua đây”

Mèo Con đứng lên, nói với tiểu Trụ Từ: “Tiểu Trụ Từ hôm nay thực ngoan, đi theo bọn đệ đệ chơi đi”

Tiểu Trụ Từ vui vẻ hoan hô một tiếng, bước nhỏ bước lớn chạy ra ngoài, Thu Thực không cần thiết Mèo Con phân phó, liền đi theo phía sau hẩn đuổi theo. Mèo Con quay đầu lại hỏi Xuân Nha nói: “Mẹ có nói vì sao bảo ta qua đó không?”

Xuân Nha lắc đầu nói: “Không biết !”

Tiểu tú lâu Mèo Con ở cùng chỗ của Cố Tứ Ngưu và Vương thị vẫn rất gần, nàng nhìn ngoài trời, tùy tay cầm lấy mũ rom đội đầu đi ra ngoài, tránh nắng là việc lúc nào cũng phải để ý. Trong phòng khách, Vương thị cùng Lan Nhân đang nói chuyện, Lan Nhân đang cầm một phong thơ đọc cho Vương thị nghe.

Hai người thấy Mèo Con đến đây, Vương thị lôi kéo nàng ngồi xuống bên cạnh nói: “Mèo Con, tứ ca con, năm ngày sau muốn mời Nhiếp đại ca cùng một người bằng hữu đi săn, chúng ta đang thương lượng a, tứ ca con định hỏi thăm con một chút”

Lan Nhân nói: “Muội có nhiều chủ kiến nhất, nấu món ăn thì Liễu giáo thụ, Liễu phu nhân đều khen không dứt miệng, tỷ cùng mẹ thương lượng một chút, chọn vài món ăn, muội nghe xem có được hay không?”. Nói xong nàng đọc tên vài món ăn.

Lan Nhân đến Cố gia đã được hai năm, năm trước cũng đã sinh một đứa con trai. Nói đến cũng lạ, từ lúc tiểu Trụ Từ sinh ra, trong nhà người lớn cũng dần dần thịnh vượng lên, vài vị tâu tâu liên tục nhập gia, con trai cũng thành một nhóm. Mèo Con hiện tại đã muốn có bảy đứa cháu trai, nhưng mà một đứa cháu gái cũng không có. Đừng nói là cha, mẹ, ngay cả mấy vị ca ca, tâu tâu cũng muốn có con gái.

Mèo Con nghe xong thực đơn, cúi đầu nghĩ nghĩ mới ngẩng đầu nói: “Mẹ, mấy món này chủ yếu là thịt cá, ta xem bằng hữu của tứ ca, bình thường chỉ sợ đều ăn đến ngán, không bằng đổi vài món thức ăn nhẹ nhàng một chút a? Hiện tại thời tiết cũng nóng, dầu mỡ này nọ, bọn họ săn thú trở về, nói không chừng cũng ăn không vô”

Vương thị cùng Lan Nhân liếc mắt một cái, Vương thị cười nói: “Khó trách tứ ca của con truyền lời lại muốn lần này con nấu đồ ăn. Nha đầu này chủ ý tốt hơn chúng ta rất nhiều”

Mèo Con cười cười, nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Tứ ca lần này mời bao nhiêu người đến đây?”

Vương thị nói: “Người không nhiều lắm, tính luôn tứ ca của con là ba người”

Mèo Con nói: “Được, ta trở về nghĩ một chút, sau đó lại đi chuẩn bị”. Ba người, sáu món ăn nguội, tám món ăn chính chắc cũng đủ đi? Mèo Con nghĩ nghĩ, âm thầm suy tính, thật sự không được, ăn xong còn phải có hoa quả tráng miệng.

Vương thị gật đầu nói: “Được”. Bà chỉ tờ thiếp trên bàn: “Đúng rồi, Hồng Lăng vừa mới phái người lại đây, nói ngày mai mời con đi thưởng hoa sen”. Bà dừng một chút lại nói: “Nha đầu kia cũng đã đến Hoắc gia đi, con về sau ít cùng nàng lui tới, dù sao các con về sau bất đồng lộ”

Mèo Con cười cười, rót cho mẹ một ly trà, lại đi đến bên người nàng, nắm tay nàng nói: “Mẹ, con nghe nói vài ngày sau Hồng Lăng lập gia đình”

Vương thị nhú nhú mày đầu nói: “Nàng cũng không được gả làm chính thê, vậy sao có thể tính là lập gia đình ? Buổi tối chỉ được người ta dùng kiểu rước đi là xong”. Bà nhìn Mèo Con liếc mắt một cái nói: “Con muốn đến nhà nàng xem hoa sen?”

Mèo Con nói: “Dù sao mọi người cũng là từ nhỏ lớn lên cùng nhau, con làm cho nàng một bộ đệm giường cùng một ít hà bao, cũng coi như cho nàng hồi môn, nàng tốt xấu cũng là lập gia đình”. Nàng dừng một chút nói: “Lại nói Hồng Lăng tuy là đi làm thiếp, nhưng cũng làm một con đường, cũng được nâng kiệu đăng hoàng bước vào cửa, không phải nói thiếp cũng chia quý thiếp cùng tiện thiếp, Hồng Lăng hẳn là quý thiếp đi? Con đi thăm nàng cũng không ngại cái gì, nữ hài tử trong thôn giống nàng cũng không ít đâu”

Vương thị nghe nói, sắc mặt dịu xuống dưới nói: “Mẹ cũng không phải không đáp ứng cho con đi. Nhưng mà nghe người ta nói người nạp Hồng Lăng, đã phái hai bà từ lại đây, nói là dạy nàng lễ nghi, hiện tại Hồng Lăng bị dạy dỗ nghiêm ngặt, cũng chỉ có Đại Tráng và vợ hẩn mới gặp được. Không biết nàng lần này như thế nào có thể viết thiếp mời con đi chơi”

Mèo Con nói: “Có lẽ là quy củ học được không tệ lắm, nhìn Hồng Lăng lập tức lập gia đình, nên để cho nàng gặp gỡ bạn bè lần cuối?”. Mèo Con trong lòng âm thầm cười nhạo, Hồng Lăng gả cho ai ? Còn bày đặt dạy dỗ quy củ ? Nàng cũng từng nghe tú nữ trước khi vào hoàng cung phải được các ma ma dạy dỗ lễ nghi !

Vương thị nói: “Có lẽ là vậy!”. Tiếp theo nàng bà buồn cười nói: “Nha đầu kia chữ nghĩa tiếp thu không được bao nhiêu, cư nhiên hiện tại cũng đi học người ta viết cái gì thiếp mời đi thưởng hoa gửi cho con? Thật không hổ là nhà giàu, đem đến vài hạ nhân là có thể dạy nàng đến như thế”

Mèo Con nói: “Còn a, nghe nói vài vị ca ca Mạc gia còn thỉnh đến lão sư dạy nàng chữ nghĩa, nàng hẳn là đọc viết bình thường không thành vấn đề”

Vương thị nói: “Cũng đúng, bất quá chỉ cho phép đi một lần, về sau không được cùng nàng lui tới”

Mèo Con cầm lấy kia tấm thiếp mời kia gật đầu nói: “Con biết rồi mẹ, người cứ yên tâm, trong lòng con biết nên làm gì. Lại nói Hồng Lăng lập tức gả đi,

con có muốn đi thăm cũng không được”

Vương thị nghe xong mới miễn cưỡng gật đầu nói: “Được rồi, con có chừng mực thì tốt rồi”

Mèo Con cùng Vương thị nói một hồi, trước hết trở về thư phòng viết giấy báo nhận lời, bảo Thu Thực đưa đi. Lại nghĩ đến trăng yển hội năm ngày sau, tuy rằng chỉ có ba người, nhưng mà tứ ca viết thư có thể thấy khâu khí thận trọng, hẳn là bằng hữu rất trọng yếu đi? Nhất là còn có một ân nhân cứu mạng của nàng, nghe nói vị ân nhân cứu mạng này, ăn uống khó khăn làm người khác giận sôi cả gan. Mèo Con suy nghĩ một hồi, ở trên giấy viết một cái thực đơn.

Nàng viết một mạch đến giờ cơm chiều mới xong, Thu Thực tiến vào nói: “Tiểu thư, thiếp đã được đưa đi, Mạc cô nương nhận được, còn phần thưởng cho muội một khối khăn”

Mèo Con ngẩng đầu hỏi: “Như thế nào lâu như vậy mới trở về?”

Thu Thực chu chu miệng nói: “Tiểu thư người không biết đâu, Mạc cô nương bị quân nghiêm vô cùng, Mạc đại nương phải năn nỉ dủi lăm, mới có thể để muội đem thiếp đưa cho Mạc cô nương”

Mèo Con cười cười nói: “Phải không? Vất vả rồi, khối khăn này muội giữ đi, được rồi, muội đi ăn cơm nghỉ ngơi trước đi, nơi này có Xuân Nha là đủ rồi”

Thu Thực lên tiếng đi ra ngoài. Sau khi Mèo Con nghĩ xong thực đơn, giao cho Xuân Nha nói: “Ngày mai, muội vào trấn mua mấy thứ này về giúp ta”

Xuân Nha đem giấy cất cẩn thận nói: “Muội biết rồi!”

Mèo Con nói: “Đi ăn cơm thôi, phòng chừng đến giờ cơm chiều rồi”

Lúc đến phòng ăn, một đứa hai đứa liên tiếp bảy đứa cháu trai đều có mặt, có đứa được bà vú ôm, ở trong đại sảnh đang nải thanh nải khí thỉnh an Vương thị cùng Cố Tứ Ngu, hai người cười rộ. Tuy nói các ca ca đều không ở lại đây, nhưng mà họ đều để con ở lại, để cho cha mẹ chiều cổ, cho nên Vương thị cùng Cố Tứ Ngu mỗi ngày nhìn thấy mấy đứa cháu đều không còn đau lòng khi con cái không ở bên cạnh. Mèo Con âm thầm may mắn, may mắn trong nhà có tiền, có tiền thuê người hầu, bằng không nàng phải chiều cổ nhiều đứa nhỏ như vậy, nàng sẽ phát điên!

Nam Qua cười ngậy ngậy nói: “Mèo Con, muội đã đến rồi, chúng ta ăn cơm đi”

Vương thị thân thiết nói: “Hôm nay sao lại đến trễ như vậy?”

Mèo Con nói: “Ta làm xong thực đơn rồi, cho nên đến chậm một chút”. Nàng quay đầu nói với đại tẩu: “Đại tẩu ngày mai muội muốn đến Mạc gia, giữa trưa cũng không trở lại ăn cơm”

Nam Qua nói: “Thời tiết nóng bức, muội ngồi kiệu tre đi đi”

Mèo Con nói: “Chỉ có vài bước, dù sao trong thôn không bao nhiêu người, muội cùng Xuân Nha chậm rãi đi qua đi là được”

Vương thị nói: “Vẫn là ngồi kiệu tre đi đi, tiểu nha đầu Mạc gia kia xuất giá cũng là bằng kiệu tre a! Chẳng lẽ nhà của chúng ta còn kém hơn nhà bọn họ?”

Mèo Con cười cười, gật đầu nói: “Được!”

Sau khi ăn xong cơm chiều, vài đứa cháu đều đi theo Mèo Con về phòng của nàng, sau khi nghe nàng kể chuyện cổ xong mới thỏa mãn theo bà vú trở về phòng của mình. Mèo Con bắt đầu đi nhìn tiểu Trụ Tử dính trên người mình nói: “Trụ Tử ngoan, để cho bà vú mang con đi tắm, hải tử ngoan phải đi ngủ sớm”

Tiểu Trụ Tử nói: “Cô cô, hôm nay con ngủ với người được không?”

“Không được, người con nóng lắm!” Mèo Con một ngụm cự tuyệt, đứa nhỏ này cả người liền giống như một hỏa lò, mùa đông cùng nàng ngủ còn được, mùa hè thì nóng quá rồi.

Tiểu Trụ Tử đỏ khời cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt lưng tròng nhìn Mèo Con nói: “Cô cô... con sợ...”

Mèo Con không kiềm được lòng mà gật đầu, ai dạy tiểu quý này chiều này thế hả trời?

“Cô cô...”

“Được được, nhưng mà con phải đi tắm trước”. Mèo Con đứng dậy nói: “Để cho bà vú giúp con tắm, không tắm không được ngủ trên giường”. Mèo Con âm thầm thở dài, bản thân mình năm nay đã mười bốn tuổi, nghe nói mấy ngày nay cha mẹ đã muốn lo lắng hôn sự của nàng, nhiều nhất qua thêm hai ba năm, chính mình liền phải lập gia đình, sung hấn cũng sung không được vài năm.

“Dạ!”. Tiểu Trụ Tử hoan hô một tiếng, vội chạy ra đi tìm bà vú tắm rửa. Cố Tứ Ngu lúc sửa nhà nghe theo đề nghị của Mèo Con, xây dựng nhà vệ sinh cùng nhà tắm. Sau khi có nhà tắm, tắm rửa liền dễ dàng hơn rất nhiều, thời điểm mùa hè Mèo Con mỗi ngày đều tắm rửa, thời điểm mùa đông thì ba ngày

tắm một lần. Khiến cho Vương thị cùng Cô Tứ Ngưu nhìn mà thở dài, đối với hôn nhân tương lai của con gái cũng thận trọng rất nhiều, chỉ sợ con gái từ nhỏ được nuông chiều, đến lúc vào nhà chồng lại chịu khổ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngày mùa hè 3

Sáng sớm hôm sau, sau khi Mèo Con ăn xong điểm tâm, phải đi tắm rửa một cái, lại trang điểm chỉnh sửa trang phục một chút.

Thu Thực lấy quần áo theo chỉ định của Mèo Con, nhìn tiểu thư ở trước gương thỉnh thoảng lấy đồ vật thoa thoa lên mặt, trong lòng âm thầm nghĩ đến, phu nhân và đại tẩu đều biết tiểu thư không thoa phấn, không cài hoa, lại không biết tiểu thư mỗi buổi sáng thức dậy đều phải thoa thoa nhiều thứ lên mặt, có đôi khi buổi tối lúc đi ngủ, còn thoa thứ gì đấy làm cho khuôn mặt trắng bệch.

Xuân Nha tự mình chải đầu cho Mèo Con, nàng cười nói: “Tiểu thư hôm nay thật vui vẻ, cư nhiên còn dùng son”

Mèo Con mỉm cười, trong lòng nghĩ Hồng Lăng gả cho một nhà giàu như vậy, nếu nàng không cẩn thận ăn mặc chỉnh chu một chút, không phải là bị người ta xem nhẹ sao? Mèo Con nhìn vào trong gương chỉnh chỉnh hàng lông mi của mình, thoa một chút son hồng lên môi. Gương mài phi thường bóng loáng, đem khuôn mặt của nàng thể hiện rõ ràng, cho dù là gương thủy tinh, cũng không đến trình độ này đi? Nàng vừa lòng nhìn khuôn mặt trắng trẻo nộn nộn trong gương, cảm giác thành tựu của đời này chính là trải qua bản thân nhiều năm không ngừng nỗ lực, rốt cục đường làn da toàn thân trắng nõn ngay cả một lỗ chân lông cũng không thấy.

Nói là trang điểm, kỳ thật cũng chỉ có chỉnh chỉnh lại lông mi, thoa son môi mà thôi, ngày nóng như vậy, cũng không thích hợp trang điểm. Mèo Con đứng dậy mặc áo ngoài vào, trên thân một kiện quần áo trắng tinh nhẹ nhàng mềm mại, váy dài màu hồng nhạt cánh sen. Nàng nhìn vào gương, xoay xoay vào vòng, lại chọn một túi hương màu hồng đeo bên hông, sau đó tiếp nhận quạt lụa Thu Thực đưa, rất có phong độ tiểu thư khuê các, tiêu sái đi ra ngoài.

Lúc Mèo Con đến Mạc gia, cũng không có bị làm khó dễ gì, thực thuận lợi được nha hoàn đón vào. Mèo Con mới vừa bước vào phòng của Hồng Lăng, liền hơi hơi lấp bắp kinh hãi. Toàn bộ căn phòng đều được trang hoàng khác xưa, màn dài theo buồng rủ xuống, một pho tượng mạ vàng ba tầng, còn có lò huân hương, hoàng hốt nghĩ mình đã đi vào trong miếu cổ.

Hồng Lăng một thân hoa phục đứng ở cửa, bên người có hai nha hoàn, thấy nàng đến đây, liền nghênh đón nói: “Miêu Nhi, tỷ đã đến rồi”

Mèo Con giật mình nhìn Hồng Lăng, mấy tháng không thấy, nàng thay đổi rất nhiều. Người béo lên một ít, cũng trắng rất nhiều, nhưng mà khí sắc trên mặt không phải tốt lắm, ánh mắt cũng nhiễm vài phần khinh sầu. Mèo Con trong lòng kinh ngạc, bất quá trên mặt vẫn là cười nói: “Hồng Lăng, mấy tháng không thấy, xinh đẹp hơn”

Hồng Lăng cười cười, lời kéo nàng ngồi xuống, dặn nha hoàn thượng trà, Mèo Con chú ý tới nước trà này đã không phải là loại trà thường uống, mà là nước trà xanh mà ở hiện đại người ta thường uống.

Hồng Lăng giải thích nói: “Mẹ ta nói, ta nên uống loại trà này, nước trà này chỉ có hạ nhân mới, tỷ nếm thử đi!”

Mèo Con mỉm cười gật gật đầu, nghiêng đầu nhìn nàng thân thiết hỏi: “Hồng Lăng, khí sắc của muội làm sao mà không tốt như thế?”

Hồng Lăng nghe xong lời của Mèo Con, hốc mắt đỏ lên, cơ hồ muốn khóc ra, nhưng nàng nhìn nhìn nha hoàn bốn phía, miễn cưỡng nhịn xuống, cười nói với nàng: “Muội cảm thấy rất tốt, tỷ xem, muội còn béo không ít!”

Mèo Con nhìn quanh bốn phía, thấy rất nhiều nha hoàn xa lạ đứng ở xung quanh hai người, không khỏi khẽ nhú mày. Hồng Lăng ho nhẹ một tiếng: “Các người đều đi xuống đi”

Mấy nha hoàn này cúi người cung kính luôn xuống, Hồng Lăng chờ sau khi nha hoàn rời khỏi, đột nhiên bỏ nhào vào trong lòng Mèo Con thấp giọng khóc: “Miêu Nhi, muội rất hận!”

Mèo Con ôm lấy nàng, nhẹ giọng hỏi: “Hồng Lăng, làm sao vậy?”

Ở Hồng Lăng khóc thút thút kể lể, nàng dần dần biết được chuyện quá khứ của Hồng Lăng. Nguyên lai người Hồng Lăng sắp gả là Hoắc đại thiếu gia, là trưởng tôn của Hoắc gia, nghe nói rất được Hoắc lão phu nhân, hoắc phu nhân sủng ái. Sớm làm cho hắn thành thân, ngóng trông hắn có thể sớm ngày sinh hạ đứa nhỏ.

Đại thiếu phu nhân của Hoắc gia cũng là danh môn khuê tú, chỉ tiếc ba năm trước đây sau khi khó sinh con gái liền không bao giờ... có thể sinh nữa. Lão phu nhân cùng đại phu nhân vì có thể kéo dài hương khói Hoắc gia, liền tìm cho Hoắc thiếu gia không ít phụ nữ. Nhưng mà nói cũng lạ, phụ nữ tìm được

không ít, thế nhưng ba năm liên tục lại chẳng ai sinh được một đứa con nào cả.

Đại ca Mạc gia không biết từ nơi này biết được chuyện này, cứ nhiên đem bát tự của Hồng Lăng đến, còn nói bát tự của nàng là vượng tử. Hoắc lão phu nhân kia đi hỏi mấy thầy bói, tất cả đều nói là bát tự vượng tử. Lại nghe nói Đại Tráng thăm sinh tám đứa nhỏ, trong lòng càng thêm vui mừng, thấy Hồng Lăng cũng là đang hoàng, liền bảo Hoắc thiếu gia nạp nàng làm thiếp thất.

Lão phu nhân kia vì muốn nàng vừa vào cửa có thể nhanh chóng sinh con, liền phái hai lão mụ lại đây điều dưỡng thân thể cho nàng. Hồng Lăng chảy nước mắt, nói hai lão mụ kia bắt nàng ăn cái gì, bảo nàng rèn luyện như thế nào, dạy nàng quy củ như thế nào, hết thảy chính là vì muốn nàng có thể sinh con.

“Muội cảm thấy được bản thân mình giống như một con heo mẹ chờ sinh con !”. Hồng Lăng khóc thút thít nói.

Mèo Con nghe xong hộc mắt đỏ hồng, gắt gao ôm nàng, hai người không tiếng động khóc nửa ngày, Mèo Con mới kéo Hồng Lăng, nhẹ giọng nói: “Hồng Lăng, cái này chỉ mới là bắt đầu”

Hồng Lăng lau một phen nước mắt nói: “Miêu Nhi, tỷ yên tâm!”. Nàng vuốt bụng mình nói: “Muội nhất định phải sinh được con! Muội cho dù không đảm đương nổi đại thiếu phu nhân, lão thái thái của Hoắc gia, cũng muốn làm di nương của Hoắc gia!”

Mèo Con lắc lắc, lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho nàng nói: “Hồng Lăng, muội muốn làm được di nương của Hoắc gia, muội như bây giờ không được sao”

Hồng Lăng mê hoặc nhìn Mèo Con, Mèo Con do dự một hồi nói: “Muội dù sao cũng là thiếp, bất quá công cụ phụ tá của Hoắc gia đại thiếu phu nhân, chỉ cần muội có con...”

Hồng Lăng không phải ngốc tử, nghe xong lời nói của Mèo Con, sắc mặt nhất thời trắng bệch: “Miêu Nhi, muội làm sao bây giờ?” Nàng bối rối gắt gao cầm lấy tay Mèo Con.

Mèo Con nói: “Ta không biết tình huống của Hoắc gia, cũng không biết Hoắc phu nhân tính tình như thế nào, nhưng mà ta nghĩ muội tới Hoắc gia rồi, nên học một việc”

Hồng Lăng tiếp nhận khăn tay của Mèo Con lung tung lau nước mắt nói: “Học cái gì?”

Xem Phim hoạt hình anime online

“Nhân”. Mèo Con nhẹ nhàng nói: “Trước khi mục đích của mình đạt được, vĩnh viễn không cần đem ý nghĩ của mình bại lộ. Muội vào Hoắc gia, trước khi thăm dò được Hoắc gia nông sâu ra sao thì việc gì cũng không được làm. Việc duy nhất muội có thể làm là nhân, trong lúc muội nhân nại mọi việc sẽ xảy ra, chỉ có như vậy muội mới có thể sống sót. Phải biết rằng, vô luận phát sinh sự tình gì, phải biết rằng trước tiên phải bảo vệ mạng của mình, mới có thể sau này làm nhiều việc khác”

Hồng Lăng cái hiểu cái không nhìn Mèo Con, gật gật đầu, vừa muốn nói gì, lại bị Mèo Con bưng kín miệng, nàng cười nói: “Hồng Lăng, muội xem, đây là gổ đầu ta thêu cho muội”

Hồng Lăng trải qua mấy tháng rèn luyện, cũng có vài phần tâm cơ, vội vui sướng nói: “Thật là sống động !”

Lúc này một giọng nữ trầm ôn giọng nữ cất lên ở trước cửa: “Cô nương, Có cô nương, nô tỳ đã chuẩn bị ngọc thiện xong ở trong chòi nghỉ mát, hai vị cô nương hiện tại có muốn đi dùng bữa hay không?”

Mèo Con cùng Hồng Lăng hồ thị liếc mắt một cái, Hồng Lăng đứng dậy vội vàng dùng nước lạnh trong phòng lau mặt một phen, Mèo Con giúp nàng thoa một chút son, che lấp nước mắt của nàng, hai người mới mở cửa đi ra ngoài. Hồng Lăng nắm tay nàng nói: “Miêu Nhi, ao sen nhà chúng ta rất lớn, chúng ta đi đến đó ăn cơm... dùng bữa tốt lắm!”

Mèo Con liếc mắt nhìn hai lão mụ một cái, nhìn bộ dáng chắc hơn bốn mươi tuổi, màu da trắng nõn, dung mạo cũng thanh tú, lúc đối mặt với các nàng, cũng thực cung kính, Mèo Con khước miệng khinh dương, mặc Hồng Lăng lôi kéo nàng đến ao sen.

.....

Ánh nắng ngày mùa hè cách màn trúc xuyên vào, ở trên mặt bàn để lại quang ảnh loang lổ. Gió nhẹ cuốn theo hơi nước có mùi hoa sen phả vào người, cách màn nhìn lại, trong ao đóa đóa hồng trắng mềm mại, phiến lá thì xanh mướt, trong ao có một cái cầu trúc, nối thẳng đến chòi nghỉ mát cách đó không xa.

“Tam thúc, nơi này cảnh sắc không tồi à?” m thanh trong trẻo vang lên, nói chuyện một thiếu niên tuổi tác vừa mới cập quán, thiếu niên một thân cẩm y màu nguyệt bạch, dung mạo tuấn tú nhả nhặn, nhưng mà vẻ mặt lấy lòng tươi cười, đem nhả nhặn của hắn phá đi không ít.

“Ngươi đêm qua ba ba lôi kéo ta cả đêm chạy đến đây, chính là đến chỗ nông thôn dân dã này thưởng mấy đóa hoa sen?”. Thanh âm trầm thấp vang lên, nói chuyện là một nam tử đứng tuổi, mày kiếm, ánh mắt thâm trầm lợi hại như ưng, đường cong mặt mũi nghiêm khắc. Ngón tay hắn chạm nhẹ trên mặt bàn: “Nơi này là của Mạc đại (Mạc gia lão đại), ta nhớ rõ ngươi sắp phải nạp thêm tân thiếp, chính là muội muội của Mạc đại? Ngươi là đến đây xem bộ dạng cô nương người ta như thế nào?”

Thiếu niên mạnh mẽ nói: “Ta cảm thấy nơi này phong cảnh rất tốt! Mới không phải đến xem bộ dạng người ta!”. Hắn nhìn bộ dáng tam thúc tựa tiểu phi tiêu, khí thế yếu đi nói: “Cho dù là đến xem năng lớn lên bộ dáng như thế nào thì làm sao? Dù sao năng cũng là thiệp của ta!”

Nam tử thân nhiên nói: “Người là sợ bị mẫu thân người biết sẽ phạt người, cho nên mới dẫn ta theo?”

Thiếu niên cúi đầu nói: “Tam thúc, người đừng nóng giận, lần sau ta không dám nữa”

Nam tử hừ lạnh nói: “Ta thấy người là bị đại tẩu làm hư, ngay cả loại chuyện nhìn lên dung mạo cô nương người ta đều làm ra! Trở về chép một trăm bản Lễ Kí cho ta!”. Nam tử ngoài miệng giáo dục cháu, trong lòng càng đối với Mạc gia lão đại thêm khinh thường, chuyện tình phá hư danh tiết muội muội mình như vậy, hẳn đều làm được.

Thiếu niên về mặt đau khổ đáp ứng, lúc này xa xa truyền đến tiếng nữ tử cười nói. Nam tử khẽ nhíu mày, đứng dậy muốn đi, bị thiếu niên một phen giữ chặt: “Tam thúc, chúng ta đến đã đến đây, người mắng cũng mắng, phạt cũng phạt, tốt xấu để cho ta liếc mắt một cái, như vậy ta chết cũng sáng mắt!”

Nam tử bị hắn nói như vậy, lại thấy hắn cười, cảm chiết phiền trong tay gõ vào ót hắn một cái: “Tên thiếu tiền đồ này!”

Thiếu niên hưng phấn, đi đến phía trước cửa sổ, đột nhiên hắn hơi hơi “Dĩ” một tiếng, “Như thế nào lại có hai người...” đột nhiên hắn không nói nữa.

Nam tử không nghe thấy thanh âm của hắn, không khỏi tò mò mỹ nhân ra sao, có thể làm cho đứa cháu tự xưng là chuyên gia duyệt sắc đẹp nhìn đến ngây người. Giương mắt hướng chỗ thanh âm nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa có hai cô gái, một tố y, một phấn y bị nhóm nha hoàn, bà tử vây lại. Không biết phấn y cô gái nói với tố y cô gái cái gì, khiến cho tố y cô gái kia cất tiếng cười. Làm nhiều lòng nam tử thâm trầm, thấy cô gái kia bộ dạng như thu thủy, cũng nhìn không được tìm đập thành thích, hay cho một tiểu mỹ nhân linh hoạt.

“Tam thúc, mẫu thân lần này thật sự tìm cho ta một tiểu mỹ nhân?”. Thiếu niên kích động có chút nói năng lộn xộn, lôi kéo tay tam thúc.

Nam tử tức giận gãy khỏi tay thiếu niên, nhìn kia cô gái liếc mắt một cái, không khỏi hơi hơi tiếc hận, một cô nương động lòng người như thế cư nhiên lại có một đại ca đề tiện, đương nhiên là người tài giỏi không được trọng dụng! Bất quá bộ dáng năng mãnh mai như vậy, thấy thế nào cũng không giống như do người ta dưỡng mà thành, mẫu thân cùng đại tẩu khi nào thì thay đổi ánh mắt?

“Miêu Nhi tỷ xem, đây là đại ca dùng năm trăm lượng bạc xây ao sen này, đẹp không?”. Hai người nghe được lời nói hưng phấn của phấn y cô gái, không khỏi giật mình ngăn ra.

Hoắc Hành lúc này mới cúi đầu ngắm phấn y cô gái kia liếc mắt một cái, thế nhưng cũng là một người mặt mày là lướt xinh đẹp, luận tư sắc thế nhưng thua tố y cô gái kia ba phần, nhưng luận khí chất so với tố y cô gái mười phần đều kém. Hắn không khỏi ách nhiên thất tiểu, từ xưa rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, nhà Mạc gia như thế, làm sao mà có thể dạy dỗ ra một đứa con động lòng người như thế?

Mèo Con “Ừm” một tiếng, Hồng Lăng kéo kéo tay nàng nói: “Miêu Nhi, tỷ làm sao vậy? Có tâm sự gì sao?”

“Ngạ, không có gì. Hoa sen này nở thật đẹp!”. Mèo Con nói: “Rất đẹp!”

Hồng Lăng giật mình, nhẹ giọng nói: “Miêu Nhi, tỷ biết không? Muội thực hâm mộ tỷ”. Nàng cố gắng tiếp tục nói: “Tỷ từ nhỏ đã thông minh, học cái gì cũng biết. Muội nhớ rõ vào một dịp tết, muội qua nhà tỷ chơi, Trần đại ca đọc cho tỷ nghe một bài thơ thật dài, muội lúc ấy vừa nghe qua liền đã quên, nhưng mà tỷ lúc ấy nghe xong sau đó liền đọc đến một chữ cũng không sai, kỳ thật tỷ lúc ấy chữ biết được so với ta không nhiều hơn bao nhiêu”

Nàng cười khổ một tiếng nói: “Trong nhà tỷ chỉ có một người con gái là tỷ, đừng nói là Tứ Ngưu thúc, Tứ Ngưu thẩm, đến cả bọn Cố đại ca đều đem tỷ làm thành bảo bối. Cố đại ca lại học giỏi, hai mươi tuổi liền thi đậu tiến sĩ, hai mươi ba tuổi làm việc trong Hàn Lâm viện. Còn có Cố tứ ca cũng thi đậu tú tài, tương lai của tỷ so với ta nhất định tốt hơn rất nhiều”

Mèo Con nghe xong lời của Hồng Lăng, lặng im không nói, nàng thật sự không biết nên nói cái gì, nàng có thể nói là mình xuyên qua sao? Cho nên nhìn qua thì thông minh hơn so với nàng?

Hồng Lăng tiếp tục nói: “Muội nhớ rõ năm đó sau khi tỷ biết Cố đại ca thi đậu, tất cả mọi người đều hưng phấn đến hôn mê, chỉ có một mình tỷ bất động thanh sắc, còn đem tã của tiểu Trụ Tử giặt sạch xong mới về nhà. Trước kia tỷ cùng Tiểu Toàn ở chung một gian phòng, tỷ chỉ chăm chú bày trí nửa gian phòng của mình, cũng chưa từng nghe qua nửa câu oán hận của tỷ. Hiện tại tỷ có một cái tú lâu, muội cũng không thấy tỷ có bao nhiêu vui vẻ. Người bên ngoài thấy ao sen của nhà muội, đều hâm mộ không thôi, nhưng mà tỷ ngay cả cái nhíu mày cũng không có”

Hồng Lăng lôi kéo tay Mèo Con nói: “Miêu Nhi, tỷ có cái gì mà mình để ý không? Rốt cuộc như thế nào mới có thể giống như tỷ, cái gì đều không thêm để ý?”. Tay nàng thật sự dùng sức, các đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch, móng tay không tự chủ được đâm vào.

Mèo Con không khỏi hút một ngụm lương khí, nàng miệt mài đau nhíu mi nói: “Hồng Lăng, ta...”

Xuân Nha thấy cổ tay Mèo Con đã muốn chảy máu, liền bước lên phía trước nói: “Mạc cô nương, người mau buông tay!”. Thu Thực gấp đến độ thiếu chút nữa muốn lên đi kéo tay nàng ra.

Hồng Lăng nghe được thanh âm Xuân Nha, hoảng sợ, vội buông tay, nâng lên cổ tay Mèo Con, vài đạo vết thương hình cung sung đỏ ở trên cổ tay trắng nõn nà càng có vẻ nhìn thấy ghê người, tựa như một khối bạch ngọc bị nứt vỡ.

Hồng Lăng sợ tới mức khóc lên: “Miêu Nhi, thực xin lỗi! Muội không phải cố ý, muội...”

Mèo Con thân thủ ôm Hồng Lăng: “Hồng Lăng, đừng sợ, ta không đau, đây chỉ là việc nhỏ mà thôi, thật sự!”. Nàng từ nhỏ nhìn Hồng Lăng lớn lên, tính tình đứa nhỏ này nàng như thế nào mà không hiểu, nàng chỉ là áp lực quá lớn mà thôi, mấy ngày này gặp đủ loại sự tình làm cho nàng suy sụp!

“Được rồi, chúng ta đi vào chòi nghỉ mát ăn cơm, nhà muội có rượu mạnh không?”. Nàng mỉm cười nói, nhẹ nhàng vỗ vai của Hồng Lăng.

“Rượu mạnh?”. Hồng Lăng thật cẩn thận cầm cổ tay nàng, nước mắt không ngừng rơi, liều mạng gât đầu: “Có! Muội liền bảo người đem đến!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ngày mùa hè 4

“Thư Hương! Thư Hương!”. Hoắc Tiến nhẹ giọng gọi tên nô bộc của mình.

“Đại thiếu gia”. Thư Hương đi đến, trước tiên thỉnh an Hoắc Hành cùng Hoắc Tiến, sau đó lẳng lặng đứng ở một bên chờ Hoắc Tiến phân phó.

Hoắc Tiến nói: “Mau về nhà đem thuốc trị thương tốt nhất mang tới”. Hắc tiệp hận nói: “Nếu lưu lại vết sẹo thật đáng tiếc, nghe thấy tựa hồ như rất nghiêm trọng”. Một đồng người vây quanh tổ y cô nương kia làm hại hắc không phát hiện nàng rốt cuộc bị thương ở chỗ nào? Bị thương có nặng hay không?

Hoắc Hành nhìn hắc lạnh lùng nói: “Ngươi có phải còn muốn đến xem thương thế của nàng?”

Hoắc Tiến vừa định nói còn gì tốt hơn nữa, vừa thấy khuôn mặt nghiêm túc lạnh lùng của tam thúc hắc liền nuốt lại vào bụng, vội vàng vòng vo nói: “Nàng là một cô nương, ta đi nhìn thương thế của người ta, không phải là làm hồng thanh danh của nàng rồi sao? Việc này ta tuyệt đối sẽ không làm”

Hoắc Hành nói: “Biết là tốt rồi! Người cũng đã nhìn, còn không mau đi về?”

“Hiện tại?!” Hoắc Tiến ngăn người, Hoắc Hành hừ lạnh nói: “Chẳng lẽ ngươi còn muốn ở lại?”

Hoắc Tiến lưu luyến không rời nhìn hai người trong chòi nghỉ mát liếc mắt một cái, lâu bầu nói: “Nhìn kỹ thì Mạc nha đầu cũng đẹp đẹp!”. Sau khi nghe Hồng Lăng nói về thân thế cô nương kia, hắc cũng đành bỏ tâm tư nạp tổ y cô nương làm thiếp.

Hoắc Hành quay đầu lại trừng mắt nhìn Hoắc Tiến một cái, thấy vẻ mặt cột nhũ của hắc, nắm chặt tay, thật muốn đánh cho xú tiểu tử này một cái!

Thư Hương hỏi: “Đại thiếu gia, có cần đi lấy thuốc không?”

“Không cần”. Hoắc Hành nhú mày nói.

“Tam thúc, nữ hài tử xinh đẹp như vậy, trên tay để lại vết sẹo rất xấu!”. Hoắc Tiến tội nghiệp nhìn hắc.

Hoắc Hành cười nhạt nói: “Bất quá là bị một tiểu nữ oa nắm bị thương mà thôi, sẽ lưu lại vết sẹo gì?”. Hắc lười cùng Hoắc Tiến vô nghĩa, một phen linh khỏi áo hắc, lôi kéo ra bên ngoài! Nếu thực bị người ta bắt được, mặt mũi Hoắc gia bị hắc làm mất hết!

Mạc đại khom lưng nói: “Tam gia, đại thiếu gia các vị đi rồi? Không ngồi một chút nữa sao? Một lát ta bảo Hồng Lăng đến uống rượu cùng các vị”

Hoắc Hành cũng không thèm nhìn tới hắc một cái, lạnh giọng nói: “Trước khi muội muội của ngươi tiến vào Hoắc gia, đem ‘Nữ giới’ sao chép một trăm bản, không cho phép nàng lại ra khỏi cửa nửa bước! Cũng không cho phép nàng gặp bất kể kẻ nào”

Hoắc Tiến nháy mắt nhìn Hoắc Hành, hắc vì cái gì lại hạ mệnh lệnh này? Bất quá thấy bộ dáng nghiêm túc của tam thúc hắc, hắc sờ sờ cái mũi, không khỏi nhú mày, thôi sao cũng được! Hắc đều phải sao ‘Lễ Kĩ’!

“Thao Hà”. Sau khi rời khỏi Mạc gia, Hoắc Hành nhỏ giọng gọi tên nô bộc thân cận.

“Tam gia”. Một gã sai vặt áo xám tiến lên.

“Đưa thuốc trị thương đến Cố gia”. Hoắc Hành thấp giọng dặn nói.

Thao Hà ngăn người, sắc mặt xanh trắng đáp: “Dạ!”

Hoắc Hành nhìn hắc liếc mắt một cái nói: “Tuổi ngươi cũng không còn nhỏ, bên ngoài có chút phong lưu cũng là chuyện thường, nhưng mà loại nữ nhân này không thể ở chung lâu dài, tìm một người đứng đắn một chút đi!”

Thao Hà nghe xong lời Hoắc Hành, trong lòng ấm áp, cúi đầu run giọng nói: “Vâng, tam gia giáo huấn đúng, tiểu nhân nhớ kỹ”

Hoắc Hành lạnh nhạt nói: “Trong lòng ngươi biết là tốt”. Thao Hà từ tám tuổi đã bắt đầu đi theo hắn, trở thành cánh tay phải của hắn, thuộc hạ hắn tí mĩ bồi dưỡng, cũng không thể bị một nữ nhân làm hỏng.

Mạc đại bị Hoắc Hành khiển trách, làm cho hắn nghĩ hoài không thông, chờ sau khi hai người rời đi, gọi hạ nhân hỏi: “Hôm nay Hồng Lăng có gặp qua khách lạ không?”

“Bẩm gia, hôm nay tiểu thư mời Cổ tiểu thư đến thưởng hoa sen”

“Cổ nha đầu?”. Mạc đại sờ sờ cái gáy, có chút khó hiểu. Lúc Hồng Lăng sinh ra, hắn đã phải rời khỏi Lão Hòe thôn. Ngay cả mùi ruột của mình cũng là mấy năm mới gặp, đối với Cổ lục cô nương tất nhiên không quá quen thân, bất quá nếu là nữ, vì cái gì tam gia lại sinh khí như vậy a? Chẳng lẽ hắn không hài lòng bộ dáng Hồng Lăng? Nhưng mà Hồng Lăng cũng không phải làm thiếp của hắn ?

Mạc đại suy nghĩ nửa ngày, mặc kệ tam gia nghĩ như thế nào, dù sao hắn nói không muốn Hồng Lăng ra ngoài thì chính là không được ra ngoài, hắn đối hạ nhân nói: “Ngươi bảo đại thiếu phu nhân tiễn Cổ lục cô nương về, rồi bảo tiểu thư vào trong phòng, không được để nàng ra khỏi cửa nửa bước. Trừ bỏ người Hoắc gia, những người khác đều không được gặp nàng, bảo nàng ở trong phòng hảo hảo chép một trăm bản ‘Nữ giới’”

“Dạ!”

Hồng Lăng tròn tròn mắt nhìn Mèo Con dùng vải trắng chấm vào trong rượu mạnh, xoa xoa lên vết thương của mình một hồi lâu, nàng không khỏi hấp khí nói: “Miêu Nhi, tỷ không đau sao?”

Mèo Con nói: “Còn a”. Nghe nói chỉ có còn 70% mới có tác dụng tiêu độc, loại rượu mạnh này khẳng định không đến, nhưng mà so ra không còn cái nào tốt hơn. Nàng mắt thấy Hồng Lăng hốc mắt đỏ hồng, mím miệng chuẩn bị khóc, vội vàng nói: “Đừng khóc!”

Mấy lão mụ hầu hạ bên cạnh thấy sau khi nàng đem miệng vết thương rửa xong, tiến lên nói: “Cổ cô nương, để lão nô băng bó miệng vết thương cho người đi!”

Mèo Con nói: “Không cần băng bó, miệng vết thương cũng nhỏ, thoa thuốc là được rồi!”. Nàng nghiêng đầu suy nghĩ, nghe nói cây ngải có thể sát trùng, chờ một lát về nhà, lấy một chút cây ngải ngâm vào nước, tắm rửa một cái thì tốt rồi.

Mèo Con cùng Hồng Lăng ăn cơm xong, chợt nghe hạ nhân báo lại, nói là Đại Tráng thẩm thẩm Hồng Lăng qua, Mèo Con thức thời đứng dậy cáo từ về nhà. Hồng Lăng lưu luyến không rời lôi kéo tay nàng, Mèo Con trấn an vỗ vỗ tay nàng, ở trong lòng bàn tay nàng viết một chữ nhĩ. Hồng Lăng hồng vành mắt, dùng sức gật gật đầu.

Lúc về đến nhà, Vương thị đang ở chuẩn bị chỗ ở để ngày kia Nhiếp Tuyên đến, Mèo Con nghi hoặc hỏi: “Không phải y đến Liễu gia sao?”

Vương thị nói: “Liễu phu nhân hai ngày nay thân thể không thoải mái, Văn Lệ tỷ của con vội vàng trở về chăm sóc bà ấy, không còn tâm sức đâu mà lo lắng chuyện khác. Liễu giáo thụ lại không ở biệt viện, Nhiếp công tử ở đó không thuận tiện. Liễu phu nhân bảo mẹ chiều cổ y, tốt xấu gì còn có cha và tứ ca của con trò chuyện với hắn”

“A”. Mèo Con lên tiếng.

Vương thị thấy vẻ mặt Mèo Con có chút mệt mỏi, liền thân thiết hỏi: “Mèo Con làm sao vậy, không thoải mái sao?”

Mèo Con lắc đầu nói: “Không phải, có thể là thời tiết quá nóng, mẹ, con đi nghỉ một chút”

Vương thị nghe xong vội nói: “Con mau đi nghỉ ngơi đi!”

“Dạ!”. Mèo Con về tới phòng của mình, Thu Thực rót cho Mèo Con một ly trà lúa mạch nói: “Tiểu thư, về đến nhà rồi nên mời đại phu đến xem thử, đừng để lưu lại sẹo”

Mèo Con nói: “Chỉ có mấy vết thương nhỏ cần gì mời đại phu, sẽ làm mẹ lo lắng. Đúng rồi, một hồi trong nước tắm của ta nhớ bỏ vào ít cây ngải”

Hai người quay mặt nhìn nhau, Mèo Con thấy Xuân Nha muốn nói lại thôi, liền mở miệng: “Được rồi, đây chỉ là vết thương nhỏ, vài ngày thì tốt rồi, đừng chuyện bé xé ra to”. Mới trước đây nàng bị thương cũng không phải một hai lần, nào có khoa trương như vậy. Hai người bất đắc dĩ gật gật đầu.

Sau khi tắm rửa xong, Mèo Con nằm ở trên giường, trong lòng hít một tiếng, về sau vẫn là ít đi gặp Hồng Lăng đi.

“Đát đát!”. Từ xa truyền đến tiếng vỗ ngựa làm phá vỡ không khí yên bình của Lão Hòe thôn vào giữa trưa, từ xa xuất hiện mười con ngựa, vó ngựa làm bụi đất bốc lên cao, chỉ trong chớp lát, đoàn ngựa liền ly khai Lão Hòe thôn, vào rừng.

Phía trước có một con ngựa toàn thân trắng toát, dây cương yên ngựa toàn thân bóng loáng như bạc, phía trên là một cẩm y thiếu niên, ước chừng mười bảy mười tám tuổi, mặt như ngọc, phong thần lẫm lẫm, vai trái có đeo một con chim ưng, thắt lưng đeo bảo kiếm, lưng đeo cung tên, nhìn qua thật là anh khí bừng bừng.

Thiếu niên phía sau không nhanh không chậm cười một hắc mã, nam tử độ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, quần áo thanh sam, dung mạo thật là tuấn

nhã, khóe miệng ẩn chứa nụ cười ôn hòa yếu ớt, lại lộ ra chút thân thiết, ấm áp như xuân phong, nhưng trên mặt mày lại ẩn ẩn chút sát khí.

“Trí Viễn ca, Đinh Nguyên huynh, hai người cười cũng nhanh quá rồi!”. Tiếng cười lạnh lạnh từ phía sau truyền đến, một nam tử lam sam cười ngựa đuổi theo, nam tử trên dưới hai mươi tuổi, dung mạo không bằng hai vị nam tử tuần mỹ phía trước, nhưng là mặt mày lại trong sáng hơn hẳn.

“Ngựa của Tu Văn chạy quá chậm”, cảm y thiếu niên dừng ngựa nói: “Đề Minh Nhi đổi cho người con ngựa tốt”

Cố Quý vội vàng xua tay nói: “Không cần, dù sao ta cũng không quen cười ngựa”

Cảm y thiếu niên cười ha ha nói: “Tất cả thầy giáo trong thư viện, chỉ có huynh là yếu ớt nhất!”

Nhiếp Tuyên mỉm cười kiểm dây cương nói: “Tu Văn, Đinh Nguyên nói không sai, đệ phải hảo hảo luyện tập chút công phu, đừng cả ngày chỉ vui đầu đọc sách, cẩn thận đọc thành con mọt sách!”

Cố Quý về mặt đau khổ xua tay nói: “Quên đi, ta không thể học giỏi như các người!”

Thấy Cố Quý về mặt đau khổ, Chu Quý lại một trận cười ha ha, Nhiếp Tuyên hơi hơi mỉm cười, nghiêng đầu nhìn phía bụi cỏ cách đó không xa.

Chỉ chốc lát trong bụi cỏ có động tĩnh, Chu Quý cùng Cố Quý ngừng nói chuyện, lấy cung tiễn xuống, chuyên chú nhìn chằm chằm bụi cỏ. Chỉ chốc lát, một con thỏ nhỏ từ trong bụi cỏ nhảy ra.

“Đi? Là một con thỏ a?”. Chu Quý thất vọng buông cung tiễn, loại tiểu động vật này có cái gì tốt mà săn.

Nhiếp Tuyên nhìn con thỏ nhỏ kia, tâm tư vừa động, lấy trường cung trên lưng xuống, lại lấy ra một mũi tên, giương cung cài tên, một thanh âm vang lên, bạch thỏ ngã gục.

Trùng Tâm giục ngựa tiến lên, chỉ thấy mũi tên bắn trúng tai trái của con thỏ, đem bạch thỏ chặt chẽ ghim trên mặt đất, bạch thỏ không thể cử động. Trùng Tâm xuống ngựa nhổ tên, xử lý chút vết thương của nó, liền bắt nó nhét vào mang trong lồng sắt.

“Nhiếp nhị ca?”. Chu Quý khó hiểu nhìn Nhiếp Tuyên, Nhiếp Tuyên thân nhiên cười cười: “Lâu rồi không có bắn tiễn, ta muốn luyện tập một chút”

Chu Quý nghe xong cười nói: “Nhiếp nhị ca thật sự là bắn rất giỏi, muốn bắn chết một con thỏ thì rất dễ dàng, nhưng muốn bắn nó còn sống thì không dễ”

Nhiếp Tuyên cười cười, cũng không nói tiếp. Ba người lại cười ngựa đi sâu vào rừng, dọc theo đường đi gặp được rất nhiều tiểu động vật, nhưng Chu Quý một lòng muốn săn một con lợn rừng, con hoẵng gì đó, cho nên đều buông tha. Nhiếp Tuyên là thuần túy đến du ngoạn, bắn chỉ có một con thỏ liền thu tay. Mà Cố Quý căn bản không am hiểu săn bắn, cuối cùng Chu Quý dạo qua một vòng, cái gì đều không có săn được, sắc mặt hần cũng dần dần càng ngày càng đen.

Cố Quý thấy mặt trời ngày càng lên cao, liền nói: “Đinh Nguyên, chúng ta trở về đi, mặt trời càng ngày càng cao!”

Chu Quý cảm giận nói: “Không trở về! Hôm nay một con mồi đều không có săn được!”

Cố Quý có chút bất đắc dĩ nhìn hần, dường như cầu cứu nhìn về phía Nhiếp Tuyên.

Nhiếp Tuyên thân nhiên cười cười nói: “Trở về đi! Trời sắp nóng tới nơi rồi!”

“Trí Viễn huynh, huynh ở trên biển nhiều năm, còn sợ trời nắng?” Chu Quý hỏi.

Nhiếp Tuyên lạnh nhạt cười nói: “Ở trên biển, trên cơ bản là trên boong tàu”

Cố Quý dùng tay áo lau một phen mồ hôi nói: “Trở về thôi, nóng quá rồi!”. Hần quạt chiết phiến, cười khổ nói: “Thời tiết quái quỷ!”

Nhiếp Tuyên nói: “Trở về đi, thân thể Tu Văn không thể so với người, còn tiếp tục hần sẽ bị cảm nắng”

Chu Quý nhìn sắc mặt Cố Quý đã có chút trắng bệch nói: “Được rồi, hôm nay tới đây thôi!”

Đoàn người cười ngựa về tới Lão Hộc thôn, may mắn Cố gia hiện tại rộng rãi, bằng không ngay cả chỗ để ngựa cũng không có. Sau khi xuống ngựa, Nhiếp Tuyên chỉ vào con thỏ trong lồng sắt nói với Cố Quý: “Tu Văn, con thỏ này cho lệnh muối làm vật nuôi đi, hôm nay phải làm phiên lệnh muối rồi!”

Cố Quý sùng sốt, lập tức cười nói: “Đa tạ Trí Viễn ca”. Hần bảo nô bộc bên cạnh cầm lấy đưa cho Mèo Con, trong lòng âm thầm tự trách mình sợ ý, như thế nào đều không bắt mấy con vật nhỏ cho Mèo Con chơi a?

Nhiếp Tuyên cười nói: “Nhắc tay chi lao, có cái gì mà tạ ơn”

Thức ăn đã nấu xong, Mèo Con bận rộn cả buổi sáng, cuối cùng có thể trở về phòng nghỉ tạm một hồi. May mắn hiện tại xuống bếp không giống trước kia, nàng chỉ cần đứng ở trước bếp xem lửa là được, những việc khác không cần nàng động thủ. Mọi việc đều có nha hoàn, nô bộc đứng ở cửa lo lắng. Nàng đang nghĩ còn thiếu không chỗ nào, Lan Nhân mỉm cười đi đến: “Mèo Con”

“Nhân tử”. Mèo Con đứng dậy đón nàng ngồi xuống: “Sao tử lại đến đây?”

Lan Nhân cười nói: “Mèo Con, bọn tứ ca muội đến rồi, một hồi bọn họ ăn cơm, ta mang muội đến phòng khách, để muội nhìn thử Chu công tử mà tứ ca muội mời về”

“Nhìn Chu công tử?”. Mèo Con ngẩn người, thốt ra: “Vì cái gì?”. Nhưng vừa nói xong, nàng liền 囧, sẽ không là xem mất đi?

Lan Nhân vỗ nhẹ tay nhỏ bé của nàng nói: “Nha đầu ngốc, đương nhiên là cho muội chọn lựa hôn phu a!”

“Quả nhiên!”. Mèo Con hắc tuyến một chút, giả bộ ngưỡng ngưỡng xoay người nói: “Nhân tử, tử thật đáng ghét!”

Lan Nhân cười ôm chầm nàng, ôn nhu nói: “Nam lớn lấy vợ, nữ lớn lấy chồng. Việc này có cái gì thẹn thùng, bé ngoan nhà chúng ta đào mất một cái là sắp mười lăm tuổi, đương nhiên phải lo lắng đại sự cả đời. Ta nghe tứ ca muội nói, Chu công tử kia năm nay mười bảy tuổi, ngoại hình đẹp không nói, tính tình cũng tốt, vừa mới thi đậu tú tài, còn là một tay thiện xạ, là một người văn võ toàn tài”

Mèo Con nghe xong trong lòng không cho là đúng, điều kiện tốt như vậy, như thế nào mười bảy tuổi còn chưa có đính hôn đây? Nàng vừa muốn nói gì đây thì lúc này Thu Thực cầm theo một cái lồng sắt tiến vào nói: “Tiểu thư, Nhiếp công tử săn được một con thỏ đem đến tặng cho người!”

Lan Nhân vừa thấy con thỏ lông xù kia, không khỏi yêu thích nói: “Nhiếp công tử này quả nhiên là người cẩn thận, đi ra ngoài săn thú còn biết săn cho muội một con thỏ để chơi”

Mèo Con nhìn con thỏ nhỏ kia một cái, không dấu vết cau mày nói: “Đừng để ở trong phòng, muội đem đến trong sài phòng đi!”

“A?”. Thu Thực ngẩn người, Lan Nhân cũng sững sờ: “Mèo Con, muội không thích con thỏ?”

“Không phải”. Mèo Con giải thích nói: “Con thỏ này là thỏ hoang, trên người bẩn, đừng để nó ở phòng bếp, muội để nó ở sài phòng. Hôm nay không rảnh chơi với nó, trước tiên muội nấu chút nước sôi cho nó uống, sau đó lấy chút lá cây sạch cho nó ăn, về sau chuẩn bị một chút cỏ linh lăng”

Nàng nhu nhu cái trán nghĩ đến, săn thú thì lo săn thú đi, đem thỏ về cho nàng làm gì? Nuôi thỏ thực phiền toái a! Nhưng mà... nàng nhìn thoáng qua con thỏ lông xù kia, thỏ dài một tiếng, nàng lại không thể để cho nó tự sinh tự diệt, quên đi! Có thể nuôi được bao lâu thì được bấy lâu đi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đêm mùa hè 1

Lúc nhóm Cố Quý về đến nhà đã sớm có nô bộc chờ ở cửa, vừa thấy bọn họ trở về, liền cười đón bọn họ vào trong phòng nghỉ chân, từ bên ngoài cửa đi vào ba người liền cảm thấy một trận không khí mát mẻ đánh úp lại, ba người thần sắc buông lỏng.

Trong phòng ở hướng Nam có một cái tháp trúc, trên đó để mấy quyển sách trúc, hai cái đệm, trên tháp còn hé ra mấy cái tháp nhỏ, trên đây để mấy bộ trà cụ. Ngoài cửa sổ là một ao sen, gió lạnh từ từ thổi tới, làm cho tinh thần người ta rung lên. Cố Quý mời hai người ngồi trên tháp trúc, sau đó nói một tiếng xin lỗi liền rời đi vào.

Nhóm nô bộc dâng lên khăn mặt đã được nước giềng làm mát, Chu Quý cùng Nhiếp Tuyên vui vẻ tiếp nhận khăn mặt. Sau khi lau mặt xong, nhóm nô bộc lại dâng lên trà lạnh, điểm tâm, hai người ở bên ngoài nóng bức gần nửa ngày, đồ không ít mồ hôi, đã sớm khát không chịu nổi, tiếp nhận nước trà liền uống lên.

Nước trà vừa vào miệng, Chu Quý nhãn tình liền sáng lên, nhát ngưỡng mà tẩn, thẳng hô: “Thật thống khoái!”

Một nô bộc thấy vậy bèn vội vàng rót cho hắn thêm một chén, Chu Quý liền tiếp uống ba chén, còn lưu luyến không rời. Gã nô bộc kia cười nói: “Chu công tử, cây me đất và ngân đan thảo này đều là vật tính hàn, uống ít có thể thanh nhiệt giải khát, uống nhiều thì không tốt! Không bằng ngài trước dùng một ít điểm tâm? Tiểu nhân quạt cho ngài, một hồi liền mát mẻ”

Nói xong người nô bộc kia bèn cầm quạt lá cọ, đem một chậu khối băng đặt ở bên cạnh Chu Quý, quạt về phía khối băng, đừng nói là Chu Quý, chính là Nhiếp Tuyên bên cạnh cũng cảm nhận được từng đợt cảm giác mát lạnh đánh úp lại. Chu Quý khen: “Khá lắm, người cũng thật giỏi”. Nói xong từ trong ống tay áo lấy ra một khối bạc vụn cho hắn.

Người nô bộc tiếp nhận bạc, đem cây quạt đưa cho người kế bên, ý bảo hắn tiếp tục quạt, sau đó cấp Chu Quý cùng Nhiếp Tuyên dập đầu nói: “Đa tạ công tử thưởng”

Đừng nói là Chu Quý, ngay cả Nhiếp Tuyên cũng cười nói: “Khá lắm! Tu Văn quả nhiên có cách trị gia!”

Nhiếp Tuyên không nhanh không chậm đem trong ly trà uống xong, đem chén không để trên tháp, người sai vật cũng rút cho hắn đầy một chén. Sau khi hai người rửa mặt và uống trà xong, cả người đều thả lỏng. Nương theo từng trận gió mát mẻ, Chu Quý dựa trên đệm tạm thời nghỉ ngơi, nhưng chỉ chốc lát mồ hôi lại đổ. Người nô bộc vừa được thưởng thấy thể bèn từ phía dưới tháp trúc lấy ra một cái thảm bạc, cẩn thận để ở trên người Chu Quý.

Nhiếp Tuyên đánh giá bày trí trong phòng, trong phòng bày trí thanh nhã, phần lớn là từ trúc. Phía Bắc có một cái béc cổ, trên đấy bày đủ loại tượng điêu khắc gỗ, thậm chí còn bày một ít đồ vật thường dùng này nọ, đồ vật để ngay ngắn không có lấy một chút bừa bãi.

Phía Đông xếp bốn cái ghế tựa, hai mặt trái phải đều có kỷ trà, phía trên có bình hoa, trong bình cắm đầy hoa tươi. Trên tường treo một bức tranh sơn thủy hoa đào, ngọn bút thanh nhuận, màu sắc đậm nhã, trong sáng, thấp thoáng cao sâu, nhành cây dao động, giống như có gió nhẹ thổi qua. Trên bức tranh còn có chữ: “Dục vũ hồng hoa hàm hiếu lộ, sạ tình từ mạch tiểu xuân phong”, chữ viết phiêu dật, khí khái linh vận.

Tranh chữ này hiển nhiên đã tạo ra một phong cách riêng, giống như một làn gió.

Nhiếp Tuyên nhìn đến xuất thần, không tự chủ được đứng dậy đi đến trước bức tranh cẩn thận nhìn. Trong lòng cảm thấy kì lạ, không biết là bút tích của huynh đệ nào trong Cổ gia. Trên bức tranh chỉ đề ngày tháng, nhưng không có đề tên, trong lòng âm thầm tò mò. Bút tích trên bức tranh kia mặc dù tiêu sái, lại còn dẫn theo vài phần xinh đẹp, hẳn có điểm nhìn không ra, chẳng lẽ là do nữ tử viết? Quay đầu hỏi một gã hầu vật bên cạnh: “Tranh này là do ai vẽ?”

Người sai vật lắc đầu không biết, chỉ nói là đại thiếu gia trong nhà mang tới dán tại trên tường. Nhiếp Tuyên nhìn bức tranh một hồi lâu sau, mới quay trở về ngồi lại trên tháp, thấy Cổ Quý còn chưa đến, liền tùy tay cầm lấy mấy quyển sách trên tháp lên xem. Vừa thấy tên sách tự nhiên bật cười, dĩ nhiên là một quyển chú giải “Tam Tự kinh”, mặt trên còn viết là cuốn thứ ba. Chú giải “Tam Tự kinh” có đến quyển thứ ba?

Dù sao cũng không làm gì, hắn nhất thời tò mò, liền tùy tay lật xem. Vừa thấy lại phát hiện bên trong không hề ít tranh vẽ, không khỏi tinh tâm cẩn thận đọc. Nguyên lai này quyển sách này là đem tất cả điển cố xuất hiện trong “Tam Tự kinh” thể hiện bằng hình ảnh, khó trách là đã đến quyển thứ ba. Người vẽ bút pháp tinh tế, nhân vật trong sách vẽ thật sống động, vẽ mặt nụ cười sôi nổi. Dưới bức tranh còn chú giải nguyên nhân sâu xa, còn có đánh giá đối với chuyện xưa.

Đánh giá kia đúng trọng tâm toàn diện, đem lợi và hại tốt xấu nhất liệt ra, tuy rằng đánh giá này bất quá chỉ là một ít chuyện cũ mèm, nhưng giọng điệu sinh động khôi hài, lại mang theo vài phần hướng dẫn từng bước, làm cho người ta cảm thụ không đến một chút ý tứ hàm xúc thuyết giáo. Bất tri bất giác, hắn lại đem cả quyển sách đều xem xong rồi. Sau khi xem xong, Nhiếp Tuyên có chút lưu luyến không rời buông cuốn sách, mang theo vài phần chưa được thỏa mãn, trong lòng không khỏi tán thưởng dụng tâm của người viết sách, thể này mới gọi là dạy học chân chính! Sách này phỏng chừng bọn nhỏ thích xem đi?

Đột nhiên hắn tâm niệm vừa động, ngẩng đầu nhìn bức họa kia, nhìn lại quyển sách trong tay, chữ viết trong quyển sách nhỏ nhắn uyển chuyển, vừa thấy liền biết là của nữ tử. Mà chữ trên bức tranh đại bộ phận đều là chữ thảo, tiêu sái vô cùng lại thiếu vài phần xinh đẹp, nhưng nhìn vào lạc khoản ở cuối bức tranh, so với chữ viết trong sách vẫn có thể nhìn ra là từ một người tay mà ra.

Nhiếp Tuyên hỏi người sai vật: “Đây là thư phòng của đại thiếu gia nhà ngươi?”

Người sai vật lắc đầu nói: “Thư phòng của mấy vị thiếu gia ở chỗ khác, nơi này vốn là chỗ để tiếp khách. Vì có ao sen mà đặc biệt mát mẻ. Mỗi ngày nay thời tiết quá mức nóng bức, sau khi đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia tan học, thích tới nơi này đọc sách”

Nhiếp Tuyên nói: “Sách này cũng là của đại thiếu gia nhà ngươi?”

Người sai vật cười nói: “Sách này là mấy vị thiếu gia cùng nhau dùng, nghe nói chỉ có duy nhất một bộ gồm bảy cuốn, hai vị thiếu gia sử dụng rất cẩn thận”

Nhiếp Tuyên nghe xong lời nói của người sai vật, càng khẳng định quyển sách này chỉ có ở Cổ gia, là của nữ tử, cho nên trên bức tranh không có tên người sáng tác. Nhưng mà rốt cuộc là ai a? Người vẽ tranh nếu không có mười năm mây mờ, sợ là bức tranh cũng không được như thế a? Nhiếp Tuyên không khỏi tò mò, nhìn nằng có kiên nhẫn đem một quyển “Tam Tự kinh” mớng manh làm thành bảy quyển sách, tấm lòng và kiên thức này liền cao hơn cả những nữ tử khuê các bình thường khác!

Nhiếp Tuyên đang miên man suy nghĩ, Cổ Quý cũng đi đến. Hai người Chu Quý đã muốn ngủ say, không khỏi ách nhiên thất tiểu. Cổ Quý cười gọi hắn, Chu Quý ngưng ngưng cười cười nói: “Tu Văn nơi này quá mức thoải mái, ta đều đã quên đây không phải là nhà của ta!”

Cổ Quý cười nói: “Ta đã bảo người nấu xong nước, hai vị muốn dùng bữa trước hay làm tắm rửa trước?”

Vừa nghe có thể tắm rửa, Chu Quý ánh mắt sáng ngời, liền thanh nói: “Vẫn là tắm rửa trước đi”. Cổ Quý nghe vậy mỉm cười, dẫn bọn họ đến gian nhà tắm

Cổ Quý cười nói: “Bình thường mấy huynh đệ chúng ta vào mùa hè đều thích ở trong này tắm rửa, rất thuận tiện!”

Nhiếp Tuyên không dấu vết hơi hơi nhíu nhịu đầu mày, vừa định mở miệng cự tuyệt, lại bị Cổ Quý lôi kéo đi vào, gian nhà trúc này cũng không lớn, trên mặt đất toàn bộ dùng tảng đá để lót, trên tường có một loạt tủ gỗ, phía trên để quần áo và dụng cụ súc miệng.

Khiến Nhiếp Tuyên cùng Chu Quý kinh ngạc chính là nơi này cư nhiên ngay cả một cái thùng gỗ cũng không có! Chỉ có một cây gỗ lớn dựng thẳng bên cạnh bức tường, phía trên có một cái vồng được bện từ dây thùng, trong cái vồng có một cái túi da dê to. Cổ Quý cũng không giải thích, chính là trước tiên đem quần áo bản của mình bỏ đi, sau đó đem nút thắt trên cột gỗ tháo ra, túi da dê từ từ mở ra, vô số nước ấm liền đổ xuống.

Hắn vừa tắm vừa nói: “Túi nước ấm này, cũng đủ chúng ta tắm, mùa hè huynh đệ chúng ta đều thích tắm ở đây, thật tiện lợi”

Chu Quý nhìn không khỏi vỗ tay khen: “Quả nhiên tuyệt không thể tả!”. Nói xong hắn liền thanh bảo sai vật đem quần áo của mình đến.

Nhiếp Tuyên thấy không khỏi mỉm cười, cũng bảo TTùng Tâm chuẩn bị quần áo, hắn hỏi: “Tu Văn, ai nghĩ ra vậy?”. Hắn trong lòng nghĩ, về sau bảo Trùng Tâm làm một cái, như vậy hắn đỡ phải đến chỗ nào mới sẽ phải mua cái thùng tắm mới.

“Mèo...” Cố Quý cười cười nói: “Là muối muối của ta”. Nói xong hắn nhìn nhìn Chu Quý.

Chu Quý thán phục nói: “Lệnh muối quả nhiên là huệ chất lan tâm a!”

Nhiếp Tuyên nghe xong, không khỏi ngẩn người, trong đầu mơ hồ hiện lên một cái ấn tượng, là tiểu búp bê bằng ngọc kia ư? A, thông minh giống như trước đây, còn có thể tự mình chạy thoát khỏi bọn bắt cóc. Hắn trong lòng mơ hồ cảm thấy được bức tranh cùng quyển sách kia, hẳn là cũng do nàng viết.

Ba người thư thư phục phục tắm rửa xong, bảo sai vật chuẩn bị cho mỗi người một túi nước ấm, mới thoải mái đi vào trong. Cố Quý cười nói: “Bên cạnh ao sen nhà ta có một cái chòi nghỉ mát, chúng ta vào chòi nghỉ mát dùng cơm đi!”

Chu Quý vui vẻ gật đầu nói: “Vừa ngắm hoa vừa uống rượu là một chuyện nhàn nhã của nhân gian!”

Chòi nghỉ mát đã được quét tước sạch sẽ, phía trên có một cái bàn tròn và ba cái ghế nhỏ, bốn phía trong chòi để mấy cái lư hương, Nhiếp Tuyên cũng không có nhìn lân khố phiêu phiêu, sau khi bước vào chòi thì mùi hương quán quanh mũi, nhưng cũng không gay gắt, chỉ làm cho tinh thần người ta thư thái.

Chu Quý ngửi ngửi, tò mò hỏi: “Đây là huân hương gì?”

Cố Quý cũng ngửi, chần chờ nói: “Chắc là mùi ngân đàn thảo?”

Nhiếp Tuyên nói: “Là mùi ngân đàn thảo, ngân đàn thảo rất nồng, cũng chỉ có thể dùng ở những nơi rộng rãi thế này, còn có thể đuổi côn trùng, quả nhiên là có dụng tâm”

Cố Quý kiêu ngạo cười cười, hắn chỉ biết đem chuyện này giao cho Mèo Con là không sai!

Sau khi ba người ngồi xuống, bọn thị nữ lục tục đem chén đĩa, thức ăn dọn lên. Mọi người sáng sớm đã đi sẵn, sau đó lại tắm rửa đã sớm đói bụng. Trước tiên, thị nữ mang lên sáu món ăn nguội: bạch trâm kê, mặt tráp ngẫu, tương bạo hà, tương la bạch, bạo thủy thiện, tương lỗ áp.

Sáu món ăn nguội đều đựng trong đĩa sứ trắng, chính giữa để một đĩa tương lỗ áp màu đỏ, xung quanh để những món ăn khác, tạo thành hình hoa mai. Mỗi đĩa thức ăn đều tạo nên mùi vị khoan khoái dễ chịu, ngửi thấy mùi vị mê người kia, bụng ba người không tự chủ được thăm thì kêu lên, sau khi Cố Quý gấp một miếng cải trắng, Chu Quý cùng Nhiếp Tuyên cũng bắt đầu động đũa.

Sáu đĩa thức ăn nhanh chóng hết, lúc này Cố Quý đứng dậy, tiếp nhận bình rượu từ phía hạ nhân nói: “Ta hôm nay xem hưởng được phúc của hai vị, rốt cục để cho lấy ra tiểu muội đem bảo bối của mình, bằng không thì chẳng biết bao giờ mới được dùng đến a!”

Chu Quý tò mò nhìn kia bình rượu nhỏ kia hỏi: “Đây là rượu gì?”

Cố Quý cười cười, thần bí nói: “Hai người ném thử sẽ biết”. Rượu trong suốt đỏ thắm đổ vào trong chén, Chu Quý cùng Nhiếp Tuyên giờ lên ly rượu chậm rãi nhấp một ngụm.

“A, ta đoán không ra”. Chu Quý một ly rượu đều uống xong rồi, còn không có đoán ra được là rượu gì: “Rất thơm!”. Hắn tổng kết cho một cái lời bình.

Nhiếp Tuyên chậm rãi một ngụm uống cạn ly rượu: “Ngọt ngào ngon miệng, nồng mà không cay, tịch mà không lưu, tựa hồ là rượu gạo thượng đẳng, nhưng lại dẫn theo nồng đậm hương trà”. Nhiếp Tuyên buông ly rượu hàm cười hỏi: “Ta cũng ném ra là rượu gì, theo lý thuyết lá trà không thể lên men, không thể làm ra rượu”

Cố Quý kinh ngạc trừng mắt to nói: “Trí Viễn ca, huynh quá lợi hại! Muội muội đệ năm ngoái mới bắt đầu ủ loại rượu này, nhưng chúng ta uống xong cũng chẳng biết là rượu gì, chỉ cảm thấy so với rượu gạo bình thường càng thơm hơn. Huynh chỉ ném một ly, có thể ném ra vị trà bên trong?!”

Chu Quý kinh ngạc nói: “Thật sự là dùng trà để ủ? Trà cũng có thể làm rượu?”

Cố Quý lắc đầu nói: “Đây là trà rượu, là dùng rượu gạo trong nhà và lá trà để làm, về phần làm như thế nào, ta cũng không rõ ràng lắm”

Nhiếp Tuyên khinh tán một tiếng: “Lệnh muối quả nhiên là con người tao nhã! Sau khi ủ xong rượu gạo, đem lá trà tẩm nhập trong đó, chờ sau khi vị trà nhập vào rượu, liền có thể thành trà rượu!”

Chu Quý cũng gật đầu nói: “Có thể nghĩ đến lấy trà nhập rượu, quả nhiên là con người tao nhã!”

Cố Quý kiêu ngạo cười, lúc này nha hoàn lục tục đồ ăn nóng lên, ba người vừa uống rượu, vừa ăn đồ ăn, một canh giờ sau mới chấm dứt. Ba bình trà

rượu, bị ba người uống một giọt không thừa, Chu Quý la hét đòi về nhà cũng bảo bọn hạ nhân làm

Cố Quý miệng đầy đáp ứng, vài người sai vật tiến lên điu hai kẻ say không biết trời trăng mây nước. Mà Nhiếp Tuyên chỉ là hơi ngà ngà mà thôi.

Cố Quý được người sai vật điu đến hậu viện ngủ, Chu Quý cùng Nhiếp Tuyên cũng được đưa đến trong phòng khách. Trùng Tâm vừa hầu hạ Nhiếp Tuyên rửa mặt chải đầu, vừa hỏi: “Gia hôm nay thật cao hứng?”. Uống rượu rất hại thân, Nhiếp Tuyên lại rất biết điều dưỡng thân thể, rất ít khi uống rượu.

Nhiếp Tuyên mỉm cười nói: “Đã lâu không uống vui vẻ như vậy!”. Hắn tiếp nhận khăn mặt Trùng Tâm đưa đến, nằm ở trên giường, chỉ chốc lát liền đang ngủ.

Trùng Tâm thấy thế, cẩn thận tháo giày cho hắn, lại đắp chăn, nhỏ giọng đi ra ngoài.

Lúc Nhiếp Tuyên tỉnh lại, sắc trời đã tối.

Trùng Tâm đi vào nói: “Nhị gia, Cố lão thái gia vừa mới cho người qua tìm người, thấy người ngủ say, không muốn đánh thức người, bảo người hãy cứ nghỉ ngơi”

Nhiếp Tuyên nói: “Không xong! Ta đều đã quên đi báỉ kiến Cố đại thúc!”. Hắn khẽ vỗ cái trán, hôm nay thật sự là quá lơ là!

Trùng Tâm nói: “Cố lão thái gia có nói, hôm nay sắc trời trẻ, lại nói Cố lão thái gia vừa mới về nhà, ngày mai hãy đến báỉ kiến”. Trong lòng hắn thế nhưng rất vui vẻ, hắn đã lâu chưa thấy công tử vui vẻ và thả lỏng đến thế!

Sau khi Trùng Tâm phục vụ Nhiếp Tuyên dùng bữa tối xong, Nhiếp Tuyên nói: “Đi, đến chỗ cô xem sao, tinh thần của người hắn là đã tốt hơn rồi?”

Trùng Tâm nói: “Nghe nói Bạch Cập nói, bệnh của người không sao, là do thời tiết nóng bức”

Nhiếp Tuyên nghe xong gật đầu nói: “Ừ, bảo hắn chú ý nhiều một chút, cô dù sao tuổi cũng đã lớn”

Trùng Tâm nói: “Gia, Lão Hộc thôn phong cảnh không tồi, tuy nói không bằng Lâm Viên tinh tế, nhưng lại có hương vị của thiên nhiên, rất có thú vị!”

Nhiếp Tuyên khen ngợi nói: “Không tồi! Mấy năm nay, người đã tiến bộ không ít!”

“Đó là do gia dạy bảo tốt!” Trùng Tâm cúi đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Đêm mùa hè 2

“Mèo Con, con thấy vị Chu công tử kia như thế nào?”. Vương thị vụng trộm chỉ Chu Quý đang hưng phấn đàm luận trong đình hỏi.

“Mùi quá nhộn, mạnh mẽ khoe khoang khoáng lác, chỉ là bông hoa trong nhà mà thôi”. Mèo Con trong lòng không cho là đúng bình luận, lại nhìn qua ân nhân từng cứu mạng của mình thấy thuận mắt hơn một chút, người ta ngồi bên kia, lời tuy không nhiều lắm, nhưng đều là trầm ổn a! Quả nhiên người thường xuyên đi du lịch có khác! Bất quá trên mặt hắn lại có điểm giấu diếm, hàm hồ một câu: “Ừm, so với tiểu ca không kém lắm”

Vương thị vỗ tay nài nỉ nói: “Đứa trẻ này, cái gì mà so với tiểu ca không tệ lắm! Tử ca con hôm nay cố tình mang hắn về để con nhìn !”

Lan Nhân cũng ở một bên nói: “Đúng vậy! Mèo Con, đây đồng học của tứ ca muội. Vị Chu công tử này mặc dù không phải thế gia, nhưng vậy là thư hương dòng dõi, phụ thân là có một thư viện lớn, hắn năm nay mới mười bảy tuổi, đã thi đậu tú tài”

Mèo Con không cho là đúng nói: “Đại ca mười ba tuổi đã thi đậu lẫm sinh, hai mươi tuổi thi đậu tiến sĩ, hai mươi ba tuổi đậu cát sĩ”

Vương thị cùng Lan Nhân nhất thời nghẹn lời, qua nửa ngày, Lan Nhân mới nói: “Cái đó không giống !”

Mèo Con hỏi: “Có cái gì không giống?”

Lan Nhân nói: “Đại ca là đại ca, đại ca là thiếu niên anh tài hiếm thấy. Vị Chu công tử này xem như là thiếu niên anh tài, tuổi còn trẻ có thể thi đậu tú tài cũng rất không tệ”. Lan Nhân thấy Mèo Con thần sắc bất vì sớ động, nhân tiện nói: “Hơn nữa vị Chu công tử này nhân phẩm tuần nhã, văn võ song toàn, thái độ làm người cũng hào phóng, lại là con trai độc nhất trong nhà, muội nếu gả qua đó, chính là thiếu phụ nhân !”

Lời này vừa rồi Nhân tử ở trong phòng có nói qua, nàng không biết đổi cách nói sao? Hay là vì người ta không có ưu điểm gì khác, chỉ có mỗi điểm này? Mèo Con không cho là đúng, nghe điều kiện người nọ, nàng da đầu mà bắt đầu run lên!

Trời ạ! Con trai độc nhất trong nhà, cũng chính là đại biểu hiện cho việc nàng sẽ giống như đại tẩu và tứ tẩu, làm một người giúp việc ? Nếu là con trai độc nhất, lại không thể tách riêng ra ngoài sống. Nói cách khác cả đời nàng, đều phải trước khi trời sáng phải rời giường, thỉnh an cha mẹ chồng, sau đó cả ngày hầu hạ cha chồng rồi hầu hạ mẹ chồng? Cả đời không thể ngủ đủ giấc?

Nàng ở nhà vất vả hầu hạ cha mẹ chồng, thay người ta nối dõi tông đường, đem con nuôi dưỡng khôn lớn, sau đó đem bản thân biến thành phụ nhân luống tuổi, còn bị lão công ghét bỏ, bên ngoài tìm tiểu thiếp xinh đẹp trẻ tuổi? Lại nói cái gọi là dòng dõi thư hương, nói thật ra chính là một đám thư sinh, giống như đại ca của nàng!

Thấy con gái bĩu môi không nói lời nào, Vương thị nóng nảy, nói: “Con rốt cuộc có thích hay không?”

Mèo Con bĩu môi nói: “Con nghe nói hôm nay hẳn đi ra ngoài săn thú, vì muốn săn được lợn rừng, con hoảng, cho nên để cho nhiều động vật nhỏ bỏ chạy, người như vậy chỉ thích treo cao, không biết lượng sức mình, có gì mà tốt?”

Lan Nhân nói: “Tỷ nghe nói Chu công tử tài bắn cung rất tốt, trước kia lúc đi săn, cũng từng săn được một con lợn rừng”

Mèo Con lầu bầu nói: “Cũng nói là đã từng săn được, muội còn tưởng hôm nay cũng thế”

Vương thị buồn rầu nói: “Hôm nay còn làm sao thế? Làm sao lại nói như vậy? Chanh chua như vậy”

Mèo Con nói: “Con nào có chanh chua ? Rõ ràng là hai người hỏi con cảm thấy hẳn thế nào ?”

Vương thị cá giận nói: “Con nghe lại bản thân con nói cái gì đi .Chu công tử làm gì con? Con lại đem người ta nói thành bộ dạng như thế?”

Mèo Con nghe xong không hiểu nổi, hốc mắt đỏ lên: “Rõ ràng là mẹ hỏi con ấn tượng về hẳn như thế nào, con có nói gì không đúng sao? Mẹ vì hẳn mắng con, rốt cuộc hẳn là con gái của mẹ, hay là con?”

Vương thị nghe xong lời của con gái, không khỏi dở khóc dở cười, Lan Nhân thấy thế, vội lôi kéo Mèo Con nói: “Đứa nhỏ này, mẹ còn không phải là vì muốn muội tốt, muốn tìm cho muội một vị hôn phu tốt?”

Mèo Con nói: “Ca ca đáp ứng với muội, muội không lấy chồng!”

Vương thị nói: “Đó là lúc con còn nhỏ, ca ca người muốn dỗ con ! Nào có cô nương nào cả đời không lấy chồng?”

Mèo Con cắn môi, cúi đầu không nói, Vương thị được thấy con gái bộ dạng đáng thương hể hể, lôi kéo tay nàng, đem nàng ôm vào trong ngực nói: “Ngoan, phụ nữ chúng ta rồi sẽ phải lấy chồng. Chu công tử này là tứ ca con chọn được từ trong rất nhiều người, tứ ca con sẽ không hại con, đúng hay không?”

Lan Nhân thấy Mèo Con cúi đầu không nói, liền biết nàng không thích, trong lòng nàng quýnh lên, liền bật thốt lên hỏi: “Mèo Con, vậy muội thích bộ dạng gì?”

Mèo Con khẽ cắn môi, giậm chân nói: “Ta chỉ thích giống như ca ca!”. Nói xong liền chạy vào trong phòng.

Vương thị cùng Lan Nhân hai mặt nhìn nhau, qua nửa ngày, Vương thị mới nói: “Con bé nhiều ca ca như vậy, thế nó thích dạng nào?”

Lan Nhân suy nghĩ hồi lâu, thật cẩn thận hỏi: “Chẳng lẽ là đại ca? Mèo Con không phải mới vừa nói một đồng ưu điểm của đại ca sao?”

Vương thị thì thào nói: “Phúc Nhi?”. Nàng nhìn Chu Quý, nghĩ nghĩ nói: “Chẳng lẽ Mèo Con thích lớn tuổi một chút?”

Lan Nhân buồn bực: “Phải không?”

Vương thị suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nói: “Dù sao hôn nhân đại sự là cha mẹ làm chủ, chỉ cần nha đầu kia không phản cảm là được!”. Nàng hung hăng nói: “Đều do cha con, nuông chiều nha đầu kia quá nhiều! Còn có bọn Phúc Nhi nữa, cứ nhiên muốn chọn rể giùm con bé. Bọn chúng đi chọn vợ có phải tốt hơn không?”

Lan Nhân cười nói: “Mẹ, Mèo Con chính là e lệ thôi, nàng như thế nào không biết khổ tâm của mẹ ?”

Vương thị bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Cũng chỉ có thế như vậy”. Nàng nhìn Lan Nhân thờ dài, trong lòng chưa xót nghĩ đến, nếu đại ca có thể có một đứa con trai thật tốt? Nàng nhất định đem Mèo Con gả cho cháu mình, như thế nào cũng không để con gái nhà mình đi làm dâu nhà người ta, để rồi chịu khổ!

Sau khi Mèo Con chạy về, không để ý Xuân Nha kêu to, chạy thẳng vào trong phòng mình, trực tiếp nằm lên trên giường, tùy tay ôm lấy cái gối mà cào cào. Nước mắt mạc danh kỳ diệu chảy ra, trong lòng âm thầm cười khổ, chính mình quả nhiên còn chưa đủ bình tĩnh, nguyên tưởng rằng chính mình đã muốn trưởng thành, có thể thấy bất cứ việc gì cũng lạnh nhạt đối mặt!

Chẳng lẽ nàng phải lập gia đình? Đó một nam nhân căn bản không có cảm tình? Cả ngày trừ bỏ hầu hạ cha mẹ chồng, chính là xử lý chuyện nhà? Sau đó đối mặt với việc chồng nạp thiếp thất? Cả ngày ở trong một căn nhà lớn, tranh giành một nam nhân với một đồng phụ nữ? Chờ con lớn lên, liền lo lắng

tiền đồ của nó? Ngẫm lại cái loại giày vò này, Mèo Con đột nhiên có loại khủng hoảng.

Không được! Không thể tiếp tục như thế! Mèo Con đứng dậy đi đến trước thư án, Xuân Nha đã mài mực xong, nàng dùng bút lông chấm một chút mực, lấy giấy trắng, trên giấy viết “Địa tạng kinh”. Chờ viết xong một lần, trời cũng đã tối, Mèo Con mới phát hiện Xuân Nha đã sớm châm đèn cho nàng.

Một thiên kinh Phật chép xong, nỗi lòng Mèo Con bình tĩnh nhiều, nhìn kinh Phật chép xong, nàng thần nhiên cười, nhiều năm viết kinh thư như vậy, bản thân lại không luyện được gì! Thật sự là thiếu tiền đồ, một chút đá kích như vậy liền chịu không nổi. Mèo Con chăm chú nhìn kinh thư, đáy lòng không tiếng động thờ dài, phát hiện chính mình thật sự đã già rồi, tất cả hùng tâm tráng chí đã bị xã hội tàn khốc đè bẹp.

Hy vọng duy nhất của cả đời là thanh thân nhân nhả mà sống hết kiếp. Về phần những mặt khác, cái gì địa vị, không có tự do, hầu hạ cha mẹ chồng, một chồng nhiều vợ... Cũng không phải là trọng yếu. Nàng không làm được mấy nữ chính trong tiểu thuyết xuyên không, vì tự do, vì theo đuổi ước mơ bản thân hoặc là kết hôn tự do một chồng một vợ mà bỏ nhà trốn đi.

Lại nói, trên thế giới không có cái gì gọi là tự do chân chính? Người người đều không phải bị trói buộc sao? Mặc kệ là xã hội hay là bản thân mình. Nàng đều tự mình hiểu được, nàng không thể kiếm một đồng tiền lớn, đời này chỉ có thể giống như kiếp trước yên ổn mà làm một đoá hoa. Đó là do mọi người thương nàng, nguyện làm mái nhà che gió chắn mưa cho nàng. Nghĩ đến đến trình độ sùng ái mà cha mẹ đối với nàng, sẽ tìm cho mình một nhà chồng tốt.

Kỳ thật ở xã hội hiện đại có thật sự là hôn nhân một vợ một chồng? Kiếp trước không phải có bao nhiêu người nuôi tình nhân đấy sao? Từ xưa đến nay, nhiều phụ nữ đã chịu được, dựa vào cái gì nàng lại không chịu được? Cùng lắm thì nhắm mắt làm ngơ là được! Chờ có con, một cước đá văng cái nam nhân kia là được! Dù sao đại ca, Ngọc ca đều là quan, cho dù phụ thân họ Chu kia là lão đại thì sao? Chỉ cần mình không quá phận, bọn họ nhất định không dám đối xử tệ với mình!

Xem như là lấy chồng thì phải làm rồi. Cha mẹ chồng, thượng phu bọn họ cũng sẽ không quá ghê tởm đi? Tiểu thiếp thì xem như cũng phải lục đục rồi! Nhưng mà phải làm việc nhiều năm chắc không tránh khỏi. Bản thân hiện tại mười bốn tuổi, mười lăm tuổi lập gia đình, cố gắng một chút, sinh con trai, làm việc đến bốn mươi tuổi, là có thể về hưu rồi.

Sau khi Mèo Con nghĩ thông suốt, nhớ tới thái độ vừa rồi với mẹ, nàng không khỏi có chút xấu hổ, hai người họ là thật tình vì chính mình tính toán, tìm nam nhân có điều kiện cũng không tệ. Nàng lại tức giận với họ, đem chuyện vui biến thành thế này, thật là đáng trách!

Xuân Nha thấy Mèo Con buông bút đứng dậy, tiến vào cười nói: “Tiểu thư, trời đã tối rồi, lão phu nhân vừa đến, thấy người chuyên chú chép kinh, không gọi người đi ăn cơm, nói là trong phòng bếp còn chưa thức ăn cho tỷ, chờ tỷ làm xong thì đi ăn. Bây giờ muội hiện đi hâm nóng cho tỷ”

Mèo Con nghe xong lời Xuân Nha, trong lòng nhất thời trăm vị tạp trần, chút bất tri bất giác, hốc mắt của nàng lại ươn ướt, nàng đứng dậy trực tiếp chạy về phòng Vương thị.

“Tiểu thư, tỷ còn chưa có ăn cơm à!” Xuân Nha vội vàng nói.

“Mẹ!” Mèo Con chạy đến trong phòng Vương thị, Vương thị đang giúp Cố Tứ Ngu rửa chân, thấy con gái vội vã, thẳng tắp nhào vào trong lòng nàng. Vội vàng ôm nàng liên thanh hỏi: “Làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Mèo Con lắc lắc đầu, ôm lấy thắt lưng Vương thị nói: “Mẹ, thực xin lỗi, vừa rồi là con không đúng. Con không nên cùng người tranh luận, mẹ bảo con lấy ai con liền lấy người đó!”

Vương thị cùng Cố Tứ Ngu vừa nghe, đều nở nụ cười, Cố Tứ Ngu lấy vải sạch lau chân, mang giày vào, tự mình cầm chậu gỗ đem đi đổ. Vương thị ôm con gái nói: “Nếu con không thích hẳn, cha mẹ làm sao lại bắt ép con?”. Nàng dùng một chút nói: “Chu công tử kia, cha con cũng đã thấy qua, đích thật là có một chút mạnh mẽ, nhưng gia thế hẳn thanh quý, lại có ít tài danh, khó tránh khỏi còn trẻ khí thịnh một ít, nhưng mà hẳn không giống bọn người chỉ biết đọc sách cô hủ”

Cố Tứ Ngu đi vào, đối với con gái yêu thương nói: “Con là con gái duy nhất của chúng ta, như thế nào có thể tùy tiện tìm một vị hôn phu cho người a? Cha cùng mẹ con đều đã thương lượng qua, con từ nhỏ đã bị chúng ta nuông chiều, bình thường liền thích làm nhiều chuyện phong hoa tuyết nguyệt, ngay cả rượu cũng lấy là trà phao vào. Nếu là đem con gả cho một kẻ có tiền nhưng không biết phong nhã, phỏng chừng cha mẹ chồng nhìn con đều không vừa mắt”

“Cha!”. Mèo Con mặt đỏ lên, không thuận theo giậm chân: “Con có giống như người nói sao?”. Trong lòng âm thầm xấu hổ, chẳng lẽ chính mình thật sự làm nhiều việc như vậy?

Vương thị cùng Cố Tứ Ngu cười ha ha, Cố Tứ Ngu nói: “Người đến nhà chúng ta cầu hôn không ít, Chu công tử gia cảnh không xem như tốt nhất, nhưng mà thắng là ở chỗ dòng dõi thanh quý. Tứ ca con cũng nói, hẳn bình thường cũng yêu thích người phong nhã, thích ngâm thơ vẽ tranh, thường tuyệt pha trà, với tính tình của con nhất định hợp nhau”

Vương thị ôm con gái nói: “Mẹ đã bảo tứ ca con nghe ngóng thật kĩ, nghe nói gia phong Chu gia cực nghiêm, nam nhân Chu gia, chỉ cần là chính thể sinh con trai, nhất định không được nạp thiếp, cũng không được ra ngoài ăn chơi đàng điếm! Mèo Con, chúng ta sẽ không hại con!”

Mèo Con nghe xong lời cha mẹ, hốc mắt đỏ, ghé vào trong lòng Vương thị: “Oa... mẹ...”. Thực xin lỗi! Nàng thật sự rất tùy hứng! Cha, mẹ cùng bọn ca ca như thế nào có thể tùy tiện việc hôn sự của nàng a? Bọn họ nhất định là suy nghĩ thật nhiều! Nàng không hỏi một tiếng rõ ràng, liền trực tiếp cùng mẹ tranh luận, rất không nên! “Mẹ, mọi người muốn con lấy ai, con sẽ lấy người ấy, con sẽ lấy người đó!”

Cố Tứ Ngu cùng Vương thị nhìn nhau liếc mắt một cái, Vương thị yêu thương vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng: “Nha đầu ngọc này!”

Lúc này Xuân Nha ở trước cửa nói: “Tiểu thư, đồ ăn hâm xong rồi, tỷ muốn ăn ở chỗ nào?”

Vương thị sờ sờ đầu của nàng ôn nhu nói: “Như thế nào còn chưa ăn cơm?”

Mèo Con ngẩng đầu, làm nũng nhìn cha cùng mẹ: “Cha mẹ, hai người ăn với con đi”

Cố Tứ Ngu ha ha cười: “Được! Chúng ta cùng con ăn!”

Vương thị nhìn cái mũi nhỏ của nàng: “Tiểu ma tinh!”. Mèo Con bị Vương thị sờ cái mũi, nhất thời thực 囧 nhớ tới, vừa mới... mẹ đang giúp phụ thân rửa chân?! Nàng ai oán nhìn Vương thị liếc mắt một cái, lập tức lại hướng trong lòng Vương thị cọ cọ, quên đi, dù sao là cha mẹ của mình.

Xuân Nha mỉm cười đem cơm dọn lên, Mèo Con an vị ở bên cạnh Vương thị cùng Cố Tứ Ngu ăn cơm chiều. Hai người cười khò lắc đầu, nào có cô nương lớn như vậy còn làm nũng với cha mẹ như vậy? Bất quá, Cố Tứ Ngu yêu thương nhìn con gái, muốn sủng cũng sủng không được bao lâu, vẫn là tùy nàng đi!

Đang lúc một nhà ba người vui vẻ, đột nhiên ngoài cửa có tiếng đập cửa, ba người sững sờ, Vương thị đứng dậy mở cửa, cư nhiên là Lan Nhân, nàng vừa thấy Vương thị liền khóc hô: “Mẹ, cha đã xảy ra chuyện!”

Vương thị vừa nghe chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mắn được Mèo Con đỡ lấy.

Cố Tứ Ngu vừa nghe nói, nhướng mày nói: “Con nhanh đi đánh thức lão tứ dậy, chúng ta đi đến nhà đại ca!”

Lan Nhân khóc nói: “Tứ ca đã đi chuẩn bị xe ngựa”

Vương thị cùng Cố Tứ Ngu vội vàng đi vào phòng thay quần áo, Mèo Con mở miệng muốn hỏi, cậu rốt cuộc làm sao vậy? Nhưng mà nhìn thấy bộ dạng Nhân tỷ, nàng trong lòng bất an lên, chẳng lẽ là bạo bệnh? Không thể nào? Thân thể cậu bình thường nhìn rất khỏe mạnh a!

Lúc này Cố Tứ Ngu cùng Vương thị từ trong phòng thay đổi quần áo đi ra nói: “Mèo Con, con với đại tẩu của con ở lại, chúng ta đi đến nhà cậu con xem sao”

Mèo Con gật đầu nói: “Con đã biết”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhân Ở Thiên Khái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Đêm mùa hè 3

Sau khi mọi người nóng vội rồi đi, Mèo Con nghĩ nghĩ, nói với Xuân Nha: “Muội bảo Ngu Mậu thúc khóa cổng cẩn thận, bên trong bảo vài bà tử đêm nay thay phiên gác đêm, sau đó bên ngoài gọi vài cái gia đình trông coi”. Ngu Mậu là quản gia của Cố gia.

Xuân Nha gật đầu, Mèo Con thở dài một tiếng, trở lại trong phòng, đang nghĩ đến cậu rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nam Qua vội vã chạy đến: “Mèo Con, muội có biết cậu xảy ra chuyện gì không?”

Mèo Con lắc đầu nói: “Muội không biết, Nhân tỷ không nói rõ ràng”

Nam Qua hai tay tạo thành chữ thập nói: “A di đà phật, ông trời phù hộ cậu không có việc gì!”

Mèo Con gật đầu nói: “Dạ, cậu nhất định sẽ không có việc gì”. Cậu bình thường thân thể khỏe mạnh, nhưng mà mấy năm nay bởi vì không ra ngoài buôn bán, thân thể có điểm mập ra... đợi đã! Sẽ không phải trúng gió đi? Đừng nói là cổ đại, ngay cả hiện đại trúng gió cũng thực dễ dàng tử vong a! Mèo Con nhất thời bất an lên.

Nam Qua suy nghĩ một hồi, đứng dậy nói: “Mèo Con, tẩu đi phật đường niệm một hồi kinh, muội nghĩ ngoi trước đi!”

Mèo Con nghĩ nghĩ nói: “Đại tẩu, muội với tẩu cùng đi đi, dù sao hiện tại cũng ngủ không được”. Nàng bị suy nghĩ của mình làm cho tâm thần không yên, còn không bằng đi phật đường niệm kinh!

Nam Qua nói: “Được!”

Nhiếp Tuyên đến Liễu gia thăm Liễu phu nhân, Liễu phu nhân uống xong thuốc đã đi ngủ. Nhiếp Tuyên vốn cũng muốn vào biệt viện Liễu gia, chỉ gọi Bạch Cập hô đi ra.

“Gia”, Bạch Cập hành lễ với hấn nói: “Liều phu nhân thân thể đã muốn bình phục, thỉnh gia yên tâm”

Nhiếp Tuyên gật gù đầu, vỗ nhẹ bờ vai của hấn nói: “Y thuật của ngươi, ta còn có cái gì lo lắng”. Hấn quay người bước trên con đường nhỏ, chậm rãi bước đi thong thả. Bạch Cập cùng Trùng Tâm hai người trầm mặc đi theo phía sau hấn.

Lúc này sắc trời đã tối muộn, nhưng ánh trăng vừa mọc, chiếu xuống mặt đất giống như trong suốt, ba người đều là người tập võ, thị lực vốn là so với người bình thường tốt, tự nhiên cũng không dùng đèn. Nông thôn buổi tối phi thường yên tĩnh, trừ bỏ ve sầu trên cây và tiếng ếch ngoài đồng, cơ hồ không có thanh âm khác. Nhiếp Tuyên nhắm mắt một lúc lâu, nhìn quanh bốn phía, cười nói: “Chờ tương lai ta già rồi, liền ở đây dựng một mái nhà tranh, xây một cái học đường, dạy vài đệ tử. Mỗi ngày đều trôi qua như vậy, thật tiêu điều tự tại!”

Trùng Tâm nghe xong lời nói của Nhiếp Tuyên, cười nói: “Gia, người đã quên bọn ta cùng Ngọc Bản!”

Nhiếp Tuyên cười nói: “Các ngươi sớm hay muộn đều phải kết hôn, đi theo lão gia như ta làm gì?”

Bạch Cập nghe xong, miễn cưỡng cười nói: “Cho dù chúng ta cưới vợ, tương lai của gia còn có phu nhân cùng thiếu gia !”

Nhiếp Tuyên nghe vậy ha ha cười nói: “Cưới vợ? Coi như hết! Mai thế hạc tử, học Lâm Quân Phục tiêu sái cả đời cũng không tệ!”

Trùng Tâm cùng Bạch Cập nghe xong, trầm mặc không nói, Trùng Tâm con mắt hướng bốn phía vòng vo chuyển, chuẩn bị đổi cái đề tài, đột nhiên Ngọc Bản vội vã từ trước mặt đi tới: “Gia, Cố gia giống như đã xảy ra chuyện gì”

“Gặp chuyện không may?”. Nhiếp Tuyên sững sốt: “Ngươi là nói là cửu gia của Cố lão gia sao?”

Ngọc Bản lắc lắc đầu nói: “Không phải, hình như là tiểu công tử của Cố đại lão gia sinh bệnh”

“Con của Tư Thành sinh bệnh?”. Nhiếp Tuyên khẽ nhíu mày: “Sao lại thế này? Vừa mới còn tốt mà!”

Ngọc Bản nói: “Ta cũng không rõ ràng lắm. Tựa hồ là vừa mới xảy ra. Hiện tại Cố gia đã loạn thành một đoàn, Cố lão thái gia, lão phu nhân, tứ lão gia, tứ phu nhân đều đi đến chỗ cửu gia gia, chỉ để lại đại phu nhân cùng lục cô nương ở nhà”

Nhiếp Tuyên hơi hơi cười khổ, hấn giống như mỗi lần gặp được Cố gia, Cố gia đều sẽ xuất hiện phiền toái. Thật không biết là Cố gia kém may mắn, hay là... hấn xoay người nói với Bạch Cập: “Đi, đi xem tiểu công tử của Cố gia, Tư Thành cũng chỉ có một đứa con trai” (Anh đừng tự ti thế, Cố gia có gặp chuyện thì anh mới làm anh hùng được chứ a! ^^)

Lúc này Cố gia đã loạn thành một đoàn, tiểu Trữ Từ mặt như giấy vàng nằm ở trên giường, thân thể thỉnh thoảng run rẩy, miệng vô lực hô: “Cô cô, con đau quá.... con đau...”

Nam Qua ở một bên bất lực rơi lệ: “Tâm can, con đau chỗ nào, mẹ giúp con xoa xoa!”

Mèo Con nghe tiểu Trữ Từ nói, đau lòng không ngừng rơi lệ, nhưng là nàng hiện tại không có tâm tư đi dỗ tiểu Trữ Từ: “Xuân Nha, muội bảo Ngưu Mạo thúc mở cửa, bảo thúc ấy mang thêm hai người cười ngửa vào trong trấn tìm thầy thuốc”

“Dạ!”. Xuân Nha xoay người chạy đi ra ngoài.

Mèo Con quay đầu lại nói với bà vú quý trên đất đang sợ đến mất cả hồn vía hỏi: “Nói mau, rốt cuộc sao lại thế này? Tiểu Trữ Từ khi nào thì bắt đầu không thối mái? Trước khi xảy ra chuyện này nó có chỗ nào không thích hợp?”

Này bà vú run rẩy, ngay cả nói cũng không được, chỉ là lắp bắp từ chối nói: “Tiểu thư tha mạng, nô tỳ không có làm gì cả, cái gì cũng không biết!”

“Thu Thực, phân phó người chuẩn bị xe, lát nữa đem bà ấy trả về nhà đi, nhà chúng ta thỉnh không nổi một pho tượng tổ tông như vậy!” Mèo Con trầm giọng nói.

Thu Thực lĩnh hội, cất bước tiến lên làm bộ tha bà vú kia, bà vú gia cảnh bần hàn, thật vất vả có được việc làm, tự nuôi bản thân không nói, còn lo chi phí sinh hoạt trong nhà, làm sao chịu quay trở về, nàng ra sức tránh Thu Thực, đoán đoán chính chính quý, cấp Nam Qua cùng Mèo Con dập đầu, dùng sức rất lớn, búi tóc kia một chút xô ra, nước mũi nước mắt đầy mặt, cũng là thật sự đáng thương, bà vú khóc ròng nói: “Đại phu nhân, tiểu thư, ngàn vạn lần đừng đuổi nô tỳ, nô tỳ biết sai rồi, sau này nô tỳ sẽ chiếu cố thiếu gia thật kỹ lưỡng!”

“Nghe, hiện tại ta hỏi cái gì, bà phải đáp cái đó, nếu còn chối ba chối bốn không chịu nói thật, ta sẽ bảo người kéo bà ra ngoài!”. Mèo Con mặc dù cảm thấy được bà vú quý có chút đáng thương, nhưng phải biết được nguyên nhân của căn bệnh, cố lạnh giọng nói: “Ta hỏi bà, tiểu Trữ Từ bắt đầu không thối mái từ khi nào?”

Bà vú lau nước mắt khóc ròng nói: “Sau khi ăn xong cơm tối, đại thiếu gia liền nói là đau bụng”

Nam Qua vừa nghe, tức giận trách mắng: “Sau khi ăn xong cơm tối? Vì sao bà không nói sớm một chút!?”

“Đại tẩu!”. Mèo Con ngăn trở Nam Qua chất vấn: “Chờ hỏi rõ ràng lại phạt bà ta cũng không muộn”. Nàng quay đầu lại tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao? Chỉ có bụng đau không? Không còn việc gì nữa?”

Bà vú nói: “Sau đó, đại thiếu gia bắt đầu tiêu chảy, lúc đầu nô tỳ chỉ nghĩ là thiếu gia bị đau bụng, cho nên mới bị tiêu chảy, sau đó thấy thiếu gia vẫn tiêu chảy, cuối cùng cả người đều không còn khí lực, biến thành cái dạng này!”

“Tiêu chảy?”. Mèo Con mặt nhăn nhu: “Lúc đầu đi là phân khô? Cuối cùng mới đi ra nước phải không?”

Bà vú lắc đầu nói: “Lúc đầu nô tỳ không nhìn nên không biết, sau đó thì đúng là đi ra nước”

Mèo Con sắc mặt trầm xuống: “Hôm nay nó đã ăn cái gì? Là băng đá?”

Bà vú ánh mắt lóe ra, rút lui bả vai, sợ hãi nói: “Hôm nay lúc đại thiếu gia ăn cơm có uống một chén nước ô mai đá, buổi chiều lại ăn thêm hai chén song bì nải, vốn đã ướp lạnh. Sau đó... sau đó lúc gần ăn cơm, thiếu gia đòi ăn chè đậu xanh, thiếu gia nói nước giếng không đủ lạnh, lại không chịu để nô tỳ ướp vào trong băng đá, bảo nô tỳ đem băng đá bỏ vào trong chè đậu xanh”

Mèo Con bình tĩnh hỏi: “Trừ bỏ song bì nải ra, nước ô mai buổi sáng cùng chè đậu xanh buổi tối, ta đều phân phó, không được có băng đá, chỉ cho phép ngâm trong nước giếng, nói cách khác hai món này, đều là để trong băng đá hoặc là ăn chung với băng đá?”

Bà vú gật gật đầu, Mèo Con biết được Trụ Từ chính là bởi vì tham ăn đồ lạnh mà tiêu chảy, trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thở dài: “Đại thẩm, ta đã nói nhiều lần rồi! Băng đá nhà chúng ta là mua ở bên ngoài! Không sạch sẽ! Mấy đứa trẻ trong nhà không nên cho chúng ăn băng! Bọn chúng tuổi nhỏ, dạ dày lại yếu, ăn vào thì không tốt...”

“Chúng tôi muốn ăn băng, còn không có mà ăn, mỗi khi trời nóng thấy các thiếu gia nóng quá nô tỳ thấy mà thương, đành cho các thiếu gia ăn một ít” bà vú âm thầm nói, Mèo Con môi giật giật, nghĩ muốn giáo huấn nàng vài câu, lại nghĩ đến trong nhà người nghèo khối băng quả thật là thứ tốt, lúc nhà mình còn nghèo khổ, cũng không phải cũng như vậy sao?

Lúc mùa hè đến cậu đem cho mấy khối băng, cả nhà còn xem như là bảo vật mà ăn, Mèo Con giọng điệu chậm lại, khoát tay áo: “Thôi, bà đứng lên đi, về sau không được làm theo ý mình nữa, nếu không nhà của chúng tôi không lưu nổi bà”. Sau đó nàng quay đầu lại đối nói với Thu Thực: “Muội đến phòng bếp nấu cháo, xong thì đem đến đây một chén. Còn có, đi phòng bếp nấu một bát nước muối lại đây”

Bà vú nghe vậy mừng rỡ, vội đứng lên, bắt chập đầu gối tề nhúc, vội vàng vàng nói: “Đề nô tỳ! Nô tỳ tay chân nhanh nhẹn! Đề nô tỳ đi nấu!”

“Ai cần bà đi!” Thu Thực một phen đẩy bà ta ra: “Bà chỉ cần không làm cho vị thiếu gia nào bị bệnh nữa, đã là giúp các vị chủ tử rồi!”. Nói xong, nàng vén lên rèm cửa, vội vàng đi phòng bếp.

Mèo Con tùy ý gật gật đầu, cũng lười xử trí bà vú, nàng vội vàng chạy đến trước giường tiểu Trụ Từ: “Tiểu Trụ Từ, không sợ, cô cô ở đây...”

Nam Qua lau nước mắt nói: “Mèo Con làm sao bây giờ? Nếu tiểu Trụ Từ có cái gì không hay xảy ra, ta cũng không sống nổi”

Mèo Con nói: “Đại tẩu, tẩu nói xui xẻo gì đó, tiểu Trụ Từ chỉ là ăn đồ ăn không sạch sẽ, lạnh lẽo mà bị tiêu chảy thôi, làm gì xảy ra chuyện gì?”. Nàng đau lòng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Trụ Từ, môi đều bởi vì mất nước mà khô nứt.

Lúc này Thu Thực đã muốn bảo người đem nước ấm đến, Mèo Con vội vàng ôm lấy tiểu Trụ Từ: “Đại tẩu, mau cho tiểu Trụ Từ uống nước”. Nam Qua lau nước mắt, vội tiếp nhận nước muối, cho tiểu Trụ Từ uống.

“Tiểu thư, Nhiếp công tử bảo người đến đây, nói là bên cạnh ngài ấy có đại phu...”

“Thật tốt quá!”. Mèo Con cùng Nam Qua đồng thời nói: “Mau, mau, thỉnh hân tiến vào!”

Thu Thực vội vàng trả lời, dẫn người tiến vào. Bạch Cập đem theo một cái hòm thuốc đến, hân khuất thân chuẩn bị thỉnh an Nam Qua cùng Mèo Con, Mèo Con vội vàng nói: “Đừng đứng đó nữa, làm phiền đại phu xem giúp cháu của ta”. Nói xong nàng đứng dậy nhường chỗ.

Bạch Cập gật đầu buông cái hòm thuốc, trước tiên bắt mạch cho tiểu Trụ Từ, Mèo Con ở một bên chờ đến nóng lòng, lại nghe thấy thanh âm nức nở của Nam Qua, đầu óc không khỏi đau nhức, tâm phiền ý loạn đi ra ngoài phòng, thật sâu hút một ngụm lương khí ban đêm, nỗi lòng mới dần dần bình định xuống dưới. Xuân Nha lúc này tiến lên nói: “Tiểu thư, Nhiếp công tử còn ở bên ngoài chờ”

Mèo Con sùng sốt, nói với Xuân Nha: “Bảo Ngưu Xuân thúc mời Nhiếp công tử vào sương phòng, đến đầu thôn gọi Đại lão bá đến, để người tiếp Nhiếp công tử. Nói rằng tiểu Trụ Từ sinh bệnh, trong nhà không có nam nhân, mời người lại đây một chút”.

“Muội đã biết”. Nói xong đi ra cửa. Mèo Con như cái trán nghĩ đến, thật sự là ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ(*), một bên là cậu một bên là tiểu Trụ Từ, Mèo Con cười khổ nghĩ đến, nguyên bản nghĩ là nhà mình người quá nhiều, hiện tại xem ra vẫn là không nhiều lắm a! Một khi xảy ra chuyện tình, trong nhà ngay cả một trưởng nam cũng không có.

*Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ: nhà đột chẳng may mắc mưa suốt đêm, ý bảo Cố gia hiện tại không có nhiều người trong nhà mà còn gặp phải đủ chuyện.

Lúc này bên trong cánh cửa truyền đến thanh âm lo lắng của Nam Qua: “Đại phu, con ta thế nào?”

Mèo Con vừa nghe, vội vàng đi vào. Bạch Cập đang viết đơn thuốc, hân nói: “Không có việc gì, chỉ là khí lạnh nhập vào thân thể, uống hai lần thuốc là được. Bình thường phải chú ý cho thiếu gia uống nhiều nước ấm, ăn một ít thức ăn nhẹ”

Mèo Con cùng Nam Qua nghe xong, thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong thôn còn chưa có hiệu thuốc, cuối cùng vẫn là Nhiếp Tuyên báo Ngọc Bán giục ngựa vào trấn mua thuốc trở về. Mèo Con thấy bộ dạng vô hồn của Nam Qua, liền đi vào phòng bếp nấu thuốc cho tiểu Trụ Từ. Nấu thuốc, lại đổ dành nửa ngày, mới làm cho tiểu tổ tông hàm chứa nước mắt, một ngụm một ngụm uống vào.

Nam Qua lau nước mắt nói: “Mấy đứa trẻ trong nhà, người nào không phải là lớn lên giống nhau, cũng không có tật xấu gì ! Đứa nhỏ này như thế nào ăn mấy khối băng, liền bệnh thành cái dạng này ?”

Mèo Con cúi đầu khóc nói: “Điều là muối không tốt, bình thường quá chăm chút thức ăn cho bọn chúng, đem bọn chúng nuôi đến yếu ớt”

Nam Qua ôm Mèo Con nói: “Như thế nào lại trách muối ! Đứa trẻ này, cơ hồ đều là một mình muối chăm sóc, việc này căn bản phải là tâu làm !”

Mèo Con nói: “Đại tẩu, tẩu đừng tự trách, Bạch Cập có nói cho nó uống thuốc rồi, ngày mai sẽ tốt. Bên ngoài đại bá bị chúng ta mời đến tiếp Nhiếp công tử, hiện tại hai người đều còn chưa có ngủ !”

Nam Qua vừa nghe, vội đứng dậy bảo người ta múc nước rửa mặt nói: “Tẩu phải đi ra ngoài tiếp bọn họ, Nhiếp công tử này quả nhiên là phúc tinh của nhà chúng ta a! Đầu tiên là cứu muối, sau đó là tiểu Trụ Từ”

Mèo Con cũng đứng dậy nói: “Đại tẩu, muối cùng đi với tẩu, quả nhiên là phải hảo hảo cảm ơn Nhiếp công tử !”. Nói xong cũng gọi Xuân Nha đem nước rửa mặt cho mình.

“Xuân Nha, sau khi tiễn Nhiếp công tử đi, hai người thay phiên ngủ một chút, cả đem vội vàng còn chưa nghỉ ngơi được” Mèo Con nói.

“Dạ, muối sẽ an bài” Xuân Nha gật đầu nói.

Trong phòng khách Cổ Đại Ngu đang nói chuyện với Nhiếp Tuyên, Cổ Đại Ngu cả đời đều ở nông thôn, công tử đại gia giống Nhiếp Tuyên như vậy, hẳn ngay cả nghe còn chưa từng nghe qua, đứng nói là cùng hẳn nói chuyện.

Nhiếp Tuyên thấy bộ dạng khó xử của Cổ Đại Ngu, liền cùng Cổ Đại Ngu nói về cuộc sống ở Lão Hòe thôn, nói mấy câu tán gẫu, Cổ Đại Ngu quả thực muốn đem Nhiếp Tuyên trở thành tri kỷ.

Lúc hai người tán gẫu đến vui vẻ, bên ngoài có người báo: “Đại phu nhân cùng tiểu thư đến”

Nhiếp Tuyên vừa nghe, vội vàng muốn đứng dậy, lại bị Cổ Đại Ngu chặt chẽ dè lại: “Nhiếp công tử, không được, ngài là đại ân nhân của Cổ gia chúng ta!”

Màn trúc nhắc lên, Nhiếp Tuyên liền nhìn một thiếu phụ gần ba mươi tuổi, dẫn một cô gái mặc tổ y búi tóc trái đào, cô gái tư thế thanh thoát, điềm tĩnh ôn nhu. Hai người vừa thấy Nhiếp Tuyên, liền cúi đầu: “Đa tạ đại ân của Nhiếp công tử”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Việc vặt 1

Nhiếp Tuyên bị Cổ Đại Ngu ấn xuống ghế, liên tục xoa tay cười khổ nói: “Cổ phu nhân, Cổ cô nương mau mau đứng lên, tại hạ cũng không có giúp gì, chỉ là nhắc tay chi lao mà thôi”

Nam Qua thấp giọng ghen ngào nói: “Nếu không phải Nhiếp công tử cứu con tôi, hôm nay...” hốc mắt nàng đỏ lên, thiếu chút nữa muốn khóc, lại nhớ tới có người ngoài ở đây, miễn cưỡng nhịn xuống nói: “Tiểu phụ nhân bái tạ đại ân đại đức của công tử!”

Mèo Con thấy đại tẩu quý xuống, vội cũng quý xuống theo, làm Nhiếp Tuyên nghiêng người tránh đi nói: “Cổ phu nhân, người quá khách khí, đại lễ này ta làm sao có thể nhận được? Ta cùng với Tư Thành xưa nay giao hảo, việc nhỏ như thế này còn cần nói đến sao?”

Sau khi Nam Qua cùng Mèo Con được hai thị nữ nâng dậy, Cổ Đại Ngu nói: “Được rồi, nếu tất cả mọi người đều là người một nhà, cũng đừng khách khí”. Nói xong hần sờ sờ bụng nói: “Nam Qua, ngồi hơn nửa đêm, bụng đều đói, có cái gì ăn không?”

Nam Qua nghe xong vội bảo người ta đem điểm tâm mang lên, Mèo Con hướng Cổ Đại Ngu cùng Nhiếp Tuyên khước thân hành lễ, liền cáo lui. Nam Qua bảo hạ nhân mang điểm tâm lên, để cho Cổ Đại Ngu cùng Nhiếp Tuyên ăn cơm, chính mình cũng đến nhà ăn.

“Tiểu thư, tỷ cũng không ngủ, ăn một chút cháo, muối trải giường cho tỷ nha!”. Xuân Nha nói.

Mèo Con lắc đầu nói: “Ta không sao, đứng rồi muối đến phòng bếp nấu cho Nhiếp công tử một chén chè long nhãn, một bát canh cho đại lão bá. Bọn họ một đêm không ngủ, để cho họ bồi bổ một tí”

Thu Thực nói: “Tiểu thư, muối cũng nấu cho tỷ một bát canh?”

Mèo Con nói: “Ta không cần, muối nấu cho đại tẩu một chút canh ngân nhĩ là được rồi”. Long nhĩ cũng tốt, ngân nhĩ cũng tốt, nhân sâm cũng tốt, đều là vật trân quý, thân thể nàng tốt ăn thứ này để làm chi? Một đêm không ngủ, nàng cũng không cảm giác mệt mỏi, tinh thần cũng không tệ, có thể là vì nàng thường xuyên tập thể dục đi? Nàng nhìn Xuân Nha liếc mắt một cái nói: “Hai người mau đi ngủ đi, nơi này không cần các muội hầu hạ, ta ăn xong sẽ đi đến chăm tiểu Trụ Từ”

Xuân Nha, Thu Thực thật sự không chịu được mệt nhọc, hầu hạ tiểu thư vài năm cũng biết bình thường tiểu thư đối xử tốt với hạ nhân các nàng, hai người dạ một tiếng, liền rời khỏi phòng, đi ngủ. Mèo Con ăn xong điểm tâm, đem chén đĩa dọn dẹp xong, liền đi đến phòng bếp. Sau khi bảo đầu bếp nấu một chén nước đường mới đi đến phòng của tiểu Trụ Từ.

“Cô cô...” tiểu Trụ Từ gây sức ép mọi người một đêm, uống thuốc xong, lại ngủ nửa ngày, tinh thần dần dần tốt lên, thấy Mèo Con tiến vào, muốn ôm nàng.

Mèo Con tiến lên ngăn hãm lại: “Không được xuống giường”

“Cô cô lại đây với con đi”. Tiểu Trụ Từ nâng đầu nhỏ nói, lười vẻ mặt sáng lạn, Mèo Con tức giận đẩy mình dưới nụ lười trong sáng của hân liền tiêu tán không còn một mảnh, ai, quên đi, hân vẫn là đứa trẻ năm tuổi, có thể biết cái gì?

“Tiểu nhân tinh!” Mèo Con lầu bầu một tiếng, cời giấy, lên giường ôm hân nói: “Được rồi, ngoan ngoãn uống thuốc, uống thuốc xong cô cô cho ngươi uống nước đường, kể chuyện xưa cho con nghe chịu không?”

“Được!”. Tiểu Trụ Từ dựa vào trong lòng Mèo Con, lười đến ngọt ngào.

Lúc này bà vú lấp bắp tiến lên nói: “Tiểu thư, thuốc của đại thiếu gia nấu xong rồi”

Mèo Con để cho tiểu Trụ Từ ăn xong bát cháo hoa, mới tiếp nhận thuốc, nói với bà vú: “Ta biết bà cũng không phải cố ý, lần này bỏ qua, lần sau nếu còn xảy ra, ta sẽ không tha bà!”

“Dạ! Nô tỳ biết! Nô tỳ nhất định chú ý!”. Bà vú liên thanh nói, liên tục dập đầu nói lời cảm tạ.

Mèo Con hơi hơi nhú mị, nói với bà vú: “Được rồi, bà cũng đã mệt mỏi một đêm, trước đi nghỉ ngơi đi. Buổi tối còn phải lo cho bọn trẻ nữa”

“Dạ, cảm ơn tiểu thư!”. Bà vú nghe xong, vội vàng rời đi.

Mèo Con đỡ tiểu Trụ Từ uống thuốc xong, lại dứt cho hân mấy ngụm nước đường. Mới kể cho hân vài câu chuyện xưa, tiểu Trụ Từ sau đó nặng nề đi vào giấc ngủ. Mèo Con tựa vào trước giường, mở sách trong tay ra, muốn làm một quyển tranh liên hoàn. Tiểu Trụ Từ là trưởng tôn của Cố gia, lại có thể là đứa con duy nhất của đại tẩu và đại ca, cho nên Mèo Con rất coi trọng giáo dục với tiểu Trụ Từ.

Từ khi tiểu Trụ Từ sinh ra, đã bắt đầu nghĩ làm sao dạy bảo hân. Vốn nàng cũng không muốn, còn nhỏ như vậy đã bắt hân học thành ngữ điển tích này nọ thật là chuyện tàn khốc, chỉ muốn kể cho hân nghe một ít chuyện cổ tích này nọ. Nhưng mà trước tiên không nói đến chuyện cổ đại đã nhiều năm, nàng sớm đã đem mấy chuyện cổ này quên sạch sành sanh, cho dù miễn cưỡng nhớ cũng chỉ có vài chuyện, mà mấy chuyện này thì cũng không thích hợp kể cho tiểu hài tử. Cái gì cha muốn lấy con gái làm hoàng hậu, cái này không phải là trước dạy nó quan niệm loạn luân? Cái gì mà mẹ kế ác độc phải mang giày bị nung đỏ nhảy múa đến chết, cái này chẳng phải là dạy nó hình phạt tàn khốc? (Nói chung là chị toàn nhớ chuyện rất là ấn tượng nên không kể được cho trẻ con dưới 5 tuổi hén!)

Mèo Con càng nghĩ càng cảm thấy được vẫn là chuyện cổ tích Trung Quốc so ra vẫn tốt nhất, dạy được mọi người phải làm điều tốt, nếu là người Trung Quốc thì vẫn là nên giáo dục theo kiểu Trung Quốc. Chủ giải trong “Tam Tự kinh” cũng do nàng tự vẽ ra, nàng còn buộc tiểu ca giúp nàng phiên dịch những câu không hiểu, tìm ra tất cả điển cố trong đó, lại sợ quan điểm của mình cùng cổ nhân không giống nhau, còn bảo Tiểu ca viết đánh giá. Nói giáo dục cổ đại của văn nhân không phải là nói suông, bên trong lại chứa nhiều chuyện xưa như vậy, nàng xem đều đau cả mắt, tiểu ca chỉ tùy tay viết như vậy, vài ngày liền xong.

Nàng cảm bản thảo của tiểu ca, vẽ ra nhân vật, cảnh tượng... hao phí bốn năm, mới hoàn thành như vậy bảy quyển sách. Mèo Con lại muốn bắt tay vào quyển “Ấu học quỳnh lâm” này, nghĩ làm sao mới có thể để tiểu ca cam tâm tình nguyện lại làm cu li một lần nữa cho mình a? Từ khi hân cùng Liễu Văn Lý trở thành bạn tốt, càng ngày càng không dễ lừa!

Ngay tại lúc Mèo Con nghĩ làm sao lừa tiểu ca thì chợt nghe thấy thanh âm mở cửa, Mèo Con ngẩng đầu, chỉ thấy Vương thị cùng Cố Tứ Ngưu hoang mang rối loạn đi đến, Vương thị rơi lệ nói: “Bảo bối tôn tử của ta đâu? Sao lại thế này?”

Mèo Con muốn đứng dậy, bị Vương thị đè lại nói: “Con cũng mau nằm, một đêm hôm qua không ngủ, bây giờ còn đọc sách?”

Mèo Con nói: “Con không sao, mẹ, cậu thế nào? Không có việc gì chứ?”

Cố Tứ Ngưu mỗi một nói: “Câu con hôm qua đi uống rượu, uống đến say, trở về bị ngã, chân bị gãy, hiện tại đều không thể đi đứng. Đại phu nói, cậu con tuổi lớn, lần này gãy chân, ít nhất phải ở trên giường dưỡng thương nửa năm, ta để cho tứ tẩu con tạm thời ở đó chăm sóc cho bọn họ”

Mèo Con vừa nghe, lập tức nói: “Cha, con muốn đi thăm cậu”

Cố Tứ Ngưu sờ sờ đầu con gái nói: “Trước chờ tí đã, tứ tẩu con qua đó, trong nhà nhiều hải tử như vậy, một mình đại tẩu con làm sao chiếu cố hết, con trước giúp nâng một chút. Cha đã phái người đi báo với nhị ca, tam ca con, bảo chúng nó để vợ trở về nhà mấy ngày”

Mèo Con gật gật đầu nói: “Dạ, như vậy cũng tốt”. Nàng nghĩ nghĩ chần chờ một chút nói: “Cha, nếu không tạm thời bảo tiểu ca cũng về nhà? Cậu xảy ra sự tình, tứ ca cũng phải qua đó chăm sóc. Trong nhà chỉ có một mình người, vạn nhất ngày nào đó gặp phải chuyện gì, cha lại đi ra ngoài, trong nhà liền ngay cả người làm chủ cũng không có. Đêm qua, con cùng đại tẩu bị hù chết”. Nói cuối cùng, Mèo Con làm nũng một chút, trong lòng lại suy nghĩ, vừa lúc đem tiểu ca về nhà, để hấn làm cu li, hấn nếu không chịu liền bảo cha sử dụng bạo lực!

Vương thị ôm con gái, vỗ nhẹ nhàng, Cố Tứ Ngưu nói: “Ừm, con nói đúng. Tối hôm qua là cha lo lắng không chu toàn, chỉ để lại có hai người các con ở nhà. Con làm tốt lắm, biết nhờ đại bá đến làm chủ”

Mèo Con nghe vậy vui vẻ lười lười: “Trừ bỏ đại bá, con cũng nghĩ không ra người khác”. Nàng thấy Vương thị cùng Cố Tứ Ngưu vẻ mặt đều mệt mỏi, vội vàng nói: “Cha, mẹ, hai người trở về nghỉ ngơi một hồi đi! Đều mệt mỏi một đêm”

“Nhưng mà...” Vương thị chần chờ nhìn tiểu Trụ Tử đang ngủ say, Mèo Con nói: “Nơi này có con a! Cha mẹ yên tâm, lúc tối con có ngủ một chút, hiện tại một chút cũng không mệt”

Hai người thấy con gái quả nhiên một bộ dạng thần thái sáng láng, liền gật gật đầu, đứng dậy ly khai, hai người rốt cuộc đều đã cao tuổi, lại bồn ba như vậy, một đêm không ngủ, đích xác có điểm chịu không được.

Mèo Con chờ sau khi hai người rời khỏi, tiếp tục nhìn “Áu học quỳnh lâm”, nghĩ đến câu tứ. Lúc ăn cơm trưa, nàng đánh thức tiểu Trụ Tử, dứt hấn ăn nửa bát cháo, lại cho uống một chút nước đường, mới dỗ hấn tiếp tục ngủ. Lúc này người làm trong Cố gia được nghỉ ngơi một buổi sáng, cũng lục tục tiếp tục làm việc.

“Tiểu thư, Đồng quả phụ đến đây, đại phu nhân đang bận việc, muốn bảo tỷ đến đó nói chuyện với nàng một tí, một lát nữa đại phu nhân liền qua đó”. Xuân Nha tiến vào nói.

“Đồng quả phụ?”. Mèo Con nhìn hai người, sau khi ngủ, tinh thần tốt lên rất nhiều. Đồng quả phụ chính là Đào Hoa tỷ, bởi vì trượng phu đã qua đời của nàng họ Đồng, nàng lại vẫn luôn thủ tiết, cho nên trong thôn đều gọi nàng là Đồng quả phụ. Nam Qua cùng Đào Hoa tuổi gần nhau, bình thường lại thân thiết, cho nên Đào Hoa vẫn sẽ đến nhà bọn họ chơi.

“A, được, để ta thay quần áo đã!”. Mèo Con đứng dậy, thay quần áo xong, phân phó Xuân Nha ở trong này chăm sóc tiểu Trụ Tử, bản thân thì cùng Thu Thực đi ra ngoài.

Trong biệt viện của Liễu gia

Liễu phu nhân đang nằm trên La Hán tháp, Liễu Văn Lệ ngồi ở bên cạnh hầu hạ nàng uống thuốc, Chương mục đứng một bên, trong tay bưng một ly trà. Hòa di nương thì đang quỳ trên mặt đất, trong tay cầm một cái bô đồng.

Liễu phu nhân được Liễu Văn Lệ hầu hạ, chậm rãi uống thuốc xong, Chương mục đem ly trà đưa cho Liễu phu nhân, Liễu phu nhân liền dùng ly trà súc miệng. Hòa di nương thấy thế, vội gơ lên bô đồng, Liễu phu nhân đem nước trà trong miệng nhỏ vào đấy.

“Bà nói ngày hôm qua đại thiếu gia của Cố gia bị bệnh, là Trí Viễn hỗ trợ cứu người?”. Sau khi được Liễu Văn Lệ đưa cho khăn lau miệng, Liễu phu nhân mới mở miệng chậm rãi hỏi.

“Đúng vậy”. Chương mục lười lười nói: “Nghe nói là vì đại thiếu gia tham ăn lạnh, ăn băng gì đó, làm bụng khó chịu, là Trí Viễn thiếu gia bảo Bạch Cập đi xem bệnh cho Cố gia”

Liễu phu nhân mặt mày hớn hờ nói: “Ta đã nói đứa trẻ này hữu duyên với Trí Viễn nhà chúng ta, bà xem, như thế không phải lại là ở chung một chỗ”

Chương mục lười lười gật đầu nói: “Đúng vậy! Trên đời này chuyện tình thật đúng là kì diệu a! Cố gia vài lần gặp phiền toái, đều là Trí Viễn thiếu gia ra tay cứu giúp”

Liễu phu nhân lại nói: “Cũng đúng, hơn nữa ta đều đem bát tự cho người ta xem, ngay cả phương trượng của Tây Viên tự cũng bảo hai người này là tuyệt phối! Chờ đại tẩu đến Tô Châu, nhất định phải đem chuyện này làm xong”

Liễu Văn Lệ há mồm muốn nói cái gì, nhưng mà nhìn thấy Hòa di nương đang quỳ trên mặt đất, nàng cúi đầu trầm mặc không nói.

Lúc này nha hoàn đi vào nói: “Phu nhân, biểu thiếu gia đến thỉnh an người”

Liễu phu nhân vừa nghe vui sướng nói: “Mau mời hấn tiến vào”

Nha hoàn vội vàng mời Nhiếp Tuyên vào, Nhiếp Tuyên sai bước làm hoa văn hình hoa lê trên áo khoác như rơi xuống đất, tiến vào nội thất, Liễu Văn Lệ cuống quýt đứng dậy.

Chương mục lấy một cái khăn điểm, Nhiếp Tuyên trước cấp Liễu phu nhân thỉnh an, sau đó Liễu Văn Lệ mới tiến lên chào hấn. Chương mục, Hòa di nương sau khi hành lễ với Nhiếp Tuyên xong, Hòa di nương cung kính lui đi ra ngoài.

“Mấy ngày nay tinh thần của cô trông tốt lắm” Nhiếp Tuyên lười nói.

Liễu phu nhân nói: “Ừm, đại phu tên Bạch Cập y thuật tốt lắm, ta uống mấy thang thuốc, liền cảm thấy được trên người sáng khoái hơn”

Nhiếp Tuyên lười nói: “Cũng là do biểu muội chiếu cố người tốt”

Liễu Văn Lệ cúi đầu không nói, Liễu phu nhân giả bộ không thèm để ý hỏi: “Nghe nói ngày hôm qua Cố gia đã xảy ra chuyện?”

Nhiếp Tuyên nói: “Dạ, không phải là chuyện lớn gì, sợ bóng sợ gió một hồi mà thôi”

Liễu phu nhân lười nói: “Ta còn nghe nói, ngày hôm qua các người ăn cơm đều là do Cố lục cô nương làm, tay nghề bếp núc của nàng chắc cũng không tệ chứ?”

Nhiếp Tuyên hàm hồ ứng vài tiếng, Cố lục cô nương dù sao cũng là một cô nương chưa lấy chồng, hẳn làm sao có thể tùy tiện đánh người ta a?

Liễu phu nhân lười tòm tòm cùng hần nói vài câu, Nhiếp Tuyên liền đứng dậy cáo từ.

Chương mục thấy Liễu phu nhân lúc Nhiếp Tuyên đi rồi, lười ngay cả miệng đều không khép lại được, không khỏi tò mò hỏi: “Phu nhân, biểu thiếu gia tựa hồ đối với Cố lục cô nương không mấy có ấn tượng, người vì sao lại vui vẻ như thế?”

Liễu phu nhân nhìn nàng liếc mắt một cái nỉm lười nói: “Bà có thể thấy được mấy năm nay hần có để một cô nương nào trong lòng không? Hiện tại hần cư nhiên để ý việc cùng ta đàm luận chuyện Cố cô nương sẽ làm hồng danh dự của người ta!”. Liễu phu nhân che miệng lười nói: “Xem ra đại ca, đại tẩu lần này đến đây, chúng ta có thể đi câu hôn rồi!”

Lúc này Nhiếp Tuyên còn không biết bản thân đã bị cô ruột tính kế, sau khi ra khỏi đại môn Liễu gia, muốn đi tìm Cố Quý, hẳn bảo Bạch Cập tìm một ít được thiện đường cốt tặng cho Cố Quý, bảo hần đem tặng cho nhạc phụ hần.

“Tiểu thư, Đồng quả phụ đưa đến vài dệt thật tốt a! Tỷ vì sao lại không cần?”. Thu Thực rốt cục nhịn không phải, mở miệng hỏi.

Lúc cùng tiểu thư đến đại sảnh, Đồng quả phụ cùng tiểu thư tán gẫu thực vui vẻ, cuối cùng tặng một số vải cho tiểu thư, nói là để nàng may quần áo. Đồng quả phụ trước khi đi thấy trên cổ tay của tiểu thư có vết sẹo, sau khi trở về còn bảo người ta tặng một lọ thuốc đến nói là có làm mờ sẹo.

“Vô công bất hưởng lộc, trên trời không tự động rớt tiền xuống cho chúng ta a!”. Mèo Con thần nhiên nói: “Hôm nay lấy vải của nàng, ngày mai không biết còn phải lấy cái gì nữa a!”

“Vây còn thuốc này a?”. Xuân Nha hỏi, vải thì có thể cự tuyệt, nhưng mà thuốc người ta đã đem đến tận đây, không thể không nhận.

“Muội đem thuốc đến đây cho ta xem”. Mèo Con nói.

Xuân Nha đưa đến, Mèo Con thấy thuốc mỡ trong suốt như tuyết, còn tản ra từng đợt mùi hương hoa hồng. Nàng do dự một chút, thuốc này nhìn cũng đẹp, không phải là thứ bên ngoài nam vàng ngọc bên trong thì thối rữa. Tuy rằng nàng biết cổ đại không có thuốc tẩy trắng, nhưng mà thuốc Đông y không luôn luôn tốt sao? Mèo Con nghĩ nghĩ, dù sao bản thân cũng không có nhiều vết thương, nếu không phải Đồng quả phụ nhắc đến, nàng đều đã quên, cũng không có thoa cái gì.

“Đem trả nó lại đi”. Mèo Con nói: “Dù sao ta cũng sẽ nhanh khỏi, vẫn là đừng thoa cái gì kì kì quái quái”. Vết sẹo thì không xóa được, lại đem miệng vết thương nặng thêm. Lại nói, nàng cảm thấy được thái độ của Đào Hoa tỷ hôm nay rất kỳ quái, giống như cố tình đến tìm nàng, không có việc gì mà xum xoe nịnh nọt không phải gian thì cũng là tặc, nàng vẫn nên đề phòng một chút mới tốt!

“Dạ!” Xuân Nha nói: “Đúng rồi, tiểu thư, vừa mới Mạc cô nương phái một nha hoàn đến đây, tặng cho tỷ mấy trang giấy”

“Giấy gì?” Mèo Con nghi hoặc tiếp nhận, vừa mở ra nhìn thấy, không khỏi mặt đầy hắc tuyến, cư nhiên là một phần “Nữ giới” xiêu xiêu vẹo vẹo được Hồng Lăng sao chép! Mặt trên còn viết quy định của Hoắc gia trước khi nhập môn phải sao chép một trăm lần “Nữ giới”, vì thời gian nàng không có nhiều, cho nên muốn nhờ Mèo Con hỗ trợ.

“Người nào lại biến thái đưa ra yêu cầu này!” Mèo Con lầu bầu một tiếng, nhìn chữ viết cầu thả của Hồng Lăng, có chút khó xử. Không phải nàng không muốn giúp, mà là muốn nàng bắt chước bút tích của Hồng Lăng, cũng quá khó khăn đi?

Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Xuân Nha, Thu Thực, hai muội mấy ngày nay mỗi ngày dùng một canh giờ, ở trong thư phòng giúp ta luyện chữ, sao chép ‘Nữ giới’”. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là chữ của Xuân Nha, Thu Thực, cùng Hồng Lăng không kém nhau lắm, giống nhau đều là xiêu xiêu vẹo vẹo, phỏng chừng sẽ không để cho người ta nhìn ra sơ hở.

“Dạ!”. Hai người cùng lên tiếng, sắc mặt có chút khổ, cũng chỉ có tiểu thư mới có kiên nhẫn cả ngày ngồi ở trước văn án! Nghe nói ba tuổi tiểu thư đã bắt đầu luyện chữ, luyện suốt mười một năm, không hề nghỉ một ngày!

Chương 45: Việc vặt 2

Sau khi Cố Lộc, Cố Thọ cùng Cố Toàn biết được đêm qua đã xảy ra chuyện, ba người liền vội vàng chạy trở về. Hai vị tâu tâu cũng đi theo về nhà, nhị tâu Nguyệt Nương, tam tâu Chiêu Đề, đều là người khôn khéo, lập tức Mèo Con liền rảnh rỗi rất nhiều, Nam Qua cũng có thêm trợ thủ, có thể chuyên tâm chiều cô tiểu Trụ Tử. Mèo Con đi một chuyến đến thăm cậu mợ, Nhân tỷ chiều cô không tệ, trở nên mập mập hơn, do vậy cũng yên tâm.

“Mèo Con! Mèo Con!”. Thôi Nguyệt Nương hấp tấp đi đến nói: “Muội còn chưa chuẩn bị gì sao? Nếu không để ta giúp muội sửa sang lại một chút được không? Sáng mai phải dậy sớm, muội đi ngủ sớm một chút đi”

Mèo Con mỉm cười đem quần áo của mình xếp xong đặt vào trong rương: “Không có việc gì, muội sắp làm xong rồi!”. Ngày hôm qua lúc Văn Lệ tỷ tìm đến các nàng nói chuyện phiếm, nói rằng ngày một vợ chồng Nhiếp thị sẽ đến Tô Châu, nghe nói Nhiếp phu nhân còn dẫn theo một cháu gái lại đây, Liễu phu nhân muốn để Mèo Con cùng bọn họ quay về Tô Châu, bảo Mèo Con tiếp Nhiếp cô nương.

Nhiếp Tuyên đối Cố gia mấy lần có ân cứu mạng, Vương thị nghe Liễu phu nhân nói như vậy, đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Còn dặn Mèo Con hảo hảo hạ Nhiếp phu nhân, chiều cô Nhiếp cô nương. Mèo Con một ngum đáp ứng, nàng không phải người vong ân phụ nghĩa. Nhiếp Tuyên đối với nàng cùng tiểu Trụ Tử có đại ân, nam nữ khác biệt, nàng không thể báo ân với hân, nhưng mà chăm sóc Nhiếp phu nhân và Nhiếp cô nương, nàng vẫn làm được. (Lấy thân báo đáp là ok à tỷ! Kakaka...)

Nguyệt Nương nhìn nàng sửa sang lại quần áo, không khỏi kinh ngạc nói: “Muội mang ít đồ như vậy?”

Mèo Con nói: “Không có, đây chỉ là quần áo tắm rửa mà thôi, những bộ đồ khác để riêng ra, còn có cha mẹ chuẩn bị quà cho Liễu gia nữa ”

Nguyệt Nương gật gật đầu nói: “Ừm, mang nhiều đồ qua đó mới tốt. Liễu gia là đại thế gia, muội đến nhà bọn họ cũng không thể thiếu lễ”

“Muội đã biết”. Mèo Con gật gật đầu, dù sao hiện tại đại ca đã làm việc trong Hàn Lâm viện, tứ ca cũng thi đậu tú tài, không cần phải làm xanh vàng rực rỡ gì cho cam, không thể làm cho Cố gia mất mặt, cũng không thể để người khách thiếu tôn trọng.

Nguyệt Nương hỏi: “Mèo Con, muội dẫn theo ai đi?”

Mèo Con nói: “Muội chỉ mang một mình Xuân Nha đi, hơn cũng không được thuận tiện, dù sao cũng là ở trong nhà của người khác”

Nguyệt Nương gật đầu nói: “Cũng đúng, Liễu gia chắc cũng không người hầu kẻ hạ”. Sau khi nàng cẩn thận kiểm tra một lần hành lý, tán dương nói: “Mèo Con càng ngày càng giỏi”

Mèo Con cười nói: “Nhị tâu, tâu đừng khen muội, ta chỉ biết nấu cơm và trông mấy đứa trẻ, bảo muội làm quản gia còn kém xa”. Không sai, trình độ quản gia của nàng cùng đại tâu không kém lắm, so với tứ tâu đều kém xa, càng không cần nói đến nhị tâu, tam tâu.

“Muội chỉ là mềm lòng, người khác vừa cầu xin muội, muội liền mềm lòng”. Nguyệt Nương cười nói: “Được rồi, muội chuẩn bị cũng tốt rồi, tối rồi sớm nghỉ ngơi một chút, tâu đi trước”

“Đạ, nhị tâu”. Mèo Con tiễn Nguyệt Nương ra cửa phòng, nhìn bóng dáng Nguyệt Nương đi như bay mà cười cười, nhị tâu này đúng là chân gấn động cơ ! Nguyệt Nương chính là tỷ tỷ bán kẹo hoa gạo mà nàng lần đầu tiên đi Tô Châu phủ gặp được. Lại nói, hôn sự của nhị ca và nhị tâu còn kịch liệt hơn nữa.

Nhị tâu họ Thôi, nguyên quán ở Tứ Xuyên, lúc còn rất nhỏ liền cùng cha mẹ chạy nạn tới rồi Tô Châu. Cha của nhị tâu nhờ vào một tay nghề làm kẹo hoa gạo ở Tô Châu mở một cửa hàng nhỏ. Nhị tâu là trưởng nữ trong nhà, ở dưới còn có năm đứa em nữa. Cha mẹ vội vàng lo buôn bán trong cửa hàng, năm anh em kia đều là do một tay nàng chăm sóc. Từ nhỏ tính tình nàng đã mạnh mẽ, lá gan vô cùng lớn, bằng không cũng sẽ không ở trước mọi người vì một cô nương không biết mà cãi nhau với một đại nam nhân.

Vì cha mẹ thích ăn kẹo hoa gạo của nhà nhị tâu, cho nên nhị ca mỗi lần về nhà đều đến nhà tâu ấy mua kẹo, thường xuyên qua lại nhị ca liền cùng nhị tâu quen biết. Nhất là cha của nhị tâu rất thích nhị ca. Sau mấy ngày bị bệnh, cha nhị tâu đột nhiên bị bệnh qua đời, mà thúc thúc của tâu ấy lại muốn cướp lấy cửa hàng, muốn thừa dịp cả nhà nhị tâu hoang mang lo sợ, đem cửa hàng đoạt lấy.

Nhưng mà mỗi lần hân đến nhà nhị tâu, đều bị nhị tâu dùng chày gỗ mà đuổi đi. Thúc thúc của nhị tâu tức giận quá cuối cùng ý vào thân phận thúc thúc, tự mình chỉ hôn cho nhị tâu, đem nhị tâu hứa gả cho một thiếu gia nhà giàu làm thiếp, còn dẫn theo vài bà tử to béo đến bắt tỷ ấy.

Nếu là nàng, không chừng đã bị người ta đoạt đi làm thiếp. Nhưng nhị tâu không chỉ mang theo một đám anh em đem đám bà tử kia đánh đi, còn thu thập đồ vật này nọ mang theo mẹ và các em, suốt đêm chạy đến phòng trọ của nhị ca ở Tô Châu, cầu Nhị ca thu lưu bọn họ. Nhị ca thấy người già trẻ nhỏ như thế, không khỏi bất đắc dĩ, chỉ có thể trước đem bọn họ an trí đến nông thôn.

Sự tình sau đó cũng thuận lý thành chương, nhị tâu lúc ở nông thôn, cố gắng làm việc, miệng lại ngọt, tác phong lành lẹ, rất được mẹ thích, nói là nàng có phong phạm còn trẻ của mình. Mà chuyện tình của Thôi gia, đại ca lấy tư cách là cát sĩ viết một phong thư mọi chuyện đều giải quyết xong xuôi.

Mèo Con thực thích tính tình mạnh mẽ lạnh lẽ của nhị tẩu, cảm thấy được nàng có phong phạm nữ cường hiện đại, mặc dù có đôi khi xử sự hơi chút xúc động. Nhị tẩu đối với trường bối cũng hiểu thuận, mặc dù cùng nhị ca ở phủ Tô Châu, nhưng mỗi tháng đều cùng nhau nhị ca quay về thăm cha mẹ, đối với anh em trong nhà cũng phi thường chiều chuộng, có cái gì tốt, đều muốn lưu cho bọn hắn. Mèo Con không thể không nói, cha mẹ mình nhìn con dâu thật quá tốt, mấy tẩu tẩu của nàng đều là người vợ tốt khó có được.

Sáng sớm hôm sau, Mèo Con đã sớm thức dậy, rửa mặt chải đầu ăn mặc xong, liền ở sau phòng khách. Vương thị nói liên miên cần nhắc nhở nàng đến Liễu gia phải chú ý cái gì, Mèo Con ở một bên kiên nhẫn nghe, thỉnh thoảng gật đầu trả lời vài tiếng. Cuối cùng một bên hậu Cố Lộc thật sự nhịn không được, cười nói: “Thời gian không còn nhiều nữa, con đưa Mèo Con đến Liễu gia đây!”

Vương thị liếc mắt con trai một cái, quay đầu lại ôn nhu nói với con gái: “Được, con cẩn thận một chút”

Mèo Con gật gật đầu, cùng người nhà cáo từ, cuối cùng nàng nhìn nhìn Cố Toàn, quyết cái miệng nhỏ nhắn nói: “Tiểu ca, huynh phải giữ lời nha!”

Cố Toàn trừng Mèo Con một cái, thừa dịp cha mẹ không chú ý, vụng trộm gõ đầu nàng một cái nói: “Tiểu nhân tinh, đã biết!”. Nha đầu hừ hồng này, trở về làm trò với cha, yêu cầu mình phải giúp nàng viết chú thích của “Ấu học quỳnh lâm”, làm cho hắn muốn cự tuyệt đều không có.

Mèo Con lè lưỡi với Cố Toàn, khế hừ một tiếng.

Cố Tứ Ngưu nói: “Đúng rồi, Lộc Nhi, Thọ Nhi, các con cũng đi đến Liễu gia đi, cửa hàng các con mở ở chỗ nào ! Đừng để ảnh hưởng đến buôn bán, trong nhà cũng không có việc gì lớn”

Cố Lộc, Cố Thọ hồ thị liếc mắt một cái, Cố Lộc cười nói: “Không có việc gì, cha yên tâm, không có chúng con cửa hàng vẫn có thể mở, không sao, chúng ta vẫn nên ở đây thêm vài ngày”. Hắn cùng Cố Thọ đều thương lượng xong rồi, chờ tiểu Trụ Từ hết bệnh rồi lại đi, tiểu Trụ Từ trước mắt là đứa con duy nhất của đại ca.

Nguyệt Nương cùng Chiêu Đệ cũng nói: “Đúng vậy cha, cha để hai người họ ở lại thêm mấy ngày đi!”

“Cô cô...” thanh âm như con mèo nhỏ kêu lên ở cửa, Mèo Con nhìn trước cửa, chỉ thấy tiểu Trụ Từ ở trong lòng bà vú, đáng thương hề hề nhìn Mèo Con. Mèo Con sững sốt, vội vàng đi đến, vuốt cái trán tiểu Trụ Từ, nói với bà vú: “Thăm thăm, sao thăm lại ôm nó đi ra đây? Buổi sáng gió lớn, đừng để bị cảm lạnh”

Bà vú nói: “Tiểu thư, là đại thiếu gia muốn nô tỳ bồng cậu ấy ra, nói là muốn tiễn người”

Mèo Con cúi đầu hôn nhẹ tiểu Trụ Từ nói: “Tiểu Trụ Từ ngoan, cô cô lập tức sẽ trở lại, con ngoan ngoãn trở về ngủ, biết không?”

Tiểu Trụ Từ mở to mắt, thân thủ ôm cổ Mèo Con, ở trên mặt nàng thơm một cái nói: “Dạ, con chờ cô cô trở về”

“Ng oan!”. Mèo Con sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, dặn bà vú đem hắn ôm vào, sau đó theo nhị ca xuất môn, đến Liễu gia.

Liễu phu nhân cùng Liễu Văn Lệ cũng chuẩn bị sắp xuất phát, Mèo Con tới Liễu gia liền lên xe ngựa, trực tiếp đi về phủ Tô Châu. Bên cạnh hộ tống có Nhiếp Tuyên cùng Chu Quý, vài người mang đồ đạc, đi theo phần lớn là nữ quyến, cho nên đến lúc đến Liễu gia trời cũng đã tối.

Sau khi Nhiếp Tuyên tạ ơn Chu Quý, Chu Quý liền vội vàng cáo từ. Liễu phu nhân bệnh nặng mới khỏi, một đường tàu xe mệt nhọc, đã muốn chống đỡ không được, bảo Chương mục giúp đỡ tiến vào nội thất nghỉ ngơi.

Thần tình Liễu Văn Lệ cũng mệt mỏi, bất quá nàng vẫn là cố gắng trụ vững, an bài phòng cho Mèo Con, lại thấy Mèo Con chỉ dẫn theo một nha hoàn, liền bảo quản sự phải thêm nha hoàn đến.

Mèo Con cười giúp đỡ Liễu Văn Lệ ngồi xuống nói: “Văn Lệ tỷ, tỷ tạm đi nghỉ ngơi đi, muội cũng không có chuyện gì đâu”

Liễu Văn Lệ che miệng đánh ngáp một cái nói: “Mèo Con, tỷ đi nghỉ ngơi trước, muội tự nhiên, xem nơi này là nhà mình đi!”

Mèo Con gật đầu nói: “Dạ, Văn Lệ tỷ đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải dậy sớm!”

Sau khi Liễu Văn Lệ đi, quản sự đem Tiểu Đào dẫn đến đây, Mèo Con bảo Xuân Nha thường cho quản sự, quản sự cười lui xuống. Tiểu Đào đã từng hầu hạ Mèo Con nhiều lần, sớm biết rõ thói quen của Mèo Con, đã sớm chuẩn bị nước ấm cho nàng, cùng Xuân Nha hầu hạ Mèo Con rửa mặt chải đầu, dùng cơm, đều không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Mèo Con đã sớm thức dậy, chờ sau khi tập thể dục xong, Liễu Văn Lệ mới thức dậy, hai người lại đến thỉnh an Liễu phu nhân, sau khi ăn sáng xong, có hạ nhân hồi báo, thuyền Nhiếp gia đã đến, biểu thiếu gia đang ở bến tàu đón cha mẹ.

Liễu phu nhân cảm khái nói: “Đã hơn hai mươi năm không gặp đại ca, đại tẩu, không biết bọn họ như thế nào, ta thì đã già rồi!”

Liễu Văn Lệ bên cạnh khuyên giải an ủi, Mèo Con cảm thấy buồn bã, bởi vì xuất giá, hơn hai mươi năm không gặp thân nhân, nữ nhân cổ đại thật sự là thâm, chẳng lẽ cha mẹ một lòng muốn tìm phu quân ở gần nhà là để lui tới cũng thuận tiện, nghĩ đến đây, nàng đột nhiên đối Chu công tử kia cũng không phải rất bài xích. Lại nói tiếp người này lớn lên cũng không tệ, cũng xem là một nữ thiếu niên !

Ước chừng nửa canh giờ sau, người gác cổng báo lại, nói là Nhiếp lão gia cùng Nhiếp phu nhân đã đến, Liễu phu nhân vội vàng đứng dậy muốn đi ra cổng tiếp hai người, Liễu Văn Lệ bước lên phía trước đỡ lấy. Mèo Con yên lặng đi sau hai người.

Chỉ chốc lát, một đám người tiến vào, cầm đầu là một lão phu nhân tóc hoa râm, mặt mũi hiền lành, lão phu nhân kia mặt như trăng tròn, thần sắc dễ thân, trên mặt mang theo vẻ khoan khoái nhẹ nhàng, có thể thấy lúc còn trẻ chắc chắn là một tiểu mỹ nhân.

“Đại tẩu...”. Liễu phu nhân nghẹn ngào kêu một tiếng, lúc nàng xuất giá, đại tẩu vẫn là một mỹ phụ nhân, hiện tại đã muốn là một vị lão thái thái mặt mũi hiền lành, nhớ tới xuất giá, đó là vĩnh biệt cha mẹ, nàng tiến ra đón, ôm cổ Nhiếp phu nhân, đau khóc không ngừng.

Nhiếp phu nhân Nhan thị nhìn đến em chồng trước khi xuất giá vẫn là một cô nương tuổi cập kê giờ thì trên tóc đã bạc trắng. Lại nhớ đến anh chị em họ trong nhà trước khi đi còn không quên nhắc bà gửi lời hỏi thăm với em chồng, không khỏi đỏ hốc mắt: “Tổ Nương...” nói xong hai người ôm nhau, cùng khóc rống, một bên hạ nhân cũng đều đỏ hốc mắt, có người còn khóc nỉ non.

Sau một lúc lâu, Liễu Văn Lệ lau nước mắt nói: “Mẹ, vẫn là để mẹ vào trong phòng ngồi xuống nói chuyện đi!”

Liễu phu nhân vội dùng khăn lau nước mắt, cười nói: “Tẩu tẩu, tẩu xem muội thật sợ ý! Đến đây, đi vào trong!”

Mọi người vây quanh hai người đi vào, bùng trà lại khóc thêm một phen, sau đó hai người mới dần dần tự nói về việc nhà. Nhiếp phu nhân Nhan thị cười chỉ vào bên người nàng một tiểu cô nương mặc hồng y nói: “Tổ Nương còn nhớ rõ Quân Nhi không? Nàng là con gái của Quân Nhi gọi là Vân Nương, đứa nhỏ này thật đáng thương, sinh ra đã không có mẹ ruột, ta liền đem nàng đến bên người”

Liễu phu nhân nghe xong, liếc mắt nhìn cô gái kia một cái, cô gái kia một thân hồng y, da thịt phong phi, mặt như hạnh, liền cười đem nàng kéo đến bên cạnh mình khen: “Tiểu cô nương này mang phúc tướng, tẩu từ quả nhiên biết chọn người!”. Quân Nhi là tam ca của Nhiếp Tuyên nữ danh là Nhiếp Hành, nghe Nhan thị giới thiệu, cô gái này cũng không phải do chính thể sinh ra, là thứ nữ, Liễu phu nhân đương nhiên sẽ không quá để ý, cầm một hà bao thưởng cho nàng.

Nhan thị cười cười, đảo mắt liền nhìn đến Mèo Con, không khỏi nhãn tinh sáng lên, khen ngợi nói: “Tổ Nương, đứa trẻ này là ai? Thật là xinh đẹp!”

Liễu phu nhân cười nói: “Nàng là Cổ cô nương mà muội đã nói với tẩu, nữ danh là Miêu Nhi”

Mèo Con nghe xong, vội vàng đi ra, quý xuống thỉnh an Nhan thị, Nhan thị nghe lời nói của Liễu phu nhân xong, lại cẩn thận đánh giá Mèo Con một chút, trong lòng càng phát ra vui mừng, bảo muội muội bên cạnh điu nàng dậy, đem nàng kéo đến trong lòng: “Thật sự là một tiểu cô nương nhu thuận, làm cho người ta càng nhìn càng thích!”. Nói xong liền lấy vòng tay trên người, đeo vào cổ tay nàng.

Mèo Con thì vòng tay mười phần xanh biếc như nước không một chút tí vết kia, liền biết giá trị là xa xỉ, như thế nào dám nhận. Nhưng mà Nhan thị có ý muốn đeo cho nàng, Liễu phu nhân cũng ở bên cạnh cười nói: “Con cầm đi, cái này xem là trưởng bối tặng quà gặp mặt cho con. Cổ ngữ đều nói, trưởng giả ban thưởng, không dám từ”

Mèo Con nghe Liễu phu nhân nói như vậy, sau khi hành lễ cảm ơn với Nhan thị, mới vươn cánh tay để Nhan thị mang vào cho mình. Trên cánh tay trắng như dương chi bạch ngọc kia có một chiếc vòng màu xanh biếc, đẹp đến không lời nói tả được, Nhan thị cười: “Chúng ta đều đã già, muội xem chiếc vòng này mang trên tay cô nương xinh đẹp này còn trông đẹp hơn mang trên tay của chúng ta”

Liễu phu nhân cười nói: “Cũng đúng!”

Mèo Con cúi đầu mỉm cười, cũng không nói lời nào, Nhiếp phu nhân đã quen với người phương Bắc hào sảng, lại nhìn cô gái Giang Nam thân mình nhỏ nhắn, ôn nhu như nước, trong lòng càng vui mừng, ôm nàng dịu dàng hỏi bao nhiêu tuổi, trong nhà có bao nhiêu người.

Tuy nói việc này là nàng sớm đã biết, nhưng mà thấy Mèo Con ứng đối khéo léo, tự nhiên hào phóng, mặc dù có tiểu cô nương nhỏ nhắn, nhưng cũng không làm khó được nàng, đối này nàng không khỏi càng thêm vừa lòng, nàng cùng Liễu phu nhân liếc mắt một cái, nhìn nhau cười, hơi hơi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đất bằng khởi phong ba 1

“Đem thịt heo, thịt cá, trần bì cùng mã thầy, dùng sức trộn lại với nhau...”. Mèo Con cúi đầu trầm mặc uống một ngụm cháo thịt trần bì, nghe bà tử bên cạnh giải thích. Ba đời tiêu xài, bốn đời trọc phú, năm đời văn vẻ, Nhiếp gia này quả nhiên là đại thế tộc, ăn mặc không sao mà kể xiết. Về điểm này nàng cho dù là người hiện đại, so sánh cùng người ta vẫn còn kém xa. Nghe nói Nhiếp gia chỉ là bốn mùa đều ăn cháo, liền nhớ một quyển sách dạy nấu ăn, nhưng mà nàng chưa từng thể hiện trước mặt người khác, bằng không liền nổi tiếng nha.

“Miêu Nhi, con ăn nhiều một chút, cháo này có tác dụng khai vị, có thể tiêu đàm”. Nhan thị thân thiết nói: “Ta xem mấy ngày nay tựa hồ con ăn uống không tốt”

Mèo Con vội đứng dậy nói lời cảm tạ, mấy ngày này thời tiết nóng, nàng vốn không muốn ăn gì, lại lo lắng tiểu Trữ Tử trong nhà... Vân Nương che miệng cười nói: “Từ lúc tỷ tỷ đến đây, tổ mẫu liền không thương con nữa”

Nhan thị cười chỉ vào nàng nói: “Tiểu mồm mép này, nói ta giống như là người bắt công a! Miêu Nhi tỷ tỷ bình thường ta không gặp được, người thường thường ở bên người ta, ta đương nhiên phải thương nhiều hơn nàng!”

Xem Phim hoạt hình anime online

Vân Nương sòng mắt lưu chuyển, cười lời kéo Mèo Con nói: “Nếu Miêu Nhi tỷ tỷ có thể theo chúng ta cùng nhau về nhà thì tốt rồi”

Nhan thị cười nói: “Nói hươu nói vượn, nhà Miêu Nhi tỷ tỷ ở đây, như thế nào có thể cùng người về nhà?”

Vân Nương chu chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Miêu Nhi tỷ tỷ có thể theo con cùng nhau về nhà chơi a! Tỷ tỷ, muội nói với tỷ, nhà của muội rất đẹp nha! Trong nhà có một cái hồ thật to, mùa hè chúng ta còn có thể ở trong hồ chèo thuyền!”

Mèo Con nghe xong chỉ cười, Liễu phu nhân cười nói: “Nói đến chèo thuyền, trong nhà cũng có một cái thuyền hoa, người nếu thích, ngày mai chúng ta đi du hồ”

Vân Nương lập tức vỗ tay cười nói: “Được!”. Nhưng mà nàng vừa mới dứt lời, liền sợ hãi nhìn Nhan thị liếc mắt một cái, Nhan thị cười nói: “Được rồi!”

Vân Nương cúi đầu hoan hô một tiếng, bị Nhan thị sắc giọng: “Không có bộ dạng của cô nương! Nhìn Miêu Nhi tỷ tỷ xem, thật là văn tĩnh”

Mèo Con nghe xong cúi đầu mặt đỏ bừng nói: “Nhiếp phu nhân lại giễu cợt ta, Nhiếp cô nương là tiểu thư khuê các, con chỉ là một nha đầu ở nông thôn như thế nào có thể so sánh cùng Nhiếp cô nương!”

Nhan thị yêu thương vỗ tay nàng cười nói: “Ai nói con là nha đầu ở nông thôn, ca ca con hiện tại là tiến sĩ, con là tiểu thư nhà quan, về sau phải ngẩng đầu, ưỡn ngực nhìn người khác, như vậy mới không bị kẻ khác dè dặt”

Mèo Con nghe xong gật đầu nói đúng, Liễu phu nhân cười nói: “Tẩu tẩu không vội, về sau chậm rãi dạy dỗ là được”

Vân Nương nghe xong hé miệng mỉm cười, ánh mắt của nàng mang theo một tia thương hại.

Nhan thị cười nói: “Ta thật là, ai, tuổi lớn rồi liền thích nói chuyện. Nha đầu, con cũng đừng chê ta phiền nha!”

Mèo Con vội vàng nói: “Nhiếp phu nhân dạy bảo, con bình thường làm gì có thể nghe, như thế nào lại sợ ngại ngại phiền!”

Nhan thị vừa nghe, mặt mày cười, vỗ nhẹ tay nhỏ bé của nàng, cùng Liễu phu nhân cười khanh khách liếc mắt một cái, lại nói đùa vài câu, đem đề tài nói sang cái khác. Liễu phu nhân cùng Nhiếp phu nhân tuổi lớn, thói quen ăn sáng sớm, lúc gần chín giờ thì lại ăn thêm một chút điểm tâm nhẹ, chỉ là điểm tâm này, khiến cho nàng mở ra nhãn giới không ít, nàng trước kia thật sự là thiếu hiểu biết a! Phỏng chừng chút tâm tư này của nàng, Nhiếp công tử đều thấy chướng mắt đi? Khích lệ vài câu cũng là nể mặt mũi của ca ca?

Sau khi ăn cháo xong, Liễu phu nhân gọi hai nữ tiên sinh lại đây kể chuyện, đàn tỷ bà, kể chuyện Mạnh Lệ Quân, Nhan thị sau khi nghe xong, cười nói: “Quả nhiên là nói bậy, triều đình thù sĩ này, loại nào đại sự, như thế nào có thể để cho một nữ tử xen lẫn vào trong một đám nam nhân, còn thi đấu trạng nguyên, thật sự là chuyện cười lớn nhất thiên hạ”

Hai nữ tiên sinh cũng cười lạnh nói: “Tiểu nhân tùy ý tìm chuyện xua, cho phu nhân, cô nương một cái chuyện vui, cười cười một chút, không bằng chúng ta lại đổi một chuyện khác?”

Nhan thị gật đầu, ý bảo hai người kể chuyện khác. Nghe xong kể chuyện, đi dạo một vòng vườn, cũng tới giờ ăn cơm trưa, Vân Nương ở một bên hầu hạ Nhan thị dùng bữa, Mèo Con cúi đầu có chút tọa lập nan an (bất an khi được ngồi), dù sao trừ bỏ Nhiếp phu nhân cùng Liễu phu nhân ra, chỉ có nàng ngồi, Liễu Văn Lệ cùng Vân Nương đều là đứng. Vân Nương này trên danh nghĩa là cháu gái Nhan thị, kỳ thật cũng giống như nha hoàn.

Liễu phu nhân cười nói: “Con là khách, ngồi đó là đúng, chờ sau khi con lấy chồng sẽ phải đứng bên cạnh hầu hạ mẹ chồng dùng bữa”

Mèo Con vội đứng dậy tạ ơn Liễu phu nhân dạy bảo, Nhan thị cười nói: “Ngồi xuống từ từ ăn cơm đi, muội muội sao lại đem hài tử người ta dọa”

Cơm trưa qua đi, Liễu phu nhân bảo mọi người lui ra, chỉ để lại tâm phúc, sau đó cười nói với Nhan thị: “Tẩu tẩu, tẩu xem ánh mắt của ta như thế nào?”

Nhan thị gật đầu nói: “Rất tốt. Tuy gia thế kém một chút, nhưng công dung ngôn hạnh đều thật tốt”

Liễu phu nhân cười nói: “Cô gia dòng dõi tuy kém một chút, nhưng đều là người trong sạch, trong nhà vừa làm ruộng vừa đi dạy học, cha mẹ đều được học hành, đại ca lại là tu biên trong Hàn Lâm viện. Tẩu cũng thấy đấy, đứa trẻ này gia giáo không tồi. Chẳng phải, phụ thân của tiên hoàng hậu cũng chỉ là tú tài”

Nhiếp phu nhân vừa nghe liền sắc giọng: “Nói hươu nói vượn, chuyện triều đình, cũng không phải chúng ta có thể tùy tiện thảo luận?”. Nàng thở dài một hơi nói: “Tổ Nương, vì đứa nhỏ Trí Viễn này, tâm của ta đều nát cả, nhưng mà thanh danh của nó như thế kia, làm cho nhà nào cũng không chịu đem con gái gả cho, có nhà chịu gả thì nữ hài tử cũng có hôn phu bị chết. Thiếu chút nữa là thành, nữ hài tử này ngay cả ta đều xem được, càng không cần nói là Trí Viễn. Ai, rốt cuộc, vẫn là ta làm hỏng hết! Lúc trước một lòng bảo hấn sớm thành gia lập thất để ôm tôn tử, kết quả hiện tại biến thành cái dạng này”

Liều phu nhân nói: “Đại tẩu, tẩu yên tâm, đứa trẻ Miêu Nhi này muội nhìn thấy từ nhỏ đến lớn, trừ bỏ sinh ra trong gia cảnh không tốt lắm, những mặt khác đều tốt. Đứa trẻ này muội thật lòng yêu thương, nàng sinh ra như thế, không muốn trèo cao; gả cho người ta bình thường thì cảm thấy ủy khuất cho nàng, muội nghĩ tới nghĩ lui, đem con bé gả cho Trí Viễn là tốt nhất”

Nhiếp phu nhân gật đầu nói: “Ừm, nhưng mà đứa trẻ này vì sao đã mười lăm còn chưa có đính hôn sự ?”

Liều phu nhân cười nói: “Cho nên muội mới nói chúng nó có duyên phận ! Vốn lúc Miêu Nhi mười hai tuổi, Cố gia muội muội liền chuẩn bị cấp nàng làm mai, nhưng mà vài vị thầy bói đều nói là nhân duyên đứa nhỏ này chưa tới, phải mười lăm tuổi mới có thể tính chuyện hôn sự, cho nên Cố gia liền trì hoãn”

Nhiếp phu nhân vừa nghe vội thân thiết hỏi: “Bất tự của con bé không có vấn đề gì?”

Liều phu nhân lắc đầu nói: “Có vấn đề thì muội làm sao dám gả cho Trí Viễn? Muội đã đem cho nhiều người xem, đều nói đứa nhỏ này là người có phúc khí, cả đời có hai con trai, phú quý bình an, còn có vận giúp phu a! Ta lấy bất tự của Trí Viễn cùng bất tự của nàng đến Tây Viên tự, Linh An phương trượng đều tự mình xem qua, đều nói là tuyệt phối!”

Nhiếp phu nhân nghe xong mới mặt mày hớn hờ nói: “Nói như vậy, chờ sau khi ta hỏi qua ý tứ của Trí Viễn, đi cầu hôn là được, Ký Châu cùng Tô Châu gần nhất, chờ thêm ít lâu nữa đã hết nửa năm!”

Liều phu nhân gật đầu nói: “Muội có hỏi qua Cố gia muội muội vài lần, nàng nghe xong lời nói của thầy tướng số, một lòng đợi Miêu Nhi tròn mười lăm tuổi mới tính tiếp. Tẩu yên tâm, Cố gia bên kia cùng nhà của chúng ta đi lại gần gũi, có cái gì gió thổi cỏ lay, muội lập tức có thể biết”

Nhiếp phu nhân nghĩ nghĩ lại thân thiết hỏi: “Vậy Cố gia có chịu đem con gái gả cho Trí Viễn không? Dù sao thanh danh Trí Viễn cũng bị rêu rao khắp nơi”

Liều phu nhân cười nói: “Tẩu thật hồ đồ. Cố gia là ai, Nhiếp gia chúng ta lại là ai ? Cửa hôn sự này Cố gia có được là tổ tiên tích phúc, họ làm sao lại không muốn? Lại nói một chút, nếu không phải Trí Viễn có thanh danh, làm sao mà có thể tránh được mấy vụ hôn sự ? Tẩu đừng xem phu quân muội bình thường đều khen mấy đứa trẻ Cố gia kia không dứt miệng. Nếu hẳn lại có thêm mấy thứ nữ đều sẽ đem gả cho Cố gia , nhưng mà muốn cho Văn Lí của chúng ta thú Miêu Nhi, hẳn sẽ ngàn vạn lần không muốn” (Nói chuyện nghe thấy mắc ghét! Không biết là ai có phúc à nha! Xí!!!)

Một tu biên ở Hàn Lâm Viện thì như thế nào? Ở Lão Hòe thôn thì hiếm lạ, nhưng mà tới phủ Tô Châu, bất quá chỉ là một tiểu kinh quan không thực quyền mà thôi, Tô Châu lịch đại đều là nơi văn nhân tập trung, lịch đại trạng nguyên, tiến sĩ ùn ùn, Cố Phúc nếu là dựa vào chính mình, hai mươi năm vẫn là một chức biên tu.

Liều phu nhân kỳ thật trong lòng mình cũng có cái tính toán, trọng phu mình tuy nói là dòng chính, nhưng dù sao cũng là con vợ kẻ, đọc sách lại không giỏi, ở Liều gia cũng không có địa vị gì. Trong nhà có chuyện gì tốt, nhất định là đến đại phòng rồi mới đến bọn họ. Vài người trong đại phòng đọc sách cũng không tệ, nếu có cơ hội gì, cũng cướp lấy trước rồi mới tới bọn họ. Nếu là Cố gia thật có thể bàn hôn sự với Nhiếp gia, đại ca, đại tẩu sẽ xem mặt mũi Trí Viễn, cũng sẽ hào hào đề bạt Cố Phúc, đến lúc đó Cố Phúc tự nhiên sẽ nghĩ đến con rể của mình, trên quan trường quan hệ vốn là một tầng lại một tầng. Chỉ cần con rể nhà mình có tiền đồ, tại sao phải sợ không có ngày xuất đầu?

Nhiếp phu nhân cười nói: “Ta thật sự là lo lắng hồ đồ”. Trong thế gia nặng nhất chính là thân phận, Tô Nương nói không sai, vài thứ nữ tùy tiện gả liền gả. Nhưng mà cưới vợ là đại sự, quan hệ đến vấn đề thể diện gia tộc. Mấy gia đình có con cháu nghèo, trước không nói đến mặt khác, chỉ nói các nàng trải qua cuộc sống nghèo hèn, cũng đã bị hạ nhân trong nhà khinh thường, càng không nói đến việc sau này. Hoàng tộc cưới vợ, vì không sợ phiền não, có thể kết hôn với nữ tử bình dân, nhưng thế gia cưới vợ, chưa từng nghe qua có mấy người con trai trưởng thế gia thú nữ tử bình dân.

Hai người đang nói hôn sự của Trí Viễn, đột nhiên Chương mục ở cửa chạy vào nói: “Phu nhân không tốt, Cố đại thiếu gia giống như bệnh tình lại nặng thêm, nghe Bạch Cập truyền đến nói, tựa hồ là nhiễm bệnh sốt rét, Cố cô nương vừa nghe liền ngất đi rồi”

Hai người kinh hãi: “Mau gọi đại phu lại đây”. Nói xong liền vội vàng đi ra ngoài, trong phòng khách, chúng nha hoàn bà tử ầm huyệt nhân trung cho Mèo Con tỉnh lại, Mèo Con ho khan vài tiếng.

Nhan thị đau lòng ôm nàng nói: “Đứa trẻ này, gặp cái gì, ta vừa mới phái người nói với Trí Viễn nói, ở chỗ hẳn có thuốc trị sốt rét”

Người bị bệnh sốt rét nhưng mà thực dễ dàng chết, nàng vốn bởi vì tầng tầng quần áo bọc lấy mà cảm thấy được thật nóng, vừa kích động, cái gì cũng không biết đã ngất xỉu. Trông mắt không ngừng xoay chuyển, nhớ tới lúc trước khi đi, tiểu Trụ Từ còn ôm cổ của nàng, nói chờ nàng trở lại ! Nàng ngẹn ngào nói: “Phu nhân, con muốn trở về nhìn tiểu Trụ Từ”

Nhan thị vỗ nhẹ vai của nàng nói: “Con yên tâm, bệnh sốt rét này có thuốc của Trí Viễn là tốt thôi, lúc trước trong nhà của ta cũng có hai người bị bệnh này, ăn xong thuốc của Trí Viễn, nửa đêm liền tốt lên”

Mèo Con vừa nghe, vội ngẩng đầu hỏi: “Phu nhân, thuốc kia gọi là gì?”

Nhan thị nói: “Ta cũng không biết là thuốc gì, chỉ nhớ tên rất khó đọc, gọi là cái gì kim kê”

“Quinin?!” Mèo Con thốt ra, Quinin là thuốc trị liệu bệnh sốt rét hay nhất, bất quá hình như là nhập khẩu từ nước ngoài. Đúng rồi! Nhiếp gia thường xuyên ra hải ngoại, hẳn là có .

“Đứng đứng! Quinin!”. Nhan thị nói: “Con cũng biết?”

Mèo Con lắc đầu nói: “Chỉ là nghe người ta nói qua một lần”

Lúc này Văn Chiêu vội vàng đi vào hành lễ nói: “Nô tỳ thỉnh an lão phu nhân, Liễu phu nhân”

Nhan thị xoa tay nói: “Mau đứng dậy, đừng đa lễ, ta hỏi nguoi, thuốc của Trí Viễn có đem theo không?”

Văn Chiêu nói: “Có đem theo, gia bảo Trùng Tâm mang theo Quinin, cười đùa đến Lão Hộc thôn trước, mấy vị thiếu gia của Cổ gia chờ ở bên Thái Hồ a. Gia bảo nô tỳ tới hỏi cô nương có muốn về nhà, nếu là muốn về nhà, gia có thể đưa người về”

Mèo Con dùng sức gật đầu: “Ta muốn đi về, ta muốn về với tiểu Trụ Từ...”. Nàng cắn cắn môi dưới, miễn cưỡng ngừng khóc nói: “Ta đáp ứng với tiểu Trụ Từ phải nhanh một chút về nhà với nó”. Bệnh sốt rét, ở cổ đại ti lệ từ vong cao như vậy, tiểu Trụ Từ lại là một đứa trẻ, sức đề kháng kém... Mèo Con cũng không dám tiếp tục nghĩ!

Nhan thị nói: “A Ngôn, nguoi cùng Cổ cô nương trở về”. Bà quay sang ôn hòa nói với Mèo Con: “A Ngôn hiểu chút y thuật, trở về cũng có thể giúp đỡ con, bảo nha hoàn con mang theo thu thập một ít đồ cho con, ngày mai nàng trở về sau”

Mèo Con cảm kích quỳ xuống nói: “Tạ ơn đại ân đại đức của phu nhân!”

Nhan thị vội bảo người nâng nàng dậy, ôm nàng nói: “Đứa trẻ ngoan, đừng gập, bệnh sốt rét này có thuốc kia, sẽ không sao đâu!”

Mèo Con gật đầu, nhưng nàng cũng không suy nghĩ lạc quan như Nhan thị, thiên hạ không có vạn linh diệu dược gì cả!

Nhan thị bảo Mèo Con đi thay quần áo trước, rửa mặt chải đầu một chút, sau đó lên nói với A Ngôn: “Đọc theo đường đi nguoi phải chú ý Cổ cô nương và nhị gia một chút, ta cũng không muốn con dâu chưa vào cửa, liền truyền thanh danh không dễ”. Nàng muốn để cho Nhiếp tuyên thú Mèo Con là một chuyện, nhưng là hai người làm chuyện không đứng đắn lại là một chuyện khác!

A Ngôn chần chờ nói: “Nô tỳ thấy Cổ cô nương là một người thành thật, không giống như là...”

Nhan thị nói: “Nha đầu kia hiện tại trong lòng chỉ có cháu của mình, sợ là không còn tâm tư gì cả, ta sợ chính là con trai ta kia, nguoi đã gặp cho hẳn để ý cô nương nào như thế chưa? Biết cháu nguoi ta thân thể không tốt, bảo Bạch Cập lưu lại chiếu cố. Vừa nghe nói nguoi ta nhiễm bệnh, bảo Trùng Tâm đi đưa thuốc, bây giờ còn muốn đích thân tiễn nguoi ta về nhà?”

A Ngôn cười lạnh nói: “Nô tỳ thấy nhị gia là một người thủ lễ, sẽ không làm ra loại chuyện này”

Nhan thị hừ lạnh nói: “Hai đứa chúng nó, một người chưa lập gia đình, một người chưa chỉ hôn, Trí Viễn là thanh niên cường tráng, tiểu nha đầu kia lại là cô nương mới lớn, đọc theo đường đi cô nam quả nữ, vạn nhất khó kìm lòng nổi, chẳng phải con dâu ta chưa đến tay lại bay đi mất sao? Dù sao nguoi chú ý một chút”. Con dâu của bà dù gia cảnh kém một chút cũng không sao, nhưng mà phải là người trong sạch!

“Dạ!” A Ngôn cung kính nói.

Lúc này Mèo Con cũng rửa mặt chải đầu ăn mặc thỏa đáng đi ra, A Ngôn tiến lên giúp đỡ Mèo Con nói: “Cổ cô nương, nhị gia nói đi thuyền so với xe ngựa nhanh hơn, lại vững chắc”

Mèo Con nhẹ giọng nói: “Làm phiền Nhiếp công tử lo lắng”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Đất bằng khởi phong ba 2

Thuyền hiện tại chỉ một chiếc thuyền nhỏ có mái che, là do Nhiếp Tuyên thuê của một nhà thuyền, A Ngôn cùng bà tử giúp đỡ Mèo Con lên thuyền, người chèo thuyền thuần thục lái thuyền trên khúc sông nhỏ. Nhiếp Tuyên bước lên một chiếc thuyền nhỏ khác, ý bảo người cầm lái dẫn đường.

Trong khoang thuyền diện tích nhỏ, hơn nữa rất tối, góc sáng của thuyền hai chấu bằng, nhưng trời nóng như vậy, khối băng một lúc liền tan, hơn nữa khối băng đem đến không khí ẩm ướt, làm cho Mèo Con rất không quen. Nàng ngồi vào một bên, kỳ thật nàng rất muốn tựa vào trên vách khoang thuyền, nhưng là nhìn đến hai bà tử một mực ngồi im mỉm cười, nàng nhịn xuống.

Nàng nghe Văn Nương nói qua, Ngôn mục là cánh tay trái của Nhiếp phu nhân, cả đời không lấy chồng, một lòng hầu hạ Nhiếp phu nhân. Trong nhà mọi người thực tôn kính Ngôn mục, ngay cả đại bá mẫu của nàng, cũng chính là chủ mẫu hiện tại của Nhiếp gia cũng phải kính Ngôn mục ba phần. Nghe Văn Nương nói, Ngôn mục cùng Nhiếp phu nhân bằng tuổi nhau, nhưng không biết cái gì nguyên nhân, nhìn qua so với Nhiếp phu nhân còn trẻ hơn. Mèo Con biết đối với Nhiếp phu nhân mà nói, Ngôn mục hẳn là so với chồng, con trai còn thân thiết hơn, cho nên nàng ở trước mặt Ngôn mục, thì cũng giống như ở

trước mặt Nhiếp phu nhân.

Ngôn mụ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Mèo Con, cố gắng đoan trang ngồi, không khỏi mở miệng nói: “Cố cô nương, nếu không thì cô nương nằm một tí đi? Vừa rồi đại phu có nói, cô nương bị cảm nắng a!”

Mèo Con nghe xong lời Ngôn mụ, lập tức gật gật đầu, Ngôn mụ giúp đỡ nàng nằm ở một bên, Mèo Con cảm thấy được ngực khó chịu, dạ dày sôi trào, đầu cũng có chút đau, đột nhiên nàng cảm thấy một trận buồn nôn, nàng bỗng nhiên ngồi dậy, che miệng, không ngừng buồn nôn, nàng lo lắng nhìn Ngôn mụ.

Ngôn mụ vừa thấy chỉ biết nàng muốn ói, vội vàng lấy một cái chậu đồng. Mèo Con cơm trưa ăn không nhiều, hiện tại trong dạ dày trống rỗng, ói ra nửa ngày chỉ là một ít nước chua, hưng lại có cảm giác muốn nôn, làm thế nào cũng không ngừng được. Ngôn mụ thấy bộ dạng này của Mèo Con nhú nhú mấy đầu, bà từ kia đem chậu đồng đi đổ. Ngôn mụ thân thủ nhẹ nhàng xoa ngực của nàng, Mèo Con nấc vài tiếng, rốt cục ngừng: “Ngôn mụ, cảm ơn người”. Nàng cảm kích nói.

Ngôn mụ cười cười, đem một ly trà đưa cho Mèo Con, để cho nàng súc miệng, lại bảo bà từ kia đem nước bần đổ đi, mới nói: “Đây là việc tiểu nhân nên làm”

Lúc này thanh âm Nhiếp Tuyên truyền đến: “Ma ma, thân thể Cố cô nương không thoải mái sao?”

Ngôn mụ nói: “Nhị gia, Cố cô nương có chút cảm nắng, thân thể không thoải mái”

Nhiếp Tuyên nói: “Chỗ ta có nhân đan, ma ma cho Cố cô nương ngâm đi. Đem hai bức màn bên khoang thuyền kéo đến, thông khí có lẽ sẽ tốt một chút”

Lúc bà từ đem chậu đồng đổ đi tiến vào còn cầm theo một lọ thuốc viên. Ngôn mụ đổ ra một viên thuốc màu đỏ cho Mèo Con ngâm. Nhìn bức màn, chần chờ một chút, thấy Mèo Con sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, chỉ có thể để nàng nằm xuống trước, mới nhấc lên bức màn. Bà nhẹ nhàng nói với Mèo Con: “Cố cô nương, người trước nhắm mắt lại nghỉ ngơi một hồi đi, còn thật lâu mới có thể đến nơi”

Mèo Con gật gật đầu, nhắm hai mắt lại, hưng nàng như thế nào ngủ được? Không biết tiểu Trụ Từ như thế nào rồi? Thuốc kia có đem qua chưa?

Xem Phim hoạt hình anime online

Ngôn mụ nhìn nàng không ngừng ở động mí mắt khẽ thở dài một tiếng, lấy khăn lạnh lau mặt nàng, lại lấy một phen quạt lụa quạt cho nàng, cùng với từng trận gió lạnh, còn có tiếng tiêu từ đâu vang đến, Mèo Con nghe nghe, liền thật sự nhắm mắt lại ngủ.

Ngôn mụ chờ nàng ngủ say, mới buông quạt lụa, ở một bên tiểu lưu hương dấy lên huân hương, cười khẽ nói: “Nhị gia, Cố cô nương đang ngủ, ngài không cần thôi”

Tiếng tiêu dừng lại, một lát Nhiếp Tuyên mới bình tĩnh nói: “Đã lâu không thổi tiêu, vừa lúc hiện tại không có việc gì, cũng có thể luyện tập một chút”

Ngôn mụ nghe thấy bèn trêu tức: “Tài nghệ nhị gia vẫn không tệ”

Nhiếp Tuyên lại lặng im một lát mới thấp giọng nói: “Để cho Cố cô nương ngủ đi!”

Lần này không chỉ là Ngôn mụ, mà bà từ này giờ không nói gì kia, đều không tiếng động nờ nự cười, Ngôn mụ cười lác lác đầu.

Lúc Mèo Con đến Cố gia, đã muốn là đêm hôm khuya khoắc, Mèo Con vì công hiệu của huân hương, ngủ say chưa tỉnh, Cố gia vừa thấy Mèo Con hoảng sợ. Bọn họ muốn trực tiếp đem nàng về nhà, hưng mà không muốn để nàng rối loạn về nhà ! Ngôn mụ ôm Mèo Con nghiêm kín xuống xe ngựa, Chiêu Đề vội đón Ngôn mụ vào khuê phòng của nàng, hai bà từ cũng không để Chiêu Đề động thủ, phút chốc liền đem Mèo Con sạch sẽ để lên giường.

Nhiếp Tuyên nói với Cố Lộc nói: “Hành Chi (tên tự của Cố Lộc) không cần lo lắng, Quinin là thuốc trị liệu bệnh sốt rét hay nhất, ta thử qua rất nhiều người, dùng thuốc này, lập tức thì tốt rồi”

Cố Lộc lau mồ hôi nói: “Trong thôn đã có không ít đứa nhỏ bị bệnh này, ta không muốn cho nha đầu kia hiện tại trở về, mới không làm nàng đau lòng”

Nhiếp Tuyên an ủi nói: “Bệnh này không phải là bệnh nặng, uống xong thuốc lập tức là tốt rồi, lại nói Cố cô nương vừa nghe nói tiểu Trụ Từ sinh bệnh, liền ngất đi, các người để cho nàng ở lại Liễu gia, nàng cũng đứng ngồi không yên, còn không bằng đưa nàng về nhà !”

Cố Lộc cười khở chấp tay nói: “Tiểu muội nhà ta quá mức tùy hứng, làm phiền Trí Viễn huynh”

Nhiếp Tuyên cười vỗ nhẹ bờ vai của hắn nói: “Huynh đệ một nhà, còn khách khí làm gì. Huynh yên tâm, Quinin tuyệt đối là thuốc tiên để trị bệnh sốt rét, không có vấn đề!”

Cố Lộc yên lặng gật đầu, hẳn tin Nhiếp Tuyên, hưng mà trước khi bệnh của tiểu Trụ Từ không có tốt lên, hẳn vĩnh viễn không thể yên tâm.

Nhiếp Tuyên không để ý Cố Lộc giữ lại, dặn Bạch Cập vài câu, liền mang theo hai bà từ suốt đêm vội vàng rời đi. Ngày hôm sau giữa trưa, Liễu gia đem Xuân Nha về, còn tặng không ít thuốc bổ cho tiểu Trụ Từ.

Cố Tứ Nguru nhìn một rương toàn thuốc bổ, hần thờ dài một hơi nói: “Cái này phải làm như thế nào !”

Vương thị an ủi nói: “Dù sao mọi người gần gũi, về sau chậm rãi hoàn trả là được”

Lúc này Nam Qua khuôn mặt u sầu đi đến: “Cha, mẹ, Đào Hoa lại tặng rất nhiều tở yến, nhân sâm lại đây, đều bị con từ chối gửi trả lại”

Cố Tứ Nguru mặt nhăn nhu nói: “Mấy ngày nay, nàng tựa hồ vẫn đến đây tặng đồ?”

Nam Qua gật đầu nói: “Đúng vậy, bắt quá đều bị con trả lại”

Cố Tứ Nguru tán dương gật đầu nói: “Con làm rất đúng, lòng hại người thì không thể có, hưng mà lòng phòng người thì không thể không có. Tuy nói nhà chúng ta không có thể cho nàng cái gì, hưng là cần thận một chút cũng tốt. Dù sao chúng ta hiện tại không có việc gì, không cần thiếu nàng ta nhân tình lớn như vậy”

Nam Qua gật gật đầu, lập tức vui rạo rức nói: “Cha, tiểu Trụ Tử hôm nay đã không còn phát sốt, thật sự nhờ Nhiếp công tử !”

Vương thị hai tay hợp thành chữ thập nói: “Nhiếp công tử thực là đại phúc tinh của nhà chúng ta, ta nhất định phải làm Nhiếp công tử một bài vị trường sinh”

Nam Qua gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Mèo Con vừa tỉnh lại, cảm thấy được cả người mình thư sướng, tròn tròn mắt lần nữa, nguyên lai là đã về đến nhà! Đúng rồi, tiểu Trụ Tử! Nàng mạnh mẽ trên giường nhảy xuống, lạnh quá à. Chân nàng co rút lại, ngồi trở lại trên giường, kì lạ? Giày của nàng đâu?

“Tiểu thư đã tỉnh lại!”. Thu Thực cười bụng một chậu nước đi đến nói với Mèo Con: “Tiểu thư, tỷ yên tâm, đại thiếu gia đã hết phát sốt, vừa mới uống thuốc, đang ngủ. Lão phu nhân bảo muội hầu hạ tỷ ăn điểm tâm, mới có thể đến thăm đại thiếu gia”. Nàng lấy giày trong ngăn tủ ra, để trên mặt đất.

Xem Phim hoạt hình anime online

Mèo Con vừa nghe, tâm nhất thời buông xuống, thở phào nhẹ nhõm, xuống giường mang giày nói: “Đúng rồi, ngày hôm qua là ai ôm ta lên giường?”

“Là hai bà tử của Nhiếp gia, hai bà tử hầu hạ tỷ, cởi quần áo cho tỷ, lau thân mình, đều là khinh thủ khinh cước, một chút đều không có làm tỷ tỉnh lại”. Thu Thực hâm mộ nói xong, chỉ thấy Mèo Con trên mặt lúc đỏ lúc trắng, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Tiểu thư, tỷ làm sao vậy?”

Mèo Con buồn bực nói: “Không có gì”. Oa... đều bị xem hết rồi, từ sau khi mình ba tuổi đến giờ, Vương thị cũng chưa từng tắm rửa cho nàng.

Vương thị vừa đi vào, thấy khí sắc con gái hồng nhuận, trái tim liền bỏ xuống, mở miệng liền mắng: “Con quay về đây làm gì a? Còn làm hại Nhiếp công tử người ta suốt đêm đưa con trở về, người ta vào lúc ban đêm liền vội và chạy trở về, có thể thấy được có bao nhiêu vội! Con chỉ biết làm phiền người ta !”

Mèo Con bị Vương thị mắng, cúi đầu, làm nũng ôm lấy thắt lưng Vương thị nói: “Mẹ, người đừng nóng giận, con không phải là lo lắng cho người!”. Dọc theo đường đi nàng chỉ nghĩ bệnh sốt rét lây lan như thế nào, như thế nào chữa khỏi, nghĩ đến đầu óc đều căng ra, cũng không nghĩ ra được cái gì. Nghĩ đến cha mẹ cũng có thể bị lây bệnh, nàng liền sợ hãi, hiện tại thấy Vương thị khỏe mạnh đứng đây, trong lòng nàng không biết có bao nhiêu vui vẻ !

Vương thị bị con gái làm nũng như vậy, tức giận cũng giảm đi một nửa, nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói: “Tiểu nhân tinh, rửa mặt, mặc quần áo nhanh lên, ăn điểm tâm, một hồi có khách đến a!”

Mèo Con nghi hoặc nháy mắt hỏi: “Ai a?”

Vương thị nói: “Chu công tử phái bà vú quá đến thăm tiểu Trụ Tử, một hồi người ta đến làm khách, con ngoan ngoãn một chút cho ta”

Mèo Con vừa nghe, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Người ta nào có lúc nào không ngoan a? Con là ngoan nhất!”

Vương thị nhìn con gái liếc mắt một cái hỏi: “Con làm sao lại bị cảm lạnh?”. Thân thể con gái mình thì mình biết rõ nhất, nhìn nũng nịu như vậy, hưng mà từ nhỏ đến lớn đều chưa từng bị bệnh, thân thể rất khỏe! Như thế nào vừa đến Liễu gia thì bị bệnh?

Mèo Con nghe vậy nho nhỏ 囁 một chút, nàng có thể nói bởi vì sợ phơi nắng đen da, cho nên lúc đi dạo hoa viên, mặc áo khoác dày một chút, có được không? Không được! Lý do này nghe rất là kì cục a! Tròng mắt nàng vừa chuyển, ở trên người Vương thị cọ xát một hồi, thẳng đến khi Vương thị giúp nàng đi thay quần áo, mới cảm thấy mỹ mãn, rửa mặt. Hô! Cảm giác về nhà, thật tốt!

Lại nói đến bên này, sau khi Nhiếp Tuyên về đến nhà, đã bị Nhan thị gọi vào trong phòng. Nhiếp Tuyên vào cửa trước tiên thỉnh an Nhan thị, Nhan thị cười chỉ vào ghế dựa nói: “Đông ca, ngồi đi”. Nhiếp Tuyên sinh ra vào mùa đông, cho nên nữ danh gọi là Đông ca.

“Mẹ, người gọi con đến đây, có việc gì phân phó?” Nhiếp Tuyên hỏi.

Nhan thị cả giận nói: “Như thế nào? Không có việc gì thì không gọi con đến đây được sao?”

Nhiếp Tuyên vội quỳ xuống bồi tội nói: “Mẹ bớt giận, con chỉ là tùy tiện hỏi”

Nhan thị nói: “Đứng lên đi! Tên bất hiếu này, không để ý trong nhà cha mẹ già cả, cả ngày chạy ra bên ngoài! Tuổi đã lớn như vậy, cũng không muốn tìm một người con dâu cho ta, giúp ta sinh một đứa cháu”

Nhiếp Tuyên vừa nghe, trong lòng hơi vui vẻ, hẳn không phải ngu ngốc, Liễu phu nhân cùng Nhan thị diễn xuất, hẳn đã sớm trong lòng biết rõ ràng. Hắn cười nói với Nhan thị: “Mẹ, người đừng nóng giận, con không phải đang ở đây sao?”. Hắn giả bộ không thèm để ý nói: “Mẹ có phải hay không lại coi trọng cô nương nhà ai?”

Nhan thị nhìn hắn một cái, mỉm cười nói: “Đúng vậy, nhà mẹ đẻ tam tẩu con có đứa cháu gái, năm nay mới mười ba tuổi, trước đó vài ngày được tam tẩu con mang về nhà cho ta xem qua, ta xem xét thấy đứa nhỏ kia không tệ”

Nhiếp Tuyên cười nói: “À? Phải không? Mẹ thích liền tốt lắm, con không sao cả”

Nhan thị nói: “Thật sự không sao cả? Con không phải thích con bé chứ?”

Nhiếp Tuyên cười nói: “Mẹ nói đùa, nam nữ khác biệt, con như thế nào có cơ hội coi trọng nàng ta a? Lại nói, cưới vợ không phải là để hầu hạ mẹ sao? Chỉ cần mẹ thuận mắt là được”

Nhan thị bị lời nói của Nhiếp Tuyên làm mặt mày hớn hở: “Đứa nhỏ này lại dễ ta như thế!”

Nhiếp Tuyên cười nói: “Con nói đều là lời nói thật! Mẹ xem cháu gái nào của tam tẩu a? A, con nhớ hình như gần đây trong nhà tam tẩu có việc...”

Nhan thị vừa nghe vội hỏi nói: “À? Việc gì?”

Nhiếp Tuyên khinh thường cười cười nói: “Còn không phải tứ ca của tam tẩu gây ra việc tốt, cùng một tú tài tranh đoạt mua một nha hoàn, còn đánh người ta bị thương, hiện tại bị người ta đưa đơn kiện”

Nhan thị tức giận nói: “Người nhà nàng ta như thế mà cũng dám giới thiệu cho con ta, hừ!”

Nhiếp Tuyên ngậm thờ dài nhẹ nhõm một hơi, Nhan thị ngắm Nhiếp Tuyên liếc mắt một cái, vươn móng tay, hung hăng nhéo lên mu bàn tay của hắn: “Xú tiểu tử, ngay cả mẹ ngươi mà ngươi cũng dám đùa giỡn!”

Nhiếp Tuyên đau hút một ngụm khí, vội cười làm lành nói: “Con nào dám đối ngại đùa giỡn a! Ngươi là phật Như Lai, con là Tôn hầu tử kia, làm sao có thể thoát được bàn tay của người?”

Nhan thị bị bộ dáng cợt nhả của tiểu nhi tử làm cho bật cười: “Cháu gái nhà tam tẩu con không thích thế nha đầu Cố gia con thích không?”

Nhiếp Tuyên cười nói: “Con nào có thích hay không thích. Chẳng phải đã nói, thú vợ về là để chăm sóc mẹ sao, chỉ cần mẹ thích, con liền thôi” (Anh này xạo ghê! =.=)

Nhan thị bị Nhiếp Tuyên dỗ đến mặt mày hớn hở, nàng nói: “Ta thấy Cố nha đầu kia, bộ dạng xinh đẹp, tính tình cũng tốt, ôn nhu mềm mại, nghe nói nữ hồng cũng rất xuất sắc”

Nhiếp Tuyên nói: “Nếu mẹ thích, bảo nàng thường xuyên đến chơi với người. Nghe nói nàng rất nhu thuận, cô cô cũng thích nàng đến chơi”

Nhan thị cười tròng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái nói: “Ta muốn cướp nàng làm con dâu!”. Tên xú tiểu tử này chỉ giỏi giả trò! Nhưng nhìn thấy con trai bộ dạng vì tôn mình, bộ dạng nàng dâu thế nào cũng không quan trọng, nàng vẫn là hưởng thụ không thôi.

“Ta thấy rất tốt, nàng tuy gia cảnh hơi nghèo khó, nhưng trừ bỏ điều ấy ra, công dung ngôn hạnh đều tốt, trong số cô nương trên đời này muốn tìm một người hơn nàng cũng rất khó, nếu đã định là nàng. Ngày hôm qua ta đã nói với cha con, chúng ta thu thập một chút, đi về nhà trước, tìm một bà mai đến đây, cầu hôn nàng”

Nhan thị dùng một chút nói: “Y theo của cải nhà bọn họ, chỉ sợ dùng hết của cải cũng không làm được một phần đồ cưới chỉnh tề. Lại nói, nhà người ta có sáu đứa con trai, cũng không tất yếu làm khó xử nhà người ta. Chúng ta trở về trước chuẩn bị một phần đồ cưới chỉnh tề, lấy danh là sính lễ đem qua, mấy thứ công kênh thì để ở bên thuyền, chờ lúc đồ cưới của Cố nha đầu đến, thêm vào rồi đưa đến đây”

“Mẹ...”. Nhiếp Tuyên nhẹ nhàng gọi một tiếng, Nhan thị yêu thương vỗ tay hắn nói: “Con lớn như vậy mới thành thân, cha mẹ nhất định phải cho con một lễ cưới hoành tráng! Để không một kẻ nào khinh thường con trai ta, con dâu của ta!”

Nhiếp Tuyên cũng cúi đầu trầm ngâm, đồ cưới này đó thật ra cũng không đáng lo lắng, hẳn hiện tại lo lắng chính là, y theo trình độ yêu con gái của Cố gia, sẽ đem con gái duy nhất sủng ái vô đối gả cho một người mang danh “khắc thê” như hắn sao? Hơn nữa xem ý tứ nhà người ta, tựa hồ đối với Chu Quý thực vừa lòng. Lấy tính tình nhị lão của Cố gia, hẳn cùng Chu Quý đồng thời tới cửa cầu hôn, khẳng định là sẽ đáp ứng Chu gia... Nhiếp Tuyên suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên ách nhiên thất tiểu, mấy năm nay hắn gặp qua sóng gió còn ít sao? Chu Quý có thể cho nàng cái gì, hẳn cũng có thể, thậm chí Chu Quý không thể cho nàng, hẳn cũng có thể cho. Sợ cái gì? Nhiều lắm bị người Cố gia đuổi ra vài lần là được.

Nhan thị thở dài một hơi nói: “Nói đi nói lại, cũng là do cha con, lúc trước...”

Nhiếp Tuyên cười nói: “Mẹ, nếu như không có thanh danh khắc thê này, con còn không thể tiêu dao như vậy a! Lại nói, cha cũng vì Nhiếp gia của chúng

ta”

Nhan thị cười tròng mắt hấn một cái, Nhiếp Tuyên cười kể cho Nhan chuyện hấn ở hải ngoại, đem lực chú ý của Nhan thị dần dần dời đi.

“Bệnh sốt rét?”. Trong thư phòng Hoắc Hành buông tờ giấy ra: “Vẫn là Nhiếp gia đưa thuốc qua?”

“Đúng vậy, là Nhiếp nhị gia phái người suốt đêm đem qua”. Thao Hà nói: “Nô tài bảo Đào Hoa tặng một chút tổ yến, nhân sâm qua, nhà bọn họ vẫn đem trả lại”

Hoắc Hành cười lạnh nói: “Cố gia này quả nhiên là dầu muối không tiến! Hảo ý của ta bọn họ không thu, chẳng lẽ bọn họ muốn hồi báo ân Bồ Tát của Nhiếp nhị?”

Thao Hà nghĩ nghĩ nói: “Nhiếp nhị gia dù sao cùng mấy vị công tử Cố gia có giao hảo, có lẽ là nhìn đến mặt mũi của mấy vị công tử”

Hoắc Hành nói: “Thế gia công tử giao hảo với Nhiếp nhị nhiều không đếm xuể, cũng không thấy hấn tự mình đưa muối muối người ta về nhà. Nhiếp lão phu nhân là ai? Nếu không phải coi trọng nằng, còn bảo ma ma tâm phúc đưa nằng về nhà?”

Thao Hà cúi đầu không nói, Hoắc Hành nhìn tờ giấy trên bàn, nếu không có Nhiếp gia chặn ngang một bước, cho dù Cố gia thái độ cường thịnh cứng rắn, y theo tình huống trước mắt, hấn cũng có biện pháp đem nằng thú vào nhà, hưng mà hiện tại... Hoắc Hành tâm tư càng lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Đất bằng khởi phong ba 3

Bệnh của tiểu Trụ Từ sau khi uống xong Quinin, thì tốt rất nhiều rồi. Mèo Con thấy tiểu Trụ Từ ngủ thực trầm, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, cùng Vương thị khinh thủ khinh cước đi ra ngoài.

Vương thị nói: “Nhanh đi rửa mặt, thay quần áo”

Mèo Con đỏ miệng nhìn mẹ mình đáng vẻ lo lắng, nằng quay đầu lại nói với Thu Thực: “Thu Thực, muối đem chiếu giường phơi nắng, tắm thì giặt sạch, thay cái mới”

Thu Thực gật gật đầu nói: “Biết rồi ạ!”

“A, đúng rồi, một hồi làm cho ta chút muối, đậu hũ cùng nửa trái dưa chuột đến đây”. Mèo Con sờ sờ mặt mình, mấy ngày nay luôn đi ra ngoài phơi nắng, một hồi phải đi tu dưỡng, làm da trắng lại mới được, đừng nên để nó biến thành đen. Thấy Thu Thực vội vàng sửa sang lại giường của mình, liền tự mình tắm rửa thay quần áo, một ngày một đêm không tắm rửa, thật là dơ !

Mèo Con ở trong phòng tắm thoải mái thư giãn, dùng muối tẩy đi da chết, đem đậu hũ giã nát để lên trên mặt, lại dùng dưa chuột giã nát, vắt lấy nước, thoa lên mặt. Sau khi dưỡng da xong, mới chậm rãi mặc quần áo, chải tóc.

Thu Thực cười nói: “Tiểu thư hóa trang như vậy giống như là thiên tiên !”

Mèo Con nhìn nằng liếc mắt một cái, mỉm cười cũng không nói. Rửa mặt chải đầu ăn mặc sẵn sàng, sau đó có người mời nằng đi vào đại sảnh.

Lại nói Liễu gia bên này, Liễu phu nhân đang hỏi Nhan thị: “Tẩu tẩu, vì cái gì hiện tại không để bà mai đi cầu hôn Cố gia? Còn muốn trở về Ký Châu lại chuẩn bị, nhiều phiền toái !”

Nhan thị nói: “Hiện tại cầu hôn rất vô lễ, cũng thể hiện rằng nhà chúng ta không có thành ý. Trở về tìm một bà mai đến đây cầu hôn, dù sao đã sắp trở về, có thời gian chuẩn bị thêm, hiện tại cái gì cũng chưa chuẩn bị tốt”

Liễu phu nhân nghe Nhiếp gia như thế coi trọng, cũng vì Mèo Con cao hứng, đứa nhỏ này thật là hảo phúc khí. Nằng cười nói: “Cũng đúng, dù sao mấy ngày nay phu quân cũng nói với muối, muốn đi Hàng Châu gặp vài người bạn tốt, muối cùng Văn Lệ thương lượng một chút, dù sao tàu cùng đại ca cũng đi, chúng ta liền cùng mọi người đi Hàng Châu, cũng để cho mấy đứa trẻ trong nhà có thêm kiến thức, bọn chúng lớn như vậy còn chưa từng ra khỏi Tô Châu a! Chờ muối cùng phu quân lớn tuổi một chút thì không còn sức mà đi”

Nhan thị gật đầu cười nói: “Cũng đúng, ta cùng đại ca muối cũng có ý tưởng này, nhân dịp này đi ra ngoài một chút, sau lần này liền an tâm ở nhà dưỡng lão”

Xem Phim hoạt hình anime online

Liều phu nhân cười nói: “Tẩu tẩu, tẩu liền an tâm ở nhà ôm cháu”

Nhan thị nghe lời Liều phu nhân xong mặt mày hớn hờ nói: “Lẽ ra tuổi Văn Lý cũng không còn nhỏ, cũng nên thành thân”

Liều phu nhân nói: “Đại bá của Tô cô nương kia qua đời, vốn nói là năm nay chuẩn bị thành thân, hiện tại cũng chỉ có thể đợi cho sang năm”

Nhan thị cười vỗ nhẹ tay nàng nói: “Muội cũng chờ ôm cháu đi!”. Nàng thờ dài nói: “Lần này gặp mặt, còn không biết về sau có cơ hội gặp lại hay không?”. Nói xong, không khỏi rơi nước mắt.

Liều phu nhân hốc mắt cũng đỏ hồng nói: “Sợ cái gì, sẽ có cơ hội gặp mặt, chúng ta đã bốn mươi năm không gặp, bây giờ còn không phải đã gặp sao?”. Liều phu nhân ngoài miệng nói thế, kỳ thật trong lòng cũng rõ ràng, lần này từ biệt, chỉ sợ ngày sau không còn cơ hội gặp lại nữa.

Trong thư phòng, Trừng Tâm đang hỏi Nhiếp Tuyên: “Thiếu gia, Cổ gia tiểu công tử thân thể cũng dần dần tốt lắm, thêm hai ngày có thể không còn gì đáng lo, có phải nên gọi Bạch Cập trở về, dù sao trên đường tàu xe mệt nhọc, lão thái gia cùng lão phu nhân đều đã lớn tuổi”

Nhiếp Tuyên nghĩ nghĩ nói: “Cũng đúng, người phái một đại phu trong y quán đến, bảo hẩn hảo hảo chăm sóc tiểu công tử, chờ tiểu công tử khỏi hẳn rồi trở về”

“Dạ!”. Trừng Tâm cung kính đáp, nhìn công tử một cái, công tử đối Cổ cô nương thật đúng là rất tốt nha.

“Tuyên Nhi”. Thanh âm già nua trầm ôn vang lên, Nhiếp Tuyên vừa nghe vội đứng lên, đón tiếp: “Cha”. Sau khi Nhiếp Tuyên giúp đỡ Nhiếp lão thái gia ngồi vào ghế, quỳ trên mặt đất thỉnh an hẩn. Trừng Tâm trước tiên thỉnh an Nhiếp lão thái gia, sau đó bảo nha hoàn dâng trà, liền thông mình lui ra ngoài.

“Cha, ngài có gì phân phó phái người đến nói một tiếng là được, tội gì tự mình đến a?” Nhiếp Tuyên nói, cung kính rót trà cho cha.

Nhiếp lão thái gia tiếp nhận trà nói: “Mẹ con đã nói qua hôn sự của con với ta, nàng thoát nhìn thực vừa lòng cô nương người ta, con cảm thấy thế nào?”. Nghe cách nói của thê tử, tựa hồ con trai cũng rất thích Cổ cô nương. Lão thái gia không nói là hoàn toàn hiểu đứa con trai này, nhưng mà so với vợ thì ông hiểu hơn nhiều, chỉ sợ là con trai an ủi mẫu thân mà nói thế.

Nhiếp Tuyên nghĩ nghĩ nói: “Gia thế thích hợp, tính tình cũng thích hợp, người cũng rất tốt”. Dựa vào vài lần không tính là nhiều gặp mặt và lần làm khách ở Cổ gia, hẩn cho rằng nha đầu kia chính là một người vợ tốt, tương lai nếu thành thân, cuộc sống của hai người nhất định rất tốt.

Nhiếp lão thái gia nghe xong câu nói đầy chữ tốt của con trai, tâm tình liền bỏ xuống một nửa, có thể làm cho đứa con trai mắt cao hơn người này nói “rất tốt”, thì cô nương này chắc chắn không tầm thường. Hẩn gật đầu nói: “Ừm, ta cũng hiểu được, nếu là người con muốn thành thân, gia thế cô nương kia rất thích hợp... vốn định cho con chờ thêm vài năm, nhưng mà hiện tại... ai! Thật sự là ủy khuất con!”. Đứa con này tuổi cũng càng lúc càng lớn, bảo hẩn cứ chờ như vậy, không thành thân, đừng nói vợ lo lắng, hẩn cũng không đành lòng. Bằng hữu cùng con lớn lên, người nào không phải thế thiếp con cái thành đàn?

Nhiếp Tuyên cúi đầu nói: “Con không có, cái này không tính là ủy khuất gì cả, Cổ cô nương tốt lắm”. Nếu mình cùng ca làm quan, phòng chừng cũng không xuất ngoại, không đến được nhiều địa phương như vậy, kiến thức cũng không nhiều như vậy. Trước kia hẩn có lẽ cảm thấy ủy khuất, hiện tại ngược lại cảm thấy được đây là vận khí của mình. Tái ông mất ngựa lại là có phúc?

Mẹ nói cũng không sai, Cổ nha đầu trừ bỏ gia thế khó khăn, mặt khác đều rất tốt, mà điều hẩn không cần nhất chính là gia thế thê tử hiển hách! Sau khi biết được ý đồ của cô cô và mẹ, Nhiếp Tuyên phát hiện chính mình một chút cũng không bài xích nàng làm thê tử, thậm chí còn có điểm vui sướng. Cùng với việc lại đợi thêm vài năm, thú một nữ tử thê gia xa lạ làm vợ, còn không bằng hiện tại liền thú nàng.

Nha đầu kia tính tình nhu thuận, dung mạo xinh đẹp, thông minh nội liễm, từ tranh chữ của nàng có thể thấy hình ảnh đứa trẻ mới chín tuổi liền can đảm một mình đào thoát khỏi hang ổ của kẻ bắt cóc, chỉ có thể cũng biết được trí tuệ của nàng so với khuê nữ thông thường cao sâu hơn rất nhiều. Thái độ làm người lại trọng tình nghĩa, nghĩ đến việc nếu mình muốn ở Giang Nam lâu dài, nàng sẽ chỉ biết đồng ý, không cùng hẩn nháo cái gì. Hẩn cũng không muốn ngày sau thú một người vợ không cùng chí hướng về nhà, làm gia đình huyền não không thôi. Dù sao một khi thành thân, đó là chuyện cả đời, hẩn cưới vợ chứ không phải tìm kẻ thù.

Nhiếp lão thái gia nghe hẩn nói hai lần Cổ cô nương rất tốt, mới yên tâm, hàm hồ nói: “Sau khi thành thân, con nếu muốn tiếp tục con đường công danh cũng có thể, dù sao hiện tại thời gian cũng không sai biệt lắm, nhiều lắm chỉ còn hai năm...”

Nhiếp Tuyên cười nói: “Mấy năm nay con ở ngoài liền phát sinh lười nhác, nếu là như giống đại ca bước vào quan trường thì không quen, nếu cha thương tiếc, không bằng để cho con quản lý cơ nghiệp ở Giang Nam đi?”

Nhiếp lão thái gia nghĩ nghĩ nói: “Cũng đúng, một mảnh Giang Nam này là một tay con dốc sức làm ra, không phải gia nghiệp Nhiếp gia, ta sớm cùng đại ca con nói qua, sản nghiệp ở đây giao cho con, con chỉ cần nhớ rõ sau này giúp đỡ đại ca của con là được”. Hẩn thờ dài nhìn con trai nhỏ nói: “Ta biết con không thích ở nhà, nếu có rảnh, liền mang theo vợ con trở về thăm mẹ con, mấy năm nay bà ấy thường xuyên nhắc tới con. Ta biết trong lòng con có oán hận... nhưng mà ta cùng mẹ con tuổi đã cao”

Đối với đứa con trai này, hẩn thủy chung có áy náy, vì Nhiếp gia, hẩn hy sinh hết thảy, tiền đồ hôn sự đều hủy cả. Nếu con trai thích ở Giang Nam, liền đem sản nghiệp ở Giang Nam cho hẩn đi. Gia nghiệp của Nhiếp gia là của đứa con lớn, nhưng Giang Nam này là một tay con trai nhỏ dốc sức làm ra, cho hẩn cũng là đương nhiên.

Nhiếp Tuyên cúi đầu nói: “Cha nói quá lời, con trong lòng không có oán hận gì, con hết thấy đau là vì Nhiếp gia, vì Nhiếp gia trả giá một chút cũng không sao”

Nhiếp lão thái gia vui mừng vỗ bờ vai của hắn nói: “Con rốt cục đã trưởng thành!”

Nhiếp Tuyên cười cười, năm đầu tiên khi hắn xuất ngoại hắn đã biết a! Nhiếp lão thái gia nói: “A, ta cùng mẹ con đã thương lượng qua, nha đầu kia gia thế kém một chút, phòng chừng của hồi môn không đủ, con bảo Trừng Tâm ngày mai đi mua một ngàn mẫu ruộng tốt, coi như ta và mẹ con cho nàng làm quà ra mắt, để cho nàng dư dả một chút”

Nhiếp Tuyên nghe xong lời cha nói, trong lòng âm áp, thấp giọng nói: “Cha, con thật sự một chút đều không ủy khuất!”

Nhiếp lão thái gia cả giận nói: “Như thế nào? Chúng ta làm cha mẹ chồng, ngay cả tặng quà ra mắt cho con dâu cũng không được?”

Nhiếp Tuyên thấp giọng cười cười nói: “Vẫn là chờ nàng vào cửa đi đã, người bảo mẹ cho nàng a”. Hắn không dám nói Cố gia người ta còn chưa nhất định sẽ đáp ứng a! Cha, mẹ đối hắn đã muốn đủ áy náy, hắn liền không cần nhiều lời. Hắn tin tưởng chỉ cần bản thân đủ thành ý, Cố gia nhị lão nhất định sẽ đáp ứng hắn!

Nhiếp lão thái gia cười nói: “Việc này là đương nhiên!”. Hắn cùng con trai sau khi nói chuyện, xác định con trai quả thật là muốn thú người vợ này, một chút cũng không phải miễn cưỡng, trong lòng áy náy giảm bớt không ít. Nghe nói ca ca của con dâu nhỏ nhà mình là tu biên trong Hàn Lâm viện, viết một phong thư cho lão đại, bảo hắn nhất định phải đề bạt ca ca của con dâu !

Chu gia, Chu phu nhân oán giận nói với Chu Sơn Trường: “Tô Châu phủ nhiều cô nương sinh ra trong dòng dõi thư hương như vậy không cưới, ông lại cứ nhìn trúng loại nha đầu nông thôn này. Nếu thực thú vào nhà, ta xuất môn còn không bị người ta cười đến là thú con dâu ở nông thôn sao? Mặt mày đều mất hết! Lại nói nhà bọn họ có sáu anh em a, nguyên lai là người nghèo sinh nhiều như thế? Nếu không lo nổi đồ cưới còn bắt chúng ta đưa tiền !”

Chu Sơn Trường thật mạnh buông chung trà nói: “Tóc dài kiến thức ngắn! Đại ca người ta là cát sĩ, là tu biên trong Hàn Lâm Viện, lại cùng Liễu gia quan hệ thông gia, việc hôn nhân tốt như vậy, nếu không phải tứ ca người ta vừa vận ở trong thư viện của ta dạy học, ở đâu mà tìm ra được mối hôn nhân tốt như vậy?”

Chu phu nhân bĩu môi nói: “Cát sĩ thì như thế nào? Cùng Liễu gia làm thân lại như thế nào? Con trai nhà chúng ta vẫn võ song toàn, chẳng lẽ thi không đậu chức cát sĩ kia? Còn có họ Trần kia là một đứa mỗ côi cha mẹ a! Không phải là lúc đậu tú tài mới thú Liễu cô nương. Hắn có thể lấy, chẳng lẽ Quý Nhi thú không được? Theo ta thấy, lão gia không bằng đề hôn sự của Quý Nhi thêm vài năm, chờ hắn thi đậu cử nhân rồi hẳn tính! Đến lúc đó còn sợ mấy nhà giàu không tìm đến kết thân sao? Bày đặt đi tìm con dâu ở nông thôn quê mùa làm gì !”

Chu Sơn Trường không nghe lời nói của Chu phu nhân, vừa nghe liền giận dữ nói: “Ta vốn nghĩ sau khi thăng bé êm đẹp thi đậu tú tài mới tính chuyện hôn nhân, nhưng mà bà lại nói láo! Kỳ thi thứ cát sĩ?! Bà cho là kỳ thi cát sĩ dễ như thi tú tài?! Có đại nhân, Trần đại nhân người ta mười ba tuổi thi đậu lẫm sinh, mười chín tuổi thi đậu cử nhân, hai mươi tuổi chính là cát sĩ! Hai mươi ba tuổi thi vào Hàn Lâm viện làm tu biên! Đứa con trai bảo bối kia của bà thi tú tài từ lúc mười ba tuổi đến mười bảy tuổi mới đậu! Còn đi cát sĩ làm cái gì? Hắn có thể thi đậu cử nhân, đó là do tổ tiên tích đức!”

Chu phu nhân bị Chu Sơn Trường thỉnh linh nổi giận làm cho hoảng sợ, qua hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại nói: “Ông hung dữ làm cái gì? Có người cha nào như ông tự mình đi diệt uy phong của con mình không? Ông đi ra ngoài hỏi thử xem, có con trai nhà ai mười bảy tuổi đã thi đậu tú tài? Con trai nhà chúng ta có cái gì không tốt? Mà ông lại mắng nó như vậy!”

Chu Sơn Trường nói: “Đều là bị bà làm hư! Kêu hắn cố gắng mà học hành, hắn liền không nghe, cả ngày đi theo một đám bằng hữu không ra gì. Bốn đứa con Cố gia người ta, tuổi cũng gần bằng hắn, tất cả đều đã là tú tài, đều vào thư viện của chúng ta mà dạy học, còn hắn cả ngày cùng một đám lêu lổng, ngâm cái gì toan thi, không cố gắng gì cả”

Chu phu nhân buồn rầu nói: “Chỉ mình ông lo lắng, con trai không lo lắng sao?”

Chu Sơn Trường nói: “Hắn hiện tại đang làm cái gì? Sách thì không đọc, cả ngày chỉ muốn ra oai này nọ!”

Chu phu nhân nói: “Cái gì chứ? Ông không thấy bên ngoài mọi người đều nói con trai chúng ta vẫn võ song toàn sao?!”

Chu Sơn Trường nghe phu nhân nói, tức giận nói: “Đúng là đàn bà! Dù sao việc hôn sự này, không cần bà làm chủ!”. Nói xong phất tay áo đi vào thư phòng đọc sách!

Chu phu nhân bị Chu Sơn Trường làm cho hoảng sợ, chờ sau khi hắn nổi giận bùng bùng đi rồi, không khỏi tức giận mắng: “Hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ mai mối dẫn bước, chẳng lẽ ta không phải là mẹ của nó?! Như thế nào lại không đến phiên ta làm chủ?!”

Chu phu nhân tuy nói ngày thường ở nhà làm chủ, nhưng cũng không dám cùng Chu Sơn Trường cứng rắn đến cùng. Bà ta nhớ tới bà vú của Chu Quý tuy nói thái độ làm người thành thực, nhưng không có nhân lực, lại là hạ nhân của Chu gia, thế nào cũng sẽ theo ý tứ của Chu Sơn Trường. Cho dù Cố cô nương này sinh ra xấu như quỷ dạ xoa, lúc về thế nào cũng nói ba hòa chích chòe, để cho bà ta rước Cố cô nương này vào nhà.

Bà ta suy nghĩ một hồi, nhớ đến lão thái bán hoa hằng ngày bà ta qua lại, thái độ làm người cơ hoạt, ngày thường đi khắp hang cùng ngõ hẻm nên cũng có chút kiến thức, liền bảo người ta gọi bà ta đến nhà dặn dò một phen, dưới sự đồng ý của Chu phu nhân dẫn theo bà vú của Chu Quý và hai bà mai, bốn cái bà tử, hai gia đình, cùng quần gia của Chu phủ là Chu Tam cười một con la lên đường.

Đoàn người một đường đi đến Đông Sơn trấn, lúc này đã muốn chạng vạng, bèn tìm chỗ nghỉ tạm một đêm, sáng ngày thứ hai mới đến Lão Hòe thôn.

Lão thái cái trang thành bà mai, đi theo bà vú vào Cổ gia. Thấy Vương thị, trước tiên liền thỉnh an, sau đó nói là Chu gia đến cầu thân, mời Cổ tiểu thư ra.

Bốn người vừa thấy Mèo Con, liền thất chủ bát thiết??? Dem nàng nói giống như là thiên tiên, lại giống như Hằng Nga. Đừng nói là Mèo Con, cho dù là Vương thị nghe được cũng nhũn mày, Mèo Con thấy một mặt bốn người, liền trốn nhanh như chớp, nhìn tiểu Trạ Tử. Vương thị cùng bốn người nói một ít chuyện rêu rĩa, bảo người khoản đãi rượu và thức ăn, lại cho mỗi người một trăm đồng tiền thưởng.

Đoàn người vui mừng rời khỏi Lão Hòe thôn, ở trên một đêm rồi mới trở về Chu gia. Chu phu nhân kia nghe bà vú cùng lão thái đem Cổ gia cô nương khen dung mạo tựa như Hằng Nga, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Nhà đâu kia thật xuất sắc như vậy?”

Lão thái chỉ lên trời thề nói: “Phu nhân của ta, tiểu nhân dĩ khắp hàng cùng ngõ hẻm cũng gặp qua không ít cô nương. Tuy nói khuê nữ Tô Châu chúng ta không có không kém, nhưng mà giống Cổ cô nương như vậy thật đúng là hiếm thấy”

Chu phu nhân nghe xong nhũn mày nói: “Nữ tử phải làm lấy đức hạnh làm trọng, xinh đẹp quá, đem hồn của Quý Nhi bắt đi, làm sao hán còn tâm trí mà học hành đây?”

Lão thái cười nói: “Có Chu phu nhân người như vậy thì còn buồn rầu không dạy được một đứa con dâu hiền lành? Lại nói, Cổ cô nương kia ta xem cũng là ôn nhu ngại ngùng, đi ra bắt quả nói một câu, liền đỏ mặt chạy. Vừa thấy là biết một người tính tình mềm yếu. Phu nhân của ta, thú loại con dâu như thế này, nhất định đem người hầu hạ thoải mái, nếu là thế gia chi nữ, sợ là còn muốn ý vào gia thế, trèo lên đầu người a! Chẳng phải người ta thường nói ‘Giá nữ cao phân, thú tức đề tự’* sao?”

*Giá nữ cao phân, thú tức đề tự: nghĩa là gả con gái phải gả nhà giàu để còn bầu víu được, còn cưới con dâu phải cưới con nhà nghèo để dễ sai bảo.

Chu phu nhân nghe xong lời lão thái, mới vui mừng lên: “Người nói đúng”. Bất quá nàng rớt cuộc vẫn lo lắng, muốn đích thân đi nhìn một cái.

Buổi tối lúc Chu Sơn Trường trở về, Chu phu nhân liền nói: “Nếu muốn thú nàng ta, rớt cuộc vẫn phải nhìn nàng ta như thế nào, không bằng ông viết một bài thiếp, nói muốn đến Cổ gia dâng môn bài phỏng đi?”

Chu Sơn Trường trầm ngâm một chút nói: “Được!”. Sau khi viết xong liền bảo người đưa đi.

Cổ gia nhận được bài thiếp, Vương thị cười đối Mèo Con nói: “Xem ra người ta là muốn tự mình đến nhìn con”

Mèo Con cúi đầu chỉ cười, Vương thị cũng không trêu con gái nữa, bảo con trai nhỏ thường tiền cho người đưa thư, lại bảo con trai thứ hai vào trấn mua chút đồ ăn, vui mừng chuẩn bị bữa tiệc rượu ba ngày sau.

Ba ngày sau, Cổ gia sáng sớm đã rời giường, phân phó người nhà đem nhà cửa quét tước sạch sẽ, Nam Qua ở trong phòng bếp trông coi, Vương thị bảo Mèo nấu hai món ăn sở trường, đặt hai bàn tiệc rượu sạch sẽ, lại mời hai nữ tiên sinh kể chuyện, hai người xướng khúc, chờ người Chu gia đến.

Lúc giữa trưa thì người Chu gia đến, lần đầu gặp mặt, mọi người thật là hòa khí, Chu phu nhân kia nhìn thấy Mèo Con, khó chịu lúc đầu cũng mất đi vài phần, cùng Mèo Con nói mấy câu, cảm thấy được tính tình nàng rất tốt, thành ra có vài phần đồng ý. Bên ngoài Chu Sơn Trường cùng Cổ Tứ Ngu trò chuyện với nhau. Sau một lúc, thì mọi người đều trở về.

Ngày thứ hai người Chu gia lại đến, bà vú của Chu Quý mang theo bà mai, cùng một vài lễ vật đến chính thức hướng Cổ gia làm lễ nạp thái.

Vương thị vui mừng đón bà mai vào cửa, lại chuẩn bị tiệc rượu đãi bà vú. Lúc Cổ gia đang vui vẻ thì đột nhiên ngoài cửa truyền đến một trận tiếng đập cửa rung trời!

Tiếng đập cửa kia làm người gác cổng cả kinh vội đi mở, còn chưa kịp thấy rõ là ai, mọi người liền bị một trận tiếng khóc rống làm hoảng sợ: “Lão thái gia, lão phu nhân, việc lớn không tốt rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đất bằng khởi phong ba 4

Cái gì?! Cổ gia lão đại bị bắt vào trong lao?!”. Chu phu nhân hỏi, thanh âm bén nhọn khiến cho Chu Sơn Trường nhũn mày, bất động thanh sắc cách xa bà ta một chút: “Câm miệng!”. Hấn tức giận quát một tiếng.

Chu phu nhân bị Chu Sơn Trường ở trước mặt hạ nhân quát lớn một tiếng, khiến cho giật mình, xấu hổ nhìn Chu Sơn Trường, Chu Sơn Trường lười đi trấn an tâm tình Chu phu nhân, nhu nhu cái trán hỏi: “Người nói rớt cuộc sao lại thế này? Các người như thế nào đã trở về?”

Bà vú vỗ bộ ngực nói: “Bồ Tát phù hộ! Tình huống lúc đó thật sự là làm nô tỳ sợ muốn chết!”. Nàng thờ hồn hển một hơi nói: “Nô tỳ cùng bà mỗi đang muốn đem lễ vật trong thùng ra cho Cố phu nhân xem, lại đột nhiên có người đến gõ cửa, nói là Cố gia lão đại bị bắt. Sau đó toàn bộ Cố gia đều luống cuống, Cố phu nhân cùng Đại thiếu phu nhân lúc ấy liền đều ngất xỉu đi!”

“Sau đó ? Có hỏi rõ ràng chuyện của Cố lão đại không?” Chu Sơn Trường hỏi.

Bà vú lắc đầu nói: “Không biết, sau đó thư đồng kia đã bị mấy vị thiếu gia của Cố gia gọi vào thư phòng đi, lúc chúng ta đi, mấy vị thiếu gia còn ở trong thư phòng không đi ra !”

Chu phu nhân vội nói: “Vật đồ trong thùng đã lấy ra chưa?”. Đây mới là chuyện bà ta quan tâm nhất.

Bà vú lắc đầu: “Lúc đó Cố phu nhân cùng đại thiếu phu nhân đều ngất đi, Cố gia loạn thành một đoàn, đương nhiên biết lễ không thành. Nô tỳ thấy lúc ấy Cố gia rất loạn, liền cùng vài vị thiếu phu nhân cáo từ”

Chu phu nhân vội nói: “Vật là tốt rồi, Cố gia lão đại này còn không biết phạm vào chuyện gì a! Ngàn vạn lần không thể dính thân với nhà bọn họ. Ta sớm nói, cái loại nông gia này, có cái gì tốt mà kết thân, cũng may hiện tại còn sớm, bằng không dính thân rồi, bị làm phiền hà làm sao bây giờ? Tiền đồ của Quý Nhi có phải cũng mất luôn hay không? May mắn các người đem thùng lễ vật đã trở lại, bắt quá cho dù không đem về, ta cũng phải phai người đến thu hồi”

Nàng trừng mắt nhìn Chu Sơn Trường liếc mắt một cái nói: “Ta cảnh cáo ông, ông mau đem tâm tư cùng Cố gia kết thân chặt bỏ đi, ta cho dù có chết cũng không để Cố gia bước vào cửa Chu gia! May mắn lúc kết thân, tạm thời chỉ có hai nhà biết”. Nàng quay đầu nói với bà vú: “Người bảo bọn hạ nhân cẩn thận một chút, nếu truyền ra ngoài một tiếng gió, ta liền xử các người!”

Bà vú liên thanh đáp ứng.

Chu Sơn Trường nhủ mảy suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Ài, chuyện kết thân vẫn là đợi thêm một đoạn thời gian hẳn nói, trước đi hỏi thăm rõ ràng Cố gia lão đại rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi nói sau”

Chu phu nhân hừ nhẹ nói: “Cho dù không có đại sự gì, người đã vào lao lý còn có cái tiền đồ gì? Dù sao việc hôn nhân này ta là tuyệt đối không chịu!”

Trong lúc Cố gia đang vui mừng thì lại bị tiếng khóc rống kia làm cho hoảng sợ, Cố Lộc tập trung nhìn vào cư nhiên là thư đồng theo đại ca cùng nhau đi kinh thành, nói: “Minh Thư, sao lại thế này?”

“Nhị lão gia, đại lão gia bị quan phủ bắt đi rồi!”. Minh Thư khóc đến một phen nước mũi nước mắt.

Vương thị cùng Nam Qua ở buồng trong nghe được những lời này của Minh Thư, liền hôn mê bất tỉnh, Mèo Con hoảng sợ, nàng ôm cổ Vương thị, theo quán tính cùng Vương thị ngã sấp xuống mặt đất, nha hoàn bà tử một bên hầu hạ vội vàng nâng ba người lên.

Nguyệt Nương vội bảo người ta đi gọi đại phu, phân phó phòng bếp chuẩn bị canh gừng, Chiêu Đệ vội vàng bảo nha hoàn giúp đỡ hai người té xỉu vào trong phòng. Đám người Cố Lộc bị lời nói của Minh Thư làm hoảng sợ, vội đem hân vào thư phòng, kể lại nguyên do.

Lúc này bà vú của Chu Quý tiến lên nói với Chiêu Đệ: “Tam phu nhân, người xem, hôm nay nhà các vị có việc, tựa hồ cũng không thích hợp làm lễ nạp thái, bằng không ngày khác chúng tôi lại đến”

Chiêu Đệ bắt lực nhìn Nguyệt Nương, việc này nàng cũng không dám làm chủ, Nguyệt Nương cũng nhíu mi không nói, bà vú thấy hai người không nói cái gì, trong lòng sốt ruột vừa muốn nói gì, chỉ nghe Mèo Con thần nhiên ra tiếng nói: “Ừ, các người trở về đi, chúng ta hôm nay trong nhà bận quá”

Bà vú nghe xong mừng rỡ, vội đi theo bà mai rời đi: “Mèo Con, muội...”

Nguyệt Nương cùng Chiêu Đệ có chút không đồng ý nhìn Mèo Con, Mèo Con nhẹ giọng nói: “Nhị tẩu, tam tẩu, từ xưa đến nay, bỏ đá xuống giếng thì nhiều, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì ít, đây cũng là chuyện thường tình”

Hai người trầm mặc một chút, bọn họ làm sao không biết này thái độ Chu gia hiện tại, nhưng mà... Mèo Con nói: “Dù sao người là do muội bảo vệ, mẹ tính lại có hỏi, tự muội sẽ trả lời”

Mặt hai người đỏ lên, Mèo Con nói: “Trước đem mẹ cùng đại tẩu cứu tỉnh rồi nói”

Lúc này đại phu luôn luôn túc trực trong phòng bệnh của tiểu Trư Tử vội vàng chạy đến, bắt quá một hồi công phu, đem hai người liền đều cứu tỉnh.

Vương thị vừa tỉnh đến, ngơ ngác nhìn mọi người một lúc lâu sau, đột nhiên “Oa” một tiếng khóc lớn lên: “Ta rốt cuộc đã tạo nghiệt gì !”

Một bên Nam Qua sau khi tỉnh dậy, cũng khóc không được, Mèo Con khuyên giải an ủi nói: “Mẹ, người đừng vội, để cho bọn nhị ca đem sự tình hỏi rõ ràng rồi nói”

Vương thị nghe xong lời con gái, lau nước mắt một phen nói: “Nguyệt Nương, con mau phái người đến thư phòng hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”

Nguyệt Nương nói: “Mẹ, người đừng vội, con đã phái người đến hỏi”

Trong thư phòng, Cố Lộc đang cẩn thận hỏi Minh Thư rốt cuộc đã xảy ra cái gì, Minh Thư khóc sụt sùi cũng nói không rõ ràng, chỉ biết là ngày đó đột nhiên lúc Cố Phúc đang ngủ thì có người đến bắt, Trần Quân Ngọc nhiều mặt hỏi thăm, cũng không hỏi được Cố Phúc rốt cuộc bị giam ở chỗ nào, phạm vào việc gì. Hắn trong lòng sốt ruột, liền viết phong thư báo Minh Thư đưa đến Liễu gia.

Minh Thư ngày đêm không nghỉ ngơi, hai ngày hai đêm chạy đến Liễu gia, đã thấy đại môn Liễu gia đóng chặt, người gác cổng chỉ nói chủ tử trong nhà đi Hàng Châu, ngay cả vì sao Liễu gia đi Hàng Châu cũng không chịu nói, còn đem hắn đuổi ra, hắn lòng tràn đầy lo lắng, chỉ có thể về Cố gia đưa tin trước.

Cố Lộc vừa nghe, không khỏi có chút thiên toàn địa chuyển, ngay cả tội danh gì cũng không biết, đại ca đã bị người ta bắt, ngay cả Trần đại ca đều hỏi thăm cũng không được gì... Hắn hốt mất liên do, đại ca lần này chỉ sợ là lãnh ít dữ nhiều! “Người nói người gác cổng Liễu gia không chịu nói Liễu giáo thụ đi đâu sao?”. Một nhà Liễu gia đi Hàng Châu bọn họ đều biết, lúc trước cho là việc nhà của người ta, cho nên người Cố gia cũng không tiện hỏi Liễu gia đi làm gì, lại thật không ngờ hiện tại cư nhiên đã xảy ra sự tình bức này.

Cố Toàn nghe thấy, lập tức đứng lên nói: “Nhị ca, đệ muốn đi kinh thành một chuyến, xem thử tình hình ra sao”

Cố Lộc nói: “Muốn đi cũng là ta đi, đệ mấy ngày này đến Liễu gia, ta nghĩ Liễu giáo thụ sẽ không đi lâu lắm, đệ ở cửa chờ bọn họ. Bọn họ vừa về đến, đệ liền đem thư Ngọc ca viết cho Liễu giáo thụ xem”. Cố Lộc trong lòng mơ hồ có dự cảm không lành, Liễu gia này tốt xấu cũng là người có chức vị trong triều, khẳng định biết một chút việc, hạ nhân Liễu gia kia cũng là biết quan hệ của Cố gia cùng Liễu gia, kết quả vẫn đem Minh Thư đuổi đi, chẳng lẽ đại ca phạm vào chuyện ngay cả Liễu gia cũng không bảo vệ được sao?

“Nếu không để đệ đi Hàng Châu một chuyến, tìm Liễu giáo thụ”. Cố Quý nói.

Cố Lộc lắc đầu nói: “Hàng Châu lớn như vậy, đệ làm sao mà tìm? Để ở lại nhà đi. Cha tuổi cao, tiểu đệ tuổi còn nhỏ, trong nhà cần một chủ nhân, đệ ở lại đi”. Hắn nói với Cố Toàn: “Mấy ngày này đệ cũng không cần đến học đường, ở nhà cùng cha mẹ”

Cố Thọ cũng nói: “Đúng vậy, tứ đệ. Hàng Châu lớn như vậy, làm sao tìm được bọn họ a? Nói không chừng lúc đệ đến Hàng Châu, bọn họ đã trở lại a!”

Cố Quý cùng Cố Toàn đồng thời gật đầu.

Minh Thư nói: “Nhị lão gia, người muốn đi kinh thành, tiểu nhân cùng đi với người, tiểu nhân ở kinh thành nhiều năm như vậy, tốt xấu quen thuộc hơn so với người”

Xem Phim hoạt hình anime online

Cố Lộc vỗ bả vai của hắn nói: “Hảo tiểu tử, tốt lắm! Vắt và cho người!”

Minh Thư lau nước mắt nói: “Tiểu nhân đi theo đại gia mấy năm nay, đại gia đối với tiểu nhân không tệ, tiểu nhân không thể làm người vong ân phụ nghĩa! Chút vắt và này tính là cái gì!”

Cố Lộc thờ dài một hơi nói: “Hy vọng đại ca không có việc gì. Đúng rồi, mẹ, đại tẩu đâu? Họ thế nào rồi?”

Nha hoàn bước vào nói: “Nhị gia, lão phu nhân và đại phu nhân đã tỉnh, đại phu nói chỉ là nhất thời kích động mới ngất xỉu đi, không có gì trở ngại”

Mọi người thờ dài nhẹ nhõm một hơi, dù sao trong nhà đã muốn đủ loạn, bọn họ không hy vọng lại có người xảy ra chuyện.

Lúc này Cố Quý nhíu mày hỏi: “Người Chu gia đâu? Bọn họ ở nơi nào?”

“Bẩm tứ gia, người Chu gia nói hôm nay không phải lúc tốt để làm lễ, nên muốn đi về trước, ngày khác lại đến, tiểu thư liền bảo bọn họ về nhà”

Cố Quý nghe xong, mặt đen đi, Cố Lộc vỗ bả vai của hắn nói: “Tứ đệ quên đi, từ xưa người bỏ đá xuống giếng thì nhiều, người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì ít, chúng ta không cần quan tâm”

Cố Toàn nhíu mày nói: “Cho dù là như thế này, tốt xấu gì cũng phải nề mặt người ta một tiếng, người trở mặt như thế thật đúng là hiếm thấy, cũng may không thành lễ, bằng không Mèo Con qua đó cũng là chịu khổ”

“Nói bậy bạ gì đó!” Cố Thọ trừng mắt nhìn tiểu đệ liếc mắt một cái, Cố Quý cười khổ nói: “Nhị đệ nói rất đúng, người ta bức này, tiểu muội không lấy cũng được, là mất ta bị mù! Coi trọng loại người này!”

“Lòng người cách nhau cái bụng, đệ làm sao biết được”. Cố Lộc an ủi một tiếng, đã thấy Cố Tứ Ngu chậm rãi đi đến, vội tiến lên đỡ Cố Tứ Ngu nói: “Cha, sao người lại đến đây?”

Cố Tứ Ngu nói: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, ta như thế nào ngồi yên được, lại nói bên trong một đồng phụ nữ đều đang khóc sụt sùi, ta nghe được lòng càng phiền, thật sự là phụ nữ, không kiên nhẫn! Còn không bằng một nửa ỗn trọng của muội muội con”. Cố Tứ Ngu ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng mà tay đã run nhè nhẹ.

Cố Lộc nói: “Cha, con cùng mọi người thương lượng, trước tiên con với Minh Thư đi kinh thành, thám thính tình hình một chút, lại bảo Tam đệ đến Liễu chờ. Lấy quan hệ thân mật của Liễu giáo thụ với chúng ta, thái độ làm người của Liễu phu nhân, sẽ không thấy chết mà không cứu được”

Cố Tứ Nguru nghe xong gật đầu nói: “Cũng chỉ có thể tạm thời như vậy!”. Hấn cúi đầu nghĩ nghĩ nói: “Các con bảo vợ mang theo con cái về nhà mẹ ruột tạm lánh một lúc, vạn nhất có cái gì... Cũng có đường lui...”

Ba người nghe xong sững sốt, miễn cưỡng cười cười nói: “Cha, người yên tâm, không có việc này”

Cố Tứ Nguru lắc đầu, có chút mỗi một nói: “Không chừng có khả năng này”. Hấn nói với Cố Lộc: “Lão đại không có ở đây, thì con là người lớn nhất, bảo vợ con mang tiểu Trụ Tử về đi. Lão tam, lão tứ đưa đưa vợ mình về nhà, lão ngũ một hồi đưa nhị tẩu con về nhà”

Bốn người đồng thời gật đầu nói: “Dạ!”

Trong phòng Cố gia, chúng nữ quyến đang chuẩn bị hành trang, Vương thị nói với Mèo Con: “Mèo Con, con đi theo Nhân tỷ đến nhà cậu con tránh đi!”

Mèo Con cười cười nói: “Mẹ không đi, con cũng không đi”

Vương thị nhủ mày nói: “Mẹ không đi, nhà này còn không chưa mất !”

Mèo Con cười nói: “Đúng vậy, nhà này còn chưa mất ! Con tại sao lại phải đi? Mấy vị tẩu tẩu đều có nhà mẹ ruột, con là con gái của Cố gia, con có thể đi nơi nào?”. Lại nói nhà mẹ ruột của mấy tẩu tẩu không ở trong thành thì cũng ở trong trấn, nếu quan binh thật muốn bắt, làm sao mà không bắt được, còn không bằng ở lại trên núi, thật sự không được thì còn có thể trốn vào núi, nằng không tin một ngọn núi lớn như vậy còn giấu không được vài người.

Lời nói của Mèo Con làm cho Nam Qua đang rơi lệ đình chỉ tiếng khóc nói: “Mẹ, con cũng không đi, con cũng không có nhà mẹ ruột”

Mèo Con nói với Vương thị: “Mẹ, người không cần suy nghĩ nhiều quá, nhị ca đã sắp đi kinh thành, nếu đại ca thực ra có chuyện gì, Ngọc ca đã viết thư về bảo chúng ta trốn rồi chứ không phải là cầu cứu Liễu gia”. Kỳ thật nằng trong lòng cũng có chút mơ hồ, bất quá cứ theo lẽ thường để ý phân tích, Ngọc ca có thể đưa ra tin tức, đã nói lên tội danh của đại ca còn chưa tới mức phải tru di cả tộc

Vương thị nghe xong cảm thấy được Mèo Con nói đúng: “Con nói đúng”. Thật sự không được, trong nhà trên núi còn có một cái kho lúa, là địa phương ai cũng không biết, đến lúc đó bọn họ trốn vào trong núi, không phải so với việc đi về nhà mẹ ruột càng an toàn hơn sao?

Mèo Con thấy Vương thị không hề kiên trì bảo nằng cùng Lan Nhân đi, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Phụ tử Cố gia ở trong thư phòng thương lượng một hồi, Cố Lộc liền mang theo Minh Thư vội vàng đi, chuẩn bị đến Đông Sơn trấn ở một đêm, sáng sớm hôm sau lên thuyền đến kinh thành. Những người khác liền nghỉ tạm, sáng sớm hôm sau xuất phát.

Lúc ăn cơm chiều, mọi người ai cũng không có tâm tư, qua loa một ngụm cơm, liền nhìn nhau không nói gì, Cố Tứ Nguru nói: “Ai, đều trở về đi, sáng sớm ngày mai còn phải lên đường !”

Lúc này người gác cổng hoang mang rối loạn chạy đến nói: “Lão thái gia, lão phu nhân, có khách tới chơi”

Người Cố gia ngăn ra, hai mặt nhìn nhau, giờ này mà còn có ai đến chơi?

Vương thị miễn cưỡng nâng tinh thần hỏi: “Là ai? Đều nói hôm nay trong nhà có việc, không tiếp khách”

Người gác cổng kia nói: “Người đến nói chủ nhân của họ là họ Hoắc”

“Hoắc?”. Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều nhớ không nổi có bằng hữu thân thiết nào họ Hoắc.

Người gác cổng nói: “Họ nói là đến cầu hôn tiểu thư!”

“Cầu hôn?!”. Mọi người hai mặt nhìn nhau, tới cầu thân?!

Cố Tứ Nguru trầm ngâm sau một lúc lâu nói: “Mời bọn họ vào đi”. Hấn nói với Vương thị: “Bà hỏi rõ ràng một chút, rốt cuộc là nhà nào, có ý đồ gì”

Vương thị gật gật đầu nói: “Ta biết”

Mèo Con đứng dậy nói: “Mẹ, con đi thăm tiểu Trụ Tử”

Vương thị nói: “Được!”

Chỉ chớp lát, bọn nha hoàn dẫn một nữ nhân trung niên tiến vào, nữ nhân tuổi trên dưới bốn mươi, xem ngôn hành cử chỉ này, chủ mẫu nhà bình thường ăn mặc so ra còn kém. Sau khi người nọ tiến vào, đầu tiên là thỉnh an Vương thị, sau đó mới cùng đám người Nam Qua ngồi xuống.

“Vị tẩu tẩu này, ta tuổi đã cao, lại mắc bệnh đặng trí, cư nhiên nhớ không được chủ tử nhà người là ai”. Vương thị nói với vị nữ trung niên.

Nữ nhân kia cười nói: “Cố lão phu nhân chê cười, chủ tử nhà của ta họ Hoắc, đứng hàng thứ ba, nhà ở trong thành Tô Châu, hôm nay là phụng mệnh tam phu nhân trong nhà, thay tam lão gia nhà ta đến đây cầu hôn”

“Tam phu nhân? Tam lão gia?”. Vương thị cùng Nam Qua hai mặt nhìn nhau, thật sự không biết được là ai?

Nguyệt Nương ở một bên nhủu mày cố gắng suy nghĩ nửa ngày: “Hoắc tam? Tô Châu phủ? Hoắc tam? A! Chẳng lẽ là vị Hoắc gia kia? Hoắc Hành tam lão gia?!”

Nữ nhân kia hạ thấp người nói: “Bẩm nhị phu nhân, chủ tử nhà của ta đúng là Hoắc Hành tam lão gia”

Nguyệt Nương miệng mở rộng, ghen nửa ngày mới nói: “Nhưng mà tam lão gia không phải đã có chính thê sao?”

“Cái gì?!” Sắc mặt mọi người đều đại biến nhìn nữ nhân kia.

Nữ nhân kia không sợ hãi yếu ớt cười nói: “Đúng vậy, tam lão gia nhà chúng ta đích xác có chính thê, nhưng mà tam phu nhân nhà ta từng gặp qua Cố cô nương một lần, trong lòng thực thích Cố cô nương, cùng tam lão gia thương lượng qua, nguyện ý lấy kiểu hoa cưới Cố cô nương về nhà”

Vương thị nghe được hai mắt tức giận biến thành màu đen: “Cút! Ngươi cút cho ta!”. Kiểu hoa cưới vợ thì như thế nào? Còn không phải thiếp thất?! Nàng từ nhỏ đem con gái xem như là châu bảo, làm sao lại chịu để con gái đi làm thiếp!

Ngay cả Nam Qua cũng dựng thẳng mặt, kia Nguyệt Nương lại chống nạnh nói: “Hoắc gia thì như thế nào?! Ngươi hiện tại liền cút ra ngoài cho ta! Nếu không đi ta lấy chày đánh ngươi! Nhà của chúng ta từ nhỏ chỉ có một con gái, mới sẽ không đi làm thiếp nhà các ngươi!”

Nữ nhân kia không chút hoang mang đứng dậy hành lễ nói: “Vẫn là thỉnh Cố lão thái gia, Cố phu nhân từ từ suy nghĩ một chút, tam phu nhân nhà của ta cũng nghe nói chuyện tình của Cố đại nhân quý phủ, vì Cố cô nương rất sốt ruột, may mắn đại lão gia nhà chúng ta là Lại Bộ Thượng thư, tam phu nhân nhà của ta liền bảo tam lão gia viết một lá thư gửi đi kinh thành nhờ đại lão gia chú ý tình hình Cố đại nhân một chút”

Tiếng nói nữ nhân kia vừa dứt, mọi người nghe được đều biến sắc, nữ nhân kia mỉm cười: “Tam phu nhân nhà của ta nói, Cố cô nương xinh đẹp như vậy, người vừa thấy đã yêu thích, nếu Cố cô nương nhập môn, nàng sẽ không bạc đãi cô nương!”. Dứt lời liền khuất thân hành lễ ly khai.

“Người Cố gia không có việc gì đi?”. Ngọc Bản cầm giấy báo tin trong tay hỏi.

“Bẩm nhị tổng quản, người Cố gia không có việc gì, Cố lão phu nhân cùng Cố Đại phu nhân đều bởi vì kinh sợ công tâm mới ngắt xiù, hai người thân thể đều tốt, tình lại sẽ không việc gì”. Nói chuyện chính là đại phu chăm sóc tiểu Trụ Từ.

Ngọc Bản hỏi: “Vậy Cố cô nương ? Cố tiểu công tử ?”

“Cố cô nương không có việc gì, thoát nhìn trừ bỏ có chút chấn kinh ra, không có trở ngại gì. Thân thể tiểu công tử cũng tốt”. Cố cô nương này chính là chủ mẫu tương lai của hắn, đương nhiên không dám chậm trễ.

“A, vậy là tốt rồi”. Ngọc Bản nói: “Ngươi trở về trước đi”

Đại phu kia chần chờ một chút, rốt cục nói: “Nhị tổng quản, gia như thế nào còn chưa đến Cố gia cầu hôn? Vừa rồi nếu thư đồng kia không đến kịp lúc, Chu gia đã cùng Cố gia đính hôn!”

Ngọc Bản cười cười nói: “Chu gia không đính thân được đâu!”. Nếu không Cố đại nhân đột nhiên gặp chuyện không may, gia sớm đã đến đây! Hừ! Hắn sớm hay muộn cũng sẽ cho Chu gia biết thế nào là lợi hại, chủ mẫu tương lai của bọn hắn cũng là người mà bọn họ vọng tưởng!

Lúc này một người vội vàng từ cửa đi vào, ở bên tai Ngọc Bản thấp giọng nói vài câu, hắn kinh ngạc nói: “Hoắc gia? Là Hoắc gia kia sao?”

“Đúng vậy!”

“Ai trong nhà bọn họ đến cầu hôn?”, Ngọc Bản mặt nhăn mày nhủu hỏi.

“Là Hoắc tam gia”

“Hoắc Hành – Hoắc tam gia?”, Ngọc Bản nhủu mày nói: “Ta nhớ không lầm, Hoắc tam gia đã có chính thất rồi đúng không?”

Người tới chần chờ một chút nói: “Nghe nói là muốn đem Cố cô nương thứ làm chi thứ hai, người nọ nói tuy là thiếp, nhưng Hoắc tam gia nguyện ý dùng kiểu hoa tới đón”

Ngọc Bản suy nghĩ một chút liền cười lạnh nói: “Xem ra là muốn nhân cơ hội Cố đại nhân gặp nạn, mượn gió bẻ măng a!”

“Nhị tổng quản, muốn hay không phải người ngăn cản?” Người đó hỏi.

Ngọc Bản khinh thường nói: “Ngươi phái người quan sát một chút, gia lập tức sẽ đến Tô Châu”. Hắn âm thầm suy nghĩ, có Hoắc gia chặn ngang một bước nói không chừng nhưng chuyện thật ra lại tốt, còn có thể làm cho gia cầu hôn thoải mái một chút .

Chương 50: Đất bằng khởi phong ba 5

“Trí Viễn ca, lần này đa tạ huynh!”. Cổ Phúc quần áo trắng, tóc xõa, đối với Nhiếp Tuyên thật sâu hạ bái.

Nhiếp Tuyên vội vàng nghiêng người tránh đi: “Tur Thành huynh, ngàn vạn lần không cần khách khí nhiều như vậy”. Hắn cẩn thận đánh giá Cổ Phúc, trừ bỏ tinh thần có chút uể oải ra, khí sắc đều không tệ lắm, thoát nhìn cũng không chịu khổ gì. Dù sao hắn cũng là người có công danh, lao đầu cũng không dám khi dễ hắn. Không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười khổ nói: “Tur Thành huynh, huynh thật sự rất lỗ năng, tình hình chính trị đương thời cũng có thể để huynh tùy tiện đánh giá sao?”

Cổ Phúc mặt đỏ lên, cúi đầu nói: “Sau này ta sẽ không như vậy nữa!”. Ở trong đại lao mười ngày, hắn nhìn mấy vị đồng nghiệp bị bắt nhốt mười mấy năm, liền thật hối hận bản thân lỗ năng, hắn nguyên tưởng rằng bản thân cũng sẽ như bọn họ, ở trong ngục đến già, lại không nghĩ chỉ mười ngày đã được thả ra. Nhớ tới lúc hắn đi ra ngoài, ánh mắt những người đó nhìn hắn, không khỏi đánh rùng mình một cái, hắn thề từ nay về sau sẽ không bao giờ đến cái địa phương quỷ quái này nữa!

Nhiếp Tuyên cười vỗ nhẹ bờ vai của hắn nói: “Đi thôi. Ta đã xin phép giúp huynh nghỉ phép nửa năm, về nhà hảo hảo nghỉ ngơi một đoạn thời gian, chờ nửa năm sau, mọi chuyện trôi qua rồi, liền thay huynh tìm một chỗ tốt, làm ngoại quan đi!”

Cổ Phúc âm thầm gật đầu, Nhiếp Tuyên nói: “Không ở Hàn Lâm viện cũng tốt, làm ngoại quan cũng có chỗ tốt, huynh tới rồi nhận chức rồi sẽ biết, a, nhưng mà phải tìm một gia sư tốt, việc này không vội, có thể từ từ tìm”

Lúc này Trần Quân Ngọc vội vàng từ xa chạy đến, vừa thấy Cổ Phúc lông tóc vô thương, không khỏi mừng rỡ, bái hạ Nhiếp Tuyên nói: “Đa tạ Trí Viễn ca đã ra tay cứu giúp”

Nhiếp Tuyên đã sớm nghiêng người tránh đi nói: “Kính Chi không cần đa lễ, là việc ta nên làm”. Hắn hàm hồ nói.

“Nên làm?”, Trần Quân Ngọc hiện lên một tia nghi hoặc, lập tức nói với Cổ Phúc: “Huynh tại sao lại lỗ năng như vậy, ngay cả...”

Nhiếp Tuyên cười nói: “Được rồi, Tur Thành huynh đã không có việc gì, chúng ta liền đi chúc mừng một chút”

Trần Quân Ngọc gật đầu nói: “Được, đứng rồi lão nhị mang theo Minh Thư lại đây. Thăm thăm cùng đại tẩu nghe được việc của huynh, đều hôn mê bất tỉnh!”

Cổ Phúc hiện lên một tia xấu hổ, nói: “Là ta rất bất hiếu”. Hắn ngẩng đầu nói: “Đứng rồi, mau phái người về nhà nói cho cha mẹ, ta không sao”

Nhiếp Tuyên nói: “Ta đã dặn người đi truyền lời. Đi thôi, đừng đứng ở chỗ này nữa, không may mắn!”. Hắn vừa dứt tiếng nói, ba người đồng thời cười ha ha, ly khai địa phương làm cho Cổ Phúc cả đời đều không kịp tránh này.

Nữ nhân kia đi rồi, Cổ gia lâm vào một mảnh trầm mặc đáng sợ, cha con Cổ gia mặt mày bình tĩnh đi ra, Cổ Tứ Ngưu phân phó người gác cổng nói: “Về sau này nữ nhân này lại đến, liền đuổi đi cho ta! Cổ gia chúng ta dù có nghèo đến mấy cũng không bán con gái!”

Nam Qua ngây người sau một lúc lâu, thần sắc thay đổi không chừng, cuối cùng rốt cục kiên định mở miệng nói: “Nếu để cho Phúc Nhi biết chuyện này, hắn cũng sẽ không đáp ứng!”

“Mèo Con...”. Nguyệt Nương nhẹ nhàng hô một tiếng, nhìn Mèo Con từ sau bình phong đi ra, Vương thị ôm cổ con gái, thì thào nói: “Mèo Con, không sợ, chúng ta sẽ không để hắn được như ý!”

Mèo Con bị Vương thị ôm vào trong ngực, sắc mặt thực bình tĩnh, một lát sau, nàng buồn bực hỏi: “Nhị tẩu, Hoắc gia này là người như thế nào?”

“Hoắc gia cũng giống như Liễu gia thế gia ở Tô Châu, Liễu gia có Võ Anh Điện Đại học sĩ, Hoắc gia có Lại Bộ Thượng Thư, trong nhà đều có vài vị tiền sĩ, quan to quan nhỏ không ít”. Cổ Toàn mở miệng giải thích nói: “Hoắc tam gia cùng Hoắc đại nhân đều là con trai trưởng chính thất, hắn cũng là người có công danh, nhưng mà không có đi con đường làm quan, vẫn luôn ở nhà”

“A, thì ra là như thế”. Mèo Con thì thào nói nhỏ.

Cổ Toàn chậm rãi nói: “Dù có là quan to đến đâu. Nhưng mà có mấy vấn đề ta không nghĩ ra. Đầu tiên, chúng ta cũng không biết đại ca có tội danh gì, phạm vào chuyện gì? Nếu Hoắc lão tam viết phong thư gửi đến kinh thành có thể giải quyết chuyện tình, vì cái gì Liễu gia lại tránh không kịp a? Cho dù cứu không được đại ca, nói cho chúng ta biết tình huống chân thật cũng không quá phạm đi?”

Cổ Toàn lời vừa nói ra, mọi người liền tục gật đầu, Cổ Toàn tiếp tục nói: “Tin tức đại ca gặp chuyện không may, chúng ta cũng là buổi chiều mới biết được, bọn họ cư nhiên buổi tối cứ tới đây cầu hôn, lúc này cũng coi như vừa kịp lúc, Tô Châu phủ cách thôn chúng ta vẫn xa, con phỏng chừng cho dù là Chu Sơn Trường cùng Chu phu nhân kia cũng là hiện tại lúc này mới biết đại ca gặp chuyện không may. Hoắc gia nhanh như vậy liền tới cửa, có phải hay không đại biểu hắn so với chúng ta sớm đã biết tin tức? Đại ca bất quá chỉ là một chức tu biên thất phẩm nhỏ nhoi, dựa vào cái gì khiến cho Hoắc gia coi trọng tin tức đại ca như thế?”

Hắn liếc mắt nhìn một cái Mèo Con nói: “Thứ ba, cũng là việc con thắc mắc nhất, y theo thái độ làm người của Hoắc tam gia, hẳn hẳn là sẽ không hiện tại lại đây cầu hôn, chắc chắn rằng chúng ta hiện tại khẳng định sẽ không đáp ứng. Nếu ta là Hoắc tam gia, khẳng định sẽ hỏi thăm việc của đại ca rõ ràng, lúc một nhà tuyệt vọng cùng đường, mới có thể lại đây cầu hôn, nói như vậy không chừng còn có khi đạt được ý đồ”

Tiếng nói hẳn vừa dứt, đã bị cha mẹ nhìn chăm chăm, hẳn vuốt cái mũi nói: “Ý của con không phải muốn đem Mèo Con cho Hoắc tam làm thiếp, con chỉ là phân tích ý tưởng Hoắc tam gia. Tóm lại, chuyện này rất cổ quái, một chút cũng không giống thái độ làm người của Hoắc Tam, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?”, Cổ Tứ Ngưu hỏi, lần đầu tiên phát hiện tiểu nhi tử đã muốn trưởng thành.

Cổ Toàn nói: “Trừ phi trong việc có điểm chúng ta không biết. Mọi người đều biết, Hoắc tam phu nhân thân thể suy yếu, hằng năm ốm đau trên giường, đừng nói là người ngoài, chính là người Hoắc gia cũng ít gặp. Cho nên năng căn bản không có khả năng thấy Mèo Con, thấy Mèo Con chỉ có thể là Hoắc tam. Con nghĩ nếu không phải e ngại thân phận đại ca, Hoắc tam hẳn đã sớm đến cửa cầu hôn, sẽ không đợi đến bây giờ”. Hẳn nhủ mày nhìn Mèo Con nói: “Muội có một mình đi ra ngoài không?”

Mèo Con vô tội lắc đầu: “Không có, muội chưa từng một mình đi ra ngoài”

“Hoắc? Hoắc?”, Vương thị suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên giật mình nói: “Không phải chồng của Hồng Lăng họ Hoắc sao? Trước khi Hồng Lăng thành thân Mèo Con có đến Mạc gia, chẳng lẽ là lần đó?”. Nói xong bà nhìn con gái trong lòng nói: “Con xem con đi, mẹ đã bảo con đừng đi, hiện tại xảy ra chuyện rồi!”

Mèo Con ừ ừ khua nói: “Nhưng mà con chưa từng thấy qua Hoắc tam lão gia kia !”

Cổ Toàn nói: “Hoắc tam không giống loại người không tuân thủ quy tắc nam nữ hữu biệt”. Hẳn cúi đầu nghĩ nghĩ, cũng thập phần khó hiểu, hẳn rút cuộc làm sao thấy Mèo Con?

“Đệ nói xem chuyện đại ca gặp không may, có phải Hoắc tam làm không?”, Cổ Thọ nghi hoặc hỏi.

Cổ Toàn lắc đầu nói: “Khả năng không lớn, đại ca dù sao cũng là tu biên trong Hàn Lâm viện, cho dù là Hoắc đại nhân là Lại Bộ Thượng thư, cũng không có khả năng muốn bắt liên bất, chuyện của đại ca, hẳn là có nguyên nhân khác. Nhưng mà Hoắc tam hẳn là so với chúng ta sớm biết chuyện này, cho nên mới nhanh như vậy tới cửa cầu hôn. Nhưng mà...”

“Nhưng mà cách hẳn cầu hôn cũng có điểm khó hiểu, tiểu ca nói đúng, nếu hẳn chờ lúc chúng ta cùng đường tiến đến cầu hôn, không phải tốt hơn sao? Vì cái gì phải là hiện tại?”. Mèo Con nhăn cái mũi nhỏ nói: “Phương diện này đích xác có cổ quái?”

Cổ Toàn nói: “Ta đoán chắc, chuyện của đại ca có thể có hai loại kết quả, một là kỳ thật đại ca phạm tội không nặng, hẳn là rất nhanh có thể giải quyết, căn bản không cần Hoắc gia ra tay, hẳn bất quá chính là nghĩ muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Một chính là đại ca phạm tội phạm rất lớn, Hoắc gia không có năng lực giải quyết, hẳn đến đây bắt quả chỉ là muốn Mèo Con mà thôi”

Loại kết quả thứ hai mà Cổ Toàn nói làm cho mọi người trắng mặt, Nam Qua lại bắt đầu lung lay sắp đổ, Mèo Con nói: “Tiểu ca huynh đừng dọa người, muội là người như thế nào? Nếu đại ca phạm tội ngay cả Hoắc gia, Liễu gia cũng không muốn nhúng tay, thì Hoắc tam có thể không tiếc thanh danh của Hoắc gia, nạp một người như muội làm thiếp sao? Còn đáp ứng dùng kiểu hoa tới đón muội? Hẳn đã sớm tránh còn không kịp!”

Cổ Quý nói: “Nhưng vì sao mà Ngọc ca lại truyền tin tức đến đây như vậy? Vì cái gì ngay cả huynh ấy cũng không biết đại ca bị giam ở đâu? Còn có Liễu gia vì cái gì muốn đuổi Minh Thư đi?”

Cổ Toàn lắc đầu nói: “Không biết, bất quá đệ cảm thấy được Hoắc tam hấp tấp lại đây cầu hôn như vậy, khẳng định là đã biết việc gì, nói không chừng sự tình sẽ có chuyển biến”

Cổ Thọ cong cong đầu nói: “Chẳng lẽ còn có người tới cửa cầu hôn Mèo Con?”

Mọi người nhất thời đều giật mình, Cổ Thọ vội vàng giải thích nói: “Con cũng từ ý của ngũ đệ mà đoán thế thôi!”

Xem Phim hoạt hình anime online

Mèo Con cọ cọ trong lòng Vương thị, buồn nói: “Mẹ, nếu đại ca thật sự xảy ra chuyện gì, chỉ cần Hoắc gia chịu ra tay cứu giúp, muốn con làm cái gì, con đều đáp ứng”

Vương thị ôm Mèo Con tay nắm thật chặt nói: “Đừng nói vậy!”

Cổ Tứ Ngưu cũng nhủ mày nhìn Mèo Con: “Mèo Con, đừng nói vậy, nếu đại ca con thật sự xảy ra chuyện gì, một tiểu nha đầu như con có thể làm cái gì? Cha đoán chắc là hẳn ta cháy nhà hôi của nhà thôi!”

Mèo Con cười khẽ nói: “Cha, mẹ, con là nói thật, nếu để cho con đi làm thiếp của Hoắc tam, có thể đem đại ca cứu ra, con nguyện ý. Con con gái là Cổ gia, có Cổ gia mới có con, đã không có Cổ gia, con cái gì cũng không cần!”

Mọi người động dung nhìn Mèo Con, Vương thị ôm con gái, lên tiếng khóc lớn: “Bé ngoan, bé ngoan của mẹ ... tại sao mệnh của con lại khổ như vậy!”

Đám người Nam Qua cũng ở một bên lau nước mắt, hôn sự của Mèo Con cũng quá khúc chiết!

Cố Tứ Nguru cất tiếng nói: “Khóc cái gì? Khóc tang sao ! Ta còn chưa có chết đâu! Lúc lão đại còn chưa làm quan, nhà của chúng ta chẳng phải còn khổ hơn bây giờ?”

Mèo Con ôm Vương thị nói: “Đúng vậy, mẹ, cha nói rất đúng, con làm sao mà mệnh khổ? Con có mọi người chính là hạnh phúc lớn nhất!”

Cố Tứ Nguru thân thủ sờ sờ đầu con gái nói: “Bé ngoan, con đừng suy nghĩ miên man, cho dù là đại ca con, hấn cũng sẽ không cho phép con có ý tưởng này, tiểu ngũ không phải nói đấy sao? Sự tình nói không chừng có chuyển biến !”

Mèo Con gật gật đầu nói: “Cha, con đã biết, con chỉ là tùy tiện suy nghĩ, làm một phương án cuối cùng thôi!”

Cố Tứ Nguru nói: “Nghĩ cũng không cho nghĩ!”

Cố Toàn cúi đầu néo néo hai má của nàng nói: “Đừng suy nghĩ miên man, chúng ta nhiều đại nam nhân như vậy giải quyết không được, một tiểu nha đầu như muội còn có thể giải quyết? Đừng đánh giá bản thân cao! Trời không tuyệt đường người!”

Mèo Con biu môi, vuốt ve tay tiểu ca, trong lòng cảm động không thôi.

Cố Tứ Nguru nói: “Được rồi, mọi người trở về ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm !”

Mọi người gật gật đầu, liền giải tán.

Mèo Con về tới phòng mình, nằm ở trên giường, lẳng lặng nghĩ, nàng vừa mới nói nguyên ý đi làm thiếp của Hoắc tam làm, không phải cười cười, là nàng đã phải đắn đo suy nghĩ. Nàng tự nhận không phải thánh mẫu, nhưng cũng không phải người lãnh huyết vô tình, không thể trơ mắt nhìn đại ca từ nhỏ che chở mình gặp rủi ro mà thờ ơ lạnh nhạt, càng không thể dễ dàng để cái nhà này từ phân ngũ biệt! Đại ca hiện tại là trụ cột Cố gia, hấn suy sụp, Cố gia liền suy sụp hơn phân nửa. Tiền đồ của nhị ca, tam ca, tứ ca trên cơ bản đã muốn định rồi, đời này chỉ nhân nhả qua ngày, muốn làm Cố gia Đông Sơn tái khởi, đó là không có khả năng.

Tiểu ca tuổi còn nhỏ, đầu óc linh hoạt, gặp chuyện bình tĩnh, mấy năm nay hấn ở Liễu gia học hành mà được, Cố gia muốn Đông Sơn tái khởi, trước mắt duy nhất hy vọng chính là tiểu ca. Nhưng hiện tại hấn ngay cả cái công danh tú tài đều không có, cho dù mùa xuân sang năm bắt đầu thi, giống đại ca thuận buồm xuôi gió, cũng ít nhất phải bốn năm năm sau mới có thể công thành danh toại. Những người khác có lẽ có thời gian chờ tiểu ca Đông Sơn tái khởi, nhưng nàng không thời gian! Nếu nàng hiện tại không phải mười bốn tuổi, mà là bốn hoặc mười tuổi, có lẽ nàng có thời gian chờ, nhưng mà nàng hiện tại đã mười bốn tuổi! Bây giờ, Hoắc tam e ngại thân phận đại ca, nguyên ý đường đường chính chính cưới vợ, chờ đại ca thật sự suy sụp, hấn lẽ tạ thân ý sao? Nói không chừng liền mình đoạt.

Trước kia Cố gia bởi vì có đại ca, đã bị mọi người nâng rất cao! Hiện tại một khi đại ca gặp chuyện không may, Cố gia nhất định sẽ rơi xuống thật thảm, mà người tiến đến bỏ đá xuống giếng, nhất định sẽ rất nhiều! Thân là nữ nhi duy nhất của Cố gia, lại chưa có hôn sự, vận mệnh tương lai như thế nào, thật sự rất khó nói. Cố gia đã không còn quan chức của đại ca, căn bản không thể bảo đảm nàng! Cùng với việc vận mệnh tương lai không biết ra sao, còn không bằng trực tiếp đem vận mệnh bản thân nắm giữ ở trên tay mình. Bảo nàng đến cầu cứu Liễu gia, Ngọc ca đến bảo hộ nàng? Đừng nói đùa!

Nếu Hoắc tam thật có thể giống nữ nhân khoáng lạc kia, có bản lĩnh như vậy, có thể đem đại ca cứu ra, như vậy nàng có thể làm tiểu thiếp của hấn, nhưng điều kiện tiên quyết phải là đại ca hoàn hảo không tổn hao gì. Xem người Hoắc gia không có bộ dáng sợ hãi, cùng thái độ Hoắc tam nguyên ý dùng kiểu hoa cưới vợ, tựa hồ bọn họ có thể khôi phục quan chức của đại ca? Chỉ cần đại ca vẫn là quan, tương lai tiền đồ của tiểu ca cũng là một mảnh quang minh, mà Liễu gia cùng Ngọc ca cũng sẽ cùng Cố gia thân mật như trước kia. Có nhiều thế lực chỗi dậy như vậy, nàng lại là Hoắc tam đường đường chính chính dùng kiểu hoa mời vào cửa, ở Hoắc gia nói như thế nào cũng so với một thiếp thất bình thường có địa vị. Chỉ cần nàng làm việc cẩn thận một ít, ở Hoắc gia tự bảo vệ mình, an nhàn sống gia hấn là không thành vấn đề.

Cho dù Hoắc gia không thể khôi phục quan chức của đại ca, chỉ cần đại ca có thể bình an trở về, nàng lại trở thành tiểu thiếp của Hoắc gia, ít nhất Cố gia tạm thời sẽ không bởi vì đại ca mất đi chức quan, mà lưu lạc đến mức bị người ta ức hiếp. Hiện tại Mạc gia không phải cũng dựa vào Hồng Lăng ở Hoắc gia làm thiếp, mà ở Đông Sơn trấn chiếm được chút lợi sao? Ít nhất nàng so với Hồng Lăng không kém. Chỉ cần người một nhà còn cùng một chỗ, nàng tin tưởng tiểu ca có đại ca dạy bảo, tương lai thành tựu sẽ không kém so với đại ca! Mà đại ca ở quan trường lộn qua một vòng, về tới Đông Sơn trấn nho nhỏ, hấn sẽ phát huy. Mèo Con đã sớm biết rõ, phụ nữ ở cổ đại bản thân nếu không có con trai thành tài, thì chỉ có nhà mẹ ruột thịnh vượng thì cuộc sống ở nhà chồng mới tốt. Mà nàng lại không chuẩn bị sinh con, chỉ có dựa vào nhà mẹ ruột mới có thể ở nhà chồng an ổn. Mèo Con suy nghĩ một lúc lâu, đem một tia chua xót ở đáy lòng đè ép xuống, lý trí an bài hạ tương lai bản thân. Vẫn phải đối mặt với sự thật, nàng không có khả năng quay về hiện đại, cũng không có khả năng tự sát, như vậy cũng chỉ có thể đối mặt sự thật! Dù sao từ xuyên qua đến cổ đại, nàng cũng chỉ cầu cuộc sống nhân nhả thoải mái mà thôi, nàng hiện tại chỉ mong hôn sự của mình sẽ đem đến một ít lợi mà thôi. Nàng còn nhớ rõ ở hiện đại có một người bạn từng nói với nàng, đàn ông a, sau khi tắt đèn đều giống nhau.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, mọi người đã thức dậy, Mèo Con thấy mọi người đầy mắt mọi người có quầng thâm, biết là tối qua không ai ngủ ngon. Vương thị sau khi tiễn bước mấy con trai, con dâu cùng cháu, nhìn nhà cửa vắng vẻ, ánh mắt đau xót, thiếu chút nữa khóc ra.

Nam Qua giúp đỡ Vương thị nói: “Mẹ, hết thảy đều sẽ tốt thôi!”

Vương thị gật gật đầu, vỗ vỗ tay nàng nói: “Mẹ biết lúc trước mẹ không nhìn nhầm người!”

Nam Qua hốc mắt đỏ lên, cộc lốc cười cười, giúp đỡ Vương thị trở về phòng. Mèo Con bụng chén cháo hoa tiến vào nói: “Mẹ, con thấy mẹ buổi sáng không ăn nhiều, ăn thêm một bát cháo đi?”

Vương thị gật gật đầu nói: “Được!”. Nàng cũng không muốn cho con gái quá mức lo lắng, liền tiếp nhận cháo, miễn cưỡng ăn được nửa bát. Lúc này sắc trời đã muốn dần dần sáng lên, người trong thôn cũng dần dần thức dậy, thỉnh thoảng có người đối với Cố gia chỉ trỏ. Mà ba vị bá bá của Cố gia cũng tới cửa, tìm Cố Tứ Nguo hỏi tình huống.

Mèo Con, Vương thị cùng Nam Qua may vá, nhìn nhau không nói gì yên lặng làm, Vương thị nhẹ nhàng khóc lên, Nam Qua cũng rơi nước mắt theo, Mèo Con cúi đầu từng mũi từng mũi may giày, trầm mặc không nói.

“Lão phu nhân, ngoài cửa có người cầu kiến”. Người gác cổng đi vào nói.

“Ai vậy?” Vương thị hỏi, lau nước mắt: “Đã nói chúng ta không tiếp khách”

“Người nọ nói, chủ nhân nhà bọn họ họ Nhiếp”. Người gác cổng nói.

“Nhiếp? Chẳng lẽ là Nhiếp công tử?”. Vương thị bỗng nhiên chấn động, vui sướng nói: “Đúng vậy! Nhiếp công tử nhất định có thể cứu chúng ta! Hẳn là y đến cứu lão đại!”

Mèo Con ngẩng đầu nói: “Nhiếp công tử với chúng ta không thân chẳng quen, vì sao lại đến nhà chứ?”

Vương thị nói: “Nhiếp công tử không thiếu cái gì, có thể lợi dụng chúng ta gì chứ!”. Nói xong vội thu thập quần áo, kích động chạy ra ngoài.

Trong đại sảnh có mấy người đứng lẻ tẻ, thấy Vương thị cùng Nam Qua đến đây, vội vàng thỉnh an hai người. Vương thị bảo mọi người đứng dậy, vội vàng hỏi nói: “Các người là do Nhiếp công tử phái người đến? Tại sao lại không nói với chúng ta?”

Một nữ trung niên dẫn đầu, cười nói: “Chúng ta đúng là người do nhị gia phái đến, chúng ta lần này đến là vì nhị gia đến cầu hôn”

“Cầu hôn?!”, Vương thị sắc mặt hơi đỏ: “Có đúng là Nhiếp Tuyên Nhiếp công tử đến cầu thân? Y cầu hôn ai?”

“Lão phu nhân chớ cười, quý quý phủ tựa hồ chỉ có một mình lục cô nương đi? Đương nhiên là tới cầu hôn lục cô nương”. Phụ nhân kia cười nói.

Người bên cạnh thấy sắc mặt Vương thị không đúng, đột nhiên nhớ tới lúc Ngọc Bản phái các nàng đến đây, có dặn các nàng, đứng rồi tựa hồ Cố gia còn không biết việc lão đại nhà bọn họ được nhị gia cứu thoát a! Khó trách không có tâm tư bàn bạc hôn sự của Cố cô nương, nàng lập tức cười làm lành nói: “Lão phu nhân, ngài đừng vội, nhị gia chúng ta nói, đại gia của quý phủ...”

Vương thị nói: “Có phải hay không Nhiếp công tử muốn cứu lão đại nhà chúng ta? Sau đó hẳn còn muốn đến cưới con gái nhà chúng ta?”

“Đúng vậy! Bất quá...” người đó vừa định nói Cố đại gia đã được cứu rồi! Nhưng Vương thị nhảy dựng lên, nhìn xung quanh một vòng, không nhìn thấy cái gì thuận tay, bên thuận tay thuận chân đá bọn họ, la to: “Cút! Đều cút hết cho ta!”. Lại nói tiếp: “Các người đều là lũ khốn! Đều cút ra ngoài cho ta!”

Lúc này Nam Qua đã tìm thấy hai cái chày gỗ, đưa một cái cho Vương thị, sau đó giơ chày lên hướng phụ nhân kia: “Cút! Cút! Tất cả các người đều là lũ hỗn đản! Cố gia chúng ta còn chưa chết hết! Không tới phiên các người lại đây khi dễ mọi người nhà chúng ta!”

Vương thị cùng Nam Qua đều là nông phụ, tuy nói này mấy năm nay sống an nhàn sung sướng, nhưng khí lực so với đám phụ nhân kia cũng lớn hơn nhiều, đám người này bị đánh đến gà bay chó sủa, vội vàng chạy ra ngoài. Cuối cùng Nam Qua hươ chày gỗ, ở trước cửa mắng: “Lần sau các người còn dám đến đây, đến một lần ta đánh một lần!”

Phụ nhân này trong lòng sợ hãi, hoảng hốt nói: “Dư mụ, Cố gia này không phải là bị điên chứ? Tại sao có thể như vậy? Mới vừa rồi còn êm đẹp, một hồi liền đáng sợ sát khí”.

Dư mụ kia là người mở miệng đầu tiên, nàng cũng là người đắc lực bên cạnh lão phu nhân, nàng cúi đầu nghĩ nghĩ nói: “Nghe lời vừa rồi của Cố lão phu nhân, tựa hồ là có người thừa dịp Cố đại nhân gặp rủi ro, làm chuyện gì đấy, phỏng chừng là có liên quan đến hôn sự của Cố cô nương, bằng không Cố lão phu nhân sẽ không tức giận như vậy. Chúng ta đi về trước, bảo Ngọc Bản đi hỏi thăm rõ ràng, sau đó chờ nhị gia đến rồi nói sau, dù sao nhị gia cũng sắp về”

Mọi người nghe xong, gật gật đầu nói đúng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhân Ở Thiên Khái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Đất bằng khởi phong ba 6

Sau khi Vương thị đuổi đám người Dư mục đi, đặt mộng ngồi ở trên bậc thềm, hai tay vỗ đùi, lớn tiếng khóc: “Ông trời ơi, ông tạo cái nghiệt gì vậy a! Chỉ một khắc mà mấy nhà lợi dụng đến cửa cầu hôn!”

“Mẹ!” Mèo Con bước nhanh xuống bậc thềm, xoay người muốn nâng Vương thị dậy, nàng nhẹ giọng nói: “Mẹ, Nhiếp công tử là đại ân nhân cứu mạng của con và tiểu Trụ Tử, mẹ đừng nói người ta như vậy”

Vương thị sau khi nghe xong, mặt đỏ hồng, tức giận nói: “Mẹ vẫn tưởng hần là một người tốt, nhưng không nghĩ đến hần cùng Hoắc tam gia kia là cùng một loại!”

Mèo Con lắc đầu nói: “Không phải, hoàn toàn không giống, y thú con làm vợ, mà Hoắc tam là muốn nạp con làm thiếp”

Ở cổ đại nhiều năm như vậy, nàng như thế nào không biết danh phận rất quan trọng a? Có danh phận chính thê, liền đại biểu nàng có thể sinh con đường cái, có quyền nuôi nấng cùng dạy bảo con cái. Nếu nàng là thiếp, nàng cũng chỉ là công cụ sinh con cho chính thê mà thôi, nàng không thể dễ dàng tha thứ con do nàng sinh ra gọi người khác là mẹ, mà gọi nàng đi nương.

Giống như Văn Lệ tỷ, sau khi xuất giá, còn phải ở trước mặt mẹ cả mà khép nép, được cái gì tốt, chỉ có thể trước đưa cho mẹ cả, mẹ cả không cần, mới có thể đem cho mẹ ruột, nhưng mà phải giấu không có mẹ cả biết, mà Liễu Văn Lý còn không nhận mẹ ruột của mình.

Mèo Con không thể tưởng tượng, nội tâm của đi nương thống khổ ra sao, bảo nàng tương lai phải chịu nỗi thống khổ này, đã như vậy còn không bằng sống lại một lần nữa. Giống như lời của Hồng Lăng, thiếp không bằng thê, chỉ cần nàng có thể giúp đỡ cuộc sống trong nhà lúc khó khăn này, chờ Cổ gia có khôi sắc, nàng mượn cơ ôm vào ở trong phủ đường là được. Nàng cũng không muốn cùng một đám phụ nữ tranh giành một người đàn ông, còn phải sinh con dạy cái cho hần, thật sự rất mệt.

Vương thị nói: “Tốt thì sao, cũng là một người mang danh khắc thê! Mẹ mà đáp ứng hôn sự này, chẳng phải là đẩy con vào con đường chết sao!”

Mèo Con nói: “Thê so với thiếp vẫn tốt hơn, thiếp ở dưới tay chính thê, cũng sống không lâu”

Vương thị nghe thấy sắc mặt trắng nhợt, đứng dậy ôm con gái nói: “Đừng nói hươu nói vượn!”. Nàng dùng sức lắc đầu nói: “Hần đã khắc chết năm người vợ rồi a! Con không thể gả cho hần! Sẽ chết!”

Mèo Con quay về ôm lấy Vương thị nói: “Mẹ, người yên tâm, con sẽ không sao! Thật sự!”

Vương thị sắc mặt cứng ngắt nhìn nàng: “Con muốn gả cho Nhiếp công tử?”

Mèo Con cười khúc khích: “Người tới cửa cầu hôn đã bị mẹ đuổi đi rồi nha!”

Vương thị mặt đỏ lên, Nam Qua cũng cười ngây ngô sờ sờ cái gáy của nàng: “Mèo Con, y vẫn là người khắc thê, muội không thể gả cho y nha! Chúng ta muốn báo ân, có thể hàm trâu hàm ngựa cả đời cho y, nhưng mà không thể lấy mạng của muội đi báo ân a!” Nam Qua lo lắng nói.

Mèo Con gật gù đầu, không cùng mẹ và đại tẩu thảo luận vấn đề này nữa: “Mẹ, người xem Nhiếp công tử phái người đến đây, có phải lúc Minh Thư đến Liễu gia có hiểu lầm gì không? Liễu gia kỳ thật không thể ngồi yên mặc kệ”

Vương thị nhãn tình sáng lên: “Ý con là Liễu gia không phải thấy chết không cứu đúng không? Như vậy đại ca con có phải hay không được cứu rồi?”

Mèo Con thờ dãi nói: “Mẹ, người đã đem người của Nhiếp công tử đuổi đi rồi!”

Vương thị mặt nhăn nói: “Chẳng lẽ bọn họ cũng muốn thừa dịp lão đại gặp rủi ro đến đánh chủ ý vào con?”

Mèo Con lắc đầu nói: “Con cảm thấy được Nhiếp công tử không giống người như vậy, lại nói con có cái gì đáng giá chứ!”. Nàng trong lòng âm thầm kỳ quái, y theo thái độ hàm người khéo đưa đẩy của Nhiếp Tuyên, hần là sẽ không hàm ra chuyện như thế này, cho dù là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, hần cũng có thể hàm nhiều chuyện tốt khác, nói không chừng còn có thể hàm cho cha mẹ cảm động đến rơi nước mắt a!

Nam Qua sợ hãi hỏi: “Chúng ta có phải đã đắc tội với Nhiếp công tử rồi hay không? Y có thể không giúp chúng ta phải không?”

Mèo Con lắc đầu: “Y hần không phải là người nhỏ nhen như thế, nhưng mà...” muốn người khác cứu người, lại không nghĩa đến việc trả ân, thiên hạ nào có việc tốt như vậy? Bất quá nếu Nhiếp Tuyên khẳng định muốn đến đây cầu hôn, muốn lấy nàng làm chính thê, nghĩ cũng biết hần sẽ không đứng yên mà nhìn đại ca chịu khổ, suy nghĩ một chút, trong lòng nàng thoải mái không ít, vô luận như thế nào, hàm chính thê so với hàm tiểu thiếp hạnh phúc hơn nhiều.

“Cái gì?! Các người đi cầu hôn?”, Ngọc Bản từ trên ghế nhảy dựng lên: “Ta bảo các người đi báo bình an, không phải báo các người đi cầu hôn!”

Dư mục cau mày nhìn Ngọc Bản nói: “Đây là có chuyện gì? Không phải người nói, công tử sắp trở lại, bảo chúng ta tới Cổ gia trước nói một chút việc hôn nhân, bảo Cổ gia có chuẩn bị sao?”

Ngọc Bản tức giận nói: “Ta là nói, trước báo vài bà từ đến Cổ gia báo tin, nói cho người Cổ gia biết Cổ đại gai đã được bình an cứu ra, hiện tại sắp trở về, bảo Cổ gia không nên gấp gáp. Khi nào thì báo các người đi cầu hôn? Ngươi mục, người nghe như thế nào vậy?! Lại có thể truyền lời như vậy?!”

Ngư mục kia mặt trắng bệch, lắp bắp nói: “Ta... ta...”

Dư mụ nhũm này nói: “Ngọc Bản, ta hỏi người, lúc ta đến Cố gia cầu hôn, người Cố gia tựa hồ đã bị kích thích cái gì đó? Có phải hay không trước đó có người đến cửa cầu hôn?”

Ngọc Bản nghe xong, cúi đầu nghĩ nghĩ, trước vậy lui mọi người, sau đó giúp đỡ Dư mụ ngồi xuống, cùng nàng nói chuyện vài ngày trước Cố gia gặp phải, nhưng mà hẳn đem chuyện hàm mai của Cố gia cùng Chu gia, đổi thành Chu gia muốn đến cửa cầu hôn, kết quả nghe thấy lão đại gặp chuyện không may, liền vội vàng ly khai. Càng đem chuyện Hoắc gia nhân lúc cháy nhà mà đi hôi thêm mắm thêm muối. (Ghe! Gian y như chủ nha!)

Dư mụ buồn bực hỏi: “Chu gia này cùng Cố gia tốt xấu cũng có chút quen biết, Cố tứ gia dạy học ở thư viện, việc tới cửa cầu hôn cũng không kỳ quái. Hoắc gia này đang êm đẹp như thế nào lại muốn nạp thiếp a? Chẳng lẽ kia Cố cô nương cùng Hoắc tam gia đã gặp mặt?”

Ngọc Bản lắc đầu nói: “Hắn là không có gặp mặt, Cố cô nương cực ít khi xuất môn, nhưng mà tân sủng thiếp của Hoắc đại thiếu gia là con gái của hàng xóm trước kia của Cố gia, xem như là có quen biết Cố cô nương, có thể là thông qua vị sủng thiếp này, tam phu nhân mới biết được. Vị tam phu nhân này không phải ốm đau nhiều năm, vẫn không sinh con được sao? Phỏng chừng là xem trọng Cố cô nương nhu thuận”

Dư mụ thở dài một hơi: “Mấy ngày này liên tiếp bị đả kích, khó trách Cố gia lại như vậy, cũng may chưa đáp ứng hai nhà kia, bằng không thanh danh Cố cô nương sẽ bị phá hủy! Ừm, thật có chút nguy hiểm!”. Nghe Ngọc Bản nói xong, chút hờn giận trong lòng bà cũng tan biến, hàm phụ nữ thật khó a! Chỉ cần có chút nói bóng nói gió liền có thể bức người ta chết!

Ngọc Bản lo lắng đi lại một hồi: “Không được, vẫn phải đến Cố gia giải thích một chút, nếu để gia trở về, biết chuyện này...”. Hắn rung mình một cái, chưa nói đến việc gia trừng phạt, chỉ là Trừng Tâm cùng Bạch Cập biết hẳn đem hôn sự hàm loạn thành thế này, hẳn cũng sẽ không có quả ngọt!

Suy nghĩ một chút, hẳn nâng Dư mụ dậy nói: “Dư mụ, bà theo ta cùng đi đến Cố gia như thế nào? Chúng ta đem từ đầu tới đuôi, hảo hảo giải thích một chút như thế nào?”

Dư mụ nhăn mày trừng mắt nói: “Hiện tại còn giải thích như thế nào, chúng ta đều là hạ nhân, không có tư cách đi giải thích tình huống với nhà người ta, người cùng ta đi, phải là bồi tội với Cố gia mới đúng!”

Ngọc Bản liên tục gật đầu nói: “Đúng, đúng!”. Hiện tại đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể vẫn hồi một chút sai lầm, lúc gia trở về cũng sẽ không bị đuổi đi, bảo hắn hàm cái gì đều được a!

Lúc Ngọc Bản cùng Dư mụ thương lượng việc đến Cố gia bồi tội, Hoắc Hành nghe được Thao Hà truyền đến tin tức, không khỏi kinh ngạc nói: “Người nói là Nhiếp nhị muốn lấy nàng hàm chính thê?”

“Đúng vậy!”, Thao Hà cung kính nói.

Hoắc Hành cúi đầu suy nghĩ, hẳn nguyên tưởng rằng Nhiếp nhị cũng giống như hắn, chỉ muốn nạp nàng hàm thiếp a? Trong lòng hắn âm thầm tiếc hận một tiếng, thật sự là đáng tiếc, tiểu mỹ nhân sắp tới tay liền bay mất như vậy! Ai, bất quá chỉ là một nữ nhân mà thôi, sao cũng được! Xem ra phải cùng Nhiếp nhị nói một tiếng, dù sao thiếp không bằng thê!

Xem Phim hoạt hình anime online

Lại nói đến Nhiếp Tuyên cùng Cố Phúc một đường trở về, một mạch đến Tô Châu, cũng đã là việc của mấy ngày trước. Ngọc Bản vừa thấy gia trở về, không dám giấu diếm, vội vàng đem chuyện cầu hôn Cố gia nói qua, Nhiếp Tuyên nghe xong nhũm mi một lúc lâu, không khỏi cười khổ, hẳn đã sớm đoán được người Cố gia sẽ không đáp ứng, nhưng mà thật không ngờ phản ứng kịch liệt như vậy.

“Người nói Hoắc tam cũng đi cầu hôn, muốn nạp Cố cô nương hàm thiếp?” Nhiếp Tuyên hỏi.

Ngọc Bản gật đầu nói: “Đúng vậy, nhưng chỉ đi qua một lần”

Nhiếp Tuyên cúi đầu trầm mặc không nói, Ngọc Bản chịu đựng ánh mắt như giết người của Trừng Tâm và Bạch Cập, nom nớp lo sợ quỳ gối trước mặt Nhiếp Tuyên, trong thư phòng nhất thời tĩnh lặng không tiếng động, không biết qua bao lâu: “Gia, Hoắc tam gia đưa bái thiếp đến đây”

Nhiếp Tuyên ngắt đầu nói: “A, đưa vào đi”

Người đến đưa bái thiếp cho Trừng Tâm, Trừng Tâm mở ra nhìn nhìn, đưa cho Nhiếp Tuyên: “Gia, Hoắc tam gia mời ngài tối nay đến Hoắc gia dự tiệc”

“Hoắc tam?” Nhiếp Tuyên nhướng mày tiếp bái thiếp, nhìn bái thiếp sau một lúc lâu, đột nhiên nói với Ngọc Bản: “Người đến chỗ Hương Ngọc, bảo nàng tìm hai thanh quan, phải đẹp!”

“Dạ!”, Ngọc Bản thấy thái độ này của gia, biết là hẳn sẽ không đuổi mình đi, hưng phấn đứng dậy, chạy ra bên ngoài.

“Gia, hôm nay người không đến Cố gia?”, Trừng Tâm nóng lòng hỏi, chỉ sợ chủ mẫu sẽ bị cướp mất.

Nhiếp Tuyên cười cười nói: “Hôm nay Tư Thành huynh về nhà, Cố gia thật náo nhiệt, ta đi xem náo nhiệt hàm gì? Vừa đúng lúc đem chuyện của Hoắc gia giải quyết cho tốt”

“Nhưng mà...” Trừng Tâm chần chờ một chút, có chút do dự.

Nhiếp Tuyên ha ha cười nói: “Bảo Ngọc Bản hàm ồn ào như vậy cũng tốt”. Nói xong liền ra khỏi thư phòng, đến thăm Cố Phúc.

Lúc này Cố Phúc đã tắm rửa xong, nhưng mà lại cảm thấy rất nhớ nhà, vừa thấy Nhiếp Tuyên đến đây, vội hỏi: “Trí Viễn ca, huynh cùng ta về nhà đi, chúng ta phải cảm ơn huynh!”

Nhiếp Tuyên cười khỏ nói: “Tư Thành huynh, hôm nay huynh về trước đi, ta không có mặt mũi đáng môn bài phỏng”

“Vì cái gì?” Cố Phúc nghi hoặc hỏi.

Nhiếp Tuyên đem chuyện hấn muốn cầu hôn Cố gia lúc trước kể ra, trên đường Cố Phúc gặp chuyện không may, hấn không thể quay về Ký Châu, trực tiếp đến kinh thành, đem mọi chuyện về việc Chu gia, Hoắc gia cầu thân kể hết ra, sau đó cười khỏ nói: “Ta dạy dỗ không nghiêm, hàm cho bọn hạ nhân mạo phạm lão phu nhân cùng phu nhân huynh, là ta không phải”

Sắc mặt Cố Phúc tối sầm, có điểm xấu hổ, hấn thực cảm kích Nhiếp Tuyên cứu hấn, nhưng mà muốn hấn đem muội muội bảo bối gả cho một người đã khắc chết năm người vợ, hấn vẫn không thể nhận.

Nhiếp Tuyên mỉm cười nói: “Tư Thành huynh không cần quá để ý, chuyện ta cứu huynh, cùng hướng lệnh muội cầu hôn là hai việc khác nhau”

Sau khi Cố Phúc nghe xong, cũng không nói gì, chỉ nói: “Trong nhà còn có song thân, hôn sự tiểu muội cũng không đến phiên ta hàm chứ”

Nhiếp Tuyên cười khỏ gật đầu, bảo người ta chuẩn bị thuyền đưa Cố Phúc về nhà.

Cố gia sớm đã nhận được tin tức, cả nhà xuất động chạy đến trấn Đông Sơn đón Cố Phúc, Vương thị nhìn thấy Cố Phúc ôm lấy con khóc lớn tiếng.

Mèo Con cũng ở một bên vụng trộm lau nước mắt, Cố Phúc nhìn thấy cha mẹ già đi rất nhiều, quỳ rạp xuống trước mặt vợ chồng Cố Tứ Ngu, nói: “Con trai bất hiếu!”

Vương thị ôm con khóc, cơ hồ muốn ngất, vẫn là Cố Tứ Ngu dìu vợ đứng dậy, nói với con trai: “Đi, chúng ta về nhà đi!”

Cố Phúc nhìn quanh một vòng, hỏi: “Cha, nhị đệ đâu?”

Cố Tứ Ngu cười nói: “Đến kinh thành tìm con, không sao, sẽ lập tức trở về!”

Cố Phúc xấu hổ gật gật đầu, nhìn thê tử đang khóc thấp giọng nói: “Vất vả cho nàng!”

Nam Qua nghe xong cả người run lên, lung tung lau nước mắt: “Không, thiếp một chút cũng không vất vả, là việc thiếp nên hàm”

Cố Phúc cười cười, sau khi đỡ cha mẹ lên xe, lại giúp đỡ vợ lên xe, Mèo Con ở một bên nhìn, ánh mắt cười thành hình mặt trăng. Cố Phúc kéo Mèo Con qua, ôn nhu nói: “Mèo Con, trước kia ủy khuất cho muội, đại ca đã trở lại, đại ca sẽ bảo vệ muội”

Vành mắt Mèo Con đỏ lên: “Đại ca, muội không có ủy khuất!”

Sau khi về nhà, Cố Tứ Ngu thở dài một tiếng, kể chuyện xảy ra mấy ngày nay. Cố Phúc mấy năm nay ở trong quan trường, sau khi nghe được chuyện của Chu gia và Hoắc gia, thở dài một tiếng: “Tư xưa đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì ít, bỏ đá xuống giếng thì nhiều!”. Hấn nói nói với Cố Toàn: “Tiểu đệ, cố gắng học hành, sớm ngày thi được công danh, tương lai cho dù ta có việc gì, cũng có đệ!”

Cố Toàn gật gật đầu nói: “Đại ca, huynh yên tâm, đệ sẽ cố gắng!”

Lúc này Cố Tứ Ngu nói: “Phúc Nhi, Nhiếp công tử kia cũng tới cửa cầu hôn, ai, nếu y không có cái thanh danh kia, ta thật nguyện ý...”

Cố Phúc trầm ngâm một lúc lâu nói: “Cha, con ở kinh thành nhiều năm như vậy, có nhiều chuyện lớn nhỏ khác nhau xung quanh cái danh khác thể của Nhiếp công tử, con thật không lo lắng cái thanh danh kia của y, chỉ sợ Nhiếp gia nước quá sâu, hàm đâu nhà giàu chịu không nổi”

Cố Tứ Ngu nói: “Đúng, từ xưa môn đăng hộ đối mới là lẽ phải”

Cố Phúc lại cười khỏ nói: “Nhưng sau khi chuyện Nhiếp công tử tới cửa cầu hôn truyền ra, phỏng chừng cũng không có bao nhiêu người đến cửa cầu hôn”. Dù sao ở Tô Châu cũng không có bao nhiêu người dám cùng Nhiếp Tuyên đối nghịch.

Mọi người trong Cố gia nghe lời Cố Phúc xong, nhất thời lặng im không nói.

Sau khi Cố Phúc về nhà, người đến cửa hỏi thăm rất nhiều, Cố Phúc còn cố gắng ra ngoài chào hỏi, mấy ngày sau, cũng không còn ai đến nữa. Mà hàm cho người Cố gia nghi hoặc chính là từ sau ngày đó, Hoắc gia cũng không có tới cửa gây sự, Nhiếp gia cũng không có hành động gì, hàm cho người trong Cố gia thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hôm nay sau khi Cố Phúc về nhà, nhìn Mèo Con một lúc lâu, thở dài một tiếng: “Chúng ta thật sự nợ Trí Viễn ca nhiều lắm!”

Mèo Con nghi hoặc nhìn Cố Phúc, Vương thị cũng buồn bực hỏi: “Phúc Nhi, phát sinh việc gì?”

Cố Phúc nói: “Là Trí Viễn ca giúp chúng ta giải quyết chuyện của Hoắc gia”

Hắn lần này xuất môn, trong lúc vô ý nghe thấy, Hoắc Hành mời Nhiếp Tuyên ăn cơm, Hoắc Hành tặng Nhiếp Tuyên một bộ tranh chữ, Nhiếp Tuyên đáp lễ hai nữ thanh quan, hai người trò chuyện với nhau thật vui. Lần này Cố Phúc vô tình nhìn thấy Hoắc Hành, Hoắc Hành đối với hắn rất khách khí.

Việc này là Ngọc Bản vụng trộm nói cho hắn biết, hắn kỳ thật cũng biết Ngọc Bản có ý khuyên bảo hắn, sau khi hắn lo lắng nửa ngày, rốt cục về nhà đem việc này nói ra với người nhà: “Mèo Con, Nhiếp công tử là người tốt” Cố Phúc nói.

Mọi người sau khi nghe xong, trầm mặc một lúc lâu, Cố Tứ Ngưu nói: “Phúc Nhi, con xác định gả Mèo Con cho Nhiếp công tử sẽ không bị nguy hiểm gì chứ!”

Cố Phúc lắc đầu nói: “Cha, kỳ thật hôn sự của Nhiếp công tử, có nhiều điểm nghi vấn lắm, chân tướng đằng sau kỳ thật ai cũng không biết, lại nói ai cũng không thể cam đoan Mèo Con gả cho những người khác sẽ an toàn vô sự”

Vương thị muốn nói cái gì, bị Cố Tứ Ngưu liếc mắt một cái, qua nửa ngày, hắn nói với Cố Phúc: “Nếu Nhiếp công tử muốn thú Mèo Con, bảo y đến cửa cầu hôn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhân Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Đính hôn

“Tiểu thư, Nhiếp công tử đưa chim nhận đến, là chim nhận sống!”. Thu Thực kích động chạy vào nói: “Muội lần đầu tiên nhìn thấy chim nhận gần như vậy!”

Mèo Con may tú phẩm trước khi kết hôn, nghe nói cười nói: “A!”

Bởi vì chim nhận rất ít, lại không dễ bắt, hiện tại đại bộ phận người ta đều dùng mộc nhận hoặc là gà vịt để thay chim nhận, phỏng chừng cũng chỉ có Nhiếp thị lúc kết hôn với dùng chim nhận làm lễ nạp thái

Lan Nhân kinh ngạc nói: “Nhanh như vậy đã tới rồi?”. Ngày hôm qua Cha mới đáp ứng, hôm nay đã đến nạp thái, vấn danh. Nữ hồng của Lan Nhân cũng phi thường xuất sắc, cho nên bị Vương thị bắt trở về, bảo nàng giúp Mèo Con may đồ cưới. Mèo Con bình thường may đồ nhiều, thêu cũng nhiều, rất nhiều đồ cưới nàng làm xong rồi, cho nên hiện tại việc cần phải làm chính là may quần áo, mà quần áo đó nhất định phải tự bản thân nàng may, Lan Nhân chỉ ở bên cạnh giúp may hà bao, hương túi linh tinh.

“Muội nghe người ta nói lúc Nhiếp gia đến hành lễ, chim nhận này đã phải chuẩn bị rất nhiều ngày, bà mai Nhiếp gia đến cầu hôn lại còn là quan mai nha!”, Xuân Nha cũng mở miệng nói.

Lan Nhân nói với Mèo Con: “Mèo Con, xem ra Nhiếp công tử thực coi trọng muội!”

Mèo Con cười cười, cúi đầu không nói, trong lòng âm thầm nghĩ, phỏng chừng nhà bọn họ cưới vợ đều là phái đoàn này đi? Thế gia dù sao cũng là thế gia, vở diễn này muốn hay không muốn cũng phải xem.

Nam Qua đi đến cười nói: “Nhiếp gia nói hôm nay làm xong lễ nạp thái, vấn danh liền lập tức quay về Ký Châu xem ngày, sau đó sẽ đến nạp cát. Nói không chừng, Mèo Con trước năm mới phải lấy chồng!”

Mèo Con nao nao: “Nhanh như vậy?”

Lan Nhân nói: “Nhiếp công tử tuổi đã lớn, trong nhà phỏng chừng cũng thúc giục, nếu là chọn ngày thuận lợi, có lẽ trước năm mới sẽ đón muội vào cửa!”

Tuy nói trong lòng Mèo Con sớm có chuẩn bị, nhưng mà không nghĩ tới Nhiếp gia hành động nhanh như vậy, nàng thật có điểm thích ứng không được, chẳng lẽ tết năm nay nàng không thể ở nhà sao?

“Không phải!”. Vương thị vừa vào cửa chợt nghe lời Lan Nhân nói, liền mở miệng: “Nhiếp công tử đã nói, phải đợi qua tết mới đón con”

Mèo Con nghe thấy, thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên mặt cũng nổi lên ý cười thần nhiên, ấn tượng đối với Nhiếp Tuyên cũng tốt không ít, coi như hắn cũng biết suy nghĩ. Vương thị sờ sờ đầu con gái nói: “Ai, bé ngoan của ta sắp phải lập gia đình rồi!”

“Mẹ...” Mèo Con làm nũng gọi một tiếng, Vương thị cười ôm con gái, vỗ nhẹ thân thể của nàng.

Mèo Con nhìn trên mặt cười mọi người rõ ý hoà thuận vui vẻ, nhưng mà đáy mắt lộ vẻ sầu lo, trong lòng thờ dài một tiếng, biết thanh danh khắc thẻ của Nhiếp Tuyên thật sự quá sâu, nguyên bản một cuộc hôn sự, lại giống như là một tang sự, cơ hồ mọi người đều là ở trước mặt nàng miễn cưỡng cười vui mà thôi.

Nhiếp gia hành động rất nhanh, làm xong lễ nạp thái, vấn danh, liền phái người trở về Ký Châu chọn ngày. Một tháng sau Nhiếp gia liền phái người đến làm lễ nạp cát, hôn sự của Nhiếp Tuyên cùng Mèo Con xem bói kết quả là “Đại cát”. Nhiếp gia làm lễ nạp cát phi thường long trọng, một tiểu địa phương như Lão Hòe thôn, lập tức có nhiều người đến đây như vậy, trước đó toàn bộ thôn đều biết hôn sự hai nhà Cổ Nhiếp! Hai nhà trao đổi thư mời, đến bây giờ hôn sự hai nhà Cổ Nhiếp xem như chính thức định rồi.

Nghe nói đám hỏi hai nhà Cổ Nhiếp, hâm mộ cũng có, ghen tị cũng có, mà càng nhiều người lại nói là: “Cổ gia này quả nhiên là bị điên, nuôi được một đứa con gái tốt như thế, lại đem gả cho một tên xui xẻo, cũng không sợ việc vui làm thành tang sự sao?”

Nếu không có thanh danh kia của Nhiếp Tuyên, Vương thị thấy hôn sự của con gái nhất định sẽ cười đến miệng không thể khép được, mà hiện tại cách hôn kỳ càng gần, bà lại càng lo lắng an nguy của con gái. Mà Mèo Con cũng bị mọi người ảnh hưởng, cả ngày lười biếng.

Cổ Tứ Ngưu thấy con gái ngày một ngày ốm đi, trong lòng không khỏi âm thầm sốt ruột. Rốt cục có một ngày, nhìn thấy Vương thị khóc lóc, bèn nói: “Bà rốt cuộc nghĩ gì vậy?! Bà có phải không muốn hôn sự của con gái tốt đẹp, bà vui vẻ mới phải chứ?! Mèo Con cả đời chỉ thành thân một lần, bà đem cái vẻ mặt này cho ai xem?!”

Vương thị khóc ròng nói: “Tôi không phải đang lo lắng sao?”

Cổ Tứ Ngưu tức giận nói: “Bà thôi đi! Nữ nhi của ta từ nhỏ chính là mệnh phúc khí, lại nói bà không thấy mấy năm nay đi xem bói người ta cũng bảo hôn sự của Mèo Con không hợp sao? Bà còn muốn thế nào? Bà xem Mèo Con hiện tại như thế này, ta xem cuối cùng không phải Nhiếp gia hại nàng, là bà bức con bé chết!”

Vương thị khóc nói: “Ông nói cái gì chứ, bé ngoan của ta phải sống đến một trăm tuổi, tôi không cho ông nói hươu nói vượn!”. Nói xong thuận tay cầm lấy cái chén quăng vào người Cổ Tứ Ngưu, Cổ Tứ Ngưu bắt đắc dĩ né tránh nói: “Vậy bà vui vẻ một tí giúp ta đi a! Nhiếp gia lớn như vậy, Nhiếp công tử tốt như vậy, con rể như vậy bà còn muốn thế nào?”

“Nhưng mà thanh danh hấn...” Vương thị khóc đến không thở nổi.

Cổ Tứ Ngưu nói: “Thanh danh kia đúng sai thế nào, ai cũng không biết, chuyện đại gia tộc loạn loạn nhiều nhiều, ai biết chân tướng là cái gì a!”. Hấn từ trong ngực lấy ra một tờ giấy nói: “Bà xem! Đây là Nhiếp công tử phái đưa tới”

“Đây là cái gì?”, Vương thị cũng không biết chữ, chỉ nhìn thấy trên tấm giấy kia đầy đặc chữ.

“Là chuẩn bị đồ cưới cho Mèo Con”, Cổ Tứ Ngưu thờ dài nói: “Là Nhiếp công tử đặc biệt bảo người ta chuẩn bị, thậm chí còn chuẩn bị mấy bức tranh chữ vô giá, nghe nói đều là Nhiếp công tử tự mình chuẩn bị”. Hấn nói với Vương thị: “Con rể đã làm đến thế này, chẳng lẽ bà còn không vừa ý? Bà ra bên ngoài nhìn thử xem, có con rể nhà ai chịu bỏ tiền mua đồ cưới cho vợ mình như thế không?”

“Đồ cưới?”, Vương thị không khỏi tròn mắt há hốc mồm: “Y chuẩn bị đồ cưới cho Mèo Con? Còn nhiều như vậy?”

Xem Phim hoạt hình anime online

“Nhiếp gia là ai chứ? Cho dù chúng ta đem toàn bộ của cải chuẩn bị đồ cưới cho Mèo Con cũng không nhập được vào mắt người ta”. Cổ Tứ Ngưu trừng mắt nhìn Vương thị một cái nói: “Khóc! Khóc! Khóc! Cả ngày chỉ biết khóc, việc tốt thì không có làm! Bà có phải muốn đem hôn sự của Mèo Con biến thành một chuyện cười?”

Vương thị hai mắt đầm lệ nói: “Đương nhiên không phải! Tôi muốn Mèo Con được vui vẻ, tôi cũng chỉ có một đứa con gái thôi a!”

“Vậy vui vẻ giúp ta một tí”, Cổ Tứ Ngưu tức giận nói: “Con gái sắp phải lập gia đình, bà không cố gắng dạy con gái cách làm vợ hiền, cả ngày mặt mũi buồn rầu, có người làm mẹ như bà sao? Người không biết còn tưởng bà là mẹ kế a!”

“Đi chết đi!”, Vương thị nhấc tay hung hăng đánh lên người Cổ Tứ Ngưu, bất quá bị Cổ Tứ Ngưu nói cho nên đã thông suốt, tâm tình của nàng cũng tốt không ít. Cũng bắt đầu vội vàng tìm thợ may, thợ bạc làm trang sức cho con gái, tuy rằng Nhiếp Tuyên chuẩn bị cho Mèo Con đồ cưới thật nhiều, nhưng bà vẫn hy vọng tự mình chuẩn bị đồ cưới đầy đủ cho con gái.

Mèo Con thấy tâm tình Vương thị tốt lên rất nhiều, cũng vui vẻ hơn, hơn nữa Vương thị không có việc gì liền lôi kéo con gái nói liên miên cần nhân làm vợ phải như thế nào, ở chung với nhà chồng phải như thế nào. Mẹ con hai người không có việc gì liền ở chung một chỗ nói to nói nhỏ, hi hi ha ha, làm cho không khí trong nhà cũng tốt không ít. Từ khi Nhiếp gia đem sinh lễ đến, mấy tháng Cổ gia liền tiếp lo lắng rốt cục trở thành hư không!

Nhiếp gia đưa sinh lễ tới toàn bộ để trong thuyền đậu ở bến trong Đông Sơn trấn, đừng nói là Lão Hòe thôn, ngay cả toàn bộ Đông Sơn trấn đều oanh động!

Có người mất lạnh trào phúng Cổ gia nói: “Xem tình hình như vậy, đó là chuẩn bị cho con gái chết, chết rồi thì nhiều đồ cũng đủ xài a!”

“Chắc chắn, người xem người ta chuẩn bị sinh lễ, tất cả đều là đồ tốt, son toàn là nước son thượng hạng của Dương Châu, chỉ là một thùng son cũng đủ cho chúng ta sống no đủ một năm!”

“Đúng vậy! Lão đại làm quan, con gái gả cho người tốt như vậy! Cổ gia này thật sự là tổ tiên có phúc khí a!”

“Cũng đúng!”

Dù là người Cổ gia, nhìn sinh lễ nhiều như vậy, cũng vui vẻ cười toe toét, sinh lễ Nhiếp gia càng nhiều, liền đại biểu bọn họ càng xem trọng Mèo Con, Mèo Con qua đó sẽ không bị khinh khi. Ngay cả Cổ Phúc cũng cười nói với Cổ Tứ Ngư: “Cha, con rể này ta nhận không sai!”

May mắn trước đó Nhiếp gia đã phái người đến nói, Cổ gia vì vậy đã xây một đại viện, dùng để xếp sinh lễ của Nhiếp gia, bằng không thật đúng là không còn chỗ để. Vương thị chỉ vào kia đôi sinh lễ nói với con gái: “Sinh lễ này, mẹ đã xem rồi, toàn là đồ tốt, lúc xuất giá con mang theo đi!”

Mèo Con vô cùng thân thiết ôm cổ Vương thị nói: “Mẹ, con mang một chút là được rồi, tiền này để lại trong nhà, như vậy cuộc sống trong nhà sẽ khá giả hơn một chút!”

Vương thị nhìn cái mũi nhỏ của nàng nói: “Nói hưu nói vượn, đây là sinh lễ của con, mẹ sẽ không để bất cứ kẻ nào động vào!”. Bà nhẹ giọng nói với con gái: “Sinh lễ này đại bộ phận là của mẹ chồng con chuẩn bị để làm của hồi môn cho con, đem đến là giữ thể diện cho con. Mấy thứ này về sau đều là của con, cả đời mẹ tuy chỉ là dân thường, nhưng cũng biết ở nhà giàu, trong tay không có tiền, là nửa bước khó đi, con xem mẹ chồng con đối với con thật tốt? Tới Nhiếp gia rồi cần phải cố gắng hầu hạ mẹ chồng con!”

Mèo Con nghe nói, gật gật đầu nói: “Mẹ, người yên tâm, con sẽ hảo hảo hầu hạ cha mẹ chồng, sẽ không làm cho Nhiếp gia cười nhà chúng ta không gia giáo!”. Vương thị nghe xong vừa lòng nở nụ cười.

Làm xong lễ nạp trư (tức là đem sinh lễ đến nhà cô dâu), hai nhà Cổ Nhiếp trao đổi hôn thư, lục lễ cũng chỉ còn lại có hai lễ là thỉnh kỳ và thân nghênh, tam thư cũng chỉ còn có thư rước dâu là chưa đưa. Lúc sinh lễ đưa đến, Nhiếp gia còn phái một bà tử lại đây, trên danh nghĩa là hầu hạ Mèo Con, nhưng Mèo Con trong lòng rõ ràng, cái này chỉ sợ là đến dạy lễ nghi cho nàng đi? Đối với hành động của Nhiếp gia, nàng cũng không phản cảm, cái gọi là vừa vào cửa nhà giàu cũng giống như xuống biển sâu, nhà giàu có quy củ lớn, phạm vào một điểm sai ho nhỏ, đều sẽ bị gia quy trừng phạt. Cùng với việc để ngày sau bị người ta trừng phạt, còn không bằng hiện tại cố gắng học thuộc.

Nhiếp gia phái tới bà tử quả thực có chừng mực, chưa bao giờ xử phạt đối với Mèo Con, đối với Mèo Con cũng thực cung kính, trừ bỏ dạy nàng lễ nghi ra, mỗi ngày còn nấu thuốc bổ cho nàng uống, giúp nàng bảo dưỡng da thịt, điều dưỡng thân thể. Bà tử kia chỉ mới đến Cổ gia một tháng, Mèo Con đã bị dưỡng đến khí sắc no đủ, da thịt ngọc khiết trong suốt, đối với thân thích Nhiếp gia, các gia quy cũng hiểu biết hơn phân nửa.

Nàng không khỏi âm thầm cảm kích Nhiếp phu nhân thiện trọng, nàng một chút cũng không muốn sau khi nhập môn làm Cổ gia mất mặt. Mà ở cổ đại nhiều năm như vậy, nàng cũng hiểu được chỉ có đôi cố gắng tìm hiểu quy củ, mới có thể có tự do, cũng giống như luật sư ở hiện đại cố gắng nghiên cứu luật để có thể lách luật nha!

Sau khi làm xong lễ nạp sinh, người Nhiếp gia liền vội vàng chạy về, nói là tìm ngày tốt, đến đây làm lễ thỉnh kỳ. Bất quá không đến một tháng sau, Nhiếp gia đến Cổ gia định ngày ngày thỉnh kỳ, hôn lễ quyết định ngày mười sáu tháng ba năm sau.

Nam Qua nghe xong hôn kỳ, nói với Mèo Con: “Mèo Con, Nhiếp gia này thật gấp gáp, Ký Châu cách Tô Châu xa như vậy, vừa mới quá hết năm, muội sẽ phải khởi hành đi Ký Châu. Nhưng mà Nhiếp công tử đối với muội tốt như vậy, muội qua đó, nhất định sẽ hạnh phúc”

Mèo Con cười nắm cánh tay Nam Qua, đem mặt mai tới trong lòng Nam Qua: “Đại tẩu, tẩu yên tâm, muội nhất định sẽ hạnh phúc!”

Nam Qua vuốt tóc nàng nói: “Mèo Con, lúc tẩu vào nhà, muội vẫn còn nhỏ nhắn ôm trên tay, hiện tại nháy mắt đều đã lập gia đình!”. Hốc mắt nàng đỏ hồng, trường tẩu như mẹ, huống chi Mèo Con vẫn là một tay Nam Qua mang nuôi lớn, tuy nói là em chồng, nhưng ở trong mắt Nam Qua, Mèo Con một nửa là con gái một nửa là muội muội.

Mèo Con cũng đỏ hốc mắt, nói với Nam Qua: “Đại tẩu, sang năm đại ca sẽ ra ngoài làm quan, tẩu cũng đi theo cùng đi!”

Nam Qua giật mình, cười nói: “Tẩu đi rồi, cha mẹ làm sao bây giờ?”

Mèo Con nói: “Trước khi muội xuất giá sẽ khuyên cha mẹ vào trong trấn ở cùng tam ca, tứ ca, chẳng phải nhà trong trấn rất lớn sao?”

Nam Qua do dự một chút, cười khò lắc đầu nói: “Mèo Con, chưa từng có người vợ nào lại cùng chồng xuất môn, con dâu là phải hầu hạ cha mẹ chồng! Tẩu không thể để cho đại ca muội bị người ta nói xấu sau lưng!”

“Nhưng mà...” Mèo Con có chút lo lắng: “Mèo Con”, Nam Qua nhẹ nhàng vỗ vai nàng nói: “Tẩu biết ý tứ của muội, nhưng mà đời này của tẩu đã có tiểu Trụ Tử, tẩu đã thỏa mãn, ca ca muội là người mang chí lớn, điểm duy nhất y không yên lòng là gia đình này. Tẩu là người vô dụng, không giúp được y cái gì, nhưng mà có thể giúp y chiếu cố cha mẹ, chiếu cố gia đình này, tẩu còn có thể làm được!”

“Đại tẩu!” Mèo Con gắt gao ôm Nam Qua: “Nhưng mà như thế này rất ủy khuất tẩu!”

Nam Qua cười nói: “Chồng tẩu làm quan, cha mẹ chồng trong nhà đối đãi cũng tốt, lại có một đứa con trai, còn có một cô em chồng tốt như muội, tẩu có cái gì ủy khuất?”

Mèo Con gật gật đầu, biết miễn cưỡng không được Nam Qua, nhưng mà nàng vẫn quyết định trước khi xuất giá thuyết phục cha mẹ chuyển vào trong trấn ở! Ở nông thôn thật sự rất không thuận tiện!

Tết năm nay, là cái tết cuối cùng của Mèo Con ở Cổ gia, trước kia nàng rất thích làm nũng mọi người, hiện tại cả ngày không phải ở trong lòng Vương thị, Nam Qua, thì cũng quần lấy Cổ Tứ Ngưu cùng mấy vị ca ca làm nũng. Mọi người cũng biết tâm tư Mèo Con, đều chiều theo nàng, dỗ nàng, tết năm nay trừ bảo phải ra ngoài chúc tết một vài nhà ra, thì Mèo Con cũng ngốc ở trong nhà.

Mà lúc tết Mèo Con cũng đã thuyết phục Cổ Tứ Ngưu cùng Vương thị dọn vào trong trấn ở, như vậy Cổ gia huynh đệ đều thờ dài nhẹ nhõm một hơi, trải qua cuộc sống khó khăn trước đây, huynh đệ bọn họ tuyệt không thể để cha mẹ ở lại nông thôn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Thành thân

Mười lăm tháng giêng vừa qua, Nhiếp Tuyên đã đến từ đường lạ, liền xuất phát đón dâu, mà lúc này ở Cổ gia, cũng bắt đầu vội vàng chuyện đưa Mèo Con xuất giá, đồ cưới của Mèo Con, đã muốn chuẩn bị xong.

“Nghe nói qua mười lăm tháng giêng Nhiếp công tử liền xuất phát, chắc không đến ngày mười hai, mười ba tháng hai là đến nơi, như vậy có thể trước ngày mười một, mười hai là con đến Ký Châu”. Vương thị bắt tay vào tính toán, phát hiện thời gian con gái ở nhà không còn nhiều nữa, nàng sờ sờ đầu con gái nói: “Ài, con ở nhà cũng không còn nhiều nữa”

Mèo Con hướng trong lòng Vương thị cọ cọ, làm nũng nói: “Mẹ, dù sao con cũng sẽ trở về thăm mọi người”

Vương thị phụng phụ nói: “Nói hươu nói vượn, xuất giá chính là người của Nhiếp gia, sao có thể mỗi ngày muốn về liền về, hảo hảo hầu hạ cha mẹ chồng, trọng phu, sớm ngày sinh con trai mới là lẽ phải!”

Xem Phim hoạt hình anime online

Mèo Con gật đầu ừ vài tiếng, trong lòng cực kỳ không cho là đúng, nếu Nhiếp Tuyên ở lại Ký Châu làm sao bây giờ? Có phải hay không đại biểu sau này nàng không thể gặp mặt cha mẹ à? A, đúng thật là tham lam mà, Nhiếp Tuyên đã sắp xếp lựa chọn tốt nhất cho nàng, nàng tự nhiên còn mong chờ chuyện xa vời khác...

Trong sự bất an không yên của Mèo Con, thời gian nhanh trôi qua, trong nháy mắt đã tới ngày mười một tháng hai, Nhiếp gia đến đón dâu nhân, chuẩn bị giờ mọo ngày mười hai đón tân nương. Buổi tối hôm đó, Vương thị tìm riêng một lão thái thái làm tục chải đầu cho Mèo Con, mấy năm nay Mèo Con chăm sóc tỉ mỉ, lại ăn mấy tháng tổ yến, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn vừa trắng vừa mềm, tục chải tóc cũng không khó khăn gì.

Ngày cả vị lão thái thái kia cũng khen nói: “Lão thân chải tóc cho nhiều tân nương từ như thế, cũng chỉ có Cổ tiểu thư là tân nương từ xinh đẹp nhất!”

Mèo Con hé miệng không nói, để cho lão thái thái chải tóc cho mình, lão thái thái sớm đã quen với việc tân nương từ thẹn thùng, cho nên sau khi chải tóc xong, liền để hai mẹ con ở lại nói chuyện, còn mình thì lui ra ngoài trước.

Vương thị kiều ngạo nhìn con gái mình, một thân trang phục tân nương, xinh đẹp giống như tiên nữ trên trời, bà nhớ tới lúc con gái mới ra đời, một thân trắng trẻo nhỏ nhắn, chỉ trong nháy mắt nàng đã trưởng thành, trở thành vợ của người ta! Vương thị cúi đầu lau nước mắt cười nói: “Bé ngoan của mẹ đã lớn rồi!”

Mèo Con thân thủ ôm thất lung Vương thị nói: “Mẹ, con vĩnh viễn đều là bé ngoan của người”

Sau khi rửa mặt, Vương thị đã chuẩn bị một bàn tiệc rượu, toàn bộ Cổ gia đều đến đông đủ, cùng Mèo Con ăn bữa cơm cuối cùng ở Cổ gia.

Trên bàn cơm Cổ Tứ Ngưu nói với Mèo Con: “Mèo Con, đều nói nhà giàu giống như biển sâu, cha cũng không thể dạy người cái gì, chỉ mong con phải nhớ kỹ, vào cánh cửa Nhiếp gia, con sống là người của Nhiếp gia, chết là ma của Nhiếp gia. Sau khi vào cửa, thứ nhất vợ chồng phải hòa thuận, con làm vợ phải tôn kính chồng của mình, lấy chồng làm trời, tuyệt đối không thể vì sùng mà kiêu. Vợ chồng ở chung hòa thuận, tương kính như tân, mọi việc đều phải thương lượng với nhau, mới có thể cùng nhau sống hết quãng đời còn lại. Vợ chồng ở chung, chỉ sợ hai người tình cảm không sâu, nhưng có câu tình nghĩa phu thê thâm sâu, cho dù hấn có say mê gì chăng nữa, cũng bỏ qua cho hấn”

“Dạ, con biết” Mèo Con nhẹ giọng nói.

“Thứ hai, đó là phải hảo hảo hiếu thuận cha mẹ chồng, cha mẹ chồng con tuổi tác cũng đã lớn, người già không chịu nổi kích thích, con đến Nhiếp gia rồi không được ngỗ nghịch với cha mẹ chồng, cha mẹ chồng có nói con cái gì, ngàn vạn lần không thể nhỏ nhen suy nghĩ, cũng không thể nói xấu sau lưng bọn họ, đây đều là đại bất hiếu. Cha mẹ chồng con đối với con rất tốt, chúng ta không thể làm kẻ vong ân phụ nghĩa”

“Dạ, con sẽ cố gắng hầu hạ cha mẹ chồng”. Mèo Con gật gật đầu.

Cố Tứ Nguru nói liên miên cần nhẫn, Mèo Con đều cố gắng nghe, dù sao nói không chừng sau này nàng ngay cả cơ hội nghe đều không có. Cố Tứ Nguru nói xong, lại đến Cố Phúc nhắc nhở vài câu, người một nhà nói liên miên cần nhẫn, mới bị Vương thị thúc giục, mọi người mới đi nghỉ ngơi.

Giờ dần ngày hôm sau vừa đến, Mèo Con đã bị gọi dậy, rửa mặt chải đầu, mặc giá y vào, Vương thị bưng một chén canh sữa trứng, từng múng từng múng đút con gái: “Một hồi không biết khi nào mới ăn cơm a! Con ăn cái này trước đi”

Mèo Con gật gật đầu, há miệng để Vương thị đút, lại từ từ bật khóc: “Oa... Mẹ, con luyến tiếc người!”. Nàng ôm lấy thắt lưng Vương thị, lên tiếng khóc lớn.

Vương thị sợ hãi vội vàng đem bát bỏ qua một bên, ôm con gái dỗ: “Bé ngoan không được khóc, con nếu nhớ mẹ, thì viết thư cho mẹ, mẹ với cha không chịu nổi thì đến thăm con, bằng không bảo các ca ca đến thăm con! Nếu thật không chịu nổi nữa, thì bảo con về nhà. Nếu ở nhà chồng bị ủy khuất, con liền nói cho chúng ta biết...”

Mèo Con khóc đến không thở nổi, nói: “Đạ...”

Vương thị khó khăn đem Mèo Con dỗ xong, bảo bà tử vội vàng trang điểm cho nàng, liền phủ thêm khăn trùm đầu dẫn ra cửa.

“Nhiếp công tử...”, Cố Tứ Nguru nhìn Nhiếp Tuyên một thân trang phục tân lang, thốt ra, Nhiếp Tuyên vội khuất thân hành lễ nói: “Nhạc phụ đại nhân con không dám nhận, bảo con Trí Viễn là được”

Cố Tứ Nguru “A” một tiếng, miệng mở rộng, nhưng nói không nên lời, Nhiếp Tuyên cung kính đứng ở một bên, khoanh tay. Cố Tứ Nguru nửa ngày nói một câu: “Trí... Trí Viễn, con gái nhà chúng ta từ nhỏ bị chúng ta làm hư, yếu ớt tùy hứng, con hãy tha thứ cho con bé một chút”

Nhiếp Tuyên nghiêm túc nói với Cố Tứ Nguru: “Nhạc phụ đại nhân yên tâm, con nhất định sẽ cố gắng chăm sóc cho nương tử”

Cố Tứ Nguru gật gật đầu, vỗ nhẹ bờ vai của hắn nói: “Ta đem con gái giao cho con”

Nhiếp Tuyên gật gật đầu: “Con sẽ cố gắng chăm lo cho nương tử, nhạc phụ đừng lo lắng”

Năm huynh đệ Cố gia, trừ bỏ Cố Phúc sắp phải đi đến huyện Lâm Thanh ra, bốn huynh đệ khác đều đưa Mèo Con đến Nhiếp gia thành thân. Nhiếp Tuyên tiếp kiệu hoa, một đường diễn tấu sáo và trống để Mèo Con ngồi trên hỉ thuyền, trực tiếp hướng Ký Châu xuất phát.

Xem Phim hoạt hình anime online

Lại nói Nhiếp gia bên này, đồ cưới của Mèo Con mặc dù sớm đã đến, nhưng mà mãi đến ngày mười lăm, mới chính thức chuyển vào Nhiếp gia.

Chuyện Nhiếp nhĩ gia muốn kết hôn, đã sớm truyền khắp toàn bộ Ký Châu. Lúc mọi người nghe thấy, mọi người đều bắt tay vào chờ xem vị hôn thê này khi nào thì chết. Sau khi ngày thành thân càng đến gần, mọi người lại nghe nói Nhiếp nhĩ phu nhân này sinh ra bản hàn, chỉ vì bất tự xứng với Nhiếp nhĩ gia, mới được Nhiếp gia thủ vào cửa. Mọi người đều chê cười Nhiếp phủ này hiển hách nhà giàu có hậu duệ quý tộc, cư nhiên lại thủ một người vợ nghèo hèn như vậy, cũng không sợ mất mặt trước bạn bè thân hữu. Nghe nói hôm nay đồ cưới của nhĩ phu nhân vào cửa ngày, liền sớm chạy tới, muốn nhìn của hồi môn của nhĩ phu nhân này.

Lúc đồ cưới được chuyển vào, mọi người đều líu lưỡi không thôi, cái này thật phải gọi là “Ruộng tốt ngàn khoảng, mười dặm trang sức màu đỏ”, hàng ngũ chuyển đồ cưới kéo dài vài dặm, hàng đầu đã vào Nhiếp phủ, hàng sau còn chưa tiến vào. Ngay cả dụng cụ nâng đồ cưới, đều là son son thiếp vàng, nhìn qua lưu quang tràn đầy, đội ngũ trang sức màu đỏ uốn lượn vài dặm, giống như một con kim long khoác hồng bào, so với lúc đội ngũ Nhiếp gia đưa sính lễ, một chút cũng không kém cỏi.

“Đi? Không phải nói nhĩ phu nhân này sinh ra trong hàn môn sao? Như thế nào đồ cưới lại nhiều như thế này?”

“Ai nói là hàn môn, nghe nói ca ca của tân nương là đại thần trong triều, trong nhà nguyên là nhà giàu Giang Nam a! Giang Nam là địa phương nào? Tùy tiện tìm tìm cũng có thể tìm ra chỗ chứa vàng!”

“Chắc chắn, đã sớm nghe nói của hồi môn của con gái Giang Nam nhiều, hôm nay xem như mở được nhãn giới! Nhìn đồ cưới này chỉ có mười khối gỗ đá, chắc chắn còn có một ngàn khoảng ruộng a!”

“Xem trang sức đằng trước kia, ngọc vừa sáng vừa to !”

“Ôi trời, mau nhìn kia bức thêu kia, thật là tinh xảo a! Bình phong kia còn thêu hai bức! Sớm nghe nói gấm Tô Châu rất đẹp, nhưng vẫn chưa thấy qua, hôm nay xem như mở mắt!”

“Ai ya, ta sớm đã nói, Nhiếp gia là ai chứ, làm sao có thể thủ một người vợ bình thường?”

Nhiếp đại thiếu phu nhân – Tô thị chỉ huy hạ nhân, đem đồ cưới Cố gia đưa tới từng chút từng chút chuyển vào nhà, đối với danh mục quà tặng nhất nhất kiểm kê, nàng hơi hơi di một tiếng: “Cố gia này nhưng thật ra có cốt khí, đồ đem đến, cơ hồ đều là nguyên lễ đã đưa đi!”

“Tuồng Cố gia là có mặt mũi gì, chưa từng nghe thấy muốn thủ con dâu mẹ chồng còn phải xuất ra đồ cưới”. Vú nuôi của Tô thị bĩu môi nói: “Đều là con của lão phu nhân, dựa vào cái gì chi thứ hai có thể đem vốn riêng của lão phu nhân dùng hết, chúng ta đại phòng ngay cả một cái đều không có, nhĩ phu

nhân này xem ra cũng có phúc, vừa vào cửa liền có lời như vậy”

“Ma ma!” Tô thị buông danh mục quà tặng trong tay, tức giận nói: “Lời này chỉ có thể nói một lần, về sau tuyệt đối không được nói nữa!”

“Tiểu thư của ta ơi, đây không phải là nô tỳ vì người mà nghĩ sao? Người ngắm lại đi, đại thiếu phu nhân đã sinh cho đại thiếu gia một đứa con trai, hiện tại lại bị chi thứ hai cướp đi như thế, tương lai chúng ta được càng ít a!”. Bà vú của Tô thị là Hi mụ nói: “Đồ cưới của lão phu nhân, theo lý thuyết hẳn là đại thiếu phu nhân, nhị phu nhân mỗi người một nửa, nhưng mà hiện tại không nói gì cả, đem cho nhị phu nhân hết...”

Tô thị không chút để ý nghe bà vú lái nhai, xoay mặt nhìn đồ cưới, càng kinh ngạc, sau một lúc lâu mới thở dài nói: “Tiểu nhị thẩm này của ta không biết là người như thế nào, không chỉ làm cho mẹ chồng chuẩn bị đồ cưới cho nàng nhiều như vậy, ngay cả chồng cũng chuẩn bị thêm vào”

“Cái gì?”, Hi mụ giật mình nói: “Thiếu phu nhân, người nói ngay cả nhị gia cũng thêm đồ cưới cho nàng?”

“Người xem xem đôi ngũ đồ cưới kia, nếu chỉ có đồ cưới của lão phu nhân, cũng không nhiều như thế. Còn có tranh chữ này nọ, nhị thúc thích nhất chính là đồ cổ, người không thân còn không biết đâu! Nhưng mà ra hiện tại trong đồ cưới của nhị thẩm cũng có, trừ bỏ lão phu nhân chuẩn bị, phần còn lại chắc là do nhị thúc chuẩn bị đi?”. Tô thị mơ hồ đánh giá một chút, không khỏi âm thầm kinh hãi, đã sớm nghe nói nhị thúc mấy năm nay đi hải vận, lại ở Giang Nam nhiều năm, trong tay không hề ít tiền, nhưng lại không ngờ hẳn có nhiều tiền như vậy, đồ cưới hẳn chuẩn bị so với lão phu nhân chỉ ít hơn một chút.

Tô thị nhìn, đối với việc Nhan thị đem của hồi môn của mình cho Cố thị, nói nàng tiếc tài vật còn không bằng nói là tức giận Nhan thị bất công. Không phải đều cùng một nguồn sao, dựa vào cái gì lại bất công như thế? Cũng từng nghĩ tới việc thị uy với nhị thẩm xuất thân bản hàn này, nhưng mà hiện tại nàng cũng không dám, một người con dâu được mẹ chồng yêu quý, được chồng mình sủng ái, nhưng mà hai người sủng ái đều không giống nhau! Xem ra tiểu nhị thẩm thật không đơn giản! Thôi, dù sao nhị thẩm này cũng sẽ không quản gia, chờ sau khi bãi từ đường, nói không chừng sẽ cùng nhị thúc rời Ký Châu, nhiều địch nhân, còn không bằng có nhiều bằng hữu a! Suy nghĩ một chút, Tô thị liền dặn hạ nhân, tuyệt đối không thể chậm trễ chuẩn bị cho nhị thiếu phu nhân nhập môn.

Nửa đêm ngày mười lăm, Mèo Con bị bà tử hầu hạ đánh thức, trước để cho nàng ăn một chén cháo tổ yến, mới hầu hạ nàng ăn mặc. Lúc ở trên thuyền, nàng được hầu hạ thực thoải mái, mỗi ngày ngủ sớm dậy sớm, làm việc và nghỉ ngơi thực quy luật, tuy rằng không thể ra ngoài khoang thuyền, nhưng mà nhìn cảnh sắc dọc theo đường đi, không có việc gì thì đọc thư, thêu hoa, ngày qua ngày cũng nhàn nhã, mấy ngày tiếp theo, người còn béo lên một chút.

Sau khi mặc vào bộ giá y nặng nề, trùm khăn hồng, nàng được bà mai giúp đỡ, chậm rãi tiến ra cửa phòng, ngồi trên hi kiệu. Ngồi vào trong hi kiệu, Mèo Con có chút cảm khái suy nghĩ, thì ra cuối cùng mình cũng xuất giá! Nhớ đến cuộc hôn nhân kiếp trước của mình, sau khi cùng vị hôn phu qua lại ba năm, liền thuận lý thành chương đính hôn kết hôn. Hiện tại ngắm lại, nàng đến cô đại kết hôn cùng với cuộc hôn nhân ở hiện đại xem ra là có liên quan đi? So với nhất kiến chung tình, nàng càng tin tưởng vào việc hai người từ từ xây dựng tình cảm cho nhau.

Nhiếp Tuyên là người nàng đã gặp qua vài lần, cũng là người duy nhất trừ bỏ thân nhân ra có chút hiểu biết, so sánh với người ngoài, nàng có cảm giác ý là một người có trách nhiệm, ở cô đại mà nói, nam nhân như vậy có thể phó thác cả đời, như vậy là đủ rồi, về phần sau này hôn nhân có thể hạnh phúc hay không, Mèo Con hiện tại cũng không nghĩ nhiều, dù sao hôn nhân cần dựa vào vợ chồng từ từ bồi đắp. Nàng tin tưởng Nhiếp Tuyên, cho dù không làm được cảm sát hòa mình, cũng có thể tương kính như tân.

Mèo Con được bà mai giúp đỡ, từng bước hoàn thành hôn lễ, cuối cùng một câu “Kết thúc buổi lễ!”. Mèo Con không khỏi hoảng hốt, mình ở hiện đại còn chưa hoàn thành hôn lễ, ở cô đại lại hoàn thành. Cha, mẹ, hai người có thấy không? Con đã lập gia đình rồi!

Sau khi vào động phòng, Mèo Con cảm thấy mình được một đôi bàn tay to giúp đỡ ngồi xuống trên giường, lòng của nàng không khỏi phốc phốc nhảy dựng lên, nàng nhẹ nhàng nắm tay, bắt động thanh sắc hít một hơi, để cho tâm tình bình phục xuống. Lúc này nàng cảm giác không ít đậu phộng, táo đỏ, long nhãn này nọ nằm ở trên giường.

Không biết qua bao lâu, một cây gậy gỗ màu hồng chậm rãi nâng khăn phủ đầu của nàng lên. Mèo Con cúi mặt xuống, cũng không có giương mắt xem bất luận kẻ nào, khuôn mặt hơi hơi nghiêng, nhìn một góc khăn trải bàn rủ xuống. Nguyên bản âm thầm hi vọng phòng đột nhiên im lặng xuống dưới, Mèo Con cảm thấy vô số ánh mắt đang chăm chú nhìn vào nàng, nàng ánh mắt chớp chớp, hơi hơi có chút không được tự nhiên, dù sao cho dù là kiếp trước, nàng cũng cực ít khi gặp được tình huống như thế này.

Qua nửa ngày, Mèo Con nghe được bên người một tiếng ho nhẹ, Mèo Con mới nghe mọi người cười nói: “Tân nương tử thật đẹp !”

Lúc này người phụ trách chăm sóc tân nương đưa lên thực vật may mắn, Mèo Con cúi đầu, dù sao bọn họ đưa lên cái gì, nàng liền ăn cái đó, bên cạnh có một đạo ánh mắt nóng rất vẫn chăm chú nhìn vào nàng, ít nhiều làm cho nàng có chút không được tự nhiên. Lúc sau, Nhiếp Tuyên liền bị người ta kéo ra ngoài uống rượu, Mèo Con liền im lặng ngồi ở trong tân phòng, một bên cùng nữ quyến nói chuyện. Mèo Con có hỏi tất đáp, mọi người thấy nàng ngôn ngữ ôn nhu, ăn nói dịu dàng, khinh thị đối với nàng cũng giảm đi không ít. Trong lòng không khỏi nói thầm, lão nhị này thật ra lại hào phúc khí, có một cái thanh danh như vậy, còn có thể tìm được một người vợ xinh đẹp như nước thể này.

Nhóm nữ quyến này ngồi một hồi, đều đứng dậy rồi đi, Mèo Con thấy mọi người đều đi, không khỏi âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, ở trên giường ngồi nửa ngày, trên đầu lại là mũ phượng khăn quàng vai, đã sớm mệt đến chết. Lúc này Văn Chiếu đi vào, cười nói: “Phu nhân, nô tỳ hầu hạ người rửa mặt chải đầu nha!”

Mèo Con nghe nói thở dài nhẹ nhõm một hơi, Văn Chiếu hé miệng cười khẽ hầu hạ nàng gỡ xuống mũ phượng, cởi lễ phục, thay trang phục, lại bưng lên một chén canh tổ yến cho nàng.

Mèo Con tiếp nhận canh tổ yến, cười hướng nàng nói lời cảm tạ, Văn Chiếu cười tủm tỉm nói: “Cái này đều là do nhị gia căn dặn nô tỳ, ngài ấy sợ người

đôi, cho nên bảo chúng nô tỳ sớm chuẩn bị cháo tở yến, biết người không thích đường, còn đặc biệt dặn chúng nô tỳ không được bỏ đường phèn vào trong ấy”

Mèo Con nghe xong, không khỏi trong lòng ảm áp, cúi đầu, y hắc là là phu quân đi?

Lúc này Nhiếp Tuyên mang theo một thân mùi rượu đi vào, bước chân loạng choạng phải nhờ bọn nha hoàn giúp đỡ, thấy bộ dạng này của hắn, ngửi thấy mùi rượu trên người hắn, Mèo Con không tự chủ được đứng ở một bên, khẩn trương nhìn hắn, hắn uống rượu sao? Sẽ say khướt sao?

Nhiếp Tuyên tiến vào liền thấy Mèo Con đứng ở một bên, mờ mắt thật to, không chuyển mắt khẩn trương nhìn hắn, hắn trong lòng liền mềm nhũn, tiếp nhận canh giải rượu của nha hoàn uống một hơi cạn sạch, sau đó ôn nhu nói với nàng: “Nàng nghỉ tạm một hồi, một lát nữa ta sẽ quay lại”

Mèo Con nhìn bọn nha hoàn đem hi giường thu thập sạch sẽ, ở trên đệm để một khối vải trắng, sau đó một đám hể miệng vụng trộm cười lui đi ra ngoài. Nhớ tới tác dụng của vải trắng kia, nàng không khỏi lông ngóng tay chân, đỏ mặt. Tuy rằng sớm đã chuẩn bị tâm lý, cũng thật chính đến lúc này, nàng vẫn là khẩn trương.

Lúc Nhiếp Tuyên rửa mặt chải đầu xong trở về phòng, nhìn thấy Mèo Con nhìn chằm chằm khối vải trắng trên giường đến ngẩn người, hắn cúi đầu nở nụ cười, Mèo Con bị tiếng cười của hắn làm giật mình, thân thể hoảng loạn lên một cái, thiếu chút nữa đụng đến bình hoa bên cạnh. Nhiếp Tuyên vội ôm lấy nàng: “Cẩn thận!”

Mèo Con đỏ mặt, cả người cứng ngắc, Nhiếp Tuyên giúp đỡ nàng ngồi xuống trên ghế, mỉm cười hỏi: “Đói bụng không? Có phải muốn ăn một chút điểm tâm?”

Mèo Con lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Thiếp vừa mới ăn xong”. Nàng ngẩng đầu nhìn Nhiếp Tuyên, phát hiện ánh mắt hắn thanh minh, mùi rượu trên người cũng nhạt nhều: “A... muốn uống canh giải rượu không?”

Nhiếp Tuyên cúi đầu nở nụ cười: “Ta không uống rượu”. Hắn đối với nàng trát trát nhãn tình: “Nếu không có một thân đầy mùi rượu, giả dạng uống say, ta làm sao thoát thân đây!”

Nhìn thấy Nhiếp Tuyên khó có được bộ dáng bướng bỉnh, nàng xì một tiếng nở nụ cười. Nhiếp Tuyên thấy thân thể nàng dần dần dịu xuống, khoe miệng không khỏi kéo: “A, ta có chút đói bụng, hôm nay cũng chưa có ăn cái gì, nàng với ta được không?”, Nhiếp Tuyên cười hỏi.

Mèo Con vừa nghe liền đứng dậy nói: “Vừa rồi Văn Chiêu có cầm giỏ thức ăn đến, bên trong hình như có cái gì đó”. Nói xong đứng dậy trở mình kia cầm chiếc giỏ kia, bên trong quả nhiên có một chén cháo tở yến còn nóng, nàng không chút suy nghĩ, liền thân thủ muốn cầm lên, kết quả vừa đụng đến cái bát kia, liền bị rớt tay lại. Lúc này một đôi tay từ phía sau nàng vươn ra, vững vàng cầm cái bát: “Có đau không?”, Nhiếp Tuyên cúi đầu ôn nhu hỏi nói, môi cố ý hay vô tình lướt qua vành tai của nàng (Cổ tình là cái chắc rồi!)

Mèo Con mặt đỏ lên, lắc lắc đầu, Nhiếp Tuyên một tay ôm nàng, một tay bưng bát, ôm nàng ngồi xuống trên giường: “Ăn một chút nữa không?”. Thanh âm của hắn phát ra, ôn nhu ở nàng bên tai hồi, hơi thở ấm nóng quấn quanh tai nàng, khiến nó có chút ngứa, Mèo Con nghiêng đầu sang một bên. Nhiếp Tuyên cúi đầu, cánh tay hơi hơi dùng lực một chút, đem nàng ôm đặt lên đầu gối: “Lại đây, ăn với ta một chút!”. Hắn múc một muỗng cháo, thổi thổi, lên để đến bên miệng nàng.

Mèo Con không tự chủ được há miệng, sau khi Nhiếp Tuyên dứt nàng nhất muỗng, xem như không có việc gì tự mình múc một muỗng: “Mấy ngày nay một muỗng chết phải không?”

“Không sao!” Mèo Con nhìn hắn lại múc một muỗng đưa đến bên miệng, rồi rầm một chút, vẫn là há miệng để hắn dứt.

“Khí hậu ở Ký Châu không giống ở Tô Châu”, Nhiếp Tuyên thấy nàng nuốt xuống, đáy mắt ý cười càng đậm, mỉm cười nói: “Mùa đông so với ở Tô Châu lạnh hơn, sáng ngày mai lúc thức dậy nàng nên mặc nhiều một chút, cẩn thận lại cảm lạnh”. Hắn đem bát cháo đã ăn xong để sang bên cạnh.

“À...” nàng đến Ký Châu mấy ngày nay, cũng đã cảm nhận được, khí hậu ở đây lạnh hơn.

“Chờ thêm vài ngày, thời tiết ảm áp một chút, ta liền mang nàng đi ra ngoài dạo một chút, khí hậu Ký Châu mặc dù không bằng Tô Châu, nhưng phong cảnh so với Tô Châu không kém. Nàng thích đi chùa, Đông Quang tự ở Ký Châu cảnh sắc rất đẹp, thức ăn chay cũng rất ngon”, tay Nhiếp Tuyên chậm rãi nắm lấy tay Mèo Con.

“Dạ!”

“Ta nghe Tư Thành nói, nàng thích vẽ tranh luyện chữ, trong thư phòng của ta có mấy bức tranh chữ, đều là tranh cổ, nếu nàng thích, có thể lấy đến xem”. Nhiếp Tuyên tiếp tục nói: “Chỗ ta còn có một bộ ‘Khoái tuyệt thời tinh thiếp’, là bút tích thực của Thư Thánh”

Mèo Con mặt sáng rực lên, cổ đại không thể so với hiện đại, ở hiện đại tranh chữ nổi tiếng đều bị sao chép tùm lum, nhưng mà ở cổ đại tranh chữ chỉ có trong tay kẻ có tiền, giống như thế gia, nàng cũng muốn có trong tay một bức tranh chữ hàng thật.

Nhiếp Tuyên thấy ánh mắt nàng sáng long lanh, cười nói: “Chữ của nàng viết rất đẹp, có vài phần khí khái của Thư Thánh, là theo ai học? Người nọ cũng có bản gốc của Thư Thánh sao?”

Mèo Con nói: “Là theo đại ca học”

Nhiếp Tuyên cười nói: “Chữ đại ca nàng cũng không có đẹp như nàng”

Mèo Con then thùng cúi đầu nói: “Đại ca không có thời gian luyện chữ, thiếp thì có thời gian”

“Mèo Con...” Mèo Con mặt hướng bên cạnh, Nhiếp Tuyên thấy nàng hai mắt nhắm nghiền, cúi đầu nở nụ cười, thân thủ nhẹ nhàng kéo hạ màn che đồ tắm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tân nương

“Gia...”, Văn Chiêu nhẹ gọi khiến Nhiếp Tuyên mở mắt, bên người có xúc cảm mềm mại, khiến cho khóe miệng hắn nhếch lên vui sướng, tay duỗi ra, liền đem thê tử ngọt ngào ôm vào trong lòng ngực: “Mèo Con, Mèo Con...”, hắn thân thủ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hồng hồng của nàng.

“Ừm...” Mèo Con nhắm mắt nhắm mày, miệng lâu bầu một tiếng, mặt nghiêng sang một bên né tránh tay hắn, đem mặt dụi vào trong lòng ngực của hắn.

Nhiếp Tuyên biết ngày hôm qua nàng mệt muốn chết, nhưng mà... “Mèo Con, mau thức dậy, nếu không dậy liền không kịp đi thỉnh an”

Thanh âm nam nhân?! Mèo Con sợ tới mức mở to mắt, cả người co rụt lại, lại bị Nhiếp Tuyên chặt chẽ ôm lấy: “Ngoan, mau, tuổi mẹ đã lớn, thức rất sớm, chúng ta sớm một chút qua thỉnh an, chờ ăn xong cơm trưa, lại ngủ tiếp được không?”. Hắn ôn nhu dỗ, nhìn thấy vẻ mặt Mèo Con xa lạ nhìn hắn, không khỏi khẽ nhíu mày: “Làm sao vậy?”

Mèo Con mới đầu nhìn thấy Nhiếp Tuyên chấn kinh một chút, lúc sau lại nghĩ tới tới hôm qua vô cùng thân thiết, không tự chủ được đỏ mặt, thấy bộ dạng then thùng của nàng, Nhiếp Tuyên cúi đầu nở nụ cười, buông nàng ra: “Vào đi”

Cửa phòng mở ra, Văn Chiêu mang theo một đám nha hoàn, cầm chậu và dụng cụ súc miệng tiến vào.

Mèo Con trừng con người, nhớ tới lúc trước mẹ dạy nàng, sáng sớm thức dậy, phải trước tiên rửa mặt chải đầu xong, sau đó mới có thể tự mình rửa mặt chải đầu, nàng từ trong chăn chui ra, thân thủ muốn lấy quần áo mặc vào. Nhưng mà thân thể vừa chui ra khỏi chăn, không khí lạnh liến đánh úp lại, nàng run run đã bị một đôi tay ôm trở về, ấm áp chần chịt đem nàng bao lấy, Mèo Con thần tình đỏ bừng lui ở trong chăn, nàng đều đã quên bản thân không mặc quần áo.

“Văn Chiêu, đem khăn đến đây”. Nhiếp Tuyên nhẹ giọng trách cứ nói: “Thật là, coi chừng cảm lạnh”

Mèo Con đỏ mặt, mặc hắn dùng khăn ấm lau người cho mình, nhớ tới đêm qua tựa hồ hắn cũng làm chuyện này, mặt liền càng đỏ. Nhiếp Tuyên giúp nàng lau người xong, bảo Văn Chiêu đem quần áo ấm tiến vào. Chờ sau khi hai người mặc quần áo xong, Nhiếp Tuyên mới bảo Văn Chiêu vào thu dọn giường, bảo bọn nha hoàn hầu hạ hai người rửa mặt chải đầu.

Sau khi rửa mặt súc miệng xong, Mèo Con ngồi ở trước bàn trang điểm bảo nha hoàn chải đầu, lúc này bọn nha hoàn bụng điểm tâm sáng. Mèo Con hoang mang nhìn Nhiếp Tuyên, Nhiếp Tuyên mỉm cười nói: “Buổi sáng lúc thỉnh an còn phải chờ thật lâu mới có thể dùng bữa, hơn nữa hôm nay là ngày đầu tiên, trước ăn một chút”. Hắn chỉ vào chén canh tổ yến ôn nhu nói: “Ta biết nàng sáng sớm thích uống nước nóng, sau này uống canh tổ yến đi, canh tổ yến dù sao cũng bổ hơn nước nóng!”

Mèo Con nhìn chén canh tổ yến nhỏ nhỏ kia, không khỏi cười gật gật đầu. Nhiếp Tuyên thấy nàng cười vui vẻ, cũng khẽ cười, tiến lên sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ôn nhu nói: “Tổ yến tuy là thứ tốt, nhưng cũng không thể ăn nhiều, cho nên ta bảo không làm nhiều lắm”. Hắn lôi kéo nàng ngồi vào trên ghế nói: “Trước ăn một chút, ít uống nước, bằng không một hồi chóng đờ không nổi”

Mèo Con nghe lời hắn săn sóc, trong lòng ấm áp: “Đạ!”

Xem Phim hoạt hình anime online

Nhiếp Tuyên thấy trên mặt nàng tuy không tỏ vẻ gì, nhưng thái độ đối với hắn cũng thân thiết không ít, đối hành động của hắn vô cùng thân thiết, cũng không cứng ngắt, không khỏi hơi hơi mỉm cười, muốn dứt nàng ăn điểm tâm. Mèo Con thấy hành động của hắn vô cùng thân thiết, then thùng cúi đầu, đẩy tay hắn ra, chú ý tới nha hoàn trong phòng một đám mắt mắt xem mũi xem tim, cũng không có ngẩng đầu, thần sắc gọn sóng không dậy nổi, nàng thùy hạ mi mắt, che lại đáy lòng khiếp sợ.

Nhiếp Tuyên thấy bộ dáng nàng không được tự nhiên, biết nàng da mặt mỏng, vung tay lên, Văn Chiêu khua thân dẫn bọn nha hoàn lui xuống.

Nhiếp Tuyên thấy nha hoàn đều đi rồi, mới đem nàng ôm vào trong lòng, khẽ hôn cái trán của nàng, cười khẽ nói: “Như thế này tốt rồi đúng không?”

Mèo Con mặt đỏ hồng tròng mắt liếc hần một cái, Nhiếp Tuyên thấy bộ dáng nàng yêu kiều, mừng rỡ cười ha ha. Sau khi Mèo Con được Nhiếp Tuyên đút mấy miếng, không khỏi kinh hoàng nói: “A, có thể bị trề hay không?”

Nhiếp Tuyên cười đề nàng lại, cười nói: “Chúng ta thức sớm hơn một canh giờ, không sao”. Hần yêu thương nói: “Ta biết lúc trước nàng dậy trễ, ở đây chỉ có thể ủy khuất nàng”

Mèo Con lắc lắc đầu nói: “Cái ngày không tính là ủy khuất, ngủ sớm dậy sớm, đối với thân thể cũng tốt”

Nhiếp Tuyên nhẹ nhàng cười, vỗ nhẹ lưng của nàng, lại đỡ nàng ăn một khối điểm tâm, mới nói: “Được rồi, không cần ăn quá no, một hồi còn phải dùng đồ ăn sáng a!”. Nói xong liền gọi nha hoàn tiến vào, hầu hạ hai người mặc quần áo裳 hoàng. Chờ lúc hai người xuất môn, còn chưa đến giờ mẹo, một đường đi, lúc đến nơi cũng vừa lúc. Mèo Con ngửa đầu cảm kích nhìn hần, Nhiếp Tuyên thừa dịp nha hoàn không chú ý, lặng lẽ tiến đến bên tai nàng ôn nhu nói: “Một hồi có gì ủy khuất, nàng đều nhin, trở về ta sẽ bồi thường cho nàng!”

“Dạ!” Mèo Con mỉm cười gật gật đầu.

Nhiếp Tuyên thân thủ cầm tay nhỏ bé của nàng, giúp đỡ nàng lên xe ngựa, sau đó tự mình cũng nhảy lên, giải thích với Mèo Con: “Nhà chính và nhà chúng ta có chút xa, hiện tại thời tiết cũng lạnh, không bằng ngồi xe qua đó !”

Mèo Con gật gật đầu, lúc đến nhà chính, quả nhiên người đến còn rất ít. Sau khi Nhiếp Tuyên xuống xe, Mèo Con được Văn Chiêu giúp đỡ, từ từ xuống xe, liền nhu thuận đi theo phía sau hần.

“Nhị thúc, nhị thẩm, tới thật sớm!”. Một tiếng cười khê tiếng vang lên, Mèo Con giương mắt nhìn lên, một thiếu phụ chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu được nha hoàn giúp đỡ bước đến, nhìn thấy nàng cùng Nhiếp Tuyên, liền tiến lên hành lễ.

Nhiếp Tuyên chỉ mỉm cười gật gật đầu với nàng, thiếu phụ kia liền tiến lên lôi kéo Mèo Con nói: “Nhị thẩm, người còn nhớ ta không? Ngày hôm qua chúng ta đã gặp mặt”

Mèo Con mỉm cười gật gật đầu nói: “Ta có nhớ!”. Nàng là Tô thị, con dâu của đại ca Nhiếp Tuyên, Nhiếp gia đại thiếu phu nhân, nghe nói nàng đại tẩu của Nhiếp Tuyên không có quản lý nhà cửa, tất cả đều là do Tô thị quản.

Con mắt Tô thị đảo qua một vòng, che miệng cười khê nói: “Nhị thẩm, sáng sớm trời còn lạnh, lão phu nhân còn chưa triệu chúng ta vào, chúng ta vào nhà ngồi một tí đi”

Mèo Con có chút chần chờ, không khỏi giương mắt nhìn Nhiếp Tuyên, Nhiếp Tuyên mỉm cười gật gật đầu với nàng, nàng liền để Tô thị lôi kéo nàng đi vào sương phòng, nha hoàn trong phòng thấy hai người vào, vội vàng cười vén rèm cho hai người, dâng trà. Mèo Con tự biết bản thân mình như thế nào, còn chưa tính là bọn họ lại là thế gia, lại nói mình vốn là tân nương, già bộ ngại ngại, Tô thị có hỏi mới đáp. Nhiếp gia thâm sâu, nàng ở trong muốn giúp đỡ cũng không có, vẫn là tạm thời giả bộ ngoan ngoãn một chút, chờ thăm dò tình huống xong hần nói. May mắn Tô thị là người cực kỳ đúng mực, nói chuyện cũng thoả đáng, không hỏi vấn đề gì làm cho nàng khó xử, hai người trò chuyện, Mèo Con cũng dần dần thả lỏng xuống.

Xem Phim hoạt hình anime online

Tô thị vừa cùng Mèo Con nói chuyện, vừa bất động thanh sắc đánh giá Mèo Con, chỉ cảm thấy nàng trừ bỏ xinh đẹp, tính tình nhu thuận ra, cũng không có gì đặc biệt. Nhưng mà nhị thúc ra ngoài nhiều năm, có thiên hương quốc sắc nào mà chưa từng thấy qua chứ? Dung mạo Cố thị cũng không phải xuất sắc nhất, nàng còn nhớ rõ trước kia lão phu nhân có một nha hoàn lên là Tình Không, luận tư sắc cũng đẹp như Cố thị, lúc nàng hầu hạ lão phu nhân cũng được nhiều chủ tử để mắt, nhưng lão phu nhân lại thương nhị thúc mà đem qua chỗ nhị thúc để hầu hạ. Nhưng mà ba năm trước sau khi nhị thúc trở về thì bắt Tình Không đi lấy chồng.

Mèo Con chịu đựng ánh mắt của Tô thị, hai mắt buông xuống chăm chú nhìn vào hoa văn trên ly trà, mỉm cười. Lúc này người cũng dần dần nhiều lên, nữ quyến phần lớn đều là những nhà gần kề, cười rộ cùng nàng và Tô thị chào hỏi. Lúc này Mèo Con không khỏi may mắn, Nhiếp Tuyên địa vị cao, nữ nhân nơi này tuy rằng phần lớn tuổi so với nàng lớn hơn, nhưng mà người có địa vị cao hơn so với nàng không có nhiều người, nàng chỉ cần nhận quà tặng, chào hỏi cũng không nhiều lắm.

Sau một lúc mọi người hàn huyên, liền có nha hoàn đến mời mọi người đi vào cấp lão thái gia, lão phu nhân chào. Mèo Con là tân nương, hôm nay là nàng và Nhiếp Tuyên diễn. Nhiếp lão thái gia hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy con dâu nhỏ, thấy nàng dịu ngoan nhu thuận, liền mỉm cười gật gật đầu, ý bảo nha hoàn đem quà gặp mặt cho nàng. Nhan thị đã gặp nàng trước đó, tự nhiên cũng sẽ không khó xử nàng, sau khi làm lễ xong, liền bảo nha hoàn nâng nàng dậy.

Sau đó bảo nàng chào hỏi vài vị trưởng bối, Mèo Con đi theo Nhiếp Tuyên nhất nhất bái kiến, mọi người thấy lão thái gia cùng Nhan thị thích nàng dâu này như thế, tự nhiên cũng sẽ không khó xử nàng. Sau khi Mèo Con dâng trà, lễ gặp mặt xem như xong, liền bảo nàng đứng dậy. Mèo Con lại may mắn bởi địa vị Nhiếp Tuyên cao, trưởng bối muốn nàng dập đầu thật sự không nhiều lắm, sau đó tiểu bối mới tiến lên chào nàng. Chờ sau khi chào hỏi xong xuôi, đã qua một canh giờ, mà nàng thân là nàng dâu, sau khi hầu hạ cha mẹ chồng ăn sáng xong, mới có thể ăn cơm, suy nghĩ một chút, nàng càng cảm kích Nhiếp Tuyên đã săn sóc.

Sau khi người một nhà ăn xong điểm tâm, Nhan thị lôi kéo tay Mèo Con, cười nói: “Vừa mới rời nhà, ở đây có quen không? Trí Viễn đối với con có tốt không?”

Mèo Con xấu hổ đỏ mặt, sợ sệt gật đầu, Nhan thị thấy nàng vẻ mặt thẹn thùng, không khỏi cười nói: “Đối với con tốt là được rồi, ta còn chờ con sớm sinh cho ta một đứa cháu béo mập trắng trẻo !”

Mèo Con nghe xong, trên mặt đỏ ửng càng sâu, cúi đầu thật thấp, Nhan thị cười lôi kéo nàng, bảo nàng ngồi xuống bên cạnh mình: “Nha đầu này, da mặt thật là mỏng, về sau làm sao mà phục chúng đây? Làm sao mà làm chủ mẫu đây?”. Nàng nhìn Văn Chiêu bên cạnh Mèo Con, hé miệng cười nói: “Khó trách Trí Viễn lại đem Văn Chiêu tới bên cạnh con”

Mèo Con nhếch miệng, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Đó là do phu quân thấy con không có nha hoàn thiếp thân, mới đem Văn Chiêu đến giúp con”. Nàng chỉ có hai nha hoàn là Xuân Nha, Thu Thực, nhưng mà lễ nghi của hai nàng, làm cho ma ma mà Nhan thị phải tới phi thường không hài lòng, Mèo Con chỉ có thể bảo hai người trước chuyên tâm học lễ nghi, quy củ, nếu học không giỏi, đừng nói là ma ma, ngay cả Mèo Con cũng không có khả năng để hai người ở lại Nhiếp gia, như vậy không phải là hại các nàng sao? Nhiếp Tuyên thấy bên nàng không có nha hoàn thiếp thân, liền trước bảo Văn Chiêu lại đây hầu hạ nàng. Nghe xong lời nói của Nhan thị, nàng cảm thấy được chuyện kỳ quái, Nhiếp gia này có lão phu nhân, đại phu nhân còn có thiếu phu nhân, làm sao mà đến phiên nàng quản a?

Nhan thị nói với Văn Chiêu: “Nhi phu nhân tuổi còn nhỏ, lại vừa mới rời nhà, người hầu hạ phải cẩn thận”

“Dạ!” Văn Chiêu cung kính nói.

Nhan thị cười tủm tỉm nói với Mèo Con cười tủm tỉm: “Ta cùng lão thái gia tuổi đã lớn, luôn muốn vợ chồng các con ở bên cạnh, con nếu không có việc gì, khuyên bảo Trí Viễn một tí, thường xuyên trở về ở vài ngày, không cần phải vội vàng xuất ngoại”

Mèo Con bị Nhan thị không đầu không đuôi nói mấy câu, làm cho như lọt vào trong sương mù, chỉ có thể nhất nhất đáp ứng, Nhan thị lôi kéo tay nàng, nói nửa ngày. Mèo Con dựa vào lời của Nhan thị, phụ họa vài câu, lại cùng nàng nghe hát, sau khi hầu hạ bà dùng xong ngọc thiện, mới được Văn Chiêu giúp đỡ trở lại viện của mình, lúc gần đi Nhan thị đưa cho Mèo Con một cái hộp gỗ.

“Nhi phu nhân, người có đói bụng không? Có muốn nô tỳ chuẩn bị một chút điểm tâm không?”

Mèo Con che miệng đánh gáp nói: “Không sao a, ta chỉ hơi mệt, nghĩ muốn ngủ một lúc”. Cùng Nhan thị nói chuyện thật là một việc làm chết tế bào não. Văn Chiêu nghe xong, vội bảo người ta trải giường chiếu, hầu hạ nàng tháo trang sức, Mèo Con nằm trên giường, chớp mắt liền ngủ!

Mèo Con ngủ rất say, chờ lúc nàng tỉnh dậy, mặt trời cũng đã khuất sau núi, mà bên người cũng nằm một người, nàng hoảng sợ, xoay người vừa định đứng dậy, lại bị Nhiếp Tuyên một phen kéo đến trong lòng: “Là ta”

Mèo Con trừng mắt nhìn, thở dài nhẹ nhõm một hơi, không khỏi oán trách liếc hán một cái, hán vì sao thích làm chuyện dọa người như thế a. Nhiếp Tuyên mỉm cười điểm cái mũi của nàng, nửa thật nửa đùa nói: “Chúng ta đã là vợ chồng, nàng sớm muộn cũng phải quen với việc có ta bên cạnh”

Mèo Con nhớ tới hộp gỗ Nhan thị cho nàng: “Phu... phu quân...”

“Trí Viễn”

“Hà?”

“Trí Viễn, về sau cứ gọi ta là Trí Viễn”. Nhiếp Tuyên nhìn hộp gỗ kia liếc mắt một cái, cười nói: “Hộp gỗ này bên trong là khế ước đất, là cha bảo ta mua cho nàng, nàng cứ giữ lấy đi”

“Nhưng mà...”

Nhiếp Tuyên nói: “Giữ đi, chút tiền ấy không tính là gì, chỉ là tâm ý của phụ thân thôi!”

Mèo Con nghe xong lời này của hán, liền gật gật đầu, không hề từ chối. Lại nghĩ đến lời nói của Nhan thị, rất muốn hỏi hán có phải hay không về sau sẽ dọn ra ngoài ở, nhưng lại nghĩ, hiện tại hai người còn không quen thân, cá tính của hán nàng hoàn toàn không biết, nếu là tùy tiện mở miệng, lỡ hán tức giận thì làm sao bây giờ? Dù sao thì về sau cũng biết, cần gì nhất thời vội vã? Nàng ngẩng đầu lên nói: “Trí Viễn, chàng có đói bụng không?”

“Ừ, cả ngày hôm nay nàng không ăn được gì nhiều, ta bảo Văn Chiêu nấu cho nàng một ít cháo, ăn đồ nhẹ một chút, thức ăn dầu mỡ sợ là không tiêu”. Nhiếp Tuyên giúp đỡ nàng đứng dậy áy náy nói: “Mấy ngày nay nàng cố gắng nhẫn nhịn, chờ thêm một đoạn thời gian nữa là tốt rồi. Mẹ tuổi đã lớn, sợ tịch mịch, đặc biệt thích có tiểu bối hầu hạ bên cạnh”

Mèo Con thân nhiên nói: “Mẹ đối với thiếp rất tốt, thiếp cũng thích nói chuyện với mẹ”

Nhiếp Tuyên cúi đầu hôn cái trán của nàng nói: “Vậy là tốt rồi. Chờ thêm vài ngày ta rảnh rồi, liền mang nàng ra ngoài dạo một chút”

Mèo Con dựa vào trong ngực hán, quyết miệng làm nũng nói: “Chàng đã đáp ứng với ta, muốn đem ‘Khoái tuyệt thời tình thiếp’ về cho ta xem”. Nàng đối với việc ra ngoài chơi không cảm thấy hứng thú lắm, đối với quốc bảo thư pháp kia càng có hứng thú hơn a!

Nhiếp Tuyên cười nói: “Ừ, nhưng hôm nay muộn quá rồi, buổi tối luyện chữ không tốt cho mắt, buổi chiều ngày mai ta đem cho nàng xem được không

Dạ

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Tân hôn

Ngày hôm sau Nhan thị muốn đến phật đường niệm kinh, sau khi Mèo Con thỉnh an, liền rời đi. Sau khi về viện của mình, thấy Nhiếp Tuyên cư nhiên ở trong phòng, không khỏi hơi hơi giật mình: “Chàng, sao chàng lại ở trong phòng?”

Nhiếp Tuyên cười nói: “Mệt không?”

Mèo Con lắc lắc đầu: “Không sao!”. Chỉ là mấy ngày đều sử dụng son phấn mua ở bên ngoài, mỗi lần Văn Chiêu thoa lên mặt nàng một lần, nàng liền buồn bực một lần, chờ thêm vài ngày rảnh rỗi thì tự mình làm một ít để dùng. Chỉ cần đi thỉnh an, trên mặt liền tránh không được phải tô son điểm phấn.

Văn Chiêu bưng cho nàng một ly trà nhỏ cười nói: “Phu nhân, hạ nhân trong viện đều chờ thỉnh an người, hiện tại người muốn gặp luôn hay là nghỉ tạm một lúc rồi mới gặp?”

Mèo Con nhìn một thân trang phục trên người, lười cỏi rồi lại mặc, có chút mệt mỏi nói: “Bảo họ vào đi!”

Nhiếp Tuyên thấy thần sắc nàng mệt mỏi, nói chuyện hữu khí vô lực, liền ôn nhu nói: “Không bằng nghỉ ngơi trước một hồi, dù sao cũng không gấp mà!”

Mèo Con lắc lắc đầu nói: “Không cần đâu, thiếp không phải mệt chết”

Văn Chiêu chần chờ nhìn Nhiếp Tuyên, thấy Nhiếp Tuyên gật đầu, mới ra ngoài gọi người, Nhiếp Tuyên bảo người ta pha một ly trà sâm để nàng lấy lại tinh thần: “Hôm nay chỉ gặp mấy vị quan sự quan trọng và hạ nhân trong viện, những người khác về sau có thời gian thì gặp cũng được”

“Dạ!”, Mèo Con gật gật đầu, che miệng ngáp một cái, tiếp nhận ly trà, nhưng cũng không có uống, nàng không muốn bỏ đến nỗi chảy máu mũi. Văn Chiêu dẫn người lục tục đi vào.

Mèo Con kinh ngạc phát hiện, đến thỉnh an không chỉ có nha hoàn bà tử này nọ, còn có mấy người nam nhân tuổi tác không đồng nhất. Nàng nghi hoặc nhìn Nhiếp Tuyên, Nhiếp Tuyên giải thích nói: “Những người này vẫn đều đi theo bên cạnh ta, nàng cũng nên gặp bọn họ”. Nhiếp Tuyên trước tiên bảo ba nam tử tiến lên, từ từ giới thiệu cho nàng.

Nghe Nhiếp Tuyên giới thiệu, Mèo Con liền biết bọn họ là tâm phúc Nhiếp Tuyên bên người, gọi là Trùng Tâm, Ngọc Bàn, Bạch Cập. Ba người tiến lên cung kính thỉnh an nàng, Trùng Tâm trước kia từng gặp qua Mèo Con, nàng biết địa vị ba người này ở bên cạnh Nhiếp Tuyên rất không bình thường, thấy ba người tiến lên hành lễ, nàng có chút do dự, muốn làm gật đầu chào lại, lại bị Nhiếp Tuyên đè tay lại. Mọi người thấy thế, đối tiểu phu nhân không khỏi nhìn với cặp mắt khác xưa.

Sau khi gặp qua ba người tiếp đến là những chường quỹ của các cửa hàng trọng yếu, thôn trang ở Ký Châu của Nhiếp Tuyên, Nhiếp Tuyên cười nói: “Những người này đều đã theo ta mười năm, đại bộ phận cửa hàng, điền trang của ta đều là do bọn họ quản”

Mèo Con gật gật đầu, sau khi cùng bọn họ nói vài câu khách khí nói, mấy người liền lui xuống. Nàng có một cái khuyết điểm, chính là không nhớ được ai với ai cả, chỉ nhìn qua ba người này một lúc, nàng căn bản không nhớ được ai là ai, dù sao những người này cùng nàng cũng không quan hệ gì lớn lao, nàng nhớ cũng vô dụng. (Chỉ suốt ngày ở trong nhà! Nhớ mặt người ngoài làm chi cho một nhà! Giống ta a!)

Nhiếp Tuyên thấy bộ dáng nàng có chút không yên lòng, không khỏi khòe miệng kéo lên. Sau khi gặp qua những người này, còn lại phần lớn đều là nha hoàn, bà tử hầu hạ nàng ở trong viện, vì những người này mới là sớm chiều ở chung, Mèo Con chăm chú lắng nghe Văn Chiêu nhất nhất giới thiệu. Nguyên bản Nhiếp Tuyên bên người trừ bỏ Văn Chiêu ra, cũng không có nha hoàn hầu hạ, nha hoàn cơ bản đều là nha hoàn thô sử. Mặc kệ nha hoàn diện mạo như thế nào, Mèo Con chỉ thấy trên người các nàng hai chữ ‘an phận’. Nàng cúi đầu chậm rãi xoay xoay cái bát, không chút để ý nhấp một ngụm trà sâm.

Nhiếp Tuyên nói: “Bên cạnh nàng chỉ có hai người Xuân Nha, Thu Thực hầu hạ, quá ít, về sau bảo Văn Chiêu đi theo bên cạnh nàng đi, chờ thêm vài ngày nữa rảnh rỗi, lại chọn thêm vài người”

Mèo Con nói: “Thiếp có Văn Chiêu, vậy chàng làm sao bây giờ?”

Nhiếp Tuyên nói: “Ta có Trùng Tâm vậy là đủ rồi”

Mèo Con gật gật đầu, nếu hần không cần nha hoàn, nàng đương nhiên sẽ không ngu ngốc đi tìm một nha hoàn cho hần. Nhiếp Tuyên thấy bọn hạ nhân bá kiến xong rồi, liền đứng dậy nói: “Từ từ nghỉ ngơi, đừng để quá mệt mỏi”

Mèo Con gật gật đầu, đưa hần tới cửa, chần chờ một chút, nhỏ giọng hỏi: “Tối nay chàng có về ăn cơm không?”

Nhiếp Tuyên nghe xong lời của nàng, cước bộ dừng một chút, quay đầu lại cười khê hỏi: “Nàng biết làm món tôm nướng không?”

Mèo Con lẳng lẳng gật đầu. “Lúc trở về ta muốn ăn món tôm nướng” Nhiếp Tuyên mỉm cười nói.

“Đạ!”, Mèo Con sáng lạn nở nụ cười, sau khi đưa Nhiếp Tuyên ra cửa viện, nàng mới bảo Văn Chiêu giúp đỡ trở về phòng, tháo trang sức rửa mặt chải đầu. Nàng cẩn cẩn mỗi dưới, vụng trộm nở nụ cười. Nàng cũng không phải đứa ngốc, thành thân hai ngày nay, nàng có thể nhìn ra Nhiếp Tuyên cố gắng muốn cải thiện quan hệ của hai người, như vậy khiến cho hai người cùng nhau nỗ lực, dù sao hai người đã kết hôn! Ở cổ đại không thể ly hôn, cùng với việc làm một đôi vợ chồng bất hoà, còn không bằng hai người cùng nhau cố gắng bồi dưỡng tình cảm, cho dù không có tình yêu, cũng có tình thân.

“Văn Chiêu tỷ tỷ, tỷ theo tâm sự một chút đi?” Mèo Con thay đổi thường phục, nửa nằm trên La Hán tháp, nói với Văn Chiêu. Ý bảo nàng ngồi vào bên cạnh mình, Văn Chiêu vô luận như thế nào không chịu, Mèo Con liền bảo tiểu nha hoàn đem một cái ghế đến, Văn Chiêu mới ngồi xuống trên ghế.

“Phu nhân gọi nô tỳ là Văn Chiêu được rồi, phu nhân muốn tán gẫu cái gì?” Văn Chiêu hỏi.

Mèo Con cười nói: “Nhị gia bình thường thích ăn cái gì? Thích mặc quần áo màu gì? Bình thường thích làm việc gì?”

Văn Chiêu nghe Mèo Con liên tiếp đặt vấn đề, không khỏi hé miệng hơi hơi cười, tình tế nói với Mèo Con thói quen bình thường của Nhiếp Tuyên, bắt đầu cuộc sống hàng ngày, làm việc và nghỉ ngơi, Mèo Con ở bên cạnh nghe mà lú lờ. Cha nói với nàng là người khó tính, nàng thấy Nhiếp Tuyên mới là người thật khó tính nha!

Văn Chiêu thấy nàng có chút suy nghĩ, không khỏi cười nói: “Nô tài nghĩ chỉ cần là phu nhân làm món gì, nhị gia nhất định đều thích!”

Mèo Con mặt đỏ lên, ngược lại hỏi: “Đúng rồi Văn Chiêu tỷ tỷ, tỷ nói với ta một chút, ở đây mỗi viện tự mình ăn cơm hay sao? Bình thường nguyên liệu nấu ăn để ai đi mua?”

“Gia quy của Nhiếp gia là tiền tiêu vật hàng tháng của phu nhân là ba mươi hai, một năm có thể làm hai mươi bốn bộ quần áo, tiền tiêu vật hàng tháng của hạ nhân hầu hạ, hàng hóa ngày thường, tất cả đều là tính chung. Nếu muốn có một phòng bếp riêng, nhiều hơn hạ nhân, sẽ phải tự lấy tiền của mình”. Văn Chiêu rõ ràng nói: “Nhị gia cũng không ăn tại phòng bếp lớn, đều là ở trong viện nấu ăn, về phần nguyên liệu thức ăn mỗi ngày, trước kia đều là Tôn mục quản, thực đơn là mỗi tháng Bạch Cập viết”

Mèo Con hỏi: “Hôm nay có tôm tươi không?”

Văn Chiêu hé miệng cười nói: “Có. Phu nhân vẫn là trước nghỉ tạm một hồi, sau đó lại đến phòng bếp đi, từ đây đến bữa tối còn nhiều thời gian mà!”

Mèo Con lắc lắc đầu nói: “Một hồi sẽ dùng cơm trưa, chờ dùng xong thì nghỉ ngơi. Văn Chiêu tỷ tỷ, tỷ có gì vội à!”

Văn Chiêu cười nói: “Trước kia vì không có phu nhân ở đây, cho nên mọi việc trong viện đều là Tôn mục và nô tỳ quản lý, nếu phu nhân không ngại, không bằng nô tỳ nói một số chuyện với phu nhân, cũng thuận tiện cho việc phu nhân quản lý”

Mèo Con thân nhiên cười, cũng không nói tiếp nhận, cũng chưa nói không tiếp: “Ta vừa mới tới nơi này, Văn Chiêu tỷ tỷ trước nói một chút chuyện trong viện được không?”

“Đạ!”, Văn Chiêu cười gật đầu. Thông qua Văn Chiêu kể và quan sát hạ nhân mấy ngày nay, Mèo Con liền biết Nhiếp Tuyên quản rất nghiêm, vô luận là nội viện hay là ngoại viện, đều để ý thỏa đáng, làm việc đều có trình tự. Đừng nói nàng không để ý nhà cửa, cho dù có giỏi quản lý nàng cũng sẽ không tùy tiện nhúng tay, chỉ tiếp nhận sổ sách cùng chìa khóa mà Văn Chiêu đưa, nói cho nàng từ nay về sau mọi việc đều để nàng làm chủ.

Đùa cái gì chứ, trước kia Cổ gia bắt quá là một hộ nông gia nho nhỏ, nàng cùng đại tẩu muốn nhúng tay vào còn luống cuống tay chân. Tuy nói không phải nàng quản toàn bộ đại viện Nhiếp gia, nhưng mà chỉ là một cái viện nho nhỏ, người ra kẻ vào, xử lý hạ nhân, cũng không phải nàng một người sinh ra ở nông thôn, có thể quản được. Lại nói nàng là con dâu mới vào cửa, mọi việc đều nên giả bộ kém một chút. Nhà không quản tốt, làm chuyện đáng chê cười, còn bị người ta nhạo báng.

Cùng Văn Chiêu nói một hồi, liền tới giờ cơm trưa, Mèo Con liền đi đến viện của Nhan thị hầu hạ nàng dùng cơm, vừa lúc ra cửa lại gặp đại tẩu Tạ thị và cháu dâu Tô thị.

Mèo Con cười nói: “Đại tẩu”

“Nhị đệ muội, sao khéo thế vừa lúc gặp”, Tạ thị cười nói: “Mấy ngày nay có quen không?”

Mèo Con mỉm cười gật gật đầu, Tô thị tiến lên cấp nàng thỉnh an: “Nhị thẩm”

Tạ thị dắt tay Mèo Con đi vào thỉnh an Nhan thị, Nhan thị vừa mới niệm kinh xong, thấy con dâu và cháu dâu không khỏi cười vui vẻ. Hôm nay cùng Nhan thị dùng cơm không chỉ có Vân Nương, còn có con gái của Tạ thị là Tùng Nương, hai người thấy ba người, vội đứng dậy thỉnh an ba người. Sau đám người Tạ thị buông xuống bát đĩa, Nhan thị nói với ba người: “Các con đều đi xuống đi, ta cùng bọn chúng từ từ trò chuyện, các con ở đây chúng nó lại ngại ngùng”

Ba người cười trả lời, sau khi ra khỏi viện, Tạ thị nói với Mèo Con: “Đệ muội, nếu rảnh nhất định phải đến viện của ta nha!”

Mèo Con cười gật đầu đáp ứng, hai người hàn huyên vài câu, Tô thị giúp đỡ Tạ thị lên xe ngựa, Mèo Con cũng được Văn Chiêu giúp lên xe về viện của mình.

Trên xe Văn Chiêu nói: “Phu nhân, một hồi tú phòng sẽ phái ma ma đến lấy số đo của người. Sắp sang mùa hè, các phòng đều đã chuẩn bị quần áo

xong, nhưng mà vì phụ nhân vào cửa trễ, nên chưa kịp chuẩn bị. Một hồi ma ma sẽ mang vải lụa đến cho người chọn lựa, theo thường lệ ngài có thể may sáu bộ quần áo, tú phòng đẩy nhanh tốc độ một chút, hẳn là đến trước tháng tư sẽ làm xong quần áo cho người”

Mèo Con mỉm cười gật đầu: “Được!”. Sau khi ăn xong cơm trưa, quả nhiên ma ma của tú phòng đến lấy số đo của nàng, lại đem theo không ít vải để cho nàng chọn lựa.

“Tuy nói thời gian nhanh một chút, nhưng các người phải may cẩn thận đằng hoàng, bằng không phụ nhân sẽ không tha cho các người”. Văn Chiêu nửa thật nửa giả nói

“Văn Chiêu cô nương, chúng ta nhất định cố gắng làm tốt. Sở trường của nhị phụ nhân là gấm Tô Châu, tú công của chúng ta có chút thô thiển, sợ là vô luận như thế nào đều không vào được mắt nhị phụ nhân” ma ma kia cười nói.

Văn Chiêu thân nhiên cười nói: “Các người cứ dụng tâm, nhị phụ nhân tự nhiên sẽ vừa lòng”. Mèo Con mỉm cười không nói, ý bảo Văn Chiêu thương bọn họ, mọi người được thưởng, cao hứng phấn chấn rồi đi.

Mèo Con nhớ tới Nhiếp Tuyên, liền hỏi: “Quần áo của nhị gia cũng may mới sao?”

Văn Chiêu chần chờ nói: “Quần áo của nhị gia cũng không phải do tú phòng làm, quần áo của nhị gia đều có người đặc biệt may”

Mèo Con nghe xong âm thầm bĩu môi, nam nhân này quá khó tính rồi, đạt cảnh giới cao rồi nha! Văn Chiêu thấy nàng lộ vẻ dị sắc, nghĩ nàng không vui, vội nói: “Nhị gia luôn luôn ở bên ngoài, tú phòng trong phủ làm quần áo cũng không kịp đưa đến trong tay của ngài ấy, cho nên nhị gia tự chuẩn bị người may riêng cho mình”

Mèo Con mỉm cười nói: “Vậy à. Đúng rồi, Văn Chiêu tỷ tỷ, tỷ mang ta đến phòng bếp đi. Cách bữa tối còn không lâu, ta còn phải làm tôm nướng a!”

Văn Chiêu vội cười nói: “Dạ, nô tỳ dẫn người đi”

Nói là phòng bếp nhỏ, nhưng so với phòng bếp của Cố gia còn lớn hơn, mọi người trong phòng bếp thấy Mèo Con, vội vàng muốn dập đầu thỉnh an, Mèo Con mỉm cười bảo các nàng đứng dậy. Tôn mụ mỉm cười nói: “Phụ nhân, tôm đã chuẩn bị xong, hiện tại người sẽ làm sao?”

Mèo Con nhìn xung quanh phòng bếp một chút, phát hiện nơi này phi thường sạch sẽ, thực phẩm sống, thực phẩm chín toàn bộ để riêng ra, hơn nữa tất cả thực phẩm sống cũng đều đã xử lý tốt, chỉ chờ nấu chín mà thôi. Nàng chú ý tới tôm tươi để trên bàn, âm thầm cảm khái, cái này so với trước kia khi nấu cơm ở nhà, đúng là hai dải ngộ khác nhau a!

Tôm nướng tưởng làm rất đơn giản, nhưng không phải dễ dàng. Nhiếp Tuyên trong ánh mắt tràn ngập chờ mong của Mèo Con, gấp một cái, bỏ vào miệng: “Rất ngon” hẳn khích lệ khen.

Mèo Con nghe nói, không khỏi có chút đắc ý ngồi ngay ngắn, Nhiếp Tuyên mỉm cười ôm nàng, ở bên tai nàng cười nhẹ nói: “Cho dù nàng làm đến ngọt như đường, ta cũng cảm thấy ngon!”

Mèo Con nhìn không được nũng nịu kháng nghị nói: “Người ta nấu ăn nào có kém như vậy a!”. Miệng nàng kháng nghị, nhưng tay thuần thục lột một đám tôm cho hắn, sau đó đặt ở trong bát của Nhiếp Tuyên. Lúc cùng nàng ở chung một chỗ, Nhiếp Tuyên thường xuyên sẽ làm ra một ít hành động vô cùng thân thiết, cho nên khi hai người ở chung với nhau, Mèo Con sẽ bảo mọi người lui ra.

Nhiếp Tuyên nhìn hành động của nàng, trong lòng ấm áp, đem nàng ôm vào trong ngực, hẳn quả nhiên không nhìn lầm, nàng là một người vợ tốt, nhẹ giọng hỏi: “Hôm nay đã làm gì?”

“À, thỉnh an mẹ, cùng Văn Chiêu nói chuyện phiếm, may quần áo, ngủ trưa, sau đó làm tôm nướng” Mèo Con nhất nhất nói.

“Chán không?” Nhiếp Tuyên sờ sờ tóc nàng nói: “Chờ thêm vài ngày nữa ta rảnh rồi, sẽ mang nàng ra ngoài dạo chơi”

“Không sao, không có nhàm chán” Mèo Con nói, ở trong ngực hắn tìm một cái vị trí thoải mái dựa vào.

“A, hôm nay vội một chút, ngày mai rảnh, buổi chiều nàng đến thư phòng của ta có tranh có sách, nàng có thể giết thời gian”. Hắn thấy ánh mắt Mèo Con tỏa sáng, không khỏi cười nói: “Hôm nay bận quá, vốn hôm nay sẽ dẫn nàng đi!”

Khóe miệng Mèo Con giật giật, Nhiếp Tuyên thấy bộ dạng nàng muốn nói lại thôi hỏi: “Làm sao vậy?”

“Trí Viễn, chàng như thế nào biết thiếp... ừm...” Mèo Con ấp a ập ứng hỏi.

“Biết sở thích của nàng?” Nhiếp Tuyên ách nhiên thất tiểu nói: “Nàng biết hỏi Văn Chiêu, sở thích của ta, ta chẳng lẽ không biết hỏi Xuân Nha, Thu Thực sao?”

Mèo Con bưng bình đại ngộ, hèn gì nàng nghĩ hắn làm sao mà giỏi thế nha! Biết sở thích của mình rõ ràng rành mạch thế kia.

Chương 56: Đoan Ngọ 1

“Vân rất thanh tú”. Mèo Con thờ dài buông bút trong tay, lưu luyện không rời nhìn trang giấy trước mặt, mình luyện chữ nhiều năm như vậy, cũng chỉ có thể viết chữ giống Thư Thánh được tám phần. Nàng quả nhiên không phải một người có thiên phú, cả kiếp trước lẫn kiếp này luyện nhiều năm như vậy, cũng mới đến được trình độ này thôi.

Nhiếp Tuyên mỉm cười cầm bảng chữ mẫu và chữ nàng viết, cẩn thận nhìn nhìn nói: “À, rất đẹp, có đến tám phần giống nhau”. Hắn có chút sợ hãi nhìn nàng, lúc hắn bằng tuổi nàng, còn không có bản lĩnh thế này !

Mèo Con hơi hơi cười khỏ, bản thân mình đã luyện viết bút lông hơn bốn mươi năm, mới có thể luyện đến trình độ này, tư chất này thật đúng là tệ a! Nàng không tự chủ được nhớ tới ông nội ở kiếp trước. Ông thường xuyên phạt nàng buộc nàng luyện chữ, thêu thùa, nếu nàng giận dỗi không chịu luyện, liền kéo nàng lại đánh vào mông nàng, vô luận nàng làm nũng, khóc nháo như thế nào cũng không được.

Ông nội là họa gia nổi tiếng của họa viện, cả đời chỉ si mê kỹ thuật vẽ tranh. Nghe nói lúc nàng chọn đồ vật đoán tương lai, đã bắt được một cây bút lông, làm cho ông nội hưng phấn không thôi, từ nhỏ liền bồi dưỡng mình phải biết về tranh viết chữ, thế phải dạy ra một nữ họa gia. Chỉ tiếc nàng học vẽ tranh viết chữ nhiều như vậy, tuy nói cuối cùng vẫn là thí đậu vào viện Mỹ thuật, nhưng chung quy không giống ý nguyện của ông nội.

Thứ nghệ thuật này, đầu phải chỉ cần chăm chỉ là được, còn cần thiên phú, không có thiên phú, chung quy vẫn không được. Cả đời chỉ có thể là họa sư, mà không thể làm họa gia. Nhưng nàng vẫn thật cảm kích ông nội từ nhỏ bức bách, chỉ bằng thành tích toán học vô cùng thâm kia của nàng, nếu không thi vào các bộ môn nghệ thuật thế này, thật đúng là rớt đại học như chơi nha!

Nhiếp Tuyên cười nói: “Nếu nàng không thích luyện chữ nữa, ta còn có một bức ‘Khê sơn lữ hành đồ’, nàng muốn vẽ không?”

Mèo Con vừa nghe, nhãn tình sáng lên: “Nhìn xem cũng được, vẽ cũng được, chỉ là suân pháp (bút pháp dùng để vẽ hoa văn của vỏ cây và núi đá), thiếp không biết”. Nàng vẫn biết tự lượng sức mình, bảo nàng bắt chước bút pháp của họa gia người ta, viết chữ thì nàng còn làm được. Nếu bức tranh đơn giản, như tranh hoa điều có lẽ nàng còn vẽ được vài nét, nhưng mà tranh sơn thủy, nàng không thể làm được.

Nhiếp Tuyên nói: “Suân pháp có thể luyện, ta dạy cho nàng”

Mèo Con lắc đầu nói: “Thiếp không thích tranh sơn thủy, vẫn là thích bút pháp của tranh hoa điều hơn”

Nhiếp Tuyên nói: “À, từ nhỏ nàng đã ở trong khuê phòng, chưa thấy qua cảnh sơn thủy, vẽ tranh sơn thủy quả nhiên không được”. Nói xong hắn sẽ bảo Trùng Tâm đem “Khê sơn lữ hành đồ” đến. “Khoái tuyệt thời tinh thiếp” cùng “Khê sơn lữ hành đồ”, là bảo vật quý giá nhất của hắn, luôn luôn giấu kỹ không cho người khác biết, hắn cũng dặn Mèo Con không được để người ngoài biết.

“Nhị gia, lão thái gia bảo ngài qua đó”. Thanh âm Văn Chiêu ở bên ngoài vọng vào, Nhiếp Tuyên nghe xong có chút tiếc hận nói: “Hay là lần sau lại xem vậy!”

Mèo Con cười nói: “Ngày sau còn nhiều! Không vội”

Xem Phim hoạt hình anime online

Nhiếp Tuyên mỉm cười gật đầu nói: “Đúng vậy, thời gian còn rất dài!”. Mèo Con cũng không bảo Trùng Tâm tiến vào hầu hạ, sau khi giúp đỡ Nhiếp Tuyên thay đổi quần áo, tiễn hắn tới cửa, cười khẽ nói với hắn: “Sớm trở về”

Nhiếp Tuyên cười gật đầu, thừa dịp hạ nhân không chú ý, vụng trộm hôn nàng một chút, Mèo Con yêu kiều liếc hắn một cái, Nhiếp Tuyên thấy thế cúi đầu cười, nắm tay nàng nói: “Nếu nhàm chán liền cùng tam nha đầu, tứ nha đầu đi dạo, hoặc cùng đại tẩu đánh bài, đừng ở mãi trong viện không ra ngoài”. Tam nha đầu là Tùng Nương, tứ nha đầu là Vân Nương.

Mèo Con mỉm cười gật đầu, sau nhìn thấy Nhiếp Tuyên rời khỏi, mới cùng Văn Chiêu quay trở về nội viện. Văn Chiêu cười hỏi: “Phu nhân, còn muốn tiếp tục luyện chữ không?”

Mèo Con lắc đầu nói: “Không muốn nữa, tỷ giúp ta đem kim chi đến đây, ta thêu kinh Phật”

Văn Chiêu khuyên một câu: “Lúc trước nhị gia có nói, thêu thùa không tốt cho mắt, bảo ngài ít thêu một chút”

Mèo Con mỉm cười nói: “Ta thêu xong kinh Phật này sẽ không thêu nữa”. Nàng đến đây Nhiếp gia mới biết được Nhan thị tin Phật, nghe nói là tháng mười hai là mừng thọ của Nhan thị, liền muốn thêu một quyển kinh Phật làm thọ lễ cho bà. Hiện tại từ từ thêu, nói không chừng trước tháng mười sẽ xong, như vậy nàng cũng có thể thoải mái một chút.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái nàng đến Nhiếp gia cũng hơn một tháng. Làm con dâu nhà giàu không có gian nan như nàng tưởng tượng.

Nhiếp Tuyên đối với nàng phi thường tốt, nàng nghĩ cho dù là có yêu nhau rồi kết hôn như ở hiện đại, cũng không nhất định hòa thuận như bọn họ hiện tại. Bất quá cũng chỉ là giai đoạn đầu của hai người mà thôi, vẫn còn chưa nói được điều gì.

Nhan thị là một mẹ chồng dễ hầu hạ, mỗi ngày trừ bỏ buổi sáng đi thỉnh an, một ngày ba bữa hầu hạ bà ra, cũng không cần nàng làm việc gì khác, càng sẽ không cố ý làm nàng khó xử. Nhiếp gia thân thích tuy nhiều, nhưng trừ bỏ ngày lễ ngày tết, phát sinh chuyện lớn ra, bình thường nàng nhìn thấy họ cũng không có cơ hội tiếp xúc nhiều, đại bộ phận vẫn là cùng Tạ thị, Tô thị, Tùng Nương, Vân Nương nói chuyện phiếm, nếu không thì cũng ở trong phòng đọc sách vẽ tranh, may vá thêu thùa, ngày qua ngày cũng nhàn nhã.

Lúc chủ tớ hai người đang nói chuyện, nha hoàn ngoài cửa tiến vào nói: “Nhị phu nhân, tam cô nương, tứ cô nương đến đây”

Mèo Con nghe xong đứng lên nói: “Mau mời họ vào”. Mèo Con ý bảo Vân Chiêu đem kinh Phật thu hồi, tùy tay lấy một cái hà bao đặt ở trong tay.

“Nhị thẩm thẩm đang thêu sao?”. Vân Chiêu vén màn lên, đón hai người tiến vào, Vân Nương thấy nàng đang thêu hoa, không khỏi mở miệng nói: “Nhị thẩm thêu thùa thật khéo, khó trách lão phu nhân bảo chúng con theo người học hồi!”

Mèo Con cười nói: “Ta bắt quá cũng chỉ học sớm hơn hai người mấy năm, làm sao có thể làm thầy của hai người?”. Nói xong đứng dậy bảo hai người ngồi xuống, bọn nha hoàn dâng trà và điểm tâm.

Tùng Nương ngồi ở một bên nhìn hà bao trong tay Mèo Con, một bức mai vàng thêu trên vải, đóa mai kia có nụ cũng có hoa đã nở, cùng với giương cung thu nguyệt kia, làm cho chúng cao quý hẳn lên, không khỏi làm cho nhãn tình người ta sáng lên. Nàng nhìn không được cầm hà bao kia tình tứ ngắm “A, thật tinh xảo ! Cái này chắc phải mất rất nhiều sức nha!”

Mèo Con thấy Tùng Nương cầm cái hà bao kia, mặt không tự chủ được đỏ lên, thân thủ muốn lấy lại. Lại bị Vân Nương một tay cầm lấy, để ở trong tay chắc chắc nói: “Hà bao đẹp thế này, chắc chắn là nhị thẩm làm để tặng cho nhị thúc nhân dịp Đoan Ngọ rồi!”

Hai người thấy bộ dạng xấu hổ của Mèo Con, nhìn không được che miệng cười ha ha nói: “Khó trách trước đó vài ngày lão phu nhân có nói, bà rất cực không cần báo người ta chuẩn bị hà bao cho Nhị thúc vào dịp Đoan Ngọ rồi, nguyên lai đã sớm biết nhị thẩm sẽ làm cho nhị thúc nha!”

“Hà bao này tốn nhiều tâm sức như vậy, nghĩ đến nhị thẩm tới nhà của chúng ta rồi, chắc là liền chuẩn bị thêu cho nhị thúc!”. Nói xong hai người liền cười thành một đoàn. Mèo Con trên bối phận là nhị thẩm của các nàng, nhưng mà so về tuổi tác chỉ lớn hơn có hai, ba tuổi, Tô thị cũng lớn hơn nàng có mười tuổi, hơn nữa Mèo Con bình thường lại không có làm ra vẻ là trưởng bối, ba người chỉ ở chung hơn một tháng liền quen thuộc, đùa giỡn cũng không cần xem cái gì mà trưởng bối, hậu bối.

Mèo Con nghe xong thân thủ dăm dăm các nàng: “Nha đầu xấu xa còn dám nói vậy, xem ta hôm nay làm thế nào giáo huấn hai người!”

Ba người hi hi ha ha cười đùa một đoàn, nửa ngày sau Tùng Nương mới phụ giúp Mèo Con hỏi: “Nhị thẩm, con nghe đại tẩu nói, từ lúc ba tuổi người đã bắt đầu học thêu có phải không?”

Mèo Con gật gù đầu nói: “Đúng vậy!”

Hai người sợ hãi than nói: “Thật sớm a! Chúng con đều phải tám, chín tuổi mới bắt đầu học nha!”

“Phải không? Chắc là do tập tục địa phương bất đồng?”. Mèo Con âm thầm suy nghĩ nói, giống như mấy đứa trẻ trong Lão Hề thôn cũng sớm học rồi. Nhưng mà kiếp trước, nàng cũng là học thêu thùa từ rất sớm. Nhà mẹ ruột của bà ngoại ở Trần Hồ, mới trước đây nàng còn cùng bà ngoại đi chơi ở Trần Hồ. Gấm Tô Châu ở Trần Hồ là đệ nhất đặc sản, cơ hồ mỗi nhà đều là sống vào nghề thêu, tay nghề của bà ngoại phi thường xuất sắc, cái ngày là do bà khi còn năm tuổi đã học thêu.

Năm đó bởi vì nàng còn nhỏ nên không biết, bị bà ngoại dùng tiểu hà bao xinh đẹp dụ dỗ, một ngụm đáp ứng với bà ngoại là học thêu. Chờ đến lúc học, mới biết được muốn thêu đẹp như vậy phải tốn biết bao công sức a! Bà ngoại nàng năm tuổi đã học thêu, tới năm ba mươi tuổi, mới được một cái danh hiệu trung cấp thủ công mỹ nghệ sư, có thể thấy được thêu thùa có bao nhiêu là khó.

Lúc ấy, nàng bắt quá còn thật sự cố gắng học mấy tháng, mà bắt đầu là phải phơi tơ. Sau khi lên sơ trung, lấy có bài vở nặng nề liền bỏ cuộc. Mãi cho đến khi thi đậu vào viện Mỹ thuật, sau khi học quốc họa, đối với thêu thùa lại nổi lên hứng trí, mới bắt đầu một lần nữa học lại. Nhưng chân chính nói đến nghiên cứu, vẫn là tới cổ đại, do áp lực của cuộc sống. Có thể thấy được áp lực mới là người thầy tốt nhất !

Suy nghĩ một chút, tươi cười của nàng hơi hơi ngưng trệ, hôm nay nàng như thế nào lại nhớ đến quá khứ a? Xem ra bản thân mình thật sự già rồi! Nàng có chút cảm khái nghĩ, chỉ có người lớn tuổi, mới có thể luôn nhớ đến quá khứ a! Nàng vuốt vuốt tóc mai hỏi: “Đúng rồi, hai người đến tìm ta có việc gì?”

Tùng Nương nói: “Sắp tới Đoan Ngọ, vừa lúc đại tỷ cũng về nhà, con cùng tứ muội thương lượng một chút, muốn nhân cơ hội này, mọi người đặt một bàn tiệc rượu vui vẻ một tí, nhị thẩm người cũng đi đi!”

Xem Phim hoạt hình anime online

Mèo Con vừa nghe liền mỉm cười nói: “Được, nhưng mà ta không biết ngâm thi chỉ phú”. Nàng biết mấy tiểu thư khuê các này mà tụ cùng một chỗ, đều chỉ ngâm thi chỉ phú, nàng cũng không có cái bản lĩnh kia.

Vân Nương mỉm cười nói: “Chúng con đều biết, nhị thẩm nếu không ngâm thi chỉ phú, thì viết chữ cho chúng con xem”

Mèo Con nghe xong che miệng cười nói: “Được, chỉ cần hai người không chê chữ của ta”

Vân Nương cười khúc khích: “Chữ của nhị thẩm, chúng con luyện hơn mười năm so ra vẫn còn kém, nào dám ghét bỏ”

Tùng Nương nói: “Nếu nhị thẩm đáp ứng rồi, chúng con trở về tính toán cần bao nhiêu bạc, mọi người góp vào”

Mèo Con mỉm cười nói: “Lần này để ta lo đi! Cơ hội khó có được, lại đều là tiểu bối của ta, như thế nào lại bảo các người bỏ tiền ra”

Hai người hai mặt nhìn nhau liếc mắt một cái, vẫn là Tùng Nương cười hì hì nói: “Nếu nhị thẩm nói như vậy, chúng con đều không khách khí”

Mèo Con cùng ba người nói đùa một hồi, liền đứng dậy cùng đi đến viện của Nhan thị, hầu hạ Nhan thị ăn bữa tối. Nhan thị thấy ba người vui vẻ, liền cười hỏi: “Hôm nay tại sao lại cùng đến đây?”

“Bà nội”. Tùng Nương dựa vào trong ngực, ôm cổ bà nói việc tiết Đoan Ngọ mở tiệc chiêu đãi mọi người ăn cơm.

Nhan thị nghe xong, hưng trí nói: “Được, được, việc này tốt, nếu không đủ bạc thì có thể đến chỗ ta lấy nha!”

Mèo Con cười nói: “Điều bọn tiểu bối chúng con chơi đùa, làm sao mà lại đến chỗ mẹ lấy bạc?”

“Đúng vậy! Lão phu nhân, nơi này có nhị thẩm, làm sao lại bảo ngài bỏ bạc ra a!” Vân Nương che miệng cười nói.

Nhan thị cười với các nàng, nói: “Ha ha, đúng đúng, có nhị thẩm người ở đây, lần này là bữa tiệc đầu tiên sau khi nàng nhập môn, các người cần phải nhiều giúp đỡ nàng!”

“Bà nội, ngài yên tâm đi! Chúng con nhất định sẽ giúp đỡ nhị thẩm làm thật tốt”. Tùng Nương cười tùm tùm đáp ứng.

Lúc này Tô thị giúp đỡ Tạ thị vào, nghe xong lời của Tùng Nương, nàng cười nói: “Ta nghĩ hôm nay các người như thế nào không tới tìm ta, nguyên lai là tìm được thần tài khác rồi a!”

Mèo Con che miệng cười nói: “Nếu là người muốn, cũng có thể làm quay về thần tài, vừa lúc giúp ta tiết kiệm bạc”

Tô thị nói: “Khó mà làm được! Chẳng lẽ tìm được một cơ hội để cho nhị thẩm bỏ tiền ra, con lại không biết điều mà cướp lấy!”

Lời của hai người đem Nhan thị cùng Tạ thị cười vui vẻ, Mèo Con vừa cùng Tô thị đấu võ mồm, vừa thăm than, làm vợ nhà giàu quả nhiên khó khăn a!

“Tiệc rượu Đoan Ngọ?” Nhiep Tuyên gật đầu nói: “Ừm, bảo Văn Chiêu giúp nàng một tay đi, phương diện này nàng ta có kinh nghiệm, tiền nếu không đủ, bảo Văn Chiêu hỏi Trùng Tâm”. Nói xong mục cho Mèo Con một chén canh nói: “Nàng ăn nhiều một chút”.

Mèo Con tiếp nhận bát nói: “Dọn tiệc rượu tốn bao nhiêu tiền? Chắc là đủ đi? Đúng rồi, chừng nào thì chàng để Ngọc Bản và Văn Chiêu thành thân?”. Lúc trước nàng vẫn nghĩ Văn Chiêu là nha đầu thông phòng của Nhiep Tuyên, sau mới biết được nguyên lai Văn Chiêu đã sớm có hôn ước với Ngọc Bản, hai người vì Nhiep Tuyên vẫn chưa thành thân, cho nên kiên trì muốn đợi Nhiep Tuyên thành thân xong, hai người mới thành thân.

Nhiep Tuyên nói: “Chờ trở về Tô Châu đi, Ngọc Bản lần này bị ta bắt ở lại Tô Châu, không có đến Ký Châu”

“Quay về Tô Châu?” Mèo Con sùng sốt, nhất thời cảm thấy được canh trong miệng không có mùi vị gì cả, mặt mũi buồn thỉa: “Chàng muốn đi Tô Châu? Khi nào thì đi?” Trong lòng ít nhiều có chút mất mát, mới tân hôn hẳn đã muốn đi rồi sao?

“Không phải ta, mà là chúng ta”. Nhiep Tuyên sửa lại lời nàng nói: “Ta vẫn quên nói với nàng, chờ sau khi bái tổ xong, chúng ta sẽ quay về Tô Châu”

“Quay về Tô Châu? Thật vậy chăng?”. Ánh mắt Mèo Con trong nháy mắt sáng lên, gắt gao bắt lấy ống tay áo hắn.

Nhiep Tuyên thấy Mèo Con lôi kéo tay hắn, gật đầu nói: “Ừ, chúng ta phải về Tô Châu, ta ở Tô Châu còn có rất nhiều chuyện phải làm”. Nếu không phải vì bái tổ, hẳn cũng sẽ không ở Ký Châu lâu như vậy.

Mèo Con hưng phấn một hồi, nhớ tới Nhan thị cùng Nhiep đại nhân tuổi tác đã lớn, nàng chần chờ một chút, do dự nói: “Nhưng mà cha, mẹ làm sao bây giờ? Tuổi của họ đã lớn như vậy...”

Nhiep Tuyên trên mặt lộ ra ý cười nhu hòa, phản thủ cầm tay nàng nói: “Cho nên hàng năm tết đến, chúng ta đều phải trở về đây ở lại ba tháng, từ Ký Châu đến Tô Châu cũng thuận tiện, chỉ là truyền tin tức thì phải nửa tháng mới có thể đến nơi, gửi đồ này nọ thì cũng phải ít nhất ba tháng”

Mèo Con nghĩ nghĩ, hưng phấn gật gật đầu: “Dạ, như vậy không còn gì tốt hơn nữa!”. Nghĩ đến có thể quay về Tô Châu, nàng liền vui vẻ, tuy nói ở Nhiep gia nàng không tệ, nhưng nàng càng muốn quay về Tô Châu, dù sao nơi đó mới là nhà của mình a! Nhớ đến sắp có thể gặp cha mẹ, nàng nhịn không được hơi hơi nở nụ cười, tuy rằng mới hơn một tháng không thấy họ, nhưng mà nàng có cảm giác đã thật lâu, thật lâu...

Chương 57: Đoan Ngo 2

“Nếu nói đến chuẩn bị yến tiệc, Nhiếp gia có một gánh hát chuyên môn phụ trách mở tiệc chiêu đãi khách”. Văn Chiêu đối Mèo Con tỉnh té giải thích nói: “Hàng năm trừ bỏ vài lần Nhiếp phủ mời khách ra, ngày thường đều dùng khi các chủ tử có việc mời khách, đều phải lấy tiền của mình mà thuê”

Mèo Con lật sổ sách trong tay hỏi: “Như vậy lần này chuẩn bị tiệc cần bao nhiêu bạc? Tiền của ta có đủ không?”. Nàng đang tính bản thân có bao nhiêu bạc, nhưng mà tính đi tính lại, kết quả lại không giống nhau. Rất đã thương ! “Văn Chiêu, tỷ đến tính lại đi”

Văn Chiêu tiếp nhận sổ sách, một bên đánh bàn tính, vừa nói: “Nô tỷ vừa mới suy nghĩ một chút, hiện tại là lúc tốt nhất để ăn rau quả, nhất là rau cải, hiện tại còn tươi non a! Lúc đến Đoan Ngo, nô tỷ sẽ bảo trong thôn trang đem đến tôm cá, rau quả lại đây, lại bảo phòng bếp chuẩn bị sáu mươi đĩa trái cây, chuẩn bị ngũ bình rượu Kim Hoa loại tốt, phần thưởng cho hạ nhân, phòng chừng cũng chỉ cần trên dưới hai mươi lượng bạc!”

Mèo Con nghe xong cười nói: “Cũng được, một tháng tiền tiêu vặt của ta đủ rồi”. Không hổ là nha hoàn nhà giàu, hai mươi lượng bạc, nhà bình thường người ta cũng có thể sống mấy năm, ở trong miệng của nàng lại không đáng nhắc đến.

Văn Chiêu hé miệng cười nói: “Sáu mươi đĩa trái cây, nhiều lắm cũng năm lượng bạc. Năm bình rượu Kim Hoa, hơn nữa mua nguyên liệu nấu ăn cần dùng, tính thoáng một chút cũng chỉ trên dưới mười lượng bạc. Còn lại năm lượng, dùng để thưởng cho hạ nhân, phụ nhân người nghĩ như thế được không?”

Mèo Con nghe xong gật đầu cười nói: “Được. Đúng rồi, Văn Chiêu tỷ tỷ, tỷ có biết này đại cô nương có thân phận gì không? Là con ruột của đại phu nhân sao?”

“Đại cô nương là trưởng nữ của đại phu nhân, so với đại thiếu gia nhỏ hơn năm tuổi, đang làm thiếu phu nhân của Tần gia, một thế gia khác ở Ký Châu. Đại cô nương thuở nhỏ được đại phu nhân, đại lão gia nuôi dưỡng, cho nên Đoan Ngo hàng năm Đại phu nhân đều mời đại cô nương về nhà”

Mèo Con nghe xong hỏi: “Như vậy nhị cô nương thì sao? Cũng là con gái của đại phu nhân?”

Văn Chiêu lắc đầu nói: “Nhị cô nương là con gái của tam phu nhân, cùng tứ cô nương là bào tỷ muội, nhưng nhị cô nương là con vợ cả, tứ cô nương là thứ xuất. Nghe nói lần này nhị cô nương cũng về nhà ăn Đoan Ngo !”

“Tam phu nhân?” Mèo Con cực kỳ khó hiểu hỏi: “Tam gia so với nhị gia tuổi còn nhỏ hơn, như thế nào lại có con gái lớn như vậy ?”

“Tam gia so với nhị gia lớn tuổi hơn, nhưng mà nhị gia là con vợ cả, tam gia là thứ xuất, ở Nhiếp gia tiểu thư con vợ cả hay thiếp thất đều đối đãi như nhau, nhưng mà đối với thiếu gia, thì con vợ cả và thứ xuất thì có sự khác biệt” Văn Chiêu giải thích nói.

Mèo Con giật mình, Nhiếp gia này tính toán thật kỹ lưỡng nha, con gái thì không cần phân biệt gì cả, có thể gả đi để kết thân, cho một cái danh phận thì có là gì, nhiều lắm cho thêm của hồi môn là được. Nhưng mà con trai liền khác, mắt nàng xoay tròn, hỏi Văn Chiêu: “Ta thấy bên người Nhiếp lão gia hay thiếu gia, tựa hồ không có bao nhiêu thiếp?”. Nàng vẫn nghĩ Nhiếp gia như thế này thì chắc nam nhân đều có thể thiếp thành đàn, nhưng mà nàng kinh ngạc phát hiện, trừ bỏ cha Nhiếp Tuyên có một tiểu thiếp ra, đại ca của Nhiếp Tuyên, cả cháu của hắn đều không có tiểu thiếp, bên người nhiều nhất cũng chỉ có mấy nha hoàn thông phòng mà thôi, cũng không thấy có bao nhiêu con cái dòng thứ xuất.

Văn Chiêu chần chờ một chút, thấp giọng nói: “Nhiếp gia gia quy rất nghiêm, không cho con cháu quá mức sa vào nữ sắc, cho nên Nhiếp lão gia hay thiếu gia nếu không phải không có con trai, sẽ không được nạp thiếp”

Mèo Con rất muốn hỏi, vậy tại sao cha chồng của mình lại nạp thiếp a? Nhưng thấy thần sắc Văn Chiêu, cũng không muốn làm nàng khó xử, dù sao nàng là hạ nhân của Nhiếp gia, cũng không thể nhân ngôn nhân ngữ với chủ nhân.

“Nhị phu nhân, nô tỷ thấy bên cạnh Thanh Phong đình có mấy cây lựu ra hoa, đình lại có cây có nước. Hiện tại thời tiết ôn hòa, ngồi ở trong đình ngắm hoa lựu, nhìn nước trong, chắc các cô nương sẽ thích”. Văn Chiêu đột nhiên nói, nàng thật sự sợ Mèo Con tiếp tục hỏi.

“Ừ, cũng được”. Mèo Con nghe xong gật đầu đồng ý, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi nói: “Hiện tại vừa lúc là bách hoa nở rộ, cây lựu, son chi, hoa nhài cũng đều nở hoa đúng không? Phòng bếp biết làm hoa yến không? Nếu không bảo bọn họ làm hoa yến, nếu lấy hoa tươi làm nguyên liệu, không phải sẽ càng tao nhã hơn sao?”. Nàng nhớ tới quyển sách trước kia mình đọc, có chỉ cách làm món ăn từ hoa.

Văn Chiêu nghe xong, chần chờ một chút, do dự nói: “Phu nhân, mấy loại hoa này chúng ta không thể dùng, nếu không thì bảo phòng bếp làm vài món điểm tâm hoa đi? Vừa lịch sự lại không sợ người ta nói năng này nọ”

“Vì cái gì không thể dùng hoa này?”, Mèo Con nghi hoặc hỏi.

“Nếu hoa yến này nhị gia đãi, mọi người ăn vào cũng sẽ không nói gì, chỉ biết nói nhị gia là con người tao nhã. Nếu là phu nhân, không chừng có người sẽ...” Văn Chiêu hàm hàm hồ hồ nói.

Mèo Con cũng không hoàn toàn hiểu ý tứ của Văn Chiếu, nhưng mà cũng mơ hồ đoán được bảy, tám phần, nàng thở dài một hơi, nhà giàu quả nhiên kiêng kỵ nhiều! May mắn là trà hoa nhài, hay mặt hoa đều không có lấy ra đãi khách. Xem ra lúc trước nói phải cần thận vẫn là chính xác! May mắn duy nhất của nàng chính là dù sao mình cũng không cần ở trong Nhiếp gia quá lâu. Trước kia xem tạp chí phụ nữ có nói thái độ tốt nhất đối với nhà chồng chính là thường xuyên lui tới, bảo trì khoảng cách.

Văn Chiếu thấy Mèo Con có chút thất vọng, liền nói: “Nếu chỉ làm vài món điểm tâm thật ra không sao cả, lúc trước khi cây tử đằng nở hoa, nô tỳ có để lại một ít đóa hoa, bảo phòng bếp là tử đằng cao đi. À, hiện tại vừa lúc cây sơn chi nở hoa, hay dùng hoa sơn chi pha trà đi”

Mèo Con nghe xong gật đầu nói: “Được!”. Nàng lôi kéo Văn Chiếu cảm kích nói: “Văn Chiếu, cảm ơn tỳ”

Văn Chiếu khua tay hành lễ nói: “Đây là việc nô tỳ nên làm”

Hai người thương nghị hơn nửa ngày, đem yến hội chuẩn bị xong, mới cảm thấy yên tâm. Dù sao đây là lần đầu tiên Mèo Con ở Nhiếp gia bãi yến, nếu làm xấu, chính là bị người chê cười! Đợi lúc Nhiếp Tuyên trở về phòng, Mèo Con đã mệt đến không dậy nổi.

“Mệt sao?” Nhiếp Tuyên cười bảo nha hoàn cởi áo khoác.

“Không sao!”. Mèo Con đứng dậy bảo nha hoàn lui ra, giúp hắn thay đổi quần áo, lại lấy nước cho hắn rửa tay. Ngủ được trên người hắn có mùi rượu, không khỏi hỏi: “Chàng uống rượu?”

“Lấy vào nàng sao?”. Thấy bộ dạng Mèo Con hơi hơi nhú mồm, tâm tư đùa giỡn nổi lên, hướng đến mũi nhỏ của nàng thổi một hơi.

“Ừ, nồng quá!”, Mèo Con bịt mũi, lui lại mấy bước, xấu hổ trừng mắt nhìn hắn một cái, xoay người phân phó nha hoàn nấu canh giải rượu cho hắn uống. Lại bị Nhiếp Tuyên từ phía sau ôm lấy, nhẹ nhàng cổ của nàng, cười nhẹ nói: “Mèo Con, nàng thật thơm, nàng đem mùi hương của nàng lây đến người ta đi, được không?”

“Thiếp đi nấu canh giải rượu cho chàng”. Chuông cảnh báo trong lòng Mèo Con rung lên mãnh liệt, phản thủ đẩy hắn ra.

“Ta không có say!”, Nhiếp Tuyên bỗng nhiên ôm lấy nàng, đem nàng đặt lên trên giường, trán kề trán nói.

Mèo Con bị hành động của hắn, dọa đến nỗi tim đập thình thịch, chính chân tay luống cuống, nghe xong lời hắn nói, hoài nghi nhìn ánh mắt hắn thanh minh, không giống bộ dạng uống say: “A, chàng buông ra, thiếp đi lấy canh cho chàng”

Nhiếp Tuyên ôm lấy nàng, hàm hồ nói: “Ta không có say, không uống canh giải rượu, nàng để ta ôm một chút đi!”

Mèo Con thấy bộ dạng hắn mới mẻ, trong lòng mềm nhũn, thân thủ ôm thắt lưng của hắn. Cảm thấy thân thể Nhiếp Tuyên cứng đờ, nhưng lập tức thả lỏng xuống. Chỉ chốc lát Nhiếp Tuyên đều đều hít thở, Mèo Con trong lòng không tiếng động thở dài một hơi, lặng yên đứng dậy giúp đỡ hắn cởi giày, đắp chăn, ở trong một gian phòng khác ăn cơm chiều, sau khi rửa mặt, mới trở về phòng.

Ngày hôm sau lúc Nhiếp Tuyên tỉnh lại, có chút xấu hổ, thấy vẻ mặt Mèo Con dường như không có việc gì lấy nước rửa mặt cho hắn, hắn nhìn không được cảm tay nàng nói: “Để tự ta lấy là được rồi!”

“Hả?” Mèo Con ngửa đầu hoài nghi nhìn hắn, hắn biết làm sao? Nàng chưa từng thấy hắn động tay động chân làm mấy việc này cả

Nhiếp Tuyên ách nhiên thất tiểu nói: “Ta ra ngoài nhiều năm, nếu việc này còn không biết làm, chẳng phải Trùng Tâm sẽ bận đến chết sao?”

Mèo Con nghe xong cũng không khách khí, liền tự chải đầu, thay quần áo, một hồi nàng còn phải đi thỉnh an Nhan thị a, đương nhiên là đi càng sớm càng tốt. Hai người rửa mặt chải đầu ăn mặc xong, sau khi ăn điểm tâm, Nhiếp Tuyên đã muốn khôi phục vẻ tiêu sái hằng ngày, giúp đỡ thê tử ra cửa phòng, hai người đi thỉnh an Nhan thị.

Từ sau khi ở chỗ Nhan thị trở về phòng, Mèo Con cũng không thêu thùa, cũng không cùng Văn Chiếu thương lượng chuyện tiệc Đoan Ngọ, nhưng mà chống má trầm ngâm, thỉnh thoảng cầm bút viết mấy chữ, Văn Chiếu không khỏi kỳ quái.

Qua nửa ngày, Mèo Con mới nói với Văn Chiếu: “Tỳ đem cái này cho Trùng Tâm đi, nói với y, gia thường ở bên ngoài uống rượu, bảo hắn chiếu theo trong tờ giấy này, chú ý thân thể gia một chút”

Văn Chiếu tiếp nhận kia trang giấy chỉ chít chữ của Mèo Con, gật đầu nói: “Dạ, nô tỳ sẽ bảo người đem cho Trùng Tâm ngay”

Trên mặt Văn Chiếu không có biểu tình gì, nhưng mặt Mèo Con đỏ lên, đột nhiên nói: “Quên đi, ta thấy Bạch Cập cũng là biết y thuật, không cần ta viết”. Nói xong muốn đem tờ giấy kia thu lại.

Văn Chiếu vội đem giấy nhét vào trong tay áo cười nói: “Bạch Cập là một đại nam nhân, làm sao so với được với phu nhân cẩn thận, cái này nô tỳ đem đi đưa ngay, nhất định phải bảo Trùng Tâm chú ý một chút”

Mèo Con đỏ mặt nhìn Văn Chiếu vội vàng chạy đi, trong lòng lại nhớ tới ngày hôm qua Nhiếp Tuyên luống cuống, rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì? Nàng trong lòng không khỏi thầm than, chung quy không có trụ cột tình cảm của vợ chồng, nếu là cha gặp phải chuyện như vậy, mẹ đã sớm hỏi han rồi?

Lúc Mèo Con ở trong phòng miên man suy nghĩ, Tùng Nương lặng lẽ vén rèm đi đến cười nói: “Nhị thẩm, người đang làm gì?”

Mèo Con bị nằng hù đến nhảy dựng, lôi kéo nằng ngồi xuống nói: “Không làm gì cả, làm sao vậy?”

Tùng Nương bĩu môi nói: “Không có gì, mẹ đang nghe ni cô giảng kinh, con lại không có thấy thú vị, đến đây tìm người, chúng ta đi tìm Vân Nương nói chuyện như thế nào?”

Mèo Con nói: “Được!”. Hai người dắt tay lập tức đi đến sương phòng của Vân Nương, mới vừa đến cửa, liền loáng thoáng nghe được tiếng khóc của Vân Nương: “Các người cẩn thận tìm xem, nhất định là rơi xuống dưới!”

Hai người nhìn nhau, không khỏi có chút chần chờ, vừa định rời khỏi, trùng hợp tiểu nha hoàn trong phòng Vân Nương là Tiểu Phù đi ra, liền hô một tiếng: “Nhị phu nhân, tam cô nương, hôm nay sao lại rảnh rỗi mà đến đây?”

Mèo Con cười nói: “Chúng ta tìm tứ cô nương nói chuyện”

Lúc này Vân Nương vén rèm đón các nàng đi vào nói: “Nhị thẩm, tam tỷ, mau bên trong ngồi”

Mèo Con thấy trên mặt nằng mơ hồ có nước mắt, không khỏi tiến lên cười hỏi: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Vân Nương miễn cưỡng cười nói: “Không có việc gì”. Nói xong liền thanh dẫn nha hoàn bên cạnh dâng trà.

Tùng Nương chú ý tới trên bàn trang điểm của nàng, rải rác một đồng xiêm áo vật phẩm trang sức, đều là không đáng giá lắm, có một đôi hoa tai, trong đó có một chiếc hoa tai không còn viên bảo thạch màu hồng, làm cho lộ rõ một cái lỗ hồng lớn. Nàng nhìn kỹ chiếc hoa tai kia nói: “Ai! Là thác trảo từng, khó trách hồng bảo trên mặt lại bị rớt mất, thật đáng tiếc!”

Mèo Con cũng nhìn qua đấy, quay đầu lại nói với Vân Nương: “Người đang tìm viên hồng bảo bị rớt mất?”

Vân Nương gật gật đầu, nhìn không được hốc mắt phiếm hồng nói: “Nếu là trang sức khác, mất liền thôi, nhưng mà đôi hoa tai này là do nhị tỷ tặng cho con a!”

Tùng Nương nói: “Ta thấy hoa tai này có dấu ấn của Hằng Phu lâu, không bằng đưa đến cho bọn họ sửa đi? Làm mất cũng không sao, ta thấy viên hồng bảo này cũng không phải loại tốt, chỗ nào cũng có bán”

Vân Nương nghe xong, ngây người một lát nói: “Sửa cái này, ít nhất đến hai mươi, ba mươi lượng bạc, ta làm sao có nhiều tiền như vậy”. Tiền tiêu vặt của cô nương trong Nhiếp gia hàng tháng chỉ có hai lượng bạc, Vân Nương lại là thứ xuất, ngày thường đại bộ phận bạc của nàng ta đều đem cho đi nương.

Mèo Con đem một cái hoa tai khác để trên tay nhìn kỹ nói: “A, không sao, ta cũng đang muốn làm một đôi hoa tai, nghĩ muốn đặt ở Hằng Phu lâu, vừa lúc đem hoa tai của người đi luôn”

Vân Nương vừa nghe liền nói: “Con làm sao có thể sử dụng bạc của nhị thẩm a!”

Mèo Con cười đánh nhẹ nằng một chút nói: “Ta là nhị thẩm, cũng không phải người ngoài, cần gì phải khách khí chứ”

Vân Nương nghe xong, do dự một chút, liền chần chờ gật đầu đáp ứng rồi.

Mèo Con thấy thái độ Vân Nương sợ hãi, không khỏi có chút kỳ quái, Vân Nương không phải là loại người chỉ vì làm hồng trang sức mà khóc a! Nàng cảm thấy nghi hoặc, cùng Tùng Nương, Vân Nương nói cười, Vân Nương còn lấy ra hà bao đang may, cùng Mèo Con thương lượng.

Trong phòng, Nhiếp Tuyên tiếp nhận giấy Vân Chiêu đưa đến, cẩn thận nhìn, Mèo Con trên giấy viết trước khi uống rượu nên ăn cái gì, lúc uống rượu ăn cái gì, ăn cái gì sẽ giải rượu, nghĩ lại từ khi thành thân đến nay, thê tử đối với mọi phương diện ăn, mặc, ở, đi lại của mình đều cẩn thận chiếu cố, không khỏi âm ập trong lòng.

Hắn nói với Vân Chiêu: “Ngọc Bản từ Tô Châu gửi đến vài vóc và châu báu, người chọn một ít đem tặng cho mẹ, còn lại bảo tú phòng may cho phu nhân mấy bộ quần áo, bảo người của Hằng Phu lâu đến đây làm cho phu nhân mấy bộ trang sức, nhân dịp Đoan Ngọ liền mặc”

“Dạ!”. Vân Chiêu vui vẻ trả lời, từ sau khi gia cùng phu nhân thành thân, gia càng lúc càng cười nhiều, lại thấy tiểu phu nhân săn sóc chiếu cố gia như thế, làm hạ nhân như bọn họ trong lòng cũng vui vẻ.

Sau khi Nhiếp Tuyên cùng Trừng Tâm xử lý xong công việc, trở về phòng cùng Mèo Con ăn cơm chiều, im lặng không nói chuyện. Ngày lại ngày trôi qua, cũng không cần thiết phải tỉ mỉ nói rõ, đảo mắt đã đến mùa xuân năm. Tạ thị sớm đã phái người đón đại cô nương về, tuy nói là ở Ký Châu, nhưng mà hai nhà cách nhau đến hai ngày đường. Mà nhị cô nương cùng chồng ở kinh thành cũng trở về nhà thăm cha mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Đoan Ngo 3

Ông... ông*...” ve sầu hữu khí vô lực ở trên cây kêu, mấy ngày nay tựa hồ đặc biệt nóng, lúc này gần chính Ngọ, mặt trời chói chang giống như một trái cầu lửa tỏa sức nóng khiến cho ngay cả gió thổi cũng oi bức.

“Nghe nói Chung di nương đã qua đời là biểu muội bà con xa của Nhiếp đại nhân, thuở nhỏ vì gia đạo sa sút...” Xuân Nha đang quạt cho Mèo Con, Thu Thực ở bên cạnh kể cho Mèo Con chuyện tình cảm của Nhiếp đại nhân lúc còn trẻ. Thật là giống như trong tiểu thuyết vậy, Nhan thị là hôn thê chỉ định của Nhiếp đại nhân, Chung thị là người yêu thanh mai trúc mã của Nhiếp đại nhân. Hơn nữa từ sau khi Chung thị sinh hạ Nhiếp Hành, vì khó sinh mà qua đời, khiến cho Nhiếp đại nhân càng thêm hoài niệm bà, Nhiếp đại nhân đối với Nhiếp Hành sủng ái thậm chí còn hơn cả hai con trai trưởng.

Mèo Con miễn cưỡng tựa vào ghế nệm nhân nghe chuyện bát quái của Nhiếp gia, hướng Xuân Nha xua tay nói: “Thôi đi, đừng quạt nữa, làm muội cũng mệt, muội đem mảnh cuộn lên, hai mặt thông gió liền mát mẽ”

Xuân Nha chần chờ nói: “Nhưng mà, phu nhân, ngài mặc...”

Xem Phim hoạt hình anime online

Mèo Con chỉ mặc một kiện quần áo sam, cái yếm bên trong đều có thể xem nhất thanh nhị sở, nếu đem mảnh cuộn lên, bị người nào hoàn thấy, không nói bị hủy danh tiết, cũng sẽ bị người ta nói năng không tuân thủ quy củ.

Mèo Con nghe xong lời Xuân Nha, không khỏi có chút ừ ừ: “Nếu ở nông thôn thì tốt rồi, so với nơi này mát mẽ hơn. Đừng quạt nữa, ta ngồi một chút liền hết nóng”. Nàng quay đầu lại hỏi Thu Thực: “Làm sao muội biết việc này? Văn Chiêu nói với muội?”

Thu Thực lắc đầu nói: “Văn Chiêu tỷ tỷ làm sao có thể nói cho muội biết?”

Xuân Nha nói: “Hạ nhân trong viện của nhị gia miệng còn không mở, bọn muội ở đây nửa tháng cũng không biết được việc gì, vẫn là sau đó đi ra bên ngoài cùng hạ nhân Nhiếp gia tán gẫu, mới mơ hồ biết một chút chuyện cũ của Nhiếp gia”

Mèo Con chống má trầm ngâm thâm nghĩ, trừ phi Nhan thị cũng có người yêu khác, bằng không y theo lối suy nghĩ của nữ nhân cổ đại bà nhất định đối với Chung thị cùng Nhiếp Hành hận thấu xương. Mà tính khí của Nhiếp Tuyên, đối mặt với việc Nhiếp Hành cướp đi sủng ái của cha, phỏng chừng cũng không có nhiều tình huynh đệ đi? A... xem ra bản thân mình cũng phải tránh tiếp xúc với nhà của Nhiếp Hành này mới được, dù sao nàng cũng sinh hoạt trong phạm vi của Nhan thị cùng Nhiếp Tuyên quản lý, mà không phải Nhiếp đại nhân.

Xuân Nha chần chờ một chút, thấp giọng nói: “Phu nhân, muội còn nghe nói, tam phu nhân từng muốn đem cháu gái gả cho nhị gia, nhưng bị nhị gia từ chối”

Mèo Con nghe xong “A” một tiếng: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Chính là trước lúc thành thân”, Xuân Nha nói.

“Ừm...” Mèo Con lên tiếng, nói với hai người: “Các muội làm tốt lắm, về sau mỗi tháng ta sẽ cho các muội thêm một quan tiền, ngày thường không có việc gì, liền mua ít hạt dưa, quả vật đến trò chuyện với vài đại nha hoàn Nhiếp gia”

“Đại!”, hai người vội đứng dậy đáp ứng, Mèo Con thấy đáng về Xuân Nha, Thu Thực lo lắng, không khỏi ngại người. Nghi thân thì như thế nào? Trước khi nàng lấy Nhiếp Tuyên không phải cũng đã cùng Chu Quý nghị thân qua. Một người phụ nữ nếu cả ngày lo lắng chồng mình bên ngoài gặp ai, vất óc tìm mưu kế nghĩ làm sao giám thị hắn, không chế hắn, không cho hắn nạp thiếp, như vậy ngày qua ngày còn có ý nghĩa gì? Khiến cho hai vợ chồng mất đi tín nhiệm, hôn nhân như vậy cũng đi đến bước (Quá chính xác!)

“À, đúng rồi, xem ra thời tiết càng ngày càng nóng, ta cho các muội làm bình phong làm xong chưa?”

“Tháng trước đã bắt đầu làm, hiện tại đã muốn gần xong”, Xuân Nha nói.

“Ừm!” Mèo Con hàm hàm hồ hồ lên tiếng, cả người đều dựa vào trên tháp, nhắm mắt dưỡng thần, Xuân Nha cùng Thu Thực trở về thật tốt, ở trước mặt Văn Chiêu, nàng luôn phải diễn trò, một lát đều lơ lửng không được, mà ở trước mặt Xuân Nha, Thu Thực, nàng ít nhất không cần phải diễn.

Hôm sau là Đoan Ngọ, Mèo Con sớm đã thức dậy, vội vàng rửa mặt, hoá trang, Nhiếp Tuyên hai tay ôm đầu nhàn nhã nằm ở trên giường, thấy bộ dạng Mèo Con vội đến vội đi, không khỏi ách nhiên thất tiếu: “Thật vội, khó trách nàng sớm đã thức dậy”

Mèo Con trên mặt thoa hương chi mặt cao không thể nói chuyện, chỉ có thể trở mình xem thường liếc hắn một cái, Nhiếp Tuyên bị bộ dạng của nàng chọc đến cười ha ha, mãi cho đến khi nhìn thấy hai mắt Mèo Con trợn lên, tay đã muốn vươn đến trên người hắn, hắn mới vội thân thủ cầm hai tiểu móng vuốt kia, buồn cười nói: “Ta không cười, không cười”

Văn Chiêu ở một bên nói: “Nhị gia, ngài đừng chọc phu nhân, một hồi còn có rất nhiều chuyện a!”

Nhiếp Tuyên đứng dậy nói: “Được, được, ta không đùa nàng nữa!”. Hắn cúi đầu ở bên tai của nàng nói: “Lời ta nói ngày hôm qua nàng nhớ kỹ không?”. Thấy Mèo Con gật gật đầu, mới đứng dậy rời đi.

Không có Nhiếp Tuyên ở một bên quấy rối, mọi người tay chân nhất thời nhanh rất nhiều, chỉ qua nửa canh giờ, trên mặt Mèo Con đã tẩy rửa xong, đổi xong quần áo, ngồi ở trước bàn trang điểm để cho Văn Chiêu trang điểm cho mình.

Nhiếp Tuyên ở bên ngoài phòng dùng đồ ăn sáng, phân phó hạ nhân chuẩn bị xe ngựa, đang muốn trở về phòng bảo Mèo Con mau một chút, đã thấy cửa phòng mở ra, một thân áo váy màu bích nhẹ nhàng, áo váy phát phơ, thanh thoát, Nhiếp Tuyên không khỏi ngây ngốc nhìn.

“Đẹp không?”, Mèo Con đi đến trước mặt hắn ngửa đầu hỏi.

Mèo Con mặc quần áo xuân sam, mềm nhẹ phiêu dật, quang hoa lưu chuyển, càng phù hợp với vẻ đẹp của Mèo Con. Nhiếp Tuyên không tự chủ được thân thủ ôm nàng, trong lúc đó, chỉ cảm thấy hơi thở khó khăn, cố sức nói: “Đẹp!”

Mọi người thấy Nhiếp Tuyên khó có được bộ dạng luống cuống, đều cúi đầu, thân thể hơi hơi rung động, Nhiếp Tuyên cũng không xấu hổ, giúp đỡ Mèo Con lên xe ngựa, cũng không chờ Văn Chiêu buông mình, tự mình đem mình buông xuống

“Ai nha, cẩn thận son của thiếp!”, Văn Chiêu cùng Xuân Nha nghe thấy trong xe ngựa truyền đến thanh âm hờn dỗi của phu nhân, không khỏi hai mặt nhìn nhau, nhin một hồi, rốt cục nhìn không được chạy ra xa, một tay che miệng, một tay ôm bụng, cười đến lệ tràn ra.

Bị Nhiếp Tuyên hành hạ như vậy, Mèo Con lại ngượng ngùng bảo Văn Chiêu tiến vào chỉnh sửa lại cho mình, chỉ có thể tự mình lấy son ra sửa lại.

“Để cho ta giúp nàng, được không?”, Nhiếp Tuyên ôm thắt lưng của nàng, thân thủ lấy cho nàng mặt son.

“Chàng không gây thêm phiền thì tốt rồi!” Mèo Con xấu hổ đẩy hắn ra, tự mình chỉnh lại son, thoa lên môi.

“Thật xin lỗi!”. Nhiếp Tuyên không có nhiều thành ý giải thích, Mèo Con tức giận thân thủ nhéo thịt bên hông của hắn: “Đều là tại chàng! Nếu thỉnh an muộn làm sao bây giờ?”

Nhiếp Tuyên vội ôm nàng an ủi nói: “Không có việc gì, thời gian còn sớm!”

Mèo Con nhìn hắn liếc mắt một cái: “Về sau đừng ở lúc đi thỉnh an làm việc này”. Tuy là quở trách, nhưng giọng điệu yêu kiều, tựa như làm nũng bình thường.

Nhiếp Tuyên cười hôn nhẹ vành tai của nàng nói: “Được!”

“Là nhị đệ sao?” Thanh âm sang sảng vang lên, Mèo Con rõ ràng chú ý tới sắc mặt Nhiếp Tuyên lạnh nhạt một chút, nhưng lập tức trên mặt hiện lên tươi cười công thức hoá: “Là tam ca sao?”. Nói xong hắn đứng dậy vén rèm nhảy xuống xe ngựa.

Mèo Con cách màn xe nhìn, một nam tử trung niên đang đứng ngoài xe ngựa, mặt trắng, quần áo màu lam càng thêm phụ trợ cho hắn, cùng với trong trí tưởng tượng của Mèo Con hoàn toàn khác nhau. Sau khi Nhiếp Tuyên xuống xe ngựa, Nhiếp Hành thân thiết vỗ bờ vai của hắn, cùng hắn ôn chuyện.

Mèo Con tiếp tục ngồi không ở trên xe ngựa, sau khi vào trong viện Nhan thị, Mèo Con được Văn Chiêu giúp đỡ, xuống xe ngựa. Trong phòng của Nhan thị, oanh thanh chuyện cười, quần áo cẩm tú, châu ngọc chói mắt, nha hoàn ở cửa thấy Mèo Con đến đây, vội kéo mình giúp nàng cười nói: “Lão phu nhân, nhị phu nhân đã đến”

Mèo Con hôm nay mặc quần áo thanh lịch quần áo bích màu, nhưng tất cả đồ trang sức đều là ngọc bích được khám hồng bảo, cứ như vậy, thanh lịch không giảm, nhưng quý khí lập tức tăng thêm tám phần, được khám hồng bảo, lại tăng nàng hai phần không khí vui mừng. Nàng vừa vào cửa, tất cả nhất thời im lặng một chút, Mèo Con chân thành đi đến Nhan thị trước mặt, quỳ gối trên cẩm diêm, trước tiên thỉnh an Nhan thị.

Nhan thị thấy Mèo Con mặc như thế, miệng cười đều không thể khép lại, bảo Ngôn mụ nâng Mèo Con dậy nói: “Trang phục này thật xinh đẹp, ta đã nói rồi, tuổi còn trẻ, cả ngày ăn mặc chính chắn, giống như một tiểu lão thái bà làm gì? Tuổi còn trẻ, xinh đẹp như vậy, phải ăn mặc như thế này!”

Mèo Con đỏ mặt, cúi đầu mỉm cười không nói, cảm thụ được mọi người phóng ánh mắt đến trên người mình hoặc là thèm muốn, hoặc là trêu tức.

Tùng Nương tiến lên kéo ống tay áo nàng nói: “Thấm thấm, đây là vải xuân sam đúng không? Là Vân Hương tí? Là nhị thúc tặng cho người đi?”. Vân Hương tí này là cống phẩm thượng phẩm, Nhiếp gia năm nay chỉ phải ba cuộn, tất cả đều là Nhiếp Tuyên đưa đến, hai cuộn cho Nhan thị, một cho Mèo Con.

Mèo Con xấu hổ gật gật đầu. “Lão phu nhân, vị này chính là người vợ mới cưới của nhị đệ?”. Một tiếng cười khê nói, Mèo Con ngẩng đầu nhìn lại, một thiếu phụ chừng trên dưới bốn mươi đang nhìn nàng, nàng ta chính là thê tử của Nhiếp Hành, Văn thị.

Nhan thị cười nói với Mèo Con: “Lúc con cùng Trọng ca thành thân, có cùng tam tẩu con gặp qua một lần, còn nhớ không?”

Mèo Con vội phúc thân hành lễ Văn thị, Văn thị cười hoàn lễ: “Chắc chắn, thực không uống công lão phu nhân tự mình chọn lựa, nhìn khuôn mặt này, quả nhiên là chọe người yêu thương a!”. Nói xong liền muốn lôi kéo tay Mèo Con tình tứ nhìn.

Mèo Con trong lòng ngậm bực, tay hơi hơi vừa chuyển, bất động thanh sắc thoát khỏi tay Văn thị: “Tam tẩu quá khen”. Nói xong liền đứng ở bên cạnh

Nhan thị, Nhan thị cười tủm tỉm nói: “Em dâu con da mặt mỏng, cũng đừng làm con bé sợ”

Văn thị cười hạ thấp người nói: “Con đã quên là em dâu mới vào cửa, trước đây còn chưa gặp qua chuyện này”

Mèo Con nghe xong lời Văn thị, cúi đầu không nói, nàng vốn muốn nhìn thử vị tam phu nhân này thủ đoạn như thế nào, hiện giờ xem ra không có gì cao siêu lắm, quả thật không thể so với thủ đoạn của Tạ thị và Tô thị, bản thân mình thật sự là đánh giá cao nàng. Nhưng mà loại tiểu nhân này cũng có chỗ khó đối phó, bởi vì trình độ không biết xấu hổ của bọn họ, vượt qua tưởng tượng của người bình thường.

Nhan thị chỉ vào hai thiếu phụ mặc hoa phục nói: “Đây là đại nha đầu, đây là nhị nha đầu, hai người bọn họ con còn chưa thấy qua”

Mèo Con giương mắt nhìn hai thiếu phụ tuổi tác tương đương, ước chừng đều trên dưới hai mươi, hai mươi ba tuổi, đại cô nương mặt như trăng tròn, da thịt phong phi, vẻ mặt cười hiền lành, thấy Mèo Con bước lên phía trước cấp nàng hành lễ: “Nhị thẩm”

Mèo Con cười cùng nàng chào, lại bảo Văn Chiêu đem hà bao tặng cho nàng, đại cô nương phúc thân cảm tạ, mới bảo nha hoàn đem hà bao thu hồi.

Nhị cô nương kia khuôn mặt ngũ đoan, dáng điệu uyển chuyển, dung mạo tú lệ, cười nói: “Ánh mắt nhị thúc thật tốt, nhị thẩm thật sự là một tiểu mỹ nhân”. Nàng cùng Văn thị có vài phần giống nhau, nhưng so với Văn thị càng nhiều phần sắc bén.

Mèo Con nhận lễ của nàng, bảo Thu Thực tặng một cái hà bao cho nàng, nhị cô nương sắc mặt cứng đờ, mới cười bảo nha hoàn nhận hà bao.

Đại cô nương lời kéo tay Nhan thị nói: “Bà nội, con vừa thấy nhị thẩm liền cảm thấy thật thân thiết, một hồi nhất định phải cùng nhị thẩm hảo hảo thân cận!”

Nhan thị ở một bên nhìn xem ánh mắt đều cười mỉa thành một đường: “Được, được, đều là hảo hảo tử, ta thấy các con ở chung hòa thuận, ta liền vui vẻ”

Lúc này Tạ thị đứng dậy cười nói: “Mẹ con thấy hiện tại sắc trời vừa đúng lúc, không bằng đi đến hoa viên thưởng hoa, thư giãn gân cốt một chút đi”

Mọi người nghe xong, liền tục gật đầu. Nhan thị được Tạ thị cùng Mèo Con nâng đỡ, chậm rãi bước vào hoa viên, trong hoa viên cắm y cùng hoa tươi tôn nhau lên, trang phục của Mèo Con trong một đám tố y rực rỡ càng có vẻ phá lệ đặc biệt, hồng bảo đồ tươi như hoa lựu càng làm nổi bật da thịt óng ánh triệt của nàng, phong tư tuyệt đẹp.

Mèo Con nhìn ánh mắt tán dương của Nhan thị, biết bản thân đã hành động đúng. Tuy nói ở vào thế gia phải giả bộ thấp xuống một chút, nhưng mà ngày hôm nay chính là Nhan thị cố tình muốn nàng làm diễn viên chính, nếu bản thân lại cố gắng giả bộ thấp kém, sẽ bị người ta nói hẹp hòi.

Mèo Con chỉ vào đình trên mặt hồ nói: “Mẹ, không bằng chúng ta đi bên trong đình kia nghỉ chân một chút đi?”. Hồ kia là Nhiếp gia bỏ tiền ra xây, còn cố tình dẫn nước từ bên ngoài vào, trên mặt hồ là một đình bát giác rộng, ba mặt bị nước bao quanh, một mặt trồng mấy cây lựu, giống như một đình trúc tao nhã thoáng mát.

Nhan thị thấy thế vui sướng nói: “Nơi này tốt, sạch sẽ sáng khoái, con thật biết chọn địa phương a!”. Nói xong liền tiến vào đình, nha hoàn hầu hạ bên cạnh vội dâng trà lên. Mèo Con cùng Tô thị hai người đem chén bày trên bàn. Nhan thị một mình một bàn, đại cô nương, nhị cô nương ngồi ở bàn phía đông, Tạ thị, Văn thị cùng Vân Nương, Tùng Nương ngồi ở bàn phía tây, Mèo Con, Tô thị đứng ở bên người Nhan thị cùng Tạ thị hầu hạ.

Mèo Con đề ly trà xuống cùng Nhan thị nói: “Uống trà xanh không tốt lắm, con bảo người ta làm trà hoa nhài”. Lại bảo nha hoàn cầm quạt tròn ở một bên chậm rãi quạt cho Nhan thị. Bọn nha hoàn lục tục đem điểm tâm vào.

Văn thị hé miệng cười nói: “Lão phu nhân, người con dâu này của ngài thật là biết hiếu lòng người a! Khó trách ngài đem làm bảo bối”

Nhan thị cười nói: “Em dâu của con có nhiều điểm tốt không kể hết, hiếu lòng người a, chính là một trong số đó”

Mọi người đang nhàn thoải, đại nha hoàn bên người Nhan thị là Phù Văn tiếu vào cười nói: “Lão phu nhân, nhị gia cùng tam gia, Triệt thiếu gia đến thỉnh an”

Nhan thị vừa nghe liền cười nói: “Đã lâu không thấy Triệt Nhi, mau mời bọn họ tiến vào”

Văn thị đứng dậy cười nói: “Lão phu nhân đã ba năm rồi chưa thấy Triệt Nhi a!”

Vì nữ quyến ở đây đều là họ hàng gần, cho nên đều không có lảng tránh, sau một lát, Nhiếp Tuyên, Nhiếp Hành, mang theo một thiếu niên áo lam tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Đoan Ngọ 4

Nhiếp Triệt là con trai của Nhiếp Hành với Văn thị, thuở nhỏ do cha mẹ sủng ái, lại thêm lúc vừa tới tuổi cập quán đã thi đậu lần sinh, liền trở thành hòn ngọc quý trên tay cha mẹ. Hắn cùng Nhiếp Hành có tám phần giống nhau, nhưng so với Nhiếp Hành có thêm vài phần ôn nhu lịch sự tao nhã, mặc quần áo áo lam vào, còn có vài phần phong phạm mỹ thiếu niên.

Sau khi hắn thình an lão phu nhân xong, liền thình an đám người Tạ thị, vừa nhìn thấy Mèo Con, hắn không khỏi sùng sốt, lập tức khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, cúi đầu nhẹ hô một tiếng: “Nhị thẩm”

Sau khi Mèo Con nhận lễ của hắn, liền mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm đứng ở phía sau Nhan thị, giọng điệu Nhan thị thân thiết cùng Nhiếp Hành, Nhiếp Triệt hân huyên, Mèo Con thấy bộ dạng hiếu tử hiếu tôn của Nhiếp Hành, Nhiếp Triệt, khoe miệng hơi hơi khinh lên, thật không biết là ai đang hát hí khúc, ai đang diễn trò.

Nàng ngẩng đầu vụng trộm nhìn Nhiếp Tuyên một cái, không khỏi hơi hơi sùng sốt, hắn làm sao vậy? Tuy rằng trên mặt hắn vẫn lộ vẻ tươi cười ôn hòa, nhưng Mèo Con vẫn cảm thấy cảm xúc của hắn tựa hồ có điểm không đúng, ánh mắt tựa hồ có chút âm trầm, nàng không khỏi lo lắng nhìn hắn.

Nhiếp Tuyên cảm nhận được ánh mắt lo lắng của Mèo Con, không khỏi ngẩng đầu mỉm cười trấn an nàng, Mèo Con có chút lo lắng nhất thời thả xuống, cười nhọt nhọt với hắn, quay đầu lại liền thấy được ánh mắt trên tức của Tô thị, mặt nàng đỏ lên, lặng lẽ xoay đầu qua.

Nhiếp Hành, Nhiếp Triệt sau khi chào xong, liền cùng Nhiếp Tuyên ly khai, Mèo Con thấy giờ giấc không vừa kịp, liền phân phó hạ nhân mang ngọc thiện lên. Yến hội đều là Văn Chiêu bảo phòng bếp y theo công thức mà làm, trừ bỏ một món cá cháy hấp của Nhiếp Tuyên làm riêng để tặng cho Nhan thị ra, những món khác đều như nhau. Bất quá khi thức ăn được đưa lên mọi người cũng không có bình phẩm gì, mãi cho đến lúc cá hấp được đem lên, mọi người mới bắt đầu bình luận món ăn này, khen cá ngon không dứt.

Hương vị cá cháy ngon, nhưng thịt không nhiều lắm, bản thân Mèo Con cũng không biết ăn cá cháy thế nào, càng đừng nói đến việc gấp thịt cho Nhan thị, vẫn là Phù Văn ở bên cạnh giúp Nhan thị gấp thịt. Nhan thị nói với Mèo Con: “Từ sáng đến giờ con bận bịu nhiều như thế, con đến ngồi kế bên đại tẩu con đi!”

Tạ thị nghe vậy, cười đem nàng kéo đến bên người nói với nàng: “Muội ăn một chút gì đi, có việc gì để cho cháu dâu của muội làm!”

Tô thị cười nói: “Đừng vậy, nhị thẩm người ngồi xuống ăn một chút gì đi, nơi này có con là được rồi!”

Mèo Con ngồi xuống bên người Tạ thị, cười nói: “Muội không sao”. Nàng quay đầu lại nói với Nhan thị: “Me, ngoài cá cháy phu quân mang về, còn đem theo không ít thức ăn ngon, con đã bảo phòng bếp đem đi nấu”

Nhan thị hưng trí nói: “A, phải không? Vậy một hồi ta phải từ từ mà ăn mới được!”

Văn thị thấy Mèo Con không biết ăn cá cháy, hé miệng cười nói: “Nhị đệ muội chưa ăn thử cá này bao giờ đúng không? Hay là để cho nha hoàn giúp muội đi”

Mèo Con mặc dù tên là Miêu, nhưng lại không giống mèo, nàng không thích ăn cá, nàng chỉ thích uống canh cá. Lại nói, cá cháy đối với cổ nhân mà nói là trân quý, đối với hiện đại mà nói, cũng không phải thứ quý giá gì cho cam, trước kia nàng cũng ném qua vài lần. Đối mặt với châm chọc khiêu khích của Văn thị, Mèo Con cũng không có ý y tới, quay sang nói với Văn Chiêu: “Ta thấy thời gian vừa đến, đem đậu biện thang lên đi”

Nhị cô nương thấy Mèo Con không đem Văn thị để vào mắt như thế, trong lòng khó chịu, lại nghe ba chữ “Đậu biện thang”, nàng không khỏi giả bộ giật mình che miệng nói: “Đậu biện thang?!”

Nhan thị nhíu mày nói: “Nhị nha đầu, người đã làm mẹ người ta rồi, như thế nào còn xúc động như thế?”

Nhị cô nương biến sắc, chỉ có thể đứng dậy nói với Nhan thị: “Lão phu nhân, cháu gái chỉ là rất giật mình, nhị thẩm làm sao lại đem loại canh này cho lão phu nhân ăn, đậu biện thang này là loại thức ăn tầm thường mà người dân thường ăn a!”

Mèo Con mỉm cười không nói, lúc này Xuân Nha cùng Thu Thực đem một thố canh to đến trước mặt Nhan thị, Mèo Con đứng dậy mở cái nắp ra, múc cho Nhan thị một chén nói: “Lão phu nhân, đậu biện thang này của con không giống với những loại canh khác, người nếm thử một chút!”

Nhan thị cúi đầu nhìn chén canh thơm nức kia, trên mặt lại có một khối nho nhỏ màu trắng, bà dùng cái thìa lướt qua một ngụm: “Hình như là canh cá”. Bà nếm thử khối nhỏ màu trắng kia: “A, không phải là đậu, là thịt đi? Tươi ngon như vậy, là thịt bò đúng không?”

“Đúng là không thể gạt được mẹ nha!”. Mèo Con cười khanh khách nói: “Đây là một món ăn nổi tiếng của Tô Châu, gọi là đậu biện thang, chính là dùng cá đường lễ, phía trên thì để hai miếng đậu tằm hình dạng giống thịt mà nấu thành. Cá đường lễ này cùng với cá cháy được chuyển đến đây, là phu quân vì mẹ mà chuẩn bị”

Nhan thị nghe xong nói: “Thằng bé này, ngày ngày công việc nhiều như thế, còn phí nhiều tâm sức như vậy làm gì chứ?”. Nhưng trên mặt đã sớm cười thành một đóa hoa.

Mèo Con nói: “Công sự là công sự, hiếu thuận mẹ cũng là một việc tốt, phu quân làm điều này là đúng”

Văn thị ở một bên cười nói: “Nhị đệ ‘khí văn theo thương’ (bỏ học hành theo nghiệp buôn bán) quả nhiên là đúng, bằng không làm sao có nhiều bạc như vậy, vừa là cá cháy, vừa là cá đường lể. Phu quân nhà ta chỉ là một thư sinh nghèo, muốn ăn đồ ăn ngon này nọ, chỉ có thể hưởng ké từ lão phu nhân”

Nhan thị nghe lời Văn thị xong, không khỏi sắc mặt cứng đờ, Nhiếp Tuyên không tiếp tục thi khoa cử, mà lựa chọn đi Giang Nam kinh thương, là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng của bà.

Mèo Con khẽ cười nói: “Nhị tẩu nói đùa, phu quân chỉ là luôn luôn nhân văn đã hạc, thích đi du lịch khắp nơi, cho nên sau khi thi đậu tri nguyên, liền không muốn lại thi nữa. Lại nói tiếp, tam ca so với phu quân càng tiêu sái ! Càng xem công danh như rác rưởi !”. Tiếng nói nàng vừa dứt đáy mắt của Nhan thị, Tạ thị, đại cô nương cùng Tùng Nương đều hiện lên ý cười, ai mà chẳng biết Nhiếp Hành học hành cả đời, ngay cả một cái tú tài cũng thi không đậu! (Chị Mèo nhà ta, tuy tên Miêu nhưng bản chất vẫn là hổ nha! Cũng biết bênh chồng ấy chứ!)

Văn thị bị Mèo Con châm biếm như thế, trên mặt một trận xanh, một trận hồng. Mèo Con bĩu môi cười lạnh, chỉ với trình độ này, nàng cũng có thể đối phó, càng không cần phải nói tới đám người Nhan thị, lão bà này của Nhiếp Hành là Nhan thị đào ra ở đâu ? Làm sao mà không có đẳng cấp như vậy? Quả thực là một kẻ dở hơi !

Tùng Nương đứng dậy nói với Nhan thị: “Bà nội, hôm nay là Đoan Ngo, nhất định phải ăn bánh chưng. Con cùng Vân Nương theo thăm thăm học cách gói bánh chưng, đặc biệt làm riêng vài cái cho bà nội, con bảo nha hoàn bung lên, ngài nếm thử chút ?”

Nhan thị nghe xong, vui mừng nói: “Thật vậy chăng? Được, được! Mau bung lên! Ta phải nếm thử bánh chưng cháu gái ta làm”

Tùng Nương vội phân phó nha hoàn đem bánh chưng đi lên, đại cô nương nhìn thấy bánh chưng khéo léo tinh xảo, không khỏi khen ngợi cười nói: “Muội muội quả nhiên đã trưởng thành, ngay cả gói bánh chưng đều đẹp như vậy!”

Tùng Nương nói: “Đều là nhị thẩm dạy muội, muội còn không biết nguyên lai bánh chưng còn có nhiều cách gói như vậy !”

“A?”, Nhan thị hưng trí nhìn mấy cái bánh chưng nhỏ trong chén đủ hình đủ kiểu, không khỏi cười nói: “Quả nhiên có hình dạng hoa khác nhau”

Mèo Con vội nói: “Cái này cũng là Văn Chiêu dạy con, con cũng lần đầu tiên mới biết Văn Chiêu gói bánh theo hình hoa !”

Tùng Nương lấy một chiếc đẹp nhất, mở lá trúc, là bánh nếp táo đỏ: “Bà nội, gạo nếp ăn nhiều dễ bị bỏ bữa, chúng con làm riêng cho người mấy cái bánh nhỏ, để cho người có thể ăn được nhiều”

Nhan thị nghe xong lời của Tùng Nương, lời kéo hai cháu gái nói: “Đứa trẻ ngoan, bà nội thật không uống công yêu thương các con!”

Tùng Nương vẻ mặt cười sáng lạn: “Bà nội chỉ cần ăn nhiều một chút, con cùng Vân Nương liền vui về!”

Từ sau khi Mèo Con không mềm không cứng đâm Văn thị một chút, mẹ con Văn thị liền yên tĩnh rất nhiều. Sau lại có Tùng Nương, Vân Nương lấy bánh chưng hoà giải, mãi đến khi kết thúc, không khí đều là hoà thuận vui vẻ. Nhan thị thực vui vẻ, sau khi yến hội chấm dứt, còn thưởng mỗi người một quan tiền thưởng.

Sau khi yến tiệc kết thúc, Mèo Con cảm lác cả người giống như rời rạc cả ra, sau khi khó khăn hầu hạ Nhan thị trở về phòng ngủ, nàng mệt đến nỗi không còn sức lực để trở về viện của mình. Văn Chiêu thấy thế vội gọi xe ngựa đến, giúp đỡ Mèo Con lên xe nghỉ ngơi.

Văn thị được thị thiếp giúp đỡ đi tới nói: “Nhị đệ muội thân mình thực mảnh mai , bắt quá chỉ mới hầu hạ lão phu nhân như vậy, liền không chịu nổi ư? Ta thấy người hầu bên cạnh muội thật quá ít, nhị đệ thật sự là sợ ý ! Làm sao không tìm thêm hai nha hoàn thông phòng ?”

Mèo Con nhìn một chuỗi thị thiếp, thông phòng phía sau nàng mỉm cười nói: “Tam tẩu sao lại nói thế, ta làm văn bối có thể hầu hạ trường bối là phúc khí của ta, làm sao có thể nói đến chữ mệt? Bắt quá tam ca là so với phu quân biết hiểu lòng người hơn, biết tẩu ngày thường vất vả, bèn tìm nhiều người đến hầu hạ tam tẩu như vậy”

Nói xong hơi hơi phúc thân: “Tam tẩu, xin lỗi, không đi thể đi cùng được”. Nói xong liền bảo Xuân Nha, Thu Thực giúp đỡ mình lên xe ngựa. Nàng cũng không phải là quả hồng mềm, dù sao mâu thuẫn hai người vĩnh viễn cũng không có khả năng điều hòa, vì cái gì bắt nàng phải nhẫn nhịn? Nàng tức giận? Nàng còn tức Văn thị vô duyên vô cớ kiểm chuyện với nàng !

Văn thị tức giận đứng tại chỗ trừng mắt, lúc này bên người nàng một... không... Một hàng dài thị thiếp nói: “Phu nhân, hiện tại nóng thế này, nếu không chúng ta sớm trở về đi!”

Văn thị quay đầu tát nàng ta một cái: “Sợ phơi nắng có phải hay không? Sau khi trở về, quỳ trước cửa một canh giờ cho ta, hiểu không?”

Thị thiếp kia bụm mặt, hốc mắt rung rung, không dám cãi lại. Văn thị nói với nha hoàn bên cạnh: “Một lát bảo Vân Nương đến trong phòng ta”

“Dạ!”

Ở trên xe ngựa Mèo Con nói với Xuân Nha: “Nếu ta đang ngủ, muội cũng phải đánh thức ta, ta muốn tắm rửa”

Xuân Nha gật gật đầu, hầu hạ Mèo Con nhiều năm như vậy, tính tình của tiểu thư, nàng làm sao không biết rõ chứ? Mèo Con có được cam đoan của Xuân Nha, thân thể ngã xuống, liền ngủ say.

Trong phòng, Nhan thị vừa bảo Ngôn mục tháo trang sức, vừa nghe Ngôn mục thuật lại việc Mèo Con ở cửa viện cùng Văn thị đối thoại, nàng mở to mắt cười nói: “Ta quả nhiên không nhìn lầm người!”

Ngôn mục gật đầu nói: “Lão phu nhân chọn con dâu, tất cả đều hợp ý của người!”. Nàng trong lòng âm thầm bỏ thêm một câu, cũng bao gồm cả Văn thị.

Ngôn mục xõa mái tóc của Nhan thị ra, cầm lược ngà chậm rãi chải đầu cho Nhan thị, Nhan thị nhắm mắt nói: “Đúng vậy, tất cả đều vừa ý ta ! Vợ của lão nhị, ta quả nhiên không nhìn lầm nàng, nhưng mà như thế còn chưa đủ!”

Ngôn mục nói: “Nhị phu nhân tuổi còn nhỏ, có lão phu nhân ở bên cạnh dạy bảo, tin chắc không qua bao lâu, liền giống như đại phu nhân”

Nhan thị lắc đầu nói: “Hai người chúng nó không giống nhau”

Chờ lúc Mèo Con tỉnh dậy, mặt trời đã ngả về Tây, nàng mở mắt, che miệng đánh ngáp một cái, cảm thấy được cả người mệt mỏi, một chút cũng không muốn nhúc nhích. Nằm ngáy ngốc nửa ngày, nàng mới nhớ tới chuyện trước khi ngủ: “Xuân Nha?”

Xuân Nha đang ở bên ngoài ngủ gà ngủ gật, vừa nghe Mèo Con gọi, vội vàng chạy vào: “Phu nhân”

Mèo Con nói: “Sao muội không gọi ta dậy?”. Nàng giật giật thân mình, cảm thấy được trên người thực nhẹ nhàng khoan khoái, tựa hồ đã tắm rồi.

Xuân Nha cười nói: “Muội vốn muốn gọi tỷ dậy, sau đó Văn Chiêu tỷ tỷ nói không cần, nàng đem tỷ vào trong phòng tắm, khinh thủ khinh cước tắm rửa chải đầu cho tỷ, tỷ ngủ quá say, còn không tỉnh”

Mèo Con đỏ mặt hỏi, mình thực sự là heo đầu thai sao, cứ nhiên làm nhiều việc như vậy cũng không tỉnh. Nàng nhìn trời nói: “A, sắp đến cơm chiều rồi phải không?”

Xuân Nha nói: “Đúng vậy”

Mèo Con vừa định hỏi Nhiếp Tuyên có trở về không, liền nghe thấy người báo Nhiếp Tuyên trở về.

Nhiếp Tuyên nhấc lên màn trướng, liền thấy nương tử của mình đang miễn cưỡng ôm lấy một tấm chăn mỏng nửa nằm ở trên tháp, bên cạnh có chậu băng, trên băng còn có chút cây son chi, mùi hoa son chi thanh ngọt xông vào mũi. Nghe được tiếng bước chân, nàng ngẩng đầu, thu thủy lưu chuyển trong lúc đó, giống như hồ sâu trong rừng cây yên lặng: “Trí Viễn, chàng đã trở lại?”

Nghe thanh âm thê tử nhu nhu, phiền muộn trong lòng Nhiếp Tuyên đột nhiên giảm đi phân nửa, hần tiến lên yêu thương ôm lấy Mèo Con ôn nhu hỏi nói: “Hôm nay mệt muốn chết rồi phải không?”

Mèo Con lắc đầu nói: “Không sao, cảm thấy tinh thần tốt lên rất nhiều. Bên ngoài rất nóng phải không? Mau cởi áo khoác ra đi!”. Nàng muốn đứng dậy giúp hần thay áo.

Nhiếp Tuyên cầm lấy tay nhỏ bé của nàng nói: “Hôm nay nàng đã mệt mỏi, mau từ từ nghỉ ngơi, ta tự lo được rồi”

Tuy hần nói như vậy, nhưng Mèo Con vẫn như cũ đứng dậy cho lấy khăn rửa mặt cho hần, gọi: “Xuân Nha lấy cho nhị gia một ly trà lạnh”

Nhiếp Tuyên tiếp nhận ly trà, khẽ nhíu mày hỏi: “Trà nóng?”

Mèo Con giải thích nói: “Chàng mới từ bên ngoài trở về, cho chàng ăn băng, thiếp sợ thương thân. Trà lạnh này là thiếp đặc biệt làm, bên trong có ngân đan thảo, đậu xanh, hạt bách hợp, thanh lương trừ hỏa, chàng nếm thử một chút”

Nhiếp Tuyên nghe vậy nhấp một ngụm, vừa vào miệng vị ngọt hơi đắng, tuy là trà nóng, nhưng vừa vào phế phủ thì có một cỗ lương khí dâng lên, thật là thoải mái, hần không khỏi uống thêm một ngụm, nói: “Mèo Con, nàng thật hiền huệ”. Hần tùy tay đem bát trà để vào trong khay trên tay Xuân Nha, thuận tay đem Mèo Con kéo đến trong ngực.

Mèo Con thấy thần tình hần mỗi một, nhẹn không được thân thủ xoa mi tâm đang nhíu của hần, nói: “Trí Viễn, xảy ra chuyện gì sao?”

Nhiếp Tuyên vỗ nhẹ thân thể của nàng, trấn an nói: “Không có gì”

Mèo Con nói: “Chàng đừng gạt thiếp, mấy ngày nay chàng đều không vui”. Nàng cắn cắn môi dưới nói: “Thiếp thật lo lắng cho chàng...”

Nhiếp Tuyên nhìn thê tử tràn đầy thần sắc lo lắng, trong lòng hần vừa động, thân thủ ôm nàng, cúi đầu nói: “Phụ thân muốn bảo ta đem một nhà tam ca đến Giang Nam”

“Hà?”, Mèo Con ngửa đầu nghi hoặc nhìn hần: “Tam ca cũng muốn xa xứ sao?”

Nhiếp Tuyên hơi hơi cười lạnh nói: “Xa xứ? Hần bất quá chính là đồ mất sản nghiệp của ta ở Giang Nam mà thôi!”

Mèo Con vừa nghe nhất thời trầm mặc, loại chuyện huynh đệ tranh gia sản này, không phải nàng có thể nhúng tay, hần cùng Hành tam cảm tình không tốt nhưng dù sao cũng là huynh đệ cùng cha, mà nàng đối với Nhiếp Tuyên xem ra chỉ sợ chỉ là người ngoài đi. Nàng vô luận nói cái gì, truyền ra ngoài đều là châm ngôn ly gián, vẫn nên bảo trì im lặng là tốt.

Nhiếp Tuyên cũng không muốn nói mấy chuyện loạn thất bát đao gì cho thê tử nghe, hần ôn nhu hỏi: “Hôm nay mệt mỏi không? Chúng ta dùng xong bữa tối, sớm nghỉ ngơi một chút!”

Mèo Con gật đầu nói: “Được, bảo bọn nha hoàn dọn cơm vậy!”

“Ừm”, Nhiếp Tuyên dựa vào trên ghế, nhẹ tay xoa huyết thái dương.

Sau khi Mèo Con dặn Văn Chiêu đem cơm chiều bưng đi lên, đi đến phía sau hần, mát xa huyết thái dương cùng gáy cho hần, Nhiếp Tuyên thân thể dần thả lỏng xuống, tựa vào trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Đoan Ngọ 5

“Phu nhân...” Văn Nương khiếp sợ quỳ trên mặt đất, dập đầu thỉnh an Văn thị, ngẩng đầu chỉ thấy Văn thị tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, thân thể nàng run lên, một cử động nhỏ cũng không dám.

“Đứng lên đi”, Văn thị buông ly trà trong tay: “Bộ dạng này của ngươi, để cho người khác thấy, còn tưởng rằng ta đem ngươi ăn thịt ! Từ nhỏ đến lớn, ta cũng chưa từng động một ngón tay của ngươi !”

Văn Nương thật cẩn thận nói: “Phu nhân, cô nương đối đãi thật tốt, con đều ghi tạc trong lòng”

Nhị cô nương nhìn thấy đôi khuyên tai hồng bảo của nàng cười nói: “Muội muội, thật sự là cẩn thận, ta cho ngươi đôi khuyên tai này đã nhiều năm như vậy, ngươi vẫn gìn giữ tốt như vậy”

Văn Nương không tự chủ được sờ sờ khuyên tai kia, rụt rè nói: “Tỷ tỷ thứ tội, đôi khuyên tai này là nhị thẩm giúp muội đem đến Hằng Phu lâu sửa lại, lúc trước muội làm mất một viên bảo thạch”

Văn thị cùng nhị cô nương nghe xong cười nói: “Xem ra ngươi cùng Cố thị thân quen lắm?”

Văn Nương gật đầu nói: “Nhị thẩm cùng chúng con rất hòa thuận”

Văn thị cười nói: “A, không tệ”. Liền đem một cái hà bao cho nàng, nói: “Ngươi đi thăm di nương đi, vài năm không thấy, nàng ngày ngày đều nhớ ngươi a!”. Mẹ ruột của Văn Nương sớm đã mất, nàng là được người thông phòng của Nhiếp Hành nuôi nấng lớn lên, hai người tình như mẹ con.

“Cám ơn phu nhân!”, Văn Nương thật cẩn thận thu hà bao của Văn thị cho, trong tay nhẹ nhàng nắm chặt, cảm thấy trong hà bao có một khối vật cứng nhỏ, nhất thời bị dọa đến độ toàn thân đầy mồ hôi, trong lòng trừ bỏ hoảng sợ ra, càng nhiều là may mắn! Cấp Văn thị dập đầu nói lời cảm tạ lúc sau, liền đứng dậy rời đi.

“Mẹ, xem ra nha đầu kia vẫn là không dám gạt chúng ta”, nhị cô nương nói.

“Hừ! Ngươi cũng đừng xem thường nha đầu kia, tâm tư lo loạn nhiều lắm!”, Văn thị hừ lạnh nói: “Nhiếp gia nhiều nữ hài tử như vậy, trừ bỏ Tùng Nương là cháu gái ruột của lão phu nhân ra, cũng chỉ còn mỗi mình nó ở lại bên cạnh”. Nàng nhìn con gái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Ngươi nha! Nếu có một nửa tâm tư như nó thì tốt rồi”

Nhị cô nương khinh thường bĩu môi: “Dù sao lão phu nhân cũng chưa từng thích con, con cũng không muốn đi lấy lòng bà ta. Mẹ, con không thích nhị thẩm kia, bộ dáng nũng nịu kia, xem ra còn giống tiểu thư hơn con, không phải là một cô nương ở nông thôn sao? Già mồm cãi láo!”

Văn thị chỉ vào cái trán của nàng nói: “Nha đầu ngốc này! Nam nhân chỉ thích bộ dáng kia của nàng, ngươi xem nhị thúc của ngươi, bị nàng mê hoặc thành bộ dáng gì nữa? Quần áo trang sức một bộ một bộ, chạy vào trong phòng của nàng, đây mới là nữ nhân a!”, Văn thị thở dài nói: “Chỉ tiếc ta hiểu đạo lý này quá muộn, cũng dạy ngươi quá muộn!”

“Mẹ, con nghe cha nói, có phải mọi người sẽ cùng nhị thúc đi Giang Nam?”. Nhị cô nương hỏi: “Nếu như vậy vì cái gì còn phải đắc tội nhị thẩm a? Nếu nhị thẩm cùng nhị thúc nói chuyện hôm nay, khiến nhị thúc giận, chúng ta không phải cái gì cũng không có sao?”

“Hừ! Lão phu nhân khi nào thì xem chúng ta thuận mắt? Đại bá, nhị thúc của ngươi từ sau khi chuyện đó xảy ra, khi nào thì xem chúng ta thuận mắt? Vậy không phải là đang ngầm phòng ngừa chúng ta sao? Nhiều năm như vậy, chúng ta nhẫn nhịn còn không đủ sao? Cùng với việc làm cho lão phu nhân đề phòng chúng ta, còn không bằng để cho bà ta thấy chúng ta mấy năm nay chẳng tiến bộ được gì a! Chúng ta cùng đại phòng còn có tội gì mà chưa đắc phải!”

Văn thị hừ nhẹ nói: “Ta sớm đã nhìn thấu! Ta hiện tại chỉ cầu lão thái gia có thể sống thêm vài năm, giúp chúng ta tranh thủ một chút. Ngươi cho là nhị thẩm kia của ngươi là một người tầm thường? Nàng nhìn thấu a! Hôm nay cho dù ta cố tình gây khó dễ cho nàng ở trước mặt lão phu nhân, nàng cũng không thêm để ý đến ta một chút!”

“Nếu nhị thẩm trở về nói với nhị thúc thì sao?” Nhị cô nương hỏi.

“Nàng sẽ không nói với nhị thúc ngươi!”, Văn thị chắc chắn nói: “Nàng là người thông minh, chuyện này từ đầu tới đuôi, nàng khẳng định sẽ không nói một câu! Lại nói, nhị thúc ngươi cũng không phải là gốc tử, nhiều năm như vậy, cho dù sau khi sự tình lần đó phát sinh, hẳn thấy chúng ta cũng làm như không thấy, không phải sao? Hắn cũng sẽ không vì một nữ nhân liền trở mặt với chúng ta”

Nhị cô nương mắt vừa chuyển nói: “Mẹ, người nói nhị thúc ở Giang Nam có bao nhiêu sản nghiệp?”

Văn thị nói: “Hắn chương quản hải vận Nhiếp gia nhiều năm như vậy, Giang Nam nổi danh là nơi giàu có và đông đúc, ngươi nói thuộc hạ của hắn có thể có bao nhiêu sản nghiệp? Chỉ cần hắn muốn, liền đủ cho chúng ta đời này ăn uống không lo! Nếu lão thái gia có thể thuyết phục nhị thúc, bảo hắn hàng năm đem lợi tức mấy cửa hàng cho chúng ta, hơn nữa lão thái gia cho chúng ta vốn riêng, chúng ta đi Giang Nam mua chút ruộng tốt, đời này liền không lo ăn uống”. Nàng nâng tay sờ tóc con gái nói: “Nếu chúng ta thật sự có thể đến Giang Nam định cư, con chờ đến khi cha mẹ chồng con mất, liền bảo phu quân con đến đó. Người một nhà có thể cùng một chỗ, nói như thế nào đều là tốt. Lại nói, Giang Nam từ trước đất lạnh, cũng chưa từng nghe nói có nhiều nạn đói”

Nhị cô nương gật gật đầu, ôm Văn thị sau một lát, nàng ngừng đầu nghi hoặc hỏi: “Nếu như vậy, vì cái gì không bảo lão thái gia phân mấy gian cửa hàng Giang Nam cho chúng ta a? Chúng ta đều là con cháu của người, vì sao có chút lợi ích gì đều để cho đại phòng chiếm được?”

Văn thị nói: “Cha ngươi quản nổi một cửa hàng nhỏ không? Không đến một năm, toàn bộ liền bại trong tay hắn hết, còn không bằng để nhị thúc ngươi quản, hàng năm chúng ta lấy chút lợi tức a! Lại nói, sản nghiệp này là một tay Nhị thúc ngươi làm ra, ngươi đừng nhìn hắn bình thường vô thanh vô tức, tâm tư lại rất sâu! Cho dù mười người như cha ngươi, đều đâu không lại một ngón tay của hắn! Nếu thực đắc tội với hắn, tất cả mọi người đều đừng mong yên ổn a! Tương lai, chúng ta còn chỉ trông vào đại bá của ngươi và hắn a! Chỉ cần chúng ta không quá phận, nói như thế nào bọn họ vẫn xem vào tình thân, đều nể vài phần!”. Văn thị điểm cái trán con gái nói: “Ngươi a, học nhiều một chút!”

“Mẹ...”, nhị cô nương bỏ nhào vào trong lòng Văn thị.

Văn thị vuốt đầu con gái, trong lòng đau xót, nữ nhân nào mà không muốn giống như Cố thị chứ, cả ngày bình thân không màng tranh chấp khói lửa? Nhưng mà đó là số mệnh a! Mẹ ruột của nàng mất sớm, kế mẫu đối với nàng một mặt cưng chiều, chưa bao giờ dạy nàng chuyện tình trong đại thế tộc, nàng cũng là sau khi đến Nhiếp gia, bị Nhan thị cùng Tạ thị chinh dần mới hiểu được! Hiện tại nàng chỉ mong nhân lúc mình còn sống, cố gắng dạy dỗ con gái ngọc của mình, bảo bọn chúng ít đi đường vòng một chút. Nhớ tới nam nhân bất lực kia, tâm Văn thị lại cứng lên, vô luận như thế nào, nàng cũng phải chiếm được lời hứa của lão thái gia, như thế cũng đủ để một nhà bọn họ sống yên phận! Lão thái gia cũng đã sắp bảy mươi tuổi, còn có thể che chở bọn họ được bao nhiêu năm?

Lúc mẹ con hai người đang trò chuyện, nha hoàn ngoài cửa hô một tiếng: “Lão gia đã trở về”

Nhị cô nương rời khỏi lòng ngực Văn thị, hai người đứng dậy, nhị cô nương tiến lên giúp Nhiếp Hành nâng mình lên: “Cha, ngài đã trở lại”

“Ừ!”, Nhiếp Hành mở cây quạt, sau khi nhị cô nương khuất thân hành lễ cha mẹ xong, liền rời đi. Văn thị giúp đỡ Nhiếp Hành cởi áo khoác: “Thế nào? Lão thái gia nói như thế nào?”

Nhiếp Hành một đầu ngã vào trên La Hán tháp nói: “Còn có thể nói như thế nào? Lão nhị cái gì cũng chưa nói, hắn lớn, cánh cứng rắn, cha cũng quản hắn không được!”

Văn thị vừa nghe nóng nảy, liền thanh truy vấn nói: “Kia làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lão thái gia sẽ không chuẩn bị cho chàng một chút bạc?”

Nhiếp Hành nhìn Văn thị liếc mắt một cái, thấy vẻ mặt lo lắng của nàng, trong lòng phiền chán, đứng dậy nói: “Ta đến thư phòng!”

Đôi mắt Văn thị nhìn hắn, hắn cũng không quay đầu lại tiêu sái rời đi, không khỏi tức đem trên toàn bộ ly trà trên bàn ném xuống đất: “Một đám hồ ly tinh!”

Nhiếp Hành quay đầu trở về thư phòng, liền bảo người gọi Kiều Nhi đến, Kiều Nhi là nha hoàn Nhiếp Hành mới mua, trước mắt là yêu sủng của hắn!

Đang may giày cho Văn thị, nghe nói Nhiếp Hành gọi nàng ta qua, vội vàng chạy đến: “Lão gia đến rồi?”. Thấy đầu hắn đầy mồ hôi, quan tâm nói: “Ngài nóng lắm phải không? Nô tỳ bảo nha hoàn mang trà đến cho ngài, ngài rửa mặt đi, uống hai trà lạnh đi!”

Nhiếp Hành thân thủ đem nàng ta ôm vào trong ngực, nói: “Nàng bảo nha hoàn đem rượu lạnh đến đây, ta uống một chút là được rồi”. Hắn nhớ tới thân tình lạnh nhạt của nhị đệ hôm nay, trong lòng cực kỳ buồn bực, lại nhớ tới sắc mặt vừa rồi của Văn thị ở trong phòng, trong lòng lại phiền chán.

Kiều Nhi vội bảo nha hoàn dọn rượu lên, bày lên trên bàn trong thư phòng. Nhiếp Hành ngửa đầu uống mấy chén lớn.

“Gia, ngài uống chậm một chút!”. Nàng ta dựa vào trong lòng Nhiếp Hành, nũng nịu nói: “Uống rượu nhanh, dễ say”

Nhiếp Hành cười ha ha nói: “Uống rượu mới tốt! Đời này của ta, vốn chưa một lần tỉnh!” Hắn vừa rót rượu vừa cười, chỉ chốc lát liền ngửa đầu nằm ở

trên tháp ngủ.

Kiều Nhi khẽ đẩy hán hai cái: “Gia? Gia?”. Thấy hán ngủ như chết, vội thân thủ lấy hà bao ở trên người hán xuống, thân thủ đếm đếm có mười mấy lượng bạc, không khỏi vui vẻ, đem bạc để vào trong tay áo.

Lúc này Văn thị hùng hổ đi vào, vừa vào không hỏi xanh đỏ đen trắng, liền tát Kiêu Nhi một cái: “Tiện nhân, cả ngày bám lấy lão gia, ngày nào đó liền bán người đi! Cút!”

Kiều Nhi bụm mặt, không rên một tiếng lui ra ngoài. Văn thị thấy Nhiếp Hành ngủ giống như lợn chết, khẽ gắt một tiếng: “Ma quý! Cả ngày chỉ biết uống rượu!”. Sau đó gọi thị thiếp trải đệm giường, hầu hạ Nhiếp Hành lau thân, mới để lên trên giường ngủ.

Sau khi ăn xong cơm chiều, Nhiếp Tuyên rửa mặt chải đầu xong, mặc quần áo đơn, nằm ở trên giường, tùy tay cầm một quyển sách, không yên lòng lật xem, m thâm suy nghĩ lời cha nói với hán hôm nay. Tam ca đời này trừ bỏ ăn uống tiêu xài ra, cái gì đều không học được. Nếu hán thật sự đáp ứng đem tam ca đến Giang Nam, cũng liền đại biểu hán phải nuôi tam ca cả đời!

Kỳ thật cá tính tam ca, trong lòng hán rõ ràng, hán bắt quá chỉ biết ăn uống tiêu xài phung phí mà thôi, nuôi hán cả đời cũng không sao. Phiền toái chính là Văn thị cùng một phòng thê thiếp kia của hán, vị tam tẩu này cũng không phải là một kẻ ngốc, một chút cũng không giống biểu hiện bên ngoài của nàng ta. Mèo Con tuy rằng thông minh, nhưng luận tâm kế khẳng định không phải đối thủ của tam tẩu. Nếu bản thân mình đem đám người này theo, quả thực chính là tự tìm phiền toái!

Nhưng mà nghĩ đến ánh mắt đầy cầu xin của cha già, hán không khỏi do dự, hán dù sao cũng là anh ruột của mình, Nhiếp Tuyên nhắm hai mắt lại, nếu không phải một lần kia... “Trí Viễn, chàng đang xem cái gì?”, Nhiếp Tuyên nghe thấy thanh âm thê tử, không khỏi mở to mắt, cười hỏi: “Tắm xong rồi?”

Mèo Con lại đi tắm một lần nữa, trở về phòng chỉ thấy Nhiếp Tuyên cũng tắm xong rồi đang xem sách, nhìn quyển sách kia, nàng không khỏi tò mò hỏi một câu.

“Tắm xong rồi?” Nhiếp Tuyên tùy tay buông sách, thân thủ đem nàng kéo đến trong lòng, hôn nhẹ cổ của nàng: “Thật thơm”

Mèo Con sợ nhột né tránh, cười khanh khách, hướng bên trong giường trốn, tùy tay cầm quyển sách kia, không khỏi “Dĩ” một tiếng. “Đây là sách di nhân”, Nhiếp Tuyên từ trong tay nàng cầm lấy quyển sách, giải thích với nàng: “Cái này gọi là sách da dê, trang giấy là dùng da dê mà làm”

Mèo Con trừng mắt nhìn quyển sách kia, nột nột nói: “Trí Viễn, chàng xem hiểu tiếng nước ngoài?”

“Tiếng nước ngoài? Ý nàng là ngôn ngữ man di? Cũng hiểu”. Nhiếp Tuyên cười nói: “Ngôn ngữ man di này so với văn tự của chúng ta dễ học hơn, bọn họ gọi là chữ La tinh, chỉ cần học xong hai mươi một chữ cái, liền có thể học dễ dàng”

“Cái này cũng là chữ La tinh?” Mèo Con ngửa đầu hỏi.

“Không phải, ngôn ngữ này gọi là Anh ngữ, có hai mươi sáu chữ cái, à, bắt quá học xong chữ La tinh thì ngôn ngữ này cũng dễ học”. Nhiếp Tuyên nói: “Quyển sách này chính là kinh thư của Anh quốc, nhưng mà kinh thư của họ cũng chỉ có một quyển mà thôi”

Mèo Con trở tay cầm quyển sách, cực độ bị phần phát hiện, đây là Kinh thánh, nàng cư nhiên chỉ biết được vài chữ “I, am, is, are” linh tinh, mấy từ phức tạp một chút nàng liền quên sạch! Từ sau khi thi đậu đại học, nàng chưa từng chạm vào tiếng Anh! Mèo Con rên rĩ một tiếng, dúi đầu vào trong ngực Nhiếp Tuyên. Đường đường một người hiện đại, học hơn mười năm tiếng Anh, cư nhiên bây giờ còn thua một cổ nhân, thật sự là mất mặt muốn chết! Nàng thật muốn mua một khối đậu hủ, tự mình đập vào !

Nhiếp Tuyên nghĩ nàng mệt mỏi, đem sách đặt ở một bên, ôm nàng hỏi: “Mệt sao? Muốn ngủ không?”, tay lại bắt đầu có hạnh kiểm xấu chạy trên người nàng.

Mèo Con lắc đầu, nàng cũng không phải là heo, buổi trưa ngủ lâu như vậy, hiện tại tinh thần rất tốt! Nàng thân thủ ôm cổ Nhiếp Tuyên: “Trí Viễn, chàng biết bao nhiêu ngôn ngữ man di?”

Nhiếp Tuyên ôm nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, chỉ cảm thấy kiều thê hơi thở như lan, da thịt bóng bóng, mềm mịn như tơ, nào có tâm tư để nghĩ cái khác, không chút để ý nói: “Không nhiều, chỉ có mấy nước mà thôi, người hải ngoại chủ yếu dùng chữ La tinh, Pháp ngữ, Anh ngữ, còn có mấy quốc gia gần thiên triều chúng ta mà thôi!”

Mèo Con chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Đã muốn rất nhiều!”. Nàng chỉ có mỗi một tiếng Anh mà học mười mấy năm cũng chưa học giỏi ! Thực mất mặt! (Muội cũng đồng cảm xúc với tỷ!)

“Mèo Con, nếu nàng không mệt, chúng ta làm một chút vận động để ngủ ngon được không?”, Nhiếp Tuyên cúi đầu hàm hàm hồ hồ nói.

Mèo Con thân thủ ôm thân thể hán, đem mặt chôn thật sâu trong lòng ngực hán, nhẹ giọng nói: “Chàng đem màn kéo xuống đi!” (Trong truyện này hận nhất là cái màn!)

“Được!” Nhiếp Tuyên thấy thế tùy tay kéo màn xuống: “Mèo Con...”

Chương 61: Đoan Ngọ 6

Sáng sớm hôm sau, sau khi Mèo Con thỉnh an Nhan thị xong, Nhan thị liền đến phật đường niệm kinh, Tạ thị cũng đi cùng, Mèo Con vốn cũng muốn đi, Nhan thị cười nói: “Đứa trẻ này đi đến phật đường với chúng ta làm gì, cùng đi chơi với mấy đứa cháu của con đi!”

Tạ thị cười gật đầu nói: “Đúng vậy, đại chất nữ của muội hình như đang tìm muội đấy!”

Đại cô nương nắm cả tay Mèo Con nói: “Nhị thẩm, con có một tấm vải gấm hai mặt màu đỏ, muốn làm hai đôi giày cao, đang muốn nhờ nhị thẩm giúp con, nên thêu hoa văn gì lên trên !”

Mèo Con nghe xong cũng không chối từ, liền cười đáp ứng, cùng Tùng Nương đến phòng của đại cô nương. Ba người lấy ra kim chỉ, thương lượng nên thêu cái gì lên trên mặt vải. Mèo Con biết đại cô nương xuất giá đã nhiều năm, vẫn chưa có con, không chỉ có là đại cô nương sốt ruột, ngay cả Nhan thị cùng Tạ thị cũng phi thường sốt ruột, liền đề nghị nhiều con cá chép hai đôi đang bơi, kiểu dáng xinh đẹp không nói, ngụ ý cũng tốt, cá chép hàm ý có nhiều con.

Xem Phim hoạt hình anime online

“Thật đẹp!”. Không chỉ có đại cô nương thấy bức thêu sống động của Mèo Con mà khen không dứt, ngay cả Tùng Nương nhìn không được muốn làm một đôi: “Thiên Mạch, Thiên Mạch, đi lấy cho ta một khối vải đến đây, ta cũng muốn làm một đôi”. Nàng liền thanh gọi nha hoàn của mình.

Đại cô nương nói: “Khối vải này của ta đừng nói là làm hai đôi, do dù có làm nhiều hơn cũng đủ”. Nàng nói với Mèo Con: “Nhị thẩm, nếu không người cũng làm một đôi đi? Dù sao cũng còn dư nhiều vải, vừa lúc làm cho đại tẩu một đôi”

Mèo Con chần chờ một chút, liền cười nói: “Cũng tốt, không bằng thêu ba bức khác nhau, để giày chúng ta không giống nhau, ta không làm giày cao, ta muốn làm giày đế bằng”. Ở hiện đại, nàng cũng không quen mang giày cao gót, càng không cần nói lúc đến cô đại.

“Đại!” Đại cô nương cùng Tùng Nương cực kỳ vui sướng, Mèo Con vẽ hoa văn, ba người ngồi cùng một chỗ vừa nói vừa cười.

“Mọi người đang làm cái gì ?”. Mèo Con mới vừa làm xong một cái đế giày, thanh âm Tô thị vang lên, đại cô nương cùng Tùng Nương đứng dậy gọi một tiếng “Đại tẩu”, Tô thị tiến lên thỉnh an Mèo Con, bốn người lại ngồi xuống. Tùng Nương nói với Tô thị chuyện làm giày, còn bảo Mèo Con đem giấy cho Tô thị xem, Tô thị nhìn cũng vui mừng không thôi, liền thanh nói lời cảm tạ.

Gần đây Tô thị, Tùng Nương liền không có hưng trí thiêu thừa may vá, lôi kéo Tô thị chơi cờ, Tô thị nói: “Chơi cờ không làm gì có ý nghĩa, không bằng chúng ta cược tiền đi. Thua thì xuất ra năm ngân lượng, ba lượng mua rượu Kim Hoa, còn lại hai lượng thì đưa cho phòng bếp, bảo bọn họ chuẩn bị một bàn đồ ăn”

Tùng Nương nghe xong liền thanh nói được, đại cô nương cười nói: “Cái này không công bằng, muội cùng nhị thẩm không biết chơi cờ, chẳng phải là hai người bọn muội luân phiên trả tiền sao?”

Tô thị nghe xong, suy nghĩ một hồi nói: “Không bằng chúng ta không đặt cược, hiện tại là tháng không tốt, không tiện xuất môn, cứ ở trong nhà ngày ngốc, còn không bằng mọi người chuẩn bị một bàn tiệc, cùng nhau ngắm hoa uống rượu, chỉ cười nói như thế nào?”

Đại cô nương cùng Tùng Nương nghe xong gật đầu nói: “Chủ ý này tốt”

Mèo Con thấy mọi người đều không phản đối, cũng đáp ứng. Tùng Nương phân phó nha hoàn đem quân cờ mang tới, cùng đại cô nương và Tô thị bắt đầu đánh cờ. Mèo Con chỉ ngồi bên cạnh xem, nàng không biết chơi cờ, huống chi mấy loại cờ ở cô đại này, cũng chỉ là mấy ngày hôm trước lúc cùng Vân Nương nói chuyện, mới học một chút, dù sao cũng là thua, không nên để bị bêu xấu.

Vì bối phận của Mèo Con lớn nhất, đầu tiên bảo Xuân Nha xuất ra năm ngân lượng, nói với nàng: “Muội đem tiền này đến phòng bếp, bảo họ mua một bình rượu Kim Hoa, chuẩn bị một bàn thức ăn”

Xuân Nha dạ một tiền liền ra ngoài, Tùng Nương nói với Mèo Con: “Nhị thẩm quả nhiên biết dạy hạ nhân, con nghe nha hòa của con nói Xuân Nha này, ngay cả Ngón mụ cũng khen nàng lanh lợi ! Nhất là khả năng thêu thừa may vá, chắc chắn, thật sự là xuất sắc !”

Mèo Con cười nói: “Nàng có lanh lợi gì chứ, so với Thiên Mạch của người, kém xa !”

Tô thị ở một bên hỏi: “Nhị thẩm, hai nha hoàn bên cạnh người, kỹ năng may vá thật sự rất xuất sắc, cả Nhiếp gia không có mấy người so được với hai người họ!”

“Đúng vậy! Nói đến thêu thừa, chúng con cũng không dám so với nhị thẩm”, đại cô nương cười nói: “Ta nghe nói nhị thẩm thêu cái gì cũng trông như thật,

người thêu hoa mẫu đơn trên hà bao của đại tẩu, đặt ở trong hoa viên, con ong còn tưởng là thật mà đậu lên!”

Mèo Con nghe xong lời của đại cô nương không khỏi buồn cười, trừ phi hà bao của Tô thị có tấm đường, bằng không ong mật như thế nào có thể đậu trên hà bao: “Làm sao mà giống như người nói chứ!”

Tô thị nói: “Nhị thẩm, người đừng khiêm nhường, hai bức bình phong trong của hồi môn của người thật sự là tuyệt kỳ! Lần này xem như chúng con được đại khai nhân giới”

Mèo Con nghe ba người kẻ xướng người hoạ, nhất thời đoán không ra trong hồ lô của ba người bán thuốc gì, nhưng mà chỉ mỉm cười không nói.

Ba người vốn cũng không muốn ăn chùa của Mèo Con, liếc hắt nhìn nhau một cái, đại cô nương mở miệng hỏi nói: “Nhị thẩm có muốn mở tú phường không?”

“Tú phường?” Mèo Con nao nao.

Đại cô nương nói: “Đại tẩu cùng con, tiểu muội đã sớm muốn mở một tú phường, có thể giúp chúng ta thêm chút tiền mua son, thứ hai cũng có thể giết thời gian. Nhưng mà vẫn chưa tìm được tú nương thích hợp, con thấy nhị thẩm có thời gian, có thể giúp chúng con dạy một vài tú nương không?”

Mèo Con lặng im không nói, dạy người khác thêu hoa? Nàng thật sự chưa từng nghĩ đến việc này nha! Cuộc sống hiện tại của nàng rất thoải mái, lại không lo ăn uống, không đáng làm việc vất vả này đi? Lại nói nàng dạy thêu thùa là chuyện nhỏ, nhưng vạn nhất sau này lại phát sinh chuyện gì, vậy nàng phải làm sao đây?

Tô thị mở miệng nói: “Nhị thẩm, chúng con biết việc này cũng làm khó cho người! Người xem nếu người giúp đỡ chúng con dạy vài tú nương, nếu tú phường làm ăn được, hàng năm chúng con đều chia cho người ba phần lợi tức được không?”

Mèo Con nghe xong cười nói: “Các người nói vậy là sao? Tất cả mọi người là người một nhà, cần gì phải nói khách khí thế chứ! Nhưng mà việc này...”

Đại cô nương thấy Mèo Con vẫn bộ dạng do dự như cũ, vừa định mở miệng, Tô thị nhẹ nhàng kéo nàng một chút, đại cô nương đành nuốt xuống lời sắp thốt ra, Tô thị cười nói với Mèo Con: “Dù sao việc này chúng con cũng không gấp, không bằng nhị thẩm trở về ngắm lại?”

Mèo Con thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, mỉm cười gật đầu nói: “Được!”. Trong lòng hạ quyết tâm, trở về liền hỏi Nhiếp Tuyên việc này có được hay không.

Lại nói Xuân Nha cảm năm lượng đến phòng bếp giao cho quân sự ở đó là Ngưu tẩu, Ngưu tẩu kia tiếp bạc cười nói: “Nhị phu nhân cùng thiếu phu nhân muốn ăn cái gì cứ việc phân phó, chỉ một bữa tiệc nhỏ, cần gì phí nhiều bạc như vậy?”

Xuân Nha cười nói: “Nhị phu nhân nói, mọi người ở đây cũng phải làm việc, bạc còn lại, thưởng cho mọi người mua chút đồ”

Ngưu tẩu nghe xong vội ngàn ân vạn tạ, Xuân Nha cùng nàng hàn huyên vài câu, liền ra khỏi phòng bếp. Vừa vặn thấy Thu Thực đang ngồi ở trên bãi đá, cùng một thiếu phụ nói chuyện. Thấy Xuân Nha, liền ngoắc nàng lại. Xuân Nha đến gần mới thấy rõ vị thiếu phụ này bất quá chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, đầu đội bạc trâm, mặc áo lam, váy màu hồng đào, vừa không giống nha hoàn, cũng không giống bà tử, không khỏi hỏi: “Sao tỷ lại ở đây? Đang làm gì vậy? Vị tỷ tỷ này là...?”

Thu Thực nói: “Đây là Kiều Nhi tỷ tỷ ở trong viện của Hành tam gia. Ta đang cùng Kiều Nhi tỷ tỷ nói chuyện, muội sao lại đến đây?”

Xuân Nha gạt mình, nguyên lai là thông phòng của Hành tam gia, nàng bước lên phía trước hành lễ, thân thiết gọi một tiếng: “Kiều Nhi tỷ”, Kiều Nhi cũng hoàn lễ.

Xuân Nha nói: “Nhị phu nhân cùng thiếu phu nhân, đại cô nương, tam cô nương đang chơi cờ, bảo ta đến phòng bếp phân phó chuẩn bị cho các vị ấy một bữa tiểu yến a!”. Ngừng một chút, nàng lại nói: “Ài, ta đi về trước, hai người từ từ nói chuyện”

Thu Thực gật đầu nói: “Biết rồi!”

Kiều Nhi nói: “Ai yo, hai chúng ta đã nói chuyện lâu như vậy rồi sao? Có phải trì hoãn công việc của muội không?”. Nói xong liền muốn đứng dậy, thúc giục Thu Thực trở về phòng.

Thu Thực lôi kéo tay Kiều Nhi nói: “Không sao, hôm nay thân thể ta không thoải mái, nhị phu nhân thương ta, bảo ta nghỉ một ngày”

Kiều Nhi nói: “Phu nhân nhà muội thật sự là người tốt!”. Nàng nhớ tới con cạp mẹ trong nhà, không tự chủ được sờ sờ hai má còn có chút sung, hắt xì một cái nói: “Ăn hạt dưa nhiều như vậy, bụng ta đã đói, muội đói bụng không?”

Thu Thực nói: “Ta nơi này có chút điểm tâm, Kiều Nhi tỷ muốn ăn không?”

Kiều Nhi nói: “Ta muốn uống chút canh”

Thu Thực nói: “Thời tiết nóng như vậy, ăn thứ này tỷ không cảm thấy nóng!”

Kiều Nhi hắt xì một cái nói: “Tối hôm qua ta bị tam phu nhân đuổi ra khỏi thư phòng, lúc trở về phòng thì bị cảm lạnh, hôm nay thân thể còn có chút không thoải mái, muốn ăn một chút canh nóng, uống hai chén lại nằm ngủ cho ra mồ hôi là tốt rồi!”

Thu Thực cười nói: “Tối hôm qua tỳ làm cái gì mà bị phu nhân đuổi ra khỏi thư phòng?”

Kiều Nhi tức giận nói: “Phi, ta còn chưa làm chuyện gì, bà ta liền chạy vào”. Nói xong nàng cảm thấy vui sướng khi người gặp họa cười nói: “Hung dữ với nam nhân thì thế nào? Còn không phải sáng hôm nay bị đá ra ngoài?”

Thu Thực cười nói: “Tỳ chắc nói bậy, tam gia làm sao có thể đem tam phu nhân...” nàng nói một nửa, liền đỏ mặt che miệng cười không ngừng.

Kiều Nhi nói: “Ta cũng không lừa muội!”. Nàng nhìn xung quanh, dựa sát vào Thu Thực thấp giọng nói: “Ta nghe người trong phòng tam gia nói, tam gia đã lâu rồi chưa ngủ chung với tam phu nhân, nghe nói tam gia ở bên ngoài có một tiểu tình nhân a!”

Thu Thực nghe xong kinh ngạc che miệng lại: “Thật sự?”

“Đương nhiên!”, Kiều Nhi lại hất xì một cái: “Ta sẽ không lừa muội!”

Thu Thực nói: “Nhưng mà nếu ở bên ngoài có tình nhân, sao lại không chịu đón vào trong nhà a?”

Kiều Nhi nói nhỏ với nàng: “Muội chưa từng nghe, thế không bằng thiếp, thiếp không bằng ăn vụng bên ngoài sao?”

Thu Thực nhất thời mặt đỏ lên, Kiều Nhi kinh ngạc nói: “Muội như thế này có vẻ còn chưa biết gì ư? Chẳng lẽ nhị gia còn chưa thu muội vào trong phòng?”

Thu Thực mặt càng đỏ lợi hại hơn, vội nói sang chuyện khác: “Tỳ tỳ muốn uống canh đúng không? Cần gì phải ra ngoài mua? Bảo phòng bếp nấu một chén là được rồi”

Kiều Nhi nghe xong cười nói: “Vừa nghe liền biết là đại nha hoàn, ta còn không phải là nha hoàn sai bảo trong phòng bếp sao?”

Thu Thực vừa nghe mặt càng đỏ hơn, vội nói: “Ta giúp tỳ nấu”

Kiều Nhi nghe xong vui mừng nói: “Làm phiền muội giúp ta, chỉ cần một chén là được rồi!”. Nói xong, lấy trong hà bao bên hông ra ba, bốn bạc vụn đưa cho Thu Thực.

Thu Thực đẩy tay nàng ra nói: “Chút việc nhỏ thế này, không cần tỳ đưa bạc”

“Được!”, Kiều Nhi gật đầu, lại hất xì một cái, nàng nhăn nhăn cái mũi nói: “Thật sự là cảm lạnh!”

Thu Thực nói: “Nếu không tỳ về trước nghỉ ngơi đi, một hồi ta bảo người đem canh qua cho tỳ!”

Kiều Nhi gật đầu nói: “Được!”

Sau khi Thu Thực cùng Kiều Nhi nói lời từ biệt, liền đứng dậy trở về sân.

Mèo Con cùng đám người Tô thị, đại cô nương đánh cờ xong, đang muốn đi đến chỗ Nhan thị, hầu hạ Nhan thị dùng cơm trưa, thì Nhan thị phái người đến truyền lời, nói là hôm nay ở phật đường dùng cơm bố thí, không cần mọi người qua đó hầu hạ. Mọi người liền bảo phòng bếp đem thức ăn dọn vào trong đình, vừa uống rượu vừa ngắm hoa.

Ăn cơm xong, Tô thị đứng dậy đầu tiên rồi đi, bảo là còn có việc. Mèo Con cũng uống hai ly rượu, đầu có chút váng, liền sớm trở về phòng. Thu Thực sớm đã ở trong phòng, thấy Mèo Con liền đem tin tức hôm nay nàng thăm thính được báo lại cho Mèo Con

Sau khi Mèo Con nghe xong, cảm thấy tin tức hữu dụng không được nhiều lắm, đơn giản là một kẻ ăn chơi trác táng hơn nữa còn có một thể tử mạnh mẽ bưu hãn mà thôi, nàng nghĩ nghĩ nói: “Về sau muội gặp được người trong viện của tam gia, tránh đi một chút, đỡ phải mang phiền phức”

“Dạ!” Thu Thực gật đầu, lập tức lại hỏi: “Phu nhân có phải muốn cùng đại thiếu phu nhân, đại cô nương hợp tác mở tú phường hay không?”

Mèo Con nghe xong hỏi: “Làm sao muội biết?”

“Lúc muội trở về gặp được Thiên Mạch, Thiên Mạch nói với muội”, Xuân Nha nói: “Muội còn nghe Kiều Nhi nói, của hồi môn của tam phu nhân nguyên lai cũng có một tú phường, sinh ý nghe nói vô cùng tốt, lại nói của hồi môn năm đó của tam phu nhân cũng rất đầy, nhưng mà sau đó đều bại trong tay tam gia hết”

“Bại hết?” Mèo Con nghiêng đầu hoài nghi hỏi: “Hắn làm sao để bại hết?”

Xuân Nha nghe xong lắc đầu nói: “Muội không biết, cái này cũng là Kiều Nhi trong lúc vô ý nói ra, còn cho rằng là bởi vì tiểu tình nhân bên ngoài của tam gia”

Mèo Con mặt nhăn mày nhu nghi hoặc hỏi: “Kiều Nhi này có thân phận gì? Một thị thiếp, như thế nào lại biết nhiều chuyện như vậy?”

Thu Thực nói: “Cái này muội có biết chút ít, nghe nói Kiều Nhi này cũng mệnh khổ, trong nhà có tám huynh đệ tỳ muội, cha lại thích cờ bạc, thiếu nợ rất

hiều, liền đem tám đứa con, ngay cả vợ mình đều đem bán đi, lại nói tiếp Kiều Nhi này xem như là mệnh tốt nhất trong số mấy đứa trẻ kia, bán được...” nàng đỏ mặt dừng một chút nói: “Nàng ta sinh ra ở ngoài phố, cho nên nghe được không ít chuyện bên ngoài của tam gia?”

Mèo Con nghe xong âm thầm lú lú, xem ra vị tam gia này bên ngoài công tích vĩ đại không ít! Không biết lão thái gia có biết hay không? Nàng nói với hai người: “Việc này chỉ có ba người chúng ta biết, ngàn vạn lần không thể truyền ra ngoài”

Hai người nghe xong liền thanh đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Sơn vũ dục lai 1(*)

(*)Tên chương lấy từ câu thơ trong bài “Hàm Dương thành đông lâu” của Hứa Hồn, nguyên văn đầy đủ là: “Sơn vũ dục lai, phong mẫn lâu” nghĩa là mưa núi sắp qua, gió khắp lâu.

Buổi tối Nhiếp Tuyên trở về phòng, sau khi Mèo Con cùng hắn ăn cơm chiều xong, liền cùng hắn nói đến chuyện hôm nay đám người Tô thị muốn nàng hợp tác mở tú phường.

Nhiếp Tuyên nghe xong hỏi ngược lại: “Nàng có thời gian sao? Dạy người thuê thừa cũng không phải là chuyện đơn giản”. Hắn nhớ rất rõ bình thường nàng không có hứng thú gì cả, chỉ có mỗi chuyện ngủ là để lên trên hết.

Mèo Con thành thật lắc đầu, nàng vừa muốn đọc sách, vẽ tranh, vừa muốn thuê thừa may vá, ngủ đủ giấc để dưỡng nhan... Tính toán một chút quả thật là rất bận rộn, thật đúng là không có bao nhiêu thời gian đến dạy người khác thuê hoa. Nàng do dự một chút nói: “Nhưng mà phía đại cô nương nên nói thế nào?”

Nhiếp Tuyên nói: “Có thể nói như thế nào? Trực tiếp nói không!” Hắn thấy mắt hạnh của Mèo Con tròn lên, vội nói: “Nếu nàng cảm thấy không cự tuyệt được, hai nha hoàn của nàng tay nghề cũng không tồi đúng không? Bảo các nàng đi dạy đám tú nương kia!”

“Được không?”. Mèo Con có chút chần chờ, dù sao Xuân Nha, Thu Thực cũng là nha hoàn, như vậy có thể khiến bọn họ nghĩ mình qua loa hay không?

“Đương nhiên có thể, đừng nói là ba phần lợi tức, cho dù đem toàn bộ tú phường đó giao cho nàng, cũng không đáng nàng tự mình đi dạy, phải hai nha hoàn đi vậy là đủ rồi” Nhiếp Tuyên khoe miệng khinh dương, đem thể tử ôm vào trong ngực: “Nàng yên tâm, bọn họ muốn cũng chỉ là hai nha hoàn mà thôi, còn dám bắt nàng đi dạy sao?”

Mèo Con nhất thời đầu đầy hắc tuyến, cái này có tính là giá bán thì ở trên trời, giá mua thì ở dưới đất không?

Nhiếp Tuyên cười khinh niết cái mũi của nàng nói: “Bảo bọn họ đến dạy là được, nhớ rõ đừng đem tuyết kỳ thuê hai mặt của nàng ra, hiểu không? Nếu thật muốn kiếm tiền, thì nên tự mình mở tú phường”. Hắn cúi đầu cọ cọ hai má non mềm của nàng nói: “Nàng nếu thích, đợi đến Tô Châu, ta bảo người mở cho nàng một cửa hàng, được không?”

Mèo Con vừa nghe vội vàng lắc đầu, nàng thật sự ăn no không có việc gì làm, rảnh rồi sinh nông nổi sao? Việc buôn bán chính là chuyện mệt chết người đi! Thật sự mà nói thì bọn Tô thị thích thú chính là tài nghệ của nàng đi? Bọn họ tính toán cũng thật là giỏi nha! Mèo Con âm thầm cảm khái, may mắn bản thân không tùy tiện đáp ứng. Nàng thật không muốn bị người khác học đi tuyết kỳ này, cho dù nàng có đem tuyết kỳ thuê hai mặt này dạy cho người khác, thì cũng không phải ra thành phẩm liền, ít nhất cũng trên mười năm. Nàng cũng không muốn tốn nhiều tâm sức như thế, cuối cùng lại làm cho người ta hưởng hết. Mèo Con không khỏi xấu hổ, bản thân quả thực so với bọn họ hãy còn non chẹt nha!

Nhiếp Tuyên dùng cái mũi vô cùng thân thiết cọ cái mũi của nàng nói: “Nha đầu ngốc!”

Mèo Con yêu kiều trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, lầu bầu một tiếng: “Cáo già!”

Nhiếp Tuyên nghe vậy, nheo lại ánh mắt hỏi: “Nàng bảo ta cái gì?”

Mèo Con vô tội tròn tròn mắt nhìn hắn nói: “Thiếp không nói cái gì!”

“A...” Nhiếp Tuyên từ từ lên tiếng.

Mèo Con bị một tiếng kêu kia của hắn làm trong lòng chột dạ, liền muốn đứng dậy rời khỏi lòng ngực của hắn, bị Nhiếp Tuyên một phen ôm lại: “Nàng muốn đi đâu?”

Mèo Con nói: “Ta đi tìm bọn Xuân Nha!”

Nhiếp Tuyên cười bé bỏng nàng lên nói: “Trễ như vậy rồi, ngày mai hãy tìm bọn họ”

Mèo Con bị hành động của hắn hoảng sợ, vội vươn tay ôm cổ hắn, thấy hắn chuẩn bị đi về phía giường, nàng vội vàng nói: “Không được! Chàng còn chưa tắm rửa mà!”

Nhiếp Tuyên nghe xong lời của nàng, cước bộ nhất thời ngừng lại, người vẫn đứng yên không nhúc nhích. Sau khi Mèo Con nói xong, trong lòng cũng âm thầm hối hận, lời này có phải hay không quá phận một chút? Nhiếp Tuyên cúi đầu thấy nàng trừng mắt to, vẻ mặt khấn trương nhìn bộ dáng của hắn, nhin không được cười khở lác đầu, nàng cũng thật biết cách tạt nước lạnh người khác!

“Nha đầu già mồm cái lão này!”, nói xong ôm nàng đi ra ngoài cửa.

“Phu quân, chàng muốn đi đâu?”, Mèo Con ôm cổ hắn thật cẩn thận hỏi.

“Nàng không phải bảo ta đi tắm sao?” Nhiếp Tuyên cúi đầu cười thực ôn nhu với nàng: “Hiện tại ta đi tắm !”

“Nhưng mà thiếp đã tắm rồi !”. Mèo Con thật cẩn thận nói, nhìn thần tình ôn nhu tươi cười của hắn, đánh một cái rùng mình, nụ cười của hắn có phải phản cảm quá không?

“Vậy giúp ta tắm!”

“A...”

“Nhị thẩm, thật vậy chăng? Ngài thật sự cho chúng con mượn Xuân Nha, Thu Thực sao?”. Thanh âm đại cô nương vui sướng làm cho Mèo Con rớt cục tin lời của Nhiếp Tuyên, nguyên bản các nàng cũng chỉ muốn mượn hai nha hoàn của nàng mà thôi, mà không phải muốn cho nàng đến dạy tú nương.

“Đúng vậy!” Mèo Con gật gật đầu, dựa vào trên ghế mỹ nhân, thêu hoa văn trên giấy.

Tùng Nương mới thêu một chút đã cảm thấy nhàm chán, tùy tay cầm một dóa son chi mà ngắm, Mèo Con nói: “Trên hoa son chi này còn có chất dịch của con sâu, người bảo nha hoàn rửa sạch rồi hãy chơi”

Đại cô nương vừa may giấy, vừa oán giận nói: “Cái nha đầu này, thêu được bao lâu rồi? Đã cảm thấy chán, tương lai đi lấy chồng phải làm sao bây giờ?”

Tùng Nương dựa vào Mèo Con nói: “Thắm thắm tốt, ngài giúp con thêu thừa chút đi, về sau hồi môn của con đều do người làm, như vậy con không cần phải thêu nữa !”

Mèo Con vừa nghe không khỏi cười nói: “Tùng Nương thật thông minh!”

“Thông minh cái gì?”. Đại cô nương tức giận nói: “Nào có cô nương nào cả ngày chỉ lo chơi đùa, ngay cả cái khăn tay cũng không biết thêu !”

Tùng Nương đỏ miệng nói: “Muội làm sao mà một cái khăn cũng không biết thêu chứ, muội chỉ là không muốn thêu mà thôi! Thêu nhiều thì mệt người ! Muội thêu đến mệt mỏi, cũng cần phải nghỉ ngơi một chút đi?”

Đại cô nương cười lạnh nói: “À, phải không? Vậy khăn tay của mẫu thân chừng nào muội mới thêu xong? Muội cũng đã nghỉ ngơi được ba tháng rồi đúng không?”

Mặt Tùng Nương đỏ lên, đang muốn mở miệng phản bác, lúc này Mèo Con chỉ vào một chỗ nói: “Hai người im lặng xem, có con bướm thật lớn kia!”

Đại cô nương cùng Tùng Nương nhìn theo ngón tay của Mèo Con, chỉ thấy một hàng cây lựu bên hồ có hai con bướm lớn bằng bàn tay nhỏ đang tung cánh bay. Tùng Nương thấy con bướm đẹp kia, không khỏi nhấc lần váy chạy đuổi theo, Mèo Con vội bảo nha hoàn bà tử hầu hạ đi theo Tùng Nương, cẩn thận không để nàng bị ngã xuống, lại bảo Thu Thực cầm một cái quạt tròn cho Tùng Nương.

Xem Phim hoạt hình anime online

Nàng cùng đại cô nương đợi ở trong đình nghỉ mát, cười nhìn Tùng Nương bắt bướm, đại cô nương đột nhiên nhẹ giọng nói: “Nhị thẩm, mấy ngày này nên tránh bọn người tam thẩm một chút”

Mèo Con bừng tỉnh, quay đầu lại cười với đại cô nương nói: “Ta thấy có cho nha đầu kia ba tháng, nàng cũng không thêu xong đôi giấy này, thôi thì để ta giúp nàng thêu vậy”

Đại cô nương cười gật đầu: “Nha đầu kia nếu nghe xong lời này, nhất định sẽ vui vẻ đến nhảy dựng lên!”

Nhiếp Triệt đứng ở cuối hành lang, nhìn về nhóm người đang cười nói trong đình nghỉ, hôm nay nàng mặc quần áo màu tím nhạt, váy thêu hình lá cây tinh tế, đang cúi đầu thêu hoa, đại tỷ cùng tam muội bên cạnh thỉnh thoảng cao giọng nói giỡn, hoặc khi thì đứng dậy cho cá ăn, chỉ có nàng nhã nhặn lịch sự ngồi thêu hoa, ngẫu nhiên ngẩng đầu, cũng chỉ là ngẩng một nửa. Đột nhiên nàng hơi hơi ngẩng đầu, khẽ nâng bàn tay trắng nõn, hướng về hắn thần nhiên cười.

Nhiếp Triệt không khỏi nhìn ngây dại, cũng không biết qua bao lâu: “Triệt Nhi, ngươi đang làm gì?”. Thanh âm trầm thấp của Nhiếp Tuyên truyền đến:

“Triệt Nhi? Triệt Nhi?”

Nhiếp Triệt bị Nhiếp Tuyên gọi vài tiếng mới vừa rò hoàn hồn, ngẩng đầu chống lại ánh mắt phê bình của nhị thúc, Nhiếp Triệt đầy ngập si niệm, nhất thời hóa thành một đoàn băng tuyết trắng tấp buốt vào trong đầu hấn, khiến hấn giật mình, rùng mình một cái, hồi hộp gọi một tiếng: “Nhị thúc”

“Ngươi ở đây làm gì?”. Nhiếp Tuyên nhìn đến chỗ xa, vừa lúc nhìn thấy Mèo Con cùng hai đứa cháu gái đang ở trong đình nghỉ mát thêu thùa may vá, thần sắc hấn không khỏi càng phát ra lạnh nhạt vài phần.

“Không có gì!”, Nhiếp Triệt bị thanh âm lạnh nhạt của nhị thúc khiến cho hoảng sợ tới mức một cử động nhỏ cũng không dám: “Con... con chỉ là đang đọc sách mà thôi!”

“Đọc sách?” Nhiếp Tuyên hơi hơi nhíu mi.

“Đúng vậy! Đọc sách!” Nhiếp Triệt dùng sức gật đầu, vì bản thân tìm được một cái cớ mà cảm thấy may mắn.

“Xem ra Triệt Nhi mấy ngày nay càng cố gắng dụng công”. Nhiếp Tuyên lại cười nói: “Nếu như vậy, một hồi đến thư phòng của ta, ta bảo người ta kiểm tra xem ngươi học hành ra sao rồi!”

“Dạ!” Nhiếp Triệt vừa nghe không khỏi vẻ mặt đau khổ đáp ứng.

Nhiếp Tuyên cũng không nhìn sắc mặt Nhiếp Triệt, sau khi phân phó hấn buổi chiều đến thư phòng, liền cất bước ly khai, sau khi đi qua một chỗ ngoặt, hấn dừng lại cước bộ, nói với Trùng Tâm: “Một lát bảo Viên tiên sinh kiểm tra hấn, nếu cảm thấy không được, bảo hấn chép hai mươi lần ‘Tứ thư’ cho ta”

“Dạ!”

Nhiếp Tuyên quay đầu lại nhìn hoa viên một cái, chần chờ một chút nói: “Một lát bảo Văn Chiếu đến mời phu nhân trở về trong viện, bên ngoài thời tiết nóng như vậy, đừng để nàng cảm thấy mệt. Nếu nàng nhàm chán, bảo bọn nha hoàn đi cùng nàng đến thư phòng”

“Dạ!” Trùng Tâm cúi đầu đáp ứng sau đó rời đi.

Nhiếp Tuyên quay đầu lại tiếp tục hướng viện Nhan thị đi đến: “Nhị gia”. Nha hoàn trong viện Nhan thị thấy Nhiếp Tuyên tiến vào, vội cùng chào hấn, giúp hấn nâng mành lên. Trong phòng, Nhan thị mới vừa niệm kinh Phật xong, đang nằm ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, trên người đắp một tấm thảm mỏng, ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ son son chiếu vào, không khí tràn ngập mùi đàn hương, thời gian tựa hồ lập tức yên lặng.

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt này, trong lòng Nhiếp Tuyên không khỏi cảm thấy đau xót, nguyên bản lời nói đầy mình nhất thời tan thành mây khói, hấn lặng lẽ tiêu sái đến bên người Nhan thị.

Ngôn mục đang làm phẩm nhuộm móng tay, thấy Nhiếp Tuyên đến đây, vừa định đứng dậy hành lễ, liền bị Nhiếp Tuyên ngừng. Hấn tiếp nhận Ngôn mục cái bát trong tay, lẳng lặng đảo chất nhuộm. Ngôn mục thấy thế, khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười, bảo hai thị nữ đem một chậu hoa nguyệt quế màu hồng đến, Ngôn mục chọn từng nhánh cây, cắt xuống mười lá. Nhiếp Tuyên thấy mọi người chuẩn bị không kém, liền đứng dậy tránh ra, Ngôn mục cầm lấy một bàn chải nhỏ, theo từ trong chén màu nhuộm, tô lên móng tay của Nhan thị, một bà tử khác vội vàng dung lá nguyệt quế bọc lên ngón tay của Nhan thị vừa được tô, Ngôn mục dùng sợi tơ màu hồng cột lại.

Nhiếp Tuyên hoảng hốt nhớ lại, trước kia mẹ tựa hồ cũng thường làm chuyện như vậy, mới trước đây hấn thường giúp mẹ trộn thuốc nhuộm, mẹ luôn mỉm cười nhìn hấn đem thuốc nhuộm dính đầy lên mặt và cổ, lúc đó tóc mẹ còn màu đen, hiện tại thì đã sắp bạc hết rồi. .

“Đông Ca, con đến từ lúc nào? Làm sao lại không lên tiếng?” thanh âm Nhan thị vang lên.

Nhiếp Tuyên mỉm cười ngồi vào bên người mẹ nói: “Con thấy người đang ngủ, không muốn gọi người”

Nhan thị bảo Ngôn mục chậm rãi giúp đỡ bà đứng lên nói: “Ai, tuổi lớn rồi, vừa không chú ý một chút là đã ngủ ngay!”

Nhiếp Tuyên cũng giúp đỡ Nhan thị nói: “Mẹ mới có bấy nhiêu tuổi, làm sao mà già!”

Ngôn mục ở phía sau Nhan thị lót một cái gối mềm, để Nhan thị thoải mái tựa vào, cười nói với con: “Hôm nay làm sao mà rảnh rỗi đến đây? Sao không ở cùng với Mèo Con?”

Nhiếp Tuyên cười nói: “Chính Mèo Con bảo con đến thăm người, nàng nói mấy ngày nay người tựa hồ ăn uống không tốt, có phải hay không sinh bệnh? Con bảo đại phu đến khám cho người”

Nhan thị nói: |Cũng không phải là chuyện lớn gì, tội gì phải làm lớn chuyện chứ? Vợ con thật cẩn thận, mấy ngày nay ta chỉ vì trời quá nóng, không muốn ăn uống gì, mới không ăn nhiều”

“Trời quá nóng?” Nhiếp Tuyên khẽ nhíu mày: “Là băng đá không đủ sao? Con bảo người đem đến thêm”

Nhan thị nói: “Tuổi ta đã lớn, thầy thuốc nói phải chú ý không được để bị cảm lạnh, cũng không dám bảo bọn họ sử dụng băng đá nhiều, chỗ ta làm sao có ít băng đá chứ!”. Bà hơi hơi nâng nâng cằm, nói với Nhiếp Tuyên: “Con đem kinh thư bên kia đến đây”

“Dạ!” Nhiếp Tuyên đứng dậy đem kinh thư ở trên bàn của Nhan thị đến, hẩn cầm kinh thư trên tay nhìn nhìn, không khỏi hơi hơi sùng sốt: “Đây là?”

“Đây là do vợ con làm cho ta”. Nhan thị lại cười nói: “Ta chỉ là nói một lần, tuổi đã lớn, xem kinh thư thấy không rõ lắm, nàng liền chép cho ta một bản kinh thư chữ to, thật sự là một đứa trẻ hiếu thuận”

“Chút việc nhỏ này cũng là việc nàng nên làm”. Nhiếp Tuyên nhìn kinh thư thật dày trong tay, không khỏi ầm ập trong lòng.

“Chuyện này đúng là nhỏ nhưng trừ nàng ra sẽ không có người từng nghĩ đến, mấu chốt chính là phần tâm đó”. Nhan thị thở dài nói: “Đời này ta cũng thấy không ít người, đứa trẻ này tuổi tuy nhỏ, nhưng lại là đứa trẻ ta thương nhất, ta chọn người vợ này cho con quả không sai”. Nàng yêu thương nhìn Nhiếp Tuyên: “Đồng Ca, có nàng ở bên cạnh con, ta cũng yên tâm”

Nhiếp Tuyên ánh mắt chưa xót, hẩn thấp giọng nói: “Mẹ...”

Nhan thị cười đánh gãy lời của hẩn: “Ta nhớ mới trước đây con còn đọc kinh Phật cho ta”

Nhiếp Tuyên mở kinh thư ra cười nói: “Hiện tại con cũng có thể đọc cho người nghe”. Nói xong liền đọc kinh cho Nhan thị nghe, trên mặt Nhan thị tràn đầy ý cười thỏa mãn, không chuyển mắt nhìn Nhiếp Tuyên đang đọc kinh. Chờ sau khi Nhiếp Tuyên đọc xong thì cũng đã sắp tới giờ cơm chiều.

“Mẹ, hôm nay con ăn cơm ở đây”. Nhiếp Tuyên buông kinh thư ra nói, tiếp nhận chén tra nha hoàn đưa, uống một mạch.

“Hôm nay ta ăn chay, con vẫn là trở về ăn cơm với vợ con đi!” Nhan thị nói.

“Đã lâu chưa ăn chay, con muốn ăn cơm với mẹ”. Nhiếp Tuyên nói xong liền phân phó hạ nhân truyền lệnh.

Nhan thị cười nhìn hẩn nói: “Đã nhiều đây tuổi mà còn làm nũng!”

Nhiếp Tuyên giúp đỡ Nhan thị đứng dậy đi đến nhà ăn, ở trên đường Nhan thị hỏi: “Đồng Ca, hôm nay con đến đây tìm ta có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, chỉ là đến thăm mẹ mà thôi!” Nhiếp Tuyên giúp Nhan thị nhắc mình lên, không chút để ý nói.

“À, phải không?” Nhan thị nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Đương nhiên! Mẹ, mẹ còn hoài nghi hiếu tâm của con?” Nhiếp Tuyên làm mặt quỷ với Nhan thị.

Nhan thị cười khúc khích một chút, nâng nhẹ tay nhẹ đánh Nhiếp Tuyên một cái: “Bướng bỉnh!”

Hai mẹ con vừa ăn tối, vừa nói cười, không khí cực kỳ hòa hợp. Sau khi Nhiếp Tuyên cùng Nhan thị ăn cơm xong, còn cùng Nhan thị nói vài chuyện vui, làm Nhan thị mặt mày hớn hờ, sau đó bảo hẩn trở về, hẩn mới chịu đứng dậy rời đi. Lúc đi ra sân, hẩn nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nói với Trùng Tâm yên lặng đi theo phía sau: “Đi đi, làm sạch sẽ một chút!”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Sơn vũ dục lai 2

Lúc Nhiếp Tuyên trở về từ viện của Nhan thị, phần lớn mọi người trong viện đã ngủ, trong phòng ngủ lộ ra vầng sáng mờ mờ, Nhiếp Tuyên nhìn ngọn đèn kia một lúc lâu, khóe miệng khinh dương, xoay người đi rửa mặt chải đầu, bảo bọn nha hoàn đem quần áo tắm của mình đến.

Mèo Con đang ngồi ở trong phòng nhắm chán đến gần người, nghe nha hoàn nói Nhiếp Tuyên đã trở lại, đứng dậy cầm quần áo tắm của hẩn, đang muốn đi đưa cho hẩn, thì bị Văn Chiêu ngăn đón nói: “Phu nhân, Trùng Tâm đang hầu hạ gia, vẫn là bảo nha hoàn đem quần áo đưa đi đi!”

Mèo Con nghe xong khóe miệng khẽ nhếch, liền làm cho Xuân Nha đem quần áo đưa cho Nhiếp Tuyên.

Sau một lát, Nhiếp Tuyên tắm rửa xong đi vào phòng, liền thấy Mèo Con đang ngồi ở trên giường gần người, nhớ tới bản kinh thư kia ở chỗ Nhan thị, còn có dù hẩn trở về trễ đến cỡ nào, nàng đều ở trong phòng thấp đèn chò, trong lòng nhu tình không khỏi mạnh mẽ xuất hiện: “Suy nghĩ cái gì vậy?”. Hẩn ngồi xuống bên người Mèo Con, vuốt mái tóc mềm của nàng, nhẹ giọng trách nói: “Sao còn không lau khô chứ? Cần thận một hồi lại đau đầu”

Mèo Con le lưỡi, đứng dậy lấy một tấm khăn trắng bên cạnh, lau tóc, kỳ thật lúc này nàng đã lau khô rồi, ai, có mấy sậy thì tốt rồi! “Không làm gì hết, tối mà đọc sách, thêu thùa, vẽ tranh thì sẽ làm hại mắt, rất nhắm chán a!”. Nàng chỉ là đang gần người mà thôi, cổ đại không có cũng không có thầy thuốc khoa mắt, nàng làm mất mình thành cận thị, cũng không có chỗ làm kính đeo nha, Nhiếp Tuyên cúi đầu nghĩ nghĩ nói: “Nếu không ta dạy cho nàng

đánh đàn? Về sau mỗi tối nàng có thể đánh đàn”

Mèo Con ngửa đầu hỏi: “Đàn gì?”

“Đàn tranh a”. Nhiếp Tuyên nhất thời hứng khởi, gọi Văn Chiêu đến thư phòng cầm đàn của mình đến đây: “Cây đàn này không phải là đàn cổ, nhưng mà dùng chất liệu gỗ tốt nhất để làm, trước tiên nàng dùng nó để luyện tập. Ta có một cây đàn cổ đại thánh di âm, chờ sau khi nàng luyện tốt rồi, liền cho người đàn”

“Đại thánh di âm?!”. Mèo Con thiếu chút nữa thét chói tai ra tiếng, nàng tưởng mình nghe lầm, Nhiếp Tuyên cúi đầu để sát vào đến nàng bên tai nói: “Hừ, đừng lên tiếng! Không ai biết việc này”

Mèo Con tròn tròn ánh mắt, khiếp sợ nhìn hần, hần rốt cuộc làm sao mà có thứ đồ cổ này? Thứ đồ cổ này không phải có tiền là mua được a! Nhiếp Tuyên nhỏ giọng nói: “Biết Nghiêm Duy không?”

“Nghiêm Duy?” Mèo Con lắc lắc đầu: “Chưa từng nghe qua”

Nhiếp Tuyên cười nói: “Nghiêm Duy là cận thân Điện Đại học sĩ, thiếu phó kiêm thái sư của thái tử, bất quá sáu năm trước đã bị cho thôi chức, tịch biên tài sản. Trong năm thứ trần bảo của ta có ‘Khoái tuyết thời tinh thiếp’, ‘Khê sơn lữ hành đồ’ cùng đại thánh di âm, đều là từ chỗ Nghiêm Duy mà đến”

Mèo Con xấu hổ nhìn Nhiếp Tuyên, lá gan của hần cũng quá lớn đi? Ngay cả tài vụ sung công cũng dám nuốt.

Nhiếp Tuyên cúi đầu cười, trêu tức nói: “Đây là Nghiêm Duy trước khi bị tịch biên đem tặng ta, ta cũng không có cái lá gan nuốt tài sản của phạm quan”

Xem ra lại là cái gì giao dịch ngầm trong giới quyền lực a! Mèo Con “A” một tiếng, đối với loại chính trị tranh đấu này không cảm thấy hứng thú. Thế nhưng Nhiếp Tuyên tựa hồ rất hưng trí, cùng nàng nói về Nghiêm Duy năm đó sở tác sở vi cuối cùng vì cái gì lại bị tịch biên tài sản. Mèo Con tuy rằng không quá hưng trí, nhưng mà thấy bộ dáng Nhiếp Tuyên bưng bưng khí thế, nàng liền miễn cưỡng nghe, dựa vào trên gối mềm, nghe hần nói, xem như kể chuyện xưa.

Nhiếp Tuyên thấy nàng từng chút từng chút lau tóc, liền tiếp nhận khăn trắng giúp nàng lau. Mèo Con thoải mái khép hờ ánh mắt, ghé vào trong lòng ngực hần, hưởng thụ hần phục vụ.

Ngay tại lúc Mèo Con sắp ngủ, Văn Chiêu đã đem cầm đến. Nhiếp Tuyên thấy vẻ mặt mơ mơ màng màng của nàng, liền nhẹ giọng muốn bảo Văn Chiêu đi ra, nhưng mà Mèo Con lại đứng dậy nói: “Thiếp không mệt, hiện tại thiếp muốn học”

Nhiếp Tuyên ách nhiên thất tiểu, bảo Văn Chiêu dâng hương, tự mình rửa tay, sau đó mới đem cầm đến, mở ra cầm phổ.

Lúc Mèo Con nhìn thấy cầm phổ, không khỏi sửng sốt, lập tức thần tình đầy hắc tuyến, nàng đã quên cổ đại không giản phổ. Nàng mặc dù học có học qua vài năm đàn cổ, nhưng dù sao nhiều năm không học như vậy, nàng đã sớm quên không còn một mảnh. Lại nói lúc học khi ấy thì nhân hạ vô cùng, học bằng giản phổ, hiện tại Nhiếp Tuyên dạy nàng lại là cầm phổ của cổ đại, nàng trừng mắt nhìn trang sách đầy chữ với chữ, trong lòng không khỏi có chút không yên, nàng có thể học được sao?

“Tiếng đàn có cung, thương, giác, trung, vũ, ‘cung’ là âm đứng đầu của ngũ âm, phu cung cũng là âm đứng đầu, tiếp theo là vũ. Mười hai luật lữ cũng có ngũ âm, đều lấy âm cung làm chủ...” Nhiếp Tuyên vừa giảng giải, vừa đàn, tiếng đàn thanh tao truyền ra từ các đầu ngón tay.

Mèo Con nằm úp sấp ở một bên, nghe hần đàn, Nhiếp Tuyên đàn xong một đoạn ngắn, đem nàng kéo đến trong lòng ngực: “Đến đây, nàng đàn thử xem”

“Đại!”, Mèo Con đem hai tay đặt trên đàn, chuẩn bị đánh đàn thử.

“Thật thông minh!”, Nhiếp Tuyên vừa thấy tư thế bắt đầu của nàng rất chính xác, lập tức khích lệ nói, hần còn chưa có dạy a, chỉ là mới làm mẫu, Mèo Con nhìn liền biết..

Mèo Con xấu hổ, nàng cũng chỉ nhớ mỗi điểm này. Nhiếp Tuyên nắm tay nàng, chậm rãi dạy nàng điều khiển cùng nhận biết âm.

Vợ chồng hai người vô cùng thân thiết ở chung một chỗ, nha hoàn bên cạnh đã sớm đỏ mặt lặng lẽ lui xuống. Xuân Nha cứng rắn lôi kéo Thu Thực có chút mất hồn mắt vĩa rời khỏi trong phòng: “Tỷ làm sao vậy? Gần đây luôn không yên lòng”

Thu Thực mặt đỏ hồng: “Không có gì”

Xuân Nha lại nghi hoặc cao thấp đánh giá liếc mắt nàng một cái, thấy nàng quả thật không có việc gì mới nói: “Không có việc gì là tốt rồi, tỷ nếu không thoải mái cứ việc nói, đừng dấu giếm, phu nhân không phải loại người không để ý sống chết của chúng ta”

Thu Thực đỏ mặt nói: “Xuân Nha...”

“Hửm?” Xuân Nha quay đầu lại phân phó tiểu nha hoàn giúp mình múc nước rửa mặt

“Muội có từng nghĩ đến, về sau chúng ta sẽ làm gì không?” Thu Thực hỏi.

“Là sao?” Xuân Nha thuận miệng hỏi.

“Thì là việc đại sự cả đời ấy...” Thu Thực nhẹ nhàng nói. (Miss. Thực muốn lấy chồng rồi nha!)

“Ta nói không phải tỷ đang tư xuân đi? Nói! Xem trọng ai?”, Xuân Nha ngẩn người, ngay cả mặt mũi cũng không giữ lại, vui cười chọc ghẹo nói: “Mau! Thành thật công khai!”

Thu Thực mặt đỏ lác đầu nói: “Ta không có!”

“A! Tỷ đừng gạt ta a! Tỷ nếu thật thích ai đó thì nói với phu nhân, phu nhân nhất định sẽ thành toàn cho tỷ!” Xuân Nha cười nói.

“Ta chỉ là tùy tiện ngắm lại mà thôi. Không còn sớm, chúng ta sớm nghỉ ngơi một chút” Thu Thực bị Xuân Nha cuốn lấy không có cách nào khác, chỉ có thể dời đi lực chú ý của nàng.

Xuân Nha nghe lời Thu Thực xong, nhớ lại mỗi ngày giờ dần thì phải thức dậy, tuy rằng giữa trưa có ngủ thêm, nhưng như vậy cũng mệt người, vội vàng nói: “Ừ, chúng ta trước tiên đi ngủ đi!”. Nàng âm thầm suy nghĩ nói, dù sao ban ngày cũng có thời gian hỏi nàng, hai người liền thối tắt đèn.

Lại nói sáng sớm ngày hôm sau, thời tiết âm u, bên ngoài tiếng sét ầm ầm, lại nổi lên mưa to. Mèo Con chui ở trong ổ chăn, không ngừng ngáp, nước mắt đều chảy ra. Nhiếp Tuyên nhìn mà đau lòng, phân phó nha hoàn đem khăn ướt để, tự mình giúp nàng lau mặt: “Sau này buổi chiều đừng thêu thùa nữa, ngủ nhiều một chút đi!”

Mèo Con che miệng lại ngáp một cái, mặt chôn ở trong khăn cọ cọ, lầu bầu nói: “Thiếp không buồn ngủ”. Mỗi ngày giữa trưa nàng đều ngủ, thế nên không cảm thấy mệt, nhưng mà thật sự không quen dậy sớm như vậy mà thôi.

Nhiếp Tuyên ngẩng đầu nhìn mưa to tầm tã bên ngoài: “Hôm nay bên ngoài trời mưa, thỉnh an sớm một chút rồi trở về, một hồi đi theo ta đến thư phòng, ta có cái này cho nàng”

Mèo Con hỏi: “Cái gì vậy?”

“Vật nhỏ mà thôi!”, Nhiếp Tuyên mỉm cười.

Mèo Con nghiêng đầu cười: “Dạ!”. Ngẫu nhiên có chút kinh hi nhỏ nhỏ cũng là biện pháp để tăng tình cảm vợ chồng, nếu Nhiếp Tuyên không chịu nói, nàng cũng không hỏi.

Buổi sáng lúc Mèo Con đi thỉnh an Nhan thị, chợt nghe gặp Văn thị đang tố khổ với Nhan thị, nói là ngày hôm qua Nhiếp Tuyên bảo người ta kiểm tra Nhiếp Triệt, Nhiếp Triệt bất quá có một đề không giải được, liền bảo người phạt hán chép hai mươi lần “Tứ thư”

“Lão phu nhân, không phải con bệnh vực con của con, chép hai mươi lần ‘Tứ thư’ thì phải chép đến bao giờ a!”. Văn thị vừa đau lòng vừa tức giận nói: “Ngày hôm qua thằng bé chép đến canh ba mới đi ngủ a! Hai mươi lần còn phải chép đến khi nào!”

Nhan thị cầm ly trà, lẳng lặng nghe Văn thị nói, mới nhấp một ngụm nói: “Người không thấy nhị đệ của người là vì lo cho Triệt Nhi sao? ‘Tứ thư’ chính là thi thư bắt buộc trong khoa cử, hán ngay cả ‘Tứ thư’ còn không nhớ được, làm sao có thể đi thi? Chép hai mươi lần cũng có thể làm cho hán nhớ rõ một chút. Ta từng thấy lúc hoàng tử ở trong thư phòng đọc sách, mỗi quyển sách đều phải chép trên một trăm lần a! Con cái nhà chúng ta tuy không bằng hoàng tử, hoàng tôn nhưng chép hai mươi lần cũng không tính là nhiều”

Văn thị nghe xong lời Nhan thị, sau một lúc lâu không nói gì, chỉ phải cảm giận thối lui đến một bên. Nhan thị mỉm cười lại cùng Tạ thị cùng Tô thị nói cười. Chờ hầu hạ Nhan thị dùng xong đồ ăn sáng, vì hôm nay hạ mưa to, mọi người cũng không có hứng thú chơi đùa, liền chuẩn bị trở về.

Nhan thị đột nhiên gọi Văn thị lại nói: “Đúng rồi, mấy ngày nay lão tam làm sao không đến thỉnh an ta vậy?”

Văn thị nghe xong, trên mặt hiện lên một tia không được tự nhiên nói: “Mấy ngày nay thân thể phu quân không thoải mái, đang nhà nghỉ ngơi a!”

“Không thoải mái? Có cần mời thái y đến xem không?”, Nhan thị vừa nghe liền thân thiết hỏi.

“Không cần! Chỉ là bệnh nhỏ mà thôi! Ngủ vài ngày thì tốt rồi!” Văn thị vội từ chối nói.

“À, tuy là bệnh nhỏ nhưng cũng không được chậm trễ, nếu qua vài ngày còn không tốt lên, liền gọi thái y đến xem đi!”. Nhan thị nói: “A Ngôn, đến khó phòng lấy mấy củ nhân sâm đem đến cho tam gia”

“Dạ!”

Văn thị cúi người nói: “Tạ ơn lão phu nhân quan tâm”

Chờ sau khi trở về viện của mình, Văn thị mới lãnh nghiêm mặt nói: “Dem Cầm Tâm hầu hạ trong thư phòng đến đây!”

Sau một lát, có hạ nhân dẫn một tiểu đồng thanh tú tuổi chừng mười hai mười ba tuổi đi đến, tiểu đồng vừa vào cửa đầu tiên là nom nớp lo sợ đập đầu thỉnh an Văn thị.

Văn thị thấy tiểu đồng kia, đáy mắt hiện lên oán độc cùng khinh bỉ: “Ta hỏi ngươi, lão gia rốt cuộc là đi ra ngoài lúc nào?”

“Hỏi bẩm phu nhân, lão gia là sáng mồng sáu đi ra ngoài”. Cẩm Tâm lấp bắp đáp, đối với Văn thị cực kỳ kính sợ, bởi vì trước hần có vài người gọi là “Cẩm Tâm”, đều là bị Văn thị đánh chết!

“Sáng mồng sáu? Hiện tại đã là mồng tám!”, Văn thị tức giận đem ly trà đập mạnh lên bàn: “Ta hỏi ngươi, trước khi lão gia ra ngoài đã làm chuyện gì? Là ai gọi hần đi ra ngoài? Nói với hần cái gì? Ngươi đều nói rõ ràng cho ta! Bằng không ta liền bán ngươi đi!”

Cẩm Tâm chân tay mềm nhũn, ngay cả quỳ đều quỳ không được, cả người quỳ rạp trên mặt đất: “Phu nhân tha mạng! Phu nhân tha mạng!”

“Nói mau!”, Văn thị tức giận quát. Trong sự lo lắng, Cẩm Tâm đã kể lại hết mọi việc cho nàng ta biết.

Lại nói đến ngày đó, sáng sớm Nhiếp Hành thức dậy, thấy Văn thị cùng hần ngủ chung, hần ngay cả chải đầu rửa mặt cũng không làm, phủ thêm áo khoác liền đi đến thư phòng nằm trên trường kỷ. Gọi Cẩm Tâm, giúp hần rửa mặt, vấn tóc. Lúc đang thoải mái hít thở nghe hí khúc, thì nô bộc ngoài cửa đến báo: “Tam gia, Lý lục gia đến đây”

“Lý lục? À, bảo hần vào đây”. Nhiếp Hành nói, gã nô bộc dẫn theo một nam tử bộ dạng đáng khinh trên dưới ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi tiến vào, nam tử tiến vào chào Nhiếp Hành. Nhiếp Hành cũng không ngẩng đầu lên, xua tay nói: “Không cần dài dòng, mau ngồi đi”

“Ca, mấy ngày nay huynh làm sao thế, chúng ta đều nhớ huynh”. Lý lục cười hi hi đặt mông ngồi ở bên cạnh Nhiếp Hành.

“À, mấy ngày nay trong nhà có chút việc nhỏ, vẫn không ra ngoài được”. Nhiếp Hành nghiêng đầu, bảo Cẩm Tâm mát xa, khai thông gân cốt cho mình: “Một hồi mời các vị huynh đệ đến tầu lâu ăn uống, xem như là ta bồi tội”

Lý lục nói: “Cần gì đến tầu lâu, không bằng đến Ngô gia đi, đến thăm Ngọc Tỷ. Hai ngày trước lúc đệ đến thăm Ngọc Tỷ còn khóc với đệ a! Nói là từ tháng trước cho tới bây giờ, cũng không thấy ca đến thăm nàng, sợ là lại có người mới đã quên nàng”

Nhiếp Hành nhớ tới thân hình của Ngô Ngọc Tỷ, trong lòng không khỏi nóng lên, mê đắm cười nói: “Cũng tốt, một hồi chúng ta đi đến Ngô gia đi!”

Lý lục vui vẻ nói: “Ca, huynh còn không biết đi? Lúc ta đến Ngô gia, nhìn thấy muội muội của Ngọc Tỷ là Ngân Tỷ, lâu ngày không gặp, bây giờ trở mã thập phần xinh đẹp. Mẹ nàng còn bảo đệ, tìm cho nàng ta một mối tốt. Nếu không hôm nay ca đi xem đi? Nói không chừng hôm nay nàng có thể cùng ca nhập phòng!”

“A?” Nhiếp Hành bảo Cẩm Tâm thông gân cốt cảm thấy được cả người tự tại, thoải mái ngồi dậy: “Còn có việc này? Chúng ta hôm nay phải đi nhìn thử mới được”. Nói xong bảo hạ nhân đem đồ ăn sáng lên.

“Ca, huynh còn ở nhà ăn? Không đến Ngô gia ăn?” Lý lục kinh ngạc hỏi.

Nhiếp Hành nói: “Ngô gia có cái gì ăn ngon. Ta trước ở đây ăn, lát nữa uống rượu cũng không bị say, đỡ phải đau dạ dày”

Hai người nói xong liền thấy người đem thức ăn vào, Nhiếp Hành nói: “Ngươi ăn với ta!”

“Dạ!”, Lý lục đã sớm bị mùi đồ ăn hấp dẫn nuốt nước miếng liên tục.

Lai Kì đem từng đĩa từng đĩa thức ăn đặt trước mặt của Nhiếp Hành, Nhiếp Hành mặt nhăn nhu, chỉ lấy một đĩa thịt bò câu, một đĩa rau xanh, một cái đĩa thịt vịt, lại bảo Lai Kì múc cho hần một chén cháo thịt, còn lại liền để cho Lý lục ăn.

Lý lục chờ không được người ta hầu hạ, cầm lấy đũa liên tục gấp thức ăn, Nhiếp Hành còn chưa ăn xong, hần liền đem thức ăn trên bàn dọn sạch, lại còn ăn thêm mấy bát cháo thịt.

Nhiếp Hành thấy hần ăn nhiều như vậy, không khỏi khuyên nhủ: “Ngươi ăn ít một chút, cẩn thận một hồi ăn không nổi”. Thấy hần ăn đến đầu đầy đỏ mồ hôi, liền phân phó nô bộc múc nước cho hần rửa mặt.

Lý lục đem quần áo cởi ra, tiếp nhận khăn mặt lau mồ hôi nói: “Ca, đồ ăn nhà huynh thật sự là quá ngon!”

Nhiếp Hành nói: “À, phải không? Ta cũng không biết nữa, chắc là ăn quen rồi!”. Hần tiếp nhận nước trà Cẩm Tâm đưa đến súc miệng, lại uống thêm một ly trà thơm.

“Ca, huynh cũng cho đệ vài ly trà thơm đi!”. Lý lục tiếp nhận ly trà súc miệng của nô bộc đưa đến liền một hơi uống sạch, cười hi hi vươn tay về hướng Nhiếp Hành.

Nhiếp Hành tà liếc mắt hần một cái, từ trong túi hương lấy ra ba bốn loại trà thơm đưa cho hần. Lý lục tiếp nhận để ở trong tay áo: “Ca, chúng ta hôm nay cần phải hào hào vui chơi, hắc hắc, mấy ngày nay đệ phát hiện một chỗ rất thú vị...”

“Chỗ nào?” Nhiếp Hành tò mò hỏi.

“Hắc hắc, một chỗ làm cho chúng ta mau chóng phát tài...”

“Thật vậy chăng?”

“Đương nhiên! Huỳnh đi rồi sẽ biết!”

Chờ sau khi Cầm Tâm kể xong, mặt Văn thị đã muồn xanh mét! Nàng vuron tay cầm ly trà quăng xuống dưới đất: “Lại là con hồ ly tinh nào mê hoặc rồi!”. Nàng hận nhất là mỗi khi Nhiếp Hành ra khỏi nhà lại đem về một người, lại nghĩ đến chuyện này một khi làm lớn ra, đến tai lão thái gia, khiến cho lão thái gia biết Nhiếp Hành bên ngoài tìm hồ ly tinh, ở nhà lại thích luyến đồng, lão thái gia không thể không đánh hấn chết! Cứ như vậy, bọn họ đừng nói là đi theo Nhiếp Tuyên về Giang Nam, không bị đuổi ra khỏi gia tộc là may mắn lắm rồi!

Suy nghĩ một chút, Văn thị miễn cưỡng nhìn một hồi, phân phó hạ nhân, không được đem chuyện này truyền ra ngoài, lại bảo hạ nhân đến Ngô gia mời Nhiếp Hành trở về, lão thái bà Nhan thị kia tính tường giống như quý, cũng không thể để cho bà ta phát hiện sơ hở!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Nổi lên phong ba 1

Mèo Con nằm ở trên La Hán tháp, dựa vào gối mềm, nhìn không chuyển mắt quyền du ký mà Nhiếp Tuyên ghi lại mấy năm nay, hấn thật sự là đi đến rất nhiều chỗ !

Xuân Nha thấy mưa càng ngày càng lớn, liền đi vào trong phòng lấy một cái áo choàng khoác lên cho Mèo Con: “Hôm nay trời lạnh lên, phu nhân cẩn thận đừng để bị cảm lạnh”

Mèo Con vươn tay bảo Xuân Nha khoác cho mình hỏi: “Thu Thực đâu? Thân thể muội ấy có tốt lên không?”

“Vừa mới uống thuốc, mồ hôi cũng ra rồi”. Xuân Nha lâu bầu nói: “Cũng không biết làm sao lại bị nhiễm phong hàn”

Mèo Con nói: “À, muội bảo muội ấy nghỉ ngơi ở trong phòng thêm mấy ngày đi”

“Dạ!”

“Có người sinh bệnh?”, Nhiếp Tuyên vừa vào cửa chợt nghe đến uống thuốc, phong hàn linh tinh, không khỏi khẽ nhú mày hỏi.

“Dạ!”, Mèo Con lên tiếng nói: “Là Thu Thực sinh bệnh”

“Thu Thực? Là nha hoàn kia của nàng?”, Nhiếp Tuyên nhú mi hỏi.

“Dạ!”, Mèo Con thấy vạt áo hấn có chút ướt, đứng dậy nói: “Quần áo của chàng ướt rồi, mau đi thay đi!”

Nhiếp Tuyên nói: “Không cần vội, một hồi ta rửa mặt chải đầu một chút, đem toàn bộ quần áo thay”

Mèo Con hỏi: “Một lát nữa chàng đi ra ngoài?”

“Không có!”. Nhiếp Tuyên nhìn sắc trời cười nói: “Hôm nay trời mưa, một lát bảo Văn Chiêu pha một bình trà ngon, chúng ta ngắm mưa đánh đàn được không?”

“Dạ!”, Mèo Con vừa nghe hai tròng mắt liền sáng lên, hai gò má hưng phấn hơi hơi nổi lên đỏ ửng.

Văn Chiêu nghe xong Nhiếp Tuyên phân phó, tự đi chuẩn bị.

Mèo Con thừa dịp lúc Nhiếp Tuyên đi tắm rửa, liền đi thay quần áo, ăn mặc đơn giản một chút. Lại bố trí phòng, bảo người ta đem mấy bồn hoa vừa nở chuyển qua hành lang, lại bảo bọn nha hoàn mang lên chút điểm tâm cùng hoa quả.

Đợi lúc Nhiếp Tuyên một thân nhẹ nhàng khoan khoái tiêu sái trở về, nha hoàn trong phòng đã đi hết, đàn cổ, huân hương cũng đã chuẩn bị xong. Mèo Con thay đổi một thân vàng nhạt hạ sam, da thịt lại càng phát ra nõn nà, đồ trang sức cũng thay đổi một bộ ngọc bích thanh lịch, trên mặt còn có một tầng son phấn nhạt, thấy hấn đến đây, liền vui sướng nghênh đón: “Chàng trở lại rồi!”

Nhiếp Tuyên cười vươn tay ôm nàng, nhìn cách ăn mặc của nàng tán thưởng: “Mới may sao? Thật xinh đẹp!”. Thấy cách ăn mặc riêng của nàng, ánh mắt càng phát ra nhu hòa, trong lòng ẩn hiện lên một tia áy náy, tay hơi hơi dùng một chút lực, gắt gao ôm nàng.

Mèo Con để mặc hấn ôm, mặt mày cười vui vẻ nói: “Là lúc vừa mới vào nhà, Luật Nương may cho thiếp”. Luật Nương chính là Tô thị, Luật là tên con

trai trưởng của Tạ thị – Nhiếp Luật, Mèo Con đã quen với việc không trực tiếp gọi khuê danh của nữ tử ở cổ đại.

Nhiếp Tuyên từ trong ngực lấy ra một hộp gỗ nhỏ cười nói: “Đây, cái này cho nàng, về sau mỗi tối nếu nàng buồn có thể chơi cái này”

Mèo Con tò mò tiếp nhận hộp gỗ nhỏ, mở ra vừa thấy không khỏi kinh hô một tiếng: “Là điệp sí ki?”. Điệp sí ki là món đồ chơi mà cô gái Giang Nam thường chơi, có thể xem là nguyên mẫu của đồ xếp hình, dùng mười ba mảnh tam giác bất đồng mà tạo thành, ghép lại với nhau sẽ tạo thành hình dạng một con bướm đang vượn cánh, ngoài ra còn có thể tạo thành nhiều hình dạng khác nhau.

Trước đây Cổ Tứ Ngưu có làm mấy bộ điệp sí ki cho Mèo Con chơi, nhưng mà Nhiếp Tuyên làm cho nàng không phải là bằng gỗ, nàng sờ sờ: “Là làm bằng ngà voi?”

“Đúng vậy!”. Nhiếp Tuyên hỏi: “Cái này là món đồ chơi từ nhỏ của nữ tử Giang Nam các nàng đúng không? Biết chơi không?”

“Đương nhiên!” Mèo Con lấy ra điệp sí ki, tiện tay đã xếp được năm hình dạng khác nhau. Lâu rồi không chơi, nàng đối với điệp sí ki lại nổi lên hứng thú, nhất thời vui vẻ mà xếp thành mười mấy hình dạng khác nhau.

Đáy mắt Nhiếp Tuyên ý cười càng sâu sắc, hẳn biết nàng sẽ thích mấy vật nhỏ như vậy. Hắn hai tay ôm đầu, thân thể thoải mái ngã ra sau, nửa nằm ở trên La Hán tháp, mỉm cười nhìn Mèo Con ở bên cạnh chơi điệp sí ki, thỉnh thoảng nói ra mấy đề nghị.

Văn Chiêu cùng Xuân Nha ở phòng bên cạnh pha trà, nghe vợ chồng hai người nhẹ giọng cười, không khỏi đỏ mặt, nhìn nhau vụng trộm che miệng nở nụ cười.

Mèo Con chơi một hồi điệp sí ki liền thu tay lại, ngày sau còn rất dài, nàng có thể chậm rãi chơi, thiên cơ hôm nay khó có được phải đem đàn cổ học xong mới được.

Nhiếp Tuyên thấy bộ dạng nàng xem mấy khối ngà voi giống như là bảo bối thu lại cẩn thận, khoe miệng không tự chủ được giờ lên: “Không chơi nữa sao?”

“Không chơi nữa!”. Nàng vụng tay nắm tay Nhiếp Tuyên: “Trí Viễn dạy thiếp đánh đàn đi, ngày hôm qua chàng dạy đoạn nhạc kia, thiếp còn luyện chưa xong a!”

“Được”, Nhiếp Tuyên cảm thấy không sao cả, hôm nay hẳn vốn không muốn đi ra ngoài.

Khi hai người đang nói chuyện, bà tử canh cửa vội vàng chạy vào báo: “Nhị gia, nhị phu nhân, không tốt rồi! Lão thái gia đột nhiên ngã đi! Lão phu nhân gọi hai vị nhanh qua đó!”

Mèo Con nhất thời loạng choạng, bị tiếng kêu thê lương của bà tử đột nhiên hù đến nhảy dựng, thân thể run lên, may mắn Nhiếp Tuyên vụng tay chặt chẽ ôm được nàng. Nhiếp Tuyên nghe được tin tức cha ngã xỉu, cũng hơi kinh hãi, lúc trước hẳn đúng là sợ quá mức kích thích đến cha mới...

“Trí Viễn, chúng ta mau qua đó đi!” thanh âm kinh hoàng của Mèo Con truyền đến.

Nhiếp Tuyên cúi đầu nhìn về mặt kinh hoàng của Mèo Con, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, trong lòng càng phát ra áy náy, cúi đầu ở bên tai nàng ôn nhu nói: “Đừng sợ! Hết thầy còn có ta!”

“Dạ!” Mèo Con gật gật đầu, thúc giục Nhiếp Tuyên nhanh qua đó: “Chàng đi qua đó trước! Xem thử cha như thế nào rồi!”

“Được!” Nhiếp Tuyên gọi Văn Chiêu, bảo nàng chiều cô Mèo Con, liền vội vàng chạy qua đó.

Mèo Con nhìn bóng dáng Nhiếp Tuyên vội vàng rời đi, khẽ nhủ mảy, nói với Văn Chiêu: “Xuân Nha, mau, đem bộ quần áo màu xanh của ta lại đây. Văn Chiêu, chuẩn bị nước rửa mặt cho ta”

Xem Phim hoạt hình anime online

Xuân Nha nghe xong Mèo Con phân phó, không khỏi sửng sốt, Văn Chiêu nghe vậy mặt lộ vẻ kỳ dị, nhưng lại nhìn kỹ Mèo Con, vẫn là bộ dạng lo lắng kinh hoàng như cũ, trong lòng không khỏi thoải mái, nghĩ chắc là bản thân suy nghĩ quá nhiều.

Mèo Con cũng quan ý tưởng của hai người, ngồi vào trước bàn trang điểm, trước tiên đem trang sức tháo xuống hết, vốn định mang cho đồ trang sức màu bạc, nhưng mà do dự một chút, vẫn là cài một cây trâm có khảm hồng lục bảo thạch. Nàng thở than một tiếng, tự giễu, thật là khổ! Nhiếp Tuyên là ai? Như thế nào có thể bởi vì trời mưa sẽ không đi làm việc chứ? Suy nghĩ một chút, nguyên bản tâm tình nàng sung sướng, lại bị bịt kín một tầng bóng ma, đứng dậy tẩy đi son trên mặt, may mắn son này đều là nàng tự làm, là thứ tinh khiết, dùng nước rửa đi là được.

Mèo Con vội vàng thay quần áo, mới vừa chuẩn bị xuất môn, đột nhiên bầu trời lại vang lên tiếng sấm, mây đen kéo đến, chỉ chớp lát lại nổi lên mưa to, gió thổi mưa to đánh vào trên mặt làm cho người ta không khỏi sinh đau. Văn Chiêu vừa thấy thế, vội vàng gọi xe ngựa: “Phu nhân, ngồi xe ngựa đi thôi!”

“Ừ!”, Mèo Con gật đầu nói: “Nhanh lên, không được chậm trễ!”

“Dạ!”, Văn Chiêu vội tiến đến phân phó chuẩn bị xe ngựa, sau một phen rối loạn, Mèo Con lên xe ngựa, vội vàng chạy đến viện của Nhiếp lão thái gia,

đi được nửa đường thì nghe tiếng Trùng Tâm gọi: “Văn Chiếu!”

“Trùng Tâm?” Văn Chiếu nghe được thanh âm Trùng Tâm, nhắc lên màn xe: “Làm sao vậy? Gia có phân phó gì sao?”

“Lão phu nhân nghe được lão thái gia ngắt xú, đã vội và đến đó, gia bảo phu nhân cũng đến chỗ lão thái gia”

Văn Chiếu nghe xong liền gật đầu nói: “Được!”. Nàng nhìn Mèo Con im lặng ngồi ở trong xe ngựa, trong lòng không khỏi không yên, phu nhân sẽ không phải bị dọa đến ngốc rồi chứ?

Mèo Con cúi đầu âm thầm suy nghĩ, nàng đối với tình huống trước mắt của Nhiếp gia hoàn toàn không quen thuộc, Nhiếp Tuyên dạy bảo hạ nhân lại nghiêm, nàng cũng không thu thập được tin tức gì, chỉ dựa vào việc Thu Thực hỏi thăm mà nắm được một chút. Kết hợp hành động buổi chiều của Nhiếp Tuyên cùng Nhan thị sáng nay, biểu hiện của Văn thị, hẳn là Nhiếp hành đã xảy ra chuyện gì đi? Mới có thể kích thích đến Nhiếp lão thái gia, làm cho ông đột nhiên hôn mê bất tỉnh, nhưng mà không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nhớ tới Nhiếp hành bình thường sở tác sở vi, cũng cảm thấy việc này chắc chắn không phải là chuyện tốt gì rồi.

Mèo Con tự an ủi chính mình, Thu Thực dù sao cũng là nghiệp dư, có thể giúp nàng hỏi thăm mấy tin tức này, nàng hẳn phải cảm thấy thỏa mãn rồi. Dù sao đây là việc của Nhiếp gia, chỉ cần không phải tội lớn tru di cử tộc gì là được, dù sao cũng có người Nhiếp gia giải quyết, nàng chỉ cần chú ý hành vi của mình là được.

Xe ngựa tới trước cửa viện Nhiếp lão thái gia thì dừng lại, còn chưa có vào cửa: “Nhị thẩm!”. Mèo Con nghe được phía sau gọi mình, liền quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tô thị hấp tấp chạy tới nói: “Nhị thẩm, người có biết hiện tại lão thái gia thế nào không?”

Mèo Con lắc đầu, nàng ngay cả việc gì đã xảy ra còn không biết, như thế nào biết lão thái gia hiện tại như thế nào chứ? “Chúng ta đi vào trước rồi nói sau!” Hai người cùng đi vào trong.

Nhan thị đang ngồi ở trên tháp, trên mặt không có một chút huyết sắc, phật châu trong tay chuyển động, thì thảo niệm kinh.

“Mẹ!”

“Bà nội!”

Mèo Con cùng Tô thị gọi, làm cho Nhan thị mở mắt, nàng mờ mịt nhìn các nàng, vẻ mặt đại ra. Mèo Con cùng Tô thị thấy bộ dạng nàng như vậy, trong lòng nhảy dựng, Mèo Con đánh bạo tiến lên nhẹ nhàng đỡ lấy Nhan thị nói: “Mẹ! Mẹ!”

Mèo Con gọi một lúc lâu, Nhan thị mới hoàn hồn, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của hai người gọi mình, nàng hơi hơi cười cười: “Các con đều đã đến!”

“Mẹ, con đỡ người nằm xuống nghỉ một chút!”. Mèo Con thấy sắc mặt Nhan thị không tốt, thân thiết nói.

“Không được!”. Nhan thị nhẹ nắm tay nàng nói: “Cha con còn chưa có tỉnh a!”

Mèo Con vội vàng nói: “Con đã bảo Văn Chiếu qua đó xem xét, cha vừa tỉnh liền trở về đây hỏi báo a!”

Nhan thị gật gù đầu, lúc này Ngôn mục cầm một chén canh đến nói: “Lão phu nhân, ngài uống một chút canh đi!”

Tô thị biết Nhan thị có bệnh tim, vội hỏi nói: “Tim bà nội lại đập nhanh sao? Mau lấy dưỡng tâm hoàn lại đây”

Ngôn mục nói: “Vừa mới uống xong!”

Mèo Con khuyên nhủ: “Mẹ, người vẫn là nằm xuống nghỉ tạm một hồi đi. Một lát đại phu xem xong bệnh rồi, nhị gia sẽ bảo Trùng Tâm lại đây hỏi báo. Nếu ngài cũng ngã bệnh, Nhiếp gia chúng ta còn lo lắng hơn!”

“Đừng vậy! Bà nội, nhị thẩm nói rất đúng, người nằm xuống nghỉ tạm một hồi”. Tô thị một bên khuyên Nhan thị, một bên phân phó nha hoàn đem gối mềm lót ở trên tháp, nàng cùng Mèo Con tiến lên hầu hạ Nhan thị nằm xuống, Tô thị đắp cho Nhan thị một tấm chăn mỏng. Có lẽ là vừa mới vừa uống xong dưỡng tâm hoàn nên được tính dần dần phát huy, chỉ chớp lát Nhan thị đã ngủ.

Lúc này Tạ thị cũng vội vàng chạy đến, thấy Nhan thị đang ngủ, không khỏi giảm nhẹ cước bộ, chậm rãi tiêu sái đến trước mặt hai người. Tô thị thấy Tạ thị muốn đứng dậy hành lễ, bị Tạ thị áp chế, ý bảo nàng không nên đa lễ, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ như thế nào?”

“Bệnh tim tái phát, đã uống thuốc rồi hiện tại đang ngủ”. Tô thị nhỏ giọng đáp.

Tạ thị nghe vậy thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này Văn Chiếu vội vàng đi đến, thấy đám người Tạ thị, liền cúi thân hành lễ, Tạ thị nói: “Đừng đa lễ, nói mau lão thái gia như thế nào?”

“Hồi bẩm đại phu nhân, lão thái gia đã tỉnh”. Mọi người nghe xong lời Văn Chiếu, nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tạ thị thân thiết hỏi: “Bệnh của lão thái gia có trở ngại gì không?”

“Hồi bẩm đại phu nhân, thái y nói lão thái gia là khó thờ công tâm, may mắn kịp thời cứu được, không có nhiều trở ngại, uống thuốc xong lão thái gia liền

tình. Hiện tại chỉ cần uống thuốc, hảo hảo điều dưỡng, sẽ mau chóng khôi phục. Nhưng mà sau này phải chú ý ngàn vạn lần không thể để tức giận nữa”

Mèo Con nghe xong lời Văn Chiêu, cảm giác lão thái gia giống như bị trúng gió nhẹ à? Nhưng mà Tạ thị vừa nghe nói lão thái gia vô sự, liền vui mừng bảo Tô thị đi thường cho thái y. Còn Mèo Con cùng Tạ thị liền lại bên cạnh Nhan thị, chờ nàng tỉnh lại.

Chờ lúc Nhan thị tỉnh lại, trời đã tối. Sau khi ngủ dậy, tinh thần bà cũng tốt lên, lại nghe thấy lão thái gia vô sự, không khỏi vui vẻ, sốt ruột muốn đi thăm lão thái gia. Lại bị Mèo Con cùng Tạ thị, Tô thị khuyên trù.

“Mẹ, cha đang ngủ, thân thể người cũng không tốt, không đêm nay nghỉ ngơi, chờ ngày mai lại đi thăm cha?”. Tạ thị nói với Nhan thị: “Con đã bảo người ta thu thập một gian phòng, mẹ đêm nay trước ừ khuất người ở trong này nghỉ tạm một đêm, sáng sớm hôm sau liền có thể đi thăm cha rồi”

Mèo Con ở bên cạnh nhìn Tạ thị cùng Tô thị, lặng im không nói, dù sao Nhan thị cùng Nhiếp lão thái gia cũng là vợ chồng nhiều năm như vậy, bảo nàng không nhìn tới chồng mình, thật sự là một chuyện tàn nhẫn. Nhan thị cuối cùng vẫn bị hai người khuyên can, ở phòng bên cạnh của phòng Nhiếp lão thái gia.

Nhiếp lão thái gia cùng Nhan thị đều sinh bệnh, thân là con dâu cùng cháu dâu Tạ thị, Mèo Con cùng Tô thị tự nhiên không thể trở về, chỉ có thể ở trong viện Nhiếp lão thái gia thu thập ba gian phòng nghỉ tạm, để thuận tiện chăm sóc cho Nhan thị.

Mèo Con trở về phòng, bảo người ta lấy quần áo tắm rửa, đơn giản rửa mặt chải đầu một chút, liền nằm ở trên giường, may mắn hôm nay thời tiết lạnh, không tắm rửa cũng không cảm thấy khó chịu.

Lúc này Văn Chiêu bưng một chén canh đến nói: “Phu nhân, uống chén canh ngô này xong sẽ bình tâm lại!”

“Bình tâm?” Mèo Con nghi hoặc nhíu mi hỏi, nàng cũng không phải Nhan thị, không lo lắng đến thế, cần gì phải uống canh để bình tâm chứ.

“Là gia phân phó phòng bếp chuẩn bị riêng cho người, gia nói hôm nay người đã bị hoảng sợ”. Văn Chiêu giải thích nói.

Mèo Con vốn định nói mình không bị chấn kinh, uống canh bình tâm gì chứ, nhưng nghĩ lại, có thể là lúc này mình diễn trò quá lộ rồi... quên đi! Uống thì uống đi, dù sao bắt quả chỉ là canh thô mà.

“Gia nói, hôm nay người phải hầu hạ lão thái gia, không trở về phòng nghỉ ngơi, bảo phu nhân sớm nghỉ ngơi một chút”. Văn Chiêu chờ Mèo Con uống xong canh, dâng nước trà để Mèo Con súc miệng.

“Ừ, ta đã biết”. Mèo Con nằm ở trên giường, hỏi Văn Chiêu: “Văn Chiêu, tỷ có biết phát sinh chuyện gì không?”

Văn Chiêu nói: “Cụ thể nô tỳ cũng không rõ ràng, chỉ biết là Hành tam gia tựa hồ ở bên ngoài bài bạc, không có tiền trả, bị người ta cầm chứng từ tới cửa đòi tiền lão thái gia”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Nổi lên phong ba 2

“Bài bạc?” Mèo Con hơi hơi nhíu mi, chỉ là bài bạc mà lại đem lão thái gia tức giận đến trúng gió? Sợ là còn có nguyên nhân khác đi? Nhiếp Hành đánh bạc đã không phải là chuyện một ngày hai ngày, ngay cả Thu Thực đều rõ ràng, nàng không tin lão thái gia lại không biết.

Văn Chiêu về mặt khó xử, nếu để gia biết mình đem chuyện tình bát nháo này nói với phu nhân, gia nhất định sẽ tìm nàng tính sổ!

Mèo Con thấy vẻ mặt khó xử của Văn Chiêu, biết là nàng sẽ không nói, khước miệng vì câu nói: “Ta mệt rồi, trước tiên ngủ đã. Ngày mai còn phải dậy sớm à!”. Nàng cũng không có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ như vậy, trước mắt nàng chỉ muốn biết một nhà của Nhiếp Hành kia có thể lại cùng gia đình nàng đến Giang Nam không? Xem ra tựa hồ là có thể thoát khỏi. Mèo Con trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cặp vợ chồng nhất phẩm kia nếu thật sự đi theo Nhiếp Tuyên về Giang Nam, cuối cùng không hay ho vẫn là nàng !

“Dạ!” Văn Chiêu thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội cùng Xuân Nha hầu hạ Mèo Con ngủ.

Ngôn mụ sau khi hầu hạ Nhan thị ngủ, ở trong phòng thắp một cây đèn, tiểu nha hoàn đưa tới đệm chăn lót ở trên La Hán tháp, Ngôn mụ đơn giản rửa mặt chải đầu một chút, liền nằm ở trên tháp, vừa mới nhắm mắt lại.

“A Ngôn...” thanh âm trầm thấp của Nhan thị vang lên.

“Lão phu nhân, ngài còn chưa ngủ?”. Ngôn mụ đứng dậy, rót một ly trà nóng, đưa cho Nhan thị: “Ngài khát nước sao?”. Thấy Nhan thị muốn ngồi dậy,

vội đem ly trà để ở bên cạnh, giúp đỡ Nhan thị ngồi dậy, lại lót thêm một cái gối mềm sau lưng bà, để cho bà nửa nằm nửa ngồi một cách thoải mái

“A Ngôn, bà ngồi xuống, trò chuyện với ta”. Nhan thị lúi cúi kéo tay Ngôn mục, ý bảo bà ngồi xuống bên cạnh mình.

A Ngôn bắt đầu đi, chỉ có thể ngồi xuống, Nhan thị đột nhiên cười cười nói: “A Ngôn, bà còn có nhớ hay không, lúc ta xuất giá, chúng ta luôn ngồi cùng một chỗ, mỗi tối còn trò chuyện đến khuya, mỗi lần đi thỉnh an, chúng ta đều thức không ngủ”

A Ngôn nghe vậy trên mặt cũng hiện lên một chút ý cười: “Đúng vậy!”. Nhớ đến lúc trước khi Nhan thị xuất giá, lúc hai người còn là những cô nương, A Ngôn lộ ra thần sắc hoài niệm, lúc đó mới là chân chính vô ưu vô lự!

“Trong nháy mắt, chúng ta đều đã già...” Nhan thị thở dài một tiếng.

A Ngôn nghe vậy lặng im không nói, sau một lát, Nhan thị nhẹ nhàng hỏi: “A Ngôn, bà nói xem, ta có phải sai rồi hay không?”

Qua hồi lâu, Ngôn mục mới nói: “Tiểu thư, người không cần nghĩ nhiều, cô gia không phải không có việc gì rồi sao!”

Nhan thị khẽ thở dài một tiếng: “Oán hận cả đời, hận hận cả đời, cuối cùng nghe được hán gặp chuyện không may, ta còn...” nói xong nước mắt của bà lặng lẽ rơi xuống.

Bà là con gái thế gia, từ nhỏ được cha mẹ cưng chiều. Sau đó đến nhà chồng, phu quân đối với bà vô cùng tốt, cha mẹ chồng cũng chưa từng làm khó dễ bà, năm thứ nhất sau khi thành thân thì có một đứa con gái, năm thứ hai lại sinh con trai trưởng. Có con trai trưởng rồi, bà ở Nhiếp gia ngày ngày bình an, cho nên sau khi phu quân muốn nạp biểu muội bà con xa làm thiếp, bà cũng không có phản đối. Ba vợ bốn nàng hầu bà đã quá quen rồi, trong lòng tuy có chút chua xót, nhưng cũng không thể không chịu.

Ngay từ đầu, hán tuy rằng nạp Chung thị làm thiếp, nhưng cũng không có sủng thiếp diệt thế, càng không có đi chuyên sủng tiểu thiếp. Mà Chung thị đối với bà tôn kính, cho nên Nhan thị mặc dù có đôi khi ghen tị Chung thị được phu quân yêu thương hơn, nhưng cũng không nghĩ hận bọn họ, càng không muốn làm hại mẹ con Chung thị! Dù sao bà là chính thất được cưới hỏi đàng hoàng, Chung thị bất quá chỉ là một tiểu thiếp, cho dù được sủng ái thì địa vị cũng không bằng bà. Có con trai thì như thế nào? Có đại thiếu gia ở đây, dù cho có sinh bao nhiêu con trai cũng không vượt được đại thiếu gia.

Rốt cuộc là từ khi nào mà bà hận bọn họ? Nhan thị hoảng hốt nhớ lại quá khứ, là lúc Mậu Nhi chết đi? Tiểu Mậu Nhi của bà! Đứa trẻ ngoan ngoãn suốt ngày trốn trong lòng của bà! Là bảo bối bà yêu thương như tim của mình! Là trưởng nữ tôn quý nhất của Nhiếp gia! Nếu nàng không chết, hiện tại nhất định đã sinh ra cháu ngoại cho bà!

Nhan thị nhớ tới con gái mất sớm của mình, đáy mắt hiện lên một tia oán độc, nếu không phải tiện nhân Chung thị kia cố ý hãm hại, Mậu Nhi nhất gan như vậy làm sao xô ả ta xuống hồ chứ? Bà từ nhỏ đã nói với Mậu Nhi, không thể một mình đi đến bên bờ hồ hay giếng nước mà chơi, Mậu Nhi là một đứa trẻ biết nghe lời, chưa bao giờ vi phạm ý tứ của bà, huống chi lúc đó con bé còn đang mắc bệnh! Nếu không phải hán vì tiện nhân kia, hung hăng đánh Mậu Nhi một cái tát, Mậu Nhi cũng sẽ không bới vì kinh hách quá độ mà bệnh phong hàn càng thêm nặng! Chẳng lẽ một tiểu thiếp mang thai, lại so với con gái duy nhất của mình quan trọng hơn sao? (Đọc đến khúc này ta thật cảm phần a! So với con ruột thì vợ bé quan trọng hơn sao?)

“Mậu Nhi...” Nhan thị theo bản năng chuyển động phật châu trên cổ tay, mẹ giúp con báo thù! Tiện nhân đã hại chết con, ngay cả thi cốt đều bị mẹ đốt thành tro! Tiểu tạp chủng ả ta sinh ra, mặc dù không có chết, nhưng hiện tại mẹ sẽ làm cho hán sống so với chết con thảm hơn!

Ngôn mục nghe được kia thanh “Mậu Nhi” trong lòng đau xót, nhớ tới tiểu búp bê nhu thuận đáng yêu kia, thiếu chút nữa rút nước mắt, đại tiểu thư của bà! Bà tự tay chiếu cố tiểu thư lớn lên, tỉ mỉ che chở tiểu thư trong lòng bàn tay! Liền cứ như vậy mà mất đi! Chỉ nghiền xương cốt tiện nhân kia thành tro cũng đã rất tiện nghi cho ả! Lúc trước chính là bà đã đem tro cốt của tiện nhân Chung thị kia bỏ vào hồ phân! “Tiểu thư, người đừng suy nghĩ nhiều! Tiện nhân kia chết là đáng! Hiện tại quan trọng nhất chính là người cố gắng chăm sóc bản thân, đừng để đại gia, nhị gia lo lắng mới đúng”

Nhắc tới hai con trai của mình, trên mặt Nhan thị hiện lên vẻ tươi cười: “Đúng vậy! Phúc khí lớn nhất trong đời này của ta là có hai đứa con trai này! Nhưng mà... nếu Mậu Nhi còn sống, ta sẽ càng vui vẻ!”

Nhớ tới con gái chết thảm, tâm Nhan thị sẽ thấy cứng rắn lên, bà không thể để cho thảm kịch của con gái lại phát sinh ở trên người con trai, tôn tử, cháu gái mình, bà phải thừa dịp lúc bản thân còn sức khỏe, bảo vệ gia đình của lão đại, Đông Ca không có việc gì!

“Lời này có thể không đúng nhưng nô tỳ thật ra cảm thấy được nhị phu nhân cùng đại tiểu thư có vài phần tương tự! Nhất là bộ dáng nhu thuận hiền lành người kia, quả thực là giống nhau như đúc!” Ngôn mục nói với Nhan thị.

“Đúng, đúng như thế. Ta vừa thấy đứa trẻ này liền cảm thấy thân thuộc, lúc mới nhìn thấy nàng ta còn tưởng rằng là Mậu Nhi khi lớn lên!”. Nhan thị nhắc tới Mèo Con không khỏi mỉm cười nói: “Nếu nói về diện mạo thì thật ra hoàn toàn không giống như vậy, nhưng mà bộ dạng mềm mại kia, bà có cảm giác chúng rất giống nhau không? Ngay cả tên cũng giống!” (Chữ “Miêu” và chữ “Mậu” trong tiếng Hoa phát âm gần giống nhau)

Ngôn mục nói: “Chắc là đại tiểu thư biết người luyện tể nàng, liền quay về thăm người! Người xem nhị phu nhân nhiều hiếu thuận! Đại tiểu thư nếu là có thể lớn lên, nhất định cũng là một đứa con hiếu thuận”

Nhan thị gật gù đầu: “Đúng rồi, vì lão đại và Đông Ca, ta phải làm xong việc này!”

“Tẩu nói tam thúc đem Hương Tuyết uyển cá thừa rồi?” Đại cô nương nghe xong lời Tô thị chấn động không thôi. Phải biết rằng Hương Tuyết uyển này chính là biệt uyển mà Chung di nương đã qua đời yêu thích nhất, tuy nói sau khi Chung thị chết, lão thái gia liền đem biệt uyển kia cho tam thúc, nhưng lúc lão thái gia không có việc gì, thường xuyên muốn đến đó tản bộ. Lá gan tam thúc cũng quá lớn, cứ nhiên ngay cả Hương Tuyết uyển đều đem đi cá

cược! Khó trách lão thái gia lại tức giận đến như vậy!

Xem Phim hoạt hình anime online

Đại cô nương vì hôm nay đi Thiêu Hương cầu con, cho nên buổi tối mới trở về, vừa nghe nói lão thái gia, lão phu nhân đều sinh bệnh, liền vội vàng chạy đến, thấy hai người đều đã ngủ, sau khi thỉnh an Tạ thị, liền đi đến trong phòng Tô thị, lôi kéo Tô thị hỏi han tình huống.

“Đâu chỉ là Hương Tuyết uyển”. Tô thị nói: “Nghe nói, trừ bỏ Hương Tuyết uyển ra, ông nội cho tam thúc hai điền trang tốt nhất cũng thua sạch. Còn ở bên ngoài thiếu một vạn lượng bạc. Sau khi tam thúc biết bản thân thua nhiều bạc như vậy, viết khế ước, còn nghe nói...”. Tô thị đỏ mặt nói: “Lão thái gia sau khi đến sông bạc trả tiền, phải người gọi tam thúc vài lần, tam thúc cũng không đến, liền nổi giận đùng đùng tự mình tìm tam thúc, kết quả tam thúc đang cùng một đồng nhĩ ở trong thư phòng...” Tô thị dùng một chút tiếp tục nói: “Lão thái gia thấy không chịu nổi tức giận, bèn ngắt xiu”

“Một vạn lượng bạc!” Đại cô nương nghe xong, sợ tới mức lắp bắp nói: “Thật ra muội cũng vẫn nghe nói tam thúc ở bên ngoài bài bạc, nhưng mà không phải là chơi nhỏ thôi sao? Hẳn như thế nào chỉ trong một hai ngày lại thiếu nhiều như vậy?”

“Không phải trong vòng hai ngày”. Tô thị bĩu môi nói: “Phiếu nợ kia nghe nói rất dày, đã bắt đầu viết từ bảy năm trở lại đây. Hai ngày này tam thúc chỉ là đem đất đai trên danh nghĩa của hắn làm mất mà thôi!”

Đại cô nương nghe xong, trầm mặc sau một lúc lâu mới nói: “Quả nhiên là gừng càng già càng cay”

Tô thị nghe xong gật đầu thở dài một tiếng: “Đúng vậy!”. Khoan đã! Bảy năm trước! Tô thị bỗng nhiên nhớ tới, bảy năm trước tam thẩm từng vì thế tử của nhị thúc liên tiếp qua đời, không có con trai nối dòng, đã muốn đem Triệt Nhi làm con thừa tự của nhị thúc. Tuy nói chuyện này lão thái gia không đáp ứng, lão phu nhân còn gọi tam thẩm đến hung hăng mắng cho một trận, bảo nàng ta phân rõ tôn ti trật tự! Chuyện đó mặc dù khi ấy có lớn thật, nhưng sau đó nhị thúc liền đi xa.

Chẳng lẽ sau khi chuyện đó qua đi, lão phu nhân đã bắt đầu bố trí? Tốn nhiều tâm tư như vậy, tạo ra một cái bẫy lớn đến thế, suy nghĩ một chút, Tô thị có chút chán nản. Nàng tự nhận khéo léo, thủ đoạn khéo đưa đẩy, nhưng cùng một đám nhân tình của Nhiếp gia kia so sánh vẫn là kém xa. Hao hết tâm tư như vậy, lo lắng luôn cúi nịnh nọt cũng không hưởng được gì, còn không bằng học nhị thẩm, cái gì cũng không quản, an tâm làm kiều thê là được! Nhìn nhị thúc mới thương nhị thẩm làm sao!

Tô thị nhớ tới bảy năm trước, lại nghĩ tới một lời đồn, nhìn đại cô nương muốn nói lại thôi, đại cô nương hỏi: “Đại tẩu làm sao vậy?”

“Muội muội, ta nghe nói nhị thẩm, có rất giống với đại cô cô lúc trước không, cho nên lão phu nhân mới thích người như vậy? Đại cô cô có phải thật sự bị Chung di nương hại chết không?”. Tô thị rốt cục nhìn không được hỏi, Nhiếp gia đổi chuyện này kiêng kị rất nặng, nàng vẫn không nghe được gì. Đại cô nương là con gái của Nhiếp gia, có lẽ sẽ biết một chút đi?

Đại cô nương nghĩ nghĩ nói: “Kỳ thật chuyện kia muội cũng biết không rõ ràng, chuyện này muội cũng chỉ nghe mấy lão nhân trong phủ nói. Nhị thẩm cùng cô lớn lên giống hay không giống, muội cũng không biết, nhưng mà nhũ danh của cô cô là Mậu Nhi, cùng nhũ danh của nhị thẩm không sai biệt lắm. Nghe nói Chung thị lúc ấy có thai được tám tháng, bị cô ở bên hồ nước đẩy một chút, sau khi Chung thị ngã sấp xuống, liền sinh non, đứa trẻ kia sinh ra liền không sống nổi, lão thái gia nghe thấy liền hờn hển đánh cô một cái tát, ba tháng sau cô liền chết”

Tô thị che miệng kinh ngạc nói: “Chỉ có một cái tát?”

Đại cô nương nói: “Thân thể cô vốn yếu lại mắc bệnh đã nhiều năm, trong một năm thì có đến nửa năm là bệnh, ngay cả đại phu cũng nói cô không thể sống quá tám tuổi”

Tô thị nghe xong không khỏi liu lười, khó trách lão phu nhân hận tam phòng như vậy! Cả đời của lão phu nhân chỉ sinh ba đứa con, người cô đã mất lại là con gái duy nhất, lão phu nhân thương tâm biết là bao nhiêu!

Đại cô nương thở dài nói: “Kỳ thật nếu lúc trước tam thúc an phận một chút, đừng nghĩ đến việc đem Triệt Nhi làm con thừa tự của nhị thúc. Cũng không cần tham tài sản của nhị thúc ở Giang Nam, hôm nay cũng sẽ không phát sinh chuyện này. Lão phu nhân mặc dù hận tam thúc, nhưng nhiều năm như vậy cũng cố gắng nhẫn nhịn. Cha muội cùng nhị thúc càng không cần phải nói, nếu là dung không được tam thúc, đã sớm để hắn ở riêng ra ngoài, làm sao còn để hắn phóng túng như vậy? Bọn họ hào hào ở lại Ký Châu hưởng phúc không tốt sao?”

Tô thị trong lòng âm thầm suy nghĩ, sản nghiệp ở Giang Nam chính là một tay Nhị thúc dốc sức làm ra, cũng là một đường lui cuối cùng của Nhiếp gia, ngay cả cha chồng xưa nay khắt khe cũng giao cho nhị thúc mới yên tâm, làm sao có thể cho phép người của tam phòng nhúng tay vào? Khó trách tam thúc sẽ có tâm trạng như hôm nay! Nàng không khỏi âm thầm may mắn, may mắn lúc trước bản thân không ra tay xử nhị thẩm, nhị thẩm chỉ cần dựa vào cái nhũ danh kia thôi cũng có thể được lão phu nhân yêu thương.

Đại cô nương che miệng đánh ngáp một cái nói: “Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải dậy sớm!”. Vì đại cô nương trở về muộn, không kịp thu thập phòng, cho nên chỉ có thể cùng Tô thị ở chung một gian phòng. Hôm nay Tùng Nương cũng đi theo đại cô nương dâng hương, cho nên cũng về trễ, hiện tại đã ngủ ở trong phòng của Tạ thị.

Nhiếp Tuyên thần sắc phức tạp nhìn cha chìm vào giấc ngủ... vô luận hắn có bao nhiêu không phải, dù sao cũng là cha của mình, lại nói hắn tuy rằng sùng ái tam ca, nhưng mà cũng quan tâm đến đại ca và mình, nhưng nếu cha có thể nghĩ cho bọn họ nhiều một chút, thì hiện tại cũng không dẫn đến cục diện như bây giờ.

Kỳ thật như vậy cũng tốt, tốt xấu gì cũng đã chừa cho tam ca một con đường sống... Nhiếp Tuyên không tiếng động thở dài, kỳ thật hắn cùng đại ca đã

sớm thương lượng xong rồi, bọn họ không để ý đến việc nuôi tam ca cả đời... chỉ tiếc là lòng tham thì thường không có đáy.

“Nhị gia”. Văn Chiêu lặng yên không một tiếng động đi đến, Nhiếp Tuyên hơi hơi nhíu mày, ý bảo nàng đi ra ngoài nói chuyện: “Phu nhân như thế nào?”

“Phu nhân vừa mới uống canh xong, hiện tại đã ngủ say”. Văn Chiêu cung kính nói.

“Ừ, mấy ngày nay ngươi hạo hạo chiếu cố phu nhân”. Nhiếp Tuyên gật đầu nói: “Ngày mai còn có mấy tràng náo nhiệt ! Ngươi cẩn thận một chút, đừng lại để nàng bị sợ hãi”

“Dạ!” Văn Chiêu cung kính nói.

“Đúng rồi, nha hoàn bên người nàng gọi là Thu Thực, sinh bệnh gì?” Nhiếp Tuyên hỏi.

“Thu Thực bị nhiễm phong hàn” Văn Chiêu nói

“Đang êm đẹp tại sao lại nhiễm phong hàn?” Nhiếp Tuyên nhíu mày nói: “Phu nhân thân thể yếu đuối, đừng để người này trước mặt nàng, đem nàng ta đến biệt trang đi, chờ hết bệnh rồi đưa trở về cũng không muộn”

“Nhưng mà bên phía phu nhân...” Văn Chiêu có chút chần chờ.

Nhiếp Tuyên nói: “Bên phía phu nhân để ta giải thích”. Chuyện tình chiều nay làm cho trong lòng Nhiếp Tuyên không khỏi có chút áy náy, chờ sau khi việc này chấm dứt, hẳn nhất định phải mang nàng ra ngoài dạo chơi giải sầu mới được.

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Nổi lên phong ba 3

Sáng sớm hôm sau, Mèo Con thần thanh khí爽 thức dậy, không ngoài phát hiện, trừ bỏ nàng cùng Xuân Nha ra, tất cả mọi người đều là vẻ mặt tiêu tụy, mắt cũng có quầng thâm. Mèo Con âm thầm thở dài, quả nhiên người không biết là người hạnh phúc nhất !

“Văn Chiêu, tỷ phân phó phòng bếp nấu một chút cháo bổ dưỡng cho mọi người, cũng nấu cho lão phu nhân một chén cháo hoa”. Mèo Con nhìn sắc trời vẫn âm u như trước phân phó với Văn Chiêu.

“Dạ!”

Rửa mặt chải đầu xong, Mèo Con tới phòng Nhan thị, Nhan thị cũng vừa mới thức dậy, đang chải đầu, thấy Mèo Con sớm như vậy đã đến đây, không khỏi hơi sững sốt: “Sao lại thức sớm như vậy?”

Mèo Con tiến lên hành lễ với Nhan thị nói: “Con dâu biết thân thể mẹ không khỏe, ngày hôm qua lại không ăn cơm nổi, hôm nay chắc là sẽ đói, liền bảo người ta nấu cho mẹ một chén cháo hoa”. Nói xong bảo Văn Chiêu đem cháo hoa bưng lên.

Nhan thị nhìn chén cháo hoa tỏa khói kia, đáy mắt hiện lên một tia nhu hòa, vươn tay bảo Mèo Con đến gần, vỗ nhẹ tay nàng nói: “Đứa trẻ ngoan, thật làm khó cho con”

Mèo Con nói: “Hầu hạ mẹ là bổn phận của con, làm gì mà khó xử chứ”. Nói xong đem cháo hoa múc ra, tự mình hầu hạ Nhan thị dùng bữa.

Nhan thị trong lòng có tâm sự, căn bản không muốn ăn gì, miễn cưỡng ăn nửa chén liền lắc đầu không ăn. Mèo Con cũng không miễn cưỡng, cùng Ngôn mụ hầu hạ Nhan thị rửa mặt chải đầu, Nhan thị liền đứng dậy đi đến phòng Nhiếp lão thái gia, Mèo Con cũng đi theo phía sau Nhan thị.

Vừa tiến vào cửa phòng, mọi người liền sững sốt. Lão thái gia đã tỉnh, đang nửa nằm ở trên giường, được hạ nhân giúp uống thuốc, mà Nhiếp Tuyên thì đang quỳ trên mặt đất.

“Tuyên Nhi, làm sao con lại quỳ hả?” Nhan thị kinh ngạc hỏi.

Nhiếp Tuyên cúi đầu: “Con không có chiếu có cha tốt”

Nhan thị vừa nghe, ánh mắt thẳng hướng nhìn lão thái gia.

Mèo Con cùng giật mình nhìn Nhiếp Tuyên quỳ trên mặt đất, cũng giật mình chỉ một ngày không thấy, lão thái gia cư nhiên nhìn như đã già thêm mười tuổi! Nguyên bản lão thái gia mặc dù năm nay gần bảy mươi, nhưng nhờ bảo dưỡng thỏa đáng, nhìn qua bất quá bộ dáng chỉ hơn bốn mươi tuổi, nhưng

hôm nay nhìn qua giống như năm mươi, sáu mươi tuổi ! Xem ra đã kích lần này với ông ấy mà nói thật sự rất lớn !

Lúc này Nhiếp lão thái gia thở dài một tiếng, vô lực nói: “Con đứng lên đi”

Nhiếp Tuyên nghe vậy đứng lên, Mèo Con vội tiến lên giúp đỡ hắn. Nhiếp Tuyên nắm tay nàng, nhìn ánh mắt lo lắng của nàng, trấn an cười cười.

“Các con đều đi xuống đi”. Lão thái gia mệt mỏi nói: “Để mẹ con ở lại là được rồi, ta muốn nói chuyện với bà ấy”

Mèo Con ngửa đầu nhìn Nhiếp Tuyên, Nhiếp Tuyên trấn an cầm tay nàng, liền cùng bọn hạ nhân lui xuống. Trở lại phòng kế bên, Mèo Con liền ấn hắn ngồi xuống trên ghế, ngồi xổm xuống nói: “Đầu gối chàng có đau hay không?”. Nói xong muốn cuộn ống quần của hắn lên nhìn.

Nhiếp Tuyên đem nàng ôm lên nói: “Không có việc gì, ta quý không bao lâu, cha đã bảo ta đứng dậy”

Mèo Con hỏi: “Thật sự không có việc gì?”

“Thật sự không có việc gì”. Nhiếp Tuyên ôm lấy nàng đi vào nội phòng: “Việc ta muốn là có thể ôm nàng, được không?”

Mèo Con ôm lấy cổ hắn: “Chàng mệt lắm sao?”

“A, không sao”. Nhiếp Tuyên nhu nhu cái trán có chút sưng đau, cả đêm hôm qua hắn không ngủ, nhưng mà hôm nay vẫn là có một đồng chuyện cần làm, ít nhất phải đem chuyện của tam ca xử lý hết.

Mèo Con nói: “Thiếp bảo nha hoàn vào trải giường chiếu, chàng ngủ trước một hồi đi”

Nhiếp Tuyên hỏi: “Ăn sáng chưa?”

Mèo Con gật đầu nói: “Vừa mới ăn xong một chén cháo”

Sau khi Nhiếp Tuyên phân phó Văn Chiêu chuẩn bị thức ăn, quay đầu lại nói với Mèo Con: “Ăn cùng với ta một chút”

Mèo Con gật đầu nói: “Dạ!”

Sau khi đồ ăn sáng bung lên, Mèo Con bảo nha hoàn đi xuống, tự mình hầu hạ Nhiếp Tuyên ăn cơm, Nhiếp Tuyên vươn tay ôm nàng nói: “Không sao, bản thân ta tự làm là được”

“Không sao, thiếp đã ăn rồi”. Mèo Con nhẹ nhàng đẩy hắn ra, nhẹ giọng nói: “Đang ở trong viện của cha ! Còn ra bộ dạng gì nữa!”

Nhiếp Tuyên cười nhẹ nói: “Ý nàng là ở trong viện của chúng ta thì có thể?”

Mèo Con trừng mắt nhìn hắn một cái, rút tay mình về, múc cho hắn một chén cháo hoa, gấp cho hắn mấy món ăn, Nhiếp Tuyên nói: “Chờ thân thể cha tốt lên, ta mang nàng đến Đông Quang tự tán giải sầu, thuận tiện ăn thử thức ăn chay ở chỗ đó”

Mèo Con ngần ngừ, lập tức gật đầu nói: “Dạ, chờ chàng có thời gian rồi nói sau”

Nhiếp Tuyên nghe vậy khẽ cau mày, dừng lại nhìn nàng. Mắt Mèo Con xoay tròn, tâm lo lắng, Nhiếp Tuyên đột nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, vươn tay ôm Mèo Con vào trong ngực, Mèo Con sợ tới mức cúi đầu khẽ kêu một tiếng, chiếc đũa trong tay đánh rơi trên mặt đất, Nhiếp Tuyên ôm nàng, khẽ hôn vành tai của nàng: “Thực xin lỗi, ngày hôm qua ta không phải cố ý, về sau ta nhất định sẽ dành chút thời gian cho nàng, nàng đừng tức giận, được không?”

Mèo Con đầu tiên là bị hành động của hắn làm hoảng sợ, sau đó cảm thấy hắn thổi nhiệt khí đến vành tai của nàng, mặt của nàng lập tức đỏ lên, nghe hắn giải thích, tâm đã mềm nhũn, ngẩng đầu lại thấy vành mắt hắn ẩn hiện vết thâm, oán khí trong lòng không tự chủ được tan thành mây khói, nhin không được nâng nhẹ tay vuốt má của hắn, mềm giọng hỏi: “Có muốn ngủ một chút hay không?”

“Nàng ngủ với ta?” Nhiếp Tuyên cười khẽ hỏi. (y! Câu hỏi thật ái muội mà!)

Mèo Con trừng mắt, hờn dỗi nói: “Không đứng đắn!”

Nhiếp Tuyên cười khẽ hôn miệng nàng, nói: “Trước kia lúc chưa thành thân, một hai ngày không ngủ là chuyện thường, nào có yếu ớt như vậy”

Mèo Con đỏ mặt giúp đỡ hắn ăn cơm nhanh lên. Nhiếp Tuyên cùng thê tử vui cười một trận, mới cảm thấy mỹ mãn lại tiếp tục ăn sáng, còn đồ Mèo Con cùng mình ăn nửa chén cháo, mới đứng dậy nói: “Ta trước đi ra ngoài làm chút việc, một lát mẹ đi ra, nàng chiếu cố mẹ một chút, không được tùy tiện chạy loạn”

“Dạ, thiếp đã biết”. Mèo Con vừa giúp hắn thay quần áo, vừa nói: “Chàng nếu không vội thì sớm một chút trở về nghỉ ngơi, đừng để mệt mỏi”

“Được!”. Nhiếp Tuyên đổi quần áo xong, cúi đầu hôn hai má của nàng nói: “Ngoan ngoãn đợi ở trong này”. Thấy Mèo Con mềm mại gật đầu, mới yên tâm rời đi.

Mèo Con thấy Nhan thị còn chưa ra khỏi phòng của lão thái gia, liền chọn một chỗ có cửa sổ, lấy kim chỉ trong cái rổ, tự mình thêu giày. Nàng làm xong sớm một chút, lại làm thêm mấy đôi giày cho Nhiếp Tuyên.

“Nhị thẩm”. Thanh âm sợ hãi của Tùng Nương truyền đến, Mèo Con nghe vậy buông kim chỉ trong tay xuống ngẩng đầu nói: “Tùng Nương, sao người lại tới đây? Mau ngồi xuống, Xuân Nha châm trà”. Vừa dứt lời, liền giật mình phát hiện vật áo trên người Tùng Nương có chỗ bị bẩn, cũng có chỗ bị ướt, búi tóc cũng tán loạn, tựa hồ còn rơi xuống một ít châu hoa: “Trời ạ! Tùng Nương, người đi đâu vậy? Sao lại thành thế này?”

Mèo Con vội gọi Văn Chiêu giúp Tùng Nương lấy nước ấm rửa mặt chải đầu: “Thiên Mạch đâu? Sao lại không đi bên cạnh người?”

“Nhị thẩm, làm sao bây giờ? Ta vừa mới đi tìm Vân Nương, phát hiện bọn Vân Nương họ bị giam lại rồi”. Tùng Nương khiếp sợ nói, cũng chưa có trả lời Mèo Con, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, nàng thật sự bị dọa.

“Bị giam”. Mèo Con hơi hơi giật mình: “Vân Nương bị giam? Vì sao?”

“Không chỉ có Vân Nương, ngay cả tam thúc, tam thẩm bọn họ cũng bị giam lại”. Ngữ khí Tùng Nương mang theo tiếng khóc.

Bị giam? Mèo Con thật sự lắp bắp kinh hãi, khó trách không thấy bọn họ không tới đây gây sức ép, nguyên lai là đã bị giam: “Là ai giam bọn họ?” Mèo Con hỏi.

“Con không biết, nghe nói là lão thái gia hạ lệnh”. Tùng Nương lời kéo tay Mèo Con nói: “Nhị thẩm làm sao bây giờ? Vân Nương sẽ không có việc gì đi? Con vừa mới vụng trộm nhìn thấy rất nhiều hạ nhân ở trong viện đều bị cột lấy, ngay cả miệng đều bị nhét vải, bên cạnh có một vòng người đứng, con còn nhìn thấy nhị thúc...”

“Nhị thúc? Nhị thúc của cô cũng ở đó sao?” Mèo Con sốt ruột hỏi, hai tay không tự chủ cầm chặt tay của Tùng Nương.

“Không có, Nhị thúc không có, là thư đồng bên cạnh của nhị thúc gọi là Trùng Tâm”. Tùng Nương khiếp sợ nói, nàng chỉ nhìn như vậy, cũng không dám tiếp tục nhìn, từ nhỏ ở Nhiếp gia lớn lên, nàng hiểu được đại gia tộc tốt nhất không nên có lòng hiếu kỳ.

Mèo Con nghe vậy cả kinh, tâm khê run lên, buông lỏng ra tay Tùng Nương. Tùng Nương từ nhỏ lớn lên ở Nhiếp gia, hẳn đã nhìn quen việc này còn bị dọa thành như vậy, xem ra chuyện xảy ra ở tam phòng bên kia hẳn là chuyện không nhỏ? Hạ nhân đều bị trói lại? Trong lòng nàng không khỏi có chút không yên, những người đó sẽ không xảy ra chuyện gì đi?

“Nhị thẩm, mẹ không có ở phòng, con có thể ở lại chỗ này không?”. Thanh âm sợ hãi của Tùng Nương khiến cho Mèo Con hoàn hồn, Mèo Con âm thầm nghĩ hoặc đại tẩu đi đâu rồi? Nàng lời kéo tay Tùng Nương, vỗ vỗ trấn an nói: “Đừng sợ, Vân Nương khẳng định sẽ không có việc gì, chắc là bọn hạ nhân làm sai việc gì, mới có thể bị trói lại như thế”

“Đạ!”, Tùng Nương gật gật đầu, ôm Mèo Con.

“Đứng rồi, sao chỉ có mình người trở lại? Đại tẩu đâu? Thiên Mạch đâu?”. Mèo Con hỏi, đại tẩu không nhìn nàng sao?

Tùng Nương hấp hấp cái mũi, có điểm ủy khuất nói: “Mới vừa rồi mẹ cùng đại tẩu, đại tỷ vợ đi ra ngoài, trước khi đi không biết con đi tìm Vân Nương, con lo lắng cho Vân Nương liền vụng trộm đến chỗ tam thúc, Thiên Mạch cũng không biết”

Mèo Con nhất thời không biết nói gì, nha đầu kia lá gan thật đúng là không phải lớn bình thường... nhưng nhìn bộ dáng nàng đáng thương hề hề, Mèo Con bất đắc dĩ thở dài, yêu thương ôm lấy nàng ôn nhu nói: “Vậy người liền ở lại đây đi. Đã ăn điểm tâm chưa? Ta bảo Văn Chiêu đem điểm tâm đến đây, chúng ta vừa ăn điểm tâm vừa nói chuyện, như thế nào?” Lão thái gia cho dù có bắt giam, khẳng định cũng chỉ bắt mỗi Nhiếp hành mà thôi, Vân Nương hẳn là sẽ không có chuyện gì.

“Đạ!” Khản trương của Tùng Nương được Mèo Con trấn an xuống, dần dần thả lỏng. Mèo Con rót cho nàng một ly trà nóng, Tùng Nương cầm ly trà nhẹ nhàng nhấp từng ngụm.

Lúc này Văn Chiêu cũng chuẩn bị nước ấm xong, Mèo Con thúc giục Tùng Nương đi vào rửa mặt chải đầu, mà nha hoàn Thiên Mạch của Tùng Nương cũng cầm quần áo sạch sẽ vội vàng chạy lại đây, trên mặt lộ vẻ như trút được gánh nặng, thấy Mèo Con liền dập đầu thỉnh an, Mèo Con ngăn cản nói: “Đừng đa lễ, ngươi vì sao đến nơi này?”. Nàng vừa định bảo Văn Chiêu đi thông tri cho Thiên Mạch.

“Là Trùng Tâm đại ca phái người đến nói, nói là tiểu thư ở chỗ nhị phu nhân, còn đem trả lại cả châu hoa mà tiểu thư làm rơi nữa”. Thiên Mạch may mắn nói: “Cám ơn trời đất, cuối cùng tìm được tiểu thư!”

“Được rồi, mau vào tiểu thư hầu hạ đi” Mèo Con nói.

“Đạ, nhị phu nhân”. Thiên Mạch cung kính lui ra.

Chờ lúc Tùng Nương đi ra, Mèo Con đã chuẩn bị xong trà và điểm tâm, đỉnh đầu của Tùng Nương có chút ướt, ngồi xuống bên người Mèo Con, Thiên Mạch đi theo phía sau nàng giúp nàng lau khô tóc.

“Đứng rồi, nếu Hành tam gia đứng hàng thứ ba, như vậy có phải trước cha người, lão thái gia còn có hai người con trai thứ xuất nữa đúng không?”. Nghi vấn này của Mèo Con đã tồn tại thật lâu, nhưng mà vẫn quên hỏi Nhiếp Tuyên mà thôi, hiện tại đột nhiên nghĩ đến, nghĩ chắc Tùng Nương cũng biết.

“Không có ! Hai thúc thúc đứng trước tam thúc là con trai của nhị lão thái gia, cùng lão thái gia không có quan hệ”. Tùng Nương ngẩn người, mới lúc đầu giải thích với Mèo Con. Nguyên lai Nhiếp lão thái gia có một đệ đệ cùng cha khác mẹ, không phải thứ xuất, là do vợ kế sinh ra. Vì vậy nhị lão thái gia sau khi chính thể liên tiếp sinh con gái, thì không bao giờ... có thể sinh con nữa, nhị lão thái gia liền sống chết nạp thiếp, tiểu thiếp sinh được hai người con trai, hai người con trai này đều lớn hơn so với Nhiếp Hành, cho nên Nhiếp Hành đứng hàng thứ ba.

“Ách, như vậy cả nhà nhị thúc không có ở đây?”. Mèo Con bị lời của Tùng Nương làm cho một trận quáng mắt, rồi rầm một hồi, mới xưng hô như vậy.

“Không có ở đây, cả nhà nhị lão thái gia đều ở kinh thành, chỉ có lúc tết mới về bái tế tổ tông” Tùng Nương lúc đầu nói.

“À” Mèo Con lên tiếng, lúc này Văn Chiêu bụng điểm tâm tiến vào, Mèo Con vội giúp Tùng Nương ăn điểm tâm

“Nhị thẩm, điểm tâm ở chỗ người ăn thật ngon”. Tùng Nương gấp một miếng thịt, bỏ vào miệng nhai, loại thịt này là dùng mật ướp mà thành, là món ăn nâng thích nhất, chỉ tiếc mẹ chưa bao giờ cho nàng ăn mấy thức quả vật như thế này nhiều.

“À? Phải không? Vậy ăn nhiều một chút. Mấy thứ này đều là Văn Chiêu chuẩn bị”. Trước kia lúc Cổ gia còn nghèo, trong nhà không có nhiều đồ ăn vật, sau lại khá giả hơn một chút, cũng không khiến mấy đứa trẻ trong nhà có thói quen ăn quà vặt, lúc Mèo Con còn ở nhà rất ít ăn, sau khi đến Nhiếp gia Văn Chiêu mỗi ngày đều chuẩn bị rất nhiều đồ ăn vật, nàng cũng dần dần có thói quen ăn quà vặt. Quả nhiên là cần kiệm để nhập xa hoa, xa hoa rất khó đổi ra kiệm cần.

Tùng Nương đẩy mắt lộ ra một tia hâm mộ: “Nhị thẩm, nhị thúc đối với người thật tốt!”

Mèo Con cười cười, trên mặt hiện lên một chút đỏ ửng, đúng vậy, Nhiếp Tuyên đối với nàng thật sự rất tốt.

Lúc hai người đang nói chuyện, chợt nghe thấy Nhan thị từ trong phòng lão thái gia đi ra, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, liền đứng dậy đi đến phòng Nhan thị ở tạm.

Nhan thị sắc mặt thản nhiên, nhìn không ra cảm xúc gì. Thấy hai người, cùng hai người nói một câu, nhân tiện nói: “Các con cũng mệt mỗi một ngày, sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi, ta cũng muốn quay về viện của mình”

Mèo Con chần chờ một chút, tiến lên nói với Nhan thị: “Mẹ, chúng ta đưa người trở về đi!”

“Được!”. Nhan thị khẽ gật đầu, sau đó miễn cưỡng đứng dậy, Mèo Con cùng Tùng Nương bước lên đỡ lấy bà. Bên ngoài Ngõn mộ đã sớm chuẩn bị tốt hết thảy, Mèo Con cùng Nhan thị trở về viện của bà, lại hầu hạ bà rửa mặt chải đầu, uống thuốc, chờ sau khi bà ngủ mới trở về viện của mình.

Không biết Nhan thị cùng lão thái gia rốt cuộc nói cái gì? Sau khi Mèo Con tắm rửa xong, vừa chậm rãi lau tóc, vừa nghĩ chuyện đã xảy ra hôm nay, tựa hồ chuyện tình liên tiếp phát sinh ! Kết quả cuối cùng xử lý của tam phòng là cái gì ? A, chờ Nhiếp Tuyên trở về hỏi một chút đi!

Nhưng mà đến giờ cơm chiều, Mèo Con được thông báo là đêm nay Nhiếp Tuyên không về, thành thân nhiều ngày như vậy, tựa hồ hôm nay là lần đầu tiên Nhiếp Tuyên không về. Nhìn thức ăn đầy bàn, Mèo Con có vẻ không có tinh thần, miễn cưỡng ăn hai ba miếng, liền bảo người dọn xuống. Con người quả nhiên có thói quen, Mèo Con nằm ở trên giường trần trọc suy nghĩ, thành thân mới bao lâu a, nàng đã bắt đầu không quen ở một người rồi...

Chú thích nhỏ nhỏ:

Các nàng cho ta mượn phép chú thích về cái gia đình phức tạp này nhé!

Các nàng đọc truyện cũng biết rồi đấy, đối với con trai thì nhà họ Nhiếp thì có sự phân biệt giữa dòng chính và dòng thứ xuất rõ rệt. Dòng chính ở đây là đại ca của Nhiếp Tuyên và Nhiếp Tuyên, hai người được gọi là đại lão gia và nhị lão gia . Còn dòng thứ xuất là Nhiếp Hành, gọi là Hành tam gia (các nàng chú ý là có tên trong xưng hô nữa nhé!). Nhiếp lão thái gia cũng có anh em khác, nếu mấy người anh em này không cùng mẹ thì cũng là dòng thứ xuất → cũng xưng hô bằng cách ghép tên và thứ tự ra đời trước sau như Nhiếp Hành. Ngoài ra các nàng có thể thấy sự phân biệt rõ ràng nhất là Nhiếp Tuyên tuy ra đời sau Nhiếp Hành nhưng lại xếp hàng thứ hai trong gia phả, còn Nhiếp Hành vì là dòng thứ xuất nên phải đứng ở hàng thứ ba.

Trong bản edit ta không ghi rõ là đại lão gia, nhị lão gia và Hành tam gia, bởi vì thứ nhất tác giả có chỗ viết là đại gia, nhị gia và tam gia, có chỗ lại viết là đại lão gia, nhị lão gia, Hành tam gia, để tránh rối mù nên ta đổi thành một kiểu xưng hô là đại gia, nhị gia và tam gia (gọi thế này cho anh Tuyên trẻ tí, chứ gọi nhị lão gia làm ta cứ tưởng dưới cầm ảnh mọc chùm rễ cây thì mệt!). Thứ hai, bối cảnh trong truyện chỉ giới hạn ở nội bộ gia đình của Nhiếp lão thái gia, không có xuất hiện bà con cô bác anh chị em họ hàng gì cả nên gọi thế các nàng cũng hiểu mà đúng không? Thứ ba, ta có hỏi bạn ta về vấn đề này (bạn ta có gốc gác người Hoa, gia phả của nó dày cộm à, nên cũng đáng tin) thì nó bảo là tuy quy định là thế nhưng người ta vẫn xưng hô như kiểu ta edit để cho gọn!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Nổi lên phong ba 4

Mấy ngày kế tiếp, Nhiếp Tuyên vẫn không có trở về, ngay cả buổi sáng thỉnh an Nhan thị cũng đều miễn, Mèo Con trừ bỏ mỗi ngày đến viện của Nhan thị hầu hạ bà uống thuốc dùng bữa ra, thì vẫn đợi ở trong viện, chỗ nào cũng không đi. Bất quá cuộc sống của nàng quy luật hơn rất nhiều, trừ bỏ chiếu cổ Nhan thị ra, còn đem thời gian của mình an bài rất phong phú, giống như lúc còn ở nhà mẹ ruột vậy.

Từ buổi tối hôm đó Nhiếp Tuyên không trở về, nàng kinh ngạc phát hiện, bản thân lại không quen với việc không có Nhiếp Tuyên ở bên cạnh, liền mất ngủ một đêm, suy nghĩ mãi một đêm. Có thể là bởi vì sau khi kết hôn Nhiếp Tuyên luôn luôn ở bên cạnh nàng, đột nhiên có một ngày hắn không trở lại, cho nên nàng có cảm giác mất mát. Là bởi vì bắt đầu có cảm tình với hắn rồi sao? Mèo Con cảm thấy được nàng hẳn là đã thích Nhiếp Tuyên rồi. Dù sao đừng nói là ở cổ đại, cho dù là ở hiện đại, hắn cũng được cho là một cực phẩm nam nhân, sau khi kết hôn lại đối xử với nàng tốt như vậy, lòng người cũng là thịt, nàng thích hắn một chút cũng không kỳ quái.

Nhưng mà hiện tại dù sao nàng cũng đang ở cổ đại, nam nhân ở hiện đại cũng không có khả năng mỗi ngày đều ở chung với vợ, càng không cần nói đến cổ đại. Nàng phải tự điều chỉnh bản thân, cho dù không thể giống như nữ nhân cổ đại lấy chồng làm trời, thì khi Nhiếp Tuyên không có ở bên cạnh nàng thì cũng có thể sống tốt, như vậy thì đối với nàng, đối với Nhiếp Tuyên đều tốt. Tuy rằng cổ đại không cho phép nữ nhân tự lập, nhưng nàng tốt xấu cũng phải làm một nữ nhân có tinh thần tự lập.

“Đúng rồi, Thu Thực hết bệnh chưa?”. Mèo Con hỏi Xuân Nha: “Đã nhiều ngày như vậy rồi, cũng phải khỏe hơn rồi!”

“Hắn là mau khỏe rồi”, Xuân Nha nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Mấy ngày này chúng ta đều không ra khỏi cửa, muội cũng không có đến thăm tỷ ấy”

Mèo Con gật gật đầu: “Nha đầu kia cũng thật là, biết rõ Kiều Nhi bị phong hàn, còn cùng nàng ta nói chuyện”. Khi nàng biết Thu Thực cảm mạo là bởi vì Kiều Nhi lấy bệnh, vừa tức giận cũng đồng thời không khỏi bội phục tinh thần nghe chuyện bất quãi của nha đầu kia. Nếu xảy ra ở hiện đại, nàng chắc chắn sẽ bị nói là một kẻ ngốc!

Xuân Nha cười khổ nói: “Nàng chỉ thích nói mấy chuyện linh tinh như xuất giá này nọ”

Mèo Con nói: “Chờ lúc muội ra ngoài, muội phải đi đón nàng trở về, nếu không đón nàng ta trở về, sợ là nàng ta sẽ quên chúng ta luôn. Vài ngày không thấy, trách không được lại nhớ đến nàng!”

Xuân Nha nói: “Đúng vậy! Mấy ngày nay tỷ ấy không có ở đây, muội đều cảm thấy hiu quạnh rất nhiều”

Mèo Con cười khúc khích, không có Thu Thực ở bên cạnh kể chuyện bất quãi, ngay cả nàng đều nhàm chán rất nhiều. Mèo Con nghiêng đầu nhìn Xuân Nha, nàng cùng Thu Thực cũng đã là cô nương trưởng thành.

Mèo Con âm thầm suy nghĩ, nhà giàu người ta thường hay nói nha hoàn hồi môn trên cơ bản chính là nha hoàn thông phòng dự bị. Nàng mặc dù nói bản thân đã đến xã hội cổ đại, nhưng mà muốn nàng giúp chồng mình an bài nữ nhân làm ấm giường nàng vẫn làm không được, cho nên bình thường chuyện hầu hạ Nhiếp Tuyên, nàng tận lực đều để mình làm, không cho nha hoàn nhúng tay vào. Nhất là Xuân Nha cùng Thu Thực, nàng bình thường cơ hồ đều không để hai người lộ diện ở trước mặt Nhiếp Tuyên, không phải là vấn đề không tín nhiệm, mà là thói quen của nàng là để phòng từ xa.

Kỳ thật Mèo Con cũng biết phương thức tốt nhất chính là đem hai người đem đến chỗ khác, nhưng nàng vừa mới tân hôn, liền đem nha hoàn bên người đuổi đi, nhất định sẽ bị người ta chụp mũ cho là ghen tị, thứ nhất nàng không muốn mang cái mũ này, như vậy có thể sẽ bất lợi khi nàng đối phó với tiểu tam, tiểu tứ xuất hiện sau này. Thứ hai nàng ở Nhiếp gia lạ nước lạ cái, bên người nếu ngay cả một tri kỷ đều không có, nàng ở Nhiếp gia rất khó sống yên. Thứ ba là... về điểm này nếu chỉ dựa vào nàng thì cũng vô dụng, chủ yếu vẫn là ở nam nhân, hơn nữa bây giờ còn là cổ đại, nếu Nhiếp Tuyên có ý muốn nạp thiếp, nàng cũng không thể ngăn cản. Lại nói vợ chồng ở chung, việc cần thiết nhất vẫn là tín nhiệm, nếu đối với trượng phu ngay cả tín nhiệm cơ bản nhất cũng mất đi, như vậy hôn nhân cũng mất đi ý nghĩa.

“Suy nghĩ cái gì vậy?”. Lúc Mèo Con đang ngẩn người miên man suy nghĩ, một cánh tay chìa ra, đem nàng gắt gao ôm lấy.

“Trí Viễn?” Mèo Con lấy lại tinh thần, phát hiện bất tri bất giác, nha hoàn trong phòng đều đã lui xuống, mà Nhiếp Tuyên vài ngày không thấy cũng đã xuất hiện, nàng không khỏi vui sướng hô một tiếng, bỏ nhào vào trong ngực hắn, cẩn thận nhìn hắn. Vài ngày không thấy, hắn tựa hồ gầy một chút, vành mắt càng xanh xao hơn.

Nhiếp Tuyên hưởng thụ yêu thương nhưng nhớ khó có được của thê tử: “Mèo Con...” hắn một phen ôm lấy thê tử vài ngày không gặp, đem nàng đặt ở trên giường: “Có nhớ ta không?”. Hắn vươn tay hai má non mịn hồng nhuận của vuốt nàng, vài ngày không thấy, tựa hồ lại đẹp ra! Bất quá chỉ mới hơn một tháng mà thôi, hắn tựa hồ đã quen với việc luôn có nàng bên cạnh, mấy ngày nay không thấy nàng, trong lòng cảm thấy thật trống rỗng.

“A...” mắt Mèo Con xoay tròn, không chịu nổi nói.

Nhiếp Tuyên cúi đầu khẽ cắn cái mũi mướt mà của nàng một chút: “Nha đầu xấu xa!”

Mèo Con bị hắn đè có chút thở không nổi, vội vàng vươn tay đẩy hắn nói: “Không muốn, thiếp thở không được! Chẳng có đối bụng không? Thiếp bảo Văn Chiêu...” Nhiếp Tuyên cúi đầu ngăn chặn câu hỏi tiếp theo của nàng, sau một lát, hắn trầm thấp nói: “Ta không đối bụng...”

(Tác giả vì thương tâm hồn yếu ớt của chúng ta mà lược bỏ đi một số cảnh!.....)

“Ưm a...” tiếng ngáp buồn ngủ vang lên, Mèo Con vô lực dựa vào trong ngực Nhiếp Tuyên, che miệng đánh ngáp.

“Mệt mỏi sao?” Nhiếp Tuyên giúp nàng thay đổi tư thế, để nàng tựa vào trên người mình, Mèo Con sờ sờ bụng mình, ai oán nhìn hán liếc mắt một cái: “Thiếp đói bụng, khát, còn buồn ngủ nữa!”. Cảm thấy trên người đĩnh đĩnh, nàng chu chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Còn muốn tắm rửa”

“Được!”. Nhiếp Tuyên hôn cái trán của nàng nói: “Chờ ta một lát”

“Dạ!” Mèo Con gật gật đầu, tựa vào trên giường nhìn Nhiếp Tuyên đứng dậy mặc quần áo, đi ra nội thất, trong lòng âm thầm cảm khái, quả nhiên là thể chất nam nữ bất đồng, rõ ràng hán bỏ ra sức nhiều hơn nàng, nhưng mà hiện tại cả người vô lực cũng chỉ là nàng.

Đợi chưa đến năm, sáu phút, Nhiếp Tuyên đi vào, từ dưới giường lấy ra một tấm thảm bạc bao bọc lấy nàng, ôm cả thảm và người lên, Mèo Con kinh hô một tiếng: “Thiếp tự đi được rồi!”

Nhiếp Tuyên cúi đầu trên tức cười nói: “Thì ra nàng còn sức ! Vậy thì giữ lại đi!”

Mèo Con nghe lời hán xong, mặt đỏ lên, trong lòng bị phần không thôi, rõ ràng nàng là người hiện đại nha, vì cái gì mỗi lần đều mặt đỏ tai hồng chứ? Cổ nhân quả nhiên vừa mặt đỏ vừa bạo lực, rất không biết xấu hổ!

Nhiếp Tuyên thấy bộ dạng nàng mắc cỡ đến đỏ mặt, cả người cuộn lại chui vào trong ngực của hán, không khỏi cúi đầu cười ra tiếng, vẻ lo lắng vì chuyện của tam ca mà hóa thành hư không, tâm tình không khỏi tốt lên rất nhiều.

Phòng tắm của hai người sát vách với phòng ngủ, chính giữa cách bởi một gian phòng nhỏ, có đôi sau khi Mèo Con tắm rửa xong, sẽ ở trong phòng nhỏ này bảo Văn Chiêu mát xa cho nàng. Có lẽ là Nhiếp Tuyên ra ngoài nhiều năm nên kiến thức cũng rộng, đối với phòng tắm yêu cầu cũng tương đương cao, lúc Mèo Con nhìn thấy bể tắm là một dạng bể bơi mini thì đã biết.

Lúc bình thường nàng tự tắm thì rất ít dùng cái bể kia, chỉ dùng thùng tắm mà thôi. Tuy rằng nước ở cổ đại không cần trả tiền, nhưng mà nàng vẫn cảm thấy một lần tắm mà dùng nhiều nước như vậy thật lãng phí, rất xa xỉ. Nhưng mỗi lần Nhiếp Tuyên tắm rửa, đều phải đổ đầy nước trong bể. Lúc này trong bể tắm đầy nước ấm, khiến cho Mèo Con càng kinh ngạc chính là, bên cạnh bể còn có nhiều món ăn nóng hổi, nghe mùi thức ăn, bụng nàng bắt đầu réo lên.

Nhiếp Tuyên ôm nàng xuống nước, bản thân ngồi trên sàn đá, để cho Mèo Con ngồi ở trên chân mình: “Chúng ta vừa tắm vừa ăn cơm được không?”. Nói xong cầm lấy một chén canh: “Đây, để ta đút cho nàng”

Ánh mắt Mèo Con đầy ý cười, vươn tay ôm thắt lưng hán, thỏa mãn hưởng thụ phu quân hầu hạ. Quả nhiên người khác nói đúng, tình nguyện làm kiều thê, cũng không muốn làm hiền thê, bởi vì nam nhân đều yêu thương kiều thê, mà bỏ qua hiền thê. Kiếp trước mẹ cũng từng nói với nàng, nàng nhớ phải làm hiền thê, chiều cổ hầu hạ chồng cho tốt, bởi vì không một người đàn ông nào lại thích một người phụ nữ không biết đúng mực; cũng phải làm kiều thê, nhiều lúc phải làm nũng với chồng, người vợ thông minh thì phải biết giả bộ trước mặt chồng, bởi vì không có một người đàn ông nào lại quá thích một người phụ nữ cường thê.

Vốn nàng chỉ cười nhạt với mẹ, cũng không biết là sẽ có người đàn ông nào đáng giá để nàng làm như vậy hay không. Nhưng mà sau khi đến cổ đại, nàng hiểu được việc nữ nhân nếu mất đi sự yêu thương của trượng phu thì không thể yên ổn qua ngày, muốn ở Nhiếp gia thoải mái sống sót, nàng chỉ cần được Nhiếp Tuyên sủng ái. Nhiếp Tuyên là nam nhân khôn khéo cường thế như vậy, có lẽ sẽ thích một người phụ nữ mạnh mẽ, nhưng vĩnh viễn không có khả năng yêu người phụ nữ ấy. Cuộc sống hôn nhân hạnh phúc sau này đã chứng thật nàng đoán quả nhiên đúng. Đương nhiên cùng với việc nàng không có tính cách cường thế cũng có liên hệ, nàng cũng không cho rằng có thể dựa vào diễn kịch mà lừa gạt được nam nhân này, lại nói bọn họ là vợ chồng, phải sống cả đời với nhau, nếu hai người về sau ở chung đều là diễn kịch, cuộc sống hôn nhân như vậy còn có cái gì ý nghĩa?

Mèo Con chưa bao giờ cho rằng cuộc sống hạnh phúc là có thể từ trên trời rớt xuống, nàng tôn thờ nguyên tắc cuộc sống hạnh phúc là phải dựa vào sự tranh thủ, kinh doanh của bản thân. Lúc còn ở nhà mẹ ruột, mọi người trong nhà sủng ái nàng như vậy, là nàng dùng tấm lòng đôi lầy. Hiện tại ở nhà chồng cũng vậy, nàng đã thật tâm chiều cổ các phương diện ăn, mặc, ở, đi lại của mẹ chồng và chồng. Thế giới này tuy rằng đủ hạng người vong ân phụ nghĩa, nhưng mà cũng có người tốt, chỉ cần người thật tình đối với bọn họ tốt, bọn họ cũng sẽ dùng thật tình đối với tốt với người, Mèo Con lấy tâm của mình ra đối, cho nên hiện tại nàng cũng chiếm được tâm của hai người.

Mèo Con tựa đầu vào trên cổ Nhiếp Tuyên, nàng thật sự vừa lòng với cuộc sống hiện tại. Nhiếp Tuyên bất ngờ bị hành động vô cùng thân thiết của nàng làm cho thân thể cứng đờ, buông ra một bàn tay, vỗ nhẹ tiểu thí thí của nàng: “Ngoan ngoãn ăn cơm cho xong đi!”

Mèo Con le lưỡi, nàng đều đã quên nam nhân không chịu nổi khiêu khích, nàng ngồi thẳng người: “Tự thiếp ăn được rồi, chàng cũng đói rồi đúng không?”

Nhiếp Tuyên cười cười nói: “Không sao, ta còn chưa đói bụng”

“Hay là tắm xong rồi ăn tiếp”. Mèo Con sợ cứ ngâm nước thế này thì da sẽ nhăn nhu lại.

Xem Phim hoạt hình anime online

“Được”. Trước đó hai người đã tắm rồi, cho nên chỉ đơn giản tắm một chút liền đứng dậy trở về phòng. Bọn họ lại đem đồ ăn chuyển tới trong phòng.

Trước đó Mèo Con đã com chiều xong rồi, sau khi uống xong nửa chén canh liền nhìn Nhiếp Tuyên ăn: “Đúng rồi, mấy ngày nay chàng không trở về, là bởi vì chuyện của tam bá sao?” Mèo Con hỏi, vươn tay xoa bóp cổ hán.

“Ừm!”. Nhiếp Tuyên mặt nhăn nhu nói: “Ta và cha đã thương lượng xong, đem tam ca, tam tẩu đưa đến biệt trang ở nông thôn tỉnh đường, sau này cũng bảo bọn họ ở đó an hưởng tuổi già. Về phần Triệt Nhi, ta viết thư cho đại ca, để hắn đến kinh thành ở bên cạnh đại ca học tập vài năm rồi nói sau”

“Vậy còn Vân Nương?” Mèo Con hỏi, đến Nhiếp gia đã hơn một tháng, nàng cũng hiểu được đại gia tộc gọi việc đem người đến biệt trang tỉnh đường chính là giam lỏng, xem ra Nhiếp gia chuẩn bị giam lỏng đôi vợ chồng này cả đời. Mèo Con không quan tâm tiền đồ của Nhiếp Triệt, vợ chồng Nhiếp Hành, chỉ là quan tâm Vân Nương.

“Vân Nương?”. Nhiếp Tuyên ngẩn người, lập tức nói: “Nàng ta cũng gần mười lăm, mười sáu tuổi, dù sao cũng phải đính hôn, để cho nàng ta sớm lập gia đình một chút là được”

“Vân Nương mới có mười bốn tuổi à!”. Mèo Con nói: “Nhỏ như vậy đã lập gia đình?”

“Năm nay nàng cũng mới mười lăm tuổi!” Nhiếp Tuyên buồn cười nhẹ điểm cái mũi của nàng.

Mèo Con hờn dỗi nói: “Nhưng mà thiếp cũng mười lăm tuổi mới lập gia đình”

Nhiếp Tuyên trấn an nói: “Nàng không cần lo lắng, chuyện đính hôn của Vân Nương không tệ, sẽ không để nàng ta chịu ủy khuất”

Mèo Con nghe lời Nhiếp Tuyên xong, gật gật đầu, chuyện này kỳ thật nàng có nói gì cũng không được.

Nhiếp Tuyên nói: “Vân Nương đã chuẩn bị thành thân lâu rồi, nếu nàng luyến tiếc nàng ta, đợi sau khi bái tổ, chúng ta lại ở lại mấy ngày, chờ sau khi nàng ta thành thân thì đi, được không?”

Điểm này thật đúng là làm Mèo Con khó xử, mặc dù nàng lo lắng cho Vân Nương, nhưng cũng không đến nỗi bảo nàng tiếp tục ở lại Nhiếp gia, có thể mở miệng hỏi thăm nàng, sau đó cho nàng thêm ít đồ cưới đã là cực hạn của nàng rồi. Bảo nàng vì Vân Nương ở lại Nhiếp gia thêm vài ngày, nàng là tuyệt đối không muốn, nàng cùng Vân Nương cảm tình lại không sâu, trời biết ở đây thêm mấy ngày nay sẽ còn phát sinh chuyện gì! Vạn nhất Nhiếp gia lại ra cái yêu sách gì, Nhan thị bảo nàng cả đời ở lại Nhiếp gia làm sao bây giờ? Nhưng mà nếu liên từ chối, lại không phù hợp với hình tượng của nàng ở Nhiếp Tuyên trước mặt mấy ngày này, nghĩ đến đây Mèo Con ảo não thật muốn vả cho một mình một cái.

Con mắt nàng vòng vo chuyển, ngừng đầu hỏi: “Có thể ảnh hưởng việc của chàng không?”

“À... cũng tạm tạm, dù sao Giang Nam còn có Ngọc Bản”. Nhiếp Tuyên nói có chút chần chờ, dù sao hắn đã rời Giang Nam gần nửa năm.

“Thiếp thấy hay là thôi đi, dù sao chàng rời Giang Nam đã gần nửa năm, Ngọc Bản có thể giúp chàng, nhưng dù sao cũng không phải là chàng!” Mèo Con cắn cắn môi dưới nói: “Dù sao thiếp ở chỗ này cũng không giúp được cái gì”

Nhiếp Tuyên nghe lời của nàng, trong lòng buồn lòng, ôm nàng ôn nhu trấn an nói: “Nàng yên tâm, Vân Nương lấy chồng không xa, sau này lúc chúng ta trở về đây, ta bảo người mời Vân Nương về nhà”

Mèo Con nghe xong lời này của Nhiếp Tuyên, liền biết hắn sẽ không ở lại, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, vô cùng gật đầu nói: “Dạ!”. Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Đúng rồi, thiếp có thể chuẩn bị thêm chút đồ cưới cho Vân Nương không?”

Nhiếp Tuyên nói: “Được, nhưng mà cũng đừng quý quá, nhất là đừng vượt qua đồ cưới của mẹ và đại tẩu. Nhưng mà nàng cũng có thể lên cho nàng ta chút vốn riêng”

Mèo Con mặt mày cười loan loan nói: “Thiếp biết rồi. Đúng rồi, Trí Viễn, vì sao đến giờ thiếp vẫn chưa gặp qua đại ca?”

“Đại ca ở kinh thành làm quan, kinh quan không thể rời khỏi kinh thành”. Nhiếp Tuyên vuốt ve đầu của nàng nói: “Chờ tết chúng ta trở về sẽ gặp được đại ca”

“Dạ!”. Mèo Con gật gật đầu.

Nhiếp Tuyên nhớ tới bộ dạng hưng phấn trước kia của Mèo Con khi biết hắn sẽ cùng ăn cơm trưa với nàng, nhưng mà sau đó không chỉ đợi cho nàng một chậu nước lạnh, còn đem nàng dọa đến hoảng sợ, hiện tại lại bởi vì công sự không thể để cho nàng ở lại tham gia hôn lễ Vân Nương, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy, hắn cúi đầu nói: “Ngày mốt ta cùng nàng đến Đông Quang tự du ngoạn có được không?”

Mèo Con chần chờ một chút nói: “Nhưng mà thân thể của mẹ gần đây không khỏe, thiếp sợ...”

“Không sao, thân thể của mẹ mấy ngày nay tốt nhiều rồi, lại nói chúng ta phải đi chơi một ngày chứ!”. Nhiếp Tuyên ôn nhu nói, đối với việc Mèo Con mỗi ngày đều chiều cổ mẹ làm cho trong lòng hắn cực kỳ cảm kích, cho dù là đại tẩu cùng Tô thị, cũng chỉ làm ra vẻ mà thôi, chỉ có Mèo Con là thật tâm chiều cổ mẹ mà thôi. Hắn đột nhiên nở nụ cười nói: “Nói không chừng mẹ còn muốn chúng ta đi chơi thật vui vẻ!”. Tay hắn để lên bụng của nàng, nhẹ nhàng sờ sờ.

Mèo Con đầu tiên là sửng sốt, lập tức lĩnh ngộ ý tứ của hắn, xấu hổ đỏ mặt. Nhiếp Tuyên thấy nàng thẹn thùng thế nhưng lại gật mình, ôn nhu ôm lấy nàng: “Mèo Con, sinh con cho ta nha!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Việc vặt trong phòng 1

Sáng sớm hôm sau, lúc Mèo Con thức dậy đi thỉnh an Nhan thị, phát hiện lão thái gia thế nhưng đã ở đó, lâu lắm mới gặp, khuôn mặt ông mặc dù gầy yếu một ít, nhưng khí sắc còn tốt. Thân thể lão thái gia xưa nay khoẻ mạnh, bất quá lần này chỉ là bị Nhiếp Hành làm tức giận mà thôi. Nhưng mà sắc mặt Nhan thị thì không tốt lắm, vẻ mặt tựa hồ không có tinh thần.

Hôm nay người đến thực đông, trừ bỏ người của tam phòng ra, mọi người khác đều có. Sau khi Lão thái gia cùng Nhan thị nhận lễ của mọi người, thì lão thái gia thân nhiên nói vì thân thể Nhiếp Hành không khoẻ, muốn đến biệt trang ở nông thôn tạm thời tĩnh dưỡng một thời gian, Văn thị cũng cùng đi, tất cả tài sản của Nhiếp Hành đều quy về danh nghĩa của Nhiếp Triệt. Mọi người nghe xong chỉ khúm núm vâng dạ, lão thái gia nói xong, tựa hồ có vẻ mệt, liền bảo hạ nhân giúp đỡ rời khỏi.

Nhan thị nói với đám người Mèo Con: “Ta cũng có chút mệt mỏi, phải về phòng nằm một chút, các con cũng về đi”

Tạ thị cùng Mèo Con mang theo phần đông nữ quyến cáo lui, Mèo Con vừa ra khỏi viện của Nhan thị, định trở về phòng sửa soạn ngày mai đi chùa, thì lại bị đại cô nương một phen giữ chặt: “Nhị thẩm, không bằng đến chỗ con uống trà đi? Gần đây con có một ít trà ngon, với lại hai ngày nữa con phải về nhà, lần này từ biệt, cũng không biết khi nào thì có thể gặp lại nhị thẩm”. Đại cô nương nói xong liền cảm thấy buồn bã.

Mèo Con nghe xong cũng thờ dãi một hồi, vỗ vỗ an ủi đại cô nương: “Lúc nào cũng có thể gặp mà!”

Đại cô nương cười nói: “Hôm nay nhị thẩm dùng cơm trưa ở chỗ con đi, chúng ta mời đại tẩu, Tùng Nương, Vân Nương đến, mọi người tụ họp”

Mèo Con gật đầu nói: “Được! Nhưng mà trong viện của ta còn có chút việc nhỏ, muốn đi về trước chuẩn bị một chút, một lát lại đến chỗ của người”. Nàng không khỏi âm thầm suy nghĩ, Vân Nương chẳng lẽ đã được thả ra? Vậy thì sao lúc thỉnh an lại không thấy nàng ta?

Đại cô nương nghe xong cười nói: “Dạ, xe ngựa của con hông rồi, làm phiền nhị thẩm cho con đi nhờ một đoạn”

“Cái này có phiền hà gì” Mèo Con cười dắt nàng lên xe ngựa.

“Nhị thẩm, lời lão thái gia vừa mới nói, người cũng nghe thấy được đi”. Đại cô nương vừa ngồi xuống liền hỏi

Mèo Con gật gật đầu nói: “Ta nghe thấy được”

Đại cô nương thấy bộ dạng bất vi sở động của nàng, hơi hơi sững sốt, lập tức nhớ tới nàng có thể không biết tin tức gì, liền lôi kéo tay Mèo Con nói: “Nhị thẩm, người còn không biết đi? Tam thúc ở bên ngoài thì nói là bởi vì sinh bệnh cho nên mới đến nông thôn tĩnh dưỡng, kỳ thật là bởi vì hấn bài bạc bị thua, khiến lão thái gia tức giận đến hôn mê bất tỉnh, lão thái gia mới đem hấn nhốt tại biệt trang ở nông thôn”

“Ừ, cũng có nghe qua”, Văn Chiêu từng nói với nàng.

Đại cô nương nhìn nàng nói: “Nhị thẩm có biết nợ nần của tam thúc ở bên ngoài đều là do nhị thúc trả không?”

Mèo Con nghe xong lắc đầu nói: “Cái này thì ta thật sự không biết”

Đại cô nương thấy vẻ mặt không sao cả của nàng, không khỏi nóng vội: “Nhị thẩm, người không biết tam thúc thiếu bao nhiêu tiền đi? Chỉ là bạc thôi thì hấn cũng đã thiếu đến một vạn hai ! Càng không cần nói đến điền trang, cửa hàng mà hấn đã mất! Nhưng nhị thúc không chỉ giúp đỡ tam thúc đem nợ nần trả hết, còn đem mượn cửa hàng, điền trang chuộc về, lão thái gia nói muốn đem toàn bộ mấy thứ này cho Triệt Ca, thúc ấy cũng đáp ứng!”

Mèo Con biết Nhiếp Hành bài bạc, cũng không biết nói hấn thua nhiều tiền như vậy, thấy vẻ mặt đại cô nương đau lòng thay nàng, không khỏi âm thầm cười nhạo, là bản thân mình diễn kịch quá giỏi, có thể lừa được những người này, hay là những người này vốn xem nàng là con cóc? Nhiếp Tuyên xử lý chuyện Nhiếp gia bọn họ thì có quan hệ gì với nàng đâu? Nếu hấn vui, đem toàn bộ tiền đưa cho Nhiếp Hành đều được, chỉ cần hấn có thể nuôi sống mình là được.

Nàng cúi đầu nghĩ nghĩ, cười nói: “Chuyện bên ngoài của nhị gia, ta không muốn xen vào. Lại nói tam gia dù có muôn vàn không phải, cũng là ca ca ruột của nhị gia, chiếu theo tính tình của nhị gia, nhất định sẽ không bằng quan đứng nhìn”

Thông qua quan sát mấy ngày nay cùng chuyện không may chiều hôm đó, biểu hiện của Nhiếp Tuyên rõ ràng như vậy, nàng liền mơ hồ hiểu được chuyện của Nhiếp Hành, hấn là là Nhan thị chỉ tạo, Nhiếp Tuyên chỉ hỗ trợ hoàn thành. Nhiếp Hành nhìn như thua thật nhiều tiền như vậy, nhưng mà ai biết được bên lai là thiệt hay giả ! Nếu nói là thật thì như thế nào? Tiền này là do Nhiếp Tuyên kiếm được, hấn muốn dùng như thế nào, đều là tự do của hấn.

Vì nam nữ khác biệt, Mèo Con cùng lão thái gia bất quá chỉ mới gặp mặt vài lần mà thôi, chỉ nói hai ba câu, đối với nàng mà nói, lão thái gia bất quá chỉ là một người xa lạ có quan hệ thân cận mà thôi, cảm tình không bằng với Nhan thị mấy ngày nay đều sớm chiều gặp gỡ. Nói thật, Mèo Con đối với lão thái gia cũng không có hảo cảm, nàng mặc dù không biết rõ ràng chuyện cũ của Nhiếp gia, nhưng đơn giản chỉ là vô kích cầu huyết chính thể, thị thiếp,

con cái tranh giành mà thôi. Nhưng mà người khởi xướng chuyện này chính là lão thái gia, chỉ bởi vì đây là xã hội nam tôn nữ ti, cho nên không có bất luận kẻ nào dám trách cứ lão thái gia mà thôi.

Nhưng mà cha dù sao cũng là cha, huynh đệ dù sao cũng là huynh đệ, quan hệ huyết thống là vĩnh viễn không đoạn được. Huống chi lão thái gia tuy rằng thiên vị Nhiếp Hành, nhưng đối với hai huynh đệ Nhiếp Tuyên cũng là không tệ, đối với nàng cũng có chút hòa ái. Không nói đến việc chuyện này nàng căn bản không có lên tiếng quyền lợi, cho dù là có, nàng cũng sẽ không muốn cho Nhiếp Tuyên khoanh tay đứng nhìn. Nếu là Nhiếp Tuyên thật có thể không để ý sự cầu xin của cha già bảy mươi tuổi, không để ý ca ca ruột của mình, đuổi tận giết tuyệt hẳn, Mèo Con ngược lại càng rét tâm hơn, đối với cha mẹ thân sinh còn như thế, vậy thì đối với những người khác hẳn sẽ như thế nào?

Đại cô nương nóng nảy nói: “Nhị thẩm người vừa mới vào nhà chúng ta, người không biết. Tiền này đều là của nhị thúc, đều là do thúc ấy nhiều năm bôn ba bên ngoài mà kiếm được, đều là tiền mồ hôi nước mắt, lấy mạng mà kiếm được”

Mèo Con gật đầu nói: “Nguyên nhân chính là như thế, cho nên này tiền này nhị gia muốn xài như thế nào, đều là chuyện của ngài ấy”. Nhiếp Tuyên không phải một kẻ ngốc, hẳn làm như vậy luôn luôn có lý do của hắn. Trước mắt, tình huống gì nàng đều không rõ, tùy tiện can thiệp chuyện của Nhiếp gia, sẽ chỉ làm phản cảm Nhiếp Tuyên. Suy nghĩ một chút, ánh mắt Mèo Con không khỏi lạnh lùng, thật không biết đại cô nương rốt cuộc đang tính toán cái gì? Muốn bảo Nhiếp Tuyên phân một phần tài sản của Nhiếp Hành mang danh nghĩa của nàng? Nàng là con gái à? Gia sản Nhiếp gia làm sao đến phiên nàng.

Đại cô nương nghe xong lời của Mèo Con, không khỏi cười khở nói: “Nhị thẩm thật sự là hiền lành”

Mèo Con hé miệng mỉm cười, thấy bộ dạng trầm mặc xấu hổ của đại cô nương, vì giảng hòa, liền đề cập đến chuyện xuất giá của Vân Nương, nói với đại cô nương: “Đúng rồi, có phải Vân Nương sắp xuất giá hay không?”

Đại cô nương nói: “Dạ, nghe nói hôn kỳ định ở mùng tám tháng bảy, nhị thẩm có đi không?”

Mèo Con nói: “Nhị gia rời Giang Nam cũng sắp nửa năm, cứ tiếp tục ở đây sợ là sẽ ảnh hưởng việc của ngài ấy”

Xem Phim hoạt hình anime online

Đại cô nương nghe xong có chút tiếc hận nói: “Đáng tiếc, con nghĩ Vân Nương hẳn là rất muốn nhị thẩm ở lại tiễn nàng xuất giá”

Mèo Con thờ dãi một hơi nói: “Chúng ta làm nữ nhân, còn không phải lấy chồng theo chồng, gả cầu tùy cầu sao, nam nhân đến đâu thì chúng ta đến đó sao”

“Đúng vậy!” Đại cô nương gật đầu nói phải

Hai người thốn thức một trận, liền viện của đại cô nương, sau khi Mèo Con đưa đại cô nương về viện xong, liền quay trở về trong viện của mình, phân phó Vân Chiêu đem thứ gì cần cho ngày mai chuẩn bị tốt. Phương diện này nàng thật không có kinh nghiệm, dù sao nhà giàu xuất hành, cùng với lúc du ngoạn ở Cổ gia trước kia cũng khác nhau.

Lúc này Xuân Nha thần tình nghi hoặc tiến vào, Mèo Con thấy nàng, không khỏi buồn bực hỏi: “Sao bây giờ muội đã trở về? Không phải ta bảo muội đi đón Thu Thực về sao?”

“Không phải muội không đi, mà là người gác cổng vẫn không cho muội ra ngoài!”. Xuân Nha có chút ủy khuất nói, lập tức nghi hoặc nói: “Phu nhân, muội vừa mới đi ra ngoài cửa, nhìn thấy có vài người môi giới dẫn theo nhiều người khác đứng ở đó !”

“Người môi giới?”. Mèo Con dừng một chút, nghi hoặc hỏi: “Không phải nói hạ nhân của Nhiếp gia đều được mua từ cùng một gia đình, rất ít dùng hạ nhân mua ở bên ngoài?”

“Đúng vậy! Muội cũng cảm thấy kỳ quái a! Sau đó lại nghe nói là trong viện của Hành tam gia, còn có trong viện lão thái gia thiếu một số lớn hạ nhân, người trong nhà không đủ dùng, mới ra bên ngoài mua”

“Thiếu người?” Trong lòng Mèo Con run lên, nhẹ giọng hỏi: “Đang êm đẹp như thế làm sao lại ít người ?”

“Không biết nữa! Nghe nói hạ nhân trong viện của Hành tam gia tất cả đều thay đổi, ngay cả mấy người hạ nhân tâm phúc đều đuổi đi rồi”. Xuân Nha nói: “Muội thấy không chỉ nha hoàn bà tử, ngay cả nô bộc, đồng nhi đều vậy !”

Mèo Con nhớ tới tình huống Tùng Nương chứng kiến, nàng không khỏi rung mình một cái, bọn họ là bị đuổi đi hay là...

“Phu nhân, người lạnh sao?”. Xuân Nha thấy Mèo Con rung mình, vội vàng giúp đỡ nàng ngồi xuống, khoác cho nàng một tấm chăn mỏng, vừa muốn đi lấy áo choàng cho Mèo Con, Mèo Con liền nói: “Không sao, ta không lạnh. Đúng rồi, muội bảo Vân Chiêu đến đây, ta có việc cần nói với nàng”

“Dạ!”. Xuân Nha nghe xong lên tiếng, rót cho Mèo Con một ly trà nóng nói: “Phu nhân, người uống chút trà nóng để ấm thân trước đi!”. Thấy Mèo Con tiếp nhận trà nóng chậm rãi uống, nàng mới xoay người đi tìm Vân Chiêu.

Mèo Con tựa lưng vào ghế, cầm ly trà hít sâu một hơi, nói bản thân không nên nghĩ nhiều, trước không nói việc này chỉ là mình đoán mà thôi, cho dù là sự thật, thì loại chuyện xử phạt hạ nhân thế này ở cổ đại nhiều không đếm xuể, nàng không phải chúa cứu thế a! Mèo Con cười khở nhắm mắt lại, nàng vẫn còn là một người yếu đuối ích kỷ.

“Phu nhân, ngài tìm ta có việc?” Văn Chiêu đang chuẩn bị vật dụng để ngày mai đi chơi, thì nghe Xuân Nha nhón, liền vội vã chạy tới.

“Văn Chiêu, tỷ đến đây giúp ta một tí, nên chuẩn bị gì cho Văn Nương mới tốt”. Mèo Con hỏi, nàng đã đem trang sức trong hòm để trên bàn, cả phòng đầy trang phục xinh đẹp, nàng không khỏi có chút hoa mắt.

Văn Chiêu kinh ngạc hỏi: “Phu nhân, hiện tại muốn chuẩn bị cho tứ cô nương?”

Mèo Con gật đầu nói: “Ừ, Văn Nương sắp thành thân, mấy ngày này chắc sẽ bề bộn nhiều việc, ta dù sao cũng không đến dự lễ thành thân của nàng, không bằng sớm một chút tặng nàng!”

Văn Chiêu nghe xong gật đầu nói: “Nếu không thì đi Hằng Phu lâu đặt cho tứ cô nương sáu bộ trang sức? Hai bộ vàng, bạc, một bộ vàng, bạc nạm hồng bảo”

Mèo Con nghĩ nghĩ cảm thấy được, liền cười nói: “Tỷ nói cũng được, tặng lễ vật cho người ta thì nên tặng đồ mới, sao lại đem đồ ta của ta tặng cho nàng!”

Văn Chiêu cười nói: “Trang sức của phu nhân cũng là mới đặt, chưa từng dùng qua, cho nàng thật không sao cả. Nhưng mà trang sức của người đều khảm châu bảo quý giá, đưa cho tứ cô nương thì có hơi quý trọng một chút”

Mèo Con cũng nhớ đến lời của Nhiếp Tuyên, không khỏi cười cười: “Đúng rồi, Văn Chiêu tỷ có biết Văn Nương gả cho ai không?”

“Phu quân của tứ cô nương là một đệ tử trước kia ở kinh thành của đại gia, hiện tại là tri huyện của huyện Tú Giang. Năm nay hai mươi lăm tuổi, chính thể đã mất sớm, đại gia thương tiếc hẳn con thơ không người chăm sóc, liền đem tứ cô nương gả cho hẳn”. Văn Chiêu giải thích.

Làm vợ kế? Mèo Con ngẩn người, làm vợ kế cùng đại vị vợ cả là trên trời dưới đất, nghe nói thế này thì chắc người này cũng không phải dòng dõi thế gia, quả nhiên ở cổ đại này thứ nữ không có địa vị đáng nói gì.

Văn Chiêu thấy Mèo Con nghi hoặc, giải thích nói: “Vị đại nhân kia từ nhỏ đã đi theo đại gia đọc sách biết chữ, tuy sinh ra bần hàn, cũng biết thư đạt lễ, tính tình cũng ôn nhu sẵn sóc. Là lão phu nhân tự mình xem qua, mới đáp ứng hôn sự này”

Mèo Con nghe xong thật có chút xấu hổ: “À, đúng rồi, Văn Chiêu tỷ có biết đại gia ở kinh thành làm quan gì không?” Mèo Con thuận miệng hỏi.

“Đại gia là Hộ Bộ Thượng thư kiêm Văn Uyên Các Đại học sĩ”. Văn Chiêu nói: “Lại nói tiếp, đại gia cùng nhị gia đều là thiếu niên tài tử, chỉ là nhị gia chúng ta...” nói xong, nàng liền có chút âm trầm.

Mèo Con trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng nói: “Tái ông mất ngựa, biết đâu lại là phúc?”

Văn Chiêu nghe Mèo Con nói xong không khỏi cười nói: “Nhị gia cũng thường nói những lời này!”

Mèo Con cười cười, nhìn sắc trời nói: “Hôm nay ta muốn đến viện của đại cô nương dùng cơm trưa, mọi người không cần chuẩn bị cơm. Còn có hôm nay tỷ cũng đừng đi, ở lại nhà thu thập đồ đạc đi, ta có Xuân Nha cùng là đủ rồi”

“Dạ!”. Văn Chiêu cùng Xuân Nha giúp Mèo Con thay quần áo, sau đó đưa nàng ra khỏi cửa

Lúc Mèo Con đến viện của đại cô nương thì Tô thị, Tùng Nương cùng Văn Nương đều đã đến, thấy Mèo Con đến đây, Tô thị vỗ tay cười nói: “Nhị thẩm đến rồi, mau phạt ba ly rượu”

Mèo Con nghe xong vội nói: “Uống ba chén ta liền sau, lại nói cha, mẹ đều đang không khỏe, chúng ta vẫn không nên uống rượu”. Nơi này thường uống rượu Kim Hoa, giống như rượu ngọt bình thường, vị không tệ, nhưng dù sao cũng là rượu, dễ dàng uống say, nàng cũng không dám uống nhiều. Cô nhân uống rượu, vô luận nam nữ đều dữ dội a! Nàng cũng không dám theo chân bọn họ mà uống.

Mọi người nghe lời Mèo Con xong, mặt không khỏi đỏ hồng, Tô thị cười nói: “Nhị thẩm nói đúng”

Đại cô nương vội bảo người ta pha trà đem lên, Mèo Con đảo mắt liền chú ý tới Văn Nương ngồi bên cạnh im lặng không nói, mấy ngày không thấy nàng cũng gầy đi.

“Văn Nương, mấy ngày không gặp, người làm sao lại gầy như thế?” Mèo Con thân thiết hỏi: “Thân thể không thoải mái sao?”

Văn Nương cười cười nói: “Không có gì, chỉ là mấy ngày nay quá nóng, ăn uống không tốt mà thôi!”

Tô thị cũng cười nói với Văn Nương: “Lúc ta vào nhà, Văn Nương vẫn là một tiểu oa nhi a, đảo mắt đã sắp lập gia đình. Muội yên tâm, ta đã bảo ca ca muội hỏi thăm người kia rồi, phu quân tương lai của muội là người tốt”

Văn Nương nghe vậy thần sắc sáng lên: “Làm phiền đại ca, đại tẩu lo lắng”

“Cái này tính là lo lắng gì, chúng ta làm đại ca, đại tẩu đều nên làm”. Tô thị cười, nhẹ vỗ tay nàng.

Mèo Con thấy Vân Nương trừ bỏ ốm một chút ra, trên mặt không có thần sắc âm trầm suy sút gì, trong lòng không khỏi thoáng yên tâm chút, liền cùng mọi người cười nói. Vì trường bối trong nhà đều sinh bệnh, cho nên đại cô nương chuẩn bị thức ăn cũng là món chay, mọi người chủ yếu là nói chuyện phiếm. Mèo Con mới biết được nguyên lai Tùng Nương cũng sắp đính hôn, nhưng mà vì Tạ thị luyến tiếc để nàng lập gia đình sớm, cho nên mới không có sớm chuẩn bị hôn sự.

Nhìn bộ dạng Vân Nương hâm mộ Tùng Nương, Mèo Con hơi hơi thở dài, chờ lúc mọi người trở về, Mèo Con lôi kéo tay Vân Nương, nhẹ giọng nói: “Phúc khí của mỗi người đều bất đồng, nhưng có điểm người phải biết, phúc khí có đôi khi là dựa vào bản thân tranh thủ mà có, lập gia đình không phải là một con đường khó...”

Vân Nương nghe xong lời của Mèo Con, ánh mắt sáng lên, nhìn Mèo Con gật gật đầu, cảm kích nhẹ giọng nói: “Nhị thẩm, cảm ơn người”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Việc vặt trong phòng 2

Sáng sớm hôm sau Mèo Con cùng Nhiếp Tuyên trước tiên đi thính an Nhan thị, sau đó chuẩn bị ra ngoài, Nhan thị thấy bộ dáng vợ chồng son ân ái ái, miệng cười đều không thể khép lại, còn bảo bọn họ có thể ở ngoài một đêm không cần vội vã trở về. Nhiếp Tuyên cười đáp ứng, liền mang theo Mèo Con trở về phòng thay quần áo.

“Vi sao phải thay quần áo?”. Sau khi trở về phòng, Văn Chiêu đem đến quần áo cho Mèo Con thay, thanh sam váy trắng, trên đầu còn có mũ mạn sa, trước kia lúc nhà còn chưa giàu có, đại tẩu cũng thường xuyên ăn mặc như vậy.

Mèo Con ăn mặc thế này trông cũng giống như những phụ nhân bình thường bên ngoài, bình thường đã quen cách ăn mặc hoa phục của nàng, hiện giờ đột nhiên thay đổi cách ăn mặc, lại có một phen phong tình khác. Nhiếp Tuyên cười cười nói: “Thật xinh đẹp!”. Nói xong liền lấy một cái châu hoa ở trong hộp trang điểm ra cài lên tóc của Mèo Con: “Thay quần áo thế này, ta dẫn nàng ra ngoài dạo một chút!”

Mèo Con nghe vậy vừa mừng vừa sợ, hần muốn dẫn nàng ra ngoài sao? Nàng nghĩ chỉ có đi dâng hương thôi a! Nhiếp Tuyên thấy thần tình nàng vui sướng, không khỏi cười vỗ nhẹ mặt của nàng: “Chỉ đi thấp hương thì không có ý nghĩa, nhân dịp hôm nay trời đẹp, chúng ta ra lên núi dạo một chút”

“Đạ!”

Ngoài cửa Trùng Tâm đã chuẩn bị ngựa xe xong rồi, bề ngoài xe ngựa rất bình thường, nhưng bên trong rộng rãi thoải mái, chỗ nào cũng lót gối mềm mại, lại có một bộ chiếu nằm bằng ngọc phiến, nằm lên phi thường thoải mái, bốn góc xe ngựa lại đặt băng đá, một chút cũng không oi bức.

“Trí Viễn, đây là xe ngựa của chàng sao?”. Mèo Con tò mò hỏi, xe ngựa này rất phù hợp với phong cách ít xa hoa của Nhiếp Tuyên.

“Ừm, xe ngựa này ta vẫn thường dùng. Đến đây, nằm xuống đi!”. Nhiếp Tuyên để Mèo Con nửa nằm ở trên nệm mềm, lại lót ở phía sau nàng một cái gối mềm: “Nếu nhắm chán, có thể ngắm phong cảnh bên ngoài”. Nói xong, hần đem cửa sổ khắc hoa mở ra: “Bây giờ còn ở trong thành không có cái gì để xem, ra đến ngoại ô thì cảnh sắc sẽ đẹp hơn”

Mèo Con hưng trí bừng bừng nhìn chăm chú vào đám người náo nhiệt ngoài cửa sổ, đại bộ phận trước kia lúc nàng còn ở nông thôn, tuy có vài lần đi vào trong thành, nhưng đã lâu rồi chưa có thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy.

“Ồ Ký Châu không có thời gian, nếu nàng thích, chờ lúc trở về Tô Châu, ta mang nàng đi dạo chợ”. Nhiếp Tuyên thấy bộ dạng nàng nhìn chăm chăm không chuyển mắt vào cảnh chợ, không khỏi ách nhiên thất tiếu.

“Thật sự?”. Mèo Con hoài nghi nhìn Nhiếp Tuyên, hần sẽ mang nàng đi chợ sao?

“Bất quá chỉ là dẫn nàng đi dạo chợ thôi, có cái gì phải lừa gạt nàng chứ!”

“Đã định rồi nha!”

Sau khi xe ngựa rời khỏi chợ, cảnh sắc đã bắt đầu đơn điệu, Mèo Con ngay từ đầu còn hưng trí bừng bừng nhìn cảnh sắc bên ngoài, hoặc là cùng Nhiếp Tuyên nói vài câu, nhưng mà dần dần nàng liền chịu không nổi, bắt tri bắt giác liền tựa vào trên nệm ngủ thiếp đi. Nhiếp Tuyên đắp cho nàng tấm chăn, cầm lấy một quyển sổ sách xem lên.

Ước chừng qua hơn nửa canh giờ, bên ngoài xe vang lên thanh âm của Trùng Tâm: “Gia, sắp đến chân núi rồi!”

Nhiếp Tuyên buông sổ sách: “Mèo Con, dậy nào!”. Hần vỗ nhẹ hai má của nàng: “Chúng ta tới nơi rồi!”

“Ừm...”. Mèo Con nghe lời Nhiếp Tuyên xong, che miệng đánh ngáp một cái, xoa xoa ánh mắt, nhìn bốn phía, thấy xe ngựa còn đang chạy.

Nhiếp Tuyên rót một ly trà nóng, chậm rãi đút nài: “Mới vừa tỉnh ngủ sẽ không có khí lực, cho nên ta gọi nài dậy sớm một chút!”

Sau khi Mèo Con uống xong ly trà, liền thanh tỉnh một chút. Đứng dậy sửa sang lại quần áo khi nài ngủ có một chút nhăn, phát hiện búi tóc cũng có chút rối, liền xoa tóc ra chuẩn bị chải lại.

Nhiếp Tuyên thấy nói: “Ta giúp nài chải”. Nói xong tiếp nhận cái lược trong tay nài, giúp nài xoa toàn bộ tóc dài ra, chậm rãi chải: “Đông Quang tự có không ít danh hoa, một lát ta bảo Trừng Tâm hái cho nài ít đóa để cài lên tóc”

“Danh hoa? Là hoa gì?”. Mèo Con nhìn búi tóc của mình trong gương, thực vừa lòng với trình độ chải đầu của hân, so với nài còn có bản lĩnh hơn.

“Đông Quang tự nổi tiếng nhất là hoa mẫu đơn”. Nhiếp Tuyên nói.

“Mẫu đơn?”. Mèo Con nhớ đến kiếp trước nhìn thấy một đóa mẫu đơn cực lớn, ngắm loại hoa này ở trong chậu là không tệ, nhưng mà bảo mình cài một đóa hoa lớn như vậy trên đỉnh đầu rồi đi ra ngoài đường, tưởng tượng ra cái tình huống kia, nài không khỏi đầu đầy hắc tuyến: “Quá lớn, thiếp không muốn cài”

Nhiếp Tuyên nghe vậy ách nhiên thất thểu, lấy chiếc mũ sa đội lên cho nài, sau khi bản thân nhảy xuống xe ngựa xong, mới dìu nài xuống.

“Trí Viễn” Mèo Con hỏi: “Hoa mẫu đơn của Đông Quang tự phải dùng tiền mua sao?”

“Đương nhiên. Hòa thượng cũng phải ăn cơm”. Nhiếp Tuyên nắm tay Mèo Con nói: “Đông Quang tự ở trên đỉnh núi, xe ngựa không đi lên được, chúng ta chậm rãi đi lên, cảnh sắc trên núi này cũng không tệ”

“Đạ!” Mèo Con chú ý tới này dọc theo đường đi vẫn có không ít người đến dâng hương, cũng không ít cặp vợ chồng cùng nhau đi. Rất nhiều người giống như nài với Nhiếp Tuyên, trượng phu giúp đỡ thê tử leo lên núi, cũng có một vài người trượng phu đi ở phía trước, phía sau là thê tử cầm một cái rổ đầy nhan đèn.

Mèo Con thấy nhan đèn trong tay mọi người, quay đầu lại hỏi Nhiếp Tuyên: “Trí Viễn, nhan đèn của chúng ta đâu?”

“Tới chùa rồi, tự nhiên sẽ có người chuẩn bị” Nhiếp Tuyên thoải mái nói.

“Làm thế người ta nghĩ chàng xài tiền như rác”. Mèo Con trong lòng nói thầm một câu, nhan đèn trong chùa tốn bao nhiêu tiền a, kiếp trước lúc đi chùa với bà ngoại, nài đã lĩnh giáo rồi.

“Mèo Con”. Sau khi đi được một đoạn, Nhiếp Tuyên đột nhiên mở miệng gọi một tiếng.

“Đạ?” Mèo Con đang nhìn dòng suối uốn lượn, có chút tò mò nước kia có thể uống hay không.

“Nợ của tam ca là do ta trả, cửa hàng, điền trang thua cuộc cũng đã được chuộc về”. Nhiếp Tuyên nghiêng đầu nhìn nài.

“Đạ, thiếp biết rồi!”

“Tam ca thiếu nợ, mặc dù không có nhiều như bên ngoài đồn đãi, nhưng mà cũng không ít”. Nhiếp Tuyên cười khổ một tiếng: “Nhưng dù sao huynh ấy cũng là ca ca ruột của ta, cho dù không có cha, ta cũng không thể nhìn một nhà bọn họ ngay cả tiền để duy trì cuộc sống cũng không có, cho nên ta mới đáp ứng cha đem toàn bộ cửa hàng điền trang chuộc được giao cho Triệt Nhĩ”

Ban đầu Mèo Con bị lời nói không đầu không đuôi của hân khiến cho có chút phản ứng không kịp, nhưng suy nghĩ một chút, liền biết Nhiếp Tuyên đang giải thích với nài, vì sao lại giúp Nhiếp Hành trả nợ.

“Trí Viễn, tiền đều là do chàng kiếm được, chàng muốn dùng như thế nào thì dùng như thế ấy, thiếp tin tưởng chàng dù làm chuyện gì thì cũng đã suy nghĩ thật kỹ lưỡng rồi. Lại nói, tam ca với chàng huynh đệ, xương cốt tổn thương cũng hại đến gân, có thể giúp huynh ấy thì chúng ta cũng nên giúp”. Nài nghĩ nghĩ bổ sung nói: “Ừm, nhưng nếu chàng cảm giác có chuyện phiền lòng gì, chàng có thể nói với thiếp, mặc dù thiếp không giúp được chàng điều gì, nhưng mà vẫn có thể lắng nghe chàng nói a”. Mèo Con nói xong lời cuối cùng thì cảm thấy rối rắm, bởi vì ngay cả nài cũng không biết mình phải biểu đạt như thế nào.

Nhiếp Tuyên nghe xong lời của nài, lặng im không nói, Mèo Con im lặng đi theo phía sau hân, qua một hồi lâu, Nhiếp Tuyên đột nhiên mở miệng nói: “Được!”

“Sao?” Mèo Con mờ mịt ngẩng đầu.

Cách một cái khăn che mặt mỏng manh, Nhiếp Tuyên có thể rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của nài, đáy mắt hân hiện lên ý cười nói: “Nài không phải nói nếu ta có việc gì phiền lòng thì có thể tìm nài nói sao? Ta nói được”. Nói xong lôi kéo tay nài nói: “Đi thôi, phía trước có cái đình, chúng ta đến đó nghỉ ngơi một chút”

“Đạ! Trí Viễn, chàng xem nước suối kia có thể uống không?” Mèo Con quyết định chuyển lực chú ý của Nhiếp Tuyên đi, đỡ phải khiến hân nghĩ đến chuyện Nhiếp Hành.

“Con suối đó?” Nhiếp Tuyên nhìn con suối được Mèo Con nghiên cứu kỹ hơn cả nửa ngày, nói: “Cái này ta cũng không biết, nàng muốn uống nước suối sao?”

“Không phải, thiếp chỉ là tùy tiện hỏi thôi!” Mèo Con lắc đầu.

“Nước suối trên Huệ sơn ở Vô Tích được xưng là thiên hạ đệ nhị tuyền, đợi khi đến Tô Châu, ta bảo người ta mang đến để chúng ta pha trà uống” Nhiếp Tuyên nói.

“Dạ!”. Nước suối trên Huệ sơn ở Vô Tích nàng nghe nói rất nhiều lần, nhưng vẫn chưa có cơ hội nhắm nháp.

Hai người vào trong đình nghỉ một chút, chờ lúc đến được đình núi, đã sắp đến giữa trưa. Dưới sự kiên trì của Mèo Con, trước tiên hai người đi dâng hương, sau đó mới chịu để tăng nhân dẫn họ đi ăn cơm chay. Cơm chay của hai người được bày trong một tiểu viện thanh nhã. Mèo Con lại nhớ đến kiếp trước cùng bà ngoại đi chùa, cảnh tượng mọi người tranh giành nhau lúc ăn cơm trưa, không khỏi âm thầm cảm khái, quả nhiên vẫn là đi theo người có quyền là tốt nhất.

“Một lát lúc xuống núi, nàng ngồi kiệu tre xuống đi!”, Nhiếp Tuyên nói: “Buổi trưa đi bộ rất mệt!”

“Dạ!” Nàng quả thật chịu không nổi: “Còn chàng?”

“Ta không mệt, vẫn còn đi được!”. Nhiếp Tuyên cười cười: “Phong cảnh ở Đồng Quang tự không tệ, nghỉ ngơi một hồi, ta dẫn nàng đi mua sắm, thế nào?”

Mèo Con vừa định nói chuyện, thì lúc này một tiểu tăng sĩ mỉm cười đi đến, tiểu tăng sĩ cầm một cái khay, bên trên có mấy đóa phù dung hồng nhạt ở trong nước, hình dạng khéo léo mà tinh xảo: “Nhiếp nhị gia đây là mẫu đơn ngài cần”

Nhiếp Tuyên ý bảo bọn họ để xuống, hai tăng nhân đem khay để lên bàn đá sau đó hành lễ rồi rời đi. Nhiếp Tuyên nói với Mèo Con: “Đây là loại hoa mẫu đơn nhỏ, nghe nói chỉ có mỗi trụ trì mới trồng được”. Nói xong hắn chọn một đóa màu đơn màu hồng phấn, dùng khăn trắng lau sạch nước rồi cài lên tóc nàng.

Mèo Con vừa mừng vừa sợ nhìn đóa hoa mẫu đơn nhỏ xinh đẹp kia, yêu thích không buông tay: “Thật là đẹp a!”

Nhiếp Tuyên nhìn bộ dạng vui sướng của nàng, không khỏi mỉm cười nói: “Nếu thích thì có thể mang hai chậu về trồng”

Mèo Con nghe xong vội nói: “Không cần. Thiếp không biết trồng hoa, trồng mà chết thì thật đáng tiếc”

Nhiếp Tuyên nghe xong, không khỏi cười lắc đầu, hai người ăn cơm xong, lại đi dạo một vòng Đồng Quang tự. Nhiếp Tuyên đối với lịch sử của Đồng Quang tự rất rành, mỗi khi đến chỗ nào, hắn đều có thể kể ra điển cố của chỗ đó, Mèo Con nghe đến mê mẩn, mãi cho đến khi Nhiếp Tuyên thấy sắc trời không còn sớm, mới dẫn Mèo Con lưu luyến không rời về nhà.

“Nếu là nàng thích nơi này, sau này chúng ta lại đến là được”. Nhiếp Tuyên nhìn vẻ mặt không đành của nàng, không khỏi an ủi nói.

“Dạ!” Mèo Con gật gật đầu, nắm tay hắn, hơi hơi cười, dù sao sau này bọn họ cũng có thời gian mà.

Chờ lúc hai người trở lại Nhiếp gia, đã sắp đến canh hai. Nguyên bản lúc trở về cũng đã khuya, Nhiếp Tuyên cùng Mèo Con bụng đều đói, Nhiếp Tuyên liền mang theo Mèo Con đến một đại tửu lầu sạch sẽ dùng bữa tối xong mới về nhà, lúc về đến Nhiếp gia, cũng đã là hơn nửa đêm.

“Chắc mẹ cũng đã ngủ, chúng ta vẫn là ngày mai rồi đi thỉnh an” Nhiếp Tuyên nói.

“Bảo người đến nói với Ngôn mục một tiếng, có lẽ Ngôn mục còn đang chờ chúng ta a”. Mèo Con nói xong, trước tiên phái một nha hoàn qua truyền lời với Nhan thị, đỡ phải làm cho Nhan thị lo lắng, lại phân phó Văn Chiêu chuẩn bị nước ấm, hai người rửa mặt chải đầu xong liền đi ngủ.

“Mèo Con”. Trước khi ngủ, Nhiếp Tuyên nhẹ nhàng gọi Mèo Con một tiếng.

“Dạ?” Mèo Con buồn ngủ mông lung lên tiếng.

“Hôm nay chơi có vui vẻ không?” Nhiếp Tuyên nhẹ giọng hỏi.

“Vui vẻ...” Mèo Con hăm hăm hồ hồ lên tiếng, lại cảm thấy Nhiếp Tuyên đem nàng ôm vào trong ngực, sau một lát, Nhiếp Tuyên ở bên tai nàng cúi đầu nói một tiếng: “Ta cũng rất vui vẻ”

Sau khi Mèo Con nghe xong, khóe miệng khẽ mỉm, hoàn toàn tiến vào mộng đẹp.

Chương 70: Bái tổ

“Phu nhân...” Thu Thực ngại ngại tiến vào: “Người tìm muối sao?”

“Ừ!”. Sau khi từ Đông Quang tự trở về, Mèo Con đều đang chuẩn bị cho việc bái tổ vào tháng sau, vội đến chân không rời khỏi mặt đất, hôm nay vừa có chút rảnh, liền nằm lười nhác ở trên La Hán tháp, nhớ tới sự kì lạ mấy ngày nay của Thu Thực, thừa dịp hôm nay rảnh rỗi, liền bảo nàng đến gặp, nói: “Ngồi xuống trước rồi nói”

“Dạ!”, Thu Thực ngoan ngoãn ngồi xuống, thân thể có chút bất an giật giật.

“Mấy ngày nay ta có chút bận rộn, nên không chiếu cố đến muối, kỳ thật có chuyện này ta sớm đã muốn hỏi muối”. Mèo Con ngồi thẳng người: “Sau khi muối trở về từ thôn trang, giống như bị mất hồn vía vậy, là có tâm sự gì sao?” Mèo Con thân thiết hỏi.

Thu Thực nghe xong lời của Mèo Con, mặt đỏ hồng, ngón tay xoắn xuýt: “Không có...”

Mèo Con hồ nghi nhìn Thu Thực, sao lại giống thiếu nữ rơi vào lưới tình vậy? “Thật vậy chăng? Nếu muối có tâm sự gì, hoặc là...”. Mèo Con dừng một chút nói: “Xem trọng người nào, có thể trực tiếp nói với ta, ta sẽ không trách muối. Nếu muối gạt ta, ta mới tức giận!”

Thu Thực vừa nghe, sợ tới mức vội quỳ trên mặt đất, lắp bắp nói: “Phu nhân... không... muối không...”

Mèo Con nhìn bộ dạng của Thu Thực, hé miệng mỉm cười nói: “Được rồi, mau đứng lên, ngồi xuống đi”

Sau khi thấy Thu Thực bất an ngồi xuống, Mèo Con mở miệng chậm rãi nói: “Nam lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, muối cùng Xuân Nha cũng không còn nhỏ, cũng nên lo lắng chung thân đại sự, nhưng mà ta vẫn không có thời gian, cũng không tìm được người thích hợp, cho nên cứ gác chuyện hôn sự của hai người mãi, nếu muối thật sự để ý ai đó, muối có thể nói với ta, ta sẽ làm chủ cho muối”

Nhìn bộ dạng Thu Thực có chút động tâm, nàng lại bỏ thêm một câu: “Muối cũng biết chúng ta sắp quay về Tô Châu, tuy rằng có nói mỗi năm đều sẽ trở về thăm nhà, nhưng hiện tại dù sao cách tết còn rất lâu a, trong lúc này phát sinh sự tình gì, ai cũng không biết được”

Thu Thực vụng trộm nhìn Mèo Con một cái, hầu hạ phu nhân nhiều năm như vậy, nàng cũng hiểu được bản tính của phu nhân, nàng nói không tức giận, nhất định sẽ không tức giận. Nếu hiện tại không nói, nếu thật sự phải đi theo phu nhân trở về Giang Nam nói không chừng sẽ không còn cơ hội, lại nói nếu nàng còn tiếp tục giấu diếm, phu nhân vạn nhất tức giận thật, nàng cũng không thể nhờ vả gì được. Thu Thực chần chờ một chút, quỳ trên mặt đất, kể cho Mèo Con nghe chuyện của mình.

Nguyên lai từ lúc Thu Thực phụng mệnh của Mèo Con, ở trong đám hạ nhân Nhiếp gia thám thính tin tức, sau đó thì quen biết một người gác cổng của Nhiếp gia, Thu Thực thường gửi vị kia mua đồ ăn vặt, mấy thứ đồ chơi linh tinh, hai người thường xuyên qua lại liền trở nên quen thuộc.

Xem Phim hoạt hình anime online

Lúc Thu Thực sinh bệnh, cũng là vị gác cổng kia vội trước vội sau, tìm đại phu bốc thuốc cho nàng. Sau đó Nhiếp Tuyên lo lắng Thu Thực sẽ lây bệnh cho Mèo Con, liền bảo Văn Chiêu đem Thu Thực đến chỗ khác, đưa Thu Thực đi cũng là người kia. Văn Chiêu biết Thu Thực là nha hoàn bên người Mèo Con, liền dặn người gác cổng kia ở lại trong trang, chờ Thu Thực hết bệnh, thì đón nàng trở về.

Thu Thực nói đến chỗ này, liền không ngừng dập đầu nói với Mèo Con: “Tiểu thư, tuy rằng muối không nên vụng trộm qua lại với hần, nhưng mà hai đứa bọn muối đều trong sạch, muối tuyệt đối không làm chuyện khiến tiểu thư mất mặt!”

Mèo Con suy nghĩ, chuyện tình kể tiếp cho dù Thu Thực không nói, nàng cũng có thể đại khái đoán được: “Muối đứng lên rồi nói”. Mèo Con cúi đầu trầm ngâm một lúc lâu nói: “Người kia tên gọi là gì? Cả gia đình đều là người của Nhiếp gia?”

Thu Thực đỏ mặt nói: “Hần tên là Ngô Đại Lộ, cả nhà đều là người của Nhiếp gia, lớn hơn muối năm tuổi, là người rất thành thật”

Mèo Con nhìn thấy nàng như vậy, cũng biết Thu Thực đã hạ quyết tâm đi theo Ngô Đại Lộ kia rồi, Mèo Con nghĩ nghĩ nói: “Ừ, ta đã biết, muối đi xuống trước đi!”

Thu Thực thấy Mèo Con không có lập tức đáp ứng, trong lòng không khỏi bất an không yên, do do dự dự đi xuống, phu nhân sẽ không thật sự bắt nàng làm thông phòng cho nhị gia đi? Kỳ thật ngay từ đầu khi Kiều Nhi nói để nàng làm thông phòng cho nhị gia, sau đó nhìn thấy nhị gia đối với phu nhân tốt như thế, nàng cũng từng động tâm. (Ôi trời!!! Pà này ăn dưa bỏ dử thế!)

Nhưng mà sau đó, nàng nhiễm phong hàn, nhị gia liền không chút do dự bảo Văn Chiêu đuổi nàng đến biệt viện ở nông thôn. Lúc đó, Thu Thực mới bắt đầu hiểu được lời của Đại Lộ, nguyên lai ở trong lòng chủ tử, hạ nhân bọn họ bất quá không đáng giá một đồng, tùy tiện có thể vứt bỏ mà thôi.

Nếu không phải Đại Lộ an ủi nàng, nói chờ nàng hết bệnh rồi, sẽ bảo mẹ hần đi cầu xin phu nhân, đem nàng gả cho hần, nàng có lẽ đã bị hạ nhân ở Nhiếp gia châm chọc khiêu khích đến điên rồi! Sau khi trở về Nhiếp gia, nàng lại nghe nói vợ chồng Hành tam gia bị giam ở nông thôn, nha hoàn thị thiếp

trong phòng của tam gia đều bị đại phu nhân bán đi, không biết đã bán đến nơi nào, cũng không nghe được tin tức gì của Kiều Nhi.

Lúc nghe thấy tin này, ai cũng khóc đến tê tâm liệt phế, nhưng mà đại phu nhân xưa nay ăn chay niệm Phật thì ngay cả mảy cũng không nhú. Nàng lại càng không muốn làm thông phòng của nhị gia! Nàng tình nguyện cùng Đại Lộ gốc của nàng chung sống cả đời, chẳng sợ nghèo một chút cũng không sao cả, ít nhất Đại Lộ xem nàng là người.

Chờ sau khi Thu Thục rời khỏi, Mèo Con gọi Văn Chiếu đến hỏi nàng nhân phẩm cùng gia thế của Ngô Đại Lộ.

Văn Chiếu nghe xong suy nghĩ một lúc lâu cười nói: “Thu Thục này thế nhưng lại tìm được một người trong sạch”

Mèo Con nghe xong truy vấn nói: “À? Điều kiện ở Ngô gia như thế nào?”

Văn Chiếu nói: “Tổ phụ của Ngô gia là thị tì của lão phu nhân, cha của Ngô Đại Lộ, bây giờ đang quản lý một vài cửa hàng hồi môn của lão phu nhân, cũng xem là khá giả. Ngô Đại Lộ này chuyên môn quản lý đám người gác cổng, nô tỳ đã gặp vài lần, tính tình thành thật ôn trọng, là người kiên định...”

Mèo Con nghe xong lời của Văn Chiếu, liên yên tâm không ít, nhìn bộ dạng kia của Thu Thục, thì đã biết nàng ta mắc kẹt rồi, nàng làm sao có thể chia rẽ uyên ương đây? Sau đó Mèo Con có hỏi qua Xuân Nha, có muốn lấy chồng hay không, thì Xuân Nha kiên trì đòi ở bên cạnh Mèo Con, nàng cũng không miễn cưỡng, chuẩn bị chờ thêm một khoảng thời gian, lại tìm người tốt gả nàng ấy. Sau khi Mèo Con có được sự đồng ý của Nhan thị, liền gọi Ngô bà đến, còn chuẩn bị một phần đồ cưới thật đầy cho Thu Thục, trước khi nàng quay về Tô Châu, phải đem chuyện của Ngô Đại Lộ và Thu Thục làm xong.

Sau khi Tô thị nghe nói Thu Thục sẽ ở lại, phi thường cao hứng, bởi vì tú phường của họ mới mở, nếu Xuân Nha cùng Thu Thục đều đi, bọn họ nhất thời không tìm được người nào có tài nghệ như hai người họ! Kỳ thật Thu Thục ở lại Ký Châu cũng tốt, sau này khi nàng quay về Ký Châu, sẽ không sợ mình không biết chuyện gì của Nhiếp gia. Vì để cho Thu Thục có cuộc sống tốt, Mèo Con còn đem ba phần tiền lãi từ tú phường cho nàng ta làm vốn riêng, Thu Thục cảm động quý sắp trên mặt đất khóc rống.

Mèo Con đương nhiên sẽ không tin tưởng, Thu Thục vì số tiền này mà từ nay về sau đối với nàng khăng khăng một mực, nhất là nữ nhân sau khi xuất giá, trong lòng quan trọng nhất chính là chồng và con. Nhưng mà nàng tin tưởng với sức quyến rũ của tiền tài, số tiền lãi này có thể đem Thu Thục cùng Ngô Đại Lộ chặt chẽ cột vào thuyền của nàng, số tiền này về sau nàng có thể kiếm lại được, dù sao nàng cũng không đem ba phần tiền lãi của tú phường kia để ở trong mắt.

Vài ngày sau, Mèo Con cùng Văn Chiếu mà bắt đầu chuẩn bị hành lý quay về Giang Nam, nghe Nhiếp Tuyên nói, hình như ba ngày sau khi bái tổ xong, bọn họ liền phải rời khỏi. Thời gian ba ngày căn bản không kịp sửa sang gì cả, cho nên bây giờ Mèo Con đã bắt đầu chuẩn bị, dụng cụ công kênh thì phải người chuyên đi trước.

Tương lai khẳng định bọn họ phải ở Tô Châu rất lâu, cũng giống như những họ hàng khác của Nhiếp gia, chỉ có lúc tết đến mới có thể quay về Nhiếp gia, cho nên lúc trước khi nàng kiểm kê đồ cưới của mình, vốn không có bảo người ta đem tháo dỡ ra hết, cho nên hiện tại chuyển về Tô Châu cũng không cần dùng nhiều sức lực. Nghĩ đến việc sắp có thể gặp lại cha mẹ, Mèo Con liền vui vẻ đến nhảy cẫng lên, kỳ thật chuẩn bị hành lý so với chuẩn bị trước khi bái tổ còn mệt hơn nhiều, nhưng mà tinh thần nàng mỗi ngày đều hưng phấn, đương nhiên nàng cũng chỉ dám vụng trộm vui vẻ thôi, tuyệt đối không dám biểu lộ ra bên ngoài.

Văn Chiếu vốn tưởng rằng Mèo Con giải quyết giống như quân sự trước kia, đối với việc này xem như mặc kệ, nhưng không nghĩ đến Mèo Con không chỉ có tự mình đến hỏi, hơn nữa mỗi việc đều làm đầu vào đầu, chu đáo cẩn thận, một chút cũng không giống người chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, hiện tại lại làm cho nàng ta kinh ngạc một phen, nhìn bộ dạng phu nhân ngồi tính sổ, còn tưởng rằng nàng không biết quản việc nhà.

Kỳ thật toán học của Mèo Con không giỏi, lại không biết đánh bàn tính, càng nhìn thấy con số liên tiếp không ngừng trên sổ sách, chưa đến mấy giây nàng đã muốn ngắt xiu rồi. Hơn nữa ở cổ đại một cân là mười sáu lạng, lúc nàng tính toán thì chỉ nhớ còn có mười lạng, cho nên vừa thấy phải tính toán nàng liền tròn, để cho Văn Chiếu tính vừa nhanh vừa chuẩn thì tốt hơn.

Sau đó mỗi ngày đều bận rộn, thời gian liền nhanh chóng trôi qua, bất tri bất giác, đã đến ngày mười sáu tháng sáu, Mèo Con cùng Nhiếp Tuyên đi vào từ đường của Nhiếp gia, bái kiến chư vị tổ tiên Nhiếp gia. Chờ sau khi ra khỏi từ đường, Nhiếp Tuyên cúi đầu nói với Mèo Con: “Sau này nàng chính là người của Nhiếp gia, là thê tử của ta”

Đúng vậy! Mèo Con nhìn trời chiều cuối hạ, ở trong mắt cô nhân, đã bái từ đường, bái tổ tiên, nàng liền trở thành sống là người của Nhiếp gia, chết là quỷ của Nhiếp gia.

Ba ngày sau khi bái tổ, Nhiếp Tuyên cùng Mèo Con cơ hồ việc gì cũng không làm, chỉ ở bên cạnh Nhan thị, đồng bà trò chuyện, đồ bà vui vẻ.

Nhìn Nhan thị lưu luyến không rời đứng ở trên bờ, thật lâu không chịu rời đi, Mèo Con không khỏi trong lòng chua xót, nữ nhân cô đại cả cuộc đời chỉ trông cậy vào ba người đàn ông, chính là cha, chồng và con trai. Cha Nhan thị đã chết, hiện tại chồng cô như không, hai con trai lại không ở bên cạnh bà, ngậm lại cả đời của bà, rốt cuộc có được gì chứ? Mèo Con đứng ở trên boong tàu, yên lặng thở dài một hơi.

Quay đầu lại nhìn thấy Nhiếp Tuyên giống như một pho tượng đứng ở đầu thuyền mãi không nhúc nhích, trong lòng biết rằng hẳn không yên lòng Nhan thị, nàng lặng lẽ đi đến gần, vươn tay nhẹ nhàng cầm tay hắn, Nhiếp Tuyên đổi ngược lại gút gao nắm tay nàng, Mèo Con ngừng đầu nói với hắn: “Tết đến chúng ta sẽ trở về!”

Nhiếp Tuyên nghe lời của Mèo Con, cơ thể buột chặt cũng từ từ thả lỏng, quay đầu lại nhìn Mèo Con, ôn hòa cười: “Đúng vậy, tết đến thì chúng ta lại trở về”

Chương 71: Dương Châu 1

Lưỡng ngân viên thanh đề... đề... khinh chu dĩ quá vạn trọng sơn!”(*)

(*)Đây là bài thơ “Tào phát Bạch Đế thành” của Lý Bạch, nguyên văn của hai câu thơ này là: “Lưỡng ngân viên thanh đề bất trụ. Khinh chu dĩ quá vạn trùng san” nghĩa là “Hai bờ tiếng vọng véo von. Thuyền lan đã vượt núi non vạn trùng”

“Ha...ha...!!!” Văn Chiêu rốt cục nhìn không được, buông xuống kim chỉ trong tay, một tay che miệng, một tay ôm bụng nói: “Ta nói Xuân Nha này, ta nhớ bài thơ này muội đã học ba ngày rồi, làm sao mà bây giờ còn chưa thuộc !”

Mặt Xuân Nha đỏ lên, buồn bực nói: “Tại đầu óc của muội dốt mà!”

Mèo Con đang ngồi ở bên cửa sổ thêu hoa, lần này nàng thêu một bộ bình phong nhỏ, đường kính trên dưới hai mươi ly, mặt trên một bức tranh sơn thủy thanh tao, vì phải thêu cảnh nước đổ từ trên cao xuống nên có phần khó khăn. Từ sau thêu kính cho Nhan thị xong, nàng liền chuẩn bị đến lễ vật mừng năm mới, chính là bức bình phong này.

Ở trên thuyền mặc dù không có hoạt động giải trí gì, phạm vi hoạt động cả ngày cũng chỉ ở trong khoang thuyền này, nhưng mà hiện tại Mèo Con vừa không cần thức dậy sớm để thỉnh an mẹ chồng, cũng không cần cả ngày để phòng người khác. Ngày qua ngày cùng Xuân Nha, Văn Chiêu nói chuyện, thêu thùa may vá, cũng có sự vui vẻ thích thú của nó.

Mấy ngày nay cũng không biết Xuân Nha bị cái gì kích thích, mà bắt Văn Chiêu phải dạy nàng ngâm thơ. Bình thường là một người thông minh, nhưng không biết sao tại sao đối với thi từ thơ phú thì lại thế này, chỉ một bài “Tào phát Bạch Đế thành” mà ba ngày còn chưa thuộc, vì điểm ấy mà khiến cho Mèo Con cùng Văn Chiêu buồn cười không ít.

Mèo Con nghe Xuân Nha đọc thơ, cũng cười trộm nửa ngày, mới hàm súc nói với Xuân Nha: “Xuân Nha, hay là muội theo Văn Chiêu học phương diện khác đi!”

Xuân Nha ủ rũ lên tiếng, Văn Chiêu thấy thế vội khuyên nhủ: “Học thi từ thơ phú dùng được vào việc gì chứ, không có thể ăn cũng không thể dùng, còn không bằng nghe theo lời của phu nhân, theo ta học tính toán, tương lai có lập gia đình cũng có thể quản lý tiền bạc”

Mèo Con gật gù đầu nói: “Văn Chiêu nói đúng, cùng với việc học thứ vô dụng này, còn không bằng học tính toán với nàng !”. Nàng tính toán không giỏi, Văn Chiêu tới Tô Châu rồi sẽ gả cho Ngọc Bản, đến lúc đó nếu Nhấp Tuyên bảo nàng giải quyết việc gì, thì nàng cũng phải có người giúp đỡ tính toán !

Sau khi Xuân Nha nghe xong, ủ rũ lên tiếng, Bộ dạng cúi đầu kia, làm cho Mèo Con cùng Văn Chiêu lại bật cười không thôi.

“Phu nhân, gia nói, ở cửa ngạn có một gánh hát, nếu người nhàn chán, có thể đến xem”. Tiếng nói của nha hoàn ngoài cửa truyền vào.

“Đi?” Mèo Con ngó ra ngoài cửa sổ, nguyên lai chần động vừa rồi là thuyền dừng lại a, nàng cũng không chú ý.

“Phu nhân, bên ngoài thực sự có người biểu diễn, người xem con kia biết lộn nhào a!” Xuân Nha kéo màn trúc, xuyên thấu qua cửa sổ khắc hoa hướng ra ngoài nhìn, không khỏi vui mừng kinh hô lên.

Mèo Con nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên có một đoàn xiếc thú đang ở cửa ngạn làm xiếc, có con khi diễn trò, có phun hỏa, nuốt kiếm, không riêng gì Xuân Nha liên tục cười, ngay cả Văn Chiêu cũng bị hấp dẫn. Một chiếc con thuyền vốn đang neo ở cửa ngạn, cũng kéo màn trúc, thỉnh thoảng từ trong khoang thuyền truyền ra vài tiếng kinh hô.

Mèo Con đã xem đủ trò biểu diễn xiếc thú ở hiện đại, nên chỉ nhìn loại xiếc này vài lần liền mất hứng thú, tiếp tục trở lại thêu hoa, thế nhưng Văn Chiêu cùng Xuân Nha xem đến hưng trí bừng bừng.

Sau khi xiếc thú chấm dứt, hai ba đứa nhỏ cầm chậu đi tới từng chỗ đập đầu xin tiền thưởng. Mèo Con thấy quần áo mấy đứa trẻ này tả tơi, xanh xao vàng vọt, trong lòng không khỏi thương tiếc, nếu mà bản thân đầu thai không tốt, nói không chừng hiện tại cũng lưu lạc giống như bọn họ đi?

“Văn Chiêu lấy tiền thưởng cho bọn họ, lại cho bọn họ chút thức ăn đi!”. Mèo Con mở miệng nói.

Văn Chiêu nghe xong nói: “Phu nhân thật sự là tâm địa Bồ Tát”. Nói xong liền ra ngoài phân phó nha hoàn lấy đồ ăn cho đứa trẻ kia, mấy đứa trẻ khác nhìn thấy, trong đôi mắt ánh lên vẻ mong chờ, ánh mắt kia làm cho lòng người chua xót, Văn Chiêu than nhẹ một tiếng, phân phó hạ nhân đem đồ ăn phân phát đủ cho cả đám trẻ.

Trong khoang thuyền Xuân Nha cũng vụng trộm lau nước mắt, Mèo Con không tiếng động thờ dài, mấy đứa nhỏ xin tiền xong, liền chạy tới khoang

thuyền của Mèo Con đập đầu cảm ơn nàng, nói: “Đa tạ thiện tâm của phu nhân!”

Mèo Con quay đầu hỏi: “Những đứa trẻ này đều là gia đình không nuôi nổi mới bán cho gánh hát tử sao?”

“Có một số là do gia đình không nuôi nổi, có một số là lúc gánh xiếc tranh thủ biểu diễn, nhìn trúng con cái nhà ai liền vụng trộm để mất, thừa dịp người lớn trong nhà không chú ý, liền bắt cóc đứa trẻ. Nếu sinh ra khỏe mạnh thì giữ lại, còn lại thì đều bán đi chỗ khác”. Văn Chiêu thở dài nói: “Mấy gánh hát này rong ruổi khắp nơi, cùng với quan viên mỗi địa phương đều có quen biết”

Xuân Nha sừng sốt một lúc lâu mới nói: “Thế này còn có vương pháp hay không?”

Văn Chiêu nghe vậy cười khô, Mèo Con cũng thở dài một tiếng, trong khoang thuyền nhất thời lặng im không nói gì, Văn Chiêu nhìn nhìn sắc trời nói: “Sắp đến trưa rồi, nô tỳ đi chuẩn bị cơm trưa”

Mấy ngày này ở trên thuyền, phần lớn ba bữa Nhiếp Tuyên đều ăn chung với Mèo Con, Xuân Nha nghe vậy cũng vội đứng dậy nói: “Muội đi xem chè đậu xanh đã nấu xong chưa”

Mèo Con gật đầu nói: “Muội đến phòng bếp nói với họ nấu đậu xanh vừa phải, ngàn vạn lần đừng nấu thành canh đậu xanh !”

“Dạ!” Xuân Nha lên tiếng trả lời rồi lui xuống.

Sau khi hai người ra ngoài, Mèo Con cũng lười tiếp tục thêu hoa, lấy một quyển tiểu thuyết mới mua ra, tựa vào khung cửa sổ bắt đầu đọc.

“Đang xem cái gì đấy?” Nhiếp Tuyên vén màn tiến vào, thấy trong tay Mèo Con đang cầm một quyển sách mới, không khỏi tò mò hỏi.

“Tùy tiện xem một chút thôi!”. Mèo Con buông sách trong tay, đứng dậy vắt cho hần cái khăn để lau, nói: “Văn Chiêu mua một quyển tiểu thuyết mới cho thiếp”

Nhiếp Tuyên liếc mắt nhìn tên quyển sách một cái, không khỏi lắc đầu cười cười, tiếp nhận khăn lau mặt: “Hôm nay buổi tối chúng ta sẽ dừng ở Dương Châu một đêm, một lát ta mang nàng ra ngoài mua sắm, thế nào? Ta bảo Trừng Tâm đi chuẩn bị xe”

Mèo Con vừa nghe không khỏi có chút vui sướng: “Dạ! Chúng ta đi Dương Châu sao?” Cảnh sắc ở Dương Châu nổi tiếng cả thiên hạ, nhất là Tây hồ, nàng đã sớm muốn đi tham quan, đáng tiếc vẫn không cơ hội. Nàng phân phó Xuân Nha chuẩn bị điểm tâm, quay đầu lại nói với Nhiếp Tuyên: “Cơm trưa đã chuẩn bị xong, chúng ta ăn trưa rồi đi!”

“Đừng ăn, ta mang nàng đến Phú Xuân trà xã ăn điểm tâm nổi tiếng của Dương Châu” Nhiếp Tuyên cười nói: “Thời gian hôm nay của chúng ta không nhiều lắm, phải đi ăn chút điểm tâm, nhìn ngắm cảnh sắc đường phố Dương Châu”

“Dạ!”. Tuy rằng không đến Tây hồ thì có chút đáng tiếc, nhưng mà có thể ra ngoài mua sắm, nàng cũng đã thỏa mãn rồi.

Chờ sau khi Mèo Con thay quần áo xong, Trừng Tâm cũng đánh xe đến, Nhiếp Tuyên giúp đỡ nàng lên xe ngựa. Vừa vào xe, nàng liền cười khúc khích: “Xe ngựa của chàng ở mỗi địa phương đều giống nhau sao?”. Nguyên lai xe ngựa này cùng với xe ngựa lúc ở Kỳ Châu hoàn toàn giống nhau, ngay cả chiếu ngọc thạch cũng giống như đúc, nàng không khỏi âm thầm cảm khái cuộc sống xa xỉ của hần.

Nhiếp Tuyên nói: “Ngồi quen sẽ ngựa này rồi, sẽ không muốn thay đổi. Lúc trước ta thường xuyên ra ngoài, nếu xe ngựa bố trí không thoải mái, thì mấy ngày sau đó thắt lưng không thể thẳng nổi”

Mèo Con nhớ đến mấy năm trước hần không phải rời bến, chỉ là chạy tới chạy lui ở các địa phương trong Giang Nam, không khỏi đau lòng, ôm hần nói: “Chàng kể cho thiếp nghe một chút chuyện thú vị bên ngoài đi!”

Trong lòng Nhiếp Tuyên biết nàng đang an ủi mình, cười ôm nàng nói: “Không bằng kể cho nàng nghe chút cảnh trí ở Tây Hồ đi?”

“Dạ!” Mèo Con gật gật đầu: “Thiếp nghe nói Tây Hồ ở Dương Châu có hai mươi bốn cảnh đúng không?”

“Ừm, đúng vậy. Tây Hồ Dương Châu, có một hồ tên gọi là Bồng Lai...” thanh âm êm tai của Nhiếp Tuyên kể lại những cảnh đẹp của Tây Hồ, sau đó cười nói: “Kỳ thật Dương Châu có rất nhiều địa phương có thể du ngoạn, nhưng mà lần này thời gian không nhiều, chúng ta chỉ có một đêm để dạo chơi thôi!”

Mèo Con cười nói: “Không đi dạo cũng được, có thể ăn mấy thứ điểm tâm ở đây là được rồi!”

Nhiếp Tuyên cười ha ha: “Hôm nay ta liền dẫn nàng đi ăn!”. Xe ngựa dừng lại trước cửa chợ, hai người xuống xe ngựa, Nhiếp Tuyên dẫn Mèo Con vào một gian trà lâu phong cách trang nhã cổ kính, tiểu nhị vừa thấy có khách bước vào, vội đi lên tiếp, Trừng Tâm đem một chuỗi tiền đồng cho hần, ý bảo hần tìm một gian phòng trang nhã.

Tiểu nhị này ngày thường tiếp đãi nhiều người, liếc mắt một cái có thể nhìn ra khí độ bất phàm của Nhiếp Tuyên, nhìn thấy trên người hần cùng Mèo Con ăn mặc tuy rằng bình thường, nhưng có thiếu gì người giàu có ăn mặc bình thường, vội vàng nhận tiền thưởng, đón đoàn người đi vào trong một phòng trang nhã.

Tuy là trong một phòng trang nhã, kỳ thật chính là vị trí dựa vào cửa sổ mà thôi, ba nệm dùng bình phong ngăn cách, tiểu nhị giúp hai người lau bàn, nói:

“Khách quan muốn dùng món gì?”

“Một bình trà Long Khôi Châu, ba cái bánh bao, xú mại phi thủy, bánh thiên tăng du và hào nhục, mỗi thứ một phần”. Nhiếp Tuyên mở miệng nói.

“Ánh mắt khách quan thật là tốt! Những món này đều là điểm tâm nổi tiếng của chỗ chúng tôi!” Tiểu nhị giờ ngón cái cười nói.

Nhiếp Tuyên cười, nói với Mèo Con: “Ta gọi những món điểm tâm này không tệ, một lát nàng ném thử xem, nếu thích có thể mua về, sau khi ăn xong ta dẫn nàng đi mua sắm”

Mèo Con đem đầu lạp bỏ xuống, mỉm cười gật gật đầu, nói với Văn Chiêu: “Các người cũng tìm một chỗ nghỉ ngơi, ăn một chút gì đi!”

Văn Chiêu cười lên tiếng, trước tiên phân phó tiểu nha hoàn lấy chén bát nhà mình mang theo ra, bảo tiểu nhị đem trà và điểm tâm để vào trong đó. Tiểu nhị kia nhìn thấy người thì đã thấy khí chất bất phàm, vừa thấy chén bát liền biết giá trị xa xỉ, biết này không phải người bình thường cho nên hầu hạ càng thêm ân cần cẩn thận.

Điểm tâm rất nhanh liền mang lên, bốn đĩa điểm tâm cũng không quá nhiều, Mèo Con liếc mắt một cái liền nhìn trúng xú mại phi thủy xinh đẹp, gấp một cái, cắn một miếng, nói: “Thật ngon!”. Nàng nhẹ giọng tán dương: “Trí Viễn, chúng ta mua một ít đem về thuyền ăn đi?”

“Được!”. Nhiếp Tuyên phân phó tiểu nhị nói: “Các người chuẩn bị mười phần món điểm tâm này, một lát chúng ta mang đi”

“Dạ!” Tiểu nhị lên tiếng, rồi đi ra ngoài.

Mèo Con nói: “Mua nhiều như vậy có thể bị hỏng hay không? Thời tiết nóng như vậy!”

“Không sao, trên thuyền có băng đá, để vào đó một hai ngày sẽ không bị hư, lại nói lập tức đến Tô Châu rồi!”. Nhiếp Tuyên lại gấp một miếng hào nhục cho Mèo Con nói: “Nàng ném thử món này đi, tuy nói điểm tâm đặt ở trong hầm băng sẽ không bị hỏng, nhưng mà chung quy vẫn mất đi nguyên vị, vẫn là ở đây ăn nhiều một chút”

Mèo Con ăn hào nhục, lại uống một ngụm trà nói: “Trà này cũng thật thơm, khó trách người ta nói Dương Châu là một vùng đất đẹp a!”

Nhiếp Tuyên cười nói: “Buổi tối chúng ta đi ăn tam đầu yến của Dương Châu, bảo đảm nàng ăn xong cũng khen không dứt miệng!”

“Tam đầu yến? Cái gì là tam đầu yến? Thịt đầu của sư tử sao? Còn hai đầu kia là gì?” Mèo Con tò mò hỏi, nàng từng nghe qua tam đầu yến của Dương Châu trong đó có một là thịt đầu của sư tử.

“Thịt đầu của sư tử hấp, đầu heo nướng, đầu cá mè hấp”. Nhiếp Tuyên nói: “Đây là ba món ăn nổi tiếng nhất của Dương Châu, trực tiếp đến còn không có để mà ăn, ta đã bảo Trùng Tâm đi đặt trước. Chúng ta làm xong hết mọi việc rồi đến đó cũng vừa lúc!”. Hần nói với Mèo Con: “Mùi vị của đầu heo nướng không tệ, là món ăn nổi tiếng của Dương Châu, trong ngọt có mặn, mùi thơm nức mũi, một hồi nàng ném thử một chút sẽ biết”

Mèo Con nghe xong lời giới thiệu của Nhiếp Tuyên về món đầu heo nướng kia, cũng cảm thấy ngon, liền gật gật đầu. Nàng thật sự chưa từng ăn qua thịt đầu heo a, tuy nói kiếp này cha rất thích nhắm rượu với thịt đầu heo, nhưng nàng cho tới bây giờ còn chưa chạm qua. Kiếp trước mẹ chưa bao giờ ăn động vật bốn chân, cho nên nhà bọn họ rất ít ăn thịt, trên cơ bản đều ăn cá tôm là chính, cũng chỉ có lúc nàng đến chỗ bà ngoại, bà nội gia mới có thể ăn thịt: “Gọi nhiều món như vậy, chúng ta ăn hết sao?”

Nhiếp Tuyên nói: “Ăn không xong không phải còn có bọn Trùng Tâm sao?”

“Cũng đúng!”. Mèo Con vừa ăn điểm tâm, vừa ngắm nhìn cảnh tượng náo nhiệt trên đường phố Dương Châu.

Nhiếp Tuyên nói: “Phú Xuân trà lâu này nằm bên cạnh con đường phồn hoa nhất ở Dương Châu, phía dưới là chỗ tập trung của mấy quán hàng rong, nếu nàng thích cái gì, bảo Trùng Tâm đi mua là được”

“Dạ!”. Mèo Con đột nhiên nhớ tới cái gì đó nói: “Đúng rồi, hương phấn ở Dương Châu rất nổi tiếng, một lát thiếp phải đi mua một ít, một phần gửi về Ký Châu, một phần lúc đến Tô Châu sẽ tặng cho các tẩu tẩu”

Nhiếp Tuyên nói: “Chúng ta hỏi thăm người đi đường xem cửa hàng bán hương phấn nổi tiếng ở Dương Châu”

Tiểu nhị kia nghe xong lời của Mèo Con, cười nói: “Đái Xuân Lâm là cửa hàng bán hương phấn nổi tiếng nhất ở Dương Châu, bột phấn kia là dùng ngọc trai mà làm, có bốn dạng khinh, bạch, hồng, hương, không có dùng bột chi mà làm đâu, các tiểu thư, phu nhân ở Dương Châu đều thích dùng!”

Mèo Con nghe xong cười khúc khích, tiểu nhị này quảng cáo cũng ghê thật, ngay cả Nhiếp Tuyên nghe xong cũng cười nói: “Nếu như vậy, chúng ta phải đến Đái Xuân Lâm rồi!”

“Đại quan nhân, cửa hàng Đái Xuân Lâm ở bên bờ Tây Hồ, tựa vào xuân liễu trên tường đề, sau khi ngài mua hương phấn xong, vừa lúc có thể đến tường đề ngắm cảnh cảnh trí của Tây Hồ, rất lịch sự tao nhã”. Tiểu nhị đưa mọi người xuất môn, còn nói với Trùng Tâm lộ trình đi đến Đái Xuân Lâm.

Mèo Con cười nói: “Tiểu nhị này thật sự là chu đáo”

Nhiếp Tuyên bảo Trùng Tâm thưởng cho tiểu nhị một quan tiền, quay đầu lại cười nói với Mèo Con: “Loại đại trà lâu này tiểu nhị đều có mắt quan sát rất

tốt”

Sau khi hai người ra khỏi chợ, lên xe ngựa, chỉ chốc lát sau thì đến cửa hàng Đái Xuân Lâm. Nhiếp Tuyên kéo màn xe nói: “Trường đề Xuân Liễu này là một trong hai mươi bốn cảnh đẹp của Tây Hồ”

Mèo Con thuận mắt nhìn theo, một con đề thật dài, đào hồng liễu xanh, phóng tầm mắt nhìn mặt nước óng ánh màu xanh: “Thật đẹp !”. Mèo Con nhìn không được nhẹ giọng tán dương.

“Đều nói ‘Yên hoa tam nguyệt hạ Dương Châu’, lúc đó tơ liễu trôi trên mặt nước, hoa đào nở rộ, cảnh sắc còn đẹp hơn”. Nhiếp Tuyên giúp đỡ Mèo Con xuống xe ngựa nói: “Nhưng mà hiện tại cũng không tệ, tơ liễu tuy đẹp, nhưng vạn nhất thổi bay vào trong mắt sẽ không tốt lắm”

“Xinh đẹp tất yếu phải trả đại giá thôi!” Mèo Con cười khúc khích nói.

Nhiếp Tuyên nghe vậy ha ha cười nói: “Nói rất đúng, xinh đẹp tất yếu phải trả đại giá”. Nói xong hai người liền vào cửa hàng hương phấn

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhĩ Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Dương Châu 2

Nương tử, muốn mua gì vậy?”. Hai người vừa mới bước vào cửa hàng Đái Xuân Lâm, đã có tiểu nhị tiến lên tiếp: “Chỗ chúng tôi độc quyền về... Hương phấn, dầu bôi tóc cùng hương kiện, nếu không tôi mang người đi xem thử một chút?”. Bộ dạng ân cần chuyên nghiệp kia, giống như mấy nhân viên trong các cửa hàng hiện đại.

Mèo Con cũng không có tháo đầu lạp xuống, chỉ là tò mò tùy ý nhìn một cái, Nhiếp Tuyên được người ta thỉnh đến ngồi ở ghế bát tiên, uống trà, Mèo Con nhìn thấy hàng hóa cảm thấy ngạc nhiên, hỏi tiểu nhị kia: “Hương phấn của các người có mùi gì?”

“Hương phấn của chúng tôi có mùi bạch lan, hoa nhài, hoa quế, hoa sen, son chi cùng hoa hồng”. Tiểu nhị nhất nhất liệt kê từng loại từng loại hương phấn. Rồi còn lấy một hộp hương phấn, mở nắp ra, bên trong là một loại bạch phấn: “Đây là loại hương phấn gần đây được yêu thích nhất, mùi hoa son chi, nương tử có muốn dùng thử một chút không?” Nói xong liền đem hương phấn kia để trên một cái mâm son khắc hoa, ý bảo người khác đưa phấn cho Mèo Con xem.

Văn Chiêu lấy hương phấn từ trong mâm, lại đưa đến trong tay Mèo Con, Mèo Con dùng ngón tay nhẹ nhàng thoa một chút lên mu bàn tay, nâng tay ngửi ngửi, mùi không tệ, nhưng mà cũng không quá đặc biệt: “Còn có mùi hương nào dễ ngửi hơn tí không?”

Tiểu nhị kia cười nói: “Hương phấn chỗ chúng tôi không phải là mùi hương thông thường, mỗi loại đều là đặt ở trong hoa tươi để huân hương”

Lúc này Nhiếp Tuyên đứng dậy đi đến bên người Mèo Con, nói với Mèo Con: “Nếu thích thì mua tất cả đều được mà”

Tiểu nhị kia vừa nghe liền biết là khách giàu có, cười nói: “Nương tử có muốn xem thử dầu bôi tóc của chúng tôi không? Sau khi dùng xong bảo đảm tóc của người vừa đen vừa bóng”. Nói xong liền đem một bình sứ thanh hoa trắng hồng: “Đây là dầu hoa quế bán rất chạy của chúng tôi”

Mèo Con luôn tự chế ra dầu bôi tóc, nhưng mà nghĩ đến nữ quyến trong nhà, nếu mua hương phấn, cũng không thể không mua dầu bôi tóc, liền bảo Văn Chiêu đưa cho mình chọn mùi hương, không biết sao lại thế này, vừa ngửi chẳng bao lâu, nàng liền cảm thấy có chút buồn nôn. Sau đó ánh mắt của nàng chuyển đến những tiểu hương kiện bên cạnh, có quạt hương, hạt châu hương, vòng tay hương, tất cả đều tinh xảo đáng yêu, nàng không tự chủ được đi đến đó nhìn ngắm.

Tiểu nhị kia thấy Nhiếp Tuyên cũng đang cầm mấy hộp hương phấn nhìn nhìn, lại thấy Mèo Con đang chuyên chú nhìn hương kiện, liền vội trộm nói với Nhiếp Tuyên: “Quan nhân, hương phấn chỗ chúng tôi, người mua rất nhiều, có một số phu nhân nhà giàu mỗi ngày đều dùng một hộp”

Nhiếp Tuyên nhướng mi nhìn tiểu nhị nói: “A?”

Tiểu nhị kia cười nói: “Dùng bơ trộn với hương phấn rồi thoa trên người, quả nhiên là bóng loáng trắng mịn, mùi thơm lạ lùng vô cùng”

Nhiếp Tuyên mày giương lên, sắc mặt nhất thời có chút không tốt, hần lạnh lưng trừng mắt nhìn tiểu nhị kia một cái, tiểu nhị kia thế nhưng rung mình một cái, vội thu liễm ý cười, cung kính khoanh tay đứng ở một bên, không dám nói tiếp nữa. Sau một lát, Nhiếp Tuyên nói với tiểu nhị: “Hương phấn cùng với dầu bôi tóc mỗi loại mua ba mươi hộp”

“Dạ!”, tiểu nhị kia trên mặt vừa cười vừa nói.

Mèo Con nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu hỏi: “Sao lại mua nhiều như vậy?”. Nhan thị, Tạ thị, Tô thị hơn nữa còn có Tề Nương, bên này thì có Vương thị, Liễu phu nhân, bốn tâu tâu, tổng cộng là mười hai người, làm sao mà tính đến ba mươi phần.

Nhiếp Tuyên nói: “Mỗi người bọn họ tặng hai hộp là hết hai mươi bốn phần, còn lại thì của nàng a!”

“Đừng đừng, nương tử, phần của chúng tôi, là dùng trên châu mài thành, phi thường quý báu, ngay cả thái hậu cô cô trong cung, đều thích thoa phần này để bảo dưỡng làn da” tiểu nhị kia cười nói.

Mèo Con bĩu môi, nàng cũng không tin phần dùng để tiến cống cùng phần bán trong tiệm này giống nhau, cổ đại lại không có thợ nuôi trai, chính vì thế bột ngọc trai phi thường đắt. Vốn định nói với Nhiếp Tuyên mình không cần mua mấy thứ đó, tuy rằng tiểu nhị kia vỗ ngực nói, hương phần trong tiệm của bọn họ thoa trên mặt có thể làm da thịt trắng nõn, nhưng Mèo Con nhớ mang máng trên mạng từng công bố trong nguyên liệu làm phần tựa hồ có bột talc, bột mica linh tinh gì đó, nghe giống như là bột khoáng vật, ai biết dùng có an toàn hay không ?

Nàng vẫn thích dùng đồ tự mình làm, tuy nói hiệu quả cũng không tốt lắm, cũng rất dễ bị hỏng, nhưng thắng ở chỗ an toàn không độc hại. Nhưng mà sau lại nghĩ, bản thân nàng phải thường xuyên tặng lễ vật, mấy thứ đồ trang điểm này lại không có hạn sử dụng, để mấy năm cũng không ai biết. Hương phần này lại nổi tiếng như vậy, nếu là nữ nhân đều sẽ thích.

“Nàng thích mấy hương kiện này?” Nhiếp Tuyên đến gần hỏi.

“Không, thiếp chỉ là tùy tiện nhìn một cái”. Mèo Con lắc đầu nói, hương kiện này tuy làm tinh xảo đáng yêu, nhưng mùi hương thì nàng thật sự chịu không nổi, mang ở trên người, chỉ phải sẽ làm nàng hôn mê sao.

Cuối cùng Văn Chiêu chọn được bốn loại dầu bôi tóc, hương phần, một vỏ làm ăn lớn như thế khiến cho tiểu nhị kia vui mừng đến mặt nở hoa chiếu cố bọn họ cẩn thận, lại giúp bọn họ gói ghém đàng hoàng, rồi còn tiễn đến tận cửa.

“Còn muốn mua gì nữa không?”. Lúc từ trong Đái Xuân Lâm đi ra, vài người sai vặt đi phía sau đi trên tay đã cầm đầy hàng hóa. Bất quá chỉ là một chút son phấn, cư nhiên lại tốn hơn trăm lượng bạc, Nhiếp Tuyên không khỏi cười khò, khó trách có người lại nói: “Mỹ nhân nhất thân hương, cùng hán bán nguyệt lương” (Một thân xinh đẹp của mỹ nhân bằng nửa tháng lương của nam nhân nghèo), hẳn trước kia còn không biết son phấn của nữ nhân còn tốn nhiều tiền như vậy.

Mèo Con lắc đầu, cười nói: “Không mua, hương phần này thực quý, chỉ có bao nhiêu đó mà đã tốn chừng ấy bạc”

“Hương phần này đều là cống phẩm, quý cũng không ngạc nhiên, nhưng mà nàng không mua gì nữa sao?”. Nhiếp Tuyên cười an ủi nói: “Không cần để ý tiền bạc, chút tiền lẻ ấy ta còn không để vào trong mắt”

Mèo Con cười gật gật đầu: “Dạ!”. Lại nhìn hai người sai vặt đi đằng sau trong tay cầm đầy hàng hóa, không khỏi nói: “Các người đem hương phần về thuyền trước đi, mang nhiều hàng hóa như vậy cũng không thuận tiện gì”

Hai người nhìn nhìn Nhiếp Tuyên, Nhiếp Tuyên nói: “Các người nghe theo lời phu nhân là được”

Hai người nghe xong, liền cầm hương phần trở lại thuyền.

Xem Phim hoạt hình anime online

“Hiện tại nàng muốn đi đâu chơi?”. Nhiếp Tuyên nói: “Từ giờ đến tối còn một khoảng thời gian nữa !”

Mèo Con thấy Nhiếp Tuyên nói như vậy, không khỏi vụng trộm cười cười. Liếc mắt nhìn hắn một cái, cảm giác trên mặt hắn không có chút thần sắc không kiên nhẫn, nhưng mà y theo kinh nghiệm của nàng thì, nam nhân, vô luận là cổ đại hay là hiện đại, chân chính có kiên nhẫn cùng vợ đi dạo phố là rất ít. Nàng cũng không nghĩ Nhiếp Tuyên là trường hợp ngoại lệ, hẳn chỉ là biết cách che giấu tốt hơn một chút mà thôi. Mèo Con nghĩ nghĩ nói: “Thiếp không biết đi chỗ nào, chàng quyết định đi”

Nhiếp Tuyên trong lòng vụng trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi, âm thầm may mắn, Mèo Con cùng mẹ không giống nhau. Hắn chỉ vào một chiếc thuyền hoa trên mặt hồ nói: “Không bằng chúng ta thuê một chiếc thuyền hoa đi du hồ đi? Cảnh trí Tây Hồ cực kì xinh đẹp, vừa lúc hiện tại có thời gian, ta dẫn nàng đi ngắm một lần, nếu là chơi một rồi thì chúng ta có thể đi câu cá”

Mèo Con khòe miệng khinh nhẹ, câu cá? Hắn thực sự có kiên nhẫn, lại nói nhiều ngày ngồi thuyền như vậy rồi, hẳn không có cảm giác tù túng sao? Còn muốn ngồi thuyền? Bất quá ngoài miệng nàng vẫn nói: “Dạ! Vậy đi du hồ đi”

Nhiếp Tuyên nghe vậy phân phó Trùng Tâm đi thuê một chiếc thuyền hoa.

Xuân Nha tiến lên lạng lẽ lôi kéo vạt áo Mèo Con nói: “Phu nhân, người xem, chỗ đó có người nặn tượng người !”

Mèo Con liếc mắt một cái, quả nhiên có một lão nhân râu tóc bạc trắng đang nặn tượng người, vây xung quanh là một đám con nít, nàng thấy vẻ mặt mong mỏi của Xuân Nha, không khỏi buồn cười nói: “Muội đi mua một cái lại đây cho ta xem”

“Dạ!” Xuân Nha hưng phấn đáp ứng, vội vàng chạy đến chỗ nặn tượng, nhưng nàng còn chưa đi được mấy bước, liền bị một bóng dáng nho nhỏ áp đến, Xuân Nha nhất thời không kịp phản ứng, liền cùng bóng dáng kia đâm vào nhau. Nàng không khỏi giật lùi mấy bước, mới miễn cưỡng đứng vững, cũng không có chờ nàng hoàn hồn, đã bị người ta ôm chặt lấy: “Tỷ tỷ, cứu muội!”

Nhiếp Tuyên cùng Mèo Con nghe thanh âm đứa nhỏ này, nhất thời ngẩn người, lập tức Nhiếp Tuyên không dấu vết nhíu mày.

Xuân Nha bị đũa nhỏ ôm lấy, suýt nữa ngã sấp xuống, giật giật vài cái, mới miễn cưỡng đứng vững, vừa nhìn thấy là một tiểu khất cái bần hàn ôm chặt nàng, nàng có chút cảm giác đáng ghét, vừa định đem đũa nhỏ kia bỏ ra, nhưng vừa nghe tiếng đũa nhỏ, nàng liền cúi đầu nhìn xuống, không khỏi kinh ngạc nói: “Người không phải là đũa nhỏ lúc sáng sao?”

Lúc này Văn Chiêu cũng nhận ra đũa nhỏ kia, đúng là đũa nhỏ lúc sáng nàng đã cho thức ăn: “Gia, phu nhân, nàng ta chính là đũa trẻ ở trong gánh xiếc lúc sáng đến xin tiền”

Lúc này ở phía đối diện có mấy người nam tử đang vừa chạy đến vừa hô to, Văn Chiêu liếc mắt một cái liền nhận ra bọn họ cũng là người của gánh xiếc thú kia.

Mèo Con nhìn thấy tình cảnh trước mắt này, trong lòng đã có chút tính toán.

Cầm đầu một nam tử đuổi tới trước mặt Xuân Nha, vừa định kéo đũa nhỏ kia từ trên người Xuân Nha trở về, nhưng một gã nam tử trung niên đi phía sau thấy Nhiếp Tuyên mặc một thân trù sam, bộ dạng khí độ bất phàm, vội ngăn trở trắng hăn phía trước, cung kính tiến lên hành lễ với Nhiếp Tuyên, mới nói: “Vị lão gia này, tiểu nữ có nhiều mạo phạm, tiểu nhân xin bồi tội với ngài”

Nhiếp Tuyên lạnh nhạt nhìn nam tử kia một cái, cũng không mở miệng nói chuyện, lúc này Trùng Tâm vội vàng từ xa chạy đến, nghe được lời nói của nam tử kia, quay đầu lại xin chỉ thị Nhiếp Tuyên: “Gia?”

Nhiếp Tuyên vốn không muốn xen vào việc của người khác, mỗi ngày cơ hồ đều có chuyện như vậy phát sinh, hắn cũng không phải thần tiên, làm sao quản được nhiều chuyện như vậy.

Nhưng đũa nhỏ kia đột nhiên kêu to nói: “Hắn không phải là cha muội! Muội bị hắn bắt cóc ở trên đường lúc tết Nguyên Tiêu!”. Đũa trẻ kia vội chạy đến trước mặt Văn Chiêu quỳ hướng dập đầu nói: “Tỷ tỷ làm ơn, tỷ cứu muội đi! Bọn họ chế muội tuổi lớn, gân cốt cứng rắn, không thể làm xiếc, muốn chặt tay chân của muội, bảo muội ra đường xin cơm”

Văn Chiêu cùng Xuân Nha vừa nghe, không khỏi tâm sinh trắc ẩn, nhưng là hai người đều không làm chủ được, chỉ có thể quay đầu lại nhìn Nhiếp Tuyên.

Mèo Con nghe được việc bị bắt cóc lúc tết Nguyên Tiêu, mà bắt đầu mềm lòng, lại nghe được lời nói của đũa nhỏ, thân thể hơi hơi run lên, nhớ tới chuyện của mình lúc tết Nguyên Tiêu năm ấy, nếu mà mình không trốn đi, có phải hay không cũng sẽ lưu lạc đến tình trạng này, nàng nhẹ lời kéo tay Nhiếp Tuyên nói: “Gia, cứu... cứu nàng đi!”

Nhiếp Tuyên cũng hiểu được suy nghĩ của nàng, nói với Trùng Tâm: “Mua đũa trẻ kia!”. Quay đầu lại nói với Mèo Con: “Có mệt hay không, chúng ta lên thuyền nghỉ ngơi một chút đi!”

Mèo Con nói: “Thiếp không mệt, chỉ là...” may mắn mà thôi, may mắn mình năm đó có thể chạy trốn, càng may mắn bọn đại ca lúc ấy đã quen biết Nhiếp Tuyên.

Trùng Tâm cùng những người kia thương lượng một hồi, cho bọn họ một chút bạc, người nọ liền đem khế ước bán thân của đũa trẻ kia cho Trùng Tâm. Trùng Tâm trở về nói với Nhiếp Tuyên: “Gia, tốn hai lượng bạc”. Nói xong liền đem khế ước bán thân cho Văn Chiêu.

Mèo Con nghe xong trong lòng hơi hơi đau xót, hai lượng bạc, mới chỉ bằng mấy hộp hương phấn a. Thấy Văn Chiêu đem khế ước bán thân đưa cho nàng, nàng xua tay nói: “Tỷ giữ trước đi!”

Đũa nhỏ kia là một người nhu thuận thông minh, biết chủ nhân nơi này là Nhiếp Tuyên cùng Mèo Con, liền bước lên phía trước dập đầu tạ ơn bọn hắn.

Nhiếp Tuyên nói với Văn Chiêu: “Mang về trước từ từ dạy nàng ta quy củ”

Nếu không phải Mèo Con mở miệng yêu cầu, hẳn tuyệt đối sẽ không mua đũa nhỏ này. Loại đũa nhỏ ở trong giang hồ lăn lộn nhiều năm thế này, tuy nói thân thể đáng thương, nhưng cũng đã nhiễm tính tình không tốt, tâm tư dễ lung lay, dễ dàng làm sai, cũng không là loại hạ nhân tốt đẹp gì. Nhiếp Tuyên âm thầm suy nghĩ, trước để cho Văn Chiêu từ từ dạy nàng ta quy củ, nếu thật sự không được, liền đuổi đến biệt trang ở nông thôn.

Mèo Con nói với Văn Chiêu: “Nếu không tỷ mang đũa nhỏ này về trước rửa mặt chải đầu, cho nàng ta ăn cái gì đó, sợ là nàng ta đã đói bụng rồi? Một lát tỷ trực tiếp đi đến tửu lâu là được, ta có Xuân Nha hầu hạ là đủ rồi”

“Dạ!” Văn Chiêu nghe lời Mèo Con xong, liền mang theo đũa nhỏ kia đi về trước.

Sau khi Văn Chiêu mang đũa nhỏ kia rời khỏi, Trùng Tâm cũng đem thuyền hoa thuê được đến đây. Hai người lên thuyền, thuyền nương kia vừa mới đem thuyền đẩy nhẹ, còn chưa bắt đầu du hồ, Mèo Con liền cảm thấy một trận buồn nôn, lại ngửi được mùi hương của khách thuê thuyền hoa trước đó, càng muốn nôn mê hơn.

Nhiếp Tuyên thấy sắc mặt nàng đột nhiên trở nên trắng bệch, không khỏi hơi kinh hãi: “Mèo Con, nàng làm sao vậy?” nói xong liền tiến lên đỡ lấy nàng.

Mèo Con đột nhiên đẩy hắn ra, chạy đến đầu thuyền, nôn hướng hồ: “Ừa...” nàng nôn đến thiên hôn địa ám, đồ ăn thức uống gì cũng đều nôn cả ra, nàng còn đang không ngừng nôn cả nước chua. Nếu không phải Xuân Nha thấy Mèo Con nôn liền bước lên phía trước giúp đỡ nàng, nàng nghĩ chắc nàng sẽ nôn đến không còn sức lực gì cả.

Nhiếp Tuyên thấy nàng nôn đến khó chịu như thế, trong lòng không khỏi sốt ruột, vừa định đi qua, đã bị Mèo Con suy yếu mở miệng ngăn cản nói: “Chàng đừng đến đây... ủa...”

Nhiếp Tuyên chỉ có thể đứng yên tại chỗ, vội vàng phân phó thuyền nương đem thuyền quay về bờ, thuyền nương kia thấy Mèo Con nôn thế kia, vội vàng cuống quýt đem thuyền trở về, chỉ sợ nàng còn tiếp tục nôn thì sẽ nôn đầy cả thuyền của mình.

Vừa mới hướng bờ, Nhiếp Tuyên thấy Mèo Con thoảng tốt hơn một chút, vô lực tựa vào trong lòng Xuân Nha, liền nói: “Có phải say tàu hay không? Chúng ta lên bờ đi!”. Thấy bộ dạng vô lực của Mèo Con, rõ ràng muốn tiến lên ôm Mèo Con.

Mèo Con lắc đầu ngăn trở hành động của hân, nàng chưa đến mức khí lực đi đường đều không có đâu. Dựa vào Xuân Nha, nàng bước hướng bờ từ từ. Nhiếp Tuyên nhìn xung quanh, nói với Mèo Con: “Chúng ta đi về Đái Xuân Lâm nghỉ ngơi một hồi, ta bảo Trừng Tâm đi mời đại phu”

Mèo Con gật gật đầu, nhưng mà còn chưa bước vào Đái Xuân Lâm, ngửi được cỗ mùi hương kia, Mèo Con lại buồn nôn, vì vừa mới nôn một lần xong, hiện tại chỉ có thể ở nôn khan, bộ dạng khó chịu kia, Nhiếp Tuyên nhìn mà không làm gì được. Vẫn là tiểu nhị trong Đái Xuân Lâm thấy bộ dạng Mèo Con, đi ra hỏi: “Thân thể nương tử không khoẻ sao? Mời quan nhân diu nương tử đến phía sau cửa hàng nghỉ một chút, tôi sẽ phái người đi mời đại phu”

Nhiếp Tuyên khẽ gật đầu nói: “Làm phiền người, ta đã bảo hạ nhân đi mời đại phu rồi”

Sau khi Mèo Con nôn khan một trận, thoảng cảm thấy dễ chịu chút ít, đi theo tiểu nhị vào trong nội đường ngồi dưỡng. Nội đường mặc dù còn có mùi sơn phấn, nhưng mùi hương không còn nồng nữa, với lại ngồi ở trong đại sảnh, cửa sổ bốn phía đều mở, nàng cảm giác tốt hơn một chút. Xuân Nha đáng trả để Mèo Con súc miệng.

Nhiếp Tuyên không ngừng đi ra ngoài cửa nhìn xung quanh, chờ đại phu đến.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tin vui

Mèo Con vô lực ngồi ở trên ghế, một tay che miệng, một tay để trên bụng, sắc mặt tái nhợt, còn không cho Nhiếp Tuyên đến gần nàng, khiến cho Nhiếp Tuyên dờ khóc dờ cười.

Xuân Nha thấy thế, vội chạy đến xe ngựa lấy chậu đồng cho Mèo Con rửa mặt súc miệng, sạch sẽ thơm mát rồi Mèo Con mới cho phép Nhiếp Tuyên tới gần. Lúc này đại phu cũng chạy theo Trừng Tâm vội vàng tiến vào.

Xuân Nha giúp Mèo Con đội đầu lạp, đem mặt của nàng che khuất, kéo ống tay áo của nàng lên, trên cổ tay để một khối khăn lụa, cả tay và mặt đều che khuất, cả người một chút da thịt đều không có lộ ra.

Nhiếp Tuyên vừa thấy đại phu đến đây, vội vàng nghênh đón, không nói năng gì, mời đại phu vào trong đại sảnh xem bệnh cho thế tử: “Đại phu, ông mau vào xem bệnh cho vạ ta”

Đại phu kia đi đến trước mặt Mèo Con, Xuân Nha lấy một cái ghế cho hân, mời hân ngồi.

Đại phu cách khăn lụa, đặt tay xem mạch, sau một lát, nói với Mèo Con: “Phu nhân xin đưa tay trái để tại hạ xem thử một chút!”. Thấy Mèo Con khẽ gật đầu, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Nhiếp Tuyên thấy thế đuổi theo hỏi: “Đại phu, thân thể của vợ ta có chỗ nào không khoẻ?”

Đại phu kia chấp tay nói: “Thỉnh vị quan nhân này yên tâm, thân thể tôn phu nhân cũng không có gì lo ngại”

Nhiếp Tuyên vừa định hỏi, nếu không sao, thì vì sao còn phải đòi tay bắt mạch a? Lại nghe Xuân Nha ở bên trong hô: “Đại phu, xong rồi!”

Đại phu đi vào trong, xem mạch thêm một lát, liền đứng dậy chấp tay mỉm cười nói: “Chúc mừng quan nhân, tôn phu nhân có thai!”

Nhiếp Tuyên vừa nghe được đại phu nói Mèo Con có thai, đầu óc liền trống rỗng, căn bản không có nghe thấy đại phu nói gì nữa, trong đầu chỉ có một ý niệm, ta có con! Ta có con! Nhiếp Tuyên ta rốt cục cũng có con!

Mèo Con cũng bị tin tức của đại phu làm cho hoảng sợ, nàng không khỏi vươn tay sờ sờ bụng, ta có con? Trong lúc nhất thời vui sướng, ngọt ngào, lo lắng, sợ hãi... Đều loại mùi vị diễn ra trong lòng, cũng đã không còn nghe được lời dặn dò của đại phu.

Tiếng nói của đại phu vừa dứt, không chỉ có Nhiếp Tuyên cùng Mèo Con choáng váng, ngay cả hạ nhân hầu hạ bên cạnh cũng choáng váng. Đại phu

sớm đã quen với tình huống vợ chồng trẻ biết tin mang thai vui sướng choáng váng cũng lơ đãng như thế nào rồi. Nhưng mà kỳ quái là với tuổi hiện tại của Nhiếp Tuyên thì sớm đã có vợ con thành đàn, như thế nào mà còn như những đôi vợ chồng trẻ tuổi chưa? Chẳng lẽ đôi vợ chồng này mới lấy không lâu?

Trùng Tâm nghe được phu nhân có thai, hốc mắt lập tức đã ươn ướt, hần cúi đầu vụng trộm lau đi nước mắt chảy xuống, thấy bộ dạng gia ngọc lẫm, liền tiến lên nói với đại phu: “Đại phu, làm phiền ngài”. Nói xong liền lấy ở trong ngực ra một thỏi bạc nặng đưa cho ông ta.

Đại phu kia nhận tiền thưởng, vuốt râu cười đến miệng không khép được, nói với Trùng Tâm phụ nữ có thai cần chú ý việc gì, Trùng Tâm ở một bên cố gắng nhớ kỹ đại phu dặn dò, mà đã sớm quên trong nhà còn có một vị đại phu khác.

Nhiếp Tuyên bị tiếng chúc mừng của tiểu nhị trong Đái Xuân Lâm mà hồi thần, hần nhìn chăm chăm bụng Mèo Con, miệng không khống chế được mà ngây ngốc mờ, Mèo Con thấy hần khó có được bộ dạng ngốc nghếch như thế, không khỏi cười khúc khích.

Trùng Tâm nói với Nhiếp Tuyên: “Gia, đại phu vừa mới nói, phu nhân có thai sau này cần nghỉ ngơi nhiều...”

Nhiếp Tuyên từ trong trạng thái mừng như điên hồi hồn lại nói: “Đúng! Phụ nữ có thai cần nghỉ ngơi, Trùng Tâm ngươi nhanh đi lấy xe đến đây, chúng ta quay về thuyền nghỉ ngơi. Không được, trên thuyền rất xóc nảy! A, xe ngựa cũng không tốt! Vẫn là sớm quay về Tô Châu mới được! Đúng! Ngươi nhanh đi gọi mọi người trở về, chúng ta suốt đêm lên đường về Tô Châu!”. Hần liền thanh dặn dò.

Trùng Tâm cười đáp ứng, vội chạy ra ngoài lấy xe, Nhiếp Tuyên quay đầu lại nâng dậy Mèo Con nói: “Chúng ta về thuyền trước, chờ sau khi nàng sinh con xong thì quay lại Dương Châu tiếp tục dạo chơi, được không?”

Mèo Con thấy bộ dạng hần thật cẩn thận, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút lạ, nhìn bộ dạng này của hần, giống như là đứa con so với nàng còn quan trọng hơn.

Sau khi Nhiếp Tuyên giúp đỡ Mèo Con lên xe, để nàng nằm ở trên nệm êm, nhìn không chuyển mắt vào bụng của nàng, qua một hồi lâu, mới cực kỳ cẩn thận vươn tay sờ vào bụng của nàng một chút.

Mèo Con thấy bộ dạng thật cẩn thận của hần, trong lòng đột nhiên đau xót, nam nhân ở cổ đại cùng tuổi với hần, đừng nói là làm cha, ngay cả làm ông nội đều mới có thể, hần hưng phấn như vậy cũng là bình thường. Lại nói có con nàng cũng vui vẻ, tự nhiên không vì duyên cớ gì mà ganh tị với con ư? Thật sự là càng ngày càng chẳng ra sao a! Nàng có chút tự trách nghĩ.

Nàng vươn tay cầm lấy tay Nhiếp Tuyên để trên bụng của mình, nhẹ giọng nói: “Hiện tại con còn nhỏ, sẽ không động, ước chừng khoảng năm sáu tháng con mới động”. Nàng có điểm không xác định nói, kiếp trước nàng cũng chưa từng mang thai, cũng không biết khi nào thì đứa trẻ mới động, hần là là năm sáu tháng đi?

Tay Nhiếp Tuyên lảng lảng dán trên bụng Mèo Con, sau một lúc lâu, hần vươn tay ôn nhu đem Mèo Con ôm vào trong ngực: “Mèo Con, chúng ta rất cực cũng đã có con!”

Mèo Con mặt tựa vào trong ngực hần, có thể cảm nhận được trái tim hần đập liên tục không có quy luật, trong lòng một trận hoảng hốt, nàng cùng nam nhân này kết hôn, hai người còn có con, chờ sau khi con lớn lên, bọn họ còn có thể có cháu... Nàng... từ từ cảm thấy ở cổ đại này rồi...

“Văn Chiêu tỷ tỷ, làm sao mà tỷ lại trở về vậy?”. Nha hoàn trên thuyền thấy Văn Chiêu trở về, cười nghênh đón, giúp nàng nhắc màn trúc lên, đảo mắt vừa thấy nàng dẫn theo một tiểu khát cái bần hề hề trở về, không khỏi hỏi: “Nàng ta là?”

“Nàng ta là phu nhân phát thiện tâm, mua ở trên đường”. Văn Chiêu nói với một nha hoàn: “Đi tìm một cái thùng gỗ, bảo bà tử giúp nàng ta rửa mặt chải đầu một chút, đúng rồi! Các ngươi tìm một chút thuốc, trên người đứa nhỏ này phỏng chừng còn có rận!”

Vài nha hoàn vừa nghe đến rận, nhất thời lộ ra thần sắc chán ghét, vội vàng nói: “Chúng muội đi chuẩn bị đồ để rửa mặt chải đầu”

Văn Chiêu lắc lắc đầu, sau khi vài tiểu nha hoàn đi chuẩn bị nước nóng, Văn Chiêu liền tìm thêm hai bà tử, bảo bọn họ tắm rửa cho đứa trẻ kia.

“Văn Chiêu tỷ tỷ, Văn Chiêu tỷ tỷ!”. Một tiểu nha hoàn từ bên ngoài chạy vào, không ngừng thờ dốc nói: “Văn Chiêu tỷ tỷ, phu nhân... phu nhân vừa mới bắt mạch, mạch thượng là có thai!”. Nàng thở hổn hển một hơi nói: “Gia với phu nhân sắp trở lại, phu nhân ngửi thấy mùi hương lạ là khó chịu, gia bảo tỷ đem mấy mùi hương trên thuyền tẩy đi hết”

Văn Chiêu nghe xong lời của tiểu nha hoàn, ngây người ngẩn ngơ, mới vui sướng nói: “Ông trời phù hộ! Ông trời phù hộ a! Gia rất cực cũng có hậu!”

Từ sau khi phu nhân đến Nhiếp gia, hết thấy công việc bên người phu nhân đều là do nàng phụ trách chiếu cố. Cuộc sống gia đình tạm ổn, cũng là do nàng ghi chép, mà lâu như vậy vẫn chưa có tin tức gì, trong lòng nàng cũng có chút tính toán, nhưng mà vẫn không dám xác định mà thôi.

Bạch Cập lại bị gia điều về Tô Châu, nàng vốn định chờ sau khi trở về Tô Châu, lại bảo Bạch Cập giúp phu nhân chẩn đoán một chút, không thể tưởng được hôm nay cư nhiên lại nghe được tin tức tốt! Văn Chiêu càng nghĩ càng vui vẻ, đang muốn đi tạ ơn Bồ Tát, đột nhiên nhớ đến lời của tiểu nha hoàn lúc này.

Nàng nhảy dựng lên, phân phó nha hoàn đem toàn bộ lư hương trên thuyền thu dọn, đem cửa sổ mở ra cho thông gió, lại giúp Mèo Con lót đệm chăn, chuẩn bị nước ô mai cho nàng. Chờ lúc Mèo Con trở lại trên thuyền, Văn Chiêu đã đem hết thấy chuẩn bị tốt, vừa thấy Mèo Con trở về, liền vui sướng mang theo nhiều nha hoàn, tiến lên chúc mừng Nhiếp Tuyên cùng Mèo Con.

Nhiếp Tuyên tâm tình tốt thường cho mọi người trên thuyền một lượng bạc, lại viết thư gửi về Ký Châu, báo tin vui cho Nhiếp lão thái gia cùng Nhan thị. Lại phái Trùng Tâm trở về Tô Châu trước, đem tin tức tốt nói cho Cô Tử Ngưu cùng Vương thị.

Nhiếp Tuyên bên ngoài vội vàng, Mèo Con ở bên trong khoang thuyền rửa mặt chải đầu một chút, thay đổi quần áo, nằm ở trên giường nghỉ ngơi. Nàng vẫn cảm thấy được trong dạ dày rất khó chịu.

Văn Chiêu bưng một cái khay, tiến vào nói: “Phụ nhân, uống chút nước ô mai đi. Người có thai, nô tỳ không dám cho người xuống lạnh, chỉ bảo bọn họ tắm trong nước giếng một chút”

Mèo Con cúi đầu uống một ngụm nước ô mai chua ngọt, cảm giác buồn nôn áp chế đi một chút, không khỏi cười gắt đầu nói: “Không cần nước ô mai lạnh, ăn cũng rất thoải mái”

Văn Chiêu cười nói: “Người thích là tốt rồi, gia biết phụ nữ có thai thích ăn đồ chua, đã bảo Trùng Tâm chạy về Tô Châu chuẩn bị trước, còn bảo hần nhớ phải đến Thái Chi trai mua đồ ăn vặt”

Mèo Con âm thầm cười, Văn Chiêu thấy Mèo Con tựa hồ không vui vẻ gì lắm, trong lòng không khỏi kỳ quái. Lúc này Nhiếp Tuyên đi đến, thấy Mèo Con nằm ở trên giường nghỉ ngơi, không khỏi ôn nhu hỏi: “Thoải mái chút nào không?”

“Dạ, tốt hơn nhiều rồi!” Mèo Con đứng dậy muốn giúp hần thay quần áo, lại bị Nhiếp Tuyên nắm chặn lại: “Tự ta làm là được rồi. Đúng rồi, ta đã viết thư nói cho cha mẹ biết”

Mèo Con ngồi ở trên giường, nhìn Nhiếp Tuyên hưng phấn như thế, không khỏi mở miệng nói: “Không cần làm lớn như thế, đứa nhỏ mới có hai tháng!”. Nàng thấy Nhiếp Tuyên vui vẻ như thế, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Nhiếp Tuyên lơ đãng nói: “Cái này mà tính nào động gì chứ? Bất quá chỉ là báo một tin vui mà thôi, Nhiếp Tuyên ta cũng đã có con trai!”

Mèo Con muốn nói lại thôi, Nhiếp Tuyên thấy bộ dạng nàng chần chờ, không khỏi ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Lỡ như... lỡ như là con gái thì sao?” Mèo Con do dự nhẹ giọng hỏi.

“Con gái?” Nhiếp Tuyên ngăn người, cười nói: “Sẽ không, khẳng định là con trai!”. Thấy vẻ mặt sợ hãi của Mèo Con, hần vươn tay ôm lấy nàng nói: “Đừng lo lắng, Con gái thì thế nào chứ? Đó cũng là con gái của ta! Lần này không sinh được con trai, thì lại sinh, cuối cùng rồi cũng sẽ có con trai”

Mèo Con nghe lời Nhiếp Tuyên xong, muốn hỏi lại hần, lỡ như tất cả đều là con gái thì sao? Bất quá thấy bộ dạng hưng trí bừng bừng của Nhiếp Tuyên, nàng đành đem những lời này nuốt đi xuống. Trong lòng âm thầm khẩn cầu, hy vọng nàng có thể sinh được con trai, bằng không nàng thật sợ cứ sinh mãi, nàng không muốn làm heo mẹ đầu nhà!

“Mẹ, mẹ”. Nam Qua lại mang thai lần nữa, vui sướng ở cửa gọi Vương thị.

“Làm sao vậy?” Vương thị đang ở trong phòng niệm kinh, khẩn cầu Bồ Tát phù hộ cho bé ngoan nhà mình đến Nhiếp gia mọi việc đều may mắn, sớm sinh con trai. Chợt nghe thấy tiếng Nam Qua gọi, còn tưởng rằng Nam Qua xảy ra chuyện gì, vội đứng dậy mở cửa hỏi: “Nam Qua, làm sao vậy?”

“Mồ mẹ, Mèo Con có thai rồi!”. Nam Qua cười ánh mắt mỉa mai thành một đường: “Còn có, muội ấy lập tức sẽ quay về Tô Châu!”

“Có thai?” Vương thị lẳng lẳng lặp lại nói: “Quay về Tô Châu?”

“Đúng vậy! Nhiếp gia vừa mới phái người đến đây truyền tin, nói là Mèo Con có thai, hơn nữa nghe ý tứ của bọn họ, tựa hồ sau này Mèo Con sẽ ở lại Tô Châu a! Nhiếp công tử... không, là cô gia nói, mời người đến trong thành ở một khoảng thời gian, chiều cô cho Mèo Con!”

“Mèo Con có con, còn sẽ ở lại Tô Châu”. Vương thị thì thào lặp lại, sau một lát, bà đột nhiên khóc lên: “Bồ Tát phù hộ! Bồ Tát phù hộ!”. Nói xong vội vàng chạy vào trong phòng gian dập đầu cảm ơn Bồ Tát.

Nam Qua cũng lau nước mắt, lòng tràn đầy cao hứng, trong nhà từ lúc Mèo Con đi rồi, lập tức vắng lặng rất nhiều, Vương thị mỗi lần nghĩ đến Mèo Con liền khóc, có đôi khi nàng cùng Vương thị khóc. Hiện tại Mèo Con có thể quay về Tô Châu, như vậy thật sự là quá tốt rồi!

“Bà nói nhị phụ nhân có thai?”. Nhan thị đang ở uống trà sâm, nghe tin tức Ngôn mục truyền lại, thất thủ đánh nghiêng ly trà.

“Đúng vậy! Nhị phụ nhân có thai, đã hơn hai tháng”. Ngôn mục cười tủm tỉm nói, để Nhan thị gặt gao bắt lấy cổ tay bà, quay đầu lại phân phó bọn nha hoàn giúp Nhan thị thay quần áo

Nhan thị vui mừng sau một lúc, mới khóc nói với Ngôn mục: “Thật sự là Bồ Tát phù hộ a! Đông Ca của ta, rốt cuộc cũng có con trai rồi!”

Ngôn mục tiếc hận nói với Nhan thị: “Đúng vậy! Đáng tiếc phát hiện chậm một chút, nếu sớm một chút phát hiện, nhị phụ nhân cũng có thể ở lại Ký Châu, lão phụ nhân cũng có thể nhìn tiểu tôn tử sinh ra”

Nhan thị lắc đầu nói: “Nàng có thể sớm mang thai như vậy, ta cũng đã thực vui vẻ. Nàng ở Tô Châu sinh con cũng tốt, tuổi ta đã lớn, không còn sức để chăm sóc cho nàng, mẹ của nàng tuổi so với ta nhỏ hơn, còn có sức lực chiều cô nàng. Lại nói, nàng vẫn còn nhỏ, vừa mới mang thai trong lòng khẳng định sẽ sợ hãi, để mẹ ruột chăm sóc so với một mẹ chồng thì còn tốt hơn nhiều”

Ngôn mụ nói: “Lão phu nhân thật sự là tâm địa Bồ Tát”. Bà dừng một chút rồi nói thêm: “Lão phu nhân, nhị gia cùng nhị phu nhân dù sao vẫn là vợ chồng trẻ, vừa mới tân hôn, cái gì cũng đều không hiểu, có phải nên phải hai bà từ có kinh nghiệm đến giúp đỡ không, đỡ phải trong lúc họ không chú ý lại làm hại đến đứa trẻ?”

Nhan thị cười lắc đầu nói: “Tính tình Đông Ca bà còn không rõ sao? Ta sợ nếu phải hai bà từ này qua đó, nó không cảm kích ngược lại còn nói ta phá hư tình cảm vợ chồng chúng nó, dù sao cũng có bà thông gia cùng Tổ Nương (Liễu phu nhân) bên cạnh, có thể xảy ra đại sự gì? Đông Ca cũng không phải là một người ngốc, nặng nề nó vẫn là có thể giải quyết được. Đúng rồi, bà cũng phải tìm thêm hai bà vú lão thành đến để chăm sóc đứa trẻ mới được”. Nhan thị nghĩ nghĩ bỏ sung nói: “Còn có đừng quên chuẩn bị cho nhị phu nhân thức ăn, bảo nàng hảo hảo dưỡng thân, Nhiếp gia chúng ta liên chi nhờ vào nàng mà khai chi tán diệp”

Ngôn mụ cười đáp: “Đạ!”, bà thấy thần sắc mặt mũi của Nhan thị lúc trước giờ đây trở nên toả sáng lên, trong lòng không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, bà thật đúng là sợ Nhan thị vẫn cứ tiếp tục buồn bực như vậy a! Nhị phu nhân có thai thật sự là đến rất đúng lúc!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Việc vặt lúc mang thai 1

Phu nhân, buổi tối thêu hoa, sẽ tổn thương đến mắt, ngại mặt mũi cả một ngày, hay là trước nghỉ tạm một chút”. Văn Chiêu bưng một chung tổ yến đi vào, vừa thấy Mèo Con thêu hoa, liền mở miệng khuyên nhủ.

Mèo Con nghe xong để kim chỉ xuống, ngẩng đầu nói với Văn Chiêu: “Ta chỉ muốn làm một chút đồ lót cho đứa trẻ mà thôi!”

Văn Chiêu nghe Mèo Con nói xong, không khỏi cười nói: “Phu nhân, đứa bé mới có tháng thôi, sau này người còn có thời gian may quần áo mà. Hiện tại đã tối, người vẫn là sớm một chút nghỉ tạm đi, làm cơ thể mệt mỏi thì không tốt”

Mèo Con tự giễu cười cười: “Đúng vậy, về sau thời gian còn nhiều a”. Nói xong liền bỏ kim chỉ trong tay xuống, thở dài một hơi, bảo Xuân Nha đem dọn đi.

Xem Phim hoạt hình anime online

Văn Chiêu đem canh tổ yến cho Mèo Con: “Phu nhân, người uống một chút canh tổ yến, sớm đi nghỉ ngơi”

Mèo Con gật gù đầu, tiếp nhận canh tổ yến uống một ngụm, nghe nói phụ nữ có thai ăn canh tổ yến đối với làn da bản thân cùng đứa trẻ đều tốt, nàng bảo Văn Chiêu mỗi ngày nấu cho nàng một chung nhỏ.

Uống xong canh tổ yến, sau khi Văn Chiêu giúp Mèo Con thay đổi quần áo, liền giúp đỡ nàng nằm ở trên giường nghỉ ngơi. Mèo Con nói với Văn Chiêu: “Các người đều đi nghỉ đi, bên ngoài lưu một nha hoàn gác đêm là được”

“Đạ!”. Sau khi Văn Chiêu thu dọn trong phòng xong, liền cùng bọn nha hoàn lui xuống. Mèo Con nằm ở trên giường, nhìn ánh nến, nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình: “Aiz...” nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Nhiếp Tuyên trở về phòng chợt nghe thấy tiếng thở dài của Mèo Con.

“Không có gì!”. Mèo Con lắc lắc đầu, kỳ thật nàng cũng không biết mình vì cái gì mà thở dài.

Nhiếp Tuyên thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, nhưng mà trên mặt có một chút ưu sầu, trong lòng không khỏi nghi hoặc, nàng đang lo lắng cái gì? Nhưng lại nghĩ, chắc là do lần đầu có thai, trong lòng sợ hãi đi? Hắn cười nói với Mèo Con: “Ta đã bảo Trừng Tâm suốt đêm chạy về Tô Châu, nhạc phụ, nhạc mẫu hẳn sẽ rất nhanh liền sẽ biết nàng mang thai, ta còn bảo bọn họ mời nhạc mẫu đến trong phủ ở mấy ngày, để cho người trò chuyện với nàng”

Mèo Con vừa nghe thấy mẹ sẽ đến chơi với nàng, không khỏi vui sướng nói: “Thật vậy chăng? Nhưng mà trong nhà nhiều trẻ con như thế, người có thể không lo sao?”

Nhiếp Tuyên nói: “Không bỏ được thì đều mang đến đây, dù sao trong nhà cũng rộng”

“Rộng?” Mèo Con nghiêng đầu nghi hoặc nhìn Nhiếp Tuyên, nàng nhớ rõ nhà hắn không phải lớn lắm.

“Lúc trước nàng ở chỉ là một tiểu biệt viện trong thành của ta mà thôi!”. Nhiếp Tuyên giải thích nói: “Nhà của chúng ta chân chính là ở ngoài thành, trước kia là hoa viên của Phan gia, cảnh sắc phi thường xinh đẹp, nàng nhất định sẽ thích”

Mèo Con gật gật đầu, nói thật ra thì cũng có một chút hứng thú, không thể tưởng được mình cũng có thể ở trong lâm viên: “Vườn kia có hình dạng thế nào?”. Nàng tò mò hỏi, nói xong không khỏi che miệng đánh ngáp một cái.

Nhiếp Tuyên thấy vẻ mặt nàng buồn ngủ, không khỏi yêu thương ôn nhu nói: “Mệt rồi sao? Đi ngủ sớm một chút đi. Vườn kia đợi chúng ta đến đó rồi, nàng có thể tự mình ngắm”

“Dạ!”. Mèo Con nằm xuống, nghĩ nghĩ, đột nhiên thân thủ ôm cổ Nhiếp Tuyên, đem mặt chôn ở trong ngực hắn.

Nhiếp Tuyên bị hành động vô cùng thân thiết khó có được của nàng làm cho vừa mừng vừa sợ, nhìn nàng chìm vào giấc ngủ, không khỏi khòe miệng ôn nhu cười, nhẹ nhàng buông hai cánh tay của nàng, một tay cẩn thận đem nàng ôm vào trong ngực, một tay để trên bụng của nàng. Thỏa mãn nhắm mắt lại, từ lúc mười lăm tuổi, hắn chưa từng nghĩ tới bản thân rồi sẽ có một ngày như vậy, không chỉ có một thê tử hiền lành, còn sắp có con trai trưởng.

“Ta nói bà không thể yên tĩnh một chút sao, sáng sớm ta đã thấy bà không ngừng đi lại rồi!”. Cố Tứ Ngưu vừa hút thuốc vừa nói với Vương thị.

“Ta làm sao có thể ngừng chứ?” Vương thị đang cùng hai bà tử chuẩn bị quần áo cho con gái cùng cháu, ba người đem toàn bộ quần áo cũ lấy ra, lại lấy thêm mấy bộ đồ lót mới, để ở bên cạnh, quần áo có chút cũ mòn để ở một bên, chuẩn bị một hồi để may quần áo cho đứa cháu sắp sinh ra mặc.

“Bà lôi một đồng quần áo cũ như thế này làm gì? Nhiếp gia là ai chứ, sẽ cho để cho đứa trẻ mặc quần áo cũ này?”. Cố Tứ Ngưu nói: “Đừng đi dọa người!”

“Quần áo cũ thì làm sao? Con nít mặc đồ cũ mới tốt! Lại nói quần áo cũ này ta đều đã giặt sạch sẽ, cũng chỉ có mấy đứa trẻ trong nhà mặc, chẳng lẽ Mèo Con còn có thể ghét bỏ?”. Vương thị xem thường nói với Cố Tứ Ngưu.

Cố Tứ Ngưu nói: “Mèo Con sẽ không ghét bỏ, nhưng mà bà cũng không thể để cho con bé khó sống ở Nhiếp gia! Trong nhà cũng không thiếu tiền, may chút quần áo mới không tốt sao? Dem quần áo cũ đến đó làm, như vậy không phải dọa người là gì !”

Vương thị tức giận sừng sốt nửa ngày, mới nói: “Nói với ông cũng bằng không! Ông thì biết cái gì?! Con nít phải mặc quần áo cũ mới có thể khỏe mạnh, người ta còn mặc bách gia y ! Lại nói trong nhà chúng ta đều là con trai, cho con bé quần áo của con trai mới có thể để nàng có được con trai chứ!”

Cố Tứ Ngưu nói: “Nói là nói như vậy, nhưng mà có ai lại lấy quần áo cũ làm lễ vật chứ? Ta thấy bà chọn vài món quần áo cũ là được rồi, còn lại đều may mới hết đi, một đồng như vậy đem qua đó còn thành bộ dạng gì nữa. Bà làm thế thì trong lòng cô gia nghĩ thế nào chứ?”

Vương thị nghe Cố Tứ Ngưu nói xong, tức giận đến nói không ra lời, trơ mắt nhìn Cố Tứ Ngưu chậm rãi hút thuốc xong, thông thả bước ra ngoài uống trà .

Bà tử hầu hạ bên cạnh thấy sắc mặt Vương thị không tốt, một bà tử khác nói với Vương thị: “Lão phu nhân, lão thái gia nói đúng, dù sao nhà chồng của tiểu thư cũng là đại thế gia, đem quần áo cũ qua đó còn mặt mũi gì ! Không bằng một nửa quần áo cũ, một nửa quần áo mới?”

Vương thị nghe bà tử nói, ngẫm lại cũng thấy đúng, liền đi tìm Nam Qua cùng Lan Nhân thương lượng chuyện tặng quà cho đứa trẻ.

Lan Nhân nghĩ nghĩ nói: “Không bằng để cho nhị ca mua mấy cuộn vải bông tốt, vải kia mềm mại, cũng không kém tơ lụa bao nhiêu ! Con nít mặc cũng thoải mái, cô gia thấy cũng nhất định vui vẻ”

Nam Qua cũng gật đầu nói: “Đúng vậy! Nhân muội nói đúng, mẹ còn nhớ khúc vải lần trước Phúc mang về không? Hay dùng khúc vải đó đi, người may vá trong nhà cũng nhiều, trước lúc Mèo Con sinh có thể may xong quần áo”

Vương thị nghe xong, liền nói: “Được, nếu như vậy liền mua về nhiều một chút, may luôn cho mấy đứa nhỏ trong nhà quần áo mới!”

Nam Qua cùng Lan Nhân vội nói: “Vải này rất quý, mấy đứa trẻ trong nhà cũng đã lớn rồi, dùng vải tốt như vậy làm gì? Mặc cũng như không mặc hết!”

Vương thị lắc đầu nói: “Trước kia trong nhà không có nhiều tiền nên mới tiết kiệm như vậy, hiện điều kiện trong nhà dần dần tốt lên, cũng đừng tiết kiệm như vậy nữa. Lại nói bọn chúng cũng dần dần trưởng thành, chờ đến khi đi học đường, thấy người khác mặc quần áo mới, chỉ có bọn chúng mặc quần áo cũ, trong lòng bọn chúng có thể thoải mái sao? Chuyện trước đây của bọn Phúc Nhi, ta không muốn cháu ta cũng chịu cảnh như thế. Quyết định như vậy đi, may cho mỗi đứa trong nhà một bộ quần áo mới”

Nam Qua cùng Lan Nhân nghe xong lời Vương thị, nhìn nhau cười, Nam Qua liền phân phó hạ nhân tiến vào nhắn tin cho Cố Lộc. Vương thị đột nhiên nhớ tới việc gì, nói với Nam Qua: “Đúng rồi Nam Qua, con chuẩn bị hành lý cho tiểu Trữ Tử, ta dẫn hắn đến thăm Mèo Con mấy ngày!”

Nam Qua kinh ngạc nói: “Mang tiểu Trữ Tử cùng đi?”

“Ừ, đúng vậy!” Vương thị cười nói: “Nếu không phải con có thai, Lan Nhân còn phải trông coi nhà cửa, ta còn thật muốn mang các con, lũ trẻ đi theo !”

Lan Nhân cười khúc khích nói: “Nếu đem cả đám tiểu quý ấy theo, Nhiếp gia sẽ bị quấy phá đến long trời lở đất rồi!”

Vương thị cười lắc đầu, nói với Nam Qua: “Tuổi ta đã lớn, không thể trông được nhiều đứa nhỏ như vậy, trước tiên mang một mình tiểu Trữ Tử qua đó, chờ sau khi con sinh thì ta trở về”

Nam Qua nói: “Mẹ, người ở chung với Mèo Con là được rồi, con cũng không phải là lần đầu mang thai, không sao mà!”

Vương thị nói: “Đừng nói vậy! Nào có con dâu nào sinh con mà mẹ chồng lại không ở bên cạnh chứ ? Ta cũng không phải như mẹ chồng của Mèo Con, tuổi lớn lại ở xa”

Nam Qua nghe vậy không khỏi ngây ngô cười, Vương thị cùng hai người nói một hồi, liền vội vàng đi chuẩn bị hành lý để mấy ngày nữa đến Nhiếp gia. Nam Qua cũng có chút mệt mỏi, liền muốn trở về phòng ngủ một hồi.

“Mẹ! Mẹ!”. Nam Qua ngẩng đầu nhìn thấy, tiểu Trụ Từ từ xa chạy tới, phía sau còn đi theo một chuỗi nha hoàn bà tử, không ngừng gọi hân chạy chậm một chút, cẩn thận một chút.

“Tiểu Trụ Từ, sao con lại đến đây? Sao không đi học?”. Nam Qua cau mày đón.

“Mẹ, có phải cô cô đã trở lại rồi hay không?”. Tiểu Trụ Từ lôi kéo vạt áo Nam Qua hưng phấn hỏi, hân vừa nghe cô cô sắp trở về, vui vẻ đến nỗi chưa tan học đã trực tiếp chạy đến hỏi Nam Qua.

Nam Qua mỉm cười vuốt đầu tiểu Trụ Từ nói: “Đúng vậy, cô cô con sắp trở về, còn sắp sinh tiểu đệ đệ nữa, có vui hay không?”

“Vui a!” Tiểu Trụ Từ hưng phấn nhảy dựng lên: “Mẹ, con muốn đến thăm cô cô! Con muốn thăm cô cô!”

“Cô cô của con còn chưa có về nhà !”. Nam Qua bị tiểu Trụ Từ nháo, đầu bắt đầu choáng váng: “Con ngoan ngoãn đi về học bài, nếu cô cô con trở về biết con bướng bỉnh không chịu đọc sách, sẽ đánh con nha!”

Tiểu Trụ Từ vừa nghe, không khỏi cúi đầu. Nam Qua thấy con trai như vậy, không khỏi mềm lòng nói: “Nếu con ngoan một chút, ta sẽ nhờ bà nội mang con đến nhà cô cô chơi, nhà cô rất to !”

Tiểu Trụ Từ nghe xong lời của Nam Qua, ánh mắt sáng ngời, lớn tiếng lên tiếng: “Dạ!” Liền ngoan ngoãn đi theo thư đồng trở về thư phòng đọc sách. Nam Qua không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, từ lúc Mèo Con đi, ở nhà trừ bỏ cha ra, thật đúng là không có ai có thể trị nổi tiểu ma vương này ! May mắn Mèo Con đã trở lại, Nam Qua trên mặt lộ ra tươi cười thỏa mãn, nếu người một nhà có thể ở chung với nhau thì thật là tốt.

Từ sau khi biết Mèo Con mang thai, Nhiếp Tuyên hạ lệnh cho mọi người ở Dương Châu bỏ sung vật dụng cần thiết xong liền suốt đêm lên đường trở về Tô Châu, cho nên không đến vài ngày, đoàn thuyền đã đến Tô Châu.

“Nàng trở về trước đi, ta đi xử lý mọi việc xong sẽ lập tức quay lại”. Nhiếp Tuyên nói với Mèo Con: “Chờ sau khi dàn xếp mọi việc xong, ngày mốt ta bảo Ngọc Bản đi đón nhạch mẫu đến đây”

Mèo Con gật gật đầu, lên xe ngựa về nhà trước.

Văn Chiêu ở trên xe nói với Mèo Con: “Căn nhà này là ba năm trước gia mua của Phan gia, gọi là ‘Thiệp viên’, nhà chính ở giữa, có cái gì hai hoa viên, năm đó lúc tổ tiên Phan gia xây dựng, đã mời danh sư đến thiết kế, cảnh sắc đẹp vô cùng, là một trong những hoa viên tư gia nổi tiếng nhất ở thành Tô Châu, lúc gia mua, còn tốn không biết bao nhiêu tiền a! Khi phu nhân rảnh rỗi cũng có thể đi dạo xung quanh một chút”

“Ừm!” Mèo Con gật gật đầu, tựa vào trên vách xe nhắm mắt dưỡng thần, cũng không nói gì nữa.

Văn Chiêu thấy thần sắc nàng mệt mỏi, liền ngậm miệng không nói .

Sau khi đến Thiệp viên, Mèo Con cũng không kịp đi tham quan nhà mới, đã bị một đám nha hoàn xúm nhau lôi đến viện chính để nghỉ ngơi, hạ nhân đã sớm chuẩn bị nước ấm cho nàng. Mèo Con rửa mặt chải đầu xong, thay quần áo liền nằm ở trên giường nghỉ ngơi, lúc này Bạch Cập liền mang theo được đồng đứng ở bên ngoài viện nói là phụng mệnh của Nhiếp Tuyên đến bắt mạch cho phu nhân.

“Phu nhân, nếu người cảm thấy mệt mỏi, thì bảo Bạch Cập ngày mai quay lại được không?” Văn Chiêu nói với Mèo Con.

“Không cần, để y vào đi!” Mèo Con nói.

“Dạ!” Văn Chiêu bảo người ta gọi Bạch Cập tiến vào, còn mình và Xuân Nha buông màn, Xuân Nha ở bên trong hầu hạ, nàng đứng bên ngoài, chỉ để cho Mèo Con lộ một cánh tay trái được che vải lụa mềm ra ngoài. Bạch Cập cũng giống như vị đại phu ở Dương Châu, cũng bảo Mèo Con đổi tay để bắt thêm một lần nữa, sau đó hỏi thăm Văn Chiêu vài câu, liền vội vã trở về bẩm báo với Nhiếp Tuyên.

“Tâm tư tích tụ?” Nhiếp Tuyên hơi hơi nhíu mi nói: “Người nói phu nhân không vui?” Hân cũng là cảm thấy được mấy ngày nay cảm xúc của Mèo Con tựa hồ không tốt, mới vừa đến Tô Châu liền vội vã bảo Bạch Cập đi bắt mạch cho Mèo Con, chỉ sợ thân thể nàng xảy ra vấn đề gì

“Đúng vậy!”. Bạch Cập cung kính đứng ở một bên: “Nô tài còn hỏi Văn Chiêu, Văn Chiêu cũng nói mấy ngày nay phu nhân đích xác có chút rầu rĩ không vui, cả ngày mệt mỏi, tinh thần không dậy nổi”

Nhiếp Tuyên nhíu mày nói: “Nàng có chuyện gì không vui sao?”. Nếu nói hân ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, nàng không vui cũng đúng, nhưng mà hân chuyện gì cũng không có làm ! Nhiếp Tuyên suy nghĩ một lúc lâu, làm sao cũng không nghĩ thông, nàng vì cái gì không vui chứ? Là hân đối với nàng không tốt sao?

Bạch Cập nghĩ nghĩ nói: “Có phải bởi vì phu nhân lần đầu mang thai nên cảm thấy lo lắng sợ hãi, hay không?”

Nhiếp Tuyên trầm ngâm một hồi nói: “Người lập tức phái người đến Cố gia mời nhạc phụ, nhạc mẫu đến đây. Đứng rồi, nàng không phải thích tiểu hài tử sao? Đem mấy đứa trẻ của Cố gia mời đến đây hết”. Hiểu được suy nghĩ của con gái thì chỉ có mẹ ruột, để cho nhạc mẫu đến khuyên nàng có lẽ là cách tốt nhất đi?

“Dạ!”

Nhiếp Tuyên bắt đầu thở dài một hồi, trước đây cảm thấy nha đầu kia vừa hiền lành, vừa khéo am hiểu ý người, nhưng hiện tại lại phát hiện ra rằng hiểu ý người cũng không phải là một việc tốt, có cái gì buồn cũng đều để ở trong lòng, cho dù muốn khuyên nàng, hẳn cũng không biết phải làm sao !

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhân Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Việc vặt lúc mang thai 2

Cô cô... cô cô...” Mèo Con đang cùng Xuân Nha chuẩn bị may cho đứa con sắp chào đời một bộ quần áo mới, đột nhiên nghe được tiếng của tiểu Trạ Từ kêu từ xa truyền đến, ban đầu nàng còn tưởng rằng là nghe lầm, nhưng thanh âm càng ngày càng gần, nàng không khỏi vui sướng đứng dậy: “Là tiểu Trạ Từ đến đây sao?”

Văn Chiêu cười dẫn tiểu Trạ Từ tiến vào nói: “Phu nhân, ngày hôm qua gia bảo người suốt đêm đến Cố gia truyền tin, hôm nay sáng sớm liền mời thiếu gia cùng thân gia thái thái đến đây”

“Cô cô!”. Tiểu Trạ Từ vừa thấy Mèo Con định bỏ nhào vào trong lòng của nàng, thì bị Xuân Nha ngăn lại: “Tiểu tổ tông của nô tỳ ơi, không được, phu nhân đang có thai !”

Mèo Con cười nói: “Nào có yếu ớt như vậy. Tiểu Trạ Từ, đến đây, để cô cô ôm một cái”. Nàng ngồi ở trên ghế, vỗ vỗ chân của mình, tiểu Trạ Từ thấy thế vội đi đến trong lòng của nàng, vươn tay ôm cổ của nàng, hôn thật mạnh lên mặt nàng, nãi thanh nãi khí nói: “Cô cô, con nhớ người muốn chết, người có nhớ con không?”

Mèo Con cười hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của hắn nói: “Rất nhớ, cô cô cũng nhớ con muốn chết”. Nàng ngẩng đầu nghi hoặc hỏi Văn Chiêu: “Mẹ của ta đâu? Không phải nói hai người cùng nhau tới sao? Như thế nào chỉ thấy mỗi tiểu Trạ Từ?”

Văn Chiêu cười nói: “Thiếu gia thấy bọn Bạch Cập cười ngửa, la hét cũng muốn cười ngửa, cho nên Bạch Cập liền mang theo thiếu gia cười ngửa về trước, thân gia thái thái ngồi xe ngựa đến sau, theo Trừng Tâm tính toán thì chắc cũng sắp đến”

Mèo Con buông tiểu Trạ Từ nói: “Đi, chúng ta đi đón bà nội nào”

“Dạ!”. Tiểu Trạ Từ sôi nổi đi theo cô cô ra ngoài cửa phòng

Mèo Con lôi kéo tiểu Trạ Từ, đứng ở cổng chờ Vương thị, vừa thấy Vương thị đến, hốc mắt của nàng liền đỏ. Vương thị xuống xe ngựa, lôi kéo tay con gái, tình tứ đánh giá. Con gái thay đổi một thân trang phục thiếu phụ, lại càng hấp dẫn hơn, khí sắc so với trước kia cũng hồng nhuận hơn, Vương thị không khỏi vui mừng nở nụ cười, bọn họ cuối cùng không phò thác sai người.

Văn Chiêu thấy mẹ con hai người đứng ở cửa khóc, liền tiến lên nói: “Phu nhân, thân gia thái thái, ngoài cửa gió lớn, không bằng đi vào trong nói chuyện đi!”

“Đúng!”. Mèo Con vội vàng gạt đầu, lôi kéo Vương thị đi vào nội phòng. Hai người ngồi ở trong phòng, sau khi nha hoàn thượng trà, Văn Chiêu liền dẫn bọn nha hoàn lui ra, để cho hai mẹ con có thể trò chuyện với nhau, còn dụ cả tiểu Trạ Từ ra ngoài, bảo Trừng Tâm dẫn hắn đi cười ngửa.

Mèo Con không khỏi cảm kích Văn Chiêu săn sóc, chờ sau khi mọi người lui xuống, nàng bỏ nhào vào trong lòng Vương thị: “Mẹ, con rất nhớ người”

Vương thị yêu thương vuốt ve đầu con gái nói: “Mẹ cũng nhớ bé ngoan của mẹ !”. Bà ôm con gái lo lắng hỏi: “Cố gia đối với con có tốt không?”

Mèo Con nhớ tới sau khi kết hôn Nhiếp Tuyên săn sóc đủ điều, trong lòng ngọt ngào, gạt gạt đầu nói: “Tốt, chàng đối với con tốt lắm”

“Vậy là được rồi!”. Vương thị nghe chính miệng con gái thừa nhận, không khỏi yên tâm, lại thân thiết hỏi: “Đúng rồi, mẹ nghe nói, mấy ngày nay con có chút không vui, ăn cũng ít, có phải hay không thân thể không thoải mái?”

Mèo Con lắc đầu nói: “Không có a, trừ bỏ nôn mửa có chút lợi hại, cả ngày chỉ muốn ngủ ra, không có chỗ nào không thoải mái hết”

“Nôn rất nhiều sao?” Vương thị thân thiết hỏi.

Mèo Con đáng thương hề hề gật gật đầu: “Đạ... ăn cái gì đều nôn ra cái đấy...” có vài lần nàng nôn đến thực quản bị thương, nôn ra cả máu.

Vương thị đau lòng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái nói: “Lúc vừa mới mang thai đều giống nhau, chờ thêm một khoảng thời gian nữa thì tốt rồi. Con muốn ăn cái gì, mẹ nấu cho con ăn”

Mèo Con nằm ở trong lòng Vương thị nói: “Cái gì con cũng không muốn ăn...” hiện tại nàng ngửi được mùi thức ăn liền muốn nôn rồi.

“Không thể không ăn, không ăn thì ngay cả sức để nôn con cũng không có”. Vương thị nói: “Trước tiên ta làm chút mứt gừng cho con đi, gừng có thể chống ói, lúc con muốn ói, ngậm một chút mứt gừng là được rồi!” nói xong định đứng dậy đi.

“Văn Chiêu đã làm cho con một bình rồi, con cũng thử ngậm vài lần, cũng không có tác dụng hiệu quả gì, lúc muốn nôn thì cũng vẫn cứ nôn”. Mèo Con giữ chặt Vương thị nói.

“Tại sao có thể như vậy?”. Vương thị có chút kinh ngạc hỏi, mỗi lần bà mang thai cũng chỉ có khoảng thời gian đầu thì nôn qua vài ngày thì tốt rồi. Lúc mấy người con dâu cũng tương tự như thế, không đến nỗi như thế nào, tại sao đến phiên Mèo Con lại thế?

“Con cũng không biết, mẹ...” Mèo Con hữu khí vô lực gọi Vương thị một tiếng.

“Hừm?”. Vương thị thấy bộ dạng con gái yếu ớt, không khỏi đau lòng nói: “Làm sao vậy? Lại muốn nôn”

“Không phải...” Mèo Con chôn mặt ở trong lòng Vương thị, rầu rĩ nói: “Mẹ, nếu lần này con sinh con gái thì làm sao bây giờ?”

“Sẽ không”. Vương thị khẳng định nói: “Con nôn đến lợi hại như vậy, nhất định là sinh con trai. Ta sinh tám đứa con trai, mới một bảo bối là con, con xem mấy bà phụ trong nhà, chẳng phải nhiều con trai, ít con gái. Con gái Cô gia lấy chồng cũng không nghe thấy người ta nói là sinh không được con trai, lần này con nhất định sinh con trai”

“Thật vậy chăng?” Mèo Con ngửa đầu nhìn Vương thị.

“Thật sự!” Vương thị khẳng định nói.

“Nhưng lỡ như là con gái...” Mèo Con không buông tha hỏi.

“Vậy sinh thêm lần nữa là được, lần đầu tiên không phải con trai, thì lần thứ hai khẳng định sẽ là con trai” Vương thị nói.

“Vạn nhất giống như mơ thì sao?”. Vành mắt Mèo Con đỏ lên, hỏi: “Chỉ sinh có mỗi một người con gái!”

“Nói bậy!” Vương thị nói: “Lúc mơ của con có Nhân tử thì cơ thể sinh bệnh, cho nên không thể tiếp tục sinh con được!”

“Nếu con với mơ cũng giống nhau thì sao?”. Mèo Con hấp hấp cái mũi, khóc thút thút nói.

“Đừng nói bừa, tình huống của mơ con khi đó như thế nào, còn con hiện tại ra sao chứ?” Vương thị vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Lúc trước là do bà ngoại con vừa qua đời, mơ con lo lắng tang sự giữ tròn đạo hiếu, ngay cả bản thân có con cũng không biết, cho nên mới khiến thân thể bị tổn thương. Hiện tại bên người con hạ nhân hầu hạ nhiều như vậy, làm sao lại giống mơ con chứ?”

“Nếu con vẫn sinh ra con gái thì sao đây?”. Mèo Con rớt cục nhện không được khóc lên: “Oa... mẹ... con rất sợ...”

Vương thị vội vàng vỗ thân mình con gái nói: “Không sợ, không sợ, nếu sinh con gái thì như thế nào? Vậy thì giống như cậu con, tìm người ở rể, con xem Nhân tử của con, mang thai lần đầu chẳng phải là con trai sao? Chờ con bé dưỡng thân thể xong, lại sinh thêm một đứa con trai nữa, Vương gia chúng ta không phải còn có hậu sao?”

“Nhưng mà... nhưng mà... Trí Viễn muốn con trai như vậy... oa...”. Mèo Con nhớ đến lúc Nhiếp Tuyên nghe thấy tin nàng mang thai, bộ dạng hưng phấn là hét bản thân muốn có con trai kia, trong lòng liền lo lắng. Nếu nàng sinh con gái, làm sao bây giờ? Có phải hẳn sẽ rất thất vọng hay không? Hẳn có thể bởi vì vậy mà nạp thiếp hay không?

Vương thị luống cuống tay chân dỗ con gái nói: “Sẽ không! Con sẽ sinh được con trai mà!”. Nói xong vội vàng lấy khăn ra giúp con gái nước mắt.

Mèo Con tiếp nhận khăn trong tay Vương thị, lung tung lau nước mắt: “Con thích con gái, con không thích con trai! Oa...”

“Được, được, chúng ta thích con gái!”. Vương thị cũng rút nước mắt, gất gao ôm con gái nói: “Sẽ không, sẽ không, mệnh bé ngoan của ta sẽ không khổ như vậy! Con nhất định sẽ sinh con trai”

Sau khi Mèo Con ôm Vương thị khóc lớn quá một hồi, mặc dù không có đem chuyện nàng lo lắng giải quyết xong, nhưng cũng gạt bỏ được chút buồn khổ trong lòng, tâm tình cũng tốt hơn đôi chút. Lúc chiều, nàng lôi kéo Vương thị chọn một ít vải, hai người thương lượng sẽ may quần áo thể nào cho đứa trẻ, lại cùng tiểu Trữ Tử chơi một chút.

Buổi tối, lúc Nhiếp Tuyên trở về, thấy mặt Mèo Con có chút sưng đỏ, nhưng trên mặt lại mang theo ý cười, không khỏi hơi hơi cười, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, âm thầm may mắn bản thân đã nhanh chóng mời nhạc mẫu đến đây.

“Gia, chàng đã trở về!”. Mèo Con vui vẻ nghênh đón.

Nhiếp Tuyên vẫy lui nha hoàn, mỉm cười ôm nàng, cảm thấy lưng áo vẫn mảnh khảnh như cũ, ôn nhu hỏi: “Hôm nay ăn uống có tốt hơn chút nào không?”

Mèo Con nghe vậy cau cái mũi, lắc lắc đầu.

Nhiếp Tuyên thờ dài một hơi, lo lắng nói: “Người ta mang thai thì càng ngày càng béo, thế nhưng nàng mang thai càng ngày càng gầy”. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hẳn thật sự sợ lúc nàng sinh sẽ gặp nguy hiểm, dù sao bản chất của việc sinh con vốn là chuyện nguy hiểm, suy nghĩ một chút, hẳn hơi hơi dùng sức ôm lấy nàng, nàng không thể xảy ra chuyện gì cả!

Mèo Con quyết miệng nói: “Nào có! Mẹ còn nói thiếp béo ra !”

Nhiếp Tuyên ôm lấy nàng, Mèo Con vội vàng ôm cổ hắn, Nhiếp Tuyên ước chừng sức nặng trong ngực, cười nói: “Ta chỉ cảm thấy càng ngày càng nhẹ!”. Nói xong buông Mèo Con ra, ôn nhu nói: “Chúng ta ăn cơm chiều được không? Gần đây nàng nôn lợi hại như thế, không thể không ăn gì cả”

Mèo Con gật gật đầu: “Dạ!”

Từ sau khi Mèo Con mang thai, phòng bếp chuẩn bị thức ăn bổ dưỡng phi thường phong phú, ba bữa cộng thêm điểm tâm mỗi ngày, đều là do Bạch Cạp định ra. Cũng may hiện tại đã là cuối hạ đầu thu, rau quả tươi ngon gì đều có đủ. Nếu như đang ở mùa đông, phòng chường Nhiếp Tuyên càng đau đầu hơn, Mèo Con hiện tại ngủ được mùi thịt liền nôn.

Mấy ngày này phản ứng nôn nghén càng lợi hại, nhìn một bản thức ăn phong phú, Mèo Con cũng muốn ăn gì nhiều, bắt quá vì đứa con trong bụng, nàng vẫn cố gắng chậm rãi ăn từng ngụm từng ngụm, mỗi một món ăn đều để ở trong miệng từ từ nhai, rồi mới chậm rãi nuốt xuống, chỉ sợ ăn quá mau, ngược lại sẽ nôn ra.

Nhiếp Tuyên ở bên cạnh kiên nhẫn cùng Mèo Con ăn cơm, vừa kể cho nàng nghe những chuyện kì thú lúc trước của hắn, vừa dỗ nàng ăn nhiều thêm một chút.

“Thiếp no rồi...” Mèo Con buông chiếc đĩa, tay đặt trên bụng khẽ nhú mày nói.

“Muốn nôn sao?”. Nhiếp Tuyên có chút khần trương hỏi, chỉ sợ nàng vừa mới ăn cái gì cũng đều nôn cả ra.

Mèo Con lắc đầu, che miệng ngáp một cái nói: “Thiếp có chút mệt”. Hôm nay nàng không có ngủ trưa, vừa mới ăn no thì liền cảm thấy buồn ngủ.

Nhiếp Tuyên nói: “Ta bảo Văn Chiêu vào trải giường chiếu”

“Dạ!”, Mèo Con lại che miệng ngáp một cái.

Nhiếp Tuyên thấy bộ dạng nàng liên tục ngáp, vội vàng đứng dậy gọi Văn Chiêu vào trải giường chiếu, dịu dàng nằm xuống nghỉ ngơi. Mắt Mèo Con đều nhanh khép lại, nhưng lại cố gắng nắm tay Nhiếp Tuyên nói: “Trí Viễn, một lát chàng có về không?”

Nhiếp Tuyên yêu thương vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói: “Sẽ trở về. Ta đi rửa mặt chải đầu một chút, một hồi sẽ quay về với nàng”. Từ sau khi Mèo Con mang thai, thế nhưng càng ngày càng thích dán vào hắn, loại thay đổi này làm cho Nhiếp Tuyên rất là kinh hỉ.

“Dạ...” Mèo Con nghe được cam đoan của Nhiếp Tuyên, ánh mắt khép lại, chớp mắt liền ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Việc vặt lúc mang thai 3

Hắc hắc! Hắc hắc! Dượng! Dượng, con còn muốn bay !”. Mèo Con ngồi ở trong hoa viên, mỉm cười nhìn Nhiếp Tuyên chơi đùa cùng tiểu Trụ Từ, thấy Nhiếp Tuyên đem tiểu Trụ Từ nhắc bóng lên mới phát hiện nguyên lai hắn cũng có một mặt sáng sủa nghịch ngợm như vậy.

Ngay cả Vương thị cũng cười đến không chịu nổi: “Đứa nhỏ này thực nghịch ngợm !”

“Đúng vậy! Xem ra Trọng Ca rất thích con trai !” Liễu phu nhân che miệng cười nói.

Mèo Con nghe Liễu phu nhân nói xong, tươi cười hơi hơi bị kiềm hãm. Lúc này Liễu Văn Lệ lặng lẽ kéo nàng một chút, Mèo Con hiểu ý đứng dậy, lùi kéo nàng đi đến gian kế bên nói chuyện.

Vương thị cười nói với Liễu phu nhân: “Để cho hai người trẻ tuổi các nàng đi vào bên trong nói chuyện, tỷ muội già chúng ta ở chỗ này nghe hát”

“Đúng vậy!” Liễu phu nhân mỉm cười gật gật đầu.

Hai người ngồi vào chỗ của mình, sau khi nha hoàn dâng nước trà, Liễu Văn Lệ thân thiết hỏi: “Mèo Con, gần đây còn nôn nhiều không? Vẫn là không thể ăn một chút đồ mặn sao?”

Mèo Con gật gật đầu nói: “Ừm, đúng vậy, ngửi được hương vị kia muối đã muốn nôn”

Liễu Văn Lệ nói: “Tỷ có đem theo ít thịt khô đến đây, lúc tỷ mang thai lão đại cũng nôn nhiều lắm, cũng không ăn được một chút thức ăn mặn. Thịt này là di nương làm cho tỷ theo một phương thuốc cổ truyền, lúc tỷ ăn sẽ không nôn, muối nếm thử xem, nếu chỉ ăn chay thì ngay cả sức để nôn cũng không có, đến khi sinh muối phải làm sao?” Nói xong bảo nha hoàn đem hộp nhỏ mình mang theo dâng lên.

Mèo Con nhìn thịt trong hộp nhỏ, từng khối từng khối xếp ngăn nắp, ở trên có chút nho khô và hạnh đào, ngửi mùi cũng không thấy buồn nôn, liền lấy một khối để vào trong miệng.

“Ăn ngon không?” Liễu Văn Lệ hỏi.

“Ừm!”. Mèo Con gật gật đầu, gần đây chỉ cần vừa ngửi thấy mùi thịt thì nàng liền buồn nôn, nhưng lúc ăn thịt này thể nhưng không có cảm giác buồn nôn, trong lòng nàng không khỏi vui vẻ: “Văn Lệ tỷ, thịt này làm như thế nào?”. Mèo Con cũng biết nếu bản thân còn không ăn được thức ăn mặn thì không xong, hiện tại là nàng ăn cho hai người a.

Liễu Văn Lệ mỉm cười nói: “Đã chuẩn bị xong hết rồi, công thức đã đưa cho Văn Chiêu. Bên trong thịt này có nho khô, hạch đào, gừng, trần bì, mật... Đây là thứ chống ói, nghe nói là bí quyết chống nôn của nương nương trong cung, di nương cũng làm rất lớn tâm tư mới nghe được”

Mèo Con gật gật đầu, quả nhiên chỉ có mẹ ruột mới có thể quan tâm như vậy.

Liễu Văn Lệ hỏi Mèo Con: “Nha hoàn tên Thu Thực của muối đâu?”

Mèo Con nói: “Muối đem nàng gả rồi, đang ở Nhiếp gia tại Ký Châu”

Liễu Văn Lệ nói: “Vây cũng không tệ”. Nàng nhìn bên ngoài, ý bảo nha hoàn trong phòng đều lui ra, nói với Mèo Con: “Tỷ hỏi muối, nha hoàn còn lại của muối là để là cho biểu ca làm nha hoàn thông phòng sao?”

Mèo Con hơi hơi sững sốt, lập tức lắc lắc đầu: “Không có”

Liễu Văn Lệ hỏi: “Chẳng lẽ muối vẫn còn cùng biểu ca ngủ chung sao?”

Mèo Con nghi hoặc nhìn Liễu Văn Lệ, vì sao nàng ta lại hỏi vấn đề này? Đây là chuyện riêng tư của vợ chồng bọn họ đi? Mèo Con hơi hơi nhú mi.

Liễu Văn Lệ điểm nhẹ cái trán của nàng nói: “Ngốc nha đầu này tại sao lại không chịu suy nghĩ chứ?”. Nàng nhớ tới Mèo Con sinh ra ở nông thôn, nhà nghèo thì sao lại trải qua chuyện này được, bản thân của Vương thị cũng không biết chuyện này, cho nên không dạy qua nàng.

Liễu Văn Lệ thở dài một hơi nói: “Lúc muối mang thai, khẳng định không hầu hạ được biểu ca, cùng với việc để cho hắn ra bên ngoài ăn chơi đàn đúm, rước về một ả dụ dỗ nào đấy, còn không bằng để cho biểu ca thu Xuân Nha vào phòng, nàng là nha hoàn của muối, làm sao có thể ra tay được với muối?”

Mèo Con vừa nghe, sắc mặt hơi hơi trắng, cũng không tiếp lời Liễu Văn Lệ.

Liễu Văn Lệ thấy bộ dạng nàng đáng thương hê hê, trong lòng mềm nhũn, vỗ tay nàng nói: “Chúng ta làm nữ nhân, đều phải quen với việc này, trải qua là tốt rồi. Lúc trước ta vừa mới mang thai, ngay từ đầu cũng cả ngày suy nghĩ miên man, ăn cũng ăn không vô, ngủ cũng ngủ không được, tự nhiên đem thân thể bản thân làm cho suy nhược”

Mèo Con nghe Liễu Văn Lệ nói xong, không khỏi hỏi: “Văn Lệ tỷ, chẳng lẽ lúc tỷ mang thai, cũng cấp Trần đại ca an bài thông phòng?”

Liễu Văn Lệ nói: “Đương nhiên, bằng không vì cái gì mà Khóa Thu, Vân Vụ nhiều tuổi như vậy rồi, ta còn bất an chưa cho lập gia đình. Hai nha hoàn kia đi theo Trần đại ca của muối đến kinh thành, vốn cũng là nha hoàn hồi môn của ta, lúc trước là làm tặc chải tóc cho ta”. Liễu Văn Lệ thở dài một hơi, tự giễu nói: “Cho các nàng đi theo, so với việc Trần đại ca ở bên ngoài tìm nữ nhân còn tốt hơn nhiều”

Mèo Con thì thảo nói: “Muối vẫn nghĩ Trần đại ca không có thiếp thất”

“Nha đầu ngốc, chỉ có vài nha hoàn mà thôi, tính thiếp thất cái gì?”. Liễu Văn Lệ ách nhiên thất tiểu nói: “Hiện tại thân mình muối không được, để cho bọn họ đi hầu hạ biểu ca, chờ sau khi con sinh ra, dưỡng thân mình xong, nếu là thấy phiền lòng bọn họ, đem bọn họ đuổi đi là được”. Liễu Văn Lệ thở dài nói: “Bởi vì tỷ không ở bên cạnh Trần đại ca của muối, một mình nhàm chán, có hai người bọn họ trò chuyện giải buồn cũng tốt. Lại nói, bọn họ không giống như người khác, luôn trung thành với tỷ”

“Không có bọn họ thì cũng sẽ có những người khác?” Mèo Con nhẹ nhàng lập lại một lần.

Liễu Văn Lệ nhìn nàng, thở dài một hơi nói: “Muối cũng đừng ngại tỷ nói chuyện không dễ nghe, kỳ thật nào có nữ nhân nào lại muốn tìm một nữ nhân

khác cho chồng mình? Nhưng mà đây là quyền thế của nam nhân, có ai khăng cả đòi chỉ chung thủy với một thiếu phụ luống tuổi không? Cùng với việc mang thanh danh ghen tị, khiến cho nam nhân tìm một ả bên ngoài về, còn không bằng tự mình tính toán. Hiện tại muội chủ động tìm người cho biểu ca, lại còn được cái thanh danh vợ hiền, khiến cho biểu ca đối với muội trong lòng cũng có áy náy, tương lai đối với muội và đứa con đều tốt”

Mèo Con cúi đầu nhìn hộp thịt kia một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy được mình đói bụng, lại lấy thêm một khối, bỏ vào miệng, mỉm cười nói: “Ừm, muội đã biết!”

Liễu Văn Lệ thấy thần sắc nàng tự nhiên, cười cười nói nói: “Muội đừng trách ta nhiều chuyện là tốt rồi”. Nàng là thật tâm vì Mèo Con tính toán, không nói đến quan hệ của phu quân với Cố gia, bảo nàng không cần quan tâm đến việc Mèo Con bị đám nữ nhân khác chèn ép. Cho dù không có một tầng quan hệ kia, hiện tại cảm tình của nàng cùng Mèo Con tốt như vậy, nàng cũng không đành lòng khiến tương lai Mèo Con khó xử.

“Làm gì có !”. Mèo Con cười cười nói: “Muội biết Văn Lệ tỷ tốt với muội mà!”

Liễu Văn Lệ lời kéo tay nàng nói: “Kỳ thật nếu nam nhân muốn làm cái gì, chúng ta làm sao ngăn cản được! Chẳng lẽ thật sự học đám người ở bên ngoài làm người đàn bà chanh chua, cầm chày gỗ đánh nam nhân? Như vậy thật đáng chê cười !”

Mèo Con cười khúc khích: “Nhị gia làm sao lại để cho muội cầm chày gỗ”. Nàng không thể làm loại hành động của đàn bà chanh chua này, lại nói lấy cá tính của Nhiếp Tuyên, nếu nàng thực sự làm loại chuyện này, chỉ sợ là hẳn chỉ biết ngồi yên rồi đi ?

Liễu Văn Lệ cười nói: “Đúng vậy ! Muội cầm chày gỗ cũng quản không được nam nhân, bọn họ muốn nữ nhân, thì sẽ đi ra bên ngoài tìm, quá mức mạnh mẽ thì sẽ đem nam nhân sợ đến bỏ chạy! Muội a, hiện tại là trọng yếu nhất là, hảo hảo điều dưỡng thân thể của mình, sinh một tiểu tử trắng trẻo mập mạp. Như vậy vô luận tương lai biểu ca có bao nhiêu nữ nhân, đều không vượt được muội”

“Đúng vậy!”. Mèo Con tự giấu cười nói: “Nam nhân muốn làm cái gì, chúng ta muốn ngăn đều ngăn không được, quan trọng nhất vẫn là bản thân mình và con cái”

Liễu Văn Lệ cười nói: “Muội nghĩ thông suốt là tốt rồi!”

Mèo Con âm thầm cười, nhìn tiểu Trụ Từ cùng Nhiếp Tuyên chơi đùa trong hoa viên, ánh mắt hơi hơi tối sầm lại, tự giấu bản thân lúc trước nghĩ quá nhiều, chẳng lẽ chứng buồn bực trước khi sinh? Mèo Con vì bản thân đen mặt một chút, nhẹ nhàng vuốt bụng mình, nói với đứa con trong bụng một tiếng: “Thực xin lỗi bảo bối, mấy ngày nay ủy khuất con rồi!”

“Văn Chiếu, Văn Chiếu”. Mèo Con mở miệng gọi Văn Chiếu.

Văn Chiếu vén rèm tiến vào: “Phu nhân?”

Mèo Con hỏi: “Trong nhà có bột mì không?”

Văn Chiếu nghĩ nghĩ, cười nói: “Cái này thì nô tỳ thật sự không biết, để nô tỳ hỏi người khác”

Mèo Con gật đầu nói: “Nếu có bột mì, tỷ bảo đầu bếp nhồi một chút, không còn cho gia vị gì cả, ta muốn làm một chút bánh nướng”. Mèo Con vừa mới đột nhiên nhớ tới, hình như ăn bánh mì đen có thể chống ói, nơi này không có bột mì đen, vậy ăn bánh mì nướng chắc cũng được?

Văn Chiếu nghe xong không khỏi vừa mừng vừa sợ, từ lúc phu nhân biết mình mang thai, lần đầu tiên mở miệng nói mình muốn ăn cái gì ! “Dạ, nô tỳ đã chuẩn bị ngay!”. Cho dù trong nhà không có, cũng phải bảo người ta ra ngoài mua mới được.

Mèo Con gật gù đầu, quay đầu lại nói với Liễu Văn Lệ: “Văn Lệ tỷ, hôm nay ở lại đây ăn cơm chiều đi?”

Liễu Văn Lệ đứng dậy cười nói: “Không được, muội vừa mới có thai, phải từ từ nghỉ ngơi đi. Tỷ cũng không yên lòng hai hồn thể ma vương ở trong nhà”

“Tỷ tỷ có phải sắp dọn đến kinh thành rồi không? Hôm qua muội nghe mẹ nói, Trần đại ca ở kinh thành mua được một tòa nhà” Mèo Con cười hỏi.

Trước đây mặc dù Trần đại ca luôn luôn đảm nhiệm chức vụ ở kinh thành, nhưng bất quá chỉ là thuê nhà ở, nếu là đón Văn Lệ tỷ qua đó, ở cũng không thuận tiện, chỉ có thể trước để Văn Lệ tỷ ở lại Tô Châu, chờ sau khi ở kinh thành mua được nhà, sẽ đem cả nhà đón qua đó. Vì cha mẹ Trần đại ca mất sớm, Văn Lệ tỷ cũng không thể ở ngoài một mình, cho nên Liễu đại nhân liền đón con gái về ở trong nhà.

“Đúng vậy!”. Liễu Văn Lệ khó nén vui sướng nói: “Nhìn nhiều như vậy năm, cuối cùng có thể mua một căn nhà ở kinh thành, một nhà chúng ta cũng có thể đoàn tụ”. Nàng cũng không cần bị người ta bắt bẻ, nói nàng sau khi thành thân còn ở lại nhà mẹ ruột.

Sau khi Liễu phu nhân cùng Liễu Văn Lệ ăn cơm trưa xong, lại hàn huyên vài câu, liền rời đi. Còn để lại một đồng thuốc bổ, Mèo Con cũng đánh giấc, bị Vương thị thúc giục trở về phòng ngủ trưa.

Một lát sau ở trong phòng có một mùi bánh nước thơm phức, Văn Chiếu cười nói: “Phu nhân, người đã trở về, người xem đây có phải là bánh nướng không?”

Mèo Con thấy bánh mì nướng vàng óng, từng miếng từng miếng đặt chỉnh tề trên đĩa sứ thanh hoa trắng, tản ra từng trận mùi vị mê người, không khỏi thân thủ lấy một miếng: “Ừm, ngon lắm!”. Nàng nhìn không được lại ăn thêm một miếng.

Văn Chiêu thấy Mèo Con ăn đến vui vẻ, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: “Phu nhân thích ăn là tốt rồi!”

Mèo Con gật đầu nói: “Ừm, không tệ, về sau làm theo mùi vị này đi!”

“Dạ!”

Sau khi nói chuyện với Liễu Văn Lệ, Mèo Con cũng không có chủ động giúp Nhiếp Tuyên tìm nha hoàn thông phòng, nhưng tâm tình rõ ràng chuyển biến tốt đẹp, mặc dù ăn vẫn không nhiều lắm, nhưng cũng không có giống như lúc trước nôn đến thiên hôn địa ám. Bất quá vẫn thường cảm thấy buồn ngủ, tuy rằng người đến thăm nàng không ít, trừ bỏ Nam Qua ra, mấy vị ca ca, tẩu tẩu cũng đến thăm nàng, nhưng trên cơ bản nàng không lộ mặt, gặp một chút liền quay về ngủ, tất cả đều là Nhiếp Tuyên ra mặt chiều dài.

Mà Nhiếp Tuyên vẫn như cũ mỗi ngày trở về phòng ngủ cùng Mèo Con, đừng nói là đi tìm nữ nhân, chỉ cần xã giao tầm thường bên ngoài cũng không đi nhiều, mỗi ngày đều cố gắng trở về cùng nàng ăn cơm chiều. Thấy hán như thế, tâm tình Mèo Con rất tốt, Vương thị đối với người con rể này cũng khen không dứt, nói Mèo Con gả cho một vị hôn phu tốt. Sau khi trải qua quá trình nôn nghén và buồn ngủ xong, nàng ăn uống tốt hơn, ăn cũng nhiều lên, mọi người thấy thế lại nghĩ biện pháp giúp nàng bồi dưỡng thân thể.

Mèo Con muốn tự điều hòa chế độ dinh dưỡng của nàng, không muốn ăn đến mập phì ra, miễn cho sau khi sinh bị biến dạng, khôi phục không được. Cuối cùng cũng suy nghĩ ra một biện pháp, uống nhiều loại canh bổ dưỡng, ăn nhiều rau quả một chút, ít ăn thịt béo linh tinh dễ tăng cân gì đó. Còn mỗi ngày tản bộ ở trong sân, so với trước khi mang thai còn chịu khó hơn, nàng chỉ sợ bản thân thiếu vận động, đến lúc đó chuyển dạ lại khó sinh.

Vương thị thấy con gái đã vượt qua giai đoạn không thoải mái, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau khi Mèo Con biết Nam Qua lại có thai, vẫn thường thúc giục Vương thị về nhà chiều cổ đại tẩu, Vương thị vẫn không yên lòng con gái, hiện tại thấy con gái điều dưỡng da dẻ trắng hồng, thần thái sáng láng, bà cũng yên tâm, liền vội vàng trở về chiều cổ Nam Qua.

“Mẹ”. Vương thị đang xếp quần áo chuẩn bị về nhà, Mèo Con được Xuân Nha giúp đỡ tiến vào.

“Sao con lại đến đây?”. Vương thị đi qua đón: “Có chuyện gì phải người nói một tiếng là được rồi, đừng có chạy loạn tùm lùm”

“Con không sao, mẹ”. Sau khi Mèo Con ngồi vào trên ghế, nháy mắt với Xuân Nha một cái, Xuân Nha hiểu ý đi ra ngoài.

“Làm sao vậy?” Vương thị nghi hoặc hỏi.

“Mẹ, đây là tổ yến, rất tốt để bồi bổ thân thể, cha mẹ cứ cách ba đến bốn ngày thì chung một chén mà ăn”. Mèo Con đem một hộp đưa cho Vương thị.

“Không cần!”. Vương thị đẩy ra nói: “Con giữ lại để ăn đi!”

“Con đã có rồi!”. Mèo Con nói: “Mẹ, mẹ còn khách khí với con làm gì”. Nàng nhét vào trong tay Vương thị, còn sợ Vương thị cùng Cố Tứ Ngưu không chịu ăn, đặc biệt dặn nói: “Còn có, mẹ đừng nhường cho tẩu tẩu cùng cháu con ăn, thuốc bổ của tẩu tẩu con đã chuẩn bị xong rồi, mấy đứa trẻ còn nhỏ, không thể uống thuốc bổ, mấy thứ này đều là tốt cho phụ nhân, đây là huyết yến tốt nhất”

Vương thị cầm cái hộp con gái được, thấy thế nào cũng vui vẻ, nàng vui mừng cười nói: “Bé ngoan nhà ta thật hiếu thuận, cha và mẹ cuối cùng có thể ăn tổ yến con cho rồi!”

“Mẹ...” Mèo Con thấy thế mắt đỏ hồng: “Quần áo bên trong rương đều là con làm cho mẹ và cha, có thứ là công phẩm tốt nhất, cũng sắp tới Trung Thu, mẹ và cha cũng phải có quần áo mới, bên trong còn có bộ trang sức con mới làm cho mẹ, là con tự mình chọn kiểu dáng, nhất định mẹ sẽ thích”

Vương thị nghe xong sắc mặt đều thay đổi: “Chắc phải tốn rất nhiều tiền! Sao con không tiết kiệm một chút, cô gia biết con xài tiền phung phí như vậy, sẽ tức giận!”

Mèo Con cười nói: “Chàng sẽ không tức giận!”

“Không được! Bộ trang sức này mẹ không nhận! Nếu không con tặng cho mẹ chồng con đi?” Vương thị nói.

“Không sao” Mèo Con nói: “Cái này chàng đều biết cả, chàng còn chê ta tặng ít quá. Bên phía mẹ chồng của con, con cũng chuẩn bị xong rồi!”

“Vậy là tốt rồi!”. Vương thị yêu thương vuốt khuôn mặt con gái nói: “Cha mẹ không thiếu tiền, không cần con cho gì cả, có cái gì tốt, cứ cho mẹ chồng con trước đi, mẹ với người cha chỉ cần con sống tốt là cảm thấy vui vẻ rồi”

“Mẹ...” Mèo Con tựa vào trong lòng Vương thị, gắt gao ôm bà.

Vương thị yêu thương ôm con gái, cười nói: “Sắp làm mẹ rồi, còn làm nũng với mẹ”

Mèo Con mặt mũi nhăn lại, ngẩng đầu yêu kiều nói: “Sau này con có làm mẹ chồng, làm bà nội, bà ngoại cũng vẫn làm nũng với mẹ”

“Ha ha...” Vương thị không khỏi cười vỗ con gái, một lát sau, bà hỏi: “Mèo Con, tổ yến này cũng có thể ăn? Nghe nói rất quý, nhà chúng ta ở nông thôn như vậy, hàng năm có nhiều tổ yến như vậy, vậy có thể đem bán lấy tiền không?”

Mèo Con nghe Vương thị nói xong, muốn cười nhưng miễn cưỡng nhịn xuống, cùng Vương thị nói nửa ngày, mới khiến cho Vương thị hiểu được việc

bọn họ ăn tổ yến cùng trong nhà tổ yến là không giống nhau.

Ngày Vương thị rời đi, tiểu Trụ Tử là sống chết không chịu đi, bám ở trong lòng Mèo Con, một bộ dạng sinh lý tử biệt cùng Mèo Con, khiến cho Vương thị vừa tức vừa cười.

Nhiếp Tuyên cười vuốt đầu tiểu Trụ Tử nói: “Nhạc mẫu, vậy thì để cho tiểu Trụ Tử ở lại đi, ở chỗ con có lão sư, sẽ không chậm trễ việc học của nó”. Thật ra hẳn rất thích tiểu Trụ Tử, đứa nhỏ này được Mèo Con dạy dỗ nhu thuận, nghe lời, lại không có chút nào khờ dại. Nhiếp Tuyên ôn nhu nhìn Mèo Con, nàng dạy cháu mình tốt như vậy, tương lai nhất định là một người mẹ tốt.

Mèo Con cũng cố nhịn cười, nói: “Đúng vậy, mẹ, để cho tiểu Trụ Tử ở lại đi, đại tẩu sắp sinh, nào có sức mà chiều cổ nó? Ở đây, nó còn có thể nói chuyện với con !”

Vương thị bắt đầu đi nói: “Các con không ngại nó phiền toái, mẹ cũng đành chịu”. Bà nghiêm mặt nói với tiểu Trụ Tử hỏi: “Không được ở chỗ cô cô nghịch ngợm gây sự biết không?”

“Dạ, biết!” Tiểu Trụ Tử lớn tiếng hồi đáp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Mùa thu 1

“Phu nhân, ở Ký Châu truyền tin lại đây, nói là số của đã gửi họ nhận được rồi, tất cả đều còn tươi !”. Văn Chiêu nói với Mèo Con: “Lão phu nhân biết là hiếu tâm của người cùng gia, trong lòng rất vui mừng, liền bảo người ta tặng hai mươi chậu hoa cúc vừa nở và ba mươi bình rượu hoa cúc được làm theo bí truyền trong cung đình đến đây”

Mèo Con nghĩ nghĩ, Nhiếp Tuyên bình thường thích một người uống mấy chén, để một ít rượu hoa cúc để ở nhà vậy. Nàng nói với Văn Chiêu: “Tỷ đem cho Liễu gia và Cô gia mỗi nhà năm chậu hoa cúc và hai bình rượu, hai nhà mấy hôm trước đem của đến cũng tặng cho một bình đi!”

“Dạ!”

Mèo Con xoay người nhìn sổ sách Văn Chiêu đem đến, vừa nhìn đầu liền choáng váng một trận, trước kia bởi vì nôn nghén kịch liệt quá nên không có tâm tư gì để quản lý nhà cửa, vẫn là do Văn Chiêu để ý, hiện tại nàng đã khôi phục lại rồi, cũng nên bắt đầu từng bước tiếp nhận chuyện nhà cửa.

“Đúng rồi, Văn Chiêu, tối hôm qua gia có nói với ta, chàng muốn mời một người gọi là Tổng đại đương gia đến thưởng cúc, trước đây từng có chuyện này không? Tổng đại đương gia kia có thân phận gì? Lúc đấy tỷ biết an bài thế nào không?”. Mèo Con nhớ đến hôm qua trước khi ngủ, Nhiếp Tuyên có nói với nàng chuyện mời khách, vội hỏi Văn Chiêu. Lúc ấy nàng ngủ mơ mơ màng màng, căn bản không có nghe rõ ràng Nhiếp Tuyên nói cái gì.

“Tổng đại đương gia là bang chủ của Tào bang ở Tô Châu, là bạn tri kỉ của gia. Gia có mấy chậu lục cúc thượng phẩm, hàng năm khi lục cúc nở rộ nhất, gia sẽ mời Tổng đại đương gia đến đây thưởng cúc uống rượu”. Văn Chiêu nói: “Nhưng mà chỉ là tiệc nhỏ bình thường thôi, trước kia vì gia chưa cưới người, cho nên Tổng đại đương gia vẫn không mang nữ quyến đến đây, năm nay chắc là sẽ đem theo Tổng phu nhân và các vị tiểu thư”

Mèo Con nghe xong liền đại khái hiểu rõ, nàng hỏi Văn Chiêu: “Ta có phải nên viết một bài thiệp cho Tổng phu nhân hay không, mời nàng ấy đến đây thưởng cúc?”. Mấy chậu lục cúc trân quý kia của Nhiếp Tuyên nàng cũng từng nhìn thấy, nàng thừa nhận là sinh trưởng cũng rất tốt, nhưng mà hai đại nam nhân đối diện với mấy chậu cúc, vừa thưởng hoa vừa uống rượu, tình cảnh kia nàng ngẫm lại liền đỏ mặt một phen, hai người này thật là nhân hạ thoải mái.

“Nguyên phối phu nhân của Tổng đại đương gia đã mất sớm, phu nhân hiện tại là vợ kế, nhà mẹ ruột họ Ngô, năm nay cũng mới mười tám, mười chín tuổi, tính tình hiền lành ôn nhu, trong nhà cũng là dòng dõi thư hương, trước khi xuất giá là một trong hai đại tài nữ của thành Tô Châu, có thể nói là tương tự phu nhân vậy!” Văn Chiêu cười nói.

Mèo Con nghe xong, liền bảo Văn Chiêu mài mực, bản thân lấy một trang giấy hoa tiên ra, cười nói: “Xem ra vị Tổng phu nhân này là vị một người tao nhã”

“Đúng vậy, nghe nói lúc Tổng phu nhân sáu tuổi đã đọc được ‘Kinh Thi’, mười tuổi làm được một bài thơ hay nổi tiếng ở Tô Châu, lúc chưa lấy chồng, thường xuyên có người tới cửa cầu thi từ” Văn Chiêu nói.

Mèo Con vừa nghe, da đầu liền run lên: “Tổng phu nhân này có phải là loại người vừa ngắm hoa uống rượu có thể ngâm ra thi từ không? Nàng có thể đề nghị ở trong bữa tiệc muốn làm chút văn thơ đối ngẫu, ngâm thi từ gì không?”. Phương diện này nàng lại dốt đặc cán mai ! Nếu không làm thơ đối câu thi có chết người sao?

Văn Chiêu lắc đầu thở dài nói: “Sẽ không. Tổng phu nhân tuy rằng tài danh truyền xa, nhưng từ khi gả cho Tổng đại đương gia, liền không chạm qua mấy thứ này nữa, đừng nói là ngắm thi đối câu, nghe nói ngay cả thi thư cũng không chạm vào”

“Tại sao?” Mèo Con tò mò hỏi.

“À, tuy Tổng đại đương gia nói văn tài là tốt, nhưng người ta vẫn thường nói nữ tử vô tài đó là đức, vài vị tiểu thư của Tổng gia cũng chỉ mới học được đôi chút thôi!” Văn Chiêu hàm súc nói.

Mèo Con nghe xong không khỏi âm thầm tiếc hận, đề bút trên giấy viết thiệp mời, mời Tổng phu nhân lại đây ngắm hoa, lại cùng Văn Chiêu thương lượng nửa ngày, viết thực đơn cho bữa tiệc.

“Văn Chiêu, tỷ cùng Ngọc Bản khi nào thành thân?”. Chờ khi mọi việc thương lượng xong xuôi, Mèo Con hỏi chuyện mình nghi hoặc thật lâu, không phải nói một đến Tô Châu sẽ thành thân sao? Làm sao mà bây giờ còn chưa thương lượng hôn kỳ a?

“Hôn sự của chúng nô tỳ không vội, chờ phu nhân thân thể sinh xong, lại tùy tiện chọn cho chúng nô tỳ một ngày tốt là được rồi!” Văn Chiêu đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

Mèo Con ngăn người, nhớ tới hiện tại mình là chủ mẫu của Văn Chiêu, hôn sự của bọn họ đương nhiên là nàng làm chủ, Nhiếp Tuyên sẽ không nhúng tay vào, nàng nhịn không được vỗ nhẹ cái trán nói: “Ai nha, là ta hồ đồ”. Nàng còn ngây ngốc chờ bọn họ định hôn kỳ, cho nàng uống rượu mừng a! Lại đã quên hạ nhân ở cổ đại căn bản không được tự do kết hôn, nàng không mở miệng cho hai người họ thành thân, hai người họ đương nhiên sẽ không được thành thân.

Văn Chiêu vội nói: “Thân thể phu nhân không tốt, nô tỳ cùng Ngọc Bản cũng không dám lấy việc nhỏ này làm phiền người”

Mèo Con nói: “Nói vậy, đây là đại sự cả đời người, làm sao lại là việc nhỏ ? A, đi mời một thầy bói đến đây, xem ngày lành để hai người thành thân, chờ sau khi chuyện mời khách này xong xuôi, ta sẽ mời tiểu nhi của Lão Phụng Tường đến đây một chuyến, chuẩn bị trang sức cho tỷ, xem như là quà hồi môn của ta”

Tuy nói nàng đã kết hôn, nhưng nàng đối với hôn lễ cổ đại thật đúng là không biết gì cả, nghĩ nghĩ, nàng vẫn nên tìm vài bà tử lão thành đến giúp hôn sự của Văn Chiêu. Văn Chiêu cùng Ngọc Bản đều là tâm phúc dưới tay của Nhiếp Tuyên, nàng cũng không muốn đem hôn sự của bọn họ làm hỏng.

Văn Chiêu nghe Mèo Con nói xong, quỳ xuống dập đầu với Mèo Con nói lời cảm tạ: “Đa tạ phu nhân ân điển”

Nha hoàn, bà tử hầu hạ bên cạnh nghe Mèo Con nói xong, cười rộ tiến lên chúc mừng, trêu ghẹo Văn Chiêu, Văn Chiêu đỏ mặt bị mọi người trêu chọc. Mãi đến khi Mèo Con nhìn đủ, cười bảo bọn họ đi xuống làm việc, Văn Chiêu mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Buổi tối, lúc Nhiếp Tuyên trở về phòng, Mèo Con nói với Nhiếp Tuyên chuyện của Văn Chiêu, Ngọc Bản: “Chàng cũng không nhắc nhở thiệp, hại thiệp tự nhiên làm chậm trễ chuyện của họ”

Nhiếp Tuyên vỗ nhẹ vai của nàng nói: “Vài ngày trước đó thân thể nàng không tốt, ta cũng không muốn nàng lo lắng cái việc này, lại nói hai người bọn họ đã đợi nhiều năm như vậy, đợi thêm chút nữa cũng không sao”

Mèo Con nói: “Bên phía Tổng phu nhân thiệp đã gửi bái thiệp rồi, định là ngày sáu”

Nhiếp Tuyên nói: “Được, ngày sáu đi, ta nhớ năm trước tựa hồ cũng là ngày sáu. Đúng rồi, ta nhớ mấy ngày nay tiểu ngũ đang ở trong thành, hẳn mới vừa thi đậu làm sinh, cũng nên hào hào nghỉ ngơi một chút, đem mời hắn đến đây vậy!”

“Cái gì? Tiểu ca thi đậu làm sinh?!” Mèo Con vừa mừng vừa sợ hỏi.

“Tin tức của đại ca gửi từ kinh thành về nói thế, hẳn là đúng rồi!” Nhiếp Tuyên nói.

Mèo Con cười nói: “Thiệp phải truyền tin cho phụ thân mới được!”. Nói xong định đứng dậy gọi người.

Nhiếp Tuyên cười giữ chặt nàng nói: “Đã nửa đêm, ngày mai rồi nói, đi ngủ thôi!”

Lúc này Mèo Con mới chú ý tới hiện tại đã khuya khoắt, nàng không khỏi le lưỡi, đã hưng phấn đến hôn mê rồi, nàng quay về nằm trên giường, Nhiếp Tuyên đem nàng ôm vào trong ngực, khinh nhéo một chút cái mũi của nàng, vợ chồng hai người lại nhàn thoai một hồi, mới cái từ từ ngủ.

Thời gian đảo mắt liền tới rồi ngày sáu, sáng sớm Mèo Con đã đứng dậy, phân phó hạ nhân chuẩn bị thức ăn, trái cây, rượu trà thịnh soạn, bày trí trong hoa viên rộng lớn, ở trong phòng khách còn đặt hai bàn bát tiên lớn, đông viên chiêu đãi khách nam, tây viên chiêu đãi khách nữ, trong hoa viên ngoại trừ lục cúc ra còn bày thêm một ít danh cúc khác, cảnh xuân tươi đẹp, nhìn qua cực kỳ mỹ lệ.

Lúc này Văn Chiêu cười khanh khách dẫn một nữ hài từ đi đến nói: “Phu nhân, người nhìn đây ai vậy?”

Nữ hài từ kia sau khi thấy Mèo Con, trước tiên dập đầu thỉnh an nàng, Mèo Con cẩn thận nhìn nữ hài từ này, tuổi trên dưới mười ba, mười bốn, dung mạo thanh tú động lòng người, đáng người nhỏ bé và yếu ớt, khiến cho người ta liếc mắt một cái tâm liền sinh thương tiếc, nàng nhất thời thật nhớ không nổi nữ hài từ này là ai, quay đầu cười hỏi Văn Chiêu: “Đừng thừa nước đục thả câu nữa, nàng là ai?”

Văn Chiếu cười trả lời: “Nàng chính là tiểu khát cái người cứu ở Dương Châu !”

Mèo Con lấp bắp kinh hãi, lập tức cười nói: “Ai nha, không thể tưởng được tuổi đã lớn như vậy, lúc ấy không thấy . Sinh cũng thật đẹp! Ngươi tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Tiểu nhân gọi là Lô Tam Tỷ, năm nay mười ba tuổi”. Lô Tam Tỷ kia đọc từng chữ rõ ràng, thanh âm uyển chuyển, như tiếng chim hót.

Mèo Con nghe xong cười nói: “Thanh âm này thật là dễ nghe ! Giống như là tiếng họa mi hót nha!”

Văn Chiếu cười nói: “Phu nhân không biết, Tam Tỷ từ nhỏ đã theo mẹ ca hát, sau đó bởi vì mẹ nàng thiếu nợ rất nhiều, mới đem nàng bán đi, sau đó thay đổi không biết bao nhiêu cha mẹ, cuối cùng thì bị đám người trong gánh xiếc bắt đi. Nô tỳ nghe nàng hát qua mấy khúc, giọng cực kỳ hay, hôm nay nô tỳ vốn định mời một ca kỹ nhưng nghĩ lại liền đem nàng đến đây”

Mèo Con nghe Văn Chiếu nói xong, liếc mắt nhìn Lô Tam Tỷ một cái, liền cười nói: “Nếu trong nhà có có sẵn, vậy đừng mời ở bên ngoài”

Lô Tam Tỷ nghe xong vội dập đầu với Mèo Con nói: “Tiểu nhân nhất định không để cho phu nhân mất mặt”

Mèo Con cười nói: “Văn Chiếu nói ngươi hát hay, ta tất nhiên sẽ tin tưởng ngươi. Mau đứng lên đi, đứa trẻ đáng thương, ốm yếu như vậy, về sau cần phải ăn nhiều một chút”

Mèo Con tiếng nói vừa dứt, mọi người đều nở nụ cười, khen Mèo Con thiện tâm, Lô Tam Tỷ kia cúi đầu mỉm cười không nói. Lúc mọi người đang nói cười, hạ nhân vào báo lại, nói ngũ cửu gia đã đến, Mèo Con nghe xong vội vàng muốn đi ra cổng đón tiểu ca, kết quả còn chưa có xuất môn, Nhiếp Tuyên liền dẫn Cố Toàn tiến vào.

“Tiểu ca” Mèo Con vui mừng gọi một tiếng

Cố Toàn cao thấp đánh giá muội muội một chút, thấy nàng mặc một thân quần áo xinh đẹp, đáng người vì mang thai mà nở nang rất nhiều, mặt mày đều hàm chứa ý cười hạnh phúc, hai má hồng như hoa đào, da trắng như bạch ngọc, trong lòng cũng vì Mèo Con mà vui mừng, thế nhưng ngoài miệng lại cười trừ ghẹo nói: “Mấy tháng không thấy béo không ít, Mèo Con đã biến thành heo con”

Mèo Con bĩu môi nói: “Huynh đi kiểm cho muội một người phụ nữ nào mang thai mà không mập đến đây xem!”

Nhiếp Tuyên mỉm cười nhìn huynh muội hai người đầu vô mồm, Trùng Tâm tiến vào nói: “Gia, Tổng đại đương gia đã đến”

Nhiếp Tuyên nghe xong, nói với Mèo Con: “Ta cùng Tiểu ngũ ra ngoài trước”

Mèo Con gật gù đầu, mang theo vài nha hoàn ra cổng đón Tổng phu nhân, bốn cỗ kiệu hạ xuống đất, Mèo Con thấy một vị thiếu phụ mặt mày xinh đẹp, khoảng mười bảy tuổi thì biết đó là Tổng phu nhân – Ngô thị.

“Tổng phu nhân” Mèo Con mỉm cười khước thân hành lễ với nàng, Ngô thị cũng khước thân nói: “Nhiếp phu nhân”. Mèo Con đảo mắt nhìn thấy phía sau Ngô thị đi theo ba cô nương, người lớn nhất thì trên dưới mười tuổi, hai người còn lại thì nhỏ hơn một chút ước chừng năm, sáu tuổi, nghe nói kia Tổng đại đương hơn Nhiếp Tuyên năm tuổi, bên người mặc dù thế thiếp thành đàn, nhưng chỉ có ba đứa con gái, chắc là ba người này.

Sau khi đoàn người trở về phòng khách, Mèo Con cùng Ngô thị một lần nữa hành lễ, ba vị Tổng tiểu thư kia cũng tiến hành lễ với Mèo Con. Mèo Con mỉm cười báo nha hoàn bên cạnh tặng cho ba cái hà bao, ba người lại hành lễ cảm ơn sau đó mới báo bà tử bên cạnh nhận hà bao. Mèo Con thấy ba người nhu thuận, nghe lời, trong lòng không khỏi yêu thích, báo nha hoàn đem một chút điểm tâm tinh xảo đến cho ba người họ, lại báo Văn Chiếu châm rượu cho Ngô thị, Lô Tam Tỷ ở bên cạnh đánh đàn xướng khúc.

Mèo Con không có uống rượu, báo Xuân Nha rót cho nàng một chén sữa dê, cùng Ngô thị trò chuyện nghe hát. Một khúc hát xong, Ngô thị cười khen: “Thanh âm này thật là dễ nghe”. Nói xong liền báo Lô Tam Tỷ đến để nàng nhìn.

Lô Tam Tỷ vội buông đàn tranh xuống tiến đến thỉnh an Ngô thị, Ngô thị hỏi: “Ngươi tên là gì? Bao nhiêu tuổi?”

“Tiểu nhân gọi danh Lô Tam Tỷ, năm nay mười ba tuổi” Lô Tam Tỷ trả lời.

“Ngươi biết hát bao nhiêu bài?” Ngô thị lại hỏi.

“Tổ khúc tỳ bà, đàn tranh đến tiểu khúc cũng trên dưới một trăm bài” Lô Tam Tỷ đáp.

“Thật sự là một đứa trẻ thông minh, tuổi nhỏ như vậy lại biết nhiều bài hát như thế”. Ngô thị cười nói, thưởng cho nàng một ít bạc, Mèo Con thấy thế cũng thưởng cho nàng tiền.

Lô Tam Tỷ dập đầu nói cảm ơn hai người. Ngô thị kia lại hỏi thân thế Lô Tam Tỷ, Mèo Con đành kể lại, Ngô thị nghe xong thờ dài một hồi, nói với nàng: “Gặp được Nhiếp phu nhân cũng là phúc của ngươi”

Lô Tam Tỷ vội nói: “n tái tạo của phu nhân, tiểu nhân suốt đời khó quên”

Ngô thị nghe xong không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Nghe khẩu khí ngươi nói chuyện, ngươi còn biết chữ?”

Lô Tam Tỷ khiếp sợ nói: “Trước kia có từng theo mẹ tiểu nhân học vài chữ”

Ngô thị nghe xong, thân nhiên cười nói: “Thật sự là một đứa trẻ thông minh”

Mèo Con nghe lời của Lô Tam Tỷ, mỉm cười không nói gì, Ngô thị ngược lại cùng Mèo Con cười nói, Tam Tỷ tiếp tục ở bên cạnh xướng khúc.

Rượu quá ba tuần, sau khi thức ăn được dọn lên một nửa, Mèo Con liền phân phó Văn Chiêu đem món cua bung lên. Tô Châu có tục ngữ nói “Cửu thư thập hùng”, tháng chín là thời điểm tốt nhất để ăn cua, cua cái được đem lên đều tinh tế, nhỏ nhắn, bên trong từng con đều có gạch cua hồng ngon mắt. Vì Mèo Con có bầu, cho nên không dám ăn cua, mà Ngô thị phỏng chừng là mấy ngày nay ăn đến ngán rồi, cho nên chỉ gấp mấy đứa, liền không ăn nữa dẫn theo con gái cùng Mèo Con đi dạo trong hoa viên.

Mèo Con thấy một bàn đầy cua còn nguyên thật lãng phí, liền thừa dịp Ngô thị không chú ý nói với Xuân Nha: “Cua còn lại các muội chia nhau đi!”

“Đạ!”, Xuân Nha vui sướng trả lời, tuy nói ở Tô Châu cua không phải thứ quý hiếm gì, nhưng dù sao cua cái to thể này không phải ai cũng có thể ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Mùa thu 2

Ở Tây viên Mèo Con đang cùng đám người Ngô thị ngắm hoa nói đùa, ở Đông viên ba người Nhiếp Tuyên đang bàn luận hào hứng. Tổng đại đương gia Tổng Võ so với Nhiếp Tuyên lớn hơn năm tuổi, nhưng do bảo dưỡng thỏa đáng, nhìn qua tựa hồ còn chưa tới ba mươi, mày rậm mắt sáng, tính tình hào sảng, vừa thấy Nhiếp Tuyên liền cười lớn vỗ bờ vai của hắn: “Trí Viễn, đã lâu không thấy!”. Hắn cao thấp đánh giá Nhiếp Tuyên một chút, vừa lòng cười nói: “Quả nhiên là người có việc vui, tinh thần cũng tốt!”

“Đại ca cũng biệt lai vô dạng a!”. Nhiếp Tuyên cười mời Tổng Võ ngồi, Cố Toàn cũng gọi một tiếng: “Tổng đại đương gia!”

Tổng Võ cười nói với Cố Toàn: “Cố tiểu huynh đệ là anh vợ của Trí Viễn, kẻ ngu ngốc ta đây hơn người vài tuổi, nếu không chê gọi ta một tiếng Tổng đại ca là được rồi!”

“Tổng đại ca gọi đệ Từ Lăng là được rồi!” Cố Toàn sờ sờ cái gáy, có chút thụ sủng nhược kinh nói. Ở trước mặt Tổng Võ cùng Nhiếp Tuyên, hắn có chút chân tay luống cuống, tuy nói Nhiếp Tuyên hiện tại là muội phu của hắn, nhưng mà đại ca cho đến nay vẫn là gọi Nhiếp Tuyên là Nhiếp đại ca, mấy huynh đệ trong nhà không ai dám gọi hắn là Trí Viễn.

Sau khi ba người ngồi xuống, Nhiếp Tuyên bảo hạ nhân mang rượu hoa cúc ở Ký Châu gửi đến, Tổng đại đương gia vừa thấy vỏ rượu kia, liền biết là dùng hoa cúc để làm, không khỏi vui mừng nói: “Quả nhiên là hảo huynh đệ, hàng năm đều đem rượu này cho ta uống”. Nói xong cũng không để đồng nhi thiếp thân động thủ, tự mình vỗ vỏ rượu, nhận lấy chén nước lạnh đồng nhi thiếp thân đổ vào trong rượu.

Cố Toàn nhìn cảm thấy kì lạ, bèn hỏi: “Tổng đại ca, tại sao người lại đổ nước vào trong rượu vậy?”

Bởi vì rượu này không có dụng cụ lọc, cho nên Tổng Võ dùng một khối vải trắng sạch để lên miệng bình mà lọc rượu, nghe xong lời của Cố Toàn, cười nói: “Từ Lăng không biết, rượu hoa cúc này vừa mở ra, mùi vị cay nồng, phải đổ một chén nước vào để hòa đi mùi rượu, như vậy khi lọc rượu xong mới có được vị thuần hậu” nói xong liền rót cho Cố Toàn một ly.

Cố Toàn vội đứng dậy nói lời cảm tạ, ba người uống rượu nói chuyện, không có mời ca kỹ đến hát, chỉ tìm một nhạc công đánh đàn, phần lớn thời gian đều là Nhiếp Tuyên cùng Tổng đại đương gia nói chuyện, Cố Toàn không nói lời nào, nhưng mà nghe cũng được nhiều điều.

Chờ đến khi bữa tiệc ăn được một nửa, Tổng Võ cười nói: “Trí Viễn, tiết Trùng Dương này là sinh thần của vợ ta, ta có bày tiệc ở nhà, đệ mang theo đệ muội đến chơi, Từ Lăng cũng phải đến nữa”

Nhiếp Tuyên cười nói: “Vợ đệ đang có thai, nếu mà náo nhiệt quá mức sẽ không đi được!”

Tổng Võ nói: “Ta không mời người ngoài, chỉ là gia yến mà thôi, xem như đáp lễ cho hôm nay. Bảo đệ muội cũng đến cho náo nhiệt chút đi! Hai người các nàng cũng có thể cùng nhau nói chuyện a, bình thường vợ ta cũng không có bằng hữu gì”

Nhiếp Tuyên nghe Tổng Võ nói xong, cảm thấy cũng có lý, Mèo Con ở Tô Châu cũng không có gì bằng hữu. Tổng Võ cùng hắn giao hảo, hai nhà cách nhau cũng gần, nếu nàng có thể cùng Tổng phu nhân trở thành bạn tốt, về sau cũng có người trò chuyện, liền cười gật đầu đáp ứng.

Trùng Tâm thấy phần lớn rượu và thức ăn trên bàn ăn đã lạnh, liền phân phó đồng nhi thay cho thức ăn trên bàn, lại giúp ba người châm rượu, đám người Nhiếp Tuyên lại tiếp tục uống rượu.

Tây viên bên này, Mèo Con cùng Ngô thị ăn cơm trưa xong thì tiếp tục nói chuyện phiếm, hai người ở chung rất vui vẻ, ba vị tiểu thư cũng cười hắc hắc

gọi nàng một tiếng “thắm thắm”, chờ đến lúc Tống Vô ra về, Ngô thị lưu luyến không rời lôi kéo tay Mèo Con nói: “Về sau, muội muội rảnh rồi nhất định phải đến nhà tỷ chơi !”

Mèo Con gật đầu nói: “Dạ, muội nhất định sẽ đến thăm nhà tỷ”

Sau khi tiễn bước đăm người Ngô thị, Mèo Con quay đầu lại hỏi Văn Chiếu: “Gia cùng ngũ cữu gia uống hết bao nhiêu rượu? Có say không?”

“Tổng cộng uống năm bình rượu hoa cúc và ba bình rượu Kim Hoa”, Văn Chiếu nói: “Ngũ cữu gia không uống, nên không say lắm, gia thì đã đi ngủ”

Mèo Con nghe xong nhú nhú mày đầu nói: “Tỷ bảo phòng bếp nấu canh tỉnh rượu đem đến đây”, lại than thở một tiếng: “Sao chàng lại uống nhiều rượu như thế?”

“Tổng đại đương gia xưa nay rất thích uống rượu” Văn Chiếu nói.

Mèo Con nghe xong có chút bất đắc dĩ, biết Nhiếp Tuyên đã về phòng ngủ trước, cũng không vội vàng gì, liền đi tắm rửa trước rồi mới chậm rì rì trở về phòng. Vừa mới tiến vào phòng, đã ngửi thấy một mùi rượu nồng đậm, Mèo Con ngửi thấy mà đầu có chút choáng váng, thấy Nhiếp Tuyên nằm ở trên giường, mùi rượu đầy người, ngủ thật say: “Gia rửa mặt chải đầu chưa?” Mèo Con hỏi.

“Dạ chưa, Trừng Tâm diu gia trở về phòng, gia liền nằm ngủ” Văn Chiếu nói.

“Tỷ bảo người đem một chậu nước ấm đến đây”. Mèo Con bảo bọn nha hoàn giúp đỡ mình đem toàn bộ áo khoác của Nhiếp Tuyên cởi ra, lúc đến phần áo trong thì liền bảo toàn bộ nha hoàn ra ngoài. Mèo Con trừng mắt nhìn Nhiếp Tuyên ngủ như chết ở trên giường một cái, lấy khăn sạch nhúng qua nước ấm giúp hắn lau người. Chờ sau khi lau xong, cảm thấy mùi rượu trên người hắn không còn nồng nữa, Mèo Con mới đi ra ngoài nói với Văn Chiếu: “Hôm nay ta sẽ ngủ ở gian ngoài”. Bộ dạng này của hắn, nàng có thể ngủ ở trên giường được sao?

Văn Chiếu ngăn người, có chút khó xử nói: “Đây là chỗ của bọn hạ nhân chúng nô tỳ ngủ mà!”

Mèo Con nói: “Không sao, tỷ nhìn bộ dạng gia say như thế kia, ta sẽ không ngủ trên giường . Đúng rồi, tỷ đem canh tỉnh rượu cất đi, sáng mai lúc gia thức dậy, thì cho gia uống”

“Dạ!”, Văn Chiếu gọi nha hoàn giúp Mèo Con trải giường chiếu, còn mình cùng Xuân Nha thì trải nệm nằm trên mặt đất: “Phu nhân, tối nay có thể gia sẽ tỉnh dậy, vẫn là để cho vài người bọn nô tỳ ở lại, có thể giúp phu nhân một tay”. Ngày thường, buổi tối lúc Mèo Con cùng Nhiếp Tuyên ngủ cũng không lưu người ở lại gian ngoài.

Mèo Con có chút xin lỗi nói: “Thật xin lỗi, hôm nay liền ủy khuất hai người cả đêm vậy”

Hai người cười nói: “Phu nhân đừng nói vậy!”

Có lẽ bởi vì mang thai, mấy ngày nay Mèo Con ngủ rất ngon, đầu vừa đặt lên gối liền ngủ ngay, lúc nửa đêm, đột nhiên cảm thấy thân thể bị nhắc bổng lên, nàng hoảng sợ, bỗng nhiên bừng tỉnh, mở mắt nhìn thấy một bóng đen, nàng sợ tới mức hét lên một tiếng: “Phu nhân?!”. Thanh âm hoảng sợ của Văn Chiếu truyền đến, Xuân Nha cũng bừng tỉnh.

Thanh âm trầm thấp khàn khàn của Nhiếp Tuyên lập tức vang lên: “Là ta, Văn Chiếu ngại đi ra ngoài đi!”

Văn Chiếu nghe thấy thanh âm của Nhiếp Tuyên, vội đứng dậy kéo Xuân Nha ra ngoài. Mèo Con bị hành động của Nhiếp Tuyên làm sợ đến mức tim đập thình thịch, chờ sau khi Nhiếp Tuyên khinh thủ khinh cước đem nàng đặt trên giường, nàng mới hoàn hồn: “Trí Viễn, chàng làm thế nào muốn chết”

Nhiếp Tuyên giọng điệu mơ hồ nói: “Ừm, lần sau ta sẽ chú ý một chút”

Một lần là đủ rồi, được không? Mèo Con bị hắn hù dọa đến mức buồn ngủ vội đi phân nửa, nhưng sau khi Nhiếp Tuyên đem nàng ôm vào trong ngực, liền chìm vào giấc ngủ, còn có tiếng ngáy nho nhỏ, Mèo Con tức giận đến ngứa răng, hận không thể cắn hắn một cái! Trừng mắt nhìn hắn hơn nửa canh giờ, buồn ngủ mới một lần nữa đánh úp lại.

Sáng sớm hôm sau, lúc Mèo Con tỉnh lại sắc trời đã sáng, Mèo Con che miêng đánh ngáp một cái, Xuân Nha nghe thấy động tĩnh bên trong, liền vén màn tiến vào, cười hỏi: “Phu nhân đã thức dậy!”

Mèo Con ngủ đến mơ mơ màng màng, chờ Xuân Nha hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu xong, lúc đem điểm tâm lên, nàng mới nhớ tới chuyện tối hôm qua, bèn hỏi: “Gia đâu?”

Xuân Nha cười nói: “Hôm nay sau khi gia thức dậy, thấy người ngủ thật say, không cho phép chúng nô tỳ gọi người dậy, nói là để cho người ngủ nhiều một chút”

Mèo Con nhớ đến hành động của hắn đêm qua, không khỏi bĩu môi: “Văn Chiếu đâu?”

“Văn Chiếu tỷ tỷ vừa mới ra ngoài làm việc” Xuân Nha trả lời.

“Ừm, một lát nàng trở về, muội gọi nàng đến đây, ta có việc tìm nàng” Mèo Con nói.

“Dạ!”

Không bao lâu sau, Văn Chiêu liền đã trở lại: “Phu nhân”. Nghe xong Xuân Nha truyền lời, nàng liền vội tiến vào hành lễ hỏi: “Người tìm nô tỳ?”

Sau khi Mèo Con đem cháo trong miệng nuốt xuống, mới mở miệng hỏi: “Đúng rồi, Lô Tam Tỳ kia rốt cuộc là chuyện gì? Một lúc thì nói nàng ta bị bắt cóc lúc tết Nguyên Tiêu, một lúc lại nói là bị mẹ bán đi”. Lúc nàng nghe Tam Tỳ nói xong, liền nổi lên nghi ngờ.

Văn Chiêu nhíu mi nói: “Việc này nô tỳ cũng đang định nói với phu nhân. Nô tỳ đã hỏi qua vài lần, nha đầu kia mỗi lần nói đều không giống nhau, rất bừa bãi, xem ra không phải là người thành thật an phận gì. Phu nhân, người xem có nên không cho nàng ta tiếp tục làm nha hoàn không? Đỡ phải để nàng ta làm hư người trong viện”

“Không cho làm nha hoàn?” Mèo Con hơi hơi nhíu mi hỏi: “Vậy thì làm cái gì?”

Văn Chiêu chần chờ một chút nói: “Làm việc giống như ngày hôm qua nàng ta làm, rất nhiều nhà giàu ở Tô Châu, trong nhà có người ca hát, dù sao nàng cũng làm được việc đó”

“Tỳ nói là... gia kỹ?” Mèo Con hỏi.

“Dạ, đúng vậy!” Văn Chiêu gật đầu nói.

Mèo Con hơi hơi nhíu mi, nàng hiểu được cái gọi là gia kỹ kỳ thật chính kỹ nữ nuôi ở trong nhà, có đôi khi còn có thể bị chủ nhân phái đi chiêu đãi khách. Nàng ở cổ đại nhiều năm như vậy, coi như là cũng có tám phần giống cổ nhân, thật có chút việc nàng vẫn làm không được, lắc lắc đầu nói: “Quên đi, trước tiên để nàng ta làm nha hoàn thử vài ngày, tỳ phải trông chừng cẩn thận, nếu thật sự không chịu an phận, đuổi nàng ta đi là được”

“Dạ!”, Văn Chiêu lên tiếng, trong lòng âm thầm hít sâu một tiếng, lão phu nhân nói đúng vậy, phu nhân chính là quá mềm lòng.

Sau khi Mèo Con ăn điểm tâm xong, lại phân phó hạ nhân nấu một bát cháo thịt đem đến Nhiếp Tuyên, mới đi đến bên trong thư phòng tiếp tục xem sổ sách, trên đường vừa vặn gặp được Cố Toàn.

“Tiểu ca, ngày hôm qua huynh có uống rượu không? Có đau đầu không?”, Mèo Con thấy Cố Toàn liền hỏi.

“Huynh cũng không uống nhiều rượu”. Cố Toàn tiến lên giúp đỡ Mèo Con đến thư phòng, “Đi nhanh như vậy làm gì? Vội vội vàng vàng, cẩn thận kéo ngã!”

Mèo Con quyết miệng nói: “Muội cũng không phải là đậu hũ”

“Hiện tại muội so với đậu hũ còn quý hơn nhiều!” Cố Toàn nói.

“Tiểu ca, huynh đến tìm muội có việc gì sao?” Mèo Con hỏi, thấy bộ dạng không yên lòng của tiểu ca, chắc hẳn nàng có việc?

Cố Toàn “Ừm” một tiếng: “Không có việc gì, chỉ là đến thăm muội thôi!”

Mèo Con hồ nghi nhìn hắn một cái, Cố Toàn dìu nàng đến thư phòng, lại quét mắt nhìn nha hoàn bên người nàng một cái, giả bộ không thèm để ý nói: “Bên cạnh muội có bấy nhiêu nha hoàn? Không có nha hoàn thiếp thân sao?”

“Đã không còn, trước kia còn có Thu Thực, hiện tại nàng đang ở Ký Châu”. Mèo Con lắc đầu nói, nàng vốn không thích nhiều người ở bên cạnh lắm: “Làm sao vậy?”

“Không có gì”. Cố Toàn khẽ nhíu mày, sau khi cùng Mèo Con nói vài câu, liền vội vàng rời đi.

Mèo Con chờ sau khi Cố Toàn rời khỏi, mặt hơi hơi trầm xuống, gọi Xuân Nha đến, nói: “Muội đi hỏi thăm xem, ngày hôm qua là ai hầu hạ ngũ cửu gia”. Nhìn bộ dạng ngũ ca thế kia, chẳng lẽ là trong nhà có nha hoàn không tuân thủ quy củ? Nếu nói như vậy, vậy xem ra nàng ta cũng chưa lớn lắm! Mèo Con âm thầm suy nghĩ, lần này có lá gan quấy rối ngũ ca, lần sau thì có lá gan quấy rối Nhiếp Tuyên, nàng cũng không thể dung túng việc này lại xuất hiện.

“Dạ!”, Xuân Nha xoay người ra khỏi thư phòng, lúc chiều mới trở về: “Phu nhân, muội có hỏi thăm qua, tối hôm qua ngũ cửu gia ngủ ở ngoại viện, hầu hạ ngài ấy tất cả đều là đồng nhi, không có nha hoàn”

Mèo Con dừng bút hỏi: “Vậy còn Lô Tam Tỳ kia thì sao?”. Nhiếp Tuyên trị gia cực kỳ nghiêm, nàng không tin Nhiếp gia trừ bỏ Tam Tỳ ra, còn có nha hoàn nào lại làm ra loại chuyện mất mặt này, chẳng lẽ còn không muốn sống nữa.

“Ngày hôm qua, sau khi nàng ta hát xong liền trở về phòng nghỉ, không phải là nữ nhân đã xuất giá nên không được ra ngoài. Mấy ngày trước nàng ta bị mấy bà tử dạy dỗ quy củ, cũng không có đến ngoại viện”. Xuân Nha nói.

“Ừm...” Mèo Con nghe xong không khỏi âm thầm nghi hoặc, chẳng lẽ mình đa tâm rồi? “Ngũ cửu gia sẽ ở trong nhà vài ngày, đồng nhi hầu hạ bên người cũng không đủ, muội tìm hai nha hoàn thành thật phái qua đó đi!” Mèo Con nói.

“Dạ!”

Thời gian đảo mắt liền đến ngày tám tháng chín, Mèo Con bảo Xuân Nha đem lễ vật đến Tổng gia trước, tặng cho Ngô thị làm thọ lễ, vì lần trước có cùng Ngô thị nói đến rượu trà, liền làm riêng một vò cho Ngô thị.

Tổng Võ đang cùng Ngô thị nói chuyện ở trong phòng, nghe thấy người ở Nhiếp phủ đến, liền bảo mời vào.

Xuân Nha đi vào, trước tiên thỉnh an Ngô thị, chúc mấy lời may mắn, Ngô thị nghe xong cười nói: “Làm phiền phu nhân nhà người tốn nhiều tâm sức”. Nói xong liền phân phó nha hoàn bên người là Tuyết Nê mời Xuân Nha vào gian kế bên ăn chút điểm tâm, uống chút trà, lại cho nàng thêm một phong tiền thưởng và hai chiếc khăn tay, ngay cả hai người mang khiêng quà đến cũng nhận được phần thưởng.

Sau khi Xuân Nha dập đầu cảm ơn Tổng Võ cùng Ngô thị xong, mới được Tuyết Nê tiễn ra ngoài.

Ngô thị thấy bình rượu trà kia không khỏi vui mừng nói với Tổng Võ: “Lần trước lúc đến Nhiếp gia, nghe Nhiếp phu nhân nói qua cách ủ loại rượu này, không thể tưởng được nàng sẽ đem đến đây một bình”

Tổng Võ cười nói: “Bình thường nàng không có quen thân với nhiều người, nếu mà hợp với Nhiếp phu nhân, ngày thường nên lui tới với nàng nhiều một chút. Ta cùng Trí Viễn làm huynh đệ nhiều năm như vậy, nàng cùng phu nhân của đệ ấy thân thiết, đó cũng là điều tốt”

Ngô thị nhẹ giọng nói: “Tính tình Nhiếp phu nhân tốt lắm a, cũng nhỏ hơn thiếp vài tuổi”

Tổng Võ nói với nàng: “Chú ý của ta là tốt nhất, về sau hai nhà lui tới nhiều một chút, đừng suốt ngày ngồi ở trong phòng”

Ngô thị mềm mại gật gật đầu, chờ sau khi Tổng Võ rời khỏi, cũng viết bài thiếp, mời Mèo Con ngày chín đến chơi.

Ngày hôm sau, Mèo Con để Văn Chiêu ở lại nhà, cùng Nhiếp Tuyên ngồi nhuyến khiếu đến Tổng gia. Vì Nhiếp Tuyên cùng Tổng Võ có quan hệ thân thiết, sau khi Mèo Con vào nhà liền đến chào Tổng Võ, sau đó mới bị Ngô thị lôi kéo đi vào nội viện.

Tổng Võ cười nói với Nhiếp Tuyên: “Trí Viễn, mấy ngày hôm trước ở nhà đệ uống rượu hoa cúc của đệ, hôm nay đến nhà ta phải uống thử rượu hoa cúc nhà ta”

Tiếng Tổng Võ vừa dứt, hai nữ nhân vừa định tiến vào nội viện đều nhú mĩ nhìn về phía phu quân của mình không nói, Tổng Võ cùng Nhiếp Tuyên không khỏi cùng sò sò cái mũi, Nhiếp Tuyên cười gượng hai tiếng nói: “Đại ca, hôm nay chúng ta uống ít một chút, uống nhiều sẽ hại thân thể”

Tổng Võ cũng gượng gạo cười hai tiếng, vội phụ họa nói: “Đúng, đúng, uống ít một chút!”

Thấy hai người như thế, Mèo Con và Ngô thị không khỏi ách nhiên thất tiếu, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, lập tức cảm thấy được thân thiết hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Mùa thu 3

Ngô thị chuẩn bị tiệc rất nhẹ nhàng tinh xảo, trừ bỏ trên bàn có một bình rượu hoa cúc nhỏ, còn lại đều là trà, còn có sữa dê chuẩn bị riêng cho Mèo Con, Mèo Con nhìn vào trong mắt, không khỏi thầm khen Ngô thị thận trọng.

“Muội muội, nếm thử Trùng Dương cao tỷ làm đi, là dùng hoa cúc để làm”. Ngô thị bảo nha hoàn lấy cho nàng và ba kẻ nữ mỗi người một phần bánh.

Mèo Con cắn một ngụm khen: “Tay nghề tỷ thật tốt!”

Ngô thị cười nói: “Tỷ chỉ tùy tiện làm mà thôi, muội muội nếu thích thì ăn nhiều một chút”. Nói xong lại bảo nha hoàn gấp một khối cho Mèo Con.

Mèo Con mỉm cười cảm tạ, lúc hai người đang nói chuyện, Tổng Võ bảo một đồng nhi đến đây. Tiểu đồng nhi tiến vào thỉnh an mọi người, nói: “Phu nhân, vừa mới có người tặng lão gia một chậu cúc lạ, lão gia thấy hoa nở rất đẹp, bảo chúng tiểu nhân đem đến cho người, để người cùng Nhiếp phu nhân, hai vị tiểu thư làm hoa cài tóc”

Hoa tắm trong nước, vì vừa mới hái xuống, nhìn qua rất tươi,

Mèo Con yên chuyển cự tuyệt nói: “Từ sau khi muội có thai, sẽ không chịu được mùi hương hoa cỏ, hay là để tỷ tỷ cài đi!”

Ngô thị nghe nàng nói xong, không khỏi lộ vẻ mặt hâm mộ: “Muội muội thật sự là có phúc khí, vừa mới thành thân liền có thai”. Nói xong không tự chủ

được để tay lên bụng mình.

Mèo Con im lặng, nàng biết Ngô thị gả cho Tống Võ cũng đã hai, ba năm nhưng vẫn chưa có thai, chỉ là cho dù ở hiện đại, có đi kiểm tra y học cũng chưa chắc giải quyết được, càng không cần nói đến cổ đại, hiện tại nàng có thai mà Ngô thị không có, vô luận nàng khuyên như thế nào thì cũng giống như nói mát, lời này nói này nàng thật sự không thể tiếp.

“Vốn dĩ phu quân muốn đến biệt uyển ở Ly sơn ăn tiết Trùng Dương, cảnh sắc chỗ đó rất đẹp, đúng lúc Trùng Dương tiết còn có thể leo núi, nhưng mà mấy ngày nay ta cảm thấy tinh thần không được tốt lắm, cho nên không đáp ứng. May mắn không đi, bằng không liên không thể quen biết muội muội”, Ngô thị cũng hiểu được chủ đề này khá xấu hổ, vội chuyển sang đề tài khác.

Mèo Con nghe thấy, thân thiết hỏi: “Tỷ tỷ, thân thể tỷ không thoải mái sao? Có cần mời đại phu đến xem bệnh không?”

Ngô thị lắc đầu nói: “Tỷ không sao, chỉ là gần đây cảm thấy ngủ rất nhiều, tỷ cũng lười gọi đại phu, đỡ phải làm to chuyện”

Mèo Con nghe được ngủ nhiều, tâm tư vừa động, vừa định mở miệng bảo nàng nên tìm một đại phu đến bắt mạch thử xem có phải là mang thai không, nhưng nghĩ lại, nàng liền nuốt xuống lời sắp nói, nàng cùng Ngô thị dù sao cũng không quen thân, một khi đề nghị bảo nàng tìm đại phu, mà kết quả kiểm tra không phải là mang thai, vậy thì thật xấu hổ. Nàng cười nói: “Do mệt mỏi sao? Tỷ tỷ vẫn cần chú ý nghỉ ngơi nhiều, điều hòa tinh thần thật tốt”

Ngô thị gật đầu mỉm cười, hai vị tiểu thư của Tống gia đã chọn lựa hoa xong, bảo nha hoàn cài lên tóc. Tuyết Nê cũng chọn một đóa, đang định cài lên tóc Ngô thị. Ngô thị đột nhiên nhúm mi che miệng, không ngừng nôn khan, ý bảo Tuyết Nê đem hoa đi ra xa một chút.

Mèo Con thấy bộ dạng này của Ngô thị, trong lòng lại khẳng định thêm hai phần.

Tuyết Nê thấy thế, vội rót cho Ngô thị một ly trà, để nàng uống xong, Ngô thị mới thoáng tốt hơn một chút, đứng dậy nói: “Muội muội ngồi chơi, một lát tỷ quay lại”

Mèo Con gật đầu nói: “Tỷ tỷ tự tiện”

Ngô thị được Tuyết Nê giúp đỡ đi vào hậu viện, đại tiểu thư thấy thế, liền tìm gia kỹ trong nhà đến hát một khúc cho Mèo Con nghe. Gia kỹ của Tống gia vừa kêu liền đến. Sau khi gia kỹ đến trước tiên thỉnh an mọi người, sau đó đem một cây quạt đưa cho đại tiểu thư. Đại tiểu thư lại đem đưa cho Mèo Con, để Mèo Con chọn bài hát, Mèo Con mở cây quạt ra, phía trên viết đầy chữ, tất cả đều là tên tiểu khúc, không khỏi nhìn đến hoa mắt, khép lại cây quạt cười nói với gia kỹ: “Vậy thì hát bài nào có liên quan đến tiết Trùng Dương đi!”

“Dạ!” gia kỹ kia ngồi xuống, nhẹ tay nâng tỷ bà, mới vừa ca một khúc mở đầu, phía sau liền loáng thoáng truyền đến tiếng người âm ỹ.

Đại tiểu thư thấy thế, bảo nha hoàn đến tìm hiểu, sau một lúc lâu nha hoàn kia mới trở về, nói với đại tiểu thư: “Phu nhân vừa rồi nôn rất nhiều, hiện tại đang nằm ở trong phòng nghỉ tạm!”

Đại tiểu thư hỏi: “Có gọi đại phu chưa?”

“Nhiếp lão gia có dẫn theo một thầy thuốc đến đây, đã bắt mạch cho phu nhân rồi!” nha hoàn đáp.

Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư nghe xong, không khỏi có chút đứng ngồi không yên, muốn đi thăm Ngô thị, lại ngại không thể bỏ Mèo Con một mình được.

Mèo Con nói: “Ngồi ở chỗ này cũng không được, không bằng chúng ta đi thăm tỷ tỷ thế nào?”

Hai người nghe xong vội vàng gật đầu nói: “Dạ, Nhiếp thăm thăm, chúng ta đi xem mẹ như thế nào rồi!”

Lúc ba người đến nội phòng, Bạch Cập đã đến, đang giúp Ngô thị bắt mạch, Tống Võ đang đứng chờ ở bên ngoài, lo lắng đi lại ở trong phòng khách, Mèo Con thấy thế liền dừng cước bộ.

Đại tiểu thư nói: “Nhiếp thăm thăm, không bằng người đến nhĩ phòng nghỉ ngơi một hồi đi!”

“Được!” Mèo Con gật đầu.

Đại tiểu thư liền bảo nhị tiểu thư dẫn Mèo Con đến nhĩ phòng nghỉ tạm, còn mình thì đi vào thỉnh an Tống Võ.

Ngay lúc Mèo Con suy nghĩ có phải Ngô thị mang thai không thì đột nghe thấy thanh âm kinh ngạc của Tống Võ: “Cái gì? Tâm tư tích tụ?”

Thanh âm trầm ổn của Bạch Cập truyền đến: “Đúng vậy, tâm tư Tống phu nhân quá nặng, tích tụ hướng nội, khiến cho huyết khí một mội, nếu cứ thế mãi, có thể sẽ tổn hại đến tâm mạch” phía sau thì còn một hàng dài tên chứng bệnh mà nàng không biết.

Mèo Con nghe xong hoảng sợ, nguyên bản nàng còn tưởng rằng Ngô thị mang thai a! Không thể tưởng được cư nhiên là chứng trầm uất! Mèo Con không khỏi may mắn, may mắn hôm nay Nhiếp Tuyên dẫn Bạch Cập theo, phát hiện sớm, nếu cứ để tiếp tục diễn ra, nói không chừng sẽ thành bệnh nặng! Vì Ngô thị đột nhiên sinh bệnh, mọi người đều không còn hứng thú vui vẻ, Nhiếp Tuyên liền mang theo Mèo Con cáo từ trở về.

Tống Võ tiễn hai người ra khỏi cửa lại giải thích thêm lần nữa, Nhiếp Tuyên vỗ nhẹ bả vai Tống Võ nói: “Đại ca, huynh đệ nhà mình, khách khí cái gì?”

Huỳnh mau vào xem tàu tàu như thế nào đi!”

Tổng Võ gật gật đầu, liền vội vàng trở về phòng. Vừa vào đến nhà, Mèo Con liền dặn Văn Chiêu chuẩn bị thuốc bổ, đem tặng cho Ngô thị.

“Tổng phu nhân bị bệnh gì?” Văn Chiêu nghi hoặc hỏi.

Mèo Con nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Chắc là không vui, tỳ đem tặng một chút thuốc ôn hòa bổ dưỡng qua đó đi!”

“Không vui? Là tâm bệnh sao?” Văn Chiêu có điểm nghi hoặc nhìn Mèo Con, Mèo Con kỳ thật đối với bệnh tình Ngô thị cũng không rõ ràng lắm, Bạch Cập nói nửa ngày, nàng mới nghe hiểu mấy câu mà thôi.

Xuân Nha nói: “Muội nghe nha hoàn ở đó nói, Tổng phu nhân rất muốn có thai, cho nên mới không tự chủ được luôn muốn ngủ, thích ăn ô mai, lại không nghĩ được mùi cá, mùi hoa linh tinh gì đấy”

“Mang thai giả?” Mèo Con hơi hơi kinh ngạc, nàng thật không ngờ Ngô thị tự nhiên lại muốn có con đến nước này, nàng nhớ đến bản thân lúc trước lo lắng, không khỏi tự giễu cười cười nói: “Lúc không có thai lại muốn có thai, có thai rồi thì thế nào? Còn không phải một đồng phiền toái, còn phải lo lắng là nam hay nữ. Lại nói không thể mang thai, lại không riêng gì...” Mèo Con đột nhiên kinh hoàng khi thấy mình nói nhiều, không khỏi cười ngừng, nói với Văn Chiêu: “Dù sao tỳ cũng đi Bạch Cập một chút, nên đưa thuốc bổ gì là được”

“Dạ!”

Trong thư phòng, Nhiếp Tuyên hỏi Bạch Cập: “Người nói Tổng phu nhân là bởi vì muốn có thai quá mức, cho nên mới bị như vậy?”

“Đúng vậy!”. Bạch Cập nói: “Nô tỳ từng hỏi nha hoàn bên người của Tổng phu nhân, nha hoàn ấy nói, mấy ngày nay Tổng phu nhân cứ có cảm giác buồn ngủ, thích ăn đồ chua, vừa mới nghe thấy phu nhân không nghĩ được mùi hoa cúc, lập tức nàng ta cũng không nghĩ được, cũng muốn nôn, những điều này là do nàng ta muốn có thai quá mức”

Nhiếp Tuyên nghe xong, nhíu nhíu đầu mày hỏi: “Lần trước thân thể phu nhân không thoải mái, người không phải cũng nói nàng tâm tư tích tụ sao? Có phải cũng giống như chứng bệnh của Tổng phu nhân hay không?”

Bạch Cập nói: “Cũng tương tự như Tổng phu nhân, nhưng mà không nghiêm trọng như Tổng phu nhân”

Nhiếp Tuyên nói: “Ngày mai, người lại đi đến bắt mạch cho phu nhân, nếu mà phu nhân có chỗ nào không khỏe, lập tức nói với ta”

“Dạ!”

Sau tiết Trùng Dương, Mèo Con liền an tâm ở nhà dưỡng thai, chờ đến lúc sinh con. Nguyệt Nương (nhị tẩu) thỉnh thoảng lại đến thăm nàng, mang cho nàng chút rau quả tươi ngon ở nông thôn, có đôi khi Liễu Văn Lệ cũng sẽ đến trò chuyện với nàng. Bình thường lúc Mèo Con nhàn rỗi đến vô sự, liền gọi tiểu Trư Tử đến, nhìn hán học hành.

Nhiếp Tuyên cũng không biết bị cái gì kích thích, sau tiết Trùng Dương, mỗi ngày đều bảo Bạch Cập đến bắt mạch cho nàng, vô luận nàng đi đến đâu, phía sau cũng có vài nha hoàn đi theo. Nàng cũng phải Xuân Nha đến Tổng phủ vài lần, hỏi han bệnh tình của Ngô thị, sau đó lại nghe thấy Tổng đại đương gia mang theo Ngô thị đến biệt trang giải sầu, nàng cũng thay Ngô thị vui vẻ, Tổng đại đương gia xem ra cũng là một trọng phu có tâm.

“Phu nhân, người xem, gia lại tặng đồ đến đây”. Thanh âm vui sướng của Xuân Nha vang lên, Mèo Con buông đồ lót trong tay, miễn cưỡng tựa vào trên gối mềm nói: “Đem đến đây cho ta xem xem”. Mấy ngày này Nhiếp Tuyên thường xuyên tặng chút quà nhỏ cho nàng.

Xuân Nha ôm một cái hộp nho nhỏ, cực tinh xảo đến: “Người xem, cái hộp thật đẹp !”

Mèo Con nhìn liếc mắt một cái, là một hộp gỗ tinh dài tẻ, mang phong cách cổ xưa lịch sự tao nhã, trên nắp hộp điêu khắc đồ án trăm hoa: “Hộp lớn như vậy chẳng lẽ là trang sức?” Mèo Con tò mò hỏi.

“Phu nhân mở ra nhìn chẳng phải sẽ biết?” Xuân Nha cười khanh khách nói.

Mèo Con cười cười, tiếp nhận hộp gỗ mở ra, bên trong là một cây quạt làm bằng gỗ hoàng dương. Phía trên có chín nan quạt, Mèo Con mở ra quạt ra, trên mỗi nan quạt đều vẽ hoa cỏ xinh đẹp, chạm trổ tinh mỹ cẩn thận, đường cong uyển chuyển lưu luyến, hiển nhiên xuất ra từ tay danh gia.

“Cây quạt thật là đẹp!” Xuân Nha kinh hô.

“Đương nhiên, cây quạt này là gia nhờ một danh gia làm riêng theo yêu cầu của phu nhân. Biết phu nhân không chịu được mùi lạ, gia liền bảo không cần dùng gỗ đàn hương, đổi lại dùng gỗ hoàng dương. Nếu không phải trên đường chậm trễ, hai tháng trước đã đem đến đây rồi”. Văn Chiêu cầm một chén canh cá trích nấu đậu hủ, nắm hương đến cho Mèo Con, vừa mới tiến vào cửa chợt nghe tiếng kinh hô của Xuân Nha, liền mở miệng nói: “Chỉ tiếc hiện tại đã cuối thu, bằng không phu nhân có thể dùng rồi!”

Mèo Con yêu thích không buông tay thưởng thức chiếc quạt: “Hiện tại mang đến cũng không muộn, mùa hè sang năm có thể dùng”

“Phu nhân thích thì tốt rồi, gia còn lo lắng ngài không thích a!”. Văn Chiêu cười đem canh đưa cho Mèo Con: “Phu nhân, hôm nay nấu canh cá người thích, phòng bếp biết người thích ăn đậu hủ, nắm hương, còn cho vào rất nhiều a!”

Mèo Con nói với Văn Chiếu: “Nhiều như vậy ta ăn không hết, tỷ mức đậu hũ và nấm hương thôi, ta không ăn cá”

Xuân Nha cùng Văn Chiếu sớm đã quen Mèo Con uống canh cá nhưng không ăn cá, hai người giúp Mèo Con múc một chén, số canh còn lại thì phát cho hạ nhân.

Buổi tối, lúc Nhiếp Tuyên trở về phòng, thấy Mèo Con đang nhìn cây quạt kia, liền hỏi: “Thích không?”

“Thích!” Mèo Con vui vẻ nói: “Trí Viễn, cảm ơn chàng, thật xinh đẹp! Văn Chiếu nói là do danh gia làm? Nhất định rất đắt tiền đi!”

“Không đắt!” Nhiếp Tuyên cười nói, khinh án cái mũi của nàng nói: “Nha đầu ngốc, cảm tạ cái gì”

Lúc này Mèo Con nhẹ nhàng “A” một tiếng, Nhiếp Tuyên hỏi: “Làm sao vậy?”

Mèo Con cười vuốt bụng nói: “Hình như con vừa đá thiếp”

“Con đá nàng?” Nhiếp Tuyên nghe xong hưng phấn nói: “Thật sự? Để ta nghe một chút”. Nói xong liền ôm Mèo Con để lên trên giường, lỗ tai áp vào bụng Mèo Con nghe ngóng.

Mèo Con ách nhiên thất tiểu nói: “Mới hơn năm tháng, chàng không được đâu, phải bảy, tám tháng mới có động tĩnh”

Nhiếp Tuyên dán tai trên bụng Mèo Con một lúc lâu, mới cười nói: “Ta nghe được!”

“Hả? Nghe được?” Mèo Con buồn bực, nàng vừa mới rõ ràng không cảm giác được là có động !

“Ta nghe được con của chúng ta đang nói, bảo mẹ vui vẻ một chút, đừng cả ngày mặt khổ mảy sầu”. Nhiếp Tuyên đem nàng ôm vào trong ngực ôn nhu nói: “Bằng không sau khi con sinh ra, khuôn mặt của nàng sẽ thành mặt khổ qua mất”

Mèo Con nghe xong cười nói: “Ăn nói bậy bạ, con mới lớn có như vậy, làm sao nói chuyện với chàng được !” Nàng biết Nhiếp Tuyên ở trên nàng.

“Ai nói?”. Nhiếp Tuyên nghiêm trang nói: “Mới vừa rồi con nói với ta như vậy, chỉ là bởi vì cả ngày nàng mặt khổ mảy sầu, cho nên con không để ý đến nàng, mới nói với ta”

Mèo Con bị bộ dạng đứng đắn của Nhiếp Tuyên làm cho tức cười, vừa định cười ra tiếng, đứa trẻ lại đá, nàng không dám cười to, lại nhin không được ý cười, chỉ có thể ôm bụng nhỏ giọng cười, một bên còn giả bộ ghen nói: “Được, còn chưa có ra đời đã theo hứa với cha người, xem ra sau này cha con hai người sẽ ăn hiếp ta !”

Nhiếp Tuyên sờ hai má trắng nõn của Mèo Con nói: “Nàng là người không có lương tâm, ta thương nàng còn không kịp, làm sao lại khi dễ nàng!”. Hắn thấy Mèo Con cười càng lúc càng vui vẻ, vươn tay ôm nàng, ôn nhu nói: “Mèo Con, chỉ cần nàng sinh, dù là nam hay nữ, ta đều thích, nàng đừng lo lắng”

Mèo Con nghe xong trong lòng ấm áp, nhẹ nhàng dạ một tiếng.

“Đi ngủ sớm một chút đi!” Nhiếp Tuyên cúi đầu nói.

“Dạ!” Mèo Con tựa vào trong ngực Nhiếp Tuyên, tìm một vị trí thoải mái, chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Sinh con 1

“Đại tẩu sinh một đứa con trai? Thân thể đại tẩu như thế nào? Đứa trẻ thì sao?”. Mèo Con nghe Xuân Nha hỏi báo xong, không khỏi vui sướng xoay người, đối mặt với Xuân Nha. Vì đề lúc sinh dễ dàng hơn nên mỗi buổi sáng cùng chạng vạng tối, nàng đều đi bộ trong hoa viên một canh giờ. Nhưng mà hành động bất giác xoay người của nàng rất nguy hiểm, làm cho nha hoàn hầu hạ bên cạnh hoảng sợ vội tiến lên bao vây nàng: “Phu nhân, ngài cẩn thận một chút”

Xuân Nha cũng bị hành động của Mèo Con dọa ra một thân mồ hôi lạnh, liên thanh nói: “Phu nhân, ngài cẩn thận một chút! Lão phu nhân nói, tối hôm qua sinh một bé trai trắng trẻo mập mạp, nặng khoảng sáu, bảy cân, mẹ tròn con vuông”

Mèo Con thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói với Xuân Nha: “Muội đi gọi tiểu Trữ Tử đến đây, bảo nó thu dọn đồ đạc, trở về thăm mẹ cùng đệ đệ đi!”

“Dạ!”

Tiểu Trụ Tử nghe nói mẹ sinh một tiểu đệ đệ cho mình, không khỏi vui vẻ quay về thu dọn đồ đạc, còn lấy mấy món đồ chơi mà cô cô và dượng đã tặng, đem về để đệ đệ chơi.

Mèo Con hơi tiếc hận vuốt ve bụng tròn của mình, nàng cũng rất muốn đi thăm đại tẩu, nhưng mà hiện tại nàng đã hơn bảy tháng, bụng giống như một trái bóng tròn, mỗi ngày lại lớn thêm một vòng, nàng hiện tại cơ hồ ngay cả cửa cũng ra không nổi, càng không đến việc trở về nhà. Từ sau buổi tối hôm đó, tâm tình Mèo Con cũng tốt lên rất nhiều, biết rõ Nhiếp Tuyên chỉ là đang an ủi nàng, nhưng hẳn có tâm ý này đã khiến nàng thỏa mãn, dù sao cũng không thể yêu cầu quá nhiều đối với một nam nhân ở cổ đại.

Mèo Con và Xuân Nha trở về phòng, cùng Văn Chiếu thu thập lễ vật tặng đại tẩu, nhìn một rương toàn đồ vật tốt, Mèo Con không khỏi thở dài một hơi: “Đáng tiếc không thể đi thăm đại tẩu và đứa bé !”

“Phu nhân chờ khi tiểu thiếu gia chọn đồ vật đoán tương lai là có thể đi” Văn Chiếu an ủi nói.

Mèo Con đem một đôi kim hoa tai đặt ở trong hộp nhỏ: “Đúng vậy, chỉ có thể chờ đến lúc chọn đồ vật đoán tương lai”. Nàng đem hộp nhỏ đưa cho Xuân Nha nói: “Đây là ta lễ vật ta cho đứa trẻ lúc làm lễ tắm ba ngày, muội bảo mẹ giúp ta bỏ vào bồn tắm”

Xuân Nha có chút đau lòng nói: “Dù sao cuối cùng cũng là để mấy bà mụ cầm lấy, phải cho vật quý trọng như vậy sao? Chỉ cần thêm một chút là thành một lượng vàng đi?”

Mèo Con nghe xong cười cười, Văn Chiếu thân thủ điểm điểm cái trán của nàng sảng giọng: “Bụng dạ hẹp hòi! Muội tiếc chút đồ này, phu nhân nghe xong lời muội nói, liền biến thành trò cười?”

Xuân Nha cúi đầu, biết mình nói sai, ngượng ngùng cười bảo nha hoàn đem mọi thứ chuẩn bị xong ra ngoài.

Buổi tối, lúc Nhiếp Tuyên trở về phòng, nghe được tin tức Nam Qua sinh con, nói với Mèo Con: “Thân thể nàng nặng nề, vẫn là đừng đi, ta đến đó xem một chút, vừa lúc dẫn tiểu Trụ Tử trở về”

“Chàng rảnh?” Mèo Con nghe Nhiếp Tuyên nói xong, không khỏi vừa mừng vừa sợ, nhưng nhớ tới bình thường Nhiếp Tuyên bận rộn như vậy, không khỏi có chút do dự, đi đến trấn Đông Sơn chắc không tốn nhiều thời gian đâu?

Nhiếp Tuyên cúi đầu hôn hai má của nàng nói: “Thời gian về thăm nhạc phụ, nhạc mẫu luôn luôn có, lại nói mấy ngày này nhạc phụ nhạc, mẫu nhân vì chuyện sinh con của đại tẩu, không thể đến thăm nàng, nhất định rất nhớ nàng. Ta đến thăm họ, cũng có thể nói với họ một ít tình hình gần đây của nàng”

Mèo Con vui vẻ gật gù đầu, thân thủ nắm cánh tay hắn làm nũng nói: “Trí Viễn, chàng thật là tốt”

Nhiếp Tuyên cười vỗ nhẹ mặt của nàng nói: “Nha đầu ngốc”

Sáng sớm hôm sau, sau khi mọi người chuẩn bị lễ vật cho Cổ gia xong, Nhiếp Tuyên cười ngựa, mang theo tiểu Trụ Tử về trấn Đông Sơn, nếu không phải tiểu Trụ Tử tuổi còn quá nhỏ, Nhiếp Tuyên đã muốn cho hắn cưỡi một con ngựa nhỏ.

Sau khi Nhiếp Tuyên đi rồi, Mèo Con nói với Văn Chiếu: “Món kê ti ngân nhĩ tối hôm kia không tệ, rất ngon miệng, ta thấy gia ăn hơn nửa đĩa, tối mai tỷ bảo đầu bếp lại làm một lần nữa”. Nàng phỏng chừng tối nay Nhiếp Tuyên sẽ không về nhà.

“Dạ!” Văn Chiếu đem viết vào thực đơn tối mai, sau đó hỏi: “Phu nhân, bát dưa trong nhà đều đã dùng hơn ba tháng, có cần thay bộ mới không?”

Mèo Con nói: “Sắp đến tết rồi, đổi bộ mới cho có không khí vui mừng, tỷ bảo người ta đem mẫu đến cho ta xem”

“Đó là hàng tết ở trong thôn đem đến đi? Phu nhân muốn nhìn thử ư?” Văn Chiếu hỏi.

Mèo Con nói: “Tỷ đi kiểm kê một chút, sau đó đem ra cho ta xem thì tốt rồi. Đúng rồi, lễ vật tặng cho các nhà chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị gần xong rồi”. Văn Chiếu nói: “Lễ vật bên phía Ký Châu hôm nay đã để lên thuyền, vì thời gian đi đường dài, trừ bỏ một ít chế phẩm ra, còn lại đều không dám tặng thức ăn này nọ. Lễ vật đưa đến Tô Châu niên thì mỗi nhà nô tỳ tặng thêm hai con heo và dê”

“Vậy còn hạ nhân, quản gia trong nhà thì sao?” Mèo Con hỏi.

“Đều chuẩn bị xong rồi, lễ vật nô tỳ chuẩn bị theo ba cấp bậc, lễ vật ở Tô Châu thì gửi đi vào ngày hai mươi bảy”. Nói xong liền đem giấy cho Mèo Con xem

Mèo Con lướt mắt nhìn một lần, nhất đẳng thì có một con heo, nửa con dê, mười đấu gạo, năm lượng bạc. Nhị đẳng thì có nửa con heo, nửa con dê, năm đấu gạo, ba lượng bạc. Tam đẳng thì chỉ có nửa con heo, nửa con dê, một đấu gạo, một lượng bạc.

Xem Phim hoạt hình anime online

“Ừm, không tồi”. Mèo Con gật gù đầu, Văn Chiếu chia lễ vật như vậy, cho dù là bậc thấp nhất cũng đủ ăn, nàng tán dương nói với Văn Chiếu: “Chia không tệ. Đúng rồi nếu trong nhà có con trẻ thì lì xì cho từng đứa năm mươi văn đồng tiền”

“Đại!” Văn Chiêu thấy mặt Mèo Con lộ vẻ mệt mỏi, liền hầu hạ nàng lên giường ngủ: “Phu nhân nghỉ ngơi trước một hồi đi, đợi lát nữa lại nhìn hàng mẫu!”

“Ừm, cũng tốt”. Mèo Con gật gật đầu, trùng hợp lúc này khó phòng lại đưa đến mùi mẩu bát, tất cả đều là đồ thối khảm men vàng. Mèo Con chọn một bộ có đồ án hình chim khách đăng chi xong, liền lên giường ngủ.

“Ừm...” Mèo Con đang thoải mái ngủ, cuối cùng là bị đứa trẻ trong bụng đá mà tỉnh, mới vừa tỉnh lại chợt nghe nha hoàn bên ngoài cúi đầu hô: “Gia, sao người lại trở về?”

Mèo Con ngẩn người, nhìn nhìn đồng hồ tây dương bên cạnh, đã mười hai giờ, sao hắn lại trở về? Nghĩ vậy nàng liền giãy dụa đứng dậy.

Nha hoàn hầu hạ gian ngoài nghe thấy động tĩnh, vội tiến vào hỏi: “Phu nhân, người tỉnh rồi?”

Nhiếp Tuyên nghe thấy thanh âm nha hoàn, liền đi vào phòng.

“Trí Viễn, sao chàng lại trở về?” Mèo Con được nha hoàn giúp đỡ định đứng dậy.

Nhiếp Tuyên vội ngăn cản nói: “Đừng đứng dậy, ta qua liền”. Nói xong cởi áo choàng bên ngoài, sau đó đi đến trước chậu than sưởi ấm.

Mèo Con thấy hắn làm như thế vội nói: “Chàng đừng như vậy, lúc lạnh lúc nóng sẽ sinh bệnh, Văn Chiêu mau chuẩn bị nước ấm giúp gia tắm rửa”. Lại hỏi Nhiếp Tuyên: “Chàng ăn cơm chiều chưa? Có đói bụng không?”

“Đã ăn rồi, ta xong mới trở về, nàng ăn chưa?”. Nhiếp Tuyên cởi áo khoác, nghe nói Mèo Con còn chưa có ăn cơm, liền đứng ở trước màn nói với Mèo Con: “Bảo phòng bếp lấy thức ăn khuya đến đây, ta cùng ăn với nàng. Mấy ngày nay buổi tối nàng vẫn ngủ không ngon, ta lo lắng liền nhanh trở về. Tiểu Trữ Tử ở lại Cổ gia ăn tết, chờ hết năm ta lại đến đó đón nó về”

Mèo Con nghe xong, hốc mắt đỏ lên, vươn tay định bỏ nhào vào ngực hắn, Nhiếp Tuyên vội nói: “Đừng, trên người ta lạnh, đơn lát nữa ôm nàng được không?”

Nghe giọng điệu hắn như dỗ con nít, Mèo Con không khỏi cười khúc khích, lúc này bọn nha hoàn đã chuẩn bị xong nước ấm, Nhiếp Tuyên đi tắm rửa trước, Mèo Con phân phó Văn Chiêu chuẩn bị hai bát mì gà đến, nàng cũng cảm thấy được bản thân có chút đói bụng.

Chờ lúc Nhiếp Tuyên tắm xong trở lại, nha hoàn cũng đã đem mì đến, hai bát mì gà thơm ngào ngạt, phía trên còn có cái bó xôi.

Mèo Con không khỏi kinh ngạc nói: “Hiện tại làm sao lại có rau xanh?”. Nàng nhìn cọng cái xanh ngắt kia, không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng, nàng đã thật lâu rồi chưa ăn rau cái, mấy ngày gần đây trên bàn chỉ có cái trắng mà thôi.

Nhiếp Tuyên ôm Mèo Con ngồi xuống trên ghế: “Đây là nhạc phụ trồng cho nàng, lúc ta vừa về, đã bảo người đem đến phòng bếp, bọn họ thật thông minh, biết dùng ngay”

“Cha trồng?”. Mèo Con kinh ngạc hỏi: “Cha làm sao mà biết trồng loại rau này?” Cha làm sao mà biết loại rau này? Chẳng lẽ cha cũng xuyên không? Không đúng! Nếu cha xuyên không thì ở chung nhiều như vậy năm nàng đã sớm phát hiện.

“Nhạc phụ từ sau khi dọn vào trong trấn, không có việc gì làm, nói cả ngày nếu cứ nhàn hạ sẽ hỏng. Vừa lúc mùa hè, nghe nói nàng có thai, không thích ăn thịt, lo lắng đến mùa đông, nàng không có rau tươi để ăn, liền bảo nhị ca giúp đỡ xây một cái ôn động, ở bên trong trồng rau xanh” Nhiếp Tuyên nói.

“Nhưng mà...” Mèo Con chỉ vào rau trong bát: “Cha làm sao biết loại rau mùa đông này?” Nàng kinh ngạc chính là, cha sao lại biết loại rau được trồng bằng kỹ thuật hiện đại này.

Nhiếp Tuyên cười ôm nàng nói: “Nha đầu ngốc, thật sự là bị nhạc phụ làm hư! Ngay cả rau mùa đông cũng không biết. Đây là loại rau mùa đông, tất cả đều trồng ở trong động, đều có thể làm công phẩm. Nếu đem bán ra bên ngoài, như vậy một đĩa rau nhỏ, mua ít nhất cũng phải năm lượng bạc, có khi còn nhiều hơn”. Nhiếp Tuyên nói xong, cảm khái nói: “Cũng chỉ có nhạc phụ cả đời đối mặt với ruộng đất, mới có thể trồng ra loại rau mùa đông này, nhạc phụ thật giỏi”

Nhìn rau xanh kia, Mèo Con không khỏi đỏ hốc mắt, Nhiếp Tuyên cúi đầu nhẹ lau nước mắt trên mặt nàng, cười nói: “Thật sự là túi nước mắt!”

Mèo Con ngượng ngùng cúi đầu, từ sau khi mang thai, nàng là càng ngày càng thích khóc: “Trí Viễn, rau mùa đông này đã có từ lâu rồi à?”

“Ừm, đã sớm xuất hiện, muốn trồng rau mùa đông chủ yếu phải có ôn động cùng có kinh nghiệm lão nông. Xây ôn động thì đơn giản hơn, chi cần hao chút bạc là được, khó chính là kinh nghiệm lão nông. Lại nói cái trời thì bị phạt, nếu không phải nàng có thai, không ăn đồ mặn được, phòng chừng cha cũng không muốn trồng loại rau mùa đông này” Nhiếp Tuyên giải thích nói.

Mèo Con ở Nhiếp Tuyên giải thích hạ, mới biết được nguyên lai cổ đại sớm đã có rau quả trái mùa, chỉ vì cổ nhân cho rằng cái trời thì bị phạt, cho nên không có mở rộng diện tích, loại thức ăn này chỉ có lưu hành trong hoàng thất cùng quý tộc, dân chúng bình thường rất ít có thể ăn được. Trước kia Cổ Trữ Ngu cũng chỉ là nghe nói qua, nếu không phải hắn thật sự đang nhà nhân rồi, lại nghe nói con gái ăn không được thức ăn mặn, cũng sẽ không làm.

“Đến đây, đừng suy nghĩ miên man nữa, mau ăn mì đi”. Nhiếp Tuyên nhẹ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói: “Mì sắp nở hết rồi”

“Đạ!”. Sau khi hai người ăn mì xong, liền leo lên giường ngủ.

Từ sau khi trong nhà có rau tươi, Mèo Con ăn uống tốt hơn chút ít, nhưng mà sau khi mang thai tròn bảy tháng, so với lúc trước còn vất vả hơn rất nhiều, nàng cũng không béo lên, ngược lại càng gầy hơn một ít.

Nguyên bản mỗi khi tết đến đều phải quay về Ký Châu một chuyến thăm Nhiếp lão thái gia và Nhan thị, vì Nhiếp lão thái gia sinh vào tháng giêng, mà Nhan thị sinh vào tháng mười hai, vừa lúc còn có thể trở về chúc thọ cho Nhan thị cùng Nhiếp lão thái gia. Hiện tại vì Mèo Con hoài thai, Nhan thị liền viết thư đến bảo nàng an tâm ở nhà dưỡng thai, không cần chạy tới chạy lui.

Nhưng mà người có thể không đến, nhưng lễ cũng không thể thiếu, vừa đến tháng mười một Mèo Con liền sớm đem thọ lễ tặng Nhan thị gửi đi, Nhan thị thấy Mèo Con theo một pho kinh Phật, lòng tràn đầy vui mừng, liền tặng cho Mèo Con một đôi vòng tay. Vòng tay của Nhan thị buổi chiều đưa đến, Nhiếp Tuyên vừa thấy đôi vòng tay này, liền đem đến cho Mèo Con.

Mèo Con thấy đôi vòng tay xanh biếc như nước, liền biết giá trị xa xỉ, vội bảo Xuân Nha thận trọng dùng vải đỏ bao lại, để vào bên trong hộp trang sức.

“Sao lại không đeo a?” Nhiếp Tuyên thấy hành động này của nàng, không khỏi buồn cười nói: “Ngọc có thể dưỡng thần, bởi vì mẹ biết nàng đang mang thai nên mới tặng cho nàng!”

“Vòng ngọc quý trọng như vậy, mang trên tay bị hỏng rồi thì làm sao?” Mèo Con nói, vòng ngọc trân quý như vậy nếu là hỏng rồi, nàng sẽ đau lòng đến không chịu được.

“Sao lại bị hỏng?” Nhiếp Tuyên bật cười: “Đôi vòng tay này đã theo mẹ hơn ba mươi năm, cũng không có bị hỏng. Đây là ngọc, cũng không phải đậu hũ”

Mèo Con le lưỡi nói: “Mẹ cẩn trọng như vậy đương nhiên sẽ không làm hư, nhưng mà thiếp không giống vậy, chẳng xem trân ngọc của thiếp sắp hỏng hết rồi nè!”. Nói xong liền lấy bạch trâm trên đầu xuống đưa cho hấn xem.

Lúc này Nhiếp Tuyên mới chú ý tới đôi trâm bạch ngọc này đã có chỗ bị nứt gãy, ở chỗ bị gãy là dùng bạc bọc lại: “Gãy rồi thì mua lại là được, nàng cài cây trâm gãy này làm gì?”

Mèo Con nói: “Dù sao trâm ở trên đầu, người bên ngoài cũng nhìn không thấy. Đồi rồi mà vẫn bị hỏng thì làm sao bây giờ?” Nàng lầu bầu nói: “Ngọc thạch xinh đẹp như vậy làm hỏng rồi rất đáng tiếc!”

Nhiếp Tuyên dờ khóc dờ cười lắc đầu: “Tùy nàng”. Hấn thấy Mèo Con giật giật thân thể, tựa hồ muốn xoay người, liền bước lên phía trước hỗ trợ. Mèo Con dưới sự trợ giúp của Nhiếp Tuyên, cố gắng trở mình một cái, trên bụng của nàng nhô lên nhỏ nhỏ, theo hành động của Mèo Con, từ bên trái chuyển sang bên phải. Hiện tại bụng của nàng đã rất lớn, nếu hoàn toàn nằm xuống ngủ, nàng liền cảm thấy được đứa nhỏ trong bụng đè chặt nàng, khiến nàng không thở nổi, mỗi đêm chỉ có thể ở sau lưng lót một tầng chăn dày, ngồi ngủ mà thôi.

Đứa trẻ trong bụng đã rất nhiều, mỗi lần mới vừa ngủ sẽ bị đá đến tỉnh, mà Nhiếp Tuyên lại rất cảnh giác, mỗi lần Mèo Con vừa mở mắt, hấn cũng sẽ liền tỉnh lại, nàng thấy vậy liền bảo hấn đến thư phòng ngủ. Nhưng Nhiếp Tuyên đau lòng nàng mang thai vất vả, như thế nào cũng không chịu.

Nhiếp Tuyên tuy rằng không phải lần đầu tiên gặp tình cảnh này, nhưng vẫn còn có chút lo lắng, nhẹ nhàng sờ bụng của nàng hỏi: “Đau không?”. Tay còn lại giúp nàng sửa sang lại chăn phía sau.

“Không đau!” Mèo Con lắc lắc đầu.

“Thật vất vả cho nàng” Nhiếp Tuyên yêu thương nói.

“Không vất vả” Mèo Con vuốt bụng thật to, cười đến ngọt ngào: “Đứa trẻ đã nhiều chứng tỏ thân thể khỏe mạnh!”. Ở cổ đại, tỉ lệ tử vong của trẻ nhỏ rất cao, nàng thật không hy vọng nàng sinh ra một con mà ốm, nàng không thể tiếp nhận nổi sự thống khổ khi mất đi con cái.

“Tết năm nay nàng đừng lo lắng gì cả” Nhiếp Tuyên nói: “Năm nay, ai ta cũng không mời, nàng chỉ cần an tâm dưỡng thai chuẩn bị sinh con là được!”

Mèo Con gật gật đầu, thấy vẻ mặt lo lắng của Nhiếp Tuyên, an ủi hấn nói: “Chàng đừng lo lắng, không phải mẹ cũng đã phải bà từ đến đây sao? Kinh nghiệm của họ phong phú như vậy, nhất định sẽ chiều cố thiếp tốt mà!”

Nhan thị sợ con dâu có thể sinh bất cứ lúc nào, lúc tặng vòng tay đến, cũng tặng thêm hai bà mụ trong nhà đến đây hầu hạ Mèo Con sinh nở. Gần đây hai bà mụ đã bắt tay vào chuẩn bị chuyện Mèo Con lâm bồn. Vốn Mèo Con còn lo lắng cổ nhân không biết tiêu độc, nhưng lại nhìn thấy hai người chuẩn bị, có nước ấm lại có khăn sạch đã phơi nắng, mới yên tâm để bọn họ đi chuẩn bị. Nàng tuy là người hiện đại, nhưng dù sao nàng cũng chưa từng sinh con, cũng không phải bác sĩ khoa phụ sản, đối với chuyện sinh con này dốt đặc cán mai, nàng vẫn dựa theo cách làm của chuyên gia ở cổ đại.

“Ừm, ta biết rồi!” Nhiếp Tuyên miễn cưỡng cười cười, trong lòng trừ bỏ vui mừng ra, hiện tại lo lắng càng nhiều. Mèo Con hiện tại bị sức nặng của đứa trẻ đè đến khó thở, lại nhớ đến thời điểm mới mang thai được ba tháng, cả người nàng gầy hơn ba vòng. Cả thân thể nhỏ bé vô cùng, lại còn mang thai, hấn thật sợ nàng có chuyện không hay. Thấy Mèo Con che miệng đánh ngáp một cái, thần tình buồn ngủ, liền giúp nàng đắp chăn xong, nói: “Nàng ngủ một chút đi, ta ra ngoài xem sổ sách chút”

“Đạ, chàng cũng sớm một chút trở về, đừng quá mệt mỏi, công sự luôn làm không xong” Mèo Con quan tâm nói.

“Được!” Nhiếp Tuyên gật gù, thấy Mèo Con ngủ rồi, mới ly khai khỏi phòng, trong lòng âm thầm suy nghĩ, ngày mai vẫn nên bảo Bạch Cập trở về, vạn nhất có chuyện gì, cũng có thể đứng lúc ra tay cứu giúp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Sinh con 2

Vì Mèo Con sắp sinh nở, Cố Tứ Ngu cùng Vương thị chờ Nam Qua hết tháng ở cũ, vừa qua ngày mười lăm tháng giêng, liền vội vàng chạy vào thành thăm con gái.

“Mẹ, tiểu Trụ Từ đâu? Sao lại không dẫn nó đến đây?” Mèo Con thấy chỉ có hai người Vương thị cùng Cố Tứ Ngu đến, không khỏi nghi hoặc hỏi.

“Con sắp sinh rồi, làm sao có thời gian để chăm sóc nó, mẹ đẻ nó ở lại trong trấn, dù sao Nam Qua cũng sắp khỏe rồi, có thể chăm sóc cho nó” Vương thị nói.

Mèo Con không khỏi nhú mày nói: “Nhưng mà Trí Viễn đã chuẩn bị cho tiểu Trụ Từ vài vị lão sư, nếu nó không đến, việc học làm sao bây giờ? Từ khi đại tẩu sinh con đến giờ, nó cũng đã ngưng học được gần một tháng rồi, như vậy học hành sau này phải làm sao đây?”

Vương thị nói: “Nhưng con sắp sinh rồi, đem nó đến đây không phải thêm phiền sao? Không có nhiều thời gian chăm sóc cho nó đi?”

Mèo Con nói: “Nó ở đây rất ngoan, trong nhà nhiều nha hoàn bà tử như vậy, cần gì đến chúng con phí tâm sức chứ. Lại nói cho dù sau này có vội đến đâu, việc học hành của nó cũng không thể để bị đứt đoạn”

Vương thị nghe Mèo Con nói xong, liền nói: “Để mẹ phái người đưa nó đến đây”. Vương thị chần chờ một chút, hỏi Mèo Con: “Mèo Con, Nhân tỳ của con muốn hỏi con, có thể để Tiểu Thất đến đây học hay không?”. Trước mắt Tiểu Thất là đứa con trai duy nhất của Lan Nhân cùng Cố Quý.

Mèo Con kinh ngạc hỏi: “Tiểu Thất mới ba tuổi, có phải còn sớm quá hay không? Chờ lớn hơn một chút, lúc năm, sáu tuổi thì đến đây”

Vương thị nghe Mèo Con nói xong, yên tâm cười nói: “Đúng vậy, Tiểu Thất còn nhỏ. Lan Nhân cũng không phải hiện tại muốn đưa nó đến đây, nàng chỉ nghĩ muốn hỏi trước hỏi con một tí mà thôi”

Mèo Con nói: “Dạ, chờ Tiểu Thất tròn năm tuổi, chỉ cần Nhân tỳ chịu cho nó đi, liền đem Tiểu Thất đến đây”. Dù sao lão sư cũng đều mời đến đây, dạy một người hay nhiều người cũng đều như nhau.

Vương thị lại hỏi Mèo Con vài câu, mới kinh ngạc phát hiện, Nhiếp Tuyên cùng Mèo Con cứ nhiên đến bây giờ còn không có phân phòng ngủ! Không khỏi chấn động: “Cái đứa nhỏ này, sao lại không hiểu chuyện như vậy? Bụng đã lớn đến như vậy còn cùng chồng ngủ chung một giường, nếu truyền ra ngoài không sợ bị người ta chê cười? Cũng may mẹ chồng con không có ở đây” Vương thị điềm vào cái trán của nàng nói.

Mèo Con ủy khuất nói: “Là chàng muốn ngủ với con, con bảo chàng đến ngủ trong thư phòng chàng cũng không chịu, cũng không phải con muốn, lại nói chuyện này có gì buồn cười chứ?”

Vương thị thở dài nói: “Cũng phải, mẹ cũng đã quên các con là vợ chồng son, bên người lại không có bậc tiền bối nào để chiếu cố, không biết quy củ”. Nhưng mà nghe thấy con rể thương con gái như vậy, trong lòng bà cũng vui vẻ, vỗ tay Mèo Con nói: “Cô gia thương con như vậy, cũng là phúc khí của con”

Vợ mang thai, chồng cũng nên ở bên cạnh! Bất quá Nhiếp Tuyên làm trượng phu quả thật không tồi: “Ừm, đúng vậy! Trí Viễn thật sự đối con tốt lắm”. Mặt mày Mèo Con hớn hờ nói.

“Ai, quên đi, mẹ nói không lại con, dù sao từ khi bắt đầu cho đến nay, hai con cũng chưa tách ra ngủ”. Vương thị thấy mặt mày con gái hạnh phúc, tràn đầy ý cười, lắc lắc đầu nói: “Hiện tại lúc nào con cũng có thể sinh, để cho chồng thấy máu là điềm xấu”

Mèo Con bĩu môi “À” một tiếng: “Nhưng mà hiện tại nửa đêm con luôn giật mình tỉnh lại, có đôi khi muốn uống nước hay ăn gì đó”. Mèo Con đáng thương hể hể nhìn Vương thị, hiện tại nửa đêm nàng thật sự hay tỉnh dậy, cho nên mấy tháng này bên ngoài phòng của bọn họ thường có nha hoàn luân phiên trực đêm.

Vương thị nghe xong dở khóc dở cười: “Nha đầu này! Làm thế tử không hầu hạ chồng mình thì thôi, sao có thể để cô gia hầu hạ con? Tối ta đến ngủ với con”

“Không cần!” Mèo Con cự tuyệt nói: “Mẹ tuổi cũng đã lớn, buổi tối vốn ngủ không tốt, nửa đêm lại bị con làm mất, mẹ cũng ngủ không được, vẫn là bảo Xuân Nha cùng Văn Chiêu thay phiên giúp con là được rồi, dù sao mấy ngày nay cũng là hai người bọn họ thay phiên gác đêm”

“Cũng tốt” Vương thị thấy Mèo Con không hiểu chuyện như thế, việc cần làm lại không làm, không khỏi lo lắng hỏi một câu: “Đúng rồi, con có tìm ni cô

niệm kinh cho con không?”

“Niệm kinh?” Mèo Con nghi hoặc hỏi: “Niệm kinh gì?”

“Huyết bồn kinh!” Vương thị thấy vẻ mặt nghi hoặc của Mèo Con, liền biết nàng căn bản không có làm việc này, không khỏi vội la lên: “Sao con lại không biết là thế nào?”

“Huyết bồn kinh?” Mèo Con nghi hoặc hỏi: “Trong Phật giáo có kinh này sao?”

“Như thế nào mà không có?” Vương thị giải thích nói: “Chúng ta làm nữ nhân bởi vì sinh con quá nhiều, làm ô uế thân thánh, nếu không để người niệm Huyết bồn kinh, sau khi chết xuống địa ngục, sẽ phải ở trong chậu máu mà chịu khổ”

“Nói vậy!” Mèo Con thốt ra: “Cái gì sinh con quá nhiều là ô uế thân Phật? Nếu nữ nhân không sinh con, thì làm sao có thế hệ sau? Lại nói sinh con có cái gì dở bản? Cần gì phải niệm cái gì mà Huyết bồn kinh? Ừm...” Mèo Con nhớ đến Huyết bồn kinh kia tựa hồ là một loại mê tín lưu truyền ở cổ đại, nhưng còn chưa nói xong, đã bị Vương thị gạt gao che miệng lại.

“Đứa nhỏ này sao lại nói như vậy!” Vương thị vội vàng chấp hai tay tạo thành chữ thập nói: “A di đà Phật! Con gái nhà con tuổi còn nhỏ, không biết kiêng kị! Bồ Tát chớ trách!” Trong miệng bà lầm bầm, vội sửa sang lại quần áo, đi về phía Phật đường đốt hương thỉnh tội với Bồ Tát.

Mặt Mèo Con đầy hắc tuyến nhìn Vương thị hành động, Vương thị đốt hương cho Bồ Tát xong, lại quỳ xuống vái lạy..., sau khi bồi bội, mới quay lại trừng mắt với nàng, nói: “Về sau không cho nói lời phạm húy thế này, biết không?”

Mèo Con có vẻ gật đầu nói: “Đã biết!”

Vương thị nói: “Đúng rồi, lộc nhưng mẹ gửi người đem đến cho con, sao con lại không ăn?”

Mèo Con nói: “Là đại ca cho người ăn đúng không? Sao mẹ lại không ăn? Con là phụ nữ có thai cũng không phải bị bệnh gì, ăn đồ bỏ như vậy để làm gì?”. Ngay cả tổ yến nàng cũng không dám ăn nhiều, mỗi buổi sáng khi bụng còn trống nàng mới ăn một muỗng nhỏ thôi. Nàng luôn luôn cho rằng uống thuốc bổ không bằng ăn thức ăn bổ, cho nên vô luận phản ứng nôn nghén của nàng lợi hại như thế nào, vô luận nàng đối hưởng vị thức ăn có bao nhiêu chán ghét, chỉ cần là thức ăn có lợi cho nàng cùng con, nàng đều cố gắng ăn hết.

“À!” Mèo Con ôm cái trán, mắt nước mắt lưng tròng nhìn Vương thị.

Sau khi Vương thị gõ cái trán con gái xong, chống nạnh phụng phịu nói: “Phi phi phi! Ăn nói vậy bạ! Con nói cái gì! Đại phu cũng đã nói, lộc nhưng là thuốc hay của phụ nữ”

Mèo Con le lưỡi, lôi kéo tay Vương thị làm nũng nói: “Con đã hỏi Bạch Cập, Bạch Cập nói con có thể ăn một chút tổ yến, lộc nhưng thì không được ăn. Nhưng mà mẹ có thể ăn! Nghe nói ăn lộc nhưng, sẽ trẻ lại! Cho nên đại ca mới gửi người đem về!”

Vương thị bị con gái làm nũng, liền hết tức giận, vỗ về mặt mình nói: “Mẹ đã già rồi, còn ăn mấy thứ này để làm chi? Con mới phải ăn nhiều một chút!”

“Mẹ không có già!” Mèo Con tựa vào trong lòng Vương thị, nói: “Mẹ, con nghe nói mấy vị nương nương ở trong cung đều ăn lộc nhưng để dưỡng nhan!”

“Thật sự?” Vương thị có chút hoài nghi hỏi.

“Đương nhiên, con không gạt người”. Mèo Con còn thật sự nói: “Con nghe Bạch Cập nói, cho nên mới bảo đại ca đưa cho lộc nhưng người, người nên ăn, đừng cho con, ở chỗ này cái gì con cũng không thiếu”

Vương thị nghĩ nghĩ cảm thấy cũng đúng, con rể thương con gái như vậy, nếu nàng muốn ăn cái gì, làm sao mà không có để nàng ăn chứ? “Lộc nhưng có thể không ăn, bất quá kinh cũng không thể không niệm! Đúng rồi, con bảo Vương ni cô in lại mấy cuốn kinh thư, đặt ở trong chùa, bảo khách hành hương đến thì mang về nhìn xem, cũng coi như cầu phúc cho đứa trẻ”

Mèo Con nghe xong nhủ mi uyển chuyển cự tuyệt, nói: “Vẫn là quên đi, đứa trẻ còn nhỏ, cầu cho nó nhiều phúc, con sợ lại làm nó tổn thọ, để Vương ni cô niệm giúp con ba ngày Huyết bồn kinh là được rồi”

Vương thị ngẫm lại nói: “Con nói đúng”

Sau khi Mèo Con tiễn Vương thị ra về, lặng lẽ gọi Văn Chiêu nói với nàng: “Ta nhớ rõ gia có công danh trong người, cho nên không cần phải đóng thuế đi? Tả tiên trong nhà chúng ta chỉ cần giao địa tô cho chúng ta thì được rồi, phải không?”

“Đúng vậy!” Văn Chiêu gật đầu nói, tài sản này cũng là trong một năm ngắn ngủn mà Nhiếp Tuyên có được, đây là một trong những nguyên nhân lập tức giàu có, thuế má ở Thiên Khai vẫn rất nặng.

“Địa tô năm nay tỷ giảm ba phần đi” Mèo Con nói: “Xem là vì con của ta mà cầu phúc” In kinh sách rồi phát cho khách hành hương có gì tốt a? Muốn làm chuyện tốt, phải làm đúng chỗ.

“Phu nhân thật sự là thiện tâm” Văn Chiêu nghe xong vui sướng nói.

Mèo Con âm thầm cười: “Ta cũng chỉ có thể quản tá điền trong trang của chúng ta, những người khác ta cũng quản không được”

Văn Chiêu nói: “Lời nói bất kính này, nếu người khác nghe được thì phu nhân sẽ gặp rắc rối”

Mèo Con nhìn Văn Chiêu một cái, cười khanh khách nói: “Cái này là lẽ phải, làm sao mà là lời nói bất kính”. Nhà giàu ở cổ đại làm việc tốt rất ít, bình thường đều là kết giao với quan phủ, bằng không chỉ cần tìm đại một cái tội danh gì đấy, thì chính là cả nhà tịch thu tài sản !

Động tác Vương thị thật nhanh chóng, buổi tối Nhiếp Tuyên trở về ăn cơm chiều, nhìn thấy quần áo trên giường, thấy bọn nha hoàn đang xếp lại cho hắn, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Làm cái gì vậy?”

“Mẹ nói thiếp lúc nào cũng có thể sinh, nếu để chàng thấy máu thì không tốt” Mèo Con bất đắc dĩ nói: “Cho nên để chàng đến thư phòng ngủ”

Nhiếp Tuyên ngăn người, sờ sờ cái mũi: “À, ta đã biết”. Kỳ thật hai bà mẹ ở Ký Châu được Nhan thị phái đến cũng nhắc qua chuyện này, lúc ấy Nhiếp Tuyên căn bản không đem các lời bọn họ ghi nhớ. Hạ nhân ở Ký Châu biết tính tình của nhị gia cũng không dám khuyên nhiều. Nhưng Vương thị là nhạc mẫu của mình, Nhiếp Tuyên không dám vi phạm ý tứ của bà.

Mèo Con nói: “Như vậy cũng tốt, đỡ phải để chàng tối ngủ không được, chàng lại không giống như thiếp, ban ngày còn có thể ngủ một hồi, cứ tiếp tục như vậy thì cho dù là người sắt cũng chịu không nổi”

Nhiếp Tuyên nói: “Ta vốn ngủ không nhiều”. Hắn chỉ vào giường hỏi: “Ai ngủ ở đây?”

“Thiếp bảo Văn Chiêu cùng Xuân Nha thay phiên ngủ với thiếp”

“Ừm, có hai người các nàng, ta cũng yên tâm”. Nhiếp Tuyên gật đầu nói, ăn xong cơm chiều, cùng Mèo Con nói một chút chuyện, thấy nàng muốn ngủ, mới đứng dậy đi đến thư phòng.

Hôm sau, mỗi ngày Mèo Con trừ bỏ đi tắm bộ trong hoa viên ra, chính là ăn ngủ, ngủ ăn. Bụng của nàng đã rất lớn, mỗi ngày tắm bộ, đều phải dựa vào hai bà tử khoé mạnh. Vương thị mỗi lần nhìn thấy nàng hành động nguy hiểm như thế, đều muốn ngăn cản, ngay cả Nhiếp Tuyên nhìn đều sợ. Nếu không phải Bạch Cập nói Mèo Con tắm bộ nhiều, có lợi cho việc sinh nở, Nhiếp Tuyên nhất định sẽ ngăn cản nàng làm loại việc nguy hiểm thế này.

Hôm nay, Mèo Con ăn xong cơm chiều, muốn đi hoa viên tắm bộ, mới đi được một nén nhang, liền dừng bước, mảy bắt đầu nhú lại.

“Làm sao vậy?” Nhiếp Tuyên khẩn trương hỏi, Mèo Con mỗi ngày tắm bộ, Nhiếp Tuyên đều lo lắng đi theo bên cạnh.

“Bụng có chút đau”. Mèo Con sờ sờ bụng, mấy ngày nay nàng vẫn thỉnh thoảng đau một chút, nhưng mà bất quá một hồi liền dừng, nhưng hôm nay tựa hồ có điểm bất đồng, thời gian bụng đau càng dài, tần suất đã gia tăng rồi.

“Nếu không chúng ta nghỉ ngơi một chút?” Nhiếp Tuyên hỏi, bọn nha hoàn vội đem ghế mềm thoải mái lên, phía trên có gối cắm, hai bà tử giúp đỡ Mèo Con ngồi xuống. Lúc Mèo Con tắm bộ, sẽ có mấy nha hoàn cầm theo đệm ở đằng sau, ghế cũng chuẩn bị vài cái, tùy thời có thể giúp Mèo Con ngồi nghỉ ngơi.

Mèo Con nâng bụng, chậm rãi ngồi xuống, nói với Nhiếp Tuyên: “Trí Viễn, có thể thiếp sắp sinh rồi, chàng bảo người nâng thiếp trở về đi”

Nhiếp Tuyên nghe được Mèo Con nói ba chữ “sắp sinh”, mặt xoát một chút liền trắng bệch. Vẫn là Văn Chiêu trấn định, phân phó nha hoàn bà tử nâng Mèo Con trở về, bảo người khác gọi bà mẹ cùng Vương thị đến đây, càng bảo Bạch Cập vội đến bắt mạch cho Mèo Con.

Lúc này Nhiếp Tuyên mới hồi phục tinh thần lại, lời kéo tay Mèo Con hỏi: “Có đau hay không?”

Mèo Con thấy sắc mặt Nhiếp Tuyên trắng bệch, an ủi hắn nói: “Thiếp không sao, không đau đến thế, chàng đừng lo lắng”

Nhiếp Tuyên còn muốn nói cái gì, lại bị Vương thị ngăn ở cửa: “Cô gia, nam nhân không thể tiến vào huyết phòng”

Nhiếp Tuyên trơ mắt nhìn Mèo Con bị nha hoàn nâng vào phòng, sau một lúc lâu trong phòng không một thanh âm nào, hắn không khỏi nóng nảy, không phải nói khi phụ nữ sinh sẽ hét rất lớn sao? Sao một chút thanh âm của Mèo Con đều không có?

“Mèo Con! Mèo Con! Nàng không sao chứ? Sao nàng không lên tiếng?” Hắn đứng ở bên ngoài hô

Bên trong một trận bình tĩnh, sau một hồi truyền đến thanh âm tĩnh tế của Mèo Con: “Bây giờ còn không đau lắm, thiếp không sao”

Nhiếp Tuyên nghe thanh âm nhẹ nhàng của nàng, nghĩ đến nàng đau đến nói không ra lời, sốt ruột nói: “Mèo Con, nếu nàng đau thì cứ la lên, đừng chịu đựng !”

Mèo Con ở bên trong nghe được mặt đầy hắc tuyến, hiện tại bụng nàng có đau nhưng chưa đến mức không chịu nổi, hiện tại liền oa oa hét to, sau này làm sao có sức để sinh a? Thấy Vương thị cùng bà mẹ cố nén cười, nàng đỏ mặt, nói to: “Thiếp không có chịu đựng, thiếp thật sự không có đau”

“À!” Nhiếp Tuyên nghe thấy thanh âm Mèo Con to lên, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, một lát sau, hắn lại lo lắng nói: “Mèo Con, nàng có cái gì không thoải mái, ngàn vạn lần đừng chịu đựng !”

Mèo Con mặt tối sầm, miễn cưỡng nhin xuống cảm xúc muốn chửi ầm lên nói: “Thiếp biết rồi!”

Kỳ thật quá trình sinh nở của Mèo Con xem như là thuận lợi, tuy nói buổi tối nàng bắt đầu đau, nhưng mà chút điểm đau ấy cũng tương tự như mấy lần trước. Nàng thấy mặt có chút bần, không để ý Vương thị cùng bà mẹ phản đối, được nha hoàn hầu hạ, tắm rửa một chút, sau khi sinh xong nàng phải ở cữ đến một tháng lận a! Sau khi tắm rửa xong, nửa đêm nàng còn ngủ thêm một chút, mãi đến khi trời sáng một chút, mới bị cơn đau làm tỉnh giấc.

Buổi sáng bắt đầu đau liên hồi, Mèo Con vì để khôi phục thể lực, còn ăn hai bát cháo tổ yến, một cái trứng luộc làm bữa sáng, đợi đến giờ tỵ, Mèo Con có chút nhin không được, bắt đầu nhẹ nhàng rên rỉ lên.

“Ừm...” Mèo Con nhẹ nhàng rên rỉ, bà mẹ dùng khăn ẩm không ngừng lau đùi trong cho nàng, nói: “Phụ nhân, nhanh! Người cố gắng nhin một chút. Hiện tại người cần giữ sức, chờ lúc nô tỳ báo người dùng sức, người liền dùng sức a!”

“Ừm!” Mèo Con gật gật đầu.

Bà mẹ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng chưa từng thấy qua vị phụ nhân vào sinh nở chịu hợp tác thể này a! Phụ nhân nào vừa mới có chút đau liền khóc la đến thiên hôn địa ám, chờ đến lúc sinh thì đã không có khí lực!

Từ khi Nhiếp Tuyên thấy Mèo Con tiến phòng sinh, đã bắt đầu đứng ở cửa, ngơ ngác lắng nghe động tĩnh bên trong, suốt một đêm không ngủ. Lúc đầu, còn nghe được thanh âm Vương thị cùng vài bà mẹ an ủi Mèo Con, Mèo Con cũng ngẫu nhiên đáp lời, còn nghe nói nàng tựa hồ còn đòi đi tắm rửa. Buổi sáng, thấy Mèo Con ăn điểm tâm không ít, hẳn cũng cảm thấy yên tâm. Nhưng vừa đến giờ tỵ, hẳn bắt đầu nghe được tiếng rên rỉ yếu ớt của Mèo Con, một lòng không khỏi nóng lên.

“Gia, đã một đêm ngài chưa ngủ, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”. Trùng Tâm lo lắng hỏi, trong lòng âm thầm lầu bầu, gia so với phụ nhân còn khăn trương, phụ nhân ở bên trong đều ăn được ngủ được, nhìn sắc mặt bệch kia của gia, giống như là lúc hắn bị trọng thương không còn chút máu nào.

“Không cần, phụ nhân thế nào?” Nhiếp Tuyên vừa dứt lời, liền truyền đến tiếng hét thảm thiết của Mèo Con: “A!”. Nhất thời sắc mặt Nhiếp Tuyên trắng bệch, cả người cứng cứng.

Trùng Tâm cũng bị tiếng hét thảm thiết của Mèo Con làm cho hoảng sợ, hắn chưa bao giờ biết phụ nhân mảnh mai như vậy lại phát ra thanh âm lớn như vậy. Nhiếp Tuyên ngơ ngác đứng ở cửa, thấy bọn nha hoàn liên tục chạy ra từ huyết phòng, trên tay còn bê từng chậu máu loãng, thân thể hắn bắt đầu lay động! Không biết qua bao lâu, một thanh âm giống như từ chân trời truyền đến: “A! Sinh rồi! Là tiểu tử béo mập!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhâ Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Quảng Lãng

“Lão gia, ngài xem tiểu thiếu gia tuần tú biết bao nhiêu! Lão thân đỡ đẻ nhiều như vậy, chỉ có tiểu thiếu gia nhà chúng ta là tuần tú nhất!” Bà mẹ đem đứa trẻ tắm rửa xong, bao lại bằng một tấm vải đỏ, ôm ra ngoài cho Nhiếp Tuyên xem, miệng khen không ngớt, một chuỗi lại tiếp một chuỗi, hy vọng có thể được trọng thưởng.

Nhiếp Tuyên nhìn đứa trẻ nằm trong khăn ẩm, không có giống như trẻ con mới sinh ra mặt mũi hồng hồng lại nhăn nhu. Hẳn như đang nằm mơ cẩn thận tiếp nhận đứa trẻ, cả người đứa trẻ mềm mại, giống như không có xương vậy, Nhiếp Tuyên căn bản không biết ôm như thế nào, luống cuống tay chân nửa ngày, mới ngốc nghếch dùng hai tay cầm tả lót. Chắc là ngài Nhiếp Tuyên ôm không thoải mái, đứa bé trong ngực cau mặt, giương cái miệng nhỏ nhắn gào khan lên. Nhiếp Tuyên bị tiếng khóc của đứa bé đánh thức, liền thanh hỏi: “Phụ nhân thế nào? Thân thể nàng như thế nào?”

“Phụ nhân tốt lắm, hiện tại đã muốn ngủ rồi!” Bà mẹ cười tủm tỉm nói.

Nhiếp Tuyên mừng rỡ, ôm con muốn đi vào trong phòng nhìn Mèo Con, lại bị nha hoàn bà tử gắt gao ngăn đón ở bên ngoài: “Lão gia, huyết phòng là điểm xấu, ngài không thể đi vào”

Nhiếp Tuyên ôm đứa con vòng vo hai vòng, đứa bé trong lòng càng khóc càng hăng, hắn không khỏi thúc thủ vô sách hỏi: “Sao nó khóc lớn như vậy?”

Bà mẹ từ trong ngực Nhiếp Tuyên ôm lấy đứa trẻ, cười nói: “Chắc là đã đói bụng, để nô tỳ ôm tiểu thiếu gia đến chỗ bà vú”

Nhiếp Tuyên gật gật đầu, cười nói với bà mẹ: “Hoàng mẹ, hôm nay thật vất vả bà cùng Tô mẹ”. Nói xong nháy mắt với Trùng Tâm, Trùng Tâm hiểu ý cầm mười lượng bạc cùng mười đấu gạo thưởng cho Hoàng mẹ.

Nhiếp Tuyên nói: “Đến lễ tắm ba ngày của thằng bé, còn phải làm phiên hai vị ma ma!”

Hoàng mụ tiếp nhận phần thưởng, mừng rỡ liền thanh võ ngực cam đoan nhất định sẽ làm tốt buổi lễ tắm ba ngày của đứa bé.

Nhiếp Tuyên bảo Hoàng mụ gọi Văn Chiêu ở trong phòng ra, lại hỏi tình huống của Mèo Con, sau khi xác định thân thể nàng thật khỏe mạnh, dưới sự thúc giục của Trùng Tâm và Bạch Cập trở về thư phòng nghỉ ngơi.

Sau khi Mèo Con sinh xong, liền nhìn đứa trẻ không rời sau đó liền mê man ngủ, chờ lúc tỉnh lại, trời đã tối đen.

“Phu nhân, người tỉnh rồi?” Xuân Nha vui sướng nói: “Để muội bảo phòng bếp nấu một chút canh cá trích, người uống một chút canh !”

Xem Phim hoạt hình anime online

Mất Mèo Con chuyển một vòng, phát hiện không thấy bóng dáng của con trai, liền hỏi nói: “Đứa bé đâu?”

“Đang được bà vú chiều cổ!” Xuân Nha cười tủm tỉm nói: “Phu nhân, tiểu thiếu gia thật tuấn tú !”

“Ôm đứa bé đến đây!” Mèo Con nóng vội muốn ôm con trai.

Xuân Nha múc một chén canh nói: “Phu nhân, người đừng nóng vội, một lát bà vú sẽ ôm thiếu gia đến đây, người ăn trước một chút đi!”

Mèo Con che miệng đánh ngáp một cái, bảo Xuân Nha giúp mình chuẩn bị nước nóng rửa mặt, súc miệng.

“Con đang làm gì đấy!”. Sắc mặt Vương thị tràn đầy ý cười ôm cháu ngoại của mình đi vào, vừa mới vào cửa liền nhìn thấy con gái đang chuẩn bị súc miệng, vội vàng ngăn cản.

“Con đang đánh răng !” Sắc mặt Mèo Con vô tội nói: “Chuẩn bị uống canh”

“Đang ở cữ làm sao có thể đánh răng ?” Vương thị vội vàng ngăn cản nói: “Xuân Nha, đang ở cữ không thể gội đầu, rửa mặt, đánh răng, cũng không thể rửa chân”

Mèo Con mở to hai mắt nhìn: “Cái gì! Cái gì cũng không cho rửa, vậy thì một tháng tiếp theo, chẳng phải con sẽ thối đến chết sao?”

“Hiện tại mới tháng hai, thời tiết lại không nóng, như thế nào lại thối !” Vương thị liền thanh bảo nha hoàn đem dụng cụ rửa mặt súc miệng dọn đi, quay đầu lại nói với Mèo Con: “Con còn nhỏ, không biết, ở cữ cũng không thể xăng bậy, nếu để lại bệnh tật, thì là chuyện cả đời!”

Mèo Con bất đắc dĩ nói: “Vậy con bảo Xuân Nha nấu chút nước muối súc miệng được không?”

Vương thị nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Có thể, nhưng mà không thể đánh răng biết không?”

“Dạ!” Mèo Con gật đầu, thấy Vương thị ôm đứa bé, vội nói: “Mẹ, đem đứa bé đến cho con ôm một cái”

“Đứng, đứng đến đây, nhìn xem cháu ngoại của ta, ai ya, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú biết bao nhiêu !”. Vương thị đem cháu ngoại để vào trong lòng con gái.

“Thật sự sao? Để con xem xem!” Mèo Con thuần thục tiếp nhận tiểu thân thể nhỏ nhỏ mềm mềm, lòng tràn đầy vui mừng nhìn con trai béo tròn, trắng nõn trong ngực, quả nhiên ăn tổ yến trước khi sinh là có lợi a! Nàng còn nhớ rõ hai chị họ kiếp trước của nàng, từ khi bắt đầu mang thai đã ăn tổ yến, khi đứa bé ra đời cũng giống như con trai của nàng, trắng trẻo mềm mại, không giống mấy đứa trẻ mới sinh, cho nên khi nàng mang thai liền kiên trì ăn tổ yến. (Bây giờ thì ta đã hiểu vì sao tỷ mang thai toàn ăn chay mà con tỷ thì mập đến thế!)

Xem Phim hoạt hình anime online

“Được rồi, trước tiên uống hết chén canh này rồi nghỉ ngơi, về sau còn có thể nhìn hoài mà!” Vương thị nói, cầm một cái khăn trùm đầu đến nói: “Đây, đem khăn trùm đầu đội lên đầu, về sau mới không bị đau đầu”

“Dạ!” Mèo Con tiếp nhận khăn trùm đầu, đội lên trên đầu: “Mẹ, con muốn ngủ với con của con vào buổi tối”

“Buổi tối đứa trẻ thường hay khóc nháo, con đang ở cữ , cần phải nghỉ ngơi” Vương thị khuyên nhủ: “Chờ con hết tháng lại ngủ chung với nó!”

Mèo Con buồn cười nói: “Buổi tối khóc nháo thì như thế nào? Trong nhà tìm nhiều nha hoàn bà tử như vậy, chẳng lẽ lại không dùng được?” Nàng nói với Xuân Nha: “Muội bảo bà tử thay phiên trực đêm ở bên ngoài, buổi tối cũng có thể giúp một tay”

“Dạ!” Xuân Nha gật đầu nói: “Vậy còn bà vú thì sao? Có phải cũng bảo bà ta trực ở bên ngoài hay không?”

“Không cần” Mèo Con nói: “Để cho bà vú nghỉ ngơi, ban ngày còn phải chiều cổ thiếu gia ”

“Vậy buổi tối thiếu gia ăn cái gì?” Xuân Nha hỏi.

“Không phải ta cũng có sữa sao?” Mèo Con nói, sữa của nàng ba ngày trước khi sinh đã có, chỉ là hơi ít mà thôi. Nàng cùng Nhiếp Tuyên đã quyết định con mình phải do chính mình nuôi nấng. Nhưng lại sợ sữa của bản thân không đủ, nên đã chuẩn bị sữa dê và một bà vú đến, vì vậy ở trong hạ nhân của

Nhiếp gia chọn ra một thiếu phụ thanh tú, trong sạch làm bà vú.

“Phu nhân! Người làm sao có thể cho tiểu thiếu gia uống sữa !” Một bà tử bên cạnh nghe xong khản trương nói: “Sau khi sinh sữa là thứ bản nhất ! Như thế nào có thể để tiểu thiếu gia uống ?”

Vương thị không cho là đúng nói: “Ai nói? Con cái nhà ta không phải từ khi mới sinh ra đã uống sữa của ta sao? Không phải đều lớn lên thật khỏe mạnh sao?”

Mèo Con lười cùng cô nhân giải thích vấn đề dinh dưỡng của sữa mẹ, cười nói với Xuân Nha: “Chuyện này liền quyết định như vậy đi”

Thế nhưng Vương thị lại rất đồng ý con gái cho cháu trai uống sữa của mình: “Đúng! Đứa trẻ ấy , muốn chúng thân với mình hay không thì phải đích thân cho chúng uống sữa!”

“Dạ, con đã biết”. Mèo Con biết ở trong nhà giàu, đối với các vị thiếu gia, tiểu thư mà nói, bà vú so với mẹ ruột còn thân thiết hơn, nhưng nàng lại luyến tiếc con mình vất vả sinh được lại thân thiết với người khác. Lúc này đứa nhỏ trong ngực đột nhiên khóc nháo lên, Mèo Con nghe xong, vội cởi vạt áo dứt sữa cho con trai, nhìn con trai chu miệng ngậm lấy, yêu thương hôn lên trên mặt bé.

Vương thị nhìn bộ dạng mẫu tử hòa thuận này, quay đầu lại vụng trộm lau nước mắt, thời gian trôi qua thật nhanh a, nháy mắt, bảo bối yêu thương của mình đã sinh con rồi .

“Ai ya! Mau cho ta nhìn một chút, thật sự là một tiểu tử tuần tú !” Liễu phu nhân ôm đứa bé, yêu thương hôn: “Nhũ danh là gì?”

“Lúc ở Dương Châu mới biết có thai, cho nên lấy nhũ danh là Quảng Lăng” Mèo Con mỉm cười nói.

“Trông lại Quảng Lăng của chúng ta nhất định là một công tử tuần tú , nhìn bộ dạng này xem, có bao nhiêu là tuần lăng ! Cùng Trọng Ca quả thực là một khuôn mẫu khác ra”. Liễu phu nhân ôm đứa trẻ nói với Vương thị: “Muội muội thật sự là hảo phúc khí ! Hiện giờ xem ra là con cháu đầy cả sảnh đường! Cháu nội, cháu ngoại đều có cả rồi!”

Vương thị mỉm cười nói với Liễu phu nhân: “Tỷ tỷ cũng là hảo phúc khí a! Văn Lệ không phải sớm đã sinh cháu ngoại cho tỷ sao? Ngọc Nhi không phải sắp thăng quan sao? Sang năm Văn Lý cũng sắp thành thân đi?”

Liễu phu nhân gật đầu nói: “Đúng vậy! Vốn dĩ ta chuẩn bị cho Văn Lý thành thân trong năm nay, hai người là chỉ hôn từ nhỏ sớm nên thành thân. Nhưng mà cô nương kia còn có một năm đạo hiếu chưa tròn, chỉ có thể đợi đến sang năm”

“Hiện tại đã là tháng hai, đảo mắt liền trôi qua. Tỷ nhìn Mèo Con đi, ta còn nhớ rõ bộ dạng nàng lúc vừa mới sinh ra ! Nhưng mà hiện tại đều đã sinh con rồi! Cho nên tỷ tỷ chờ ôm cháu nội đi” Vương thị cười nói.

Liễu phu nhân gật đầu vui mừng nói: “Đúng vậy! Ta cùng phu quân hiện tại không mong gì nữa, chỉ chờ ôm cháu nội !”

Lúc này Văn Chiêu tiến vào nói: “Vài vị cữu gia, cữu phu nhân đều đã đến, mời thân gia phu nhân, thái cô cô ra ngoài ăn mì, làm lễ tắm ba ngày”

Vương thị nói với Mèo Con: “Con từ từ nghỉ ngơi, chúng ta ra ngoài trước, một lát mẹ bảo bà vú ôm thằng bé ra ngoài làm lễ”

“Dạ!” Mèo Con gật gật đầu, ôm con trai nằm xuống, Quảng Lăng nằm ở trong ngực Mèo Con, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ được hướng ngực nàng cọ cọ. Mèo Con biết nó đói bụng, liền cởi áo dứt sữa cho nó, miệng nhẹ nhàng ngậm nga, dỗ con trai ngủ.

“Mèo Con...” Thanh âm nhẹ nhàng của Nhiếp Tuyên truyền đến, lúc đầu Mèo Con còn tưởng mình nghe lầm, nhưng cái màn đột nhiên bị người khác kéo lên: “Mèo Con, nàng có khỏe không?”

“Trí Viễn, sao chàng lại đến đây?” Mèo Con kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Nhiếp Tuyên giống như kẻ trộm nhẹ nhàng kéo màn chui vào

“Thân thể của nàng có tốt hơn chút nào không?” Nhiếp Tuyên thân thiết đánh giá Mèo Con, nhìn vành mắt nàng tựa hồ có chút xanh, không khỏi đau lòng nói: “Làm sao vậy? Có phải không ngủ được không? Là do chiếu cổ Quảng Lăng quá mệt mỏi sao?”

“Không có !” Mèo Con lắc đầu: “Nhiều nha hoàn bà tử hầu hạ như vậy, chuyện của Quảng Lăng đều không cần thiếp lo lắng, mấy ngày nay thiếp ăn ngủ, ngủ ăn, làm sao mà ngủ không ngon chứ? Đúng rồi, sao chàng vào đây được?”

Nhiếp Tuyên yêu thương vuốt mặt của nàng nói: “Ta lo lắng thân thể của nàng, liền vụng trộm đi vào, một lát là ta phải đi rồi!”

Mèo Con nghe hắn nói xong, đầu tiên là vui vẻ, sau đó nhớ mình đã ba ngày chưa rửa mặt, súc miệng, đầu tóc rối bù khẳng định giống như một thiếu phụ luống tuổi, vội vàng đẩy hắn nói: “Một hồi bà vú sẽ đến, bị người khác nhìn thấy không tốt, chàng nhanh đi đi!”

Nhiếp Tuyên cũng mơ hồ nghe được tiếng bước chân ngoài cửa, liền nói: “Ta đi trước, nàng từ từ nghỉ ngơi , đừng để mệt quá, thằng bé nếu tỉnh thì để cho bà vú chăm sóc, nàng đừng quá mệt mỏi”

“Dạ!” Mèo Con gật gật đầu: “Chàng nhanh đi đi!”

“Được, mấy ngày sau ta sẽ tìm cách đến thăm nàng” Nhiếp Tuyên nói.

“Đừng!” Mèo Con vội vàng ngăn cản, ở cử mới ba ngày nàng đã muốn không giống người, lại thêm vài ngày, nàng thối thế kia, bộ dạng ấy sao có thể để hân thấy ? “Huyết phòng là điểm xấu, chàng đừng vào nữa, chờ hết một tháng thiếp có thể ra ngoài rồi!” Nói xong kéo màn xuống: “Chàng cũng chú ý nghỉ ngơi, đừng để quá mệt mỏi!”

Nhiếp Tuyên không đề phòng, bị Mèo Con kéo màn xuống, dờ khóc dờ cười nhìn kia tấm màn kia: “Ta đi rồi, nàng từ từ nghỉ ngơi”

Mèo Con nghe hân nói xong, đem màn hé một đường nhỏ, nhìn hân không chuyển mắt: “Dạ, chàng cũng phải chiều cổ bản thân, thiếp thấy chàng đã gầy hơn rồi!” Vài ngày không thấy, hân tựa hồ gầy đi một chút.

Nhiếp Tuyên đột nhiên cúi đầu hôn Mèo Con một ngụm: “Ta đã biết”. Ở trong lúc nàng còn không kịp phản ứng, lách mình từ cửa sổ nhảy ra ngoài, cùng lúc đó, thanh âm bà vú ở cửa vang lên. Mèo Con vừa thẹn vừa giận nhìn bóng dáng hân đi xa, hiện tại mặt nàng bần thần, vậy mà hân cũng có thể hôn! Tay lại để ở chỗ vừa hôn, vụng trộm nở nụ cười.

Mấy ngày kế tiếp, trừ bỏ không thể tắm rửa ra, ngày ngày Mèo Con đều thư thái, cả ngày nằm ở trên giường không phải ăn thì là ngủ, không thì ôm con chơi đùa. Mặc dù lúc trước nàng ăn uống ít, nhưng mà lúc ở cử cũng ăn không ít canh bổ, nhưng sữa vẫn không nhiều lắm, may mắn lúc trước có suy nghĩ qua nên đã mời đến một bà vú, bằng không nàng cũng chỉ có thể cho con trai uống sữa dê để bù vào mà thôi. Hiện tại, ban ngày đều do bà vú cho thằng bé bú, đợi đến tối, ôm con trai, vừa dỗ nó ngủ, vừa dứt sữa cho nó.

Mấy ngày tiếp theo, liền làm cho tiểu tử tông này quen mùi, ban ngày thật nhu thuận, không khóc không nháo, đói bụng cũng chỉ là kêu vài tiếng, vô luận ai ôm hân, hân cũng không khóc. Chỉ khi nào tới tối rồi liền không giống, trừ bỏ Mèo Con ra, ai cũng không cho ôm, làm nũng khóc nháo, tất xấu gì cũng lòi ra hết, nếu không phải Mèo Con ôm thì không chịu ngủ. Khiến cho Vương thị cả ngày lâu bầu với con gái, nói nàng làm hư thằng bé, con nít không thể ôm mãi, chờ đến khi ôm quen rồi, làm thế nào cũng không bỏ ra được.

Mèo Con cũng biết không nên sủng con trai như vậy, nhưng mỗi lần nhìn thấy bộ dạng khóc nháo của nó, nàng đều mềm lòng, bất tri bất giác liền đem nó ôm vào trong ngực, mỗi lần nhìn thấy má phần tròn trịa, khuôn mặt nhỏ nhắn có mùi sữa, trong lòng liền cảm thấy vui vẻ, giống như mặt khác cái gì đều không trọng yếu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhả Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tiệc rượu đầy tháng 1

Vì tất cả mọi người lo lắng thân thể Mèo Con khôi phục không tốt, cho nên trước khi đưa bé đầy tháng Mèo Con chỉ ở trên giường tĩnh dưỡng hơn nửa tháng, sau khi được Bạch Cập xác nhận thân thể hoàn toàn khôi phục, mới có thể tháo bỏ lệnh cấm. Ngày đầu tiên, ước chừng Mèo Con ở trong phòng tắm hơn hai canh giờ, chỉ là gội đầu thôi mà phải thay đến bảy, tám chậu nước.

“Được rồi, được rồi!”. Vương thị choáng váng đầu nhìn con gái mình: “Tiểu tử tông của mẹ ơi, rốt cuộc con muốn tắm bao lâu ! Cho dù là hết tháng rồi, cũng không thể làm như vậy !”

Mèo Con cầm một trái bưởi khô chậm rãi ở chà xát ở trên người: “Mẹ, con đã bản muốn chết, phải từ từ tắm cho sạch chứ!”

Vương thị thấy cả người nàng bị trái bưởi chà xát đến đỏ lên, tức giận nói: “Con đã chà đi chà lại ba bốn lần rồi, da gần như bị tróc ra rồi. Nhanh ra ngoài cho ta, đừng để bị cảm lạnh, đừng tưởng rằng hết tháng rồi thì sẽ không bị gì”

“Không muốn, trong nước có ghét !” Mèo Con nghiêm mặt nói, người ta ở cử nhiều lắm cũng từ một tháng đến bốn mươi, năm mươi ngày, lúc nàng tháo bỏ lệnh cấm thì đã gần sáu mươi ngày rồi, nàng sắp bị điên rồi! Tuy nói sau cùng nàng thật sự nhịn không được, bảo Xuân Nha lấy nước lau người, nhưng chung quy không thể so với tắm rửa. Nàng bắt đầu cảm thấy may mắn, nam nhân cô đại không thể bước chân vào huyết phòng, bằng không bộ dạng thiếu phụ luống tuổi bần hê hê này của nàng nếu để Nhiếp Tuyên nhìn thấy, khẳng định hân lập tức sẽ đi tìm vợ bé !

“Biết trong nước có ghét, còn tắm lâu như vậy! Một ao nước nhiều như thế, con đã dìm đến ba lần rồi a! Mẹ thấy trong nhà có bao nhiêu củi đều bị con dùng hết rồi! Hiện tại con thật có tiền đồ , chỉ tắm rửa mà đã lãng phí như thế!”. Vương thị trừng mắt nhìn con gái một cái, một ao nước ấm lớn như vậy, phải phí bao nhiêu củi để đun , càng không cần phải nói đến việc nàng đã dìm đến ba lần, Vương thị nhìn thấy đã đau lòng.

“Nhưng mà người rất bẩn” Mèo Con ủy khuất nói: “Con đã sáu mươi ngày chưa có tắm rửa , bình thường con đều tắm trong thùng. Mỗi lần Trí Viễn tắm đều đổ nước đầy ao, con cũng chỉ dùng mỗi lần này thôi !”

Vương thị nói: “Con có thể so với cô gia được sao? Mỗi ngày y phải làm nhiều công việc như vậy, bao nhiêu vất vả ! Đương nhiên phải tắm rửa thoải mái một cái”

“Mẹ, người rất bất công!” Mèo Con thấy Vương thị bênh vực Nhiếp Tuyên như vậy, không khỏi có chút căm giận bất bình, mới có mấy ngày a, miệng mẹ liền cô gia ngán, cô gia dài.

“Nếu con có được một nửa tí mĩ như cô gia, mẹ thật an tâm”. Vương thị thấy con gái chà xát nửa ngày, thì bắt đầu đứng dậy, thấy vậy mới thoảng yên tâm, chỉ sợ nếu nằng cứ tiếp tục tắm như vậy sẽ bị cảm lạnh. Lúc này Văn Chiêu tiến vào, không khỏi nghi hoặc đi qua, lại bị Văn Chiêu mỉm cười lôi ra khỏi phòng tắm.

“Văn Chiêu làm sao vậy?” Vương thị nghi hoặc hỏi.

“Thân gia phu nhân, nô tỳ muốn thương lượng với người một chút về tiệc rượu đầy tháng của thiếu gia” Văn Chiêu nói. Vì Mèo Con ở cữ gần được hai tháng, cho nên Quảng Lăng cũng đã được hai tháng.

“Tiệc đầy tháng?” Vương thị kinh ngạc nói: “Không phải người đã nói với phu nhân các người rồi sao? Còn có cái gì không đúng sao?”

“À...” Văn Chiêu nói quanh co một chút, Vương thị đột nhiên nghe thấy trong phòng tắm truyền đến một tiếng nam nhân cười khẽ sau đó là tiếng kinh hô của Mèo Con, đầu tiên là hoảng sợ, lập tức buồn cười nhìn Văn Chiêu, thấy sắc mặt nằng xấu hổ đến đỏ bừng, liền thanh nói: “Đi xa một chút, chúng ta đi thương lượng chuyện tiệc đầy tháng”

“Dạ!” Văn Chiêu xấu hổ cười cười, cùng Vương thị ly khai.

“Ừm...” Mèo Con che miệng đánh ngáp một cái: “Buồn ngủ sao?”. Nhiep Tuyên thân thủ kéo thảm bạc qua, bọc nằng chặt chẽ ở trong thảm

Mèo Con xấu hổ trừng mắt nhìn hấn một cái: “Mẹ còn ở đây ! Chàng đã...”

Nhiếp Tuyên thấy bộ dạng nằng xấu hổ, khoe miệng khẽ nhếch: “Nằng yên tâm, nhạc nẫu đã đi với Văn Chiêu rồi”

“Văn Chiêu...” Mèo Con rên rỉ một tiếng, dụi đầu trong chăn, da mặt hấn có thể dày hơn một chút nữa không?

“Nhiều ngày không gặp như vậy, không nhớ ta ư?” Nhiếp Tuyên cười khẽ cúi đầu hôn hai má hồng nộn của nằng.

“Thiếp...” Mèo Con hấn nhớ một chút, thân thủ ôm cổ hấn, vừa định nói chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng trẻ con khóc, Mèo Con vội đứng dậy, tùy tay lấy một bộ quần áo, giương giọng hỏi: “Bà vú, là Quảng Lăng đang khóc sao? Đem hấn ôm vào đây đi”. Mèo Con bảo bà vú ở bên cạnh vách phòng của nằng, có chuyện gì cũng có thể tùy kêu tùy đến.

Nhiếp Tuyên một phen giữ chặt nằng, lấy một cái áo choàng bao chặt lại, mới để cho nằng xuống giường: “Cẩn thận một chút, đừng để bị cảm lạnh”

Mèo Con cười ngọt ngào với hấn, bà vú ôm Quảng Lăng đang không ngừng khóc nháo đi vào nói: “Phu nhân, chắc là thiếu gia đói bụng, nô tỳ đang định cho ngài ấy uống sữa”

Mèo Con tiếp nhận Quảng Lăng, ý bảo bà vú đi xuống, Nhiếp Tuyên vén rèm lên đi ra, “Quảng Lăng làm sao vậy?”

Mèo Con nói: “Là đói bụng”. Nói xong liền ôm con trai ngồi xuống giường, hiện tại nằng đã ôm không nói tiểu tử béo này rồi.

Nhiếp Tuyên thấy nằng có hết sức để ôm, vươn tay ôm nằng vào trong ngực, sau đó nâng cánh tay của nằng, nhìn về mặt từ ái của kiều thể nhìn con trai, lại nhìn về mặt thỏa mãn của con trai đang bú sữa, trong lòng tràn đầy thỏa mãn, hấn cúi đầu ở bên tai Mèo Con ôn nhu nói: “Mèo Con, cảm ơn nằng”

Mèo Con nghe Nhiếp Tuyên nói xong, ngửa đầu đối diện với ánh mắt chứa đầy ôn nhu của Nhiếp Tuyên, nằng cười cười, nhích vào trong ngực của hấn nói: “Chúng ta là người một nhà mà!”

“Người một nhà?” Nhiếp Tuyên chậm rãi lặp lại một lần, nhoen miệng cười với Mèo Con: “Đúng vậy, chúng ta là người một nhà!”

Nhiếp Tuyên cùng Mèo Con cũng không là thích tiếng mời nhiều người đến dự tiệc, thế nhưng với thân phận của Nhiếp Tuyên, Quảng Lăng lại là con trai trưởng của Nhiếp Tuyên khi hấn gần ba mươi tuổi, ngay cả khi Nhiếp Tuyên không muốn làm lớn, cũng mời đến không ít người, khiến cho tiệc đầy tháng của Quảng Lăng cũng dĩ thường long trọng, tân khách lui đến không ngừng.

“Nhị phu nhân, người thật sự là hảo phúc khí !”

“Đúng vậy! Nhìn tiểu công tử tuần tú bao nhiêu !”

“Khuôn mặt nhỏ nhắn kia, quả thực là cùng khuôn mặt của nhị phu nhân khác ra! Tương lai nhất định là một thiếu gia ngọc thụ lâm phong”

Mèo Con mỉm cười nghe mọi người khen tặng, hôm nay Quảng Lăng dĩ thường nhu thuận, nằm ở trong lòng bà vú, gặp ai đều cười, khuôn mặt trắng trẻo cười tươi, gọi lên không ít mẫu tính của mấy vị phu nhân, mọi người ôm đến ôm đi, lại hôn lại sờ, Mèo Con đồng tình nhìn con trai một cái: “Con trai ngoan, hôm nay ủy khuất con rồi!”. Hôm nay quý phu nhân đến rất nhiều, trừ bỏ Ngô thị thường lui tới với nằng ra, ngay cả Hoắc gia đại thiếu phu nhân cũng đến đây, nằng liếc mắt nhìn nhóm thị thiếp đứng phía Hoắc gia đại thiếu phu nhân, trong lòng thầm thở dài một tiếng.

“Nhị phu nhân, thật sự là hảo phúc khí, sinh một bé trai tuần tú như vậy”. Một thanh âm ôn nhu vang lên, mọi người đều im lặng.

Mèo Con hơi hơi kinh ngạc nhíu mi, người nói là một thiếu phụ độ bốn mươi tuổi, dung mạo bình thường, nhưng khí chất lại ung dung, vừa thấy liền biết là quý phu nhân quen sống an nhàn sung sướng. Thấy bộ dạng mấy vị phu nhân khác nịnh hót nằng ta, chắc địa vị của nằng ta không thấp, nằng nghi hoặc nhìn Ngô thị liếc mắt một cái.

Ngô thị đang yêu thích ôm Quảng Lăng không buông tay, vừa hôn lại sờ, thấy ánh mắt nghi hoặc của Mèo Con, vụng trộm vươn ba ngón tay với nàng, miệng nói một chữ Hoắc. Mèo Con giật mình, nguyên lai là Hoắc gia tam phu nhân.

“Tam phu nhân quá khen” Mèo Con khoe miệng hàm chứa ý cười, đối với nàng ta hơi hơi khuất thân.

Hoắc tam phu nhân dùng khăn tay khẽ che lại khoe miệng, bắt động thanh sắc đánh giá Mèo Con một chút, nếu nữ nhân xinh đẹp thường dễ dàng khiến người ta đổ ky, nhưng ngũ quan Cố thị lại tinh xảo ôn nhu, khiến cho người ta nhìn liền cảm thấy được thoải mái, thật sự là một người có phúc khí, nàng ôn hòa cười nói: “Lại nói tiếp, ta cùng nhị phu nhân còn có chút thân thích !”

“Hả?” Mèo Con có chút nghi hoặc nhìn Hoắc tam phu nhân, tổ tiên nhà nàng ba đời là bần nông, làm sao có thể có quan hệ cùng đại thế gia ?

Tam phu nhân che miệng ho nhẹ hai tiếng mới nói: “Mẫu thân của ta là đường muội của Nhiếp lão phu nhân, tính ra ta còn là biểu tỷ của người !”

Một quý phu nhân bên cạnh vội nói: “Khó trách ta thấy tam phu nhân cùng nhị phu nhân hợp ý như thế ”

Mèo Con đầy hắc tuyến, nàng chỉ mới cùng Hoắc tam phu nhân nói mấy câu mà thôi, làm sao hợp ý? Nhưng mà nàng cũng theo ý tứ của mọi người cười gọi tam phu nhân một tiếng “Biểu tỷ”, Hoắc tam phu nhân mặt mày hớn hờ lời kéo tay nàng, cùng nàng nói chuyện nuôi dạy con cái, hôm nay mấy vị quý phu nhân đến đây đều đã có con, mọi người người một lời ta một ngữ, nói đến say mê, thời gian trôi qua cũng nhanh.

Trong lúc này Mèo Con cũng vụng trộm đánh giá Hoắc gia đại thiếu phu nhân một chút, tuổi tác trên dưới hai mươi, khuôn mặt gầy, dáng người đơn bạc, ngũ quan có chút chua ngoa, nhìn mấy vị thị thiếp ngoan ngoãn đứng đằng sau nàng, cũng đủ để biết thủ đoạn của vị thiếu phu nhân này không tồi.

Sau khi nói chuyện với mọi người xong, Mèo Con thấy thời gian vừa kịp lúc, quay đầu nói với Văn Chiêu vài câu, bảo nàng bày tiệc ở trong phòng khách, mọi người cũng mỉm cười gật đầu theo Mèo Con đến phòng khách. Trong phòng khách đã sớm chuẩn bị thức ăn phong phú, còn mời gánh hát đến, đang là lượt ca hát trên sân khấu. Chư vị phu nhân ăn uống cũng chỉ dăm ba bữa, đại bộ phận vẫn là chú ý nghe hát, Mèo Con mặc dù tới đại nhiều năm như vậy, vẫn không bồi dưỡng được sở thích nghe hát.

Trong lúc Mèo Con nhàm chán, Quảng Lăng đột nhiên khóc lên, Mèo Con nghe được tiếng khóc của con trai, bước lên phía trước nhìn hẩn, vú nuôi vươn tay sờ, liền cười nói: “Phu nhân, không có gì, chỉ là tiểu thiếu gia tè thôi!”

Mèo Con gật gật đầu nói: “Bà đem nó đi xuống đi, thay tã cho nó xong rồi dỗ nó ngủ”

“Dạ!” vú nuôi ôm Quảng Lăng lui xuống, nhưng mà Quảng Lăng lại không chịu, khóc hét không ngừng, còn vùng vẫy, vú nuôi dỗ nửa ngày cũng không thấy nó dừng lại, Mèo Con thấy Quảng Lăng khóc đến thê thảm, vươn tay ôm lấy con trai, Quảng Lăng tiếp xúc với ngực của mẹ, liền dần dần nín khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn còn không ngừng cọ xát.

Hoắc thiếu phu nhân thấy cười nói: “Nhị phu nhân, tiểu thiếu gia này cũng thật thân thiết với người !”

Mèo Con bất đắc dĩ nói: “Tiểu ma tinh này chỉ là thích người khác ôm nó thôi!”. Thấy con trai không ngừng cọ cọ vào ngực nàng, nàng liền đứng dậy cười nói: “Chư vị, thật xin lỗi, ta phải đi ra ngoài một chút!”

Mọi người đều ghẹo nói: “Làm mẹ ấy , ngay cả thời gian vui vẻ cũng không có”

Mèo Con bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy! Tiểu ma tinh này quá mức quậy phá người khác đi!”

“Cho dù có mệt đến đâu, người làm mẹ cũng thật vui vẻ !” Ngô thị che miệng cười nói.

Mèo Con thỏa mãn mỉm cười gật đầu, ôm con trai đi vào nội phòng, đồng thời còn dặn Vương thị cùng Liễu phu nhân thay mình chiếu cố mọi người.

Vào đến nội phòng, Mèo Con trước tiên bảo bà vú cho Quảng Lăng uống sữa, còn mình thì vắt khăn sạch lau thân thể của con trai, sau một lúc lâu mới hầu hạ tiểu tử tông này xong, đang ngọt ngào ngủ.

“Phu nhân, hôm nay người còn chưa ăn gì cả, ăn trước một chút điểm tâm đi!”. Xuân Nha bưng một chén cháo và mấy đĩa thức ăn đến.

Mèo Con thấy, liền cảm thấy được bụng mình đang thầm thì kêu lên, vừa rồi trong bữa tiệc, thức ăn đầy bàn như thế nhưng nàng chỉ ăn ba miếng mà thôi, một hồi còn phải tốn nhiều sức lực nữa, nàng phải lót dạ một chút mới được.

“Miêu Nhi” Mới vừa nhấp một ngụm cháo, liền nghe được thanh âm của Hồng Lăng, nàng ngẩng đầu mỉm cười nói: “Hồng Lăng? Chúng ta còn cần khách sáo đến thế sao? Đến đây, ngồi xuống đi!”

Xuân Nha giúp Hồng Lăng rót một ly trà xong liền thức thời lui xuống.

Hồng Lăng đánh giá Mèo Con, đã hơn một năm không thấy, nàng trở nên càng ngày càng đẹp, người thon thả không ít, không gầy yếu giống người vừa mới sinh nở, mà có chút nở nang, làn da trắng như ngọc dương chi, mềm mịn không một chút tí vết, cả người tràn đầy hơi thở hạnh phúc, cũng khó trách, nghe nói Nhiếp nhị gia đối phu nhân mới cưới rất là yêu thương kính trọng: “Miêu Nhi, tỷ càng ngày càng đẹp”. Nàng ta không khỏi ghen tị nói, lại lấy tay xoa xoa khuôn mặt, đồng dạng là lập gia đình, Mèo Con một chút cũng không thay đổi, còn nàng ta nhìn qua như già hơn mấy tuổi.

Mèo Con mỉm cười không nói, đã hơn một năm không thấy, Hồng Lăng thay đổi không ít, so với trước khi xuất giá gầy đi nhiều, sắc mặt cũng có chút xanh xao, quần áo trên người mặc dù nhìn qua là có vẻ mới, nhưng kiểu dáng lại thập phần cũ, ngân sức trên đầu cũng có chút phát mờ, nhìn ra được nàng ở Hoắc gia không phải tốt lắm. Mới vừa nhìn thấy Hoắc thiếu phu nhân, đã biết không phải là một người dễ đối phó.

“Muội cũng đẹp, ở Hoắc gia thế nào? Hoắc thiếu gia đối với muội ra sao?” Mèo Con đậm cười hỏi.

“Đôi đôi tốt thì như thế nào? Muội bắt quá chỉ là thiếp mà thôi!”. Hồng Lăng thân nhiên nói: “Chính hấn còn không chiều cổ nổi bản thân nữa là!”

Mèo Con nâng ly trà lên nhẹ nhấp một ngụm, trong lòng âm thầm suy nghĩ ý đồ Hồng Lăng đến đây.

“Thời gian của muội không nhiều lắm, lần này đến đây là muốn nhờ tỷ giúp giùm một việc”. Hồng Lăng nói xong theo từ trong ngực lấy ra một cái bao nhỏ, đặt ở trên bàn, đổ ra trước mặt Mèo Con.

Mèo Con liếc mắt nhìn đồ trong bao, thì ra là một ít ngọc bội, xem tỉ lệ cũng không phải thực quý trọng: “Đây là?” Nàng nhú mi hỏi.

“Đây là ngày thường đại thiếu gia thưởng cho muội, ngay cả thiếu phu nhân cũng không biết, muội muốn đem chúng đổi thành bạc, tỷ có thể giúp muội chuyện này không?” Hồng Lăng sốt ruột hỏi: “Bảo Xuân Nha đi thì được rồi!”

Mèo Con không đáp hỏi ngược lại: “Tại sao muội không tự đi làm?”

Hồng Lăng cười khổ nói: “Hoắc gia quy nghiêm, ngày thường ngay cả hoa viên muội cũng rất ít đi lại, càng không cần nói đến việc ra ngoài phố”

“Muội thiếu bạc?” Mèo Con nghi hoặc hỏi, chẳng lẽ nàng ở Hoắc gia gian nan đến nỗi cần lấy trang sức để sống?

Hồng Lăng chần chờ một chút, thấp giọng nói: “Muội có thai!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Tiệc rượu đầy tháng 2

Mèo Con lấp bắp kinh hãi: “Cái gì? Muội mang thai?”

“Ừm!” Hồng Lăng sốt ruột nói: “Tỷ đừng nói cho những người khác biết, không ai biết việc này hết!”

Mèo Con nghe Hồng Lăng nói xong không khỏi nghi hoặc hỏi: “Không ai biết? Ngay cả Hoắc đại thiếu gia cũng không biết sao?”

Hồng Lăng lắc lắc đầu nói: “Muội nghe người ta nói mấy tháng đầu dễ sinh non, cho nên muội giấu giếm”. Nàng lúi kéo tay Mèo Con: “Miêu Nhi, giúp muội với! Ở Hoắc gia, nếu không có tiền thưởng cho hạ nhân, ngay cả nước rửa mặt muội cũng không có!” Nói xong, Hồng Lăng liền khóc.

Mèo Con ngăn người, không thể tưởng được Hoắc gia trị hạ nhân không nghiêm cẩn như thế? Cưng nhiên dung túng hạ nhân? Hay là... bị chủ tử ngầm đồng ý? Nàng cầm chiếc khăn đưa cho Hồng Lăng: “Muội đừng vội”. Nàng đứng dậy cúi đầu nói với Xuân Nha vài câu, Xuân Nha vội vàng rời đi. Mèo Con quay đầu lại đem bọc nhỏ kia gói cẩn thận lại, trả lại cho Hồng Lăng: “Mấy thứ này muội cứ giữ lại đi!”

Hồng Lăng nghe Mèo Con nói xong, sắc mặt không khỏi thất vọng, lung tung dùng khăn từ lau nước mắt: “Thật quá rầy rầy phụ nhân”. Nói xong đứng dậy liền muốn đi.

Mèo Con lúi kéo nàng, sắc mặt bất đắc dĩ nói: “Muội vẫn nôn nóng như vậy”. Nàng bảo Hồng Lăng ngồi xuống, đánh giá cẩn thận nàng, phát hiện trên mặt hấn tựa hồ có chút tàn nhang, không khỏi thân thiết hỏi: “Trên mặt muội sao lại có ban?”

“A?” Hồng Lăng không khỏi sờ mặt mình, nóng vội hỏi: “Thật vậy chăng?”

Mèo Con vỗ nhẹ tay nàng nói: “Hiện tại muội mang thai, dùng một chút son phấn, đối với đứa trẻ cũng không tốt. Ta không phải sớm đã nói với muội son phấn mua bên ngoài cũng không là thứ tốt, đã bảo muội ít dùng rồi sao?”

“Mỗi ngày đều phải đi thỉnh an thiếu phu nhân, không thể để mặt mộc mà đi được” Hồng Lăng khóc thút thít nói.

Mèo Con nói: “Chỗ ta có công thức làm son phấn, muội cầm lấy tự mình làm lấy mà dùng”

“Muội...” Hồng Lăng chần chờ một chút, Mèo Con nói: “Yên tâm, không tốn tiền, chỉ là tốn chút công phu, nhưng có thể an toàn sử dụng”

Hồng Lăng nghe vậy gật gật đầu, Mèo Con đứng dậy từ một trong hộp lấy ra một trang giấy đưa cho Hồng Lăng, Hồng Lăng tiếp nhận bảo vào trong ống tay áo, nàng bất an nhìn ra bên ngoài, chần chờ một chút nói: “Thời gian không còn sớm, muội đi trước”. Nàng thừa dịp thiếu phu nhân không chú ý, vụng trộm chuồn đến đây.

“Đợi đã” Mèo Con giữ chặt nàng nói: “Gấp cái gì, chờ Xuân Nha trở lại muội hãy đi”. Nàng thấy vẻ mặt bất an của Hồng Lăng, nhớ đến kinh nghiệm lúc mình mang thai, nghĩ chắc cũng không ai chỉ bảo cho nàng, bèn nói: “Lúc ta mang thai, tuy vẫn đề cho đại phu bắt mạch, nhưng rất ít uống thuốc, trong thuốc thì đã có tới ba phần độc, bình thường ăn nhiều thức ăn bổ dưỡng một chút...”

Hồng Lăng nghe được Mèo Con nói: “Chờ Xuân Nha trở lại rồi nói” mắt sáng rực lên, lại nghe Mèo Con đang nói về kinh nghiệm mang thai, vội ngồi xuống, có khi còn hỏi nãy vấn đề, hai người nói chuyện một hồi, Xuân Nha đi vào: “Phu nhân!”. Trong tay Xuân Nha cầm một cái bao nhỏ.

Mèo Con tiếp nhận cái bao, đưa vào tay Hồng Lăng: “Xem như đây là quà ra mắt của ta với đứa cháu này”

Hồng Lăng tiếp nhận bao kia, tay cảm thấy nặng trĩu, tựa hồ bên trong không ít bạc: “Miêu Nhi...” hốc mắt của nàng hơi hơi đỏ.

Mèo Con lắc đầu đánh gãy lời của nàng, nói với nàng: “Hồng Lăng, ta không biết muội ở Hoắc gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà có một việc ta phải nhắc nhở muội, có thể mang thai là một chuyện tốt, nhưng mà trọng yếu vẫn là danh phận! Muội không thể cứ giấu giếm mãi”

“Muội biết”. Hồng Lăng có chút sợ hãi nói: “Nhưng mà thiếu phu nhân...”

“Thiếu phu nhân không có con trai, chung quy vẫn luôn hy vọng có con trai”. Mèo Con vỗ vỗ tay nàng nói: “Đứa bé cuối cùng vẫn đi ra từ bụng muội, nói như thế nào muội đều là mẹ ruột của nó, muội... nhẫn nhịn một chút đi!”

Hồng Lăng có chút suy nghĩ gật gật đầu, đem cái bao Mèo Con đưa để trong ngực, Mèo Con nói: “Ta bảo Xuân Nha đưa muội ra ngoài”

“Ừm!” Hồng Lăng mắt hờn hờn vừa đi theo Xuân Nha ra ngoài, lúc đi đến cửa, nàng đột nhiên quay đầu lại nói với Mèo Con: “Cám ơn tỷ, Miêu Nhi!”

Mèo Con mỉm cười: “Cám ơn cái gì, chúng ta là bằng hữu!”

“Ừm!” Hồng Lăng dùng sức gật gật đầu, vui vẻ cười rồi đi ra ngoài.

Mèo Con chờ sau khi Hồng Lăng đi khỏi, mới cầm lấy đĩa tiếp tục ăn cơm.

“Phu nhân, đã lạnh hết rồi, để nô tỳ đổi chén khác cho ngưởi” Văn Chiêu từ cửa đi vào nói.

Mèo Con hỏi: “Bên ngoài có hạ nhân?”

Xem Phim hoạt hình anime online

Văn Chiêu ngăn ngưởi, mới nhớ tới lúc phu nhân vừa mới trở về phòng, cũng đã đem toàn bộ hạ nhân sai đi hết, không khỏi ngượng ngừng cười cười nói: “Nô tỳ đi gọi ngưởi lại đây”

Mèo Con gật gật đầu, tựa vào trên nhuyễn tháp, có thể giúp được gì nàng đều đã giúp, muốn nhiều hơn, nàng cũng làm không được, còn lại thì phải xem tạo hóa của Hồng Lăng.

“Phu nhân!” Xuân Nha đưa Hồng Lăng ra khỏi cửa xong, liền trở về hỏi bẩm với Mèo Con: “Muội đã tiễn Hoắc di nương ra ngoài rồi!”

Mèo Con hỏi: “Có ai nhìn thấy hai người không?”

Xuân Nha lắc đầu nói: “Không, muội đã bảo bọn họ đi đến chỗ khác trước rồi, không ai nhìn thấy Hoắc di nương đến cả”

“Ừm, muội làm tốt lắm!” Mèo Con gật gật đầu: “Bạc đem cho là bạc vụn?” Mèo Con lo lắng, lại truy hỏi một câu.

“Tất cả đều là bạc vụn, ước chừng là hai trăm lượng” Xuân Nha nói.

“Vây là tốt rồi, đủ cho nàng dùng thật lâu” Mèo Con cúi đầu nhấp một ngụm trà, ăn một khối trân châu cao.

Xuân Nha chần chờ hỏi: “Phu nhân, như vậy có được không? Dù sao đây cũng là việc của Hoắc gia”

Mèo Con nói: “Ta cũng không có làm cái gì, chỉ là cho nàng chút bạc mà thôi!”. Nàng thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của Xuân Nha, thờ dãi một hồi: “Hồng Lăng là bằng hữu duy nhất lớn lên từ nhỏ với ta, hơn nữa trước đây nàng đã cứu ta”. Mèo Con còn nhớ rõ ngày đó nếu không phải Hồng Lăng chạy tới nói cho cha, thì có lẽ nàng thật sự sẽ chết trong tay đạo sĩ kia. Cho nên khi thấy bộ dạng Hồng Lăng từ nhìn nàng muốn nói chuyện, nàng liền trở về phòng đem hạ nhân sai đi hết, chờ nàng đến tìm.

“Phu nhân, Tổng phu nhân đã đến” thanh âm Văn Chiêu ở bên ngoài vang lên.

“Mau mời nàng tiến vào”. Mèo Con buông chén xuống, ý bảo Xuân Nha đem đồ ăn dọn đi, Ngô thị tiến vào thấy nàng đang uống trà, cười nói: “Muội muội thật sự là nhân nhả”

“Tỷ tỷ thích nói đùa” Mèo Con đứng dậy lôi kéo nàng ngồi vào bên cạnh: “Sao tỷ tỷ không ở bên ngoài xem hát ?”

“Tỷ cũng không thích xem hát lắm !”. Ngô thị cười nói: “Đúng rồi, muội muội, vài ngày nữa muội có rảnh không? Đi với tỷ đến Tây viên thấp hương đi?”

“Được!” Mèo Con gật gù đầu, nhìn bên ngoài, nhớ tới hôm nay nhìn thấy hai vị phu nhân của Hoắc gia, không khỏi hỏi: “Tỷ tỷ, muội nghe nói Hoắc tam phu nhân thân thể không tốt lắm, thường xuyên ốm đau ở giường, như thế nào hôm nay thoát nhìn cũng không tệ lắm ?”

Khóe miệng Ngô thị khẽ nhếch, thân nhiên nói: “Thế gia như chúng ta, có bệnh nhỏ như đau đầu cũng có thể bị thầy thuốc nói thành nan y, huống chi thân thể của Hoắc tam phu nhân đích xác không phải tốt lắm, bình thường cũng rất ít thấy nàng ra ngoài, hôm nay có thể đến cũng là khó có được”

Mèo Con hơi hơi bĩu môi, Hoắc tam phu nhân kia lần này đến đây, chỉ sợ cũng không phải đơn giản vì Quảng Lăng đầy tháng như vậy đi? “Tỷ tỷ, tam phu nhân thoát nhìn tựa hồ đã được bốn mươi?” Không phải nghe nói Hoắc tam gia cùng Tổng đại đương gia tuổi tác không hơn nhau lắm sao?

Ngô thị gật gù đầu nói: “Tam phu nhân vốn so với Hoắc tam gia lớn hơn năm tuổi, hơn nữa nàng thân thể không tốt, cho nên nhìn càng già thêm”. Nàng hơi hơi nhú mi nói: “Lại nói tiếp vị tam phu nhân này cũng lợi hại”. Nàng nhìn Mèo Con liếc mắt một cái, chần chờ một chút nói: “Tiểu thiếp thông phòng bên người Hoắc tam gia từ trước đến nay, đều không ở quá ba năm”

Mèo Con có chút chán ghét nhú nhú mày đầu, hai nhà Hoắc, Nhiếp đồng dạng đều là thế gia nhà cao cửa rộng, nhưng mà rõ ràng gia phong Nhiếp gia so với Hoắc gia nghiêm cẩn rất nhiều, xem ra phong cảnh của Hoắc gia này cũng không kéo dài được bao lâu !

Ngô thị an ủi vỗ vỗ tay nàng nói: “Muội muội, muội cũng không cần nghĩ nhiều, hiện tại muội đường đường là Nhiếp gia nhị phu nhân, ở thành Tô Châu này không ai dám không nhìn sắc mặt của muội !”

Mèo Con nghe Ngô thị nói xong có chút không hiểu, nghĩ lại mới giật mình Ngô thị đang an ủi nàng ! Dù sao vị Hoắc tam gia kia từng nghĩ muốn nạp nàng làm thiếp ! Tuy rằng nàng tin tưởng Nhiếp Tuyên sẽ không để cho chuyện này truyền ra ngoài, nhưng mà loại sự tình này khẳng định lừa không được người có tâm, huống chi Nhiếp Tuyên cùng Tổng đại đương gia vẫn là bạn tốt

Nàng cười nói: “Ừm, muội đã biết!”. Nàng lại hỏi Ngô thị một chút việc của các quý phu nhân khác.

Ngô thị mặc dù không thường xuyên ra ngoài, nhưng mấy vị quý phu nhân này cũng quen biết không ít, thậm chí có chút chuyện riêng nàng cũng có thể êm tai kể rõ. Mèo Con không khỏi cảm khái công lực nhiều chuyện của phụ nữ, sau khi hiểu được chuyện của mấy vị phu nhân đến đây hôm nay, thấy bỏ đi cũng đã lâu, liền đứng dậy cùng Ngô thị đi ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ, lúc Quảng Lăng được trăm ngày nàng nhất định sẽ không làm náo nhiệt như vậy, bằng không sẽ mệt chết người !

Chờ sau khi tân khách đi về hết, Mèo Con sờ sờ gương mặt cười đến cứng ngắt, nói với Xuân Nha: “Muội đi chuẩn bị nước ấm cùng canh tỉnh rượu, một hồi gia trở về liền hầu hạ gia. Văn Chiêu có thai, mấy ngày này muội phải bận rộn nhiều một chút, đừng để nàng ấy mệt mỏi”. Mấy ngày trước nàng mới biết được Văn Chiêu có thai, hiện tại cũng không dám để Văn Chiêu mệt mỏi.

“Dạ!”

Mèo Con đi vào phòng tắm trước, thay y phục xong, thấy Nhiếp Tuyên còn chưa trở về, liền đi đến phòng bà vú xem Quảng Lăng. Buổi chiều Quảng Lăng ngủ đủ giấc, hiện tại vừa thức dậy đang nằm ở trên giường, trông mắt chuyển động nhanh như chớp, đang mút mút ngón tay của mình.

Mèo Con tiến lên ôm lấy con trai, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mềm của nó: “Bảo bối, ngón tay ăn ngon sao?”. Đem ngón tay con trai rút ra, lau khô nước miếng, lại hôn tay nhỏ bé của con trai, Quảng Lăng cười khanh khách nắm ngón tay Mèo Con, mẫu tử hai người đùa đến vui vẻ.

Bà vú ở một bên cười nói: “Phu nhân, tiểu thiếu gia vừa mới tỉnh ngủ, hiện tại rất tỉnh táo !”

Mèo Con ôm lấy con trai đi về phòng ngủ: “Ừm, vất vả cho bà rồi!”. Lúc nàng mang Quảng Lăng trở về phòng, Nhiếp Tuyên cũng đã rửa mặt chải đầu xong, đang uống canh tỉnh rượu, thấy thê tử bé con trai tiến vào, cười bước lên tiếp nhận con trai, hôn mặt nó, nói: “Hôm nay mệt muốn chết rồi, phải không?”

Mèo Con mỉm cười lắc đầu: “Không sao, hôm nay chàng uống bao nhiêu rượu?” Nàng thân thiết hỏi.

Nhiếp Tuyên cúi đầu hôn cái trán của nàng: “Không uống nhiều”. Hắn ở bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Ta bảo Trừng Tâm thay rượu bằng nước”

Mèo Con nghe xong bật cười, bỏ đi áo khoác, ôm con trai, nằm ở trên giường, nhẹ nhàng chơi đùa. Nhiếp Tuyên cũng đi theo lên giường, nhìn con trai đang nằm trong ngực thê tử, ý xấu mắt nổi lên, nheo nheo khuôn mặt của nó: “Sao mà nó không ăn thì lại ngủ? Giống như là heo con !”

Mèo Con một phen lấy bàn tay xấu xa của hắn ra, gât giọng: “Đừng chọc con khóc!”. Nàng còn chưa nói xong, liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của Quảng Lăng vừa nhú, cái miệng nhỏ không răng chu lên, oa oa khóc lớn lên. Mèo Con trở mình xem thường: “Đều là chàng!”. Đem con trai bỏ vào trong ngực Nhiếp Tuyên: “Chàng làm nó khóc, chàng tới mà dỗ”

Nhiếp Tuyên ôm con trai oa oa khóc lớn, nhìn thế nào cũng cảm thấy yêu thích. Cúi đầu hung hăng hôn vài cái, tay nhỏ bé của Quảng Lăng lung tung quơ, khóc lớn hơn nữa! “Nàng xem con trai khóc lớn như vậy ! Tinh thần thật tốt! Về sau nhất định là một người khỏe mạnh!” Nhiếp Tuyên hắc hắc ngày ngày cười nói.

Mèo Con xoay mình xem thường, nghiêng người hướng bên trong nằm, mặc kệ nam nhân có chỉ số thông minh đang giảm sút kia. Hiện tại thì vui vẻ khi dễ, chờ sau khi hắn biết được tiểu tồ tông này khóc không dứt được, nhìn hắn dở như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tiệc rượu đầy tháng 3

“Vấn đề cho thiệp đi!” Mèo Con rút cuộc luyện tiệc con trai, từ trong ngực Nhiếp Tuyên tiếp nhận con trai khóc đến khàn giọng, mềm nhẹ đỡ dành. Sau khi tiếp xúc được với lòng ngực vươn mùi hương của mẹ, Quảng Lăng liền im lặng hẳn, rằm rì, Mèo Con biết hắn đói bụng, vừa dứt sữa, miệng còn nhẹ ngậm nga, vỗ nhẹ vai của hắn, dỗ hắn ngủ.

Nhiếp Tuyên có chút ghen tị trừng mắt con trai thoải mái nằm trong lòng ngực của thể thử, lại cảm thấy tay chân ngứa ngáy, nghĩ muốn vươn tay chọc ghẹo con trai, lại bị Mèo Con trừng mắt, nói: “Chàng còn chọc cho nó khóc, thì chàng đến mà dỗ!”

Nhiếp Tuyên ngượng ngùng cười, vươn tay ôm nằng vào trong ngực: “Cục thịt nhỏ này thật nặng, ta giúp nằng một phen, được không?”

Mèo Con tìm một vị trí thoải mái nằm trong lòng hắn, nhìn cục thịt nhỏ trong ngực, suy nghĩ sâu xa, trừ bỏ sữa mẹ ra, nằng cũng không có cho con trai ăn cái gì nữa, sao có thể nuôi thành một cục thịt tròn trịa thế này? Là dinh dưỡng quá tốt phải không? Con nít có thể giảm béo không? Mèo Con có chút không xác định nghĩ, con nít béo quá cũng không tốt?

“Làm sao vậy? Còn muốn cái gì sao?” Nhiếp Tuyên cúi đầu hỏi.

“Không có gì!” Mèo Con hoàn hồn cười cười nói: “Trí Viễn, tiệc trăm ngày của Quảng Lăng chúng ta không cần làm long trọng như vậy được không?”. Nằng nhìn cục thịt trắng trắng mềm mềm đang thoi bong bóng trong ngực, quên đi, vẫn là đừng giảm béo, tiêu hải tử béo một chút mới dễ thương a! Lại nói nằng cũng luyện tiệc để con trai bị đói.

Nhiếp Tuyên nghe vậy thân thiết hỏi: “Làm sao vậy? Hôm nay làm nằng mệt môi ư?”

“Không phải vậy!” Mèo Con vỗ nhẹ con trai sắp ngủ, thấp giọng nói: “Quảng Lăng còn nhỏ, chỉ một cái tiệc đầy tháng thế mà đã long trọng thế này, tiệc trăm ngày không thể xa xỉ như vậy được... sẽ không làm thẳng bé bị tổn thọ. Lại nói thiệp sợ cây cao đón gió!”

Nhiếp Tuyên nghe xong suy nghĩ một hồi nói: “Cũng tốt, vậy chờ lúc Quảng Lăng được trăm ngày, chỉ mời vài vị bằng hữu thân thích đến đây thôi, được không?”

“Dạ!”. Mèo Con gật gật đầu, thấy Quảng Lăng đã no rồi, liền nhẹ nhàng vỗ vai con trai, sau khi giúp thẳng bé lau sạch mùi sữa, liền để nó nằm giữa hai người: “Đúng rồi, Trí Viễn, có phải tên của Quảng Lăng ba tháng sau sẽ đặt hay không? Khi nào chúng ta quay về Ký Châu cho cha mẹ nhìn Quảng Lăng?”

Nhiếp Tuyên thấy nằng chỉ lo chiếu cố con trai, sợ nằng bị cảm lạnh, bèn giúp nằng kéo lại vạt áo: “Lễ đặt tên đều tiến hành sau khi đưa bé ra đời được ba tháng. Nhưng ta cùng cha đã nói rồi, chờ đến hết năm, mang Quảng Lăng trở về, vừa để bái tổ vừa làm lễ đặt tên. Đúng rồi, nằng còn chưa từng gặp đại ca đi? Lần này nói không chừng ngay cả Luật Nhi cũng trở về”

“Dạ!” Mèo Con nghiêng đầu hỏi: “Vậy tên của Quảng Lăng, chàng nghĩ xong chưa?”

Nhiếp Tuyên nói: “Tên của Quảng Lăng phải để tộc trưởng đặt, ta có nghĩ cũng vô dụng. Về phần tên tự của nó còn nhiều thời gian a! Đợi cho đến khi cập quán đặt cũng không muộn a!”

Mèo Con lúc này mới nhớ tới ở cổ đại tên cùng tự thì khác nhau, nằng cười cười nói: “Thiếp chỉ thuận miệng hỏi một chút. Đúng rồi Trí Viễn, có phải trước kia Nhiếp gia từng có một vị làm đế sư hay không?”. Hôm nay nằng chợt nghe người ta nhắc đến nên mới biết.

“Ừm, đúng vậy!”

“Thật sự? Chàng kể cho ta nghe đi!”

Nhiếp Tuyên thấy vẻ mặt tò mò của nằng, không khỏi cười hỏi: “Nằng không mệt?”

“Không mệt!”. Mèo Con lắc lắc đầu: “Trí Viễn, chàng kể cho ta nghe đi chuyện Nhiếp gia của chàng đi!”

“Cái gì các chuyện Nhiếp gia của chàng, nằng không phải là người của Nhiếp gia sao?” Nhiếp Tuyên nhẹ gõ cái trán của nằng nói: “Làm đế sư là tổ phụ của ông ta”. Nhiếp Tuyên đem lịch sử Nhiếp gia nói đơn giản một lần. Tổ tiên Nhiếp gia trước kia vốn nổi danh là dòng dõi thư hương giàu có, vào triều

đại khai quốc, Thái tổ hoàng đế còn từng bái tộc trưởng của Nhiếp gia làm thầy. Lúc Thái tổ hoàng đế phong thưởng công thần cũng đã phong cho người thầy này chức vị.

“Nhưng mà tước vị này không có quyền thừa kế, chỉ có thể truyền đến ba đời, nguyên bản chỉ có thể đến đời của tổ phụ ta, nhưng lúc ấy ông cố của ta là thái phó của thái tử, sau khi thái tử đăng cơ, lại cho chúng ta tiếp nhận tước vị ấy thêm hai đời, đến đời ông nội ta thì đã không còn tước vị” Nhiếp Tuyên nói.

Mèo Con “À” một tiếng, liếc mắt nhìn Nhiếp Tuyên một cái, thấy thần sắc hần khó lòng, Mèo Con nhất thời cũng không biết nói cái gì, nửa ngày mới nghẹn ra một câu: “Ừm... tuy rằng mọi người không có tiếp nhận tước vị, nhưng mà đại ca không phải đang làm Lễ bộ Thượng thư sao?”

“Là Hộ bộ Thượng thư” Nhiếp Tuyên dờ khóc dờ cười sửa lời nàng, nói: “Nhiếp gia cũng không ai đề ý tước vị này”. Miệng hần khê nhếch: “Người trong thiên hạ biết đến Nhiếp gia chúng ta là do truyền thống thư hương, tước vị An Bình hầu này chỉ là dẹt hoa trên gấm mà thôi!”

Mèo Con gật gật đầu: “Ừm! Thiếp nghe đại ca nói mười bảy tuổi chàng đã thi đậu giải nguyên! Thật sự là gia đình có tiếng học giỏi sâu xa”

Nhiếp Tuyên thần nhiên nói: “Ta thi tính là gì, mười ba tuổi đại ca đã thi đậu tiến sĩ, mười sáu tuổi đã vào Hàn Lâm viện”. Nói đến chuyện cũ, thần sắc Nhiếp Tuyên hơi ảm đạm.

Mèo Con có chút chân tay luống cuống nhìn hần, nàng đối với chuyện cũ trước kia của Nhiếp Tuyên biết không nhiều, nhưng từ thói quen dù có bận đến bao nhiêu thì mỗi ngày cũng đọc sách của hần thì cũng biết hần thích học hành cỡ nào, có lẽ hần không phải không muốn tiếp tục nghiệp học, mà là có nguyên nhân không cho hần tiếp tục thi cử đi?

Nhiếp Tuyên hoàn hồn thấy vẻ mặt Mèo Con lo lắng nhìn hần, trong lòng hần cảm thấy ảm áp, vươn tay chỉnh chỉnh tóc mai của nàng: “Mệt mỏi không? Có muốn nghỉ ngơi sớm một chút không?”. Hần đem con trai đặt vào trong ngực Mèo Con, đem mẹ con hai người ôm lấy.

“Dạ!” Mèo Con gật gật đầu, lúc đang mơ mơ màng màng, đột nhiên nhớ đến chuyện của Hồng Lăng: “Trí Viễn, thiếp có chuyện muốn nói với chàng!”

“Humm? Chuyện gì?” Nhiếp Tuyên không đề ý hỏi.

“Hôm nay Hồng Lăng...” Mèo Con đem chuyện phát sinh hôm nay nói với Nhiếp Tuyên một lần, cuối cùng, nàng hỏi một câu: “Chàng thấy việc thiếp đem bạc cho nàng thế nào?”

Nhiếp Tuyên cười cười: “Hai trăm lượng bạc, cũng đủ để nàng ta và đứa con sống mấy năm thoải mái”

“Như vậy là nhiều lắm sao?” Mèo Con bất an hỏi.

Nhiếp Tuyên trấn an vỗ nhẹ vai của nàng nói: “Cho thì cũng đã cho, còn nghĩ nhiều làm gì? Nhưng mà Hoắc gia nước sâu hun hút, nàng cùng Hoắc di nương tuy là bạn thưở bé, nhưng hiện tại thân phận bất đồng, về sau vẫn ít qua lại là tốt nhất”

Mèo Con thấy sắc mặt hần có chút ảm trầm, nhớ tới việc vị Hoắc tam gia cầu hôn trước kia, Nhiếp Tuyên ngoài miệng cũng chưa từng nói qua, nhưng mà chắc cũng có đề ý, nàng cúi đầu “Dạ!” một tiếng: “Thiếp đã biết, về sau thiếp sẽ không qua lại với nàng nữa!”

Nhiếp Tuyên thấy vẻ mặt nàng khổ sở, liền biết nàng đã hiểu sai, nhẹ giọng nói: “Ta là sợ nàng chịu thiệt, nàng quen biết Hoắc di nương của Hoắc gia, người rồi sẽ thay đổi”

“Dạ, thiếp đã biết”. Mèo Con nghe Nhiếp Tuyên giải thích xong, mặt mày hớn hờ nói: “Kỳ thật sau khi thiếp cho nàng bạc, cũng nghĩ sẽ không liên lạc với nàng nữa”. Nàng cùng Hồng Lăng từ khi bắt đầu lập gia đình, đường đi cũng đã khác nhau, nếu vẫn còn tiếp tục qua lại, thì những chuyện trước kia đều bị người ta thêm bớt, hai người vẫn nên bảo trì khoảng cách cho thỏa đáng.

“Còn có, thiếp có hẹn với Ngô tỷ tỷ, ngày mốt cũng tỷ ấy đến Tây viên cầu tự” Mèo Con hàm hồ nói.

“Được, ta bảo Trùng Tâm chuẩn bị xe ngựa cho nàng. Nàng ở cứ nhiều ngày như vậy rồi, cũng nên ra ngoài du ngoạn một chút. Được rồi, mau ngủ đi!” Nhiếp Tuyên vỗ nhẹ vai của nàng ôn nhu nói: “Thời gian không còn sớm nữa!”

Xem Phim hoạt hình anime online

“Dạ!” Hai người nói xong, thanh âm dần dần thấp xuống, ngay tại lúc Mèo Con sắp ngủ, đột nhiên nghe thấy thanh âm ồn ào bên ngoài, còn có tiếng bước chân hỗn độn của nhiều người.

Nhiếp Tuyên đã bị thanh âm ngoài cửa làm bừng tỉnh, cẩn thận buông vợ con trong ngực ra, đứng dậy đi ra ngoài nhẹ giọng hỏi: “Sao lại thế này?”

Bà tử canh cửa thấy Nhiếp Tuyên, bước lên phía trước hành lễ: “Gia, là Lô Tam Tỷ kia làm loạn! Chúng nô tỳ muốn đi xem nàng ta thế nào!”

Nhiếp Tuyên khê nhú mày nói: “Sao lại là các người? Văn Chiếu đâu? Xuân Nha đâu?”

“Văn Chiếu có thai, nô tỳ bảo nàng không cần trực đêm, Xuân Nha mấy ngày nay thân thể có chút không thoải mái, nô tỳ cũng bảo nàng về nghỉ ngơi sớm một chút”. Thanh âm Mèo Con từ trong phòng truyền đến: “Làm sao vậy?”

Nhiếp Tuyên nghe được thanh âm Mèo Con, liền trở về phòng: “Đánh thức nàng sao?”

“Thiếp vốn chưa ngủ” Mèo Con đứng dậy mặc quần áo, chuyện ở nội viện nên để nàng quản, nào có thể để Nhiếp Tuyên hỏi đến? Truyền ra không phải làm cho người ta chê cười sao?

Nhiếp Tuyên nói: “Nếu không phải chuyện lớn, thì để ngày mai xử lý, thân thể nàng quan trọng hơn”. Hắn thấy Mèo Con đã muốn đứng dậy, cũng sẽ không tiếp tục hỏi việc gì nữa, vừa rồi cũng là sợ đánh thức Mèo Con mới đi ra ngoài thôi.

“Thiếp biết rồi!”. Mèo Con nói: “Chàng đi ngủ trước đi, ngày mai chàng còn phải dậy sớm a!”. Sau khi nàng mặc quần áo đi vào sương phòng cách vách, bảo hạ nhân đến hỏi: “Phát sinh chuyện gì?” Mèo Con nhủ mi hời.

Mấy bà tử được Văn Chiêu an bài trực đêm, đều là người khôn khéo giỏi giang, sự tình liên quan đến mặt mũi Cô gia, bọn họ cũng không dám thao thao bất tuyệt, nói dối, liền đem mọi chuyện nói rõ ràng.

Hôm nay là tiệc đầy tháng của Quảng Lăng, người của Cố gia vì Mèo Con sinh con trai, đều rất vui vẻ, cha con Cố gia uống không ít rượu, Mèo Con không để bọn họ về nhà, giữ họ lại qua đêm. Hôm nay Cố Toàn cũng bị mọi người chuốc say không còn biết gì cả, được sai vật điu trở về, vừa vào phòng liền nằm xuống ngủ ngay.

Nửa đêm hắn khát nước, tỉnh lại muốn lấy nước uống, lại phát hiện bên người có một nữ nhân, không khỏi chấn động. Hắn cho dù rất thông minh, dù sao tuổi cũng còn nhỏ, lại chưa từng trải qua loại chuyện này, nhất thời không bắt bẻ được, cư nhiên để cho Lô Tam Tỷ đem chuyện này náo loạn lên, hạ nhân Nhiếp phủ biết chuyện này nhỏ không nhỏ, lớn không lớn, nhất thời cũng không biết xử lý Lô Tam Tỷ thế nào, liền vội vàng đến đây báo cho Mèo Con.

“Hiện tại Lô Tam Tỷ đang ở đâu?” Mèo Con nhu nhu cái trán, có chút đau đầu hỏi.

Bà tử kia thấp giọng nói: “Ngũ cửu gia tuổi còn nhỏ, chưa từng trải qua loại chuyện này, nhất thời không biết bắt bẻ, để cho Tam Tỷ kia làm lớn chuyện. Lão thân thấy chuyện này có khả nghi, liền cả gan làm chủ một hồi, trước tiên đem nhốt Tam Tỷ kia lại”

“Bà làm tốt lắm. Cha mẹ ta có biết không?” Mèo Con khen ngợi nói.

“Hôm nay thân gia lão gia, phu nhân cùng vài vị cửu gia, cửu phu nhân đều mệt mỏi, đến nay còn chưa bị kinh động”. Bà tử chần chờ một chút, nhẹ giọng nói: “Phu nhân, nô tỳ vừa mới đi tìm hiểu, ngũ cửu gia giống như đã xảy ra chuyện gì với nàng ta”

Mèo Con bĩu môi, làm sao có thể? Tiểu ca đều uống say đến không còn biết gì, chỉ sợ cho dù hắn muốn làm cùng hữu tâm vô lực đi? Nàng nghĩ nghĩ, đứng dậy đi vào phòng, gọi Nhiếp Tuyên tỉnh dậy: “Trí Viễn, chàng mau dậy đi!”

“Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?” Nhiếp Tuyên mở to mắt hỏi.

Mèo Con ghé vào bên tai hắn, nói khẽ với hắn chuyện đã xảy ra, Nhiếp Tuyên nghe được trầm hạ mặt: “Hầu hạ sai vật và đồng nhĩ đâu? Làm sao lại để chuyện này xảy ra?”

Mèo Con nói: “Được rồi, trước tiên mặc kệ chuyện gì, thiếp lo lắng cho tiểu ca, chàng đi thăm huynh ấy đi”. Cố Toàn cho dù ở bên ngoài tỏ ra thành thực, nhưng bản chất bất quá chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi mà thôi. Lại nói hắn không thể so với Nhiếp Tuyên sinh ra trong thế gia phức tạp, từ nhỏ hoàn cảnh sinh trưởng đã đơn thuần, nàng còn thật lo lắng tiểu ca sẽ bởi vì chuyện này mà lưu lại bóng ma tâm lý!

Nhiếp Tuyên nói: “Ừm, để ta đi thăm y, nàng cũng đừng vội, một cái nha hoàn mà thôi” Hắn giận tái mặt nói: “Loại nô tài cả gan làm loạn này, nên đánh chết!”

Mèo Con nghe xong trầm mặc không nói, sau khi giúp đỡ Nhiếp Tuyên thay quần áo xong, Nhiếp Tuyên liền vội vàng rời đi. Mạn đêm buông xuống Nhiếp Tuyên cũng không có trở về phòng nghỉ ngơi, Mèo Con ôm con trai nằm ở trên giường, lại làm sao cũng không ngủ được, chờ đến khi hùng hống, mới chớp mắt được một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Khiến trách

Trí Viễn” Lúc Mèo Con ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên cảm thấy có người giúp mình đắp chăn, nàng bỗng nhiên mở mắt, quả nhiên là Nhiếp Tuyên đã trở lại, nàng vội vàng đứng dậy hỏi: “Trí Viễn, tiểu ca thế nào?”

Nhiếp Tuyên thấy đáy mắt nàng mơ hồ có chút tơ máu, liền biết nàng một đêm không ngủ ngon, yêu thương vỗ nhẹ hai má mềm mại của nàng nói:

“Không có việc gì, từ từ ngủ đi!”

“Thiếp ngủ không được!” Mèo Con rầu rĩ nói: “Đều là thiếp sai, lúc trước không nên cứu nàng ta”. Mèo Con ảo não cắn cắn môi dưới, đều tự trách mình không quả quyết, làm việc không cẩn thận, hại tiểu ca không nói, còn khiến cho Nhiếp Tuyên lo lắng giúp nàng giải quyết hậu quả.

Nhiếp Tuyên cởi áo khoác, lên giường đem nàng ôm vào trong ngực an ủi nói: “Không liên quan đến nàng, là chính bản thân nàng ta không biết phân biệt”

Mèo Con thì thào nói: “Lúc trước nếu không có chàng, nói không chừng thiếp so với nàng còn muốn thâm hơn, cho nên thiếp mới...” mỗi lần nhìn thấy Lô Tam Tỷ, nàng liền nhìn không được nghĩ, lúc trước nếu không có Nhiếp Tuyên cứu nàng, có lẽ nàng chính là Tam Tỷ thứ hai, cũng có lẽ so với nàng còn thâm hơn. Nguyên nhân chính vì duyên cớ này, nàng mới đối với Lô Tam Tỷ đặc biệt mềm lòng, nếu thay đổi thành những người khác, nàng sớm đã phải đến thôn trang rồi.

“Nàng cùng nàng ta hoàn toàn không giống nhau”. Nhiếp Tuyên đánh gãy lời của Mèo Con nói: “Cho dù không có ta, lúc ấy không phải nàng cũng tự mình chạy trốn”

“Nhưng sau đó vẫn bị bọn họ phát hiện”. Mèo Con thấp giọng nói: “Nếu không có chàng, thiếp đã sớm bị bọn họ bắt trở về”. Nàng nhớ đến tình cảnh tiết Nguyên Tiêu năm đó, hai tay không tự chủ được gắt gao bắt lấy vạt áo hắn: “Thiếp vốn nghĩ nàng ta nếu là có thể an phận ở trong phủ, cố gắng học chút nữ công gì đấy, tương lai thiếp liền giúp nàng tìm một người tốt, cũng có thể an an ổn ổn qua cả đời”. Cho nên nàng mới bảo Văn Chiêu đem Tam Tỷ nhốt ở trong sân, để cho nhóm bà tử dạy nàng ta quy củ, hy vọng nàng ta có thể hiểu chút lý lẽ.

Nhiếp Tuyên mềm nhẹ giải khai ngón tay nàng, khẽ hôn đầu ngón tay của nàng: “Đừng suy nghĩ miên man, nàng với nàng ta hoàn toàn không giống nhau, nàng có ta”. Hắn cúi đầu hôn nếp uốn giữa mi gian của nàng, ôn nhu nói: “Tốt lắm, đừng suy nghĩ nhiều, tiểu nữ không có việc gì, chút việc nhỏ như vậy hắn còn xử lý không tốt, tương lai như thế nào ở trong quan trường hỗn độn?”

“Dạ!” Mèo Con lên tiếng, tựa vào đầu vai Nhiếp Tuyên: “Trí Viễn, chàng nói nên xử lý Tam Tỷ như thế nào?”

Nhiếp Tuyên vỗ nhẹ vai của nàng: “Nàng muốn xử lý như thế nào?”

Mèo Con chần chờ một chút, thấp giọng nói: “Thiếp nghĩ cái này cũng không phải chuyện tốt gì, truyền ra đối với thanh danh của chúng ta cùng tiểu ca cũng không tốt, cho nên không cần lộ ra. Chỉ cần nói Tam Tỷ trộm vật gì đó trong phủ, trước mặt mọi người đánh nàng ba mươi bản, lại bảo người ta bán nàng ta đi xa”. Nàng ngẩng đầu nhìn Nhiếp Tuyên một cái: “Chàng xem xử lý như vậy như thế nào?”

Nếu đúng như theo lời Nhiếp Tuyên, đánh chết Lô Tam Tỷ, nàng thật sự không đành lòng, dù sao cũng là một mạng người. Lại nói ở cổ đại đánh bằng roi thì phải coi quân, vết thương không dễ lành lại, sẽ lưu lại sẹo, đối với một người chưa lấy chồng mà nói, trừng phạt như vậy đã muốn phi thường nghiêm khắc.

Nhiếp Tuyên khẽ gật đầu cười nói: “Được, xử lý như vậy không tồi”

“Vậy là tốt rồi”. Trong lòng Mèo Con thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Trí Viễn, thiếp muốn đi thăm tiểu ca” nói xong định đứng dậy.

Nhiếp Tuyên giữ chặt nàng nói: “Đừng đi, nhạc phụ nhạc mẫu đã dậy, tiểu nữ đã đi thỉnh an họ, chúng ta cũng đi đi”

Mèo Con gật gật đầu, có chút lo lắng hỏi: “Cha mẹ có biết chuyện này không?”

Nhiếp Tuyên nói: “Họ lập tức sẽ về nhà, làm sao sẽ biết?”

Mèo Con nghe xong nhất thời thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, lúc hai người đi thỉnh an Cố Tứ Ngu và Vương thị, Cố Tứ Ngu cùng Vương thị đều phi thường vui vẻ, giữ chặt hai người nói không ít lời, nếu không phải lo lắng cho đám con cháu ở nhà, Vương thị thật sự muốn ở thêm vài ngày nữa a. Lúc gần đi, Vương thị lấy ra một tiểu hà bao nhét vào trong lòng của nàng, nhỏ giọng nói: “Đây là mẹ đi miếu Quan Âm trong thỉnh cho con, con trở về liền phải đeo nó”

“...” Mèo Con liếc mắt nhìn lá bùa kia một cái, ngẩng đầu nói: “Mẹ, con đã có Quảng Lăng”

“Nha đầu ngọc, một đứa con trai làm sao đủ!” Vương thị vỗ nhẹ tay nàng nói: “Nữ nhân phải có nhiều con mới có nhiều phúc! Con phải giống mẹ mới được!”

Mèo Con tròn mắt há hốc mồm nhìn Vương thị, nghe nói tính luôn cả các ca ca chết non lúc trước, tổng cộng mẹ sinh tám đứa con, chẳng lẽ nàng cũng phải sinh tám à? Mỗi năm một đứa, cũng phải tám năm a! Nàng rung mình một cái, vậy nàng chẳng phải là heo mẹ sao?

“Nhớ phải đeo, biết không?” Vương thị lo lắng lại dặn một câu.

“Dạ, con đã biết” Mèo Con gật gật đầu, đem hà bao đặt ở trong tay áo, lúc này Vương thị mới yên tâm rồi đi.

“Phu nhân!” Mèo Con đưa tiền cha mẹ cùng vài ca ca xong, liền về phòng thay quần áo, chuẩn bị cùng Văn Chiêu thương lượng một chút, coi như trước mọi người tuyên bố trừng phạt Lô Tam Tỷ, kết quả mới vừa quay về sân, liền thấy Văn Chiêu cùng Xuân Nha đang quỳ ở trong sân, nàng lập bấp kinh hãi: “Các người làm sao vậy? Văn Chiêu, tỷ đang có thai, đứng lên trước rồi nói”

“Tiểu nhân đến thỉnh tội với phu nhân” Văn Chiêu quỳ trên mặt đất nói.

“Tỳ làm cái gì vậy?” Mèo Con bảo bà từ đỡ Văn Chiêu đứng dậy: “Tỳ đang có thai, cũng đừng một chút liên quỳ, Xuân Nha cũng đứng lên đi”

“Nô tỳ là đến thỉnh tội!” Văn Chiêu cúi đầu nói: “Phu nhân bảo nô tỳ trông chừng Lô Tam Tỷ, nô tỳ không có trông chừng kỹ nàng ta, là nô tỳ sai”

Xem Phim hoạt hình anime online

Mèo Con than nhẹ một tiếng: “Chuyện này cũng không có thể toàn bộ trách tỳ, ta cũng có sai, lúc trước sớm đuổi nàng ta đi là được rồi. Đúng rồi, làm sao nàng ta có thể đến phòng của tiểu ca?”. Đây là thắc mắc mà Mèo Con không lý giải được: “Nàng không phải ở trong nội viện sao? Làm sao có thể chạy tới khách phòng?”. Vì Cố Toàn tuổi cũng không nhỏ, cho nên ở Nhiếp gia đều là ở trong khách phòng.

Sắc mặt Văn Chiêu xấu hổ nói: “Nô tỳ thấy nàng ta không thành thật, sợ nàng ta dạy hư nha hoàn trong nhà, liền phái nàng đi ngoại viện cùng vài đứa nhỏ mới mua của đoàn kịch, bình thường các nàng đều bị nhốt ở trong sân không cho phép ra ngoài. Đêm qua vì đoàn hí kịch này diễn xướng, cho nên gác cổng dễ dàng một chút...”

Mèo Con nhu nhu cái trán: “Aiz, tất cả đều như nhau”

Hai người lại quỳ xuống nói: Thỉnh phu nhân trách phạt”

Mèo Con nhíu mi hỏi: “Ngày hôm qua là ai ở trong phòng hầu hạ? Tại sao không gác đêm?”

Văn Chiêu nói: “Nô tỳ đã hỏi qua, vì ngũ cữu gia không thích hạ nhân ở bên cạnh hầu hạ, cho nên trong phòng ngũ cữu gia vẫn không ai gác đêm”

Mèo Con nhíu mày nói: “Cho dù là như thế này, cũng có phải có người canh cửa đi?” Nàng thở dài một hơi, nhẹ giọng hỏi: “Lúc ta chưa đến Nhiếp gia, hạ nhân trong nhà chắc cũng không dám hành động như vậy đi?”

Văn Chiêu vừa nghe, sắc mặt trắng bệch nói: “Phu nhân...”

Mèo Con âm thầm cười nói: “Được rồi, hai người đi xuống trước đi!”

Sau khi ăn xong cơm trưa, Mèo Con ngồi ở trong đại sảnh, phía trước đặt một bức bình phong, phân phó Văn Chiêu gọi tất cả hạ nhân Nhiếp gia đến, nha hoàn bà từ đứng vây xung quanh hành lang chỗ đại sảnh, nam phó thì đứng trong đình viện.

Mèo Con trong tay cầm một ly trà nhỏ lặng im không nói, mọi người cúi đầu liếm mi không nói, ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng, toàn bộ đình viện thật yên tĩnh ngay cả một cây châm rơi xuống đều có nghe thấy. Một lát sau, vài bà từ dẫn Lô Tam Tỷ tay bị trói, miệng bị nhét vải đi đến. Phía sau còn có mấy người nam phó, dẫn theo hai gã sai vặt. Kia hai người sai vặt, cúi đầu, không nói một tiếng, mà Lô Tam Tỷ không ngừng giãy dụa, miệng ô ô hét.

Sau khi đoàn người vào trong, một bà từ cầm đầu tiến lên cung kính nói: “Phu nhân, Lô Tam Tỷ, Thư Hương, Mặc Hương đã đến”

Mèo Con gật đầu, mở miệng nói: “Đêm qua, tiệc rượu đầy tháng của tiểu thiếu gia, gia cùng ta đều thật cao hứng, nhưng cố tình có nô tài không biết xấu hổ cho chúng ta một cái phiền phức! Lô Tam Tỷ này, ngày hôm qua được ban thưởng, cư nhiên còn chưa đủ, còn vụng trộm vào phòng ngũ cữu gia ăn trộm, bị ngũ cữu gia bắt được. Thứ nô tài vô pháp vô thiên này, trong phủ chúng ta quyết không chấp nhận được!”

Mèo Con dừng một chút, đưa tay đặt ly trà sang bên cạnh, tiếp tục nói: “Lô Tam Tỷ một mình vào phòng chủ tử ăn trộm, đánh ba mươi đại bản, trực xuất Nhiếp phủ. Hai đồng nhi hầu hạ trong phòng ngũ cữu gia là Thư Hương, Mặc Hương rời khỏi vị trí công tắc, đánh mười lăm đại bản, tiền tiêu vật hàng tháng hạ hai bậc, nếu còn tái phạm, liền trực xuất Nhiếp phủ!”. Nói xong, nàng phát phát tay, Văn Chiêu thấy vậy hướng Ngọc Bàn khẽ gật đầu.

Ngọc Bàn hô một tiếng “Đánh!”. Ba người liền bị đè xuống đất, nằm úp sấp kéo quần xuống, hai bên cạnh có hán tử vung đại bản đánh. Bốn phía im lặng, chỉ còn tiếng đại bản đánh xuống da thịt ba người, mới mấy cây gậy đi xuống, trong không khí liền có mùi máu, mọi người không rét mà run.

Tay Mèo Con run nhẹ, nhưng mà nàng cố gắng buộc chính mình mở to hai mắt, bảo trì mặt không chút thay đổi, nàng hôm nay nếu mà yếu thế, như vậy sau này lời của nàng ở trong đám hạ nhân làm gì còn uy tín, mà công sức trước kia Nhiếp Tuyên vất vả bảo trì nghiêm cẩn gia phong cũng sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Mười lăm đại bản của hai tên sai vặt đã nhanh chóng xong, hai người kéo hai chân đầm đìa máu, cách bình phong dập đầu tạ ơn Mèo Con tha mạng. Mèo Con phát tay, hai người mới được người khác dìu xuống thoa thuốc. Mà Lô Tam Tỷ còn chưa đánh xong, mười lăm đại bản của hai người kia đã xong nhưng mà Lô Tam Tỷ chỉ mới được tám gậy.

“Trí Viễn ca...” Cố Toàn nhìn Mèo Con đoan chính ngồi ở giữa, nhìn như sắc mặt không chút thay đổi, kỳ thật đã muốn bị dọa ngốc rồi, không khỏi đau lòng nói: “Xem như hết, Mèo Con vừa thấy máu liền bị dọa sợ, bảo Văn Chiêu dìu nàng đi vào trong phòng nghỉ ngơi đi”

Nhiếp Tuyên thấy Mèo Con ra vẻ kiên định, sắc mặt lại trắng bệch, cũng đau lòng không thôi, nhưng vẫn thấp giọng nói: “Ta có thể che chở nàng cả đời, nhưng không thể lúc nào cũng che chở nàng, nàng cần trưởng thành”

Cố Toàn nghe xong lặng im không nói, qua một hồi lâu, hần mới thấp giọng nói: “Trí Viễn ca, kỳ thật đệ cùng Lô Tam Tỷ không có phát sinh cái gì, nếu không tạm tha...”

Nhiếp Tuyên quay đầu lại bình tĩnh nhìn Cố Toàn, Cố Toàn bị Nhiếp Tuyên nhìn chột dạ cúi đầu, cuối cùng một chữ thế nào cũng đều nói không nên lời, sau một lúc lâu, hần cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, Trí Viễn ca”

Nhiếp Tuyên than nhẹ một tiếng, tiến lên vỗ nhẹ bờ vai của hần nói: “Tiểu Ngũ, Mèo Con có thể lòng dạ yếu mềm, nhưng mà đệ thì không thể! Đệ sắp phải thi cử nhân, nên nhớ, ở trong quan trường hỗn loạn, thứ không cần nhất chính là lòng dạ yếu mềm! Vô luận là vì danh dự Nhiếp gia chúng ta, hay là vì danh dự của đệ, đều không chấp nhận được này loại hạ nhân có thể tùy tiện leo lên giường chủ nhân thế này! Nếu hôm nay chúng ta thả nài ta, vậy ngày mai chúng ta sẽ là chuyện cười trong thành Tô Châu!”

“Ừm, đệ đã biết!” Cố Toàn gật gật đầu, liềm hạ một tia không đành lòng cuối cùng ở trong lòng.

Nhiếp Tuyên nói: “Nếu là đệ chịu không nổi, một lát đừng đi cùng Trùng Tâm”

“Không! Đệ muốn đi” Cố Toàn cúi đầu nói: “Kỳ thật đều là do đệ sai, lúc nài ta tặng cho đệ hà bao, đệ nên nghiêm khắc cự tuyệt nài ta hoặc nói cho Mèo Con nghe, nếu sớm nói ra, có lẽ chuyện hôm nay sẽ không sẽ phát sinh”

Nhiếp Tuyên hơi hơi nhíu mi nói: “Đệ còn nhỏ, Lô Tam Tỷ này từ nhỏ trong giang hồ lớn lên, những thứ khác có thể không học được nhiều, nhưng luận về thủ đoạn quyền rũ nam nhân, khẳng định học cũng được mười phần, đệ bị nài ta quyến rũ cũng không kỳ lạ”

“Không! Đệ không có!” Cố Toàn đỏ mặt nói: “Đệ bị nài ta tặng hà bao, nhưng một chút cũng không thích nài ta!”

Nhiếp Tuyên nghe vậy ách nhiên thất tiểu, lắc lắc đầu nói: “Đệ cũng không còn nhỏ, chờ thêm vài ngày ta bảo Mèo Con tìm cho đệ vài nha hoàn xinh đẹp có bốn phận, đừng đi ra bên ngoài tìm người không đúng đắn”

“Đệ...” sắc mặt Cố Toàn đỏ bừng, Nhiếp Tuyên thấy thế, không khỏi cười ha ha.

Trong lúc Nhiếp Tuyên cùng Cố Toàn nói chuyện, Lô Tam Tỷ cũng đã bị đánh xong, nài ta bị đánh đến hấp hối, một câu cũng không nói được. Cùng với hai người vừa rồi bất đồng, nài ta cũng không chảy nhiều máu lắm, nhìn qua thương thế cũng không phải thực nghiêm trọng, nài ta được hai bà tử kéo đi, dập đầu với Mèo Con xong, liền bị kéo xuống.

Mèo Con cách bình phong nhìn ba người đổ máu không giống nhau, đột nhiên nhớ tới trước kia ở trong tiểu thuyết cổ đại thường xuyên nhắc đến một việc, trong lòng không khỏi lộ bộ, miễn cưỡng ổn định chính mình, lại nghiêm khắc răn dạy vài câu mới để mọi người tản ra.

Xuân Nha nhìn thấy thảm trạng của ba người, bản thân đều đứng thẳng không vững, càng đứng nói đến là việc diu Mèo Con. Văn Chiêu tiến lên giúp đỡ Mèo Con trở về phòng, lại tự mình ở trong phòng bếp nấu cho Mèo Con một chén canh trần châu giúp Mèo Con an thần: “Phu nhân, uống bát canh trần châu này để an thần một chút đi!”

Sau khi Mèo Con trở về trong phòng, sắc mặt liền tái nhợt ngã ngồi ở trên La Hán tháp, tiếp nhận canh trần châu, sau khi uống hai ngụm, liền giả bộ không chút để ý hỏi: “Văn Chiêu, ta nghe nói người bị đánh, nếu máu chảy đầm đìa, nhìn giống như bị trọng thương nghiêm trọng, kỳ thật đều là ngoại thương, chỉ là bị thương da thịt, dưỡng vài ngày sẽ khỏi hẳn. Ngược lại thương thế nhìn có chút không nghiêm trọng, thế nhưng thật ra lại bị nội thương, nếu bị như thế cũng chưa chắc có thể sống sót”

Văn Chiêu ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Mèo Con, một lát sau nài mới miễn cưỡng hàm hồ cười nói: “Phu nhân nghe ở đâu nói vậy? Nô tỳ thật sự chưa từng nghe qua chuyện này, chờ khi nào có cơ hội, nô tỳ phải đi hỏi với được”

Mèo Con trầm mặc một hồi mới nói: “Ta chỉ là thấy trong mấy quyển sách, tùy tiện hỏi một chút mà thôi”. Nài đứng dậy đi vào phòng trong: “Hôm qua không có ngủ ngon, hiện tại đã có chút mệt nhọc, ta muốn nghỉ ngơi một chút”

“Dạ!” Văn Chiêu gọi nha hoàn, tiến lên hầu hạ Mèo Con rửa mặt, trải giường chiếu, Mèo Con bảo bà vú ôm Quảng Lăng đến, ôm con trai ngủ.

Trong lúc Văn Chiêu nghĩ Mèo Con đã ngủ, chuẩn bị lặng lẽ rời đi, Mèo Con đột nhiên nói một câu: “Trong rương của ta có một chút vải tốt, cảm lấy may quần áo đi”

Văn Chiêu dừng chân một chút, nhẹ giọng đáp: “Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tin vui

Hạ nhân trong nhà bị khiển trách một phen xong, thành thật rất nhiều. Mèo Con cũng không có đi hỏi kết cục cuối cùng của Lô Tam Tỷ, mà mọi người cũng không có nhắc đến nài ta, giống như người này chưa từng tồn tại, nguyên bản hạ nhân đã có chút rời rạc lại nghiêm cẩn lên. Trong nhà lại khôi phục bình tĩnh, Mèo Con vẫn là giống như trước kia bình thường, mỗi ngày trừ bỏ chiếu cổ Quảng Lăng ra, chính là viết chữ, vẽ tranh, bình thường thì

giúp Nhiếp Tuyên làm chút điểm tâm bổ dưỡng.

“Bì bõm!” Thanh âm nộn nộn của trẻ con vang lên, chân nhỏ của Quảng Lăng một cú sen trắng nồn vung lên, thuần thực trở mình một cái.

“Mèo Con, nàng xem Quảng Lăng biết xoay người a!” Nhiếp Tuyên vui sướng nói.

“Mẹ nói, con nít ba tháng biết trở mình sáu tháng biết ngồi chín tháng biết đi, Quảng Lăng đều đã bốn tháng”. Mèo Con chén cháo ý nhĩ đưa cho Nhiếp Tuyên: “Hôm nay thiếp làm bánh trà xanh”. Bởi vì mỗi ngày Mèo Con đều sau giờ Ngọ làm điểm tâm cho Nhiếp Tuyên, Nhiếp Tuyên liền có thói quen buổi chiều sẽ cùng uống trà, ăn điểm tâm với hai mẹ con nàng.

“Đây là cái gì?” Nhiếp Tuyên thấy Mèo Con cầm chén cháo nhỏ, từng muỗng nhỏ đút cho con trai, không khỏi nghi hoặc hỏi.

“Là cháo gạo” Mèo Con đem Quảng Lăng ôm vào trong ngực, từng chút đút cho nó.

“Sữa của bà vú không đủ?” Nhiếp Tuyên nghi hoặc hỏi.

“Không phải!” Mèo Con cẩn thận giúp Quảng Lăng lau đi nước cháo bên miệng nói: “Con cũng đã bốn tháng, hẳn là nên ăn chút thức ăn”

“A! A!” Quảng Lăng không hào phóng hưng phấn huy động, Nhiếp Tuyên một phen cảm chân nhỏ của con trai, hôn lên bàn chân nhỏ nhẩn cười nói: “Cục thịt béo này khí lực cũng ghê gớm thật!”

Mèo Con nói: “Đúng vậy! Chẳng xem hôm qua ta bị con đá nè!”. Nàng vén tay áo, trên cánh tay rõ ràng có mấy vết bầm nho nhỏ.

Nhiếp Tuyên vươn tay yêu thương vuốt ve: “Đều là bị con đá?”

“Dạ!” Mèo Con gật gật đầu.

Xem Phim hoạt hình anime online

Nhiếp Tuyên vươn tay gỡ nhẹ đầu nhỏ của Quảng Lăng nói: “Cục thịt nhỏ này ra tay không biết nặng nhẹ, sau này để cho bà vú ôm đi”

Mèo Con nói: “Con của thiếp, không cần người khác chiều cố giữm a!”. Tiện tay để chén sứ ở bên cạnh: “Trí Viễn, chàng nói xem năm nay nên đưa thợ lễ gì cho cha mẹ?”

Nhiếp Tuyên cười chỉ vào cục thịt nhỏ đang ở chảy nước miếng nói: “Nó không phải là lễ vật tốt nhất?”

Mèo Con trắng mắt hờn dỗi nói: “Tuy nói như vậy, nhưng cũng không thể bỏ Quảng Lăng vào trong rương chứ?”

Nhiếp Tuyên nghe xong mừng rỡ: “Chủ ý này không tồi!”

Mèo Con giận cười nói: “Người ta đang nói chuyện đứng đắn với chàng !”

Nhiếp Tuyên vươn tay ôm nàng nói: “Năm rồi không phải nàng thuê một bộ kinh Phật sao? Năm nay bỏ người ta vẽ một bức tranh Quan Âm”. Hắn thấy Mèo Con mở miệng tựa hồ muốn nói cái gì, cúi đầu cười: “Đừng thuê, nàng có thời gian tự mình thuê sao?”

Miệng Mèo Con khê nhếch, cuối cùng nhụt chí lắc lắc đầu nói: “Không thời gian”. Chỉ mỗi Quảng Lăng cùng Nhiếp Tuyên đã chiếm hết thời gian của nàng rồi.

Nhiếp Tuyên nói: “Chỉ cần có tâm ý là được rồi, có phải tự nàng làm hay không, không quan trọng!”

Mèo Con tà liếc hắn một cái: “Nói vậy!”

Nhiếp Tuyên thấy trong mắt nàng ánh sáng lưu chuyển, trong lòng hơi hơi động, cười ở nàng bên tai nói: “Ta còn có một biện pháp, khiến cho mẹ càng cao hứng”

“Biện pháp gì?” Mèo Con tò mò hỏi.

“Lại sinh một đứa con cho ta” Nhiếp Tuyên khê căn cổ nàng cười nói.

“Không đứng đắn!” Mèo Con đẩy hắn ra: “Quảng Lăng còn đang ở đây a!”

“Nó thì biết cái gì?” Nhiếp Tuyên cười nhẹ nói, bất quá vẫn phát tay bảo bà vú đem Quảng Lăng mang đi, mới vươn tay ôm lấy nàng.

Xem Phim hoạt hình anime online

Mèo Con đỏ mặt lại đẩy hắn ra: “Hôm nay không được, thiếp không tiện”. Sữa của nàng vốn sẽ không nhiều, chờ sau khi Quảng Lăng tròn trăm ngày, sữa càng ngày càng ít, nàng liền không đút cho Quảng Lăng nữa, mấy ngày nay nguyệt sự của nàng cũng đã khôi phục.

Nhiếp Tuyên cười nhẹ nói: “Vây ngủ trưa chung với ta đi! Máy ngày nay, buổi tối ta không ngủ ngon”

“Dạ!” Mèo Con vươn tay ôm cổ hân, Nhiếp Tuyên khẽ cười một tiếng, ôm nàng đi vào trong phòng.

“Phu nhân, Tổng phu nhân truyền tin đến đây”. Hôm nay Mèo Con đang giúp Quảng Lăng quần áo, thì Văn Chiêu vén rèm tiến vào, cầm trong tay một phong thư.

“A... a!” Chân nhỏ của Quảng Lăng không ngừng động, bà vú vừa ôm nó, vừa dỗ: “Tiểu tử tông của nô tỳ ơi, van cầu ngài đừng động nữa!”

Mèo Con nói với bà vú: “Nhanh mặc quần áo vào, đừng để bị cảm lạnh!”

“Phu nhân, người xem tiểu thiếu gia đã có thể ngồi !” Bà vú thấy Quảng Lăng đột nhiên ngồi xuống, kinh hi nói.

“Mau để cho nó nằm xuống!” Mèo Con nói: “Quảng Lăng mới có năm tháng thôi, xương cốt còn chưa phát triển tốt, sao có thể ngồi a! Về sau bà chú ý một chút, nếu nó lại ngồi thì để cho nằm xuống, biết không?”

“Dạ, biết!” Bà vú giúp Quảng Lăng đổi quần áo xong, liền cáo từ đi xuống.

Mèo Con chờ sau khi bà vú ra ngoài, tiếp nhận thư Văn Chiêu truyền đến, mới nhìn một đoạn, trên giường Quảng Lăng liền “Khụ... oa...” khóc lên, tay nhỏ bé quơ, về mặt ủy khuất nhìn Mèo Con.

Mèo Con bắt đầu đi ôm lấy cục thịt nhỏ nặng trĩu này, cúi đầu hôn một cái: “Tiểu ma tinh!”. Sau khi Quảng Lăng đến trong lòng ngực thơm tho của mẹ, liền an phận. Mèo Con cúi đầu tiếp tục xem thư Ngô thị viết cho mình, chỉ chốc lát nàng liền vui vẻ nói: “Thật tốt quá! Tỷ tỷ có thai ! Thật sự là Bỏ Tất phù hộ !”

Văn Chiêu nghe xong cũng vui sướng nói: “Quả nhiên là đại hỷ sự, Tổng đại đương gia nhất định rất vui mừng!”

Mèo Con nói: “Tỷ đến khó phòng chọn mấy cuộn vải tốt nhất, bảo tú phòng may nhiều quần áo trẻ con, còn có bảo Bạch Cập qua đó giúp Tổng phu nhân bắt mạch, bà tử trong phủ hầu hạ lúc ta sinh Quảng Lăng còn đi? Phải một người qua đó nói với Tổng phu nhân khi mang thai cần chú ý điểm gì”

“Phu nhân, người không đến Tổng gia chúc mừng sao?” Văn Chiêu nghi hoặc hỏi.

“Hiện tại tỷ tỷ mới hơn một tháng, đúng là thời điểm thai nhi yếu ớt nhất, để cho tỷ tỷ ở nhà dưỡng thai, chờ đầy ba tháng ta lại đi thăm là được” Mèo Con nói.

“Dạ!” Văn Chiêu ứng thanh đi xuống.

“Đợi đã!”. Mèo Con gọi Văn Chiêu lại: “Mấy ngày hôm trước mẹ có gởi thư, rất muốn nhìn Quảng Lăng, ta cùng nhị gia thương lượng một chút, chuẩn bị trước tết sẽ trở về nhà, chờ tháng chín chúng ta liền bắt đầu đi”

“Dạ, nô tỳ đã biết” Văn Chiêu trả lời nói.

“Thân thể tỷ nặng nề, không nên bốn ba theo chúng ta, để cho Xuân Nha đi theo là được rồi”. Mèo Con trêu tức nói: “Tỷ yên tâm, ta đã nói với gia, năm nay vẫn để Ngọc Bản lưu lại”

“Tạ ơn phu nhân!” Văn Chiêu đỏ mặt cảm kích nói.

“Đúng rồi, ta hỏi tỷ, dưới tay gia còn có ai chưa có thành thân?”. Mèo Con ý bảo Văn Chiêu ngồi xuống, mới hỏi: “Phải là người trẻ tuổi có tiền đồ, tuổi cùng Xuân Nha không cần quá kém, khoảng ba tuổi là được rồi, nếu không thì hơn năm tuổi cũng được, nhưng không thể quá lớn”

Văn Chiêu hé miệng cười nói: “Phu nhân là muốn giúp Xuân Nha tìm hôn phu sao?”

Mèo Con cười nói: “Tuổi của nàng cũng không sai biệt lắm, người khác không phải đều nói, nữ tử lớn rồi không thể để lại trong nhà, giữ ở trong nhà chính là giữ một mối thù nhỏ sao?”

Văn Chiêu nghiêng đầu suy nghĩ một hồi cười nói: “Nhất thời nô tỳ thật sự nghĩ không ra, nếu không để nô tỳ trở về hỏi Ngọc Bản một chút, chuyện tình ngoại viện, hân rành hơn nô tỳ”

Mèo Con gật đầu nói: “Cũng đúng. Đúng rồi, Trừng Tâm và Bạch Cập bên người gia tựa hồ tuổi cũng không còn nhỏ đi? Tỷ chú ý nhìn xem, có khuê nữ nhà ai tốt, cũng giúp bọn họ một chút”

“Dạ!” Văn Chiêu gật đầu, sau một lúc lâu thấy Mèo Con không nói lời nào, chỉ lo cúi đầu trên Quảng Lăng, bèn nói: “Vây nô tỳ ra ngoài trước”

“Ừm!” Mèo Con gật gù đầu.

Mèo Con nhận được thư của Ngô thị được ba ngày thì Tổng đại đương gia liền phái người tới đón Mèo Con đến Tổng gia, nói là tâm tình Tổng phu nhân không tốt, muốn Mèo Con đi khuyên bảo một chút.

“Tâm tình không tốt?” Mèo Con hơi hơi nhú mi, trong lòng mơ hồ hiểu được khúc mắc của Ngô thị, giống như chứng hậm hực của nàng lúc mang thai trước đó, nhưng khúc mắc này chỉ có dựa vào bản thân mà giải trừ.

“Ừm, nghe nói mấy ngày nay đại tẩu ăn không ngon, ngủ không được, người đã gầy hơn một vòng”. Nhiếp Tuyên nói: “Nàng qua đó cố gắng khuyên nhủ nàng ta”. Hắn âm thầm nhớ đến bộ dạng lúc nàng mang thai, chẳng lẽ nữ tử mang thai đều như vậy?

Mèo Con tà liếc hắn một cái: “Vấn đề này không cần thiết đi khuyên đâu, hắn là vấn đề của Tổng đại đương gia”

“Đại ca?” Nhiếp Tuyên khẽ nhú mày nói: “Đại ca làm sao vậy? Hắn chưa từng làm chuyện gì để đại tẩu buồn a!”

Mèo Con nói: “Tỷ tỷ sợ lần này sinh con gái làm cho Tổng đại đương gia thất vọng đi?”

Nhiếp Tuyên hơi hơi sùng sốt, lập tức giặt mình nói: “Trước kia, nàng cũng vì vậy mà mới sinh bệnh?”

Mèo Con xoay mặt không nói lời nào, Nhiếp Tuyên chần chờ một chút, thấp giọng nói: “Nếu nàng không sinh được con trai, ta liền cố gắng dạy dỗ con gái, về sau tìm một người con rể cản trở là được”

Mèo Con nghe xong, trong lòng ngọt ngào, vươn tay ôm cổ hắn nói: “Ừm!”

Nhiếp Tuyên hôn hai má mềm mại của nàng: “Nha đầu ngọc”

Mèo Con cười vui đầu vào trong ngực Nhiếp Tuyên, mặc kệ những lời này của Nhiếp Tuyên là thật tâm hay là giả ý, ít nhất với cá tính của hắn nguyện ý nói lời ngon tiếng ngọt lừa nàng, nàng cũng đã thỏa mãn, con người có đôi khi nên hồ đồ thì nên hồ đồ, đừng cố gắng tìm tòi cận kề, ngày trôi qua càng hạnh phúc...

Sau khi Mèo Con nói với Nhiếp Tuyên, cũng không biết Nhiếp Tuyên có cùng Tổng Võ nói không, dù sao chờ khi Tổng gia gửi bài thiệp đến mời Nhiếp Tuyên, Mèo Con tham gia tiệc, Ngô thị đã khôi phục vẻ sáng sủa, tuy nói nhìn có chút gầy ốm, nhưng tinh thần vẫn là không tệ.

Trong lúc Nhiếp Tuyên cùng Tổng Võ trò chuyện, Ngô thị lôi kéo tay Mèo Con lặng lẽ nói: “Muội muội, cảm ơn muội”

“Cảm tạ muội cái gì?” Mèo Con cười hỏi.

Ngô thị trừng mắt nhìn nàng một cái, thấp giọng nói: “Ngày hôm qua gia nói với tỷ, tỷ nếu không sinh được con trai, cũng xem như là hắn không có phúc có con trai, không trách ta”

Mèo Con nghe xong không khỏi thay Ngô thị vui mừng: “Tỷ tỷ, tỷ thật sự là hảo phúc khí!”

Ngô thị thở dài nói: “Nhưng gia càng nói như vậy, tỷ lại càng muốn sinh con trai cho hắn”

Mèo Con nói: “Tỷ tỷ, tỷ không cần suy nghĩ nhiều, hiện tại tỷ cần phải cố gắng điều dưỡng cơ thể, sinh một đứa trẻ khỏe mạnh mới là trọng yếu”. Nàng dùng một chút nói: “Trước tiên không cần để ý tỷ sinh là nam hay nữ, cho dù là sinh con gái, tỷ dưỡng thân thể cho tốt, sau đó lại sinh thêm một lần nữa”

Ngô thị thở dài một hơi nói: “Muội muội, muội cũng không phải ngoại nhân, có một số việc tỷ tỷ ta cũng không gat muội. Kỳ thật nữ nhân chúng ta chỉ muốn sống yên ổn trong nhà, chỉ dựa vào sủng ái của phu quân là không được, chính yếu vẫn là dựa vào nhà mẹ ruột giúp đỡ cùng với việc sinh con trai mà thôi!”

Những lời nói này làm trong lòng Mèo Con có chút không yên, lấy chuyện Tam Tỷ mà nói, là do nàng đối với Tam Tỷ mềm lòng, về phương diện khác cũng là bởi vì nàng mới vào Nhiếp gia, nhà mẹ ruột lại không có căn cơ, bản thân lại chưa có con trai dựa vào, nếu tùy tiện tiếp nhận quản gia, tùy tiện xử trí hạ nhân, khẳng định không thể phục chúng. Thủ đoạn tàn nhẫn thì có ích lợi gì? Vương Hi Phượng trí tuệ có, thủ đoạn có, nhưng mà kết cục cuối cùng a? Còn không bằng an tâm điều dưỡng thân thể, sinh con trai, đem trái tim của Nhiếp Tuyên chặt chẽ bắt lấy mới là lẽ phải. Hiện tại nàng tuy có Quảng Lăng, nhưng Quảng Lăng dù sao còn nhỏ, nếu nàng quá kiêu ngạo, nói không chừng sẽ làm hại con trai, cho nên nàng vẫn giả vờ không biết gì cả. Lại nói với cá tính của Nhiếp Tuyên, cần gì tìm một thể tử khôn khéo giỏi giang, vẫn giống như lúc trước nàng nghĩ, người có khi vẫn không cần khôn khéo như vậy, hồ đồ một chút có đôi khi lại tốt.

“Tỷ tỷ, dù sao muội vẫn là câu nói kia, hiện tại chuyện quan trọng nhất của tỷ là điều dưỡng thân thể cho tốt, chỉ có thân thể khỏe mạnh, mới có thể làm được nhiều việc”. Sau một lúc lâu suy nghĩ Mèo Con mới nói một câu như vậy.

Ngô thị nghe xong thân nhiên cười nói: “Muội muội, muội nói tỷ hiểu được, tỷ sẽ cố gắng chăm sóc bản thân! Giống như nàng nói, cho dù đứa con đầu là con gái thì sao, tỷ cũng có thể sinh thêm một đứa nữa!”

Mèo Con gật đầu nói: “Tỷ tỷ có thể khai thông là tốt rồi!”

Sau khi từ Tổng gia trở về sau, Mèo Con liền cùng Xuân Nha chuẩn bị hành trang đi Ký Châu, vì trên đường có thêm một đứa trẻ, vật dụng cần mang theo rất nhiều, Mèo Con sợ bọn nha hoàn sẽ quên, cho nên những chuyện gì có liên quan đến Quảng Lăng, đều là tự mình chuyển bị, thời gian bận rộn nháy mắt trôi qua, đảo mắt đã đến tháng chín, mọi việc sẵn sàng, đoàn người lên thuyền đi Ký Châu.

Chương 88: Lễ đặt tên 1

“A! A!” Tiếng trẻ con kêu cùng với thanh âm vui sướng Nhan thị vang lên: “Ai ya, cháu nội ngoan của bà, để cho bà ôm cái nào!”. Nhan thị vui sướng đem cục thịt nhỏ trắng trẻo mập mạp ôm vào lòng, vờn tay sờ sờ nói: “Thật sự tiểu tử khỏe mạnh! Rất nặng!”

Quảng Lăng thối bong bóng nhìn bà nội mặt mũi hiền lành trước mắt này, cảm giác không tệ, nó cười khanh khách vài tiếng, thân thủ bắt lấy trống bỏi trong tay Nhan thị, Nhan thị cười tùm tùm tiếp nhận trống bỏi, hướng Quảng Lăng lắc: “Đến đây, cháu ngoan của nội, nội cùng con chơi!”

Mèo Con cùng Nhiếp Tuyên nhìn nhau cười, Nhiếp Tuyên nói: “Mẹ, mẹ cẩn thận một chút, cục thịt béo này rất nặng, lại thích đá người, đừng để bị nó đá, rất đau!”

“Biết đá người là tốt!” Nhan thị cười tùm tùm nói: “Thuyết minh Quảng Lăng nhà chúng ta rất khỏe mạnh! Đúng hay không, Quảng Lăng?”

Xem Phim hoạt hình anime online

“A...a!” Quảng Lăng kêu hai tiếng, đôi mắt to tròn nhìn Nhan thị, bộ dạng đáng yêu kia làm cho Nhan thị nhìn không được ôm yêu thương hôn vài cái: “Sinh thật khéo! Quả thực giống Đông Ca như khuôn đúc!”

Nhiếp Tuyên vui sướng hài lòng nói: “Con của con mà, đương nhiên lớn lên giống con!”

“Con cũng thấy Quảng Lăng và phu quân giống nhau, nhất là ánh mắt cùng cái mũi” Mèo Con mỉm cười nói.

Nhan thị nhìn kỹ: “Thật sao!” Bà lại nhìn Mèo Con nói: “Ta thấy cái miệng rất giống với con, nho nhỏ dễ thương, thật thanh tú”. Nói xong lại hôn Quảng Lăng một ngụm, Quảng Lăng cũng cười hi hi khiến cho mặt Nhan thị dính đầy nước miếng, Nhan thị bị dính đầy như thế còn mừng rỡ cười ha ha.

“Mèo Con, thân mình con dường như không tốt sao?” Nhan thị thân thiết hỏi: “Ta thấy con tựa hồ gầy một chút”

Bởi vì sau khi sinh Mèo Con bảo dưỡng thật tốt, chờ sau khi dứt sữa, không có cô kỵ như lúc đầu, mà bắt đầu giảm béo, có lẽ là bởi vì tuổi còn trẻ, dáng người khôi phục cũng mau, cho nên rất nhanh đem thể trọng giảm xuống. Hiện tại nàng nhìn qua chỉ là thoáng đầy đặn một tí, một chút cũng không giống phụ nữ mới sinh con.

“Điều dưỡng tốt lắm!” Mèo Con cười khanh khách nói: “Con còn phải cảm ơn mẹ đã phái mấy vị ma ma đến! Không có bọn họ, con cũng không biết phải ở cữ đến bao giờ!”

“Điều dưỡng tốt là được rồi, về sau con cũng giống như Đông Ca, đều gọi ta là mẹ (1) đi, người một nhà, gọi tôn kính quá làm gì” Nhan thị từ ái nói.

Mèo Con nghe xong, trong lòng hơi vui vẻ, lập tức gật đầu nói: “Con đã biết, mẹ...”

“Ai...” Nhan thị cười như một đóa hoa cúc.

“A...a...” Quảng Lăng khó chịu khi bị mọi người bỏ qua một bên, dùng sức lắc tay có vòng chuông nhỏ.

“A! A! Cháu nội ngoan của bà đừng giận, đến đây, bà nội cùng con chơi!” Nhan thị vội đỡ Quảng Lăng.

Mèo Con cùng Nhiếp Tuyên nhìn tổ tôn hai hoà thuận vui vẻ, không khỏi nhìn nhau cười, Nhan thị cùng Quảng Lăng chơi một hồi, mới nói với Nhiếp Tuyên: “Ta đã nói với cha con, ngày sáu tháng sau là ngày lành, mọi việc đều tốt, chúng ta định ngày đó sẽ làm lễ đặt tên cho Quảng Lăng”

Nhiếp Tuyên gật đầu hỏi: “Mẹ, người có biết cha muốn đặt cho Quảng Lăng tên gì không?”

Nhan thị nói: “Cái này thì ta cũng không rõ lắm, hỏi cha con thử xem”

“Ta cùng vài vị trưởng lão thương lượng một chút, tất cả mọi người nói chữ Khán(2), ngụ ý rất tốt”. Nhiếp lão thái gia thông thả tiến vào nói: “Các con cảm thấy như thế nào?”

“Khán?” Mèo Con có chút buồn bực, chữ gì vậy.

“Khán? Cương trực, hoà thuận vui vẻ, tên này không tồi”. Nhiếp Tuyên thấy vẻ mặt Mèo Con buồn bực, liền biết nàng không biết viết chữ này như thế nào, dùng ngón tay chấm ít nước trà viết chữ “Khán” lên mặt bàn.

Mèo Con đỏ mặt hỏi, chữ này nàng không biết...

Nhiếp lão thái gia nói: “Ngũ thúc tổ của con nói, lễ đặt tên của Quảng Lăng, ông ấy sẽ tự mình đến làm chủ”

Nhiếp Tuyên cùng Nhan thị nghe xong đều vui vẻ, Nhan thị vui sướng nói với Mèo Con: “Đây là chuyện tốt a! Ngũ thúc tổ đức cao vọng trọng, năm nay gần chín mươi tuổi, ông ấy có thể đến làm chủ lễ cho Quảng Lăng, nhất định có thể đem phúc khí đến cho Quảng Lăng”

Nhiếp lão thái gia nói: “Qua vài ngày nữa ta sẽ đến nhà của ngũ thúc tổ để cảm ơn thúc ấy”

“Dạ!” Nhiếp Tuyên cung kính nói.

“Trí Viễn, ngũ thúc tổ là ai a?” Vì Nhan thị quá thích Quảng Lăng, cho nên sau khi hai người nói chuyện với Nhan thị xong, liền để Quảng Lăng lại rồi về trước, để cho Quảng Lăng ở lại chơi đùa với Nhan thị. Trở lại phòng, Mèo Con tò mò hỏi Nhiếp Tuyên.

“Ngũ thúc tổ là thúc thúc của cha, năm nay đã được tám mươi chín tuổi, là trưởng lão đức cao vọng trọng nhất trong tộc”. Nhiếp Tuyên nói: “Lại nói tiếp, thúc tổ cũng là một nhân vật truyền kỳ. Sau khi thi đỗ tiến sĩ thì đến năm ba mươi tuổi bị bệnh nặng, phải về quê dưỡng bệnh. Lân nghỉ ngơi này ước chừng cũng mười hai năm, trong mười hai năm này không ngừng học hành, chăm học không bỏ, trước lúc bốn mươi hai tuổi thì lại xuất sĩ, sau này trên quan trường thuận buồm xuôi gió, cuối cùng trở thành Văn Uyên các Đại học sĩ kiêm Lễ bộ Thượng thư, đến năm bảy mươi tuổi thì cáo lão hồi hương, bệ hạ còn ban thưởng điền trang cho ông ấy”

Mèo Con nhin không được nói: “Thúc tổ thật dụng công a, không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng thì tất sẽ nổi tiếng đi?”

Nhiếp Tuyên gật đầu nói: Đúng vậy, sau khi thúc tổ về quê, liền ở trong tộc dạy mọi người học hành, ta cũng là do thúc tổ dạy dỗ”. Hắn nói với Mèo Con: “Qua vài ngày nữa ta đến nhà thúc tổ, nàng cũng đi theo, thỉnh an thúc tổ một chút”

“Dạ!”. Mèo Con gật gù đầu: “Vây... còn bà thím thì sao?”

Nhiếp Tuyên nói: “Bà thím đã qua đời hơn mười năm, nhưng mà bởi vì thúc tổ là trưởng bối, cho nên nàng không có cách thăm viếng”

“Dạ!”. Mèo Con vrun thất lúng một cái cười nói: “Thiếp thấy Quảng Lăng với mẹ rất hợp duyên!”

Nhiếp Tuyên cười ôm chầm nàng nói: “Là con cháu ruột thịt mà, mấy ngày nay ta thấy nên để Quảng Lăng ngủ ở chỗ mẹ đi, nàng cũng thoải mái một chút”

Mèo Con nói: “Thiếp cũng không có việc gì làm, tuổi mẹ cũng đã lớn, không bằng ban ngày để Quảng Lăng ở chung với mẹ, buổi tối lại về ngủ với chúng ta”

“Ừm, cũng tốt”. Nhiếp Tuyên gật đầu nói: “Sau khi mẹ có Quảng Lăng, vui vẻ rất nhiều”

Mèo Con nói: “Trong nhà lâu rồi chưa có con nít, chắc mẹ cũng rất tịch mịch”

“Cho nên ta nói, cục thịt nhỏ ấy chính là thọ lễ tốt nhất cho mẹ đi?” Nhiếp Tuyên trêu tức nói.

Mèo Con trừng trắng mắt, sắc giọng: “Là Quảng Lăng, cục thịt nhỏ khó nghe chết đi được”

Nhiếp Tuyên ha ha cười nói: “Ta cảm thấy cục thịt nhỏ dễ nghe a, rất khỏe mạnh”

Mèo Con bật cười: “Vây từ nay về sau gọi là cục thịt nhỏ đi!”

Nhiếp Tuyên trầm ngâm một chút, ngẩng đầu đứng đắn nhìn Mèo Con nói: “Không được, lúc chúng ta ở Dương Châu mới biết có nó, vẫn gọi là Quảng Lăng đi, cục thịt nhỏ này để dành làm nhũ danh cho con trai thứ hai của chúng ta”

Mèo Con nghe được trợn mắt há mồm, qua hồi lâu mới nói: “Chúng ta làm sao có con trai thứ hai?”

Nhiếp Tuyên ôm nàng nói: “Cho nên chúng ta phải cố gắng ! Chờ sau khi cục thịt nhỏ sinh ra, mẹ nhất định càng vui vẻ!”

Mèo Con xấu hổ đẩy hắn ra: “Ai muốn sinh con trai thứ hai cho chàng !”

Nhiếp Tuyên cười khanh khách ôm nàng nói: “Được, chúng ta không sinh con trai, sinh con gái là được”

Chú thích:

(1) Đối với người Hán có hai cách xưng hô: tôn kính và gần gũi. Cách xưng hô tôn kính với mẹ thì gọi là mẫu thân, đây là cách xưng hô của Mèo Con với Nhan thị từ khi lấy chồng. Còn cách xưng hô gần gũi với mẹ là nương, đây là cách xưng hô của Nhiếp Tuyên với Nhan thị. Vì cả từ “mẫu thân” và “nương” đều dịch sang tiếng Việt là “mẹ” nên ta đều quy chúng ra thành chữ “mẹ” này. Mặt khác, bởi vì trong bản gốc, tác giả có đôi chỗ lại xưng là “nương”, đôi chỗ lại xưng là “mẫu thân”, nếu để nguyên văn sẽ khiến cho mọi người bị rối.

(2) Chữ “Khản” (衍) đọc gần giống như chữ “Khán” (看) nghĩa là nhìn, xem. Mèo Con hiểu lầm Nhiếp lão thái gia đặt cho Quảng Lăng là chữ “Khản”.

Chương 89: Lễ đặt tên 2

Quảng Lăng đến khiến cho cuộc sống của Nhan thị lập tức phong phú rất nhiều, cơ hồ tất cả tâm tực của bà đều bỏ nhào vào trên người Quảng Lăng, chỉ sợ nhìn thấy Quảng Lăng ngập một cái nho nhỏ, bà đã vui vẻ cả ngày. Nếu không phải mỗi tối Quảng Lăng đều khóc nháo, muốn Mèo Con ôm ngủ, thì Nhan thị ngay cả buổi tối đều muốn để Quảng Lăng ngủ ở trong phòng của mình.

Mèo Con mặc dù rất vui vì Nhan thị thích Quảng Lăng như thế, nhưng nhìn thấy bà làm việc như thế, trong lòng không khỏi có chút sầu lo, dù sao ở cổ đại nếu cha mẹ ra ngoài, thì con trẻ đều được mấy vị lão nhân chăm sóc, nằng thật sợ Nhan thị yêu cầu để Quảng Lăng lại với bà.

Mấy ngày này thậm chí ngay cả Nhiếp Tuyên cũng không chỉ nói qua một lần, để Quảng Lăng ở trong phòng Nhan thị vài ngày, không cần đi để ý đến nó, nó sẽ không khóc, con trai không thể rất nuông chiều. Nàng cũng đồng tình với Nhan thị, cũng muốn cố gắng hiểu thuận với bà, nhưng bảo nàng đem Quảng Lăng một mình ở lại bên người Nhan thị, nằng rất luyến tiếc, con trai là do nằng vất vả sinh hạ mà.

Trong lúc Mèo Con bất an không yên, thời gian không nhanh không chậm trôi qua, đảo mắt đã đến ngày sáu, ngày hôm đó bà vú ôm Quảng Lăng mặc quần áo mới đi vào trong đại sảnh, mọi người trong Nhiếp gia sớm đã tụ tập đầy đủ, Mèo Con cùng Nhiếp Tuyên đứng ở phía trước Nhan thị, đều là một thân chính trang. “Lão phu nhân”. Một trung niên nữ tử ôm Quảng Lăng cung kính nói với Nhan thị: “Đây là con trai đầu lòng của nhị phu nhân, gọi là Khản

. Hôm nay là ngày đặt tên, lão gia mời các vị trưởng bối đến đây đưa tên Khản thiếu gia vào gia phả” Nhan thị hơi hơi gật đầu, ý bảo vú già bên người ôm Quảng Lăng cho nữ quyến trong Nhiếp tộc xem. Y theo cấp bậc lễ nghĩa, đứa trẻ được đưa đi theo từ địa vị cao đến địa vị thấp, nhất nhất xem qua. Đồng thời Nhiếp Tuyên cùng Mèo Con cũng đứng ở trước mặt Nhan thị, nghe Nhan thị răn dạy, sau đó lại thỉnh an các trưởng bối đã đến tham gia lễ đặt tên của Quảng Lăng, Mèo Con ôm con trai nhất nhất đáp tạ.

Chờ sau khi một loạt nghi thức kết thúc, thời gian một ngày cũng gần xong. Mèo Con ôm con trai mập mạp trong ngực, trên mặt mang theo tươi cười, trong lòng lại kêu khổ không ngừng, bé cục thịt nhỏ này một chút thôi, cánh tay nằng cũng mất luôn cảm giác, ngày mai khẳng định cả tay cũng nhấc lên không nổi. Sau khi ở bên trong gặp qua nữ quyến, xin ý kiến phê bình xong thì lễ đặt tên bắt đầu.

Nhiếp Tuyên mời ngũ thức tổ đến giúp Quảng Lăng làm chủ, cùng Mèo Con phân biệt đứng ở hai bên. Không khí nghiêm cẩn túc mục khiến cho trong lòng Mèo Con rất là không yên, nằng không tự chủ được ngay cả hô hấp đều nhẹ đi, Nhiếp Tuyên đã nhận ra Mèo Con khẩn trương, hướng nằng hơi hơi gật đầu, nháy mắt một cái, Mèo Con nhất thời thả lỏng xuống, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn thức tổ giúp Quảng Lăng làm lễ.

Kỳ thật lúc cử hành lễ đặt tên, Mèo Con chỉ để bài trí, chỉ cần nói hai câu thì tốt rồi, còn lại tất cả đều là chuyện của Nhiếp Tuyên cùng Quảng Lăng. Có điều nằng chỉ lo lắng tiểu tổ tông lại nhảy cẫng lên quậy phá, may mắn tiểu tổ tông này rất biết điều, lúc có người ngoài thì im lặng nghe lời, trừ bỏ để lại chút nước miếng ở trên tay Nhiếp Tuyên ra, cũng không có phát sinh chuyện gì bất ngờ cả.

Sau khi lễ đặt tên kết thúc, Nhiếp Tuyên ôm con trai vào phòng thờ để bái tổ tông, những chuyện kế tiếp thì không còn Mèo Con có mặt nữa, nằng không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn hôm nay không làm sai việc gì. Cùng với nhiều trưởng lão trong dòng họ ở chung một chỗ áp lực thật sự rất lớn ! “Phu nhân!”.

Trong lúc Mèo Con vụng trộm vuốt tay vuốt chân, Thu Thực cười khanh khách đi đến: “Người có mệt hay không? Có muốn đi nghỉ ngơi một chút hay không? Một lát nữa sẽ khai tiệc, người đi thay quần áo trước đi !” “Ừm!” Mèo Con gật gật đầu, mỉm cười nhìn Thu Thực nói: “Không hổ là người đã làm mẹ , làm việc càng ngày càng ôn trọng” Thu Thực nghe xong mặt đỏ lên: “Phu nhân. . .” nằng nhẹ nhàng gọi một tiếng, hai gò má đỏ ửng, Mèo Con thấy sắc mặt nằng hồng nhuận, vẻ mặt sung sướng, chỉ biết cuộc sống của nằng không tệ, trong lòng an tâm không ít: “Muội cũng đã xuất giá rồi, không biết khi nào thì đến phiên Xuân Nha” Mèo Con mỉm cười nói.

Cái này lại làm cho Xuân Nha đỏ ửng hai má: “Phu nhân! Muội không lấy chồng!” “Cho dù muội muốn ở lại bên ta cả đời, ta cũng không phản đối”. Mèo Con cười lắc đầu nói: “Nhưng mà phụ nữ chung quy cũng phải lấy chồng, dù sao ta cũng không ép muội, tự muội ngắm nghĩ lại đi!”.

Phụ nữ ở cổ đại cũng không giống với phụ nữ ở hiện đại, ở hiện đại thì có nhiều người phụ nữ sống độc thân, cả đời sống vui vẻ thoải mái, nhưng phụ nữ cổ đại nếu thật sự độc thân cả đời, không biết sau lưng có bao nhiêu người chê cười ! Xuân Nha nghe xong trầm mặc không nói, Thu Thực cùng Xuân Nha giúp đỡ nằng trở về trong phòng, giúp nằng múc nước rửa mặt, thay đổi trang phục một lần nữa, lại chải đầu. “Phu nhân, cả một ngày này người chưa ăn gì cả, trước tiên ăn chút gì để lót dạ đi!”.

Thu Thực bưng bát cháo lại: “Người ăn chút cháo đi, muội đi vào bếp làm bát mì cho người, muội vừa vào phòng bếp nấu chút canh gà” Mèo Con nói: Muội bỏ nhiều rau xanh một chút” “Muội đã biết!”. Thu Thực lên tiếng trả lời rồi đi xuống, Xuân Nha giúp Mèo Con xoa cánh tay nói: “Ngay cả bà vú cũng thường nói thân mình Quảng Lăng thật nặng, hôm nay phu nhân thật vất vả”

Mèo Con nói: “Cả đời cũng chỉ có một lần như thế này, về sau muốn ôm lâu cũng chưa chắc có cơ hội đâu” Xuân Nha cười khúc khích một tiếng, lúc này Thu Thực bưng một bát mì đi vào, sợi mì vàng óng trong bát canh gà thơm phức, mặt trên còn có vài cọng rau xanh, vừa nhìn liền khiến cho người ta cảm thấy thèm ăn.

Vì Mèo Con không làm trò cười gì ở trong lễ đặt tên, điểm tâm cũng không ăn, chỉ ăn một chén cháo nhỏ nên cảm thấy còn chưa no, vừa thấy bát mì này, không chỉ ăn hết mì mà ngay cả nước canh cũng uống hơn nửa bát: “Tay nghề Thu Thực vẫn rất tốt!” Mèo Con thỏa mãn nói. Thu Thực cộc lốc cười: “Phu nhân thích ăn, về sau muội sẽ thường xuyên làm cho phu nhân” Mèo Con nói với Thu Thực: “Thu Thực, con trai nhà muội sinh khi nào? So với Quảng Lăng nhỏ hơn một chút đi?” “Nhỏ hơn thiếu gia tám tháng” vừa nhắc đến con trai thì mặt mày Thu Thực hớn hờ lên: “Hiện tại mới vừa đầy tháng !”

Mèo Con cười nói: “Gọi thiếu gia cái gì, về sau cũng giống như Xuân Nha đi, gọi Quảng Lăng là được rồi. Nếu nói lý thì sau này khi nó lớn lên còn phải gọi muội một tiếng ‘Dì’ !” Thu Thực nghe Mèo Con nói xong, vui mừng đến nỗi tay chân không biết để chỗ nào, cuối cùng lắp bắp nói: “Cái này thì không được đâu ?” Mèo Con nói: “Có cái gì mà không được? Nó còn nhỏ, không cần gọi cái gì mà thiếu gia, không cần làm tổn thọ nó”.

Nàng dừng một chút, thân thiết hỏi: “Ồ cứ như thế nào? Thân mình đã khỏe lại chưa? Hôm nào ôm con trai đến cho ta xem xem” Thu Thực nghe xong vội quỳ xuống vui mừng nói: “Con trai nhà muội hãy còn chưa đặt tên, xin phu nhân đặt tên cho nó !”

Mèo Con nói: “Ta không biết đặt tên , để nhị gia trở về thì bảo ngài ấy đặt cho” Thu Thực nghe xong không khỏi vui sướng dập đầu nói: “Tạ ơn gia, phu nhân ân điển” Mèo Con cười nói: “Không cần lúc nào cũng dập đầu, mau đứng lên, muội vừa mới ở cử xong !” “Dạ!” Thu Thực vui mừng đứng lên, Mèo Con đứng dậy nói: “Yên hội cũng sắp bắt đầu rồi đi? Ta cũng nên qua đó. Đứng rồi Xuân Nha, một lát muội đứng đằng sau lưng ta”.

Hôm nay nàng ôm Quảng Lăng lâu quá, tay đều có chút run lên, một lát nếu gặp thức ăn không được, nếu để rơi xuống thì thật xấu hổ. “Dạ!” Lúc Mèo Con đến bữa tiệc thì Quảng Lăng đang được Nhan thị ôm vào trong ngực, cô cùng tứ chi đeo đầy trang sức vàng, đang vui vẻ huy động tay nhỏ bé béo ú, không ngừng thổi bong bóng, nữ quyến Nhiếp thị đang quây quần xung quanh hẳn, khen đứa nhỏ này thông minh, khen đứa nhỏ tuần tú. . .

Nhan thị nghe mọi người nói xong, cười đến nhìn không thấy ánh mắt. Tạ thị vừa thấy Mèo Con đến, vội lôi kéo tay Mèo Con, ý bảo nàng ngồi ở bên người Nhan thị, Mèo Con như thế nào cũng không chịu, Nhan thị cười nói: “Hôm nay con cứ ngồi đi, hôm nay là ngày vui của tiểu Quảng Lăng chúng ta”

Mèo Con nghe vậy mới ngồi xuống, Tạ thị cũng yêu thương sờ sờ Quảng Lăng trắng trẻo mập mạp, hăm mộ nói: “Đệ muội, muội nuôi Quảng Lăng thật tốt !” Mèo Con mỉm cười cúi đầu, Quảng Lăng vừa thấy mẹ đến, há miệng muốn Mèo Con ôm, Mèo Con chần chờ nhìn Nhan thị liếc mắt một cái, Nhan thị cười nói: “Quả nhiên vẫn là mẹ ruột a!”

Nói xong ý bảo vú già đem Quảng Lăng đến trong ngực Mèo Con. Quảng Lăng vừa vào trong ngực Mèo Con, liền ô ô kêu lên, Mèo Con nghiêng đầu hỏi bà vú nói: “Hôm nay đã ăn chưa?” Bà vú nói: “Nửa canh giờ trước vừa mới ăn một chút” Mèo Con nói: “Xem ra nó lại đói bụng rồi, bà ôm nó xuống cho nó ăn đi!” “Dạ!” bà vú ôm Quảng Lăng đi xuống.

Không khí bữa tiệc rất là hoà thuận vui vẻ, mọi người đều vây quanh Mèo Con, hỏi nàng sinh con như thế nào, ở cử như thế nào, Mèo Con đều chiếu theo phương thức ở cô đại mà trả lời, một bữa cơm ăn rất là hoà thuận vui vẻ, mãi đến khi kết thúc có một lão phụ đột nhiên hỏi Nhan thị: “Đúng rồi, đại tẩu, vợ của Hành Nhi đâu rồi?”

Nhan thị nghe vậy tươi cười không thay đổi, nói với lão phụ kia: “Lục đệ muội, Hành Nhi bị bệnh, cho nên vợ nó mới đến đó hầu hạ cho nó !” Một vị lão phụ khác nghe vậy cười nói: “Lúc vợ của Hành Nhi vừa vào cửa, ta đã cảm thấy nàng ta rất tốt, nàng làm như vậy là đúng rồi, làm thế tử thì phải hầu hạ phu quân của mình mới là lễ phải” Nhan thị cười nói: “Cũng đúng !”

Mèo Con nghe vậy cúi đầu không nói, mọi người lại nói đùa một hồi, vài vị trưởng bối đều rời đi sớm, chỉ còn lại một ít người trẻ tuổi ngồi nghe hát, Mèo Con cũng ở ngồi bên cạnh tiếp khách. Lúc trở về phòng, Nhiếp Tuyên đã nằm ở trên giường. “Gia, sao chàng trở về sớm vậy?”

Mèo Con cười hỏi, ngồi ở trên tháp, bảo Xuân Nha giúp mình lau khô tóc. Nhiếp Tuyên đứng dậy, ý bảo bọn nha hoàn đều đi xuống, Mèo Con nghi hoặc nhìn hẳn, Nhiếp Tuyên vươn tay giúp Mèo Con lau tóc nói: “Hôm nay cha có nói với ta, muốn ta để Quảng Lăng ở lại với cha mẹ” “Cái gì!” Mèo Con cơ hồ muốn nhảy dựng lên, Nhiếp Tuyên một phen đè lại nàng: “Cẩn thận, đừng làm rối tóc”.

Hắn thấy vẻ mặt Mèo Con lo lắng, không khỏi cười nói: “Yên tâm, Quảng Lăng còn nhỏ, ta sẽ không để nó ở lại đây một mình. Tuổi cha, mẹ đều đã lớn, khó tránh khỏi sẽ cưng chiều cháu nội, nàng nhìn Quảng Lăng mới đến mấy ngày, bọn họ đã mua cho nó nhiều đồ chơi như vậy?”. Hắn dừng một chút nói: “Quảng Lăng là con trai cả của ta, nuông chiều như vậy không thể được” Mèo Con nghe Nhiếp Tuyên nói xong, nhin không được thề lười, Nhiếp Tuyên nói: “Chờ lần này trở về, để Quảng Lăng ngủ một mình đi!”(Một công đôi việc... Anh cũng gian ghê!!!)

Mèo Con nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Chàng muốn dạy dỗ con trai, thiếp đồng ý, nhưng mà hiện tại Quảng Lăng còn nhỏ, còn chưa biết nói, chờ lúc con ba tuổi, mới để cho nó ngủ một mình, như thế nào?” Nhiếp Tuyên nghe vậy hơi hơi nhú mi nói: “Ta từ nhỏ cũng đã ngủ một mình, bảo hạ nhân buổi tối trải nệm ra đất ngủ chung là được rồi!”

Mèo Con cố gắng nhẫn nhịn lời phân bác trong lòng, gật gật đầu: “Dạ!” Nhiếp Tuyên nói: “Nhưng mà dù sao cha mẹ cũng đã lớn tuổi, nếu có thể có tôn tử hầu hạ dưới gối cũng tốt, về sau chúng ta để Quảng Lăng ở lại Ký Châu hai tháng được không?” “Chỉ có một mình nó thôi sao?” Mèo Con nghi hoặc hỏi. “Ừm!” Nhiếp Tuyên gật gật đầu. “Nhưng mà...”

Mèo Con có chút lo lắng. “Yên tâm đi!” Nhiếp Tuyên cười nói: “Mẹ sẽ chiếu cố cho Quảng Lăng thật tốt, lại nói để cho con ở trong tộc học tập vài năm, có thể giúp nó biết thân thích, đỡ phải sau này ai cũng không biết” “Dạ!” Mèo Con gật gật đầu, nàng tin tưởng mỗi chuyện Nhiếp Tuyên làm, tất có thâm ý của hắn.

Sau lễ đặt tên của Quảng Lăng, Mèo Con bị Tạ thị, Tô thị lôi kéo, cùng nhau chuẩn bị cho tết, cả ngày vội đến chân không rời mặt đất, mỗi ngày trở về phòng, liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Quảng Lăng hé ra ụ ụ khua, nếu không thì cũng khóc nhìn nàng, Mèo Con đau lòng vạn phần, mỗi ngày trở lại phòng, liền ôm con trai không ngừng hôn. “Phu nhân, muội thấy đại thiếu phu nhân đều giao con cái cho bà vú, như vậy sẽ thoải mái rất nhiều”.

Thu Thực thấy Mèo Con bận rộn cả ngày, về đến trong viện còn phải giúp Quảng Lăng tắm rửa đứt com, không khỏi khuyên nhủ. Mèo Con cười nói: “Không sao, ta lại không mệt”. Nàng vừa giúp con tắm rửa, vừa vuốt chân nhỏ của con trai: “Đúng rồi, Thu Thực, gia nói với ta, hàng năm trừ bỏ tết ra, Quảng Lăng còn phải đến Ký Châu ở hai tháng, tuổi tác Du Huy nhà muội cũng gần bằng với nó, bảo nó đến học hành cùng Quảng Lăng, như thế nào?” “Thật sao?!”

Thu Thực kinh hỉ mở to hai mắt nhìn: “Phu nhân, người thật sự bảo Du Huy đến học hành cùng với Quảng Lăng?”. Du Huy là con trai Thu Thực vừa mới sinh, tên Du Huy này là do Nhiếp Tuyên đặt. “Đương nhiên là thật, ta chỉ sợ muội luyến tiếc Du Huy tuổi còn nhỏ mà phải xa muội !”

Mèo Con nói: “Nhưng mà muội yên tâm, nếu muội muốn để cho Du Huy làm thư đồng của Quảng Lăng, ta nhất định sẽ xem thẳng bé như con của mình” “Du Huy có thể làm thư đồng của Quảng Lăng, là phúc khí mấy đời của nó, muội còn luyến tiếc cái gì !”.

Thu Thực vui sướng nói: “Cám ơn phu nhân! Phu nhân, người yên tâm, chỉ cần Quảng Lăng ở Ký Châu một ngày, muội nhất định sẽ cố gắng hầu hạ Quảng Lăng!” Mèo Con cười nói: “Từ nhỏ muội đã hầu hạ cho ta, muội đều lo lắng cho ta, ta sao mà không yên tâm được?”

“Đạ!” Thu Thực lớn tiếng trả lời. Mèo Con thấy Thu Thực như vậy, không khỏi lắc đầu nói với Xuân Nha: “Nha đầu kia cho dù thành thân, bộ dạng vẫn giống như trước kia!” Xuân Nha cười khúc khích nói: “Đúng vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhân Nhã Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Lại nghe thấy tin vui

Đội đến tháng mười hai, chư vị tộc nhân của Nhiếp thị đều lục tục chạy về Ký Châu, Mèo Con cũng gặp được đại ca cùng cháu trai của Nhiếp Tuyên lần đầu tiên, cùng với hai người còn có con trai của Nhiếp Hành – Nhiếp Triệt.

Sau khi Mèo Con đến Nhiếp gia, cũng từng nghe Thu Thực nhắc qua, Nhiếp Hành đã bị Nhiếp lão thái gia giam lỏng hoàn toàn, nghe nói Nhiếp Hành từng phản kháng, thậm chí còn tuyệt thực kháng nghị, nhưng cũng không làm cho Nhiếp lão thái gia nhìn hấn liếc mắt một cái. “Kỳ thật chuyện Hành tam gia tuyệt thực, lão thái gia căn bản không biết, chuyện này bị đại phu nhân giấu đi.

Nếu không phải cửu gia của biểu ca của đại tẩu của Đại Lộ chính là người gác cổng ở biệt trang của tam gia, muội còn thật sự không biết có chuyện này” Về mặt Thu Thực chân thật nói với Mèo Con.

Mèo Con nghe xong không nói gì, quan hệ thân thích này thật đúng là rất xa, nàng đúng là không nhìn lầm, nha đầu Thu Thực này, nếu ở hiện đại, chịu chút huấn luyện, khẳng định là một điệp viên xuất sắc: “Về sau chuyện của tam gia, vẫn ít hỏi thăm một chút, muội đừng chọc giận đại phu nhân”.

Nàng cũng thật lo lắng cho Thu Thực, dù sao nàng không muốn cùng Tạ thị trở mặt. Thu Thực cười tủm tỉm nói: “Phu nhân, người yên tâm, trong lòng muội đều biết cả” Mèo Con mỉm cười gật gật đầu, Xuân Nha vén rèm tiến vào: “Phu nhân, hành lý chuẩn bị trở về đã chuẩn bị xong, người xem qua một chút đi!”

Mèo Con nói: “Ta bảo muội mua chút đặc sản thế nào rồi?” “Đều chuẩn bị xong rồi, lễ vật tặng cho tân hôn của Văn Lý công tử cũng mua xong, đáng tiếc đi đường lâu, bằng không còn có thể mua về một chút bánh hấp trở về”.

Xuân Nha cười nói: “Còn nhớ lúc đi, có nghe qua cô thái thái (Liễu phu nhân) thèm bánh hấp ở Ký Châu !” Mèo Con nhớ đến ngày hôm qua ăn bánh hấp Ký Châu, cũng nhận không được chảy nước miếng, mùi vị bánh hấp kia quả thật rất ngon, dùng nguyên liệu, gia vị, độ lửa đều rất công phu, cực kỳ chú ý, dầu dùng để chế biến cũng là dầu thủ du đặc biệt, khó trách Liễu phu nhân xuất giá nhiều năm như vậy, đều nhớ mãi không quên bánh hấp ở quê nhà.

“Nhị gia cũng từng nói với ta rồi, ngài ấy từng muốn mời một lão sư phụ chuyên môn làm bánh hấp ở Ký Châu đến Tô Châu, nhưng mà bánh hấp này vừa ly khai Ký Châu, sẽ không còn mùi vị kia nữa” Mèo Con cười nói.

Thu Thực nói: “Nói cũng đúng ! Lúc muội vừa mới đến Ngô gia, luôn chê com hấn nấu không ngon, luôn ăn bánh hấp, hiện tại muội cũng đã quen, bánh hấp Ký Châu này cũng chỉ có ở Ký Châu làm mới ngon” Xuân Nha cười nói: “Nghe kia, mới đến nhà người ta có một năm, mở miệng là Ngô gia, ngậm miệng Đại Lộ!” “Nha đầu chết tiệt kia!”.

Thu Thực đỏ mặt, vươn tay nhéo Xuân Nha, Xuân Nha cười khanh khách xoay người, lắc mình đi ra ngoài, Mèo Con mỉm cười lắc đầu, tiếp tục suy nghĩ. Vì lần này đến Ký Châu sớm một chút, cho nên Nhiếp Tuyên vừa qua mừng năm liền vội vã về nhà, Nhan thị ôm Quảng Lăng khóc thành một đoàn, Quảng Lăng tựa hồ cũng luyến tiếc bà nội, oa oa khóc lên, Mèo Con, Tạ thị cùng Tô thị ở một bên dỗ hóc nức, cuối cùng vẫn là Nhiếp Tuyên khuyên Nhan thị một lúc lâu, mới khiến cho Nhan thị thu nước mắt, miễn cưỡng cười vui tiễn bước mọi người.

Mèo Con hồng vành mắt suy nghĩ, ôm Quảng Lăng lên thuyền: “Trí Viễn, lễ tết sau này chúng ta về sớm một chút để thăm mẹ?” Nhiếp Tuyên cúi đầu nhìn thê tử hồng hồng hốc mắt, cúi đầu ôm nàng vào trong ngực, ôn nhu an ủi nói: “Được, về sau chờ Quảng Lăng lớn một chút, ta để nó ở Ký Châu nhiều ngày một chút, chơi với mẹ” “Dạ!”

Mèo Con tựa vào trong ngực Nhiếp Tuyên, Nhiếp Tuyên vì đỡ Mèo Con vui vẻ, mỗi nơi dọc đường đi đều kể cho nàng nghe địa danh cùng sự tích, kể rõ ngày xưa gọi là gì, hiện giờ gọi là gì, trong sử ký ghi lại có bao nhiêu năm lịch sử, Mèo Con nghe cảm thấy rất thú vị: “Trí Viễn, chàng thật sự đi qua nhiều địa phương như vậy?”

Nhiếp Tuyên nói: “Ta đi cũng không phải rất nhiều nơi, nhưng từ Ký Châu đến Giang Nam, dù sao đi lại cũng rất nhiều lần, trên cơ bản từng chỗ đều đi qua, cho nên mới biết rõ ràng như vậy” Mèo Con cảm khái nói: “Trí Viễn, chàng đã có thể viết sách” Nhiếp Tuyên ách nhiên thất tiếu nói: “Ta có thể viết sách gì!” “Ai nói!” Mèo Con phản bác nói: “Chàng có thể viết...”

nàng sững sốt, nhất thời nhớ không nổi nói cái gì, nàng vừa mới rõ ràng nghĩ ra mà. Nhiếp Tuyên thấy thế vỗ nhẹ hai má mềm mại của nàng dỗ nói: “Ừm, ta cùng nàng biên ‘Ấu học quỳnh lâm’ được không? Lần trước ta nhìn ‘Tam tự kinh’ nàng biên rất hay, vừa lúc sau này Quảng Lăng cũng cần nó!”

Mèo Con ngượng ngùng cúi đầu nói: “Thiếp chỉ vẽ tranh, mấy thứ còn lại đều là tiểu ca làm cho” Nhiếp Tuyên nói: “Có thể vẽ tranh cũng đã tốt lắm rồi, viết chữ ai mà chả biết” Mèo Con nghe vậy, mặt mày hớn hờ cọ vào trong ngực hắn: “Đúng rồi Trí Viễn, chàng nói chàng có ngũ đại trân quý, vậy ngũ đại trân quý kia là gì?”

Thiếp chỉ biết chàng có ‘Khoái tuyệt thời tình thiếp’ và ‘Khê sơn lữ hành đồ’ a!” “Còn có một bộ cũng là kỳ trân hiếm có, do thúc tổ tặng cho ta, là do Họa thánh vẽ ‘Lạc thần đồ phú’ a!” Nhiếp Tuyên thấy bộ dạng Mèo Con trũng mắt hạnh, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, không khỏi cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn ấy, thấy nàng vẫn một bộ dạng ngốc hồ hồ như cũ, không khỏi mừng rỡ cười ha ha nói: “Còn có hai thứ, tuy không nổi tiếng bằng ba thứ vừa rồi, nhưng cũng là trân phẩm khó gặp.

Một thứ là ngọc khí, ngọc xanh trắng được chạm trên đồng, mặc dù không phải thật trân quý, nhưng thắng ở điểm ngọc chạm trở rất tinh xảo. Một thứ nữa là từ phẩm (đồ sứ), là gỏi trẻ con do Định Diêu sản xuất, hiện giờ đồ sứ Định Diêu đã bị tuyệt tích” Mèo Con há miệng nói: “Vì sao thúc tổ lại tặng bức tranh quý như thế cho chàng?” Nhiếp Tuyên cười nói: “Đường ca của ta xưa nay không thích văn chương, thúc tổ sợ hắn sẽ làm hỏng bức họa, mới đưa cho ta” Mèo Con gật gật đầu, đột nhiên “a” một tiếng.

Nhiếp Tuyên thân thiết hỏi: “Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” “Không phải!” Mèo Con dùng sức lắc lắc đầu nói: “Trí Viễn, thiếp nhớ ra rồi, chàng có thể viết sách gì!” Nhiếp Tuyên nghe vậy thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, không khỏi dở khóc dở cười hỏi: “A? Nàng nói ta có thể viết sách gì?” “Chàng có thể viết du ký!”

Mèo Con nói. Nhiếp Tuyên vỗ nhẹ vai của nàng, không chút để ý nói: “Ừm, trước kia lúc ta nhàm chán cũng viết mấy bản du ký” “Ý của thiếp là có thể đem du ký chàng viết sửa thành sách, sau đó lại đối chiếu với các sách cổ, tỷ như nói địa danh xưa gọi là gì, hiện tại gọi là gì, có phong tục nhân tình gì, đặc sản dân tộc gì”.

Mèo Con hưng trí bừng bừng nói: “Như vậy cũng không uổng phí chàng đi nhiều địa phương như vậy” Nàng nhớ rõ trước kia từng xem qua một quyển “Tứ hà khách du ký”, tuy rằng Nhiếp Tuyên không nhất định đi qua nhiều địa phương như vậy, cũng không nhất định như tác giả kia khảo sát nhiều điểm để kể lại như vậy, nhưng tốt xấu cũng xem như một loại lưu niệm của hắn đi?

Nhiếp Tuyên nghe thấy suy nghĩ một lát cười nói: “Đúng là một ý kiến hay” “Đương nhiên!” Mèo Con cười đến mặt mày loạn loạn nói: “Thiếp nghĩ ra mà!” Nhiếp Tuyên thấy nàng cười vui vẻ như thế, không khỏi yêu thương cúi đầu hôn nàng, mới nói: “Mèo Con, sau khi quay về Tô Châu, ta muốn xây một thư viện, đem tất cả sách mấy năm nay ta sưu tầm được để vào trong ấy” “Dạ!” Mèo Con gật gật đầu nói: “Sách trong thư phòng của chàng đích xác nhiều không kể hết được”

Nhiếp Tuyên nói: “Ta còn muốn đem sách trong thư viện ấy cho học trò nghèo thuê, nhưng không cần thu tiền” Mèo Con nghiêng đầu suy nghĩ một hồi nói: “Sách của chàng tuy nhiều loại khác nhau, nhưng đại đa số chỉ có một quyển, một người mượn sẽ không thể cho người thứ hai mượn.

Thiếp cảm thấy so với việc không lấy tiền thuê, còn không bằng bảo các học trò này giúp đỡ một chút, cùng nhau chép sách a! Tỷ như nói chép một quyển sách, có thể miễn phí xem bao nhiêu quyển, chép nhiều thì xem nhiều, có thể không cần tốn tiền xem sách, cũng có thể có nhiều loại sách cho mọi người xem” Nhiếp Tuyên nghe xong mừng rỡ, cười ôm lấy Mèo Con xoay một vòng nói: “Mèo Con, nàng quả thật là hiền thê của ta!”

Mèo Con bị hắn xoay đến váng đầu: “Đừng xoay nữa, thiếp choáng váng đầu!” Nhiếp Tuyên ha ha cười đem nàng cẩn thận thả xuống. Vì trên đường còn mang theo Quảng Lăng, cho nên lần này Mèo Con không có hưng trí gì ở đi chơi đùa, hơn nữa Quảng Lăng sắp tròn một tuổi, Nhiếp Tuyên không muốn để con trai bỏ qua lễ chọn vật đoán tương lai, đoàn người liền ngày đêm khởi hành, chưa đến một tháng liền về đến Tô Châu.

Vừa đến Tô Châu, Mèo Con còn chưa kịp thở, liền gọi Văn Chiêu cùng Xuân Nha thương lượng chuyện Quảng Lăng chọn đồ vật đoán tương lai, y theo ý tứ của Mèo Con là không muốn làm lớn, chỉ mời vài thân thích bạn bè đến đây tụ tập là tốt rồi, nhưng mà đề nghị của nàng lại bị mọi người phản đối.

Văn Chiêu đã viết xong thiếp mời nói: “Phu nhân, trước khi gia đến kinh thành đã dặn chúng nô tỳ chuẩn bị lễ chọn đồ vật đoán tương lai của Quảng Lăng, ngay cả bái thiếp nô tỳ cũng đã viết xong, cũng đã phát ra ngoài rồi” Mèo Con nghe xong không khỏi đau đầu như nhu nhu cái trán nói: “Lại muốn làm lớn” Văn Chiêu rất muốn cười lớn nói: “Phu nhân, mấy thứ này đều là lễ nghĩa cần thiết”

Mèo Con miễn cưỡng nâng cằm nói: “Ta đã biết, chỉ là cảm thấy mấy ngày nay thân mình có chút mệt mỏi, tinh thần không dậy nổi” Văn Chiêu cùng Xuân Nha nghe thấy, không khỏi thân thiết hỏi: “Thân thể phu nhân không thoải mái sao?”

Mèo Con lắc lắc đầu nói: “Cũng không phải, chỉ là cảm thấy được rất buồn ngủ, cũng không muốn ăn cái gì...” đột nhiên nàng cùng Văn Chiêu, Xuân Nha hai người mở to hai mắt nhìn, Mèo Con sững sốt nói: “Không thể nào...”

Văn Chiêu phục hồi tinh thần lại nói: “Cái này cũng không nhất định! Mau, Xuân Nha gọi Bạch Cập đến đây, chuyện này không thể qua loa được” “Dạ!” Xuân Nha xoay người liền chạy ra bên ngoài. Văn Chiêu thấy Xuân Nha rời khỏi, mới quay đầu lại nhìn Mèo Con muốn nói lại thôi, Mèo Con nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Văn Chiêu nói: “Phu nhân, chuyện lần trước người nhờ nô tỳ, nô tỳ đã chọn được vài người tốt cho Xuân Nha chọn, Xuân Nha cũng không chịu đáp ứng. Sau đó nô tỳ hỏi thăm Ngọc Bán, hẳn nói trước kia Xuân Nha bị thúc thúc bán làm nha hoàn, trước khi cha nàng qua đời đã giúp nàng chọn được một hôn sự, nhà trai là hàng xóm với nhà nàng, hai người là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên.

Sau đó cha mẹ Xuân Nha qua đời, thúc thúc nàng đoạt tài sản của nhà nàng, đem nàng bán đi, nàng mới cùng với gia đình chồng tương lai mất liên lạc. Mùa hè năm trước, Xuân Nha đứng díp ra phủ mua đồ, trên đường gặp được vị hôn phu kia, hai người vừa gặp liền nhận ra” “Vừa gặp liền nhận ra?” Mèo Con nghi hoặc hỏi: “Bộ dạng Xuân Nha lúc đến nhà của chúng ta, ta còn nhớ rõ, cùng hiện tại là hoàn toàn khác biệt! Bọn họ như thế nào nhận ra Xuân Nha?”

“Đúng là nhận ra Xuân Nha, lúc ấy mẹ chồng tương lai của nàng đi bên cạnh chồng tương lai của nàng, bộ dạng với trước kia không có thay đổi, sau đó lại hỏi về chuyện trước kia, mới xác định” Văn Chiêu ra nói. Mèo Con nghe vậy hơi hơi nhíu mày: “Như vậy, Xuân Nha là muốn gả cho vị ca ca hàng xóm kia sao?” “Đúng vậy, nhưng mà dù sao chuyện này là do cha của Xuân Nha định ra”.

Văn Chiêu gật đầu nói: “Chỉ vì năm đó Xuân Nha khế ước bán thân của nàng là không thể chuộc, cho nên hẳn không dám cùng phu nhân nhắc tới việc này” Mèo Con hỏi: “Vậy nhà người đó thế nào?” Văn Chiêu nói: “Trong nhà có vài mẫu đất cằn, miễn cưỡng có thể sống qua ngày” Mèo Con nói: “Vậy... vậy ý tứ người ta như thế nào?”

Văn Chiêu nói: “Cưới được đại nha hoàn của Nhiếp phủ chúng ta, bọn họ có cái gì không muốn?” Mèo Con cúi đầu nghĩ nghĩ nói: “Chuyện này vẫn nên hỏi ý tứ Xuân Nha đi, nếu nàng muốn gả ta cũng không phản đối. Nhưng mà ta vẫn cảm thấy lạ, trên thế giới không nên có chuyện tình cờ như vậy?”

Văn Chiêu nói: “Phu nhân đừng lo lắng, nô tỳ có thể thử xem tâm ý của nhà kia với Xuân Nha là như thế nào?” Mèo Con hỏi: “Thử như thế nào?” Văn Chiêu nói: “Sẽ cùng người nhà kia nói, chuộc thân Xuân Nha cần hai mươi lượng bạc, bảo bọn họ đem tiền đến đây”

Mèo Con chần chờ một chút nói: “Quên đi, vẫn nên bỏ đi, tỳ đi hỏi Xuân Nha, nếu nàng muốn gả, ta sẽ để nàng tự do, cũng cho của hồi môn như Thu Thục” Nàng vẫn cho lòng người thì không bao giờ thử được, có một số việc tốt nhất không cần truy nguyên do.

Lại nói cho dù nhà người kia hiện tại cho dù táng gia bại sản chuộc Xuân Nha về thì như thế nào? Điều đó không có nghĩa là cả đời sau này bọn họ không hối hận chuyện này? Xuân Nha cũng không phải tiểu hài tử, cũng đi theo Văn Chiêu nhiều năm, nàng hoàn toàn có thể chịu trách nhiệm với quyết định của bản thân.

Lúc hai người đang nói chuyện, Xuân Nha vội vàng dẫn theo Bạch Cập vào nội viện, sau khi giúp Mèo Con thu thập xong, liền gọi Bạch Cập đi vào phòng bắt mạch, kết quả chẩn đoán bệnh lâm cho Nhiếp gia lại sôi trào lên, Bạch Cập xác định Mèo Con đã có thai hơn một tháng!

Sau khi Nhiếp Tuyên được hạ nhân truyền tin đến, bỏ hết công việc đang làm, bước đi như bay trở về phòng, nhìn chằm chằm bụng Mèo Con ngây ngốc cười: “Ta đã có con gái” Mèo Con thấy bộ dạng ngốc nghếch của hắn, trở mình một cái xem thường nói: “Chàng làm sao biết là con gái? Nói không chừng là con trai?” Nhiếp Tuyên khẳng định nói: “Ta cảm giác là con gái”

Mèo Con lười cùng hắn phân cao thấp, đứng dậy gọi bà vú đem con trai ôm đến. Nhiếp Tuyên nghe vậy, nhất thời thu lại nụ cười ngây ngốc: “Không được!”. Hắn sốt ruột nói: “Hiện tại nàng có thai, cũng không thể lại đi ôm cục thịt béo kia, vạn nhất ngã sắp xuống làm sao bây giờ?”

Mèo Con quay đầu lại trừng mắt hắn nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ từ giờ chàng không cho thiếp ôm con trai ư?” Nhiếp Tuyên nhú nhú đầu mày nói: “Nàng để cho bà vú ôm nó là được rồi, còn không được chơi với nó, nó ra tay chẳng biết nặng nhẹ.

Còn có, nàng cũng phải cố gắng điều dưỡng thân thể, ngàn vạn lần không thể giống như lúc sinh Quảng Lăng...” Nhiếp Tuyên nói liên miên cần nắn, Mèo Con nhớ tới lần đầu tiên mang thai, sắc mặt hơi hơi tái nhợt nói: “Chàng cũng không thể làm cho thiếp sợ lần thứ hai!”

Mèo Con nghe Nhiếp Tuyên lời nhai nói, khóe miệng càng ngày càng cao, chờ Nhiếp Tuyên nói xong, nàng thấy sắc mặt hắn tái nhợt, không biết dừng khí ở đâu, đột nhiên vươn tay ôm cổ hắn, kiễng mũi chân nhẹ nhàng hôn khóe miệng hắn một chút: “Chàng yên tâm, thiếp sẽ an toàn sinh hạ đứa con thứ hai của chúng ta!”

Nhiếp Tuyên bị hành động thành linh của Mèo Con làm choáng váng, người mừng ngất đứng yên không nhúc nhích, Mèo Con ôm cổ hắn thấy hắn nửa ngày không có phản ứng, không khỏi thẹn quá thành giận, xoay người đi vào phòng trong, kết quả mới xoay người đã bị Nhiếp Tuyên ôm cổ: “Mèo Con...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Nhàn Nhả Ở Thiên Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tan hát

“Thật tốt quá!” Vương thị ghen ngào lau nước mắt: “Bé ngoan nhà chúng ta quả nhiên là người có phúc khí, nhanh như vậy đã có thai” Nam Qua gật gật đầu nói: “Đúng vậy, nhiều con mới có nhiều phúc !” Mèo Con vuốt bụng mình, trên mặt hàm chứa tươi cười, nhưng trong lòng cũng ần ần có lo lắng, nàng hai năm sinh một đứa, có phải hay không rất nhanh ?

Liễu phu nhân cười đối Vương thị nói: “Muội muội, xem như muội đã hết lo lắng rồi, ta nghe nói tiểu ngũ nhà muội đang chuẩn bị thi hương đi?” Vương thị cười nhìn thiếu phụ đứng phía sau Liễu phu nhân cười nói: “Đừng vậy! Hiện tại hấn đang cố gắng học hành !

Tỷ tỷ cũng hết lo lắng đi? Văn Lý cũng đã thi đậu, hiện tại lại thành thân, tỷ tỷ lập tức có thể ôm cháu rồi” Thiếu phụ phía sau Liễu phu nhân nghe thấy Vương thị nói, xấu hổ cúi đầu, Mèo Con thuận mắt nhìn lại, vị thiếu phụ này tuổi ước chừng trên dưới mười bốn, mày liễu môi hồng, mắt hạnh đào má, một đôi thủy mâu linh động, vừa thấy khiến cho lòng người sinh yêu thích, vị thiếu phụ này chính là hôn thê mới cưới của Liễu Văn Lý – Hạ Tử Huyền.

“Cố lão phu nhân, biểu tâu”. Hạ Tử Huyền mỉm cười tiến lên hành lễ với các nàng. Mèo Con cười nâng nàng dậy nói: “Đều là thân thích trong nhà, cần gì dùng nhiều lễ như vậy” Hạ Tử Huyền thấy Quảng Lăng tựa như búp bê ngọc, không khỏi tràn đầy yêu thích nói: “Biểu tâu, muội có thể ôm một Quảng Lăng cái không?”

Mèo Con cười nói: “Muội ôm đi, nhưng mà Quảng Lăng rất nặng, ta sợ muội ôm không nổi” Hạ Tử Huyền cười nói: “Ôm được mà!”. Nàng vui mừng vươn tay ôm lấy tiểu oa nhi béo đơ đơ, Mèo Con cười chỉ vào Hạ Tử Huyền nói: “Gọi thăm thăm” Quảng Lăng là lượt nha nha kêu vài tiếng, đột nhiên cái miệng nhỏ nhắn thiếu răng hô lên hai từ “Mẹ... cha...”, gọi rất rõ ràng,

Mèo Con nghe thấy mặt tày hớn hờ. Liễu phu nhân vui mừng nói: “Ai nha, như thế nào lại biết gọi rồi? Quá thông minh! Không hổ vừa rồi còn cào cào bắt lấy quyền ‘Luận ngữ’ !” Nàng che miệng cười nói với Vương thị: “Muội muội, muội thấy Trí Viễn nhà chúng ta lúc thấy Quảng Lăng cầm ‘Luận ngữ’, thật sự là một bộ dạng ngốc nghếch !”

Vương thị nhớ bộ dạng vui vẻ của Nhiếp Tuyên lúc chọn đồ vật đoán tương lai, cũng cười nói: “Sao mà không phải ? Lại nói, năm đó lúc lão đại nhà muội chọn đồ vật đoán tương lai, chỉ cầm được một cây bút lông, Tứ Ngu cũng đã vui vẻ giống như bắt được vàng”

Liễu phu nhân khanh khách nở nụ cười một tiếng nói: “Lại nói Văn Lý nhà ta lúc trước cầm một cái bàn tính, còn làm cho cha nó buồn bực không thôi !” Mèo Con bên cạnh nói: “Nói không chừng tương lai Văn Lý biểu đệ có thể làm Hộ bộ Thượng thư !”

Liễu phu nhân cười nói: “Hắn có thể thi đậu, cho dù làm quan nhỏ ta cũng vui vẻ” Hạ Tử Huyền ở bên cạnh ôm Quảng Lăng tay có chút mỏi, liền đem Quảng Lăng thả lại bên người Mèo Con. Mèo Con cầm một quả bóng nhỏ làm từ vải đưa cho Quảng Lăng, Quảng Lăng không ngừng cố gắng cắn quả bóng, nước miếng chảy ra đều bám đầy quả bóng, mọi người thấy thế đều cười ha ha.

Quảng Lăng chơi một hồi liền hướng trên người Mèo Con chui vào, Mèo Con ngăn bà vú muốn ôm Quảng Lăng đi, ôm con vào trong ngực, hôn vài cái, Quảng Lăng cũng ha ha cười cọt vào trong ngực Mèo Con, bộ dạng mẫu tử tình thâm khiến cho mọi người cảm thấy hâm mộ.

Hạ Tử Huyền thấy bộ dạng ấy, không tự chủ được nhẹ sờ bụng mình, vụng trộm nghĩ nếu bản thân cũng có con trai, nhất định cũng sẽ đáng yêu giống như Quảng Lăng đi? Liễu phu nhân thấy thế cười nói: “Con với biểu tâu con tuổi không sai biệt lắm, về sau cùng nàng tâm sự nhiều một chút, hỏi nàng như thế nào lại nuôi được đứa con đáng yêu như vậy”

Mèo Con nói: “Cô, biểu đệ cùng đệ muội trai tài gái sắc, tướng mạo đều đẹp, tương lai sinh con ra nhất định so với Quảng Lăng còn muốn đáng yêu hơn” Liễu phu nhân ha hả cười, Xuân Nha tiến vào nói: “Phu nhân, Tổng phu nhân phái người tặng đồ đến”

Mèo Con nói: “Là ai đưa tới được? Muội đi chuẩn bị chút tiền thưởng đi!” “Tổng phu nhân sắp sinh rồi, Tuyết Nê (nha hoàn bên người Ngô thị) không đến được, phái một bà tử đến đây, muội đã mời bà ta đến nhà kẻ bên ăn điểm tâm” Xuân Nha nói.

Liễu phu nhân cười đánh giá Xuân Nha nói: “Xuân Nha thật sự là càng ngày càng giỏi giang, bộ dạng cũng càng ngày càng đẹp. Mèo Con, chừng nào thì con giúp nàng tìm hôn phu a?” Xuân Nha nghe vậy sắc mặt hơi hơi đỏ.

Mèo Con liếc mắt nhìn nàng một cái nói: “Không vội, dù sao tuổi nàng cũng không tính quá lớn” Liễu phu nhân nói: “Cũng đúng, dù sao nha hoàn có hai mươi tuổi xuất giá cũng không tính quá muộn”. Nói xong cười cười với Mèo Con, nghĩ chắc Mèo Con chuẩn bị đem Xuân Nha để cho Nhiếp Tuyên làm thông phòng.

Mèo Con thấy bộ dạng đứng ngồi không yên của Xuân Nha, liền cười cười đem đề tài ngăn chặn lại, sau khi cùng mọi người cười đùa xong, nàng mới ra ngoài chiêu đãi vài vị quý phu nhân được mời đến. Tất nhiên cũng không tránh khỏi lại gặp được vài vị phu nhân của Hoắc gia.

Hoắc Hành phu nhân nhìn thấy nàng, liền cực kỳ thân thiết lôi kéo tay nàng, liền thanh chúc mừng, đáy mắt giấu không được lộ vẻ hâm mộ, con trai vừa tròn một tuổi liền có thai, không chỉ đại biểu cho việc có nhiều con thì nhiều phúc, cũng còn đại biểu cho việc chồng yêu thương cưng chiều đến nhường nào, nhìn cô gái bên cạnh Mèo Con mặc trang phục nha hoàn, mà bên người nàng ta lại là nha hoàn thông phòng,

Hoắc tam phu nhân nhìn không được thăm than, thật sự là đồng nghiệp bất đồng mệnh. Nhưng trong lòng cũng âm thầm may mắn, lúc trước Nhiếp

Tuyên thú nàng đi rồi, bằng không y theo bộ dạng sống nay chết mai của nàng ta, lão phu nhân trong nhà sợ là sẽ sùng nàng đến tận trời?

Mèo Con nhìn xung quanh một vòng, cũng không nhìn thấy Hồng Lăng, không khỏi âm thầm kỳ quái, sao lại không thấy nàng ta, bắt quá trên mặt vẫn là bất động thanh sắc cùng chư vị phu nhân nói chuyện phiếm, mọi người miệng nói kinh nghiệm nuôi con, còn không ngừng hỏi nàng bí quyết sinh con.

Mèo Con nghe vậy có chút dở khóc dở cười, nàng có bí quyết gì, cái này có thể là do nàng thường xuyên tập luyện thể dục, lại từ nhỏ cố gắng bảo dưỡng, mới dễ dàng thụ thai như vậy đi? Đương nhiên cái này cũng có liên quan đến thói quen tốt trong sinh hoạt cá nhân của Nhiếp Tuyên.

Buổi tối lúc trở về phòng, Xuân Nha nói với Mèo Con: “Phu nhân, muội vừa mới đi hỏi thăm Hoắc gia một chút, Hồng Lăng cô nương sinh một đứa con trai, hiện tại là do thiếu phu nhân nuôi, Hồng Lăng cô nương sau khi sinh xong thể chất yếu ớt, thường nằm ở trên giường nghỉ ngơi”

Mèo Con nghe vậy, không tự chủ được thay Hồng Lăng lo lắng, nàng có thể hay không gặp chuyện không may? Xuân Nha thấy thế an ủi nói: “Muội nghe hạ nhân Hoắc gia nói, Hoắc thiếu gia vẫn thường xuyên đến thăm Hồng Lăng cô nương”

Mèo Con nghe vậy cười khổ một tiếng: “Cho dù ta có lo lắng, cũng không làm được chuyện gì” Xuân Nha ở một bên hầu nửa ngày, thấy Mèo Con không nói lời nào, muốn cáo từ, Mèo Con đột nhiên mở miệng hỏi nói: “Xuân Nha, chuyện vị hôn phu kia của muội chuẩn bị sao rồi?”

Xuân Nha nghe vậy mặt trắng bệch, một lát sau, nàng kiên quyết nói: “Phu nhân, muội không muốn lập gia đình” Mèo Con nói: “Muội không muốn gả cho vị hôn phu kia, hay là không muốn lập gia đình?” “Muội...” Xuân Nha nhất thời không nói gì.

Mèo Con than nhẹ một tiếng: “Muội muốn ở lại bên cạnh ta, ta cũng sẽ không đuổi muội đi, nhưng ta muốn muội hiểu rõ, nữ nhân chung quy cũng phải lấy chồng” “Muội...” Xuân Nha có chút chần chờ.

Mèo Con nhìn sắc mặt của nàng nói: “Kỳ thật chuyện hôn ước kia là của cha muội định đoạt, tuy rằng nhà người kia nghèo một chút, nhưng được ở chỗ người đó trong sạch, muội qua đó cũng không tính là chịu khổ, tương lai con cái nói không chừng còn có thể học hành, đi thi khoa cử”

Sắc mặt Xuân Nha hơi hơi động, Mèo Con tiếp tục nói: “Nếu muội sợ đó qua đó chịu khổ, lúc ta lấy chồng lão thái gia không phải cho điền trang sao? Ta đang lo không có ai để ta tin tưởng mà trông coi số điền trang này, nếu gả muội cho người đó, ta sẽ bảo người đó đến trông coi số điền trang kia cho ta.

Hai người tuy không đến mức đại phú đại quý nhưng cũng có thể không lo ăn mặc” Xuân Nha thấy Mèo Con vì nàng suy nghĩ, hốc mắt hơi hơi ướt át cúi đầu nói: “Phu nhân...” “Hừm?” Mèo Con hơi hơi nâng cằm lên hỏi: “Chuyện này dù sao cũng là đại sự cả đời của muội, nếu không muội về nhà suy nghĩ một chút đi?” Xuân Nha nói: “Kỳ thật muội không phải sợ khổ”.

Nàng nhẹ giọng nói: “Muội chỉ cảm thấy rất kỳ diệu, nhiều năm không gặp mặt như vậy, sao lại có thể vừa gặp liền nhận ra nhau?” Mèo Con nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Muội nói như vậy cũng có đạo lý, không bằng ta bảo Trừng Tâm đi hỏi thăm một chút?”

Xuân Nha nghe vậy quý xuống trên mặt đất dập đầu nói: “Đa tạ phu nhân!” Mèo Con nói: “Đứng lên đi, muội yên tâm, muội theo ta nhiều năm như vậy, thế nào ta cũng sẽ không tùy tiện đem muội gả ra ngoài” “Tạ ơn phu nhân!” Xuân Nha lau nước mắt.

“Mèo Con!” Lúc Mèo Con đang cùng Xuân Nha nói chuyện, Nhiếp Tuyên kích động vén rèm đi đến, Mèo Con thấy hân hưng phấn như thế, không khỏi âm thầm nghĩ hoặc, đứng dậy vây lui nha hoàn: “Trí Viễn, chàng đã trở lại? Muốn uống canh tỉnh rượu sao? Thiếp bảo người ta chuẩn bị” “Không cần, ta không có uống rượu”.

Nhiếp Tuyên tiếp nhận Mèo Con đưa nước trà, một ngụm uống sạch nói: “Hôm nay ta cùng Tổng đại ca thương lượng một chút, hẳn cũng tán thành đề nghị xây thư viện của ta, muốn giúp ta thành lập, ta đã đáp ứng rồi”

Mèo Con hỏi: “Vậy thư viện xây ở trong nhà chúng ta hay ở trong nhà Tổng đại ca?” “Nàng đang có thai, đại tẩu cũng có thai, đương nhiên không thể động thổ, ta vốn không định xây ở trong nhà”. Nhiếp Tuyên nhắc tới việc này thì sắc mặt liền vui vẻ.

Mèo Con mỉm cười nghe hắn nói về chuyện xây dựng thư viện, thuận tiện thì nói vài lời cổ vũ, kỳ thật trong lòng nàng vẫn cảm thấy kỳ lạ, vì cái gì mà Nhiếp Tuyên lại không tiếp tục con đường công danh? “Làm sao vậy?”

Nhiếp Tuyên đang nói đến cao hứng, thấy Mèo Con thất thần, không khỏi cúi đầu hỏi: “Mệt mỏi sao?”. Hắn nhìn ngoài trời nói: “Xem ta đều hưng phấn đến hồ đồ, đều đã trẻ thế này, chúng ta mau ngủ đi!” Mèo Con nói: “Thiếp không phải buồn ngủ” Nhiếp Tuyên ôm lấy nàng nói: “Chúng ta lên giường nằm nghỉ đi, chờ khi nào nàng muốn ngủ thì ngủ”

“Đạ!” Mèo Con vươn tay ôm cổ hắn, do dự một chút mới nói: “Trí Viễn, tại sao chàng không tiếp tục thi cử?” Thân thể Nhiếp Tuyên cứng đờ, Mèo Con thấy sắc mặt hắn có chút kỳ dị, không khỏi nói: “Nếu chàng không muốn nói cũng được, thiếp chỉ là thuận miệng hỏi một chút”

Nhiếp Tuyên ôm nàng để lên giường, còn mình thì nghiêng người nằm xuống nói: “Kỳ thật cũng không có gì khó nói”. Hắn thân nhiên nói: “Lúc ta thi đậu giải Nguyên, đại ca đã là quan tam phẩm, cha cho rằng Nhiếp gia không cần có thêm một trạng nguyên nữa, cho nên không cho ta tiếp tục thi. Đương nhiên cái này chỉ là yếu tố phụ mà thôi, chủ yếu vẫn là bởi vì năm đó thái hậu muốn ta lấy công chúa” “Lấy công chúa?”

Mèo Con nghe Nhiếp Tuyên nói, không khỏi có chút đại ra. Nhiếp Tuyên nhíu mi gật gật đầu nói: “Nàng cũng biết mới trước đây ta từng có hai vị hôn thê chết yểu đi?” Mèo Con gật gật đầu: “Đạ, thiếp biết” “Sau khi vị hôn thê thứ hai của ta qua đời, ta vẫn chưa tiếp tục đính hôn.

Lúc ta mười tuổi, ta liền thi đậu làm sinh, năm ấy vì cha phải về kinh nhận chức, liền dẫn ta mang về kinh thành du ngoạn, đồng thời cũng muốn ta bài

phóng vài vị danh sư. Ta có một đường cô là phi tử trong cung, nghe nói ta mới mười tuổi đã thi đậu làm sinh, liền tuyên ta vào cung hỏi thăm” Nhiếp Tuyên dừng một chút, tiếp tục nói: “Sau khi vào cung, thái hậu cũng biết chuyện này, nói là cũng muốn trông thấy thần đồng mười tuổi thi đậu làm sinh.

Lúc ấy ta tuổi trẻ háo thắng, một lòng thầm nghĩ muốn làm vẻ vang gia tộc, nhưng mà thật không ngờ kết quả của việc bộc lộ tài năng chính là thái hậu muốn ta lấy công chúa”. Nói tới đoạn chuyện cũ kia, Nhiếp Tuyên mắt lộ vẻ đau kịch liệt: “Không nói đến việc phải lấy Tây Đường công chúa từ nhỏ thân thể đã yếu ớt, thái y trong thái y viện đều nói rằng ta không thể sống qua hai mươi tuổi, mà con bởi vì một quy định, chính vì nó mà ta không muốn lấy công chúa”

“Vì cái gì?” Mèo Con tò mò hỏi. “Thái tổ hoàng đế khi lập quốc đã nói rõ, phàm gia tộc nào có người lấy công chúa, ba đời không được làm quan” Nhiếp Tuyên nói: “Nếu ta lấy công chúa, không chỉ làm đại ca mất đi cơ hội, ngay cả đến đời của Luật Nhi và con của nó cũng không có cơ hội. Lại nói, Tây Đường công chúa là con gái của tiên đế cùng thái hậu có được lúc tuổi đã trung niên, thuở nhỏ được nuông chiều, đừng nói là tiên đế, ngay cả đương kim Thánh Thượng cũng đem ầu muội này như mình châu, bảo vệ trong lòng bàn tay. Nhớ rõ năm đó lúc tiên đế còn tại vị, Hà gia bởi vì lấy Bình Dương công chúa, lại không cố gắng hầu hạ công chúa, khiến cho công chúa vừa thành thân được một năm liền qua đời, khiến cho tiên đế giận dữ, cả tộc bị lưu đày ngàn dặm. Nếu ta lấy Tây Đường công chúa thể chất yếu ớt kia, thì không phải làm cho Nhiếp gia phủ quý ngập trời, mà là đại họa di thiên”

“Sau đó thì sao?” Mèo Con hỏi. “Sau đó cha thừa dịp thái hậu cùng hoàng đế chưa có quyết đoán hạ chỉ, bảo người ta truyền lời đồn ta là mệnh khắc thể, dù sao Tây Đường công chúa thể nhược nhiều bệnh, thái hậu kiêng kỵ nhất hẳn là chính là loại mệnh cách này của ta”.

Nhiếp Tuyên khoe miệng kéo kéo nói: “Sau khi ta đi đậu giải nguyên được một năm thì Tây Đường công chúa bệnh nặng qua đời, lúc ấy Thánh Thượng nổi trận lôi đình, đem tất cả thái y trị bệnh cho công chúa chém đầu, một nhà phò mã của Tây Đường công chúa cũng bởi vì chiếu cố công chúa bất lợi mà bị trị tội.

Cha sợ ta vào triều sẽ chạm đến nỗi đau của hoàng đế và thái hậu, liền lấy cớ có đại tang không cho ta lại đi thi tiến sĩ. Nhưng có thể cũng là ta thật sự khắc thể, việc hôn nhân sau này cứ nhiên cứ gặp chuyện không ngừng”

Mèo Con nghe Nhiếp Tuyên bình tĩnh tự thuật, trong lòng không khỏi ê ẩm, không tự chủ được dán vào ngực hắn, thì thầm nói: “Đều đã trôi qua cả rồi!” Nhiếp Tuyên nhìn tiểu thể từ trong ngực muốn an ủi mình, trong lòng mềm nhũn, gắt gao ôm nàng, ôn nhu nói: “Đúng vậy, đều trôi qua!”.

Nhiếp Tuyên nhớ đến cục thịt béo mập kia, lại nhìn tiểu thể từ trong ngực, trong lòng tràn đầy thỏa mãn, nếu khó khăn lúc trước chính là trên trời giúp hắn tìm được hạnh phúc hiện tại, như vậy khổ cực lúc trước, hẳn cam tâm tình nguyện gánh chịu.

Ngày đó nói chuyện xong, Mèo Con cảm giác bản thân cùng Nhiếp Tuyên tâm càng ngày càng gần, tuy rằng nàng và Nhiếp Tuyên đã có Quảng Lăng, nhưng tựa hồ từ ngày đó trở về sau, nàng mới ân ân cảm giác cả hai đã có tình cảm.

Nhiếp Tuyên cũng bắt đầu bận rộn cùng Tổng Võ xây thư viện. Đời này của Nhiếp Tuyên đã tuyệt đi con đường làm quan, mà Tổng Võ tựa hồ cũng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không thể thi khoa cử, vì thế hai người đối với việc xây dựng thư viện này rất xem trọng, có thể xem như giải trừ nỗi phiền muộn cho nguyện vọng không thành lúc trẻ.

“Tỷ tỷ, bộ dạng Lục Lục thật đáng yêu a! Tỷ tỷ thật sự là hảo phúc khí a!” Mèo Con yêu thích không buông tay ôm tiểu oa nhi trắng trẻo trong ngực, con trai của Ngô thị cùng Tổng Võ nhỏ hơn Quảng Lăng một tuổi, vì lúc sinh ra nặng sáu cân sáu lạng nên nhũ danh gọi là Lục Lục.

“Tiểu tử béo này cũng hành hạ tỷ không ít”. Ngô thị ngoài miệng oán giận, trên mặt lại tràn đầy ý cười, thân thể nàng vốn nhỏ gầy, lúc sinh Lục Lục quả thật hành hạ nàng một phen, tuy đã hết tháng nhưng nàng vẫn phải nằm trên giường nghỉ dưỡng “Lại nói, muội muội mới là hảo phúc khí a! Quảng Lăng vừa tròn một tuổi, muội lại có thai, vợ chồng hai người quả nhiên là ngọt còn hơn mật !”

“Tỷ tỷ càng ngày càng không đứng đắn”. Mèo Con đỏ mặt buông Lục Lục ra: “Tỷ tỷ cùng Tổng đại đương gia không ân ái sao? Muội đều nghe người ta nói Tổng đại đương gia đều đem cơ thiếp bán đi hơn một nửa !”

Ngô thị nghe thấy đỏ bừng mặt: “Là chính hấn muốn bán, cũng không phải tỷ bảo hấn” Mèo Con cười dựa vào trên vai của nàng nói: “Bán cơ thiếp không rất tốt? Tỷ tỷ hiện tại cần phải cố gắng điều dưỡng thân thể, chờ Lục Lục tròn một tuổi, cũng nên tranh thủ sinh cho nó một đệ đệ!” “Nha đầu hư hỏng này!” Ngô thị đỏ mặt vươn tay nhéo nàng

Mèo Con cười lắc mình né tránh. “Đúng rồi, nói chuyện đứng đắn với muội tí !”. Ngô thị đột nhiên lôi kéo tay nàng nói: “Tỷ hỏi muội, nha hoàn Xuân Nha kia có còn bên người muội không?” “Xuân Nha? Làm sao vậy?”

Mèo Con nghi hoặc hỏi. “Ngày hôm qua phu quân tỷ về nhà có nói, có một tâm phúc dưới tay vừa mới mất thể tử, muốn bảo tỷ đem Tuyết Nê gả cho người kia, nhưng Tuyết Nê đã định hôn ước rồi, tỷ muốn chọn một nha hoàn khác nhưng phu quân lại chướng mắt, tỷ liền nghĩ đến Xuân Nha nhà muội”.

Ngô thị nói: “Nếu nàng chưa có hôn ước, thì người này cũng là một lựa chọn tốt, tuy nói là làm vợ kế, nhưng không lo ăn mặc, qua đó chính là làm phu nhân, còn có người hầu hạ” “Tỷ tỷ chậm đã”. Mèo Con tiếc nuối lắc đầu nói: “Cha của Xuân Nha đã định hôn ước cho nàng rồi, hôn phu của nàng cũng đã tìm đến cửa, muội đã đáp ứng rồi hôn sự của hai người rồi”.

Chuyện vị hôn phu của Xuân Nha, nàng đã bảo Trùng Tâm đi thăm dò, sau khi xác định thật là trùng hợp, lại còn chứng thực, nam tử kia cực kỳ hàm hậu thành thật, Xuân Nha liền gật đầu đáp ứng lập gia đình, cái này có lẽ thật sự là duyên phận đi? Bằng không như thế nào có chuyện kì diệu như thế a?

Mèo Con không khỏi âm thầm cảm khái. Sau khi Ngô thị nghe xong Mèo Con nói xong, cũng cười thờ dãi: “Đây là duyên phận của hai người” Tham gia tiệc đầy tháng của Lục Lục xong lại đến lễ đặt tên, Mèo Con liền an tâm ở nhà chăm sóc thân thể chuẩn bị sinh con, ngày thường trừ bỏ thân thích ra, cũng chỉ có Ngô thị lâu lâu dẫn theo Lục Lục đến thăm viếng, nói một chút chuyện nuôi con dạy cái

Lần mang thai này cùng lần mang thai Quảng Lăng hoàn toàn không giống nhau, Mèo Con một chút phản ứng nôn nghén đều không có, mỗi ngày cũng chỉ muốn ngủ, hơn nữa còn có kinh nghiệm sinh con lần đầu tiên, Mèo Con thậm chí còn cảm thấy Nhiếp Tuyên đoán có lẽ đúng, lần này nói không chừng thật là con gái

! Mỗi ngày Nhiếp Tuyên đều hướng vào bụng của nàng, khen con gái còn nhỏ mà ngoan ngoãn, không hành hạ mẹ, Mèo Con nghe thấy vừa bức mình vừa buồn cười. Thời gian ở nhà nhả tiêu dao trôi qua như bay, đảo mắt lại đến trung thu, cũng sắp tới rồi ngày sinh dự tính của Mèo Con. “Phu nhân, người đã đi được nửa canh giờ rồi, nghỉ ngơi một chút đi!”

Một bà tử nói. “Không sao, ta chưa cảm thấy mệt, tiếp tục đi thôi!”. Mèo Con lau mồ hôi trên trán một phen, được hai bà tử tiếp tục dìu đi về phía trước, ưu điểm của tân bộ nàng đã nhận thấy được lúc sinh con lần đầu, lần này nàng cũng nhất định phải hào hào rèn luyện thân thể. “Đúng rồi, gia trở về chưa?” Mèo Con hỏi.

“Chưa ạ! Nhà hoàn trả lời. Mèo Con nghe vậy không khỏi âm thầm kỳ quái, một tháng gần đây vì sao Nhiếp Tuyên mỗi ngày đều chạy ra ngoài? Giống như đang làm chuyện gì gặt năng vậy, nhất là mấy ngày nay hẳn ngay cả cơm chiều đều không có trở lại ăn, trước kia rất ít có tình huống như vậy.

Mèo Con mặc dù không đến mức hoài nghi hẳn ở bên ngoài kim ốc tàng kiều, nhưng vẫn có chút là lạ. Lúc này nàng đột nhiên cảm thấy được bụng dâng lên từng cơn đau, mấy ngày này nàng vẫn có cảm giác này, nhưng mà nàng cảm giác cơn đau hôm nay là... nàng sắp sinh! Mèo Con dừng cước bộ nói: “Hình như ta sắp sinh rồi!”

“Cái gì!” Một đám nha hoàn bà tử nhất thời luống cuống tay chân, vài bà tử vội vàng muốn đi gọi nhuyển kiệu, lúc này Mèo Con đột nhiên bị một đôi bàn tay to ôm lên: “Mèo Con, nàng làm sao vậy?” Nhiếp Tuyên nói năng dõng dạc, ngữ khí lo âu.

Mèo Con cười nói với Nhiếp Tuyên: “Có thể thiếp sắp sinh” Nhiếp Tuyên mặt nhất thời trắng bệch, ôm ngang thê tử, chạy vào trong phòng: “Nhanh đi gọi bà mụ, Bạch Cập!”. Nhiếp Tuyên đặt Mèo Con lên trên giường: “Nàng thế nào rồi?”

“Không sao!” Mèo Con hít sâu một hơi nói: “Phòng chừng còn chưa đến lúc sinh đâu!” Nhiếp Tuyên nhìn mặt nàng bởi vì đau đớn mà tái nhợt, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh, không khỏi vươn tay thay nàng lau, hẳn nhớ tới Bạch Cập từng nói với hắn,

Mèo Con tuổi còn quá nhỏ, sinh nở quá thường xuyên sẽ ảnh hưởng xấu đến thân thể, không khỏi thì thầm nói: “Mèo Con, chúng ta sinh xong lần này đừng sinh nữa, được không? Dù sao ta đã có Quảng Lăng rồi!” Mèo Con kinh ngạc nghe Nhiếp Tuyên nói: “Thiếp...” “Nàng đừng sợ, ta đây với nàng”.

Hắn cúi đầu nói: “Ta không đi!” Mèo Con hơi hơi nhíu mi nói: “Không cần!”. Cho dù ở hiện đại lúc phụ nữ có thai sinh con thì chồng có thể đi vào, nhưng Mèo Con cũng không nghĩ đề cho chồng vào phòng sinh là một chuyện tốt, phụ nữ mang thai là một loại chuyện cực khổ vất vả, nàng cũng không cho rằng đề cho chồng thấy loại tình huống chật vật này là một chuyện tốt, theo lời một người bạn của nàng mà nói, không phải chuyện gì cũng có thể chia sẻ với chồng

. “Nhưng mà...” Nhiếp Tuyên vừa định phản bác, Mèo Con cầm tay hắn nói: “Trí Viễn, chàng yên tâm, thiếp sẽ an toàn sinh hạ con của chúng ta!” “Gia, ngài đi ra ngoài đi!. Ngài là một đại nam nhân ở trong này cũng không giúp được cái gì”

“Ta...” Nhiếp Tuyên chần chờ nhìn Mèo Con, Mèo Con cười nói: “Đừng lo lắng, thiếp lập tức sẽ đi ra” Nhiếp Tuyên lưu luyến không rời, cẩn thận mỗi bước ly khai khỏi phòng sinh, đột nhiên hắn bỗng nhiên chạy nhanh lại kề bên Mèo Con, cúi đầu ở bên tai Mèo Con nói: “Mèo Con, nàng không tò mò một tháng này ta đi làm gì sao?”

“Hửm?” Mèo Con trừng to mắt nghi hoặc nhìn hắn. “Ta đi sửa lại bài môn (tắm biển tên trước nhà)”. Nhiếp Tuyên thân thủ cầm tay Mèo Con nói: “Ta đem Thiếp viên sửa lại thành Ngẫu viên” “A...” Mèo Con cúi đầu kinh hô một tiếng. “Mèo Con, ngẫu chính là ngẫu(*), phải ở cùng nhau mới là một đôi, cả đời chúng ta phải ở cùng với nhau, có biết không?” Nhiếp Tuyên chậm rãi ở trong tay nàng viết hai chữ ngẫu.

Sau khi Mèo Con nghe xong, hốc mắt hơi hơi ướt át: “Trí Viễn...” Lúc này bà mụ nói: “Gia, ngài mau ra ngoài đi a, đây là huyết phòng, nam nhân tiến vào là điềm xấu!”. Nói xong vài bà tử tiến lên túm hắn đi ra ngoài. Nhiếp Tuyên nói với Mèo Con: “Mèo Con, nàng nhất định phải bình an!” Mèo Con vốn cảm động với hành động lãng mạn khó có được của hắn, nhưng mà thấy bộ dạng này của hắn, không khỏi cười khúc khích: “Trí Viễn, chàng ra ngoài trước đi, thiếp nhất định sẽ không có việc gì!”

Sau khi Nhiếp Tuyên ra ngoài, liền giống như trước kia, ngơ ngác đứng ở cửa, trong lòng yên lặng khẩn cầu thần phật trên trời phù hộ vợ con của mình. Mà trong phòng Mèo Con vì không phải là lần sinh đầu tiên, được nha hoàn hầu hạ rất trấn định, Mèo Con sinh lần này cũng giống như lần trước, đầu tiên là tắm rửa sau đó lại ăn cơm, lại ngủ một hồi, có thể bởi vì đây là lần thứ hai, cho nên đứa bé cũng không hành hạ Mèo Con lâu lắm, chờ khi đạo ánh sáng đầu tiên chiếu vào trong phòng sinh, trong phòng truyền ra một thanh âm vang lên. “Gia, chúc mừng! Là một tiểu công tử!”

Lời bà mụ vừa truyền ra, Trùng Tâm trấn định vươn tay, đỡ lại Nhiếp Tuyên xụi lơ. (*) Chữ “ngẫu” (耦) mà Nhiếp Tuyên dùng để đặt tên cho phù nghĩa là củ sen đồng âm với chữ ngẫu (偶) nghĩa là ngẫu nhiên, là một đôi. Nhiếp Tuyên đặt tên như thế ngụ ý hai người là chính là một đôi, cả đời không gì chia cắt được, có thể xem đây là lời thề mà Nhiếp Tuyên dành cho Mèo Con, suốt đời này chỉ có một mình Mèo Con thôi.

